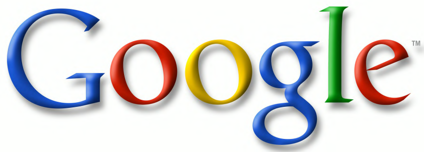

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

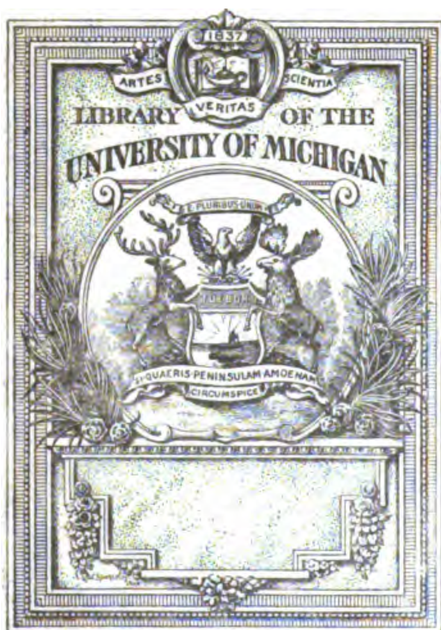
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

A 658052

Digitized by Google

8808
.A6
J17
v.6

Digitized by Google

Digitized by Google

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS PRIMI

PARS PRIOR.

J. P. Krebs. 1798.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCXCVIII.

Digitized by Google

Digitized by Google

LUDOVICO ERNESTO

GOTHANORUM ET ALTENBURGENSIUM

DUCI SERENISSIMO

PATRI PATRIAE

MUSARUM PATRONO

HUNC LIBRUM

LEVE PIETATIS SUAE DOCUMENTUM

SACRUM ESSE VOLUIT

AUCTOR.

25 Apr. '11 - G.B.W.

Digitized by Google

Digitized by Google

More receptum fuit apud veteres, *Princeps Serenissime*, ut, qui in laboribus suis praesens Deorum numen experti essent, operum suorum particulam, pii animi testem, in Deorum immortalium aris positam, templisve suspensam consecrarent. In quo officio non tam muneris oblati praestantia, quam offerentis spectabatur pietas. Hunc morem imitari ausus, quem librum incredibili TUA beneficentia adjutus, tanquam sub Dei cujusdam auspiciis, ad umbilicum perduxi, eum TIBI dico et consecro. Ut autem olim ad curas meas descendere dignatus es, ita nunc quoque leve hoc

Digitized by Google

ἀνάθημα ut serena TUAque fronte accipias, rogo precorque. Qui cum beneficiorum, quibus me cumulasti, magnitudinem nulla omnino gratia exaequare possim, ad vota confugio, Deumque precor, ut TE diu, in civium TUORUM salutem, literarum, quarum pater appellari meruisti, praesidium et incolumitatem, omniumque bonorum gaudium et oblectationem, salvum florentemque praestet.

PRAEFATIO.

In primo hoc Commentarii in Anthologiam aditu duo inprimis agenda esse video: primum, ut suscepti operis rationem et consilium aperiam; alterum, ut, quibus illud subsidiis instructus perfecerim, indicem.

Ac primum quidem minime vereor, ne in hac, qua nunc fruimur, literarum luce quaerat aliquis, cujus tandem utilitatis commendatione haec levissimorum lusuum, nisi nugas potius appellaveris, collectio meruerit, ut in ea sive edenda, sive expolienda et explicanda bonas horas consumere velis. Quamvis enim, si huic operi pretium ex utilitate, sive ad vitam, sive ad literas et doctri-

Digitized by Google

nam inde redundante*), statuendum sit, multa proferre possim, quae vel gravem sententiam praeceptumque salubre, vel rem quandam scitu et notatu dignissimam, modo ad historiam, modo ad mores veterum, universamque antiquitatem, contineant: non tamen ita de artium, cum ceterarum omnium, quae cum humanitate conjunctae sunt, tum inprimis poëseos praestantia existimandum censeo; barbarorum enim haec, et qui inter populos humanitate excultos barbaris simillimi sunt, judicandi est ratio; sed potius ita, ut, quae pulcritudine, venustate et dignitate emineant, etiamsi nulla inde utilitas derivetur, maxime tamen admiremur et diligamus et amplectamur. Jam nemo facile erit, ex iis quidem, qui Anthologiam graecam paulo propius inspexerint, vel saltem ex theotiscis et imitationibus et versionibus, quales Herderus, Vir Summus, aliique nonnulli, sed Herderus praecipue, dederunt elegantissimas, cognoverint, qui in ea pulcherrimos quosque Graeci ingenii, Grae-

*) Vide Grotium in Praefatione Anthologiae Planudeae, a Boschio viro cl. edita.

Digitized by Google

cae elegantiae et venustatis flores contineri neget. Non quidem is sum, qui suscepti a me et diligenter tractati operis amore occoecatus, ut parentes solent in liberorum suorum ingeniis moribusque cernendis, omnia in Anthologia laudanda, ad unguem exacta, perfectisque minimum distantia existimem; semper enim rationes meas ab eorum vanitate sejungere studui, qui, quemcunque scriptorem sibi expoliendum sumserint, eum omnibus numeris absolutum, summis laudibus, summa admiratione dignum jactent; multa potius in copiosa illa Collectione, ex serioribus praesertim temporibus, conservata esse video, quibus haud aegre caruissemus: sed quae his subductis relinquuntur, et plurima esse et quantivis pretii recte mihi affirmare videor. His igitur edendis, emendandis et explicandis qui otium et operam tribuunt, eos de bonis literis omnique adeo humanitate non male mereri, dubitare noli.

Sed in hoc loco ne diutius immorer, efficit magnus eorum numerus, qui Anthologiam graecam summis laudibus extulerunt. Hoc enim opere magnam illam jacturam, quam literae in

Digitized by Google

Lyricis et Elegiacis poëtis fecerunt, quodammodo resarciri, praestantissimi quique Literatores intellexerunt. Nam habet Epigrammaticum genus conjunctionem aliquam et quasi necessitudinem cum Lyrico et Elegiaco; et ut quisque in Epigrammatis scribendis excelluit, ita se maxime ad veterum Lyricorum imitationem composuisse videtur. Nec profecto defuerunt, qui, cum summam Anthologiae graecae praestantiam intelligerent, eam, modo integram, modo dilectu carminum habito, typis describendam curarent et in latinum sermonem converterent; eandem vero qui paulo intentiori studio a sordibus purgare et criticae artis subtilitate adhibita emendare susciperent, inde a renatis literis usque ad nostra tempora inventi sunt paucissimi. Quid enim? cum in priscis scriptoribus restituendis primae sine dubio partes Codicibus tribuendae sint, quotusquisque editorum, si ab Aldo discesseris, usque ad Brunckium anthologiam ad Codd. manuscriptos exegit? *Henricum* enim *Stephanum* quidquid hujus erat negotii paulo negligentius exsecutum esse, infra docebimus. Quis porro, prae-

Digitized by Google

ter *Brodaeum* et *Opsopoeum*, cujus tamen labor intra quatuor librorum explicationem substitit, obscuris Anthologiae locis perpetuae interpretationis lumen adhibuit? Sed quid ab illis, qui unquam his chartis manus et ingenium admoverunt, praestitum sit, in Prolegomenis nostris diserte docebitur; hic, quid ipsi praestare voluerimus, significabimus.

Primum hujus Commentarii consilium paulo angustioribus circumscriptum fuit finibus. Brunckii enim opus, quamvis multis nominibus laudandum, quantas tamen difficultates legentibus objiciat, cum mature intellexissem, si, quos labores ipse ad impedimenta illa aut removenda aut imminuenda exhausissem, ne aliis denuo suscipiendi essent, efficerem, me aliquid gratiae apud harum literarum amantes initurum esse, sperabam. Anthologiae legendae et explicandae subsidia, quae quidem in editis libris exstant, studiose conquisiveram; ut quodammodo intelligerem, lectiones Brunckianae quantam veritatis partem haberent, quidque in clarissimi hujus viri textu, quem a vulgato innumeris in locis dissentire videbam, ex codicibus, quidve ex eruditorum homi-

rum emendationibus manaverit. Hoc enim tum temporis maxime spectabam. Cujus consilii ut tantum efficerem, quantum ejus in subsidiorum, quibus utebar, conditione fieri poterat, diversitatem lectionis Epigrammatum, ex sexcentis libris conquisitam, una cum conjecturis eruditorum hominum enotabam; unde Collectanea exsisterent, sive Apparatus criticus, qualem *Beckius* Vir Cl. ad Euripidem dedit, ad Pindarum dare instituit. Intra hujus igitur Apparatus fines omne meum tum temporis subsistebat consilium. De commentario perpetuo notisque tam copiosis, quam nunc edidi, non cogitaveram.

Sed, ut fieri solet, dum in aliorum animadversionibus colligendis versabar, re accuratius perpensa, consilium, quod mente conceperam, immutandum esse vidi. Corrasis enim omnibus, quae alii ad Anthologiam illustrandam conscripserant, intelligebam, magnum locorum numerum relinqui, quibus nemo unquam facem adhibuisset, nec fieri posse, quin, illam viam secutus, opus efficerem, propter partium diversitatem et inaequalitatem, parum jucundum et fere mon-

Digitized by Google

ſtrorſum. Ad hanc autem cogitationem alia accedebat, quae animum, jam ſatis commotum, penitus inclinaret. Quum enim Emendationibus quibusdam in Anthologiam graecam editis meum de Anthologia conſilium cum eruditis hominibus communicaſſem, plurimos eſſe vidi, qui rem ita acciperent, ut me juſtum in eam commentarium editurum eſſe putarent. Quod quamvis nunquam prae me tuleram, neſcio tamen quomodo, iniquum eſſe putabam, ſi hominum qualemcunque exſpectationem penitus fallerem. Majus itaque opus et difficilius, quam quod primum animo finxeram, inſtituere coepi, conſcribendo commentario, qui omnia Analectorum Epigrammata, cum aliis quibusdam carminibus et carminum fragmentis, complecteretur.

In hoc autem commentario duo inprimis praeſtanda erant: primum, ut fontes textus Brunckiani ſedulo inveſtigarem; alterum, ut locos obſcuriores, quantum id quidem a me fieri poterat, illuſtrarem. Cum utroque conjuncta erat locorum, unde quodque carmen in Analecta veniſſet, diligens obſervatio.

Digitized by Google

De ea officii nostri parte, quae ad criticam spectat, primo loco dicendum est. In ea si me aliquanto plus praestitisse dixero, quam pollicitus sim, hoc nemo arrogantiae cuidam et vanitati tribuet, ubi, quam benignam in hac parte fortunam expertus sim, indicavero. Agebatur, ut dixi, inprimis hoc, ut, quid lectionum in Brunckii textu ex Codicibus, quid ex conjecturis, aliisve fontibus manasset, diligenter et accurate distingueretur. At postquam multo cum taedio ex criticis libris et aliunde magnam lectionum diversarum copiam congesseram, in sexcentis tamen locis lectionis a Brunckio invectae auctoritas latebat, nec ullo modo confici poterat, utrum genuinam Codicis, an spuriam interpolati apographi lectionem in illo contextu haberemus. Hoc dum ignorabatur, omne studium Anthologiae textum ad severiores Criticae leges exigendi et constituendi vanum erat et irritum. In illa autem lectionum farragine tam multae erant ineptae describentium aberrationes, conjecturaeque ex illis enatae tam parum probabiles, ut magnopere verendum esset, ne, si has omnes repeterem,

Digitized by Google

id quod in illa rerum conditione necessario faciendum erat, chartis et lectoribus pariter illusisse viderer.

Haec res cum animum meum sollicitum teneret, contigit, quod mihi omnem illam sollicitudinem eximeret. *Heynius*, in quo viro omnes, praeter summam doctrinam et eruditionem, admirantur illam promtam et paratam voluntatem, quoscunque bonarum artium amore imbutos viderit, summo opere sublevandi, et *Heerenius*, *Heynii* cum in aliis rebus, tum in hac humanitatis laude aemulus, mea causa rogabant *Guilielmum Uhdenum*, Regis Borussorum apud Romanos negotiorum gestorem, Virum doctrina, ingenio, moribus excellentem, ut, si fieri posset, accuratam Codicis Vaticani notitiam nancisceretur. Is cum sibi opportunitatem videret oblatam, de bonis literis, quas, ut amicas et familiares, magno amore complectitur, bene merendi, rem alacriter suscepit, et intra brevissimum tempus non id solum, quod duumviri illi ab eo petiverant, sed longe plura praestitit. Nam praeter descriptionem illius Codicis longe accuratissimam multa

Digitized by Google

nobiscum communicavit Epigrammata, quae nunquam edita essent, ex eodem Codice excerpta, interque ea Cyzicena illa, quae nuper in secundo Exercitationum criticarum Volumine illustravimus. Ab eo inde tempore, cum gratum meum erga se animum cognovisset, nihil eum unquam rogavi, quod negaverit, nihil unquam rogatus fecit, cui non multa adjecerit, quae ipsum rogare non ausus essem. Is igitur cum, quod passim a doctis viris monitum est, sua sponte intelligeret, tum demum de Analectorum textu recte statui posse, si quis eum cum Vat. Cod. comparaverit, hanc comparationem, magnae patientiae incredibilisque taedii opus, ultro suscepit; idque procul dubio absolvisset, nisi contigisset aliquid, quod taediosi illius laboris necessitatem tolleret.

Decesserat *Joannes Spalletti*, Bibliothecae Vaticanae, dum viveret, scriba, qui Anacreontis carminibus ad Cod. Vat. fidem edendis nomen suum inter Graecarum literarum amantes professus est. Hic vir, homo longe laboriosissimus, totum illum Codicem, qui Anthologiam Constantini Cephalae cum multis aliis carminibus complectitur,

Digitized by Google

tur, summa cum fide et diligentia ita descripserat, ut fere singulos Codicis ductus imitaretur; idque suum apographum, diversis deinde temporibus, bis iterum cum ipso Codice contulerat. Hic liber, cui Vir doctissimus summum pretium statuere, quem in sinu et oculis gerere, quem ut pretiosissimum κειμήλιον omnibus suis commendare fuerat solitus, post ejus obitum ad haeredes literarum expertes pervenerat. Qui cum emtorem quaerunt, res ad *Uhdeni* aures pervenit, qui me ejus per literas certiorem fecit. Ingens ab illis hominibus poscebatur pretium; ut, quamvis intelligebam, ejusmodi apographum quantum mihi praesidii allaturum esset, ab eo tamen emendo pecuniae, quae postulabatur, magnitudine facile deterrerer. Et periisset sane oblata illa opportunitas, nisi *Schlichtegrollus*, collega mihi conjunctissimus, cum quo *Uhdeni* literas communicaveram, hujus Codicis apud Serenissimum Ducem mentionem fecisset. Hic Princeps, quo nemo alius bonas literas majori cum successu coluit, nemo vehementiore amore complectitur, non tam cito, quid rei esset, audivit, quam Bibliothe-

cam publicam, plurimis pretiosissimisque libris summa liberalitate ab eo donatam, hoc quoque munere mactare statuit. Rei conficiendae cura *Uhdeno* mandata, brevi tempore ad finem perducitur. Emitur Codex longe minori pretio, quam quod illi ab initio poposcerant. Hic autem *Uhdeni* de Anthologia merendi studium non substitit. Nam cum ei liber Spallettianus traditus esset, quamvis eum diligentissime scriptum esse agnoscebat, nullum tamen ejus rei dubium passus est relinqui; sed, eum, ut ante dixi, Analecta ad Codicem Vaticanum comparare coepisset, nunc telam retexuit et illum Codicem cum libro Spallettiano diligentissime contulit. Ea demum opera effectum est, ut hoc Apographum vel eandem, vel haud multo minorem, quam ipse Codex, auctoritatem habeat.

Huic igitur apographo, cujus infra in Prolegomenis uberiorem notitiam dabimus, lectiones debentur Vat. Cod., quas ubique in notis nostris diligenter commemoratas invenies. Quae res quantum nobis profuerit ad stabiliendum de Brunckiano textu judicium, ad editorum errores, praesertim circa auctores carminum, convincendos et

Digitized by Google

removendos, ad multos denique locos rectius constituendos, non est hujus loci ambitiose docere; ex ipsius Commentarii usu cognoscendum est. Ut autem iis, qui vel singula carmina, vel totam Anthologiam Brunckianam denuo ad Cod. Vat. exigere volent, laboris compendium fieret, ad quodvis carmen, quod quidem ex Constantini Cephalae Anthologia manaverit, Codicis paginam, in qua legitur, diligenter notavimus.

Praeter hunc librum manuscriptis Codd. aliis usus sum nullis, qui quidem alicujus momenti essent. Nam nec Schedae Vinarienses, de quibus infra monebimus, nec Schedae Krohnianae, quas passim in notis nostris laudatas invenies, multum bonae frugis habebant. *Krohnianae* illae, quas dixi, *Schedae* servabantur olim in Bibliotheca amplissima *Bartholdi Nicolai Krohnii*, Pastoris ad D. Mariae Magd. Hamburgi, sub titulo: *Reliquiae sex* (octo) *foliorum ex Msto Cod. membranaceo* Ἀνθολογίας διαφόρων ἐπιγραμμάτων παλαιῶν. Haec folia *Krohnius*, ex cujus Bibliotheca anno 1796. pervenerunt in Bibliothecam Serenissimi Ducis Gothani, scripta esse censebat Seculo XIV. Continent Epi-

Digitized by Google

grammata XLVI. ex omnibus fere Planudeae libris, nullo ordine servato. Priora XX Epigrammata nec lemmata nec auctorum nomina adscripta habent; reliquorum plurima utroque instructa sunt. Paucas varietates habent, nec eas admodum memorabiles.

Ex veteribus Anthologiae Planudeae editionibus comparavi editionem principem *Jani Lascaris*, tres Aldinas, Juntinam, Ascensianam et Stephanianam. Harum nonnullas mihi suppeditabat Bibliotheca nostra publica, cujus custodibus, Viris clarissimis, pro eorum humanitate promtoque in laboribus meis adjuvandis studio gratias ago quam possum maximas; alias ex Bibliothecae Göttingensis thesauro mecum humaniter communicavit *Heynius*. Unam nancisci non potui, omnium rarissimam, quae Venetiis prodiit anno 1550. apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses. Ea tanto aegrius carui, quanto probabilius erat, eam propriis quibusdam dotibus esse ornatam.

Praeterea autem subsidia quaedam inedita, interque ea nonnulla quantivis pretii, mihi Summorum quorundam Virorum benevolentia obtulit. Brevi postquam consilium meum de edendis in An-

Digitized by Google

thologiam commentariis in homines exierat, *Schneiderus*, Professor Francofurtensis, Vir eruditissimus, qui humanitatis disciplinam cum naturae cognitione ita conjunxit et copulavit, ut difficile sit statuere, utra laude magis emineat; *Schneiderus* itaque ultro mihi obtulit, quaecunque et olim et nuper in Anthologiam doctissime notaverat. Harum notarum longe maximam partem Vir clarissimus Analectorum margini eo tempore alleverat, quo Argentorati Brunckii familiaritate et consuetudine fruebatur, iisque *Brunckius*, quod ex multis locis intellexi, cum Lectiones et Emendationes in Analecta conscriberet, saepe magno cum fructu usus est. His adjunctae erant Schedae quam plurimae, bonae frugis plenissimae, quibus disquisitiones in Poëtarum Anthologiae vitam et scripta continebantur, unde quae excerpsi, nondum in *Schneideri* Periculo critico Analectisque criticis exhibita, ea omnia summa cum fide ad auctorem suum retuli.

Reiskianum in Anthologiam apparatum ut nanciscerer, mature operam dedi. Cujus rei causa cum *Schützium*, Virum eruditionis laude non minus

Digitized by Google

quam generis nobilitate excellentem, in cujus Bibliothecam Schedas Reiskianas pervenisse noveram, per *Münterum*, Virum clarissimum, adiissem; magnus ille literarum patronus precibus meis statim annuit, et quidquid istarum chartarum penes eum erat, mihi mittendum curavit. Continebantur illae volumine formae quadruplicatae, in quo duae priores Apographi Lipsiensis partes (Musa Stratonis cum Epigrammatis vario metro conscriptis) continentur, cum multis *Reiskii* conjecturis in margine. In fronte libri leguntur haec *Reiskii* manu scripta: *Sed haec omnia curis secundis emendata ipse manu mea descripsi, ut hic Codex nullius amplius usus sit, et nolim quidquam ex eo tanquam meum publicari.* Alterum illud apographum, cujus in his verbis mentio injicitur, *Reiskius* misit ad Cardinalem Quirinum, unde illud nunquam recepit. Ne igitur opera a Viro doctissimo in hac Anthologiae parte, quam ipse non edidit, collocata penitus periret, mihi licere putavi, ea, quae bonae notae essent, excerpere, reliqua, quae ipse auctor improbaturus fuisse videretur, omittens, ne ejus Manes irritarem, τὸν ἐν ὕπνῳ σφῆκ' ἀνασταυρούμε-

Digitized by Google

vm. *) Cum illo autem volumine conjuncta erat Collectio Epigrammatum XXXVI. quibus Apographum Lipsiense caret, ex Schedis Lacrozianis et recentiorum philologorum scriptis confecta. Ea carmina *Reiskium* Jensianis subjungere voluisse, intelligitur ex verbis huic Syntagmati praefixis: *Pervenimus igitur propitio numine ad finem Jensianorum quoque carminum, quibus adjungemus aliqua, nullo alio quam fortuito ordine, quae passim librorum sparsa et a Viris doctis laudata, et ex Anthologia depromta, in edita tamen juxta ineditaque nostra et Jensiana farragine frustra quaesivimus. Continuabimus coeptos numeros neque auctores nostros dissimulabimus.* **) — Tertia pars harum chartarum continebatur notarum farragine, quam *Reiskius* margini editionis Stephanianae adscripserat. Magnam de his notis spem conceperam animo ex iis, quae *Reiskius* commemorat in Praefat. ad Anth.

*) Hoc volumen descripsit Kulenkampius, cujus apographum, amplissima ejus bibliotheca distracta, in Britanniam delatum est. Ex Reiskiano illo libro varietatem lect. apographi Lipsiensis, lectiones Tryllitschianas et Lacrozianas excerpsi.

**) Hoc Syntagmate Brunckium usum fuisse suspicor. Vide ejus Lectiones p. 28. XII. et quae notavimus ad Philodemi Ep. XII. et XXIII.

Digitized by Google

C. C. p. XXXIII. et Brunckius in fine Praefat. Sed hanc ſpem ipſa res penitus deſtituit. Nihil enim in illis notis habetur, niſi locorum, ubi carmina et verſus Anthologiae laudantur aut illuſtrantur, indicium. Quid igitur alteri illi notarum in Planudeam collectioni factum ſit, utrum perierit, an alicubi lateat, cum ignorantiſſimis ignoro.

Quo tempore in concinnando commentario cum maxime verſabar, *Heynius* Vir Ill. libellum ad me miſit, qui praeter alia quaedam in Bibliotheca Bodlejana deſcripta notas quasdam in Anthologiam continebat. Quem librum cum evolviſſem: quo me animo fuiſſe putas, cum virorum in hoc literarum genere longe principum, *Iſaaci Caſauboni* et *Joſephi Scaligeri*, nomina oculos meos ferirent? Et *Caſauboni* quidem notae, quae in Schedis nonnullis indigeſtis in Bibl. Bodl. aſſervantur, in tertii libri fine deficiunt, nec multae ſunt numero. Quaedam ex iis vitioſe ſcriptae ſunt, ita tamen, ut auctoris mentem perſpicias, aliae nullum omnino ſenſum efficiunt; unde eas in *Caſauboni* αὐτογράφῳ intricata et difficili manu ſcriptas eſſe ſuſpicor. *Scaligeri* autem

Digitized by Google

notae, adscriptae margini edit. Aldinae 1521. (vide *Harles.* ad Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 439. fin.) numero plurimae sunt. Earum nonnullae in sphalmatis editionis Aldinae corrigendis versantur; aliae ex aliis editionibus excerptae videntur; sed his subductis plurimae restant ipsius *Scaligeri* conjecturae, nec *Huetio*, nec aliis cognitae. Inter has si multas egregie doctas et ingeniosas esse dixero, facile fidem inveniam apud eos, qui *Scaligeri* ingenium et doctrinam non ignorant. Cum his conjunctae erant Notae *Anonymi*, editioni Stephanianae appictae, quae in *Fabricio* commemorantur p. 441. m. Liber fuisse putatur *Fr. Nansii*. Sunt in iis perpaucae emendationes, sed nonnullae difficilium locorum verborumque interpretationes et versiones metricae. Ex illis ea, quae prudenter et ingeniose videbantur animadversa, diligenter excerpsi.

Ad haec subsidia accesserunt conjecturae nostrae, ex quibus num quid utilitatis ad Anthologiam redundaverit, non nostrum est statuere. Hoc tantum profiteri possum, me veritati dedisse operam, non ostentationi. In quo studio cum

Digitized by Google

non fieri posset, ut ubique, quod quaerebam, assequerer, facile feram aliter sentientium judicia. Quin ne cum cavillatoribus quidem de hujusmodi rebus unquam disputabo. Has enim literas, quae ab humanitate nomen ducunt, me eam ob caussam amplexum esse fateor, quod in earum tractatione quandam voluptatem sentiebam. At hujus voluptatis fructus necesse est pereat, ubi in Musarum viretis non tam flores, quibus delectemur, decerpimus, quam lapides potius colligimus, quibus bonam aliorum existimationem petamus, aut nosmet ipsos ab aliorum impetu et iniquitate defendamus. Quodsi tamen alii hujusmodi altercationibus delectantur, illi suo fruantur judicio: mihi τὰ εἰρήνης ἔργα commissa putabo. Quare nunquam non paratus fui errores meos confiteri et, ut ajunt, vineta mea caedere. Idem etiam in posterum facturus, severissimum me in scriptiones meas censorem praestabo.

Est autem, ut huc redeam, in Anthologia Graeca fons emendationis longe uberrimus is, qui ex similium locorum comparatione oritur. Quod enim *Ruhnkenius* verissime monuit (in Praef. ad

Tim. p. XX.), post heroica illa summorum ingeniorum tempora vix quenquam ad scribendum accessisse, quin se totum ad aliquem veterum exprimendum imitandumque daret, id in epigrammatico quoque genere, et haud scio an in nullo magis, locum habuit. Longe plurimi enim eorum, qui post Mnasalcam, Leonidam Tarentinum, Callimachum, ingenium converterunt ad scribenda Epigrammata, hoc praecipue spectasse videntur, ut superiorum poëtarum *inventa*, verbis variatis, exprimerent sibique vindicarent. Quorum haud pauci ita in hoc negotio versati sunt, ut, quae ab illis pressius dicta essent, dilatarent et amplificarent; alii vero ita, ut priscorum carmina quasi in compendium redigerent. Quae igitur in hoc literarum genere haud minimi momenti est locorum similium diligens comparatio, haec in Anthologia longe fructuosissima. Ea nobis quoque ad quosdam locos rectius constituendos, ad alios rectius interpretandos plurimum profuit.

Sensim ad alterum locum, de quo nobis monendum esse dicebamus, delapsi sumus. Paucis defungar. In interpretatione igitur hoc inprimis

Digitized by Google

spectavi, ne quid praeterirem, in quo lectores, in Anthologia legenda minus exercitati, haerere possent. Quorum locorum explicationem non reperiebam, ea saltem indicavi, ut alii rem tentarent. Perspicuitati inprimis studui; sed ne in omnibus tam perspicuus essem, quam nonnulli fortasse desiderabunt, argumenti vetabat obscuritas. Et cum ad rectam verborum intelligentiam nihil fere magis valeat, quam ut ante teneas, de qua re agatur, singulis fere carminibus breve argumentum praemisi, quod, ut Ariadnae quoddam filum, errori caveat. Similis argumenti carmina sedulo comparavi, nec tamen ubique omnia, sed ea tantum laudavi, quae ad sensum illustrandum plurimum conferre existimabam. Sed singula, quae ad interpretis officium pertinere censentur, enumerare longum est. Quid effecerim, aliorum judicium facio; efficere certe conatus sum, ut Epigrammatum obscuritates tollerentur, et via ad eorum intelligentiam, quae impeditissima fuit, planior et apertior fieret. Cum multis mihi in hac parte difficultatibus confligendum fuisse, facile credent, qui in Anthologia versati

Digitized by Google

sunt. Magnus enim est Epigrammatum numerus, quae nullus interpres ante me attigit; in aliis veritas investigari non poterat, nisi dissipatis priorum interpretum erroribus. Sed has aliasque difficultates ambitiose describere, supervacaneum sit. Aliter enim has literas non constare, probe teneo. Mihi persuasum habeo, me aditum ad Anthologiae vireta, sentibus et rubis obstructum, expeditiorem fecisse. Rem tamen inchoavi potius, quam perfeci. Alii eam ad exitum perducent, quibus plus otii, felicioris ingenii vena, uberioris lectionis et eruditionis copia contigerit. Talem interpretem ut Anthologia quam primum nanciscatur, bonarum literarum causa vehementer opto. Hoc dum fiat, earum amantes hoc Catone contenti sint.

Ceterum primum hoc Commentarii in Anthologiam Volumen mox sequetur alterum, quod secundi Analectorum Tomi carmina complectetur; tertium reliquorum Epigrammatum interpretationem absolvet. Ei adjicietur, praeter indicem graecitatis, Historia critica Epigrammatis, et poëtarum, qui Epigrammata conscripserunt, no-

Digitized by Google

jitia. Hanc cum Prolegomenis, huic praefationi subjectis, conjungere statueram; sed primi hujus Voluminis amplitudo me hoc consilium coëgit abjicere.

Finem praefandi faciam, ubi pii gratique animi officia peregero. Si quid aliud laboris a me suscepti onus allevare potuit, summa fuit summorum Virorum benevolentia et humanitas, quam cum in aliis, tum in hoc praecipue opere expertus sum. Quorum eximiam ergo me amicitiam rerumque mearum studium cum apud me reputo, ita commoveor, ut ne verba quidem, ad animi sensus, non dicam exprimendos, sed indicandos, idonea reperire possim. Nec tamen multis verbis opus est apud eos, qui officio gaudent, et bene agendo non tam laudem et gratiam, quam recte factorum conscientiam petunt. Beneficiorum, quae in me contulerunt, memoriam nulla unquam obliterabit oblivio; neque committam, ut eos studii erga me sui poeniteat. Scribebam Gothae, mense Aprili 1798.

Digitized by Google

PROLEGOMENA

IN QUIBUS

HISTORIA ANTHOLOGIAE GRAECAE

NARRATUR.

Digitized by Google

Digitized by Google

PROLEGOMENA.

I.

De iis, qui primi Epigrammata collegerunt.

Ab eo inde tempore, quo ſcribendi ars per Graeciam frequentari coepit, id quod circa Olympiadum initia factum fuiſſe videtur, Epigrammata ad rerum geſtarum hominumque illuſtrium memoriam conſervandam in ἀναθήμασιν et tumulis uſurpata ſunt. Antiquiſſimi hujus Epigrammatum generis utilitas eruditos homines primum ad minora illa carmina colligenda invitaſſe videtur. Qui enim hominum in bello et pace clarorum vitas *), urbium origines, populorum res geſtas literis mandabant, eos ſaepenumero ad Epigrammatum auctoritatem provocaſſe conſtat. Quod autem Herodotus fecerat, nec Thucydides a gravitate ſua alienum eſſe putaverat, id poſteriores

*) Vide van Goens de Simonide, p. 5. ſq.

Digitized by Google

eo ſtudioſius feciſſe, quo magis in hiſtoria ſcribenda lectorum oblectationi ſtuderent, nullo modo dubitari poteſt. Antiquiorum exemplum ſecutus eſt Diodorus, Plutarchus, alii; et ut quisque elegantiorum literarum ſtudioſior fuit, ita poëtas cum alios, tum Epigrammaticos in partes vocando, perpetuae orationis taedium lenire conabatur.

Sed ubi primum intellectum eſt, hiſtoria quantum non ornamenti ſolum, verum etiam praeſidii ex Inſcriptionibus peteret, iis praeſertim, quae publicis monimentis inſculptae eſſent, exſtiterunt viri docti et literarum amantes, qui eas ſtudioſe deſcriberent earumque quaſi theſauros conderent. Inter hos principem locum tenet, propter operum quae reliquit multitudinem, *Polemo*, ex cujus libro περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων *Athenaeus* Epigrammata quaedam laudavit L. X. p. 436. D. et p. 442. E. Scripſit idem praeterea quatuor libros de donariis in Acropoli poſitis, quos laudat *Strabo* L. IX. p. 607. A. aliique ſub titulo, περὶ τῆς ἀκροπόλεως. His eum, dum donaria enumerabat eorumque quaſi hiſtoriam condebat, Epigrammata illis appoſita inſeruiſſe, dubitare noli. Simile opus *Polemo* condiderat περὶ τῶν ἀναθημάτων ἐν Λακεδαίμονι, laudatum ab *Athenaeo* L. XIII. p. 574. D. et aliud, quod rerum ad antiquitatem et hiſtoriam ſpectantium refertiſſimum fuiſſe oportet, περὶ τῶν ἐν

Δελφοῖς θησαυρῶν, cujus auctori docti et diligentis scriptoris laudem *Plutarchus* tribuit T. II. p. 675. B. Propter intentum hoc Inscriptiones de columnis, pilis, statuis, donariis describendi studium joculari cognomine στηλοκόπας vocatus est, ut quidem, non sine magna veritatis specie, suspicatur *Casaubonus* in Animadv. in Athen. p. 409. 39. Ex his *Polemonis* operibus, quibus fortasse et alia quaedam ejusdem hominis scripta accensenda sunt, sed ex his praecipue aliorumque similibus antiquissimum Anthologiae conditorem, *Meleagrum*, multa in collectionem suam transtulisse, probabile est. In simili argumento versatus est *Alcetas*, cujus librum περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων *Athenaeus* excitat L. XIII. p. 591. C. ubi inscriptio ab *Alceta* commemorata profertur; *Menestor* ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων ap. *Athen.* p. 594. D. et *Apellas Ponticus*, qui Epigrammata donariis addita collegisse videtur *Dorvillio* in Misc. Obss. T. VII. p. 28.

Ut ii, quos hactenus enumeravimus, inprimis donariorum inscriptiones collegerunt, ita alii alias. Thebana *Aristodemi* Epigrammata laudat *Scholiastes Apollonii Rhodii* L. II. 906. de quo conf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 732. Ἐπιγράμματα Ἀττικὰ collegit *Philochorus*, ut *Suidas* testatur v. Φιλόχορος, si quidem vera est verborum distinctio, quam *Kusterus* secutus est. In Codicibus enim

ἐπιγράμματα ἀττικά. vocibus per punctum distinctis, legitur. Peculiarem de Epigrammate librum scripsit *Neoptolemus Parianus*, quem ita laudat *Athenaeus* L. X. p. 454. F. ut appareat, illum Epigrammata operi suo intexuisse. Ipsum Epigrammata scripsisse, non satis caute asserit *Groddeck* in Bibl. Artium et Liter. Fasc. II. p. 92. *not.* Silentio non praetereundus est, quem et *Fabricius* laudavit T. IV. p. 416. ed. nov. nec *Reiskius* praetermisit in Praef. ad Anthol. p. IX. *Euhemerus*, quem e titulis et inscriptionibus sacris deorum historiam contexuisse narrat *Lactantius* Instit. Div. I. c. 9. cum quo conf. *Cicero* de Nat. Deor. I. 42.

II.

De Meleagro, Anthologiae conditore.

Primus autem Anthologiam non ex uno Epigrammatum genere, nec ex iis tantum, quae publicis monimentis inscripta fuerunt, sed cum ex his, tum ex poëtarum operibus collectam, condidisse et concinnasse videtur *Meleager Gadarenus*, cujus nomen, olim non nisi doctioribus cognitum, post repertam a Salmasio Constantini Cephalae Anthologiam, omnium, qui vel levem cum graecis literis contraxissent consuetudinem, ore et laudibus celebrari coepit. Hujus viri memoriam servavit *Strabo* L. XVI. p. 1101. Ἐκ δὲ τῶν

Digitized by Google

Γαδαρεὺς Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος, καὶ Θεόδωρος ὁ καθ' ἡμᾶς ῥήτωρ. Ex hoc loco Menippum Gadarenum commemorat *Stephanus Byz.* v. Γάδαρα. Cui Menippo Meleagrum nostrum aequalem facit *Diogen. Laert.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ (Menippi) πολλοῦ καταγέλωτος γέμει· καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. Cum quo loco comparandum Epigr. *Meleagri* CXXVII. ubi se πρᾶτα Μενιππείαις συντροχάσαι χάρισιν ipse poeta gloriatur; et Epigr. inter ἀδέσπ. DCLXXII. Μούσαις Μελέαγρον — Μενιππείαις ἠγλάισεν χάρισι, ut hunc versum certa emendatione restituerunt *L. Holstenius* et *Emm. Martinus*. Non supervacaneum fuerit, hoc loco monere, illam carminum *Meleagri* cum *Menippi* scriptis similitudinem, sive ex imitatione sive sponte natam, in Epigrammatis quidem nulla ratione quaerendam esse, sed in aliis quae interciderunt operibus, Satyris fortasse Menippeis. Ex his derivata videntur, quae *Athenaeus* profert L. XI. p. 502. C. Μελέαγρος ὁ Κυνικὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ οὑτωσὶ γράφει· Κἀν τοσούτῳ πρόπωσιν αὐτῷ βαθεῖαν δίδωσι, χυτρίδια βαθέα δέκα. et L. IV. p. 157. B. ubi Nicium meretrix ad Cynicos epulantes, οὐδεὶς, ait, ὑμῶν, ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι, ἰχθὺν ἐσθίει; ἢ καθάπερ ὁ πρόγονος ὑμῶν Μελέαγρος ὁ Γαδαρεὺς ἐν ταῖς Χάρισιν ἐπιγραφομέναις ἔφη, τὸν Ὅμηρον Σύρον ὄντα τὸ

γένος --; ἢ μόνον ἀνέγνωκε σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον Λεκίθου καὶ Φακῆς σύγκρισιν. quem locum respexit *Eustathius* ad Il. λ. p. 814. 40. Ex his locis tres, ni fallor, Satyrarum, quas *Meleager* composuit, titulos lucramur, Συμπόσιον, Λεκίθου καὶ Φακῆς Σύγκρισις et Χάριτες, nisi fortasse totum illud Satyrarum syntagma Χαρίτων titulo inscriptum fuit. Qui titulos Satyrarum *Varronis* meminerint, hanc conjecturam probabilitate non destitutam esse fatebuntur. Quod si vero *Meleager* ille, de quo agitur in duobus quae supra laudavimus Epigrammatis, non diversus est ab eo, qui Anthologiam condidit, hic Cynicus fuit, nec locum habet conjectura doctorum quorundam virorum ap. *Harlesium* in Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 417. sq. qui duos Meleagros fuisse existimarunt, utrumque Gadarensem, alterum Cynicum, alterum Anthologiae patrem et conditorem. Certe hoc mihi exploratum videtur, eum, quem Gadarensem appellat *Athen.* L. IV. p. 157. nihil diversum esse a Cynico, cujus mentionem facit in altero loco L. XI. p. 502. Epigrammata autem illa, quae supra dixi, Meleagri illius, qui Coronam contexuit, vitam enarrare, non est quod dubitemus; nec certe dubitavit is, qui Scholion scripsit ad Prooemium Coronae in Vat. Cod. p. 81. Οὗτος ὁ Μελέαγρος φοίνιξ ἦν τῆς ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεως· ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τοῦτον τῶν ἐπι-

γραμμάτων στέφανον, et iterum: *Ὅτι ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς, ἦν τὸ γένος Σύρος· ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.*

Quae cum ita se habeant, *Meleager* floruit cum Menippo, item Gadareno et Cynico. Jam vero Menippi aetas incertissima est. Ad conjecturam igitur confugere debemus. *Burettus* (Mémoires de l'Acad. des Inscript. Tom. XIX. p. 441.) Meleagrum sub primis Alexandri successoribus vixisse suspicatur. *Martinus* in Epist. Tom. I. p. 187. eum sub Seleuco, Antiochi M. filio, floruisse ait. Alii aliter. Sed verissima videtur sententia Scholiastae in Vat. Cod. p. 82. *Γαδαρηνὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐμνημόνευσεν· ἤκμασεν ἐπὶ Σελεύκου τοῦ ἐσχάτου.*

In hac sententia cur acquiescendum existimem, paucis dicam. Inter *Meleagri* Epigrammata unum est (CXXIII.) in Antipatri Sidonii tumulum, quem aetatem usque ad Ol. CLX. produxisse, certis indiciis constat. Tenemus igitur hoc, Meleagrum floruisse post Ol. CLX. Jam vero primum ejus aetatem ab Antipatri Sidonii temporibus non valde remotam fuisse, colligas ex Nostri Prooemio v. 42. ubi illius poëtae carmina his verbis circumscripsit: *φοίνισσάν τε νέαν κύπρον αἰπ' Ἀντιπάτρου. νέαν κύπρον* appellat Antipatrum, ut recentem poëtam. Ad hoc argumentum aliud accedit, quod, quamvis longius petitum, satis tamen pon-

Digitized by Google

deris et gravitatis habet. Meleagri in Epigrammatis colligendis vestigia primus secutus est *Philippus Thessalonicensis*, ut ipse fatetur Ep. I. Tom. II. p. 211. Is seculo post Christum natum primo, et quidem sub seculi exitum coronam contexuit ex poëtis ὁπλοτέροις, i. e. ut contextus docet, iis, qui post Meleagrum scripserunt. Inter hos *Philodemum* recenset, poëtam in hoc Epigrammatico genere longe celeberrimum, Gadarensem. Hunc floruisse circa Olymp. CLXXX. satis constat. Jam hinc intelligitur, ejus in Meleagri Corona carmina nulla fuisse. Num vero Meleagrum hunc virum ignorasse putemus? Non probabile, civem nimirum, eumque in illo genere, cui Meleager praecipue studebat, nobilissimum. Nonne hinc sequitur, eum Philodemi florem non vidisse, ut multo junioris? Verum est igitur, quod Scholiastes affirmat, Meleagrum sub ultimo Seleucorum vixisse. Is enim regnare coepit Ol. CLXX. 3. quo tempore Antipater Sidonius defunctus erat, Philodemus nondum florebat.

Hic igitur vir, et Cynicus et Gadarensis, et ipse Epigrammata conscripsit, de quibus tum dicetur, ubi poëtarum Epigrammatariorum vitas enarrabimus, et aliorum Epigrammata collegit. De hac collectione, Στέφανος inscripta, ante Codicem Palatinum repertum, id est, ante superioris seculi initia, nihil plane constabat. In hoc

uno enim Codice servatum est nobilissimum illud Prooemium, in quo singulos poëtas, Coronae intextos, cum singulis floribus arboribusve comparatos recenset. Sunt autem ii, quos nominatim appellat, numero XLVI; quibus se haud paucos alios, recentiores, (ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα vers. 55.) adjunxisse profitetur. Unde de illius operis et amplitudine et praestantia existimare possumus? Nam ex illis poëtis, quorum se carmina in Collectionem suam retulisse ait, longe plurimi florentissimis Graeciae temporibus vixerunt; interque eos haud pauci tanta apud omnes fuerunt gloria, ut, vel nominibus eorum auditis, summam tibi artis poëticae perfectionem, summum fastigium animo fingas. Hoc utinam praeclarum opus aetatem tulisset! Sed bene tamen nobiscum actum est, quod, in tanta optimorum et poëtarum et cujusvis generis scriptorum jactura, tam insignes Coronae illius reliquiae ad nos pervenerunt, quae desiderium, etsi non explerent, lenirent tamen et minuerent. In hac Collectione singula carmina, nulla argumenti ratione habita, secundum literas initiales fuisse disposita, diserte docet *Scholiastes* in Cod. Vat. p. 81. ubi verbis supra laudatis adjicit haec: ἐποίησε δὲ τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων στέφανον· συνέταξεν δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Posteriora haec verba male accepit *Salmasius* in Exercitationibus Plin. p. 596. D. qui

etiam *Leichium* in Carm. Sepulcr. p. IV. et *Reiskium* Praef. p. XIII. secum in errorem induxit, ut putarent, Meleagrum poëtarum nomina secundum ordinem elementarem disposuisse. Non in his, sed in ipsis Epigrammatis illum ordinem observatum fuisse, ex iisdem *Scholiastae* verbis probe intellexit *Martinus* in Epist. ad Alexandrum Zondadarium Tom. I. p. 184. cujus interpretatio Codicis Vaticani adspectu verissima esse intelligitur. Meleagri enim Coronam quamvis dissolvit et discerpsit Constantinus Cephalas, carminibus secundum argumenta in capita quaedam descriptis, in nova tamen dispositione prior ille ordo non ita turbari potuit, ut omnia ejus obliterarentur vestigia. Quin idem elementaris ordo vel in Planudea, in qua tamen longe artificiosior est distributio, in multis locis apparet, ubi Planudes plura simul Epigrammata ex Constantini Anthologia in suam transtulit.

Praeter hanc amplam Epigrammatum collectionem Meleager etiam aliam instituisse videtur Reiskio in Notit. Poët. p. 243. solis puerorum laudibus destinatam. Quod ut opinaretur, virum doctissimum commovit Epigr. II. Meleagri, quod pro praefatione peculiaris Anthologiae habuit. At in hoc carmine nihil aliud egit, nisi ut pueros sibi amatos recenseret, eosque tanquam in Coronam contexeret; unde hoc unum colligere licet,

Digitized by Google

Meleagrum pueros illos carminibus suis celebrasse. Idque res ipsa confirmat; nam in plurimos puerorum, quorum nomina in illo Carmine exstant, Meleagri reperiuntur Epigrammata. Non est igitur, cur eum duplicem Anthologiam condidisse dicamus. *)

III.

De Anthologia Philippi Thessalonicensis.

Per Meleagri vestigia incessit is, quem supra commemoravimus, *Philippus Thessalonicensis*, novae Anthologiae conditor. Is Meleagri imitationem in hoc instituto disertis verbis professus est Epigrammate illo, quod praefationis loco praemisit T. II. p. 211. ubi se *recentiorum poëtarum* carmina, tanquam flores, contexuisse ait, quibus Coronam efficeret, Meleagricae illi simillimam eique opponendam: Καὶ σελίδας νεαρῆς θρείσας στάχυν, ἀντανέπλεξα τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις: Jam ex hac imitationis professione merito colligas, Philippum etiam in disponendis carminibus ordinem a Meleagro probatum adoptasse; eamque suspicionem confirmat Vat. Codex, in quo ordinem alphabeticum observatum videmus etiam in illis carminibus, quae non aliunde quam ex Philippi

*) Vide Wyttenbachium in Bibl. Crit. T. I, P. II. p. 23.

Anthologia desumta sunt. Multo minor autem in hac nova Corona poëtarum numerus fuit; non enim ultra XIII. excurrit. His annumerandus est cum ipse Philippus, multorum Epigrammatum auctor, tum etiam alii, quorum nomina reticuit.

Quo tempore Philippus vixerit, non satis constat. Ex indiciis quibusdam, in ejus Epigrammatis obviis, recte sibi colligere videbatur *Vavassor* de Epigr. p. 184. et *Martinus* l. c. p. 191. eum Augusto regnante vixisse. In hanc sententiam concessit *Reiskius*, eamque novis quibusdam argumentis firmare conatus est. Verum enimvero cum inter poëtas a Philippo in ordinem redactos reperiantur nonnulli, quos post Augusti tempora floruisse constat, ut Antiphilus et Automedon; quorum ille circa A. U. C. 806. hic Nerva regnante (A. U. C. 851.) floruisse videtur, hanc difficultatem vir doctissimus ita expediri posse putavit (in Notit. Poët. p. 270.), ut duos Philippos fuisse statueret; alterum antiquiorem, Julii Caesaris et Augusti aequalem, alterum sesquiseculo ferme juniorem, secundae Anthologiae auctorem. De qua sententia quid statuendum sit, explicabimus.

Rem paulo altius repetam. In persequendis vestigiis, unde poëtarum Anthologiae aetas cognoscatur, Reiskius ita plerumque versatur, ut si qua carmina ad historiam aliquam remve gestam pertineant, ea fere eodem tempore, quo illa eve-

Digitized by Google

nerit, composita putet, et ex iis adeo auctoris aetatem colligat. Quae colligendi ratio ut in quibusdam recte procedit, ita admodum fallax est in iis poëtis, qui se totos ad imitationem composuerunt. Quorum quam magnus sit numerus, in Praefatione monuimus. In ejusmodi igitur poëtis si qua sit facti cujusdam, aut rei hominisve illustris mentio, nihil inde aliud colligi potest, nisi illos post ejus facti hominisve scripsisse tempora. *) Jam vero Philippus is est, qui paucissima ex sua penu protulerit, plurima ex vetustiorum poëtarum imitatione traxerit. Qui cum Epigrammate LXXIV. molem Puteolanam, ab Agrippa A. U. C. 717. exstructam, commemorat, in quo carmine *Reiskius* p. 270. gravissimum ad definiendam Philippi aetatem momentum positum censet, non rem recens factam et propter novitatem mirabilem celebrat, sed expressit Epigramma *Antiphili* XVI. quod et ipsum fortasse ex antiquiore carmine ductum est. Hoc unum exemplum sententiam nostram abunde probat. Quare vix dubito, quin reliqua quoque carmina, ex quorum auctoritate Philippus ad Augusti aetatem referri solet, ex antiquiorum poëtarum imitatione profluxerint. Hinc vero simul

*) Josephus Scaliger, idoneus auctor, ad Hieronymi Chronicon p. 57. sq. *Argumentum*, ait, *futile est, scriptores floruisse tempore eorum, quorum mentio ab iis fiat. Hoc modo Homerus vixerit Trojanis temporibus.*

efficitur, nullam ejus aetatis definiendae satis certam rationem esse, nisi eam, quae ex poëtarum, quos Coronae suae intexuit, aetate ducitur. Haec eum ad exitum seculi primi revocat. Quare fortasse non valde errabimus, si eum Anthologiam Trajano regnante concinnavisse statuerimus.

IV.

De Diogeniano et Stratone.

Brevi post tempore, Hadriano regnante, floruit *Diogenianus Heracleota*, Grammaticus suae aetatis doctissimus, qui et alia quaedam, cum arte, quam profitebatur, proxime conjuncta, tum etiam Ἀνθολόγιον Ἐπιγραμμάτων edidit, teste *Suida* in Διογενιανός, Tom. I. p. 591. sq. Idem esse videtur, cujus Paroemiae exstant, de quo inprimis consule *Andr. Schottum* in Praef. ad Proverb. p. VIII. Hic autem quid in illa Anthologia secutus sit, quos in eam poëtas admiserit, quo ordine eos disposuerit, penitus ignoramus.

Hunc sequutus est *Strato Sardianus*, (quem qui Cardianum, sive Cardiani filium vocant, prava apographorum Vat. Codicis lectione in errorem inducti sunt,) et ipse Anthologiae conditor, quam Μοῦσαν παιδικὴν inscripsisse videtur. Sic enim habet Praefatio a Constantino Cephala Stratonis Anthologiae praefixa: Καὶ τίς ἂν εἴην, εἰ πάντων σοι

Digitized by Google

τῶν εἰρημένων τὴν γνῶσιν ἐκθέμενος, τὴν (Cod. τῶν) Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ παιδικὴν Μοῦσαν ἐπεκρεψάμην, καὶ ἣν αὐτὸς παίζων πρὸς τοὺς πλησίον ἐπεδείκνυτο, τέρψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγραμμάτων, οὐ τὸν νοῦν ποιούμενος· ἔχου τοίνυν τῶν ἑξῆς· ἐν χορείαις γὰρ ἥ γε σώφρων, κατὰ τὸν τραγικὸν, οὐ διαφθαρήσεται. Retulerat Strato in hanc Anthologiam ea tantum Epigrammata, quibus puerorum celebrantur amores, in quo argumento, inde a Platone, multi poëtae Epigrammatarii verſati ſunt. In qua Collectione Stratonis cum legantur nomina antiquiſſimorum poëtarum, eorum quoque, unde Meleager et Philippus ſuam quisque Anthologiam locupletaverant, vix dubites, Sardianum poëtam, ex prioribus Collectionibus antiquiorum poëtarum carminibus delibatis iis, quae ad pueriles amores facerent, poſteriorum haud pauca cum ſuis in hoc genere luſibus*) addidiſſe. Revera itaque novam Anthologiam condidit; nec audiendus eſt Reiskius p. 233. qui eum Meleagri Μοῦσαν παιδικὴν, quam nullam fuiſſe ſupra docuimus, denuo edidiſſe et auxiſſe exiſtimat. Ex iis poëtis autem, ex quorum operibus Meleagrum quoque flores delibaſſe conſtat, Strato recepit

*) Fallitur Harleſius V. Cl. cum carmina, quae Brunckius T. II. p. 359. ſqq. ſub Stratonis nomine dedit, non omnia ipſius Stratonis, ſed tantum ex ejus Collectione petita exiſtimat, ad Fabric. l. c. p. 424.

tredecim *); ex iis, quibus Philippus usus fuerat, nonnisi duo, Tullium Lauream et Automedontem; his decem alios addidit, Flaccum, Alpheum Mitylenaeum, Julium Leonidam, Scythinum, Numenium, Dionysium, Frontonem, Thymoclem, Glaucum, Dioclem. Inter hos poëtas pauci sunt, de quorum aetate satis constet. Quod si vero supra recte posuimus, Philippum Thessalonicensem seculo primo exeunte vixisse, Strato autem Musam suam ex Philippi Corona locupletavit, sponte sequitur, eum non ante secundum post Christum seculum floruisse. Stratonem ποιητὴν ἐπιγραμμάτων laudat *Diogenes Laërtius* L. V. 61. p. 300. Jam cum Diogenes primis tertii seculi ineuntis annis vixisse videatur, Stratonis aetas in alterum seculum incidit. Hanc sententiam confirmant, quae *Schneiderus* de Stratonis vita monuit in Peric. crit. p. 130. „Dubitatum est, qua „aetate vixerit Strato. Credo, me reperisse argu„mentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. „Quod enim perstringit Capitonem medicum (Ep. „ult.), rem conficit. Est is Artemidorus Capito, „qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque ἐκ-„δοσιν

*) Sunt hi: ipse Meleager, Dioscorides, Polystratus, Antipater, Aratus, Mnasalcas, Euenus, Alcaeus Messenius, Phanias, Asclepiades, Rhianus, Callimachus et Posidippus.

Digitized by Google

„δοσιν Adriano imperatori aliisque probaverat; „sed Galenus eum per totum suum commentarium „sub nomine Capitonis perstringit. Inde apparet „clarissime aetas Stratonis. Diversus est Capito „Alexandrinus poëta, cujus ἐρωτικὰ laudat Athe„naeus p. 427. ejusdem ad Philopappum commen„tarios p. 350. Aristides orationem tertiam Pla„tonicam T. II. p. 315. ad Capitonem aliquem „inscripsit. Qui omnes diversi nec medici sunt.“ Haec *Schneiderus* docte et probabiliter.

Stratonis Anthologia sive *puerilis Musa* ultimum caput est Collectionis a Constantino institutae. Qui num integrum Stratonis opus receperit, an carminum delectum habuerit, ordinemque a Sardiano poëta institutum utrum servaverit, an turbaverit, plane incompertum habeo. Certi quidem ordinis vestigia in Vat. Cod. nulla sunt. Initio capitis collocata sunt decem Stratonis Epigrammata, quibus alia aliorum poëtarum subjecta sunt, intermixtis Stratonis carminibus, cujus LXXVII. Epigr. fere continua serie posita, hoc caput claudunt. Reliquorum poëtarum carmina, quae in hac Sectione leguntur, sunt ad numerum CLXV. Horum, ante Cod. Vat. repertum, nullum fuit editum.

Digitized by Google

V.

De Anthologia Agathiae Scholastici.

Post illa tempora cum poëtarum proventus admodum esset exiguus, Epigrammatum colligendorum studium refrixisse videtur. Quatuor enim vel quinque secula effluxerunt, quibus nemo ejusmodi opus tentavit, donec Byzantii, nescio quomodo, acre versuum pangendorum studium incenderetur. In hac enim urbe postquam imperii sedes collocata fuit, magnus poëtarum numerus exstitit, qui, ut *Reiskius* ait in Notis ad Constant. Cerem. Aulae Byzantinae p. 85. ad omnes hilares tristesque casus carmina in promtu haberent et venderent; ita ut nihil ab Augusto, nihil a proceribus aut susciperetur aut cogitaretur, quin id versibus describerent laudarentque. Inter hos tamen versificatores unus et alter fuit, qui, cum se ad melioris aevi poëtarum imitationem dedisset, carmina scriberet supra aetatis suae captum elegantia, qualia sunt nonnulla in Epigrammatis *Agathiae*, *Pauli Silentiarii*, *Macedonii consulis* aliorumque, qui eadem aetate floruerunt *). Horum unus, *Agathias Myrinaeus*, qui propter juris professionem *Scholasticus* vocatur, sub exitum seculi sexti recentiorum, sui nimirum aevi poëtarum Epigrammata collegit, eamque Collectionem suam

*) Vide *Ruhnken.* Epist. crit. I. p. 75.

Digitized by Google

Κύκλον vocavit. *Suidas* v. Ἀγαθίας. — συνέταξε δὲ καὶ ἕτερα βιβλία, ἔμμετρά τε καὶ καταλογάδην. τά τε καλούμενα Δαφνιακὰ, καὶ τὸν Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνῆξεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν. συνήκμασε καὶ Παύλῳ τῷ Σιλεντιαρίῳ καὶ Μακεδονίῳ τῷ ὑπάτῳ καὶ Τριβουνιανῷ ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων. Haec partim ducta sunt ex ipsius *Agathiae* Historia L. I. p. 2. ed. *Vulc.* ubi, postquam de ceteris suis operibus exposuit, ἔδοξε δέ μοι, ait, πρότερον κἀκεῖνο ἀξιέπαινόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἴγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀρτιγενῆ καὶ νεώτερα διαλανθάνοντα ἔτι καὶ χύδην οὑτωσὶ παρ' ἐνίοις ὑποψιθυριζόμενα, ἀγείραιμί τε ὡς οἷόν τε εἰς ταὐτὸ καὶ ἀναγράψαιμι ἕκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. Consilium his verbis breviter indicatum, Epigrammata recentiorum poëtarum secundum ordinem quendam describendi et disponendi, disertius *Agathias* explicuit in Praefatione praefixa illi Ἐπιγραμμάτων Κύκλῳ, quam, simul cum *Meleagri* et *Philippi* Prooemiis in Cod. Vat. servatam, cum nemo integram ediderit, hic adscribam, brevibus notulis illustratam. In Cod. praefixa sunt haec: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προοίμια μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις, τὰς κατ' ἐκεῖνο καιροῦ γενομένας. Et in margine haec habentur: Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ

Digitized by Google

Ἀσιανοῦ Μυριναίου οὐ Στέφανος, ἀλλὰ συναγωγὴ νέων ἐπιγραμμάτων· ἤκμασεν δὲ οὗτος ὁ Ἀγαθίας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. ἔγραψεν δὲ καὶ ἱστορίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Δαφνιακά. ἔγραψε δὲ ταῦτα Ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα.
Ipſum Agathiae Prooemium hoc eſt:

Οἶμαι μὲν ὑμᾶς, ἄνδρες, ἐμπεπλησμένους
Ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδαισίας,
Ἔτι που τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν·
Καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·
Λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων
Πολλοὶ προθέντες παμμιγεῖς εὐωχίας,
Περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰθισμένων.
Τί δαὶ νῦν ποιήσωμεν τὰ προεξειργασμένα
Οὕτως ἐᾶσαι συντετῆχθαι κείμενα;
Ἢ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ,
Παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν;
Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἐμῶν ἀνέξεται;
Τίς δ' ἂν πρίαιτο τοὺς λόγους τριωβόλου,
Εἰ μὴ φέροι τὰ ὦτα μὴ τετρημένα;
Ἀλλ' ἔστιν ἐλπὶς εὐμενῶς τῶν δρωμένων
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, καὶ κατεβλακευμένως.
Ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ,
Τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία.

V. 3. Cod. ἐρυγκάνειν. — V. 8. Legendum ποιήσω; μὴ τὰ πρ. Agathias recentiorum more δαὶ corripuiſſe videtur. Fortaſſe tamen νῦν delendum. — V. 13. Fort. πρίαιτ' ἐμοὺς λόγους.

Καὶ πρός γε τοῦτο δεῖπνον ἠρανισμένον
Ἥκω προθήσων ἐκ νέων ἡδυσμάτων.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἐμοῦ μόνου
Ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίας τροφῆς,
Πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου
Καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾷν πλέον.
Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
Ἐξ ὧν τρυφῶσι, καὶ παραλαβὼν γνησίως
Ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρυάττομαι.
Τοῦτο δέ τις αὐτῶν προσφόρως, δεικνὺς ἐμέ,
Ἴσως ἐρεῖ πρὸς ἄλλον, ἀρτίως ἐμοῦ
Μάζαν μεμαχότος μουσικήν τε καὶ νέαν·
Οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
Ταυτὶ μὲν οὖν ἐρεῖ τις οὐδὲ τῶν σοφωτάτων,
Τῶν ὀψοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
Εἶναι τοσαύτης ἡγεμὼν πανδαισίας.
Θαῤῥῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἴκοθεν μέρος
Καὐτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
Ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἀλλ' ἐξ ἑκάστου σμικρὸν ἐξάγω μέρος
Ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλει
Τυχεῖν τις ἁπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,

V. 32. Fort. ἐρεῖ τις, οἶδα, τῶν σοφῶν —. Sic, ut mihi quidem persuadeo, dicet aliquis sapientium illorum coquorum, per quos tam lautum convivium solus paravisse videor. — V. 36. τοῦ δοκεῖν. Ne nihil omnino ad illum apparatum contulisse videar. — V. 38. Fort. ἐξαιρῶ μέρος.

Ἴστω γε ταῦτα κατ' ἀγορὰν ζητητέα.
Κόσμον δὲ προσθεὶς τοῖς ἐμοῖς πονήμασι,
Ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι·
Ἅπαντα γάρ μοι δεξιῶς προβήσεται.
Καί μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένων,
Εὑρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.
Μή τις ὑπαυχενίοιο λιπὼν ζωστῆρα λεπάδνου
Βάρβαρος ἐς βασιλῆα βιήμαχον ὄμμα τανύσσῃ.
Μηδ' ἔτι Περσὶς ἄναλκις ἀναστείλασα καλύπτρην
Ὄρθιον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίῃ,
Καὶ λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων,
Αὐσονίοισιν ἄκλητος ὑποκλίνοιτο ταλάντοις.
Ἑσπερίη θεράπαινα, σὺ δ' ἐς κρηπῖδα Γαδείρων
Καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴβηρα καὶ Ὠκεανίτιδα Θούλην,
Ἤπιον ἀμπνεύσειας· ἀμοιβαίων δὲ τυράννων
Κράατα μετρήσασα τεῇ κρυφθέντα κονίῃ,
Θαρσαλέαις παλάμῃσι φίλην ἀγκάζεο Ῥώμην.
Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι νυκταίῃ
Ὁππόθι ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι χαλκῷ
Σκληρὰ σιδηρείης ἐλακίζετο νῶτα κονίης,

V. 50. Cod. ὀρθίων et γαίῃ. — V. 54. Cod. Θούλλην. — V. 56. Num μετρήσασα positum pro ἀριθμήσασα, ut apud Theocrit. XVI. 60. an scribendum κράατ' ἐραθρήσασα? — V. 57. Ῥώμην. novam scil. i. e. Constantinopolin. — V. 58. Lege ῥηγμῖνι Κυταίης. Ad Caucasi radices et in Colchidis litore Nympha Phasidis choros cum Adriaticis Nymphis ducat. De Κυταία vide Ruhnken. Epist. crit. p. 260. — V. 59. Conf. Apollon. Rhod. L. III. 1331 – 1339.

Digitized by Google

Σύννομον Ἀδριάδεσσιν ἀναπλέξασα χορείην
Φασιὰς εἱλίσσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφη,
Καὶ καμάτους μέλψειε πολυσκήπτρου βασιλῆος,
Μόχθον ἀποῤῥίψασα Γιγαντείου τοκετοῖο.
Μηδὲ γὰρ αὐχήσειεν Ἰωλκίδος ἔμβολον Ἄργους,
Ὅττι πόνους ἥρωος ἀγασσαμένη Παγασαίου,
Οὐκέτι Κολχὶς ἄρουρα, γονῇ πλησθεῖσα γιγάντων,
Εὐπτολέμοις σταχύεσσι μαχήμονα βῶλον ἀνοίγει.
Κεῖνα γὰρ ἢ μῦθός τις ἀνέπλασεν, ἢ διὰ τέχνης
Οὐχ ὁσίης τετέλεστο, πόθων ὅτε λύσσαν ἀλοῦσα
Παρθενικὴ δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀνάγκην.
Ἀλλὰ δόλων ἔκτοσθε καὶ ὀρφναίου κυκεῶνος
Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δούπησε βελέμνοις.
Οὐκέτι μοι χῶρός τις ἀνέμβατος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ὑρκανίου κόλποιο καὶ ἐς βυθὸν Αἰθιοπῆα
Ἰταλικαῖς νήεσσιν ἐρέσσεται ἥμερον ὕδωρ.
Ἀλλ' ἴθι νῦν ἀφύλακτος ὅλην ἤπειρον ὁδεύων,
Αὐσόνιε, σκίρτησον, ὁδοιπόρε, Μασσαγέτην δὲ

V. 61. Cod. ἀδρυάδεσσιν. — V. 62. Fort. Φάσιδος· nisi fuit Φασιὰς pro Φασιατίς. — V. 63. βασιλ. Justiniani. — V. 64. Γιγαντείου. Γηγενέων ἀνδρῶν στάχυν vocat Apollon. Rh. III. 1339. — V. 65. Fort. ἀνσχήσειεν — Ἀργοῦς. — V. 66. οὔτι πόνυς. Heros Pagasaeus, Jason. — V. 69. τέχνη οὐχ ὁσίη magica ars. Mox ἀλοῦσα scripsi pro ἀλοῦσαν. — V. 73. Βάκτριος Γίγας. Parthi. — V. 74. Romanum imperium loquitur. — V. 74–76. laudans Dorvill. in Sicul. T. I. p. 36. ad Charit. p. 425. ἐπὶ exhibet. — V. 77. Nihil his similius Epigrammate inter ἀδέσπ. CCCLXI.

Digitized by Google

Ἀμφιθέων ἀγκῶνα καὶ ἄξενα τέμπεα Σούσων,
Ἰνδῴης ἐπίβηθι κατοργάδος, ἐν δὲ κελεύθοις,
Εἴποτε διψήσειας, ἀρύεο δοῦλον Ὑδάσπην·
Καὶ μὴν καὶ κυανωπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἕρπων
Κόρβιας Ἀλκείδαο μετέρχεο· θαρσαλέως δὲ
Ἴχνιον ἀμπαύσειας ἐπὶ ψαμάθοισιν Ἰβήρων,
Ὁππόθι, καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβῖδα θαλάσσης,
Δίζυγος ἠπείροιο συναντήσασα κεραίη
Ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὔνησε πορείης.
Ἐσχατιὴν δὲ Λίβυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
Ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλλαις
Ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα βορῆος,
Καὶ ψαφαρὴν ἄμπωτιν ὑπερ ῥηγμῖνι ἁλίπλῳ
Ἀνδράσι δῖα θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
Οὐδὲ γὰρ ὀθνείης σε δεδέξεται ἤθεα γαίης,
Ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὁμιλήσεις βασιλῆος,
Ἔνθα κεν ἀΐξειας· ἐπεὶ κυκλώσατο κόσμον
Κοιρανίῃ· Τάναϊς δὲ μάτην ἤπειρον ὁρίζων
Ἐς Σκυθίην πλάζοιτο καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην.
Τοὔνεκεν, ὁππότε πάντα φίλης πέπληθε γαλήνης,

V. 81. Cod. Ὑασπιν. — V. 83. κόρβιας. Columnas Herculis. — V. 86. κεραίη. Extrema Europae et Africae promontoria. — V. 89. Ubi mare auſtralibus ventis verſus ſeptentrionis regionem propulſum mortalibus viam per arenoſa vada aperit. Conf. Apollon. Rhod. IV. 1239. ſqq. Seneca de Vita Beat. 14. *Deprehenſi mari Syrtico, modo in ſicco relinquuntur, modo torrente unda fluctuantur.* — V. 96. Cod. κοιρανίη. Totum orbem terrarum imperio complectitur.

Digitized by Google

Ὁππότε καὶ ξείνοιο καὶ ἐνδαπίοιο κυδοιμοῦ
Ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ' ἡμετέρῳ βασιλῆϊ,
Δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγῶνα
Παίγνια κινήσωμεν ἀοιδοπόλοιο χορείης.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ἐμόχθεον· εἰς σὲ δὲ μόθων
Ἐργασίην ἤνεγκα, μιῇ δ' ὑπὸ σύζυγι βίβλῳ
Ἐμπορίην ἤθροισα πολυξείνοιο μελίσσης,
Καὶ τόσον ἐξ ἐλέγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας,
Στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιόπης,
Ὡς φυγὸν Κρονίωνι καὶ ὁλκάδας Ἐννοσιγαίῳ,
Ὡς Ἄρεϊ ζωστῆρα καὶ Ἀπόλλωνι φαρέτρην,
Ὡς χέλυν Ἑρμάωνι καὶ ἡμερίδας Διονύσῳ.
Οἶδα γάρ, ὡς ἄληκτον ἐμῆς ἱδρῶτι μερίμνης
Εὖχος ἐπιστάξειεν ἐπωνυμίη Θεοδώρου.
Πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐῴκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετέπειτα παλαίτερον εὖχος ἀρήγει

V. 104 – 107. protulit Salmaſ. ad Solin. p. 596. D. Cod. ὑποσυζυγι. — V. 105. μελίσσης. poëſeos. — V. 107. Καλλιοπείης recte Salmaſ. — V. 113. usque ad fin. edidit Vavaſſor de Epigr. p. 187. ſq. Fabricius in Bibl. Gr. T. II. p. 692. Reiske in Not. Poët. p. 178. — V. 113. συλλέξαιμι exhibet Vavaſſ. — V. 115. προτέροις. Diis gentilium. Antiquitatis reverentia ſe hunc morem ſervaſſe profitetur, a Chriſtiano homine alienum ſcil. — V. 117. Verbo ἀρήγει ſuperſcriptum in Cod. ἐγείρει. Recte. Sed reliqua

Ὅσσα περ ἢ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινι χάρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργαπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου,
Ὅσσα θέμις τύμβοισι· τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκοι.
Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γράψαμεν, ἀσταθέος τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βίβλοιο παρὰ κρηπῖδα τετάρτην.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γράψαμεν· ἑκταίην δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθήρη
Εἰς ὀάρους ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην
Καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας Βάκχοιο φιλακρήτους τε χορείας
Καὶ μέθυ καὶ κρητῆρα καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

ſenſum non habent. Scribe: τὸ δεύτερον ἕρκος ἀγείρει. altera pars operis mei terminis ſuis quaſi ſepimento quodam continet. Cf. Epigramma Artemidori T. I. p. 263. — V. 118. Lege χαράξαμεν ἤ τινι χ. quae conſcripſimus in tabulas pictas (γραφίδεσσιν), aut in regiones. Jam vide, quomodo Vavaſſor hunc locum acceperit. — V. 127. Fort. θέλξειέ σ' ἀοιδῆς. Theodorum alloquitur. — V. 131. γλυκεροῖς Cod. Nihil ineptius interpretatione, quam Vavaſſor huic loco addidit. Senſus eſt: Sextam hujus operis partem Venus ſibi vindicans, elegos (ἐλέγοιο πορείην dixit eleganti periphraſi) convertat in ſermones amatorios. ὄαροι h. l. non ſunt *mulieres*, ut ille putavit, ſed amantium jucundae confabulationes.

Digitized by Google

Ex posteriore hujus prooemii parte apparet, *Agathiam* illam novorum Epigrammatum Collectionem in septem libros descripsisse: quorum *primus* complectebatur carmina dedicatoria; *secundus*, regionum, statuarum, tabularum, aliorumque artis operum descriptiones; *tertius*, sepulcralia; *quartus*, carmina in varios vitae humanae casus; *quintus*, epigrammata satyrica; *sextus*, amatoria; *septimus* denique ea, quae ad vitae fructum et laetitiam exhortantur.

Quae cum ita se habeant, manifestum est, primum, Agathiam Epigrammatum secundum argumenta disponendorum, Anthologiaeque in capita quaedam describendae initium fecisse; deinde, errasse eos, qui Anthologiam in Vatic. Cod. servatam pro Agathiae Sylloge haberent; inter quos princeps fuit *L. Holstenius*, qui quae Epigrammata ex illo Codice laudat, ea se ex Anthologia Agathiae proferre dicit *). At in Vat. Cod. antiquissimorum poëtarum carmina una cum recentissi-

*) Hujus erroris fons et origo praeclare patet ex iis, quae notavit Brunckius in Praef. p. XI. Cum enim in Indice Codicis Vat. Prooemio Agathiae praefixa sint verba: *Ἀγαθίου σχολαστικοῦ — συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων*, deinde vero legantur haec: *ἔστι δὲ ἡ τάξις ἐπιγραμμάτων, ἤγουν διαίρεσις οὕτως*, quae verba sequitur Index Capitum Anthologiae Const. Cephalae: fuerunt, qui sibi persuaderent, ipsam Agathiae Anthologiam in illo Codice exhiberi.

Digitized by Google

mis leguntur; Agathiam autem nonnisi recentiora collegisse constat. Vehementer trepidabat *Reiskius* in Notis ad Anthol. C. C. p. 115. sq. in expediendis difficultatibus, quas ei objiciebant verba in Cod. Lipsiensi ad finem τῶν ἀναθηματικῶν posita: Τέλος τῶν ἀναθηματικῶν ἐπιγραμμάτων Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ. unde apparere ait, Anthologiam Apographi Lipsiensis et Vaticani adeo Codicis ab Agathiae Anthologia nihil diversam esse *). In quo egregie fallitur. Illa enim verba, quorum in Vat. Cod. nullum vestigium est, temere addita sunt sive ab *Isaaco Grutero*, sive ab alio, qui Anthologiam Vat. Codicis pro ipsa Agathiae haberet Sylloge. Quam opinionem, nullo fundamento substructam, prorsus abjiciant necesse est, qui de Anthologiae, quam nunc habemus, conditione recte statuere suscipiunt. Agathiae Κύκλος non magis superest, quam Meleagri Philippique Στέφανοι. Ne unum quidem ejus librum Vatic. Cod. servavit integrum; sed totum opus paulo post Constantinum Cephalam interiisse probabile est.

*) A Reiskio se in errorem abripi passus est Harlesius ad Fabr. l. c. p. 425. cum scribit, Agathiam Anthologiam, a Philippo Thessalo auctam, proventu tum suo tum aliorum, aut aequalium sibi aut paulo vetustiorum, locupletasse; ubi miror, Brunckium laudari, qui ab hac sententia longe alienissimus fuit.

Digitized by Google

VI.

De Anthologia Constantini Cephalae et Codice Vaticano.

Post Agathiam, quatuor fere, ut videtur, seculis praeterlapsis, magnum opus molitus est *Constantinus Cephalas*, obscurus homo, cujus nomen ne eruditissimi quidem homines audiverant, antequam Salmasius illud e membranis Heidelbergensibus eruisset. Is igitur, quicunque tandem fuerit, cum, qui post Meleagrum Epigrammatis colligendis operam dederant, nonnisi supplementa Coronae illius edidissent; majoris Collectionis speciem animo complexus, ipsius Meleagri vestigia pressit, et ex omnibus, qui ante illam aetatem Epigrammata scripserant, poëtis novam Anthologiam condere instituit. Haec est ea, quam Salmasius in Codice Palatino sive Vaticano reperit, una ex omnibus, quae singulari quadam fortunae benignitate aetatem tulit. Hujus Anthologiae notitia cum tota ex Vaticano Cod. petenda sit, res ipsa postulat, ut accuratam hujus Codicis descriptionem huic ipsi capiti inseramus.

Claudius Salmasius, cum tenera adhuc aetate, ad finem anni 1606. Heidelbergam venisset, incredibili bonarum literarum incensus studio, Bibliothecam Palatinorum Electorum, cui tum Janus Gruterus praefectus erat, perscrutatus, incidit in Codicem Epigrammatum graecorum, quem,

Digitized by Google

cum paulo accuratius tractasset, multa, quae a Planudea collectione abessent, continere intellexit. Hunc itaque Codicem diligenter excutere coepit *). Quae Epigrammata in Planudea reperiebantur, ea comparavit ad exemplar editionis Wechelianae, quae paulo ante prodierat; quaecunque autem inedita essent, ea separatim descripsit. Ab eo inde tempore, cum Salmasius Excerpta sua cum eruditis hominibus, Scaligero, Guieto, aliis, communicasset, *Anthologia inedita* Codicis Palatini celebrari et in omnium ore esse coepit.

Ipsius Codicis, quo illa continebatur, accuratam descriptionem Salmasius nusquam dedit. Brevi post tempore, anno 1623, in luctuosissimo illo bello, quod Germaniam per triginta annos vastavit, pretiosus ille Codex, cum plurimis aliis ejusdem Bibliothecae libris, Romam translatus, in Bibliothecam Vaticanam venit **). Ibi cum lateret, paucissimis ejus cognoscendi potestas est facta; nec quisquam eorum, a quibus postea tractatus

*) Salmasium hunc Cod. excussisse anno 1607. apparet ex Praef. ad Ecphras. Pauli Silentiarii in Scriptor. Hist. Byzant. T. XI. P. II. p. 175. et ex Epistola Josephi Scaligeri anno 1607. ad Salmasium scripta.

**) Anno superiore huic Bibliothecae a Franco-Gallis victoribus ereptus et Lutetiam missus est.

Digitized by Google

est *), ejus descriptionem prodidit. Inde factum est, ut doctissimi viri de Anthologia illius Codicis falsam animo opinionem imbiberent, et suum quisque Apographum, quamvis ex Excerptis plus minus truncatis descriptum, pro genuina Constantini Anthologia haberet. In his autem apographis cum plurimae essent diversitates, non in singulis locis tantum, sed etiam in Carminum ordine et dispositione, ut error errorem procreare solet, exstiterunt, qui ista Apographa non ex uno, sed pluribus Autographis profluxisse sibi persuaderent. Quo nihil falsius. Erroris tenebras primus discutere coepit Brunckius, qui tamen, cum nec ipsum Codicem tractasset, nec plenum ejus et integrum haberet Apographum, rem egregie inchoatam perficere et ad finem perducere non poterat.

Est igitur ille tam multorum sermonibus nobilitatus liber in membranis scriptus, foliis quadru-

*) Leo Allatius, cui mandatum fuit negotium Codd. Heidelbergenses Romam transferendi, nostrum librum non neglexit, ut apparet ex ejus Epist. ad Gabr. Naudaeum, inter Liceti Responsa de Quaesitis per Epistolas Tom. I. p. 309. Idem ejus meminit in Libro de Patria Homeri p. 249. — Curiose eundem tractavit Emm. Martinus, cui ejus inspiciendi potestas facta erat per Laurentium Zaccagnam, Biblioth. Vat. Custodem. Vide Martini Epist. T. I. p. 184. ubi perperam tradit, in Bibl. Barberini Meleagri Coronam exstare.

Digitized by Google

plicatis, forma longiore quam latiore, constans paginis DCCX. praeter quatuor folia in fronte libri agglutinata, quae et ipsa Epigrammatis repleta sunt. Totus Codex non una manu scriptus, sed diversis. Antiquiore manu scriptus est Index, quem mox daturi sumus, et deinceps paginae 453, ubi recentior manus incipit, usque ad pag. 644. Quae sequuntur ab hac inde pagina, iterum antiquiore manu conscripta sunt, usque ad p. 706. In reliquis conspicitur manus recentior, diversa tamen a priore, quae in praecedentibus quaedam explevit. Ab eadem tria illa folia, in fronte libri agglutinata, et vacuae quaedam paginae 488. et 568. Epigrammatis perscripta sunt. Manus antiquior elegans est; ductus puri et exigui; verba crebro conjuncta; distinctionis signa nusquam posita; accentus accurate additi; caesura pentametri passim puncto notata. Compendia scribendi, in priore Cod. parte admodum frequentia, rariora sunt in altera, inde a p. 453 – 644. Recentissima manus valde rudis est, compendiorum plena et obscura. Hinc apparet, Codicem non uno tempore totum exaratum esse. Pars antiquior seculi XI. esse putatur. Quo tempore reliqua accesserint, vix certa ratione definiri poterit.

Index

Digitized by Google

Index Codici praefixus est hic:

Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ τῶν ἐπιγραμμάτων·

α. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου.

β. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου Κύρου ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἤγουν τὴν ἁγίαν Σοφίαν.

γ. Συλλογαὶ Ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἴς τε ναοὺς καὶ εἰκόνας καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.

δ. Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.

·x· ε. Μελεάγρου ποιητοῦ Παλαιστίνου στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

·x· ϛ. Φιλίππου ποιητοῦ Θεσσαλονικέως στέφανος ὁμοίως διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

·x· ζ. Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυριναίου συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα.

·x· Ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν ἐπιγραμμάτων ἤγουν διαίρεσις οὕτως·

α. πρώτη μὲν ἡ τῶν χριστιανῶν. ·x· β. δευτέρα δὲ τὰ Χριστοδώρου περιέχουσα τοῦ Θηβαίου. ·x· γ. τρίτη δὲ ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν. ·x· δ. ἡ τῶν ἀναθεματικῶν. ·x· ε. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιτυμβίων. ·x· ϛ. τῶν ἐπιδεικτικῶν. ·x· ζ. ἑβδόμη τῶν προτρεπτικῶν. ·x· Η· ἡ τῶν σκωπτικῶν. ·x· Θ. ἡ τῶν Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ. ·x· Ι. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα. ·x· ΙΑ· ἀρι-

Digitized by Google

θρηνητικὰ καὶ γρῖφα σύμμικτα. ·κ· ΙΒ. Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἔκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ. ·κ· ΙΓ· Σύριγξ Θεοκρίτου καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δωσιάδα βωμός. Βησαντίνου ὠὸν καὶ πέλεκυς. ·κ· ΙΔ. Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα.

ΙΕ. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι, ἐν αἷς καὶ τὰ Ἄρεθα καὶ Ἀναστασίου καὶ Ἰγνατίου καὶ Κωνσταντ. καὶ Θεοφάνους κέντα ἐπιγράμματα.

Ceterum hic index, quem Brunckius cum paucis varietatibus ex apogr. Buheriano edidit Praef. p. IX. et X. cum ipso Codice non omnino conspirat. Primum *Nonni Ecphrasis* non amplius reperitur, sed ejus locum tria folia, a rudi manu Epigrammatis impleta, occupaverunt. *Pauli Silentiarii Ecphrasis*, quae olim secunda pars Cod. erat, nunc prima est, et in prima pagina incipit *). Implet quadraginta paginas. Eam sequuntur non, ut in Indice est, Epigrammata christiana, sed *Sancti Gregorii Eclogae*, quae in Indice ultimo loco habentur, usque ad p. 49. Has excipiunt *Epigrammata christiana* — p. 63. nunquam edita **),

*) Paginarum numeri in Cod. a recentiore manu additi sunt.

**) Christianica illa quin Salmasius descripserit, dubitare non licet, quae ut secum communicaret, flagitabat Jos. Scaliger Epist. ad illum scripta mense

cum titulo: Τὰ τῶν Χριστιανῶν προτετάχθω εὐσεβῆ καὶ θεῖα ἐπιγράμματα κἂν (κἂν οἱ) Ἕλληνες ἀπαρέσκωνται. Proximum locum sibi vindicat *Christodori Ecphrasis*, eadem, quae quintum librum Planudeae implet, usque ad p. 76. eique conjuncta sunt, in Indice penitus praetermissa, Epigrammata Cyzicena p. 76 — 80. quae edidimus in Exercitt. crit. T. II. p. 139. sqq. Sequuntur Prooemia Meleagri, Philippi, Agathiae, ex eorum Anthologiis decerpta p. 81 — 87. Jam Brunckius monuit p. XI. nemini fraudi esse debere elenchos titulorum ε. ϛ. ζ. qui ipsas illas tam illustres Epigrammatum Collectiones promittere videntur, sed nihil omnino praeter earundem Prooemia praestant. Post has Praefationes sequuntur singula Epigrammatum capita hoc ordine:

Amatoria — 141.
Dedicatoria — 207.
Sepulcralia — 326.
Epigrammata S. Gregorii — 358.
Ἐπιδεικτικά — 488.

Decembri anni 1607. »Utinam χριστιανικὰ, quae »sunt ἀνέκδοτα, nobis aliquando mittas.« Misisse Salmasium, verisimile est, ut et ex illo habuisse Scaligerum Joannis Gazensis Ecphrasin, quam sequente epistola se optare significat, quamque e Scaligeri Bibliotheca vulgavit Rutgers. Var. Lect. p. 95. *Brunckius* in Praef. p. XIII.

Digitized by Google

Ex discrepantia Indicis cum Codice ipso recte collegeris, Indicem ex antiquiore codice sine mutatione descriptum, rerum autem in Codice ordinem ab eo, qui Vaticanum librum scripserit, passim immutatum esse.

His praemissis, unde Anthologia Codicis Vat. originem duxerit, quo auctore se jactet, investigandum est. Quae quod studio et diligentiae Constantini Cephalae tribui solet, id ipsius Codicis nititur fide. Nam p. 81. in Scholio ad Meleagri Prooemium leguntur haec, quorum particulam supra attulimus: Οὗτος ὁ Μελέαγρος – ἐποίησε τὸν θαυμάσιον τουτονὶ τῶν ἐπιγραμμάτων Στέφανον. Συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ στοιχεῖον. Ἀλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεφαλᾶς συνέχεεν αὐτὸν ἀφορίσας εἰς κεφαλὰς διαφόρας ἤγουν ἐρωτικὰ ἰδίως καὶ ἀναθηματικὰ καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπι-

δεικτικά· αἷς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πυκτίῳ. Ad quae verba duo monenda sunt. Primum hoc est: cum Scholiastes Constantinum Meleagri Coronam, Epigrammatis in capita descriptis, solvisse dicit, haec non ita premenda sunt, ut illum idem in Philippi et Agathiae operibus fecisse negemus*). Carmina enim ex tribus illis Anthologiis petita in Anthologia Vat. Cod. ita confusa sunt et commista, ut quintus aliquis auctor fingendus sit, qui Cephalae Anthologiae, ex sola Meleagrica concinnatae, Epigrammata ex duabus reliquis addiderit. At de ejusmodi homine nemo ne fando quidem audivit. Quod igitur Scholiastes de una Meleagri Corona dixit, id de Philippi quoque et Agathiae Anthologia accipiendum est, praecipue, cum causa idonea reddi nequeat, cur Cephalas operam, a se in Epigrammatis colligendis positam, tam angustis finibus circumscripserit. Alterum, quod observatione eget, hoc est: cum in illo Scholio Constantinus quatuor Anthologiae capita concinnasse diserte commemoretur, (Amatoria, Dedicatoria, Sepulcralia et Ἐπιδεικτικά): num ille nonnisi haec, reliqua autem alius composuisse et descripsisse putandus est? Non puto. Scholiastes enim quatuor priora capita nominasse contentus, reliqua non

*) Hoc fecit Martinus in Epist. ad Zandadaram. Recte ei obloquitur Leichius in Praef. Carm. Sepulcr. p. V.

Digitized by Google

appofuit, fed in verbis, ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πτυκτίῳ, intelligi voluit. Optandum tamen fuerit, eum rem difertius explicuiffe, ut liquido conftet, quae Codicis partes ex ipfa Conftantini Anthologia defcriptae, quae a ferioribus librariis appofitae fint. Tum demum certius quid de Conftantini aetate ftatui poffet.

Singulis hujus Anthologiae Sectionibus, inde a Dedicatoriis, brevis praefixa eft praefatiuncula. Amatoriis additus eft epilogus his verbis conceptus (p. 141.): Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὡς φησὶν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. εἰ τοίνυν γεγένηται τὸ προτεθὲν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγνωσιν μετάβηθι. εἴη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡμῖν ἀνυσθῆναι τὸ σπουδαζόμενον. Non dubito, quin is, qui his verbis loquens inducitur, ipfe fit Conftantinus Cephalas, qui fe initium ab amatoriis feciffe ait, ut lectoris animum incenderet, (ad reliqua legenda fcil.). Hinc apparet, ea, quae in Codice amatoria carmina praecedunt, a Conftantini Anthologia aliena fuiffe. In fine τῶν ἀναθεματικῶν p. 207. idem fcripfit haec: Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴρ πεπλήρωται ἱκανῶς ἔχων, ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Quae verba declarare videntur, Conftantinum ex Anthologiis, quas compilabat, multis relictis, ea tantum, quae in rem fuam facerent, delibaffe. Cum enim fe tantum illorum

Epigrammatum descripsisse ait, quantum sibi ad cognoscendum eorum characterem sufficere visum sit, nonne plura sibi in promtu fuisse significat? Eadem verba repetuntur proximi capitis initio, his additis: *μετιτέον οὖν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἄχρηστον, οὐδ' ἀνωφελῆ, λαλῆσαι δὲ* (*κινῆσαι δὲ* suspicatur Reiskius in Not. p. 115.) *καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας δυνάμενον· ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν Ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιάνδε.* In margine Scholion habetur: *ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἐσχεδίασεν ὁ κύρις* (*Κύριος*) *Κωνσταντῖνος ὁ Κεφαλᾶς, ὁ μακάριος καὶ ἀείμνηστος καὶ τρισπόθητος ἄνθρωπος.* Hic igitur secundus est locus, ubi Cephalae fit mentio. Obscurum vocabulum *ἐσχεδίασεν* Reiskius e contextu interpretatur *in schedas deposuit*. *Schedae* autem apud Graecos nunquam vocabantur *σχέδαι*, quo verbo potius *extemporalis opera* significabatur, ut ap. *Annam Comnen.* in Alex. XV. 485. Quod si igitur vulgaris verbi *σχεδιάζειν* significatio hoc quoque loco retineri debet, Constantinus Sepulcralia carmina subitanea et extemporali opera concinnasse dicitur. Ceterum parum interest scire, quid Scholiastes in mente habuerit. — Sequuntur *ἐπιδεικτικὰ* cum Praefatione p. 358. *ἀρχὴ τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐπιγραμμάτων. οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἠμέληται τὸ ἐπιδεικτικὸν εἶδος, ἀλλ' ἔστι καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν εὑρεῖν καὶ ἑρμηνείας ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων γενομένων ὄντως ἢ ὡς γενομένων ἀφήγη-*

σιν. Initio τῶν προτρεπτικῶν p. 489. leguntur haec: Οὐδὲ οὗτος ξένος οἶδ' ὅτι τῶν ῥηθησομένων ἐπιγραμμάτων ὁ τρόπος, τοῦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἐπισημαινομένων πολλάκις· προτρεπτικὰ δὲ τοῦ πρακτέου τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὄντα οὐ τέρψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ ὄφελος οὐ μικρὸν ἔχει καιρόν τε καὶ τόπον καὶ πρᾶξιν ὑφηγούμενα. Ei capiti, cui titulus ἀρχὴ τῶν σκωπτικῶν, praefiguntur haec: Τὸ συμποτικὸν εἶδος ἐκ σκωμμάτων σύγκειται καὶ συμβουλῆς, τῶν παλαιῶν ἀεὶ παρὰ τὸν πότον ἀλλήλους ἀποσχεδιαζόντων. Ἵνα οὖν μηδὲ τούτων ἀμοιρῇς (f. ἄμοιρος ᾖς), καὶ ἐξ αὐτῶν ὑπέταξα τὰ ἐμπεσόντα. Quis hic loquitur? Nonne is, qui et prioribus libris praefatus est, Constantinus Cephalas? Ergo hoc quoque caput et sequentia ab eodem homine concinnata sunt. Notandum vero est in hac parte, eam ex duobus capitibus constare, quorum prius carmina συμποτικὰ, alterum ea, quae proprie σκωπτικὰ vocantur, complectitur. Alteri parti praemittuntur haec p. 517. Πολλὴ κατὰ τὸν βίον τῶν σκωπτικῶν ἐπιγραμμάτων ἡ χρῆσις. Φιλεῖ γάρ πως ἄνθρωπος ἢ αὐτὸς εἴς τινας παίζειν ἢ ἑτέρου πρὸς τοὺς πλησίον ἀποσκώπτοντος ἀκούειν, ὅπερ, οἶμαι, διὰ τῶν ἑξῆς τοῖς παλαιοῖς γινόμενον ἐπιδείξομεν. In hoc capite carmina secundum argumentorum similitudinem disposita sunt; quod licet in ceteris quoque capitibus quodammodo factum sit, in nullo tamen magis apparet, quam in hoc nostro.

Digitized by Google

Quin margini appicta sunt lemmata quaedam: εἰς ῥήτορας. εἰς ἰατρούς. εἰς ἀπλήστους. εἰς δειλούς etc. Hanc sectionem excipit denique *Musa Stratonis*, cujus praefationem in Capite de Stratonis Musa posuimus. Hoc caput Anthologiae Constantini ultimum fuisse, suspicor. Quae enim sequuntur, iis nihil praemittitur. Ex aliis igitur libris corrasa Codici Anthologiae, ut fieri solebat, a librariis videntur addita. Non tamen negaverim, illud τμῆμα, quod carmina variis metris conscripta continet, veteris illius Anthologiae partem esse.

Haec una serie continuanda erant, ut interior hujus operis conditio melius cognosceretur. Sed supersunt alia quaedam loca, in quibus Constantini mentio injicitur; alia, quae ad Codicis historiam faciunt. Haec igitur adscribenda et exponenda sunt.

Primum tria loca reperio, in quibus Gregorii, nescio cujus, fit mentio. Primus est p. 254. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLV. quod lemma habet in Codice: εἰς Κάσανδρον τὸν ὡραῖον ἐν Λαρίσσῃ κείμενον. μετεγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου, ἐξ αὐτοῦ τοῦ λάρνακος. Alter p. 255. ad Epigr. ἀδέσπ. DCLI. Εἰς Φρόντωνα υἱὸν Πωλίτης· εὑρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ· τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκω. Ἐγράφη δὲ τοῦτο ὁμοίως παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου τὸν (τοῦ) κάμψι . . ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεφαλᾶς ἐν ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. An hinc colligi debet,

Gregorium, Conſtantini forte magiſtrum, collectionem Epigrammatum feciſſe, unde ejus diſcipulus nonnulla deſcripſerit? Non puto. Gregorius hic illic Epigrammata ex cippis et monimentis deſcripſerat; quae Conſtantinus, cum Anthologiam conderet, ab eo accipiens in ſuum opus retulit, magiſtri nomen commemorans, ut pium gratumque erga eum animum ſignificaret. Tertius denique locus eſt p. 273. ad Epigr. Alcaei Meſſ. XXI. ταῦτα τὸ ἐπίγραμμα ὁ Κεφαλᾶς προσβάλετο ἐν τῇ σχολῇ τῆς Νέας ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου Γρηγορίου τοῦ Μαγίστορος. Quis fuerit ille Gregorius Magiſter, fruſtra quaeſivi. Sed eſt in poſtremis his verbis aevi, quo Conſtantinus vixerit, quaedam ſignificatio. *Nova Eccleſia*, in cujus Schola Cephalas illud Alcaei Epigramma propoſuiſſe dicitur, exſtructa eſt a Baſilio Macedone *), qui imperare coepit a. p. Chr. 867. imperiumque produxit usque ad ann. 876. Hinc ſequitur, Conſtantinum noſtrum non ante exitum ſeculi IX. vixiſſe. Quid autem veriſimilius, quam eum Anthologiam concinnaſſe ſeculo X. quo tempore ſub regno Conſtantini Porphyrogenetae literarum amor novum vigorem et incrementum ceperat, ipſo Auguſto magnum undique librorum numerum conquirente, ex quibus, ne tanta mole obruerentur homines, Excerpta a doctis viris conficerentur?

*) Banduri Tom. I. P. II. p. 24.

Hoc exemplo invitatum Cephalam, quod in historicis aliisque scriptoribus vidisset fieri, imitatum esse veteresque Anthologias in capita descripsisse et quasi in compendium redegisse, omnino probabile est. (Vide Heeren V. Cl. in Introd. in Hist. Philologiae T. I. p. 152. sqq.) Id autem, quod nos conjectura ducti suspicamur, Cephalam floruisse seculo decimo, id Reiskius in Not. Poet. p. 225. confici posse putabat carmine, a *Constantino* quodam *Rhodio* concinnato, quem Reiskius pro ipso Anthologiae conditore habebat. Carmen, quod legitur in Cod. Vat. p. 668. (Anthol. Reisk. nr. 639. p. 106.) hoc est:

Τοῦ ταπεινοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Ῥοδίου εἰς τὸν σταυρὸν,
ὃν ἐκάθισε ἐν τῇ Λίνδῳ.

Κωνσταντῖνος Ἰωάννου ἠδ' Εὐδοκίης με
τέχνων ἔτευξεν ἀγακλυτὸν, ὃν Λίνδος μεγάλαυχος
ἤνεγκε πρότερος γενεῆς προφερέστερον ἄνδρα
καὶ πιστὸν θεράποντα σκηπτούχοιο Λέοντος,
ᾧ Ἀλέξανδρος ἀδελφεὸς ἠδ' υἱὸς Κωνσταντῖνος
σκῆπτρα θεοστήρικτα συνεξωμέτην βασιλείης.

Qui se Leonis imperatoris ministrum appellat, eum decimo seculo ineunte vixisse necesse est. Nolim tamen hoc argumento abuti. Nullum nomen illis temporibus frequentius occurrit nomine Constantini. Jam vero aliud indicium non exstat, quod nobis persuadeat, auctorem carminis, Constantinum Rhodium, ab auctore Anthologiae, Constantino Cephala, nihil diversum fuisse.

Digitized by Google

Supersunt loca nonnulla, a nemine, quod sciam, animadversa, quae ad historiam Codicis nonnihil momenti habent. Primum est p. 193. ad nobilissimum Ep. Sapphus, cui adscripta sunt haec: εἰς τὸ ἀντίβολον οὐ κεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαήλ, πόθεν τοῦτο ἐγράφη, οὐκ οἶδα. Ejusdem Michaëlis fit mentio in lemmate Epigr. Dioscoridis XXVI. p. 257. νομίζω, ὅτι ἀκριβῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα· πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ οὕτως κεῖται συνημμένον μετὰ τοῦ ἰαμβικοῦ. Conspecto nomine Michaelis non poteram non cogitare de *Michaële Sophiano*, penes quem vetustissimum Epigrammatum librum, praetextatis carminibus refertissimum, fuisse scribit Jo. Scaliger ad Gruterum Ep. CDXXX. Hunc Sophianum Anthologiae codicem secum e Graecia attulisse, suspicatus est Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. IX. qui codicem illum, a Scaligero commemoratum, eundem esse ac Vaticanum librum censebat. Haec utcunque se habeant, mox vidi, in illis Scholiis alium quendam Michaëlem significari, *Michaëlem* scilicet *Maximum*, hominem mihi plane incognitum. Sic enim vocatur p. 274. ἕως ὧδε τὰ τοῦ κυροῦ Μιχαὴλ τοῦ Μαξίμου π' στίχοι ἐπιγράμματα, ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψεν ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ. Ex hoc igitur loco apparet, eum, qui haec scripserit, Codicem nostrum comparasse cum Codice Michaë-

lis Maximi, qui eadem continebat, paucis exceptis. Michaëlis autem codex transscriptus erat ab ipso ejus possessore ex Cephalae libro; quod dicerte dicunt verba: ἅτινα ἰδιοχείρως αὐτὸς ἔγραψα ἐκ τῆς βίβλου τῆς Κεφαλᾶ. Exactam esse Codicis Vatic. partem ad illius librum, dicitur etiam p. 273. ἕως ὧδε ἀντιβλήθη πρὸς τὸ ἀντίβολον τοῦ Κυροῦ Μιχαὴλ, καὶ διωρθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι κἀκεῖνα σφάλματα εἶχεν.

Jam Cephalas quomodo in veterum Anthologiis compilandis versatus sit, paucis explicandum est. Quod si ordo carminum Vat. Codicis is est, quem ille instituit, ab una ad alteram transiisse videtur, ita ut nunc carmina quaedam ex Meleagri Corona delibaret, nunc quaedam ex Philippi opere excerperet, nunc se ad Agathiae Syllogen converteret, iisque omnibus passim recentiorum poëtarum Epigrammata immisceret. Eundem gyrum in eodem capite saepius percurrit. Ordinis elementaris, quo Epigrammata in Meleagri collectione disposita fuisse constat, in plurimis locis manifesta reperiri vestigia, supra monuimus; in carminibus autem ex Agathiae Sylloge derivatis is plerumque ordo observatur, ut poëtae quasi in orbem contexti sint *), raro duobus ejusdem auctoris car-

*) Hinc fortasse Anthologiam suam κύκλον appellaverat Agathias.

minibus sese excipientibus. Hunc igitur ordinem ab ipso Agathia, gratae varietatis causa, institutum esse arbitror; quin probabile est, Constantinum nostrum Agathiae Syllogen pro fundamento habuisse, cui suam Anthologiam superstrueret. Quid enim? Eadem in utroque opere argumentorum divisio carminumque ad certos titulos descriptio; nisi quod Cephalas singulos libros alio ordine posuit, et illud caput, quod statuarum aliorumque artis operum descriptiones continebat, plane omisisse videtur. Sed de hac omissione tum dicendi locus erit, ubi Anthologiam Constantini cum Planudea comparabimus. Ceterum monendum est hoc, Constantinum non solum Epigrammata poëtarum quorundam, qui post Agathiam vixerunt, in Collectionem suam admisisse, verum etiam haud pauca antiquiorum, quorum carmina in nulla alia Anthologia fuisse videntur. Peculiare Epigrammatum opus concinnaverat Diogenes Laërtius, insulsissimorum carminum plenum; idem Palladam, idem Lucillium fecisse suspicor. Hi omnes recentiores fuere Philippo; antiquiores autem, quam qui inter τοὺς νέους ποιητὰς censeri potuerint, ex quibus Agathias Anthologiam contexuit. Illorum itaque carmina non ex Anthologiis, sed ex ipsorum libris petiisse Constantinum, eo verisimilius est, quod horum inprimis poëtarum Epigrammata longa plerumque serie, nullis alio-

Digitized by Google

rum intermixtis carminibus, in Cod. Vat. leguntur.

Ex his, quae hactenus exposui, quanti facienda sit illa collectio, facile apparet. At, dixerit aliquis, nisi ille antiquiores Anthologias in compendium redegisset, non periissent Epigrammatum thesauri longe et pretiosiores et uberiores, quos prava Constantini sedulitas in oblivionem adduxit. Verum enimvero quis spondere ausit, illas antiquiores Collectiones absque Constantino aetatem fuisse laturas, cum tot nobilissimorum scriptorum opera, quae nemo in compendium redegerat, tamen perierint? Gratias igitur habendas duco homini, quicunque fuerit, quod tam multas optimorum poëtarum reliquias servavit, et, quantum in ipso erat positum, ab interitu vindicavit. Ceterum hac Epigrammatum collectione Brunckius (Praef. p. IV.) per quinque fere secula usos esse literatos homines monuit. Ex illa tot fragmenta decerpta sunt, quae *Suidas* in Lexico suo protulit *); quae unde desumta essent, diu latuit.

*) Ex Dedicatoriis inprimis (vid. Reisk. Misc. L. T. IX. p. 83.). Saepe in depravatis lectionibus cum Cod. Vat. conspirat, ut in Ep. Hegesippi II. 4. αἰς λύγα πυρὰ. Ep. III. ἄημμαι pro ἧμαι. Antip. Sidon. XXII. 7. ἦθελ' ἑκάστα. XXVII. 4. ἁβρῶν. etc. Saepe etiam meliores ejus lectiones, quas Planudes neglexerat, servavit.

VII.

De Anthologia Maximi Planudis.

Jam de *Planude* dicendum eſt, ultimo eorum, qui ante renatas literas bene de Anthologia meruerunt. Hic vir, cujus nomen non ingenii judiciique praeſtantia, ſed bonarum literarum ſtudium et eruditio, pro illis temporibus haud contemnenda, ad poſteritatem commendavit, floruit Conſtantinopoli ſub diuturno regno Andronici majoris et nepotis ejus. Huic debemus Anthologiam illam, inde a ſeculo XV. ſub Planudeae nomine cognitam, in ſeptem libros deſcriptam. Singuli libri, quinto et ſeptimo exceptis, in capita, ſecundum locos communes, diviſi. In quibus capitibus disponendis Planudes ſecutus eſt elementarem ordinem, ita ut *primum* Caput Libri primi ſit εἰς ἀγῶνας, *ſecundum* εἰς ἄμπελον, *ultimum* εἰς ὥρας. *Primus Liber*, capitibus XCI., maximam partem complectitur Epigrammata ἐπιδεικτικά, i. e. de variis rebus ingenii oſtentandi cauſa conſcripta; *alter*, Epigrammata ſatyrica ſive σκωπτικά, in capita LIII. deſcripta; *tertius*, Carmina Sepulcralia, capitibus XXXII; *quartus* inſcriptionem habet hanc: Ἐν τῷ ἑξῆς τετάρτῳ τμήματι ἐπιγράμματα εἰς θεῶν ἀγάλματα ἔχοντι, καὶ ἀνδρῶν στήλας, καὶ ζώων μορφὰς, καὶ ἔτι εἰς τόπους, περιέχεται κεφάλαια τάδε κ. τ. λ. Diviſus eſt in Capita XXXIII. *Quintus* complectitur Chriſtodori Deſcri-

descriptionem poëticam ſtatuarum Zeuxippi, nec non Epigrammata in ſtatuas aurigarum in Hippodromo CPolitano. *Sextus*, capitibus XXVII. carmina continet dedicatoria; *ſeptimus* denique, quod in capita non eſt diviſum, amatoria. Huic libro praefixa leguntur haec: *Ἐν τῷδε τῷ ἑβδόμῳ τμήματι περιέχεται ἑταιρικά τινα ἀποφθέγματα· τὰ μὲν, ὡς ἐγκώμια· τὰ δὲ, ὡς ἐπιστολαί· τὰ δὲ, ὡς ἂν ἕκαστον ἔτυχεν, ὅσα μὴ πρὸς τὸ ἀσεμνότερον καὶ αἰσχρότερον ἀποκλίνει. Τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλὰ ἐν τῷ ἀντιγράφῳ ὄντα, παρέλιπε, φησὶν, ὁ Πλανούδης.*

Ex hac operis Planudei deſcriptione ſponte apparet, illud, quamvis in ſeptem libros, ſicut Agathiae Anthologiam, deſcriptum, argumentorum tamen ordine carminumque diſpoſitione longe ab ea diverſum fuiſſe. Quare noli dubitare, quid ſtatuendum ſit de ſententia *Jani Laſcaris*, in Praef. Anthologiae Planudis p. XII. *Illud unum non praetermittam, hoc Epigrammatum ἀνθολόγιον ab Agathia concinnatum eſſe, praeſtantiſſimo et poëta et hiſtorico ſui temporis, non a Planude, ut nonnullis eſt temere perſuaſum. Planudes enim monachus, ut eos appellant, non magis diſpoſuit, quam mutilavit, et, ut ita dicam, caſtravit hunc librum, detractis laſcivioribus Epigrammatis, ut ipſe gloriatur; quid tamen inde ſit meritus, aliorum ſit judicium. — — Si qua vero Planudes his Epigrammatis interpoſuit, ea certe ſunt, quae, ut ineptiora, libentiſſime abſtu-*

lerim. In hac igitur ſententia nihil veri eſſe, poſt ea, quae de Agathiae Anthologia diſputavimus, planiſſime apparet. Illa ſi Planudes in opere ſuo concinnando uſus eſt, quod mihi tamen ſecus videtur, nihil inde depromere potuit, niſi Byzantinorum poëtarum carmina, ipſius Agathiae, Pauli Silentiarii, Macedonii aliorumque ejusdem aetatis hominum; plurima autem illa optimorum et vetuſtiſſimorum poëtarum Epigrammata, quibus in Agathiae Anthologia locus non fuit, aliunde ſumſerit neceſſe eſt. Agathiam autem carmina uniuscujusque Libri ſecundum rerum ordinem diſpoſuiſſe, ejus rei nullum plane exſtat veſtigium. Hinc ſequitur, primum, *ἀντίγραφον* illud, de quo Planudes loquitur in Praefatione Libri VII. pleniorem aliquam fuiſſe Anthologiam, quam Agathiae fuit Sylloge; deinde, carminum ſecundum argumenta in minora capita deſcribendorum qualemcunque laudem Maximo Planudi propriam et peculiarem eſſe.

Aliam, ſed non magis veram de Planudeae fontibus ſententiam amplexus eſt Reiskius. Hic enim (in Praef. Anthol. C. C. p. XVIII.) non dubitaſſe videtur, quin Planudes ex veteribus Meleagri, Philippi, Agathiae, fortaſſe etiam Stratonis Collectionibus, Epigrammata a Conſtantino Cephala praetermiſſa, deſcripſerit et quaſi ſpicas ab illo relictas collegerit. *Quare*, ait, *Cephalas tam pau-*

Digitized by Google

ea solummodo e vetustis Anthologiis excerperet, et tantam messem Planudae reliquam faceret, arduum est exputare. Videtur quidem Planudes id egisse, ut Cephalae omissa sublegeret, et in volumen cogeret veterum Anthologiarum fragmenta. In qua re virum doctissimum opinio egregie fefellit. Quum enim, quam amplum opus sit Anthologia Vat. Codicis, ignoraret, et Lipsiense Apographum, quod nonnisi Epigrammata illa, quibus Planudea caret, complectitur, pro integra Constantini collectione haberet, non fieri poterat, quin in gravissimos errores incideret. Minori, quam Reiskius putavit, opera Planudi Anthologiam, ab eo concinnatam, constitisse, intellexerunt ii, quibus accuratior Anthologiae Vat. Codicis notitia contigisset. Inter quos eminet Brunckius, qui recte judicavit Praef. p. IV. nihil aliud egisse Maximum, nisi ut Cephalae volumen ad minorem molem redigeret, et ex hoc uno libro Epigrammata excerpta per locos communes in capita digereret. De cujus sententiae veritate ne quis in posterum dubitet, agedum Planudeam cum Anthologia Cephalae comparemus.

Libri *primi* igitur pars longe maxima ducta est ex ἐπιδεικτικοῖς Vaticani Codicis. Cum autem genus epidicticum, cui hic liber destinatus est, longissime pateat, neque certis circumscribatur finibus, factum est, ut Planudes multa ex προτρεπτικοῖς, quaedam ex ἀναθηματικοῖς in hunc librum re-

ferret. Duodecim fere five quatuordecim ejus Epigrammata non comparent in Vat. Cod. quae tantum non omnia in ſtatuarum commemoratione aut deſcriptione verſantur, quod genus a Vat. Cod. penitus abeſſe, ſupra monuimus. — Liber *ſecundus*, Satyricis deſtinatus carminibus, totus excerptus eſt ex Cod. Vat. τμήματι Ζ. ita tamen, ut Cap. XLVII. εἰς συμποτικὰ ἀστεΐσματα ductum ſit ex τμήματι ΣΤ. quod revera unum eſt cum σκωπτικοῖς. Hoc igitur Caput, ſex fere carminibus exceptis, totum ex illa Sectione Codicis a Planude ductum eſt; et quidem ita, ut Epitomator primum, ordinem carminum in Planudea ſecutus, quaedam excerperet, quae ei maxime ad rem facere viderentur; deinde, cum ad finem illius Sectionis perveniſſet, iterum ad principium reverteretur, et, quae in primo delectu omiſerat, in ſecundo reciperet. In duabus his Sectionibus compilandis Planudes ſe tam ſtrenuum geſſit, ut, cum illae circiter CDL Epigrammata contineant, vix XC relinqueret, quae non in ſecundum hunc Anthologiae librum referret. — Liber *tertius* totus concinnatus eſt ex Sepulcralibus Vat. Codicis. Nonniſi XIII. Epigrammata reperio, quae in illis non exſtent, ex Hiſtoricis nimirum, Diogene Laërtio potiſſimum, excerpta. Vix ex alio veteris illius Anthologiae libro Planudes tot carmina aſſumſit; unde factum eſt, ut in Anthologia Reiskii illud

caput, quod Sepulcralia continet, omnium brevissimum sit*). — Liber *quartus*, qui imaginum, statuarum, regionum descriptiones continet, plurima habet Planudi propria. Nonnulla quidem ejus Capita etiam in Vat. Cod. reperiuntur, ut Cap. VII. quod Epigrammata in Myronis vaccam habet; Cap. XVIII. in gemmas, ubi longe maxima pars carminum eodem ordine legitur, quo in Vat. Cod. posita sunt; Cap. XXII. εἰς οἴκους, cujus eadem est ratio; Cap. XXV. in fontes; Cap. XXVII. in urbes; Cap. XXVIII. in fluvios; Cap. XXIX. in suburbia; Cap. XXXI. in vasa; Cap. XXXIII. in horologia. In hoc recensu, nonne miraris, ea tantum Carmina ex Vat. Cod. ducta esse, quae nihil ad picturam, sculpturam, cognatasque illis artes faciant? et in tota Vat. Codicis Anthologia, si a paucissimis carminibus discesseris, inter τὰ ἐπιδεικτικὰ relatis, nullum, quod ad illas artes pertineat, reperiri? Quid in causa fuisse dicamus, ut Constantinus nihil hujus generis in uberrimam Collectionem suam referret, et in hac tantum parte Planudi, non spicilegium, sed messem relinqueret? Sunt quidem in illis permulta sequioris aevi carmina, quae nec orationis bonitas, nec ingenium atque venu-

*) In hoc praecipue libro carmina multis in locis eodem sese ordine excipiunt, quo in Vat. Cod. habentur. Haec quoque res non leve momentum habet ad Brunckii sententiam stabiliendam.

Digitized by Google

ſtas magnopere commendet; ſed ne Conſtantinum hac ſola cauſa, ut illa omitteret, commotum eſſe dicamus, vetat hoc, quod illum hominem in reliquis Sectionibus minime tam acerbum delectum inſtituiſſe videmus, ut nihil, niſi perfectiſſimum quodque et venuſtiſſimum, in ordinem redigeret. Quid, quod in illis carminibus multa apud Planudem reperiuntur, quae optimae notae ſunt et ab antiquiſſimorum poëtarum ingeniis compoſita? Cur igitur ille ne haec quidem recepit et ad poſteritatem propaganda curavit? Nihil video, quod apte reſponderi queat. Non magis intelligitur, Planudes, quem ceteras Anthologiae partes ex ſola Conſtantini Sylloge derivaſſe conſtat, ubi illam tam largam quantivis pretii Epigrammatum meſſem ſibi relictam invenerit. Unum relinquitur, quod ad utramque difficultatem expediendam unice facit. Non integram habemus Conſtantini Anthologiam. Periit in Vat. Cod. caput, quod carmina ad artes ſpectantia continebat. Pleniore igitur Codice Planudes uſus eſt; noſter in hac parte minus integer. In hujus autem jacturae cauſas fruſtra fuerit inquirere.

De *quinto* Planudeae libro ſupra diximus. Liber *ſextus* nonniſi quatuor habet carmina, quae inter Dedicatoria Vat. Codicis non reperiantur. In hoc quoque libro plurima ſunt veſtigia antiqui carminum ordinis; nec minus ex eo apparet, quam ve-

Digitized by Google

rum sit, quod Brunckius dixit, Planudem brevitatis studiosissimum fuisse. Longe enim plurima ex priore parte τῶν ἀναθηματικῶν excerpsit; deinde, ut fieri solet, studio refrigerato, ex altera parte paucissima selegit. — In *septimo* denique libro longe maxima pars Epigrammatum ex Amatoriis Vat. Codicis. Nonnisi XXVI. notavi aliunde ducta. Passim se eodem ordine excipiunt; quam in Codice, in quo tamen varietati magis provisum est. Apud Planudem enim ejusdem auctoris carmina deinceps leguntur.

Quae cum ita se habeant, dubitari non potest, quin verum sit, quod Brunckius, nullis argumentis prolatis, posuit, Planudem in concinnanda Anthologia, si pauca excipias, omnia ex Cephalae libro derivasse eumque in compendium redegisse. Hunc secutus est in digerendis carminibus, quod ad Librorum argumenta attinet; passim etiam in singulis Capitibus. Nam Cephalas quoque carmina ejusdem argumenti multis in locis conjunxit.

Jam quid de Planudis opera statuendum, quae laudis partes eidem tribuendae essent, passim quaesiverunt Viri doctissimi. Ex iis, quae hactenus disputavimus, satis apparere puto, gratias Planudi habendas esse, qui tam insignem Epigrammatum numerum, et quidem eorum, quae ad artis historiam egregie faciunt, unus ab interitu vindicaverit. Sunt tamen in ejus opere, quae merito re-

Digitized by Google

prehendas. Lascivioris quidem argumenti carmina quod omiserit, in reprehensionem cadere nequit. Illius enim seculi homo, isque monachus, quomodo foeda Stratonis aliorumque Epigrammata contrectare ausus sit? et si domi in penetralibus suis contrectaverit, ea saltem denuo edere et sua auctoritate quasi commendare lectoribus non poterat. Sed ab hoc quorundam crimine Planudem satis verbose vindicavit Vavassor de Epigrammate p. 190. sqq. merito querens, quod ille, cum multa sustulisset obscoenissima, pauca, sublatis non multum honestiora, reliquerit. Alia sunt, quae eidem majore cum jure objicias. Quum enim diligentiae et sedulitatis laude, ei a Vavassore, qui fontes Planudeae penitus ignorabat, tributa, careat, quippe qui tantum non omnia ex uno libro descripserit, merito exspectes, eum in deligendis carminibus acre judicium adhibuisse, ut optima quaeque elligeret, inepta omitteret, antiquiora recentioribus praeferret, et omnino nihil reciperet, nisi quod pulcrum esset et elegans. At ejusmodi delectum habere non cujusvis est hominis; Planudis certe non fuit. Nec valde miror, multo minus cum Brunckio indignor, hominem Constantinopolitanum, seculi XIV., acri illo nativae venustatis sensu jamdudum exstincto, fucatis Agathiae, Macedonii aliorumque ejusdem farinae hominum Gratiis magis quam incorrupta melioris

Digitized by Google

aevi simplicitate delectatum esse, eumque adeo, optione data, ex illis multo plura quam ex antiquioribus in Collectionem suam recepisse. Tertium, quod in Planude reprehenditur, prioribus illis criminibus longe est gravius. Qui cum sibi eam Epigrammatum graecorum editionem proposuisset, in qua omnia lectu essent facilia, primum multa carmina nullam aliam ob causam omisit, nisi quod in archetypo suo depravata legebantur, id quod, si aequi esse volumus, non valde vituperandum est; deinde multa exhibuit mutila, resectis iis, quae emendare non poterat *), multa pro sui ingenii modulo emendavit et interpolavit. Interpolandi causa admodum frequens nascebatur ex obscoenitate quorundam carminum, quae nec integra servare posset, nec penitus omittere et resecare vellet. In his igitur ita plerumque versatus est, ut mutationibus quibusdam factis scrupulos eximeret, alia demeret, alia adjiceret, inepte plerumque et sine venustatis sensu. Sed hac de re operae pretium est Brunckium audire querentem Praef. p. V. „Nonne satius fuisset, ubi minus „castum occurrebat carmen, quale illi visum est „Rufini Ep. II. illud omnino praeterire, quam ultimum assumere distichon a praecedentibus secla-

*) Duo hujus generis exempla laudasse sufficiat: Philodemi Ep. XVIII. Palladae Ep. V.

Digitized by Google

„sum et interpolatum, ita ut nullum in eo lumen „fulgeat, nihilque praeter inanem sonitum re- „manserit? Non deerat profecto materia, cujus de- „lectu distichi illius jacturam rependeret. Idem „statuendum est de carminibus non paucis, quale „est Stratonis Ep. XCVI. in quibus arguti sensus „concinno et profluenti rhythmo, elegantibus ver- „bis expressi, quos ille ineptis sententiis, clumbi „conclusis versu permutavit. Illa sani quis judi- „cii omisisset, qui praesertim non omnia, sed e „multis selecta dare constituisset.“

VIII.

De Planudeae editoribus et interpretibus.

a) *De editione principe.*

Breviarium illud Anthologiae Cephalae, a Maximo Planude concinnatum, plenius illud et praestantius opus, unde ductum est, tantum non in hominum oblivionem adduxisse videtur. Hoc enim mali Epitomae habebant, ut hominum ignaviae subvenirent, eosque inducerent, ut, fontibus relictis, rivulos, eosque haud raro turbidos et lutulentos, sectarentur. Antiquioris certe illius Anthologiae nulla, quod sciam, fit mentio, nisi seculo decimo sexto, quo tempore eam a Fulvio Ursino visam esse, suspicamur ex nota illi Planudis ad L. VII. praefatiunculae, in qua se obscoena

Digitized by Google

resecuisse gloriatur, adscripta: *ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐν παλαιῷ εἰσι παρ' Ἀγγέλου τοῦ Κολλωτίου.* Planudeae codicem aliquem obscoenis illis carminibus auctum exstitisse, quem Ursinus viderit, parum est probabile; probabilius, Angelum Collotium codicem habuisse Anthologiae Cephalae, fortasse illum ipsum, quem Salmasius reperit, ut Fabricius suspicatur, Bibl. Gr. T. IV. p. 439. not. o. fortasse alium.

Ante seculum XVII igitur doctos viros ad unam Planudeam adhaesisse constat. Edidit eam *Janus Lascaris*, centum et quinquaginta fere annis postquam a Planude fuerat confecta, hoc titulo:

Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων, ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς, ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, ἑρμηνείας ἐχόντων ἐπίδειξιν καὶ πραγμάτων ἢ γενομένων, ἢ ὡς γενομένων ἀφήγησιν. Διῃρημένου δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τοῦ βιβλίου καὶ τούτων εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διατεθειμένων, τάδε περιέχει τὸ πρῶτον· Εἰς ἀγῶνας . . . . . . Sequuntur ipsa Epigrammata; in fine legitur carmen graecum *Jani Lascaris*, ejusque Epistola latina ad Petrum de Medicis, in septem foliis, quae in multis exemplaribus desiderantur. Quam ob causam et *Lascaris* Epigramma et ejus Epistolam, quae nihil fere habet, quod ad Anthologiam proprie faciat, recudenda curavit *Maittaire* in Annal. Typ. Tom. I. p. 272—283. ita ut singula singulis paginis versi-

Digitized by Google

busque archetypi respondeant; et *Bandinus* in Catal. Bibl. Laurent. Cod. Graec. T. II. p. 105. sqq. In fine Epistolae Latinae habentur haec: *Impressum Florentiae per Laurentium Francisci de Alopa Venetum. III. Idus Augusti.* MCCCCLXXXXIV. *) Exscripta est haec editio literis uncialibus, paginis DXLIV, forma quadruplicata. Nonnulla hujus editionis exemplaria commemorat *Götz* in den Merkwürdigkeiten der Königl. Bibliothek zu Dresden, Tom. I. p. 29. *Clement* Bibl. curieuse, T. I. p. 361. sq. *Harlesius* ad Fabric. Tom. IV. p. 439. inter quae unum memoratu dignum, quod descripsit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matrit. p. 243. sq. cui adjecta sunt Anecdota quaedam ab *Iriarte* edita l. c. Ipse usus sum exemplari Bibliothecae Gothanae, in quo prima folia desiderantur, usque ad p. 27. ed. Steph. In fine septem illa folia, de quibus supra diximus, avulsa sunt. Quae ad libri integritatem desunt, addidit, manu sua, ni fallor, descripta Vir Cl. *De Murr*, ex cujus Biblio-

*) Haec subscriptio cum in multi exemplaribus desit, passim editio Florentina *sine loco et anno* esse dicitur; alii annum perperam tradunt. Quidam binas exstare putarunt editiones Jani Lascaris, alteram sine Epistola latina, alteram hac Epistola instructam; cui sententiae fidem penitus abrogare non est ausus *Clement* dans la Bibliotheque curieuse critique et historique, T. I. p. 362. not. 65.

Digitized by Google

theca Gotham pervenit. Idem Vir doctissimus aliud sibi exemplum esse mihi nuntiavit, quod ipsius *Jani Lascaris* fuerit. *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. VIII. sq. exemplar hujus editionis commemorat, quod servatur in Bibliotheca Senatus Lipsiensis, graecis Scholiis instructum, editis illis passim auctioribus.

Haec *Lascaris* editio, ut ordine princeps, sic omnium, quae postea insecutae sunt, longe praestantissima est. Vitia typographica multo pauciora, quam in Aldinis et in Wecheliana; et quod gravissimum, Codicem, unde descripta est, cum fide reddit. Hoc intelligitur ex vitiosis lectionibus, iis praesertim, quibus metrum laeditur, typographorum errori non tribuendis. Has cum *Lascaris* intactas reliquerit, iis quoque in locis, ubi promta fuit et expedita emendatio, recte colliges, eum operam dedisse, ut ne genuinus Codicis sui textus pro lubidine mutaretur et interpolaretur. Codex autem, quo usus est, bonae notae fuit, multasque lectiones offert iis, quas posteriores editores receperunt, praeferendas. Recte itaque *Reimarus* in Epistola ad Reiskium p. 802. „Lascariana editio, scribit, praestantior est, et vicem „praestat optimi Msti Codicis. Miror profecto, qui „potuerit Stephanus, vir graecarum literarum „peritissimus et acris judicii, latentes in ea tot „bonas lectiones, a fungo, qui Aldinam curavit,

„temere mutatas, insuper habuisse. De denis Flo„rentini libri variis lectionibus octonae pene ubi„que verae sunt."

Ordo carminum in hac editione saepenumero discrepat ab eo, quem secutus est Stephanus. His enim ejusdem argumenti epigrammata, ubi separatim legebantur, arctius conjunxit, dum Lascaris Codici suo et Planudi adeo morem gerendum esse existimaverat. Lemmata raro habet. Gentilia poëtarum nomina saepe omittit. Carmina ἄδηλα, cum plura deinceps sunt posita, conjungere solet; nec novi carminis initium nisi litera initiali paulo majori indicat.

b) *De editione Aldina principe* 1503.

Lascarin paucorum annorum intervallo secutus est Aldus, qui editionem Florentinam repetivit, hoc titulo praefixo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία διαφόρων ἐπιγραμμάτων etc. Reliqua sic leguntur, ut in edit. pr. praeter verba: *διαιρεῖται δὲ εἰς ἑπτὰ τμήματα τὸ βιβλίον· καὶ ταῦτα εἰς κεφάλαια κατὰ στοιχεῖον διεκτίθεται.* In fine: *Venetiis, in aedibus Aldi, mense Novembri* MDIII. 8vo. In eadem pagina legitur Epistola graeca *Scipionis Carteromachi* ad *Aldum Romanum*, ubi Aldum laudat, quod Anthologiam habili forma ediderit, unde futurum sperat, ut omnes hoc opus vehementer appetant. Ceterum

nulla est praefatio, sed statim post titulum, in pagina versa, legitur Index capitum primi libri. In fine libri VII. collocata sunt duo Epigrammata, quorum prius sic incipit: τίς πόθεν ἦε τίνων —; alterum sic: ἵππω τώδ᾽ ἀρόωντε τί δέρκομαι. Haec excipit Pauli Silentiarii carmen de Thermis Pythicis, Epigramma Euclidis (Anal. Tom. I. p. 168.), versus εἰς τοὺς ἑπτὰ πλάνητας (Anal. T. III. p. 4.), in Ptolemaeum (Anal. l. c.), et Ἑρμοῦ τοῦ Τρισμεγίστου περὶ σεισμῶν, ἐν ἄλλῳ Ὀρφέως (Anal. III. p. 1.). Sequuntur XI foliis Corrigenda et Addenda cum inscriptione: Ἐπιδιόρθωσις τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραί τινες· ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ στίχων, ἅτινα ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. In his igitur lectionibus non solum errores typographici emendantur, sed etiam plurimae ex codicibus, quos Aldus consuluit *), varietates exprimuntur, nec non Epigrammata quaedam, quibus editio Florentina caret. His Addendis Aldus optime de Anthologia meruit. Ipsum enim textum ex Lascaris editione exscriptum esse, nos dubitare non patitur summa in typographicis quoque vitiis conspiratio. Quamquam in contextu etiam nonnulla immutata sunt, cum adjuvante ingenio,

*) *Rivinus* in Praef. Florilegii Graeco-Latini p. 2. suspicatur, varias lectiones, quas Aldus editioni suae subjecerit, a Planude profectas esse. Non satis video, quem sensum haec habeant.

Digitized by Google

quod nobis in iis locis deprehendere videmur, ubi quid ex grammaticis rationibus emendatum est, tum ex Codicibus. Prioris generis est p. 142. ed. Steph. *ἐν ὀπῇ* pro *ἐνοπὴν*, quae verior est lectio, et ab Aldo temere mutata. p. 164. *ἔχῃ* pro *ἔχει*. p. 168. *δράξωνται* pro *δράξονται*. p. 171. *ζυγὸς* pro *ζυγόν*. p. 178. *μόσχεια* pro *μόσχια*. p. 179. *ὑμᾶς* pro *ἡμᾶς*. Alterius generis haec sunt: L. II. p. 188. in Epigrammate Themistii (Palladae perperam inscribitur) depravata lectio, *αὖθις δ' ἐγένου μέγα* — — ex Themistii libris emendata est: *ἀναβὰς δ' ἐγένου μέγα*. L. III. p. 220. Epigramma, cui initium Σιγᾷς, quod in Florentina lemma non habet, *Paulo* tribuitur. p. 265. verba *οἱ δὲ Λεωνίδου* primus Aldus addidit. Ejusmodi nominum additamenta haud pauca in hac editione reperiuntur, quae ex Codicibus depromta esse, dubitare non possumus. Passim etiam lacunae editionis Florentinae explentur. L. III. p. 268. 1. *μητρὸς*, typographorum fortasse culpa omissum, restituitur. L. IV. p. 359. lin. 3. a fine *μοῦνος* post *μεγάλων* suppletur. p. 396. in carmine Christodori versuum ordo, qui in edit. principe turbatus est, restituitur. Haec et alia hujus generis haud pauca, quae in comparatione harum editionum *) notavimus, effici-

*) Usus sum exemplari nitido Bibliothecae Gothanae, quod ex Bibl. Caroli Aurivilli in eam per-

Digitized by Google

efficiunt, ut Aldum in corruptis et mutilis Lascarianae editionis locis Codicem unum aut alterum consuluisse putemus.

c) *De editione Juntina. Flor.* 1519.

Ex editione Aldina, quae ipsa principis editionis repetitio est paulo emendatior, plures velut ex fonte profluxerunt. Proxima, quae commemoratur, est Aldina, anni 1517. cujus fit mentio apud *Maittaire* in Ann. Typ. p. 303. Quae editio cum eodem mense (Novembri) finita esse dicatur, quo prior, nec aliis cognita fuerit, *Fabricius* p. 439. haud inepte suspicatur, talem editionem aut plane non exstare, aut, nonnisi ultimo folio mutato, illius anni notam adjectam fuisse. Hanc conjecturam statim novo argumento firmabo, unde haud paulo plus roboris acceptura est. Prodiit sedecim annis post Aldinam principem nova Anthologiae editio Florentiae sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros.* Ἀνθολογία etc. *) In fine: *Impressum Florentiae per heredes Philippi Juntae Florentini. Anno a Virginis partu D. XIX. supra Mille. Leone Pont. Max. Christianam remp. administrante.* Folio 399. b. leguntur haec: Ἐπιδιόρθωσις τουτωνὶ τῶν ἐπιγραμμάτων καὶ διαφοραὶ

venit. In titulo legitur literis fere evanescentibus: *De figli et Eredi di n. Marco Maffei.*

*) Reliqua, sicut in Aldina 1503.

Digitized by Google

τινες: ἅμα τε προσθήκη τινῶν ἐπιγραμμάτων καὶ ἔτυχον ἅτι (l. ἅτινα) ἐν ἄλλοις εὕρομεν ἀντιγράφοις. Hae ἐπιδιορθώσεις, quas titulus pollicetur, nullae ſunt aliae, quam variantes lectiones et emendationes Aldinae principis ad verbum expreſſae, niſi quod foliorum numerus novae huic editioni accommodatus eſt. Jam hinc intelligitur, hanc Juntae editionem meram Aldinae repetitionem eſſe, et quidem ejusmodi repetitionem, in qua ne typographorum quidem errores, ab Aldo in fine libri indicati, e contextu ſublati ſint. Comparatio *) duorum librorum cum Aldinae textu a me inſtituta rem ita confirmavit, ut nullus dubitationi locus relictus ſit. Praeterea Anthologiae Planudeae in hac quoque editione eadem carmina addita ſunt, quae Aldus primus in Appendicem retulit. Nonne hinc clariſſime apparet, quod me ſupra demonſtraturum eſſe profitebar, inter Aldinam anni 1503. et Juntinam anni 1519. nullam ex Aldi officina prodiiſſe? An, quaeſo, veriſimile eſt, Aldum in nova editione curanda tam negligenter verſatum eſſe, ut errores, in prima commiſſos, denuo repeteret? aut tam ſupine, ut Additamenta, in Lectionibus ex Codd. prodita, non ſuis locis insereret? At hoc non prius factum eſſe, quam poſt Juntinam editam, ex hac ipſa Juntae editio-

*) Uſus ſum exemplo Bibliothecae Gottingenſis.

Digitized by Google

ne intelligitur. Si enim Aldina exstitisset, principe emendatior, quis dubitat, quin Junta emendatiorem illam prae altera repetiturus fuisset? Jam cum hic ad principem Aldi editionem, velut ad saxum, adhaeserit, sponte sequitur, Aldinam anni 1517. quam *Maittaire* laudat, ficticiam esse.

d) *De editione Aldina secunda* 1521.

Vix Juntina prodierat, cum Aldus de nova editione cogitare coepit, quae edita est sub titulo: *Florilegium diversorum Epigrammatum, in septem libros. Solerti nuper repurgatum cura.* M. D. XXI. (Sequitur titulus graecus, ut in Aldina pr.) *Nunc exit castigatius quam alias unquam, pristinis elustratum erroribus multisque adauctum Epigrammatibus.* In fine: *Venetiis in aedibus Aldi et Andreae Soceri.* Mense Januario. M. D. XXI. Nonne hoc titulo omnis de editione anni 1517. dubitatio tollitur? *Pristini* enim illi *errores*, nulli sunt alii, quam quos Aldus in editione principe commiserat, Junta tollere neglexerat; Epigrammata autem, quibus hanc collectionem adauctam esse ait, ea sunt, quae in Lectionibus Edit. Ald. pr. inserta leguntur; ne de Appendice forte auctiore cogites, quae nihil amplius continet, nisi quae editioni anni 1503. ab Aldo fuerunt addita. Constat haec editio, cujus exemplum est in Bibl. Gottingensi, quo usi sumus, foliis CCLXXXIV; Auctarium IV folia implet.

Digitized by Google

Formulae ſtanneae eaedem cum iis, quibus princeps Aldina excuſa eſt. Ceterum qui hanc editionem curavit, ſatis negligenter in eo negotio verſatus eſt. Non ſolum multa in textu ſphalmata reliquit, interque ea totius verſus omiſſionem p. 20. Steph. εἶπεν ὁ δ' εἰς ..... ſed etiam ex Lectionibus Aldinae pr. vitioſas lectiones arripuit. Hujus generis eſt p. 31. αὐληχὲς pro ἀβληχές. p. 42. lin. 1. παύσας pro σαώσαις. p. 48. lin. 3. a fin. ἐβουνοπάτει pro ἐβουνοβάτει. p. 55. in Epigr. Antiphili ἀενάου, quod mire ineptum eſt, pro ἀενάους. p. 88. in Epigr. Palladae pro τοῖς κίρκοις ἔκχυτον recepit ex Lectt. τοῖς Κίρκης εἶδος ἔκχυτον, quod metrum ita vitiat, ut coecum fuiſſe oporteat eum, qui non viderit, εἶδος partem gloſſematis eſſe: ἔκχυτον. εἶδος πλακοῦντος. In eadem tamen editione nonnulla reperiuntur, quae ex Lectionibus Aldinae pr. derivata non videantur, ſed ea paucisſima. L. II. p. 80. in Epigr. Maecii Editio Flor. pr. πονησαμένη exhibet, metro invito. In Lectt. Aldinae pr. πονεύμενον corrigitur. Hoc is, qui Aldinam ſec. curavit, negligens, πονευμένη dedit. Ex correctoris ingenio haec lectio profluxiſſe potuit; eadem tamen in Vat. quoque codice reperitur. Sunt certe veſtigia quaedam, quae eo ducunt, ut credas, Aldum poſt primam editionem in lucem prolatam Codicem unum aut alterum conſuluiſſe, aut lectionem unam aut alteram in Lectio-

Digitized by Google

nibus suis forte omissam postea notasse, unde secundae editionis corrector eas acciperet. Nam secundae huic editioni nova subsidia majoris momenti adhibita, codicesque constanti diligentia comparatos fuisse, non puto. Rariores enim sunt discrepantiae, interque eas nonnullae, quas non codicibus, sed correctori deberi apparet. L. II. p. 159. in Epigrammate, cui initium εἰ μὲν ἐπ' ἀπτελάβους, lacuna est in versu penultimo, quae in Aldina sec. repletur, insertis verbis ἀτρέμας ἧσο. At haec verba nullus Codicum, quos Brunckius consuluit, agnoscit, nec, quod Brunckius ignoravit, Codex Vat. qui ἄλλο τι παῖζε legit. Ad oram Cod. Jani Lascaris suppletum ἄτρομος ἴσθι, et in margine exemplaris Aldinae pr. Beati Rhenani fortasse manu, ἀτρέμας ἴσθι, utrumque ex conjectura. Item ex conjectura eaque infelicissima p. 205. legitur τοῖς ἀργείοις χ' ἡμῖν ἴσαι χέρες, interposito χ' ἡμῖν, quo caret ed. Flor. et Ald. pr. Metri vitium tollere conatus est Brunckius, ἡμὶν scribens; frustra. Vat. Cod. habet ἄργει παρθενισαι χέρες — in qua lectione quid lateat, in Commentario nostro disputabitur. Idem suspicor de supplemento p. 213. in Epigr. Crinagorae Κεῖσαι Ἰουδαίοις, cujus tres priores syllabae in omnibus Codd. desiderantur, nisi in Cod. Vat. ubi tamen a recentiore manu adscriptae sunt, fortasse a Viro docto, qui sic in Aldina sec. scriptum repererat. Quaedam varieta-

Digitized by Google

tes hujus editionis fluxerunt ex libris editis, ubi eadem Epigrammata laudantur; ut, quod est L. III. p. 200. τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις pro lectione Florentinae et Aldinae pr. τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, ductum est ex Strabone, sive Diodoro, ubi sic legitur.

e) *De editione Ascensiana.* 1531.

Ejusdem anni (1521.) commemoratur editio in Catal. Bibl. Bigot. II. p. 202. tanquam *Basileae* edita. Ejusmodi editionem integrae Anthologiae exstare dubitat Vir doctus in Ephemerid. Jenens. 1791. nr. 92. p. 732. qui suspicatur, significari in illo Catalogo *Selecta Epigrammata graeca latine versa ex* VII. *Epigrammatum graecorum libris. Basileae. ex Aedibus Bebelii.* 1529. 8. In eandem suspicionem incidit Harlesius ad Fabric. p. 439.

Proxima igitur ab Aldina secunda fuit editio *Badii* sive *Ascensiana*, quae decem post illam annis prodiit, eodem plane titulo instructa. Quae inter titulum latinum et graecum interposita sunt verba: *Solerti nuper repurgatum cura* M. D. XXXI. et quae post titulum graecum leguntur: *Nunc exit castigatius, quam alias unquam, pristinis elustratum erroribus, multisque adauctum adjectis Epigrammatibus.* 1531. ne quem novarum curarum spe decipiant, haec quoque verba mera sunt repetitio eorum, quae Aldus in secunda sua editione promise-

rat. Praeterea habetur: *Vaenundatur Badio.* et in fine: *Sub prelo Ascensiano mense Majo.* 1531. Sequuntur Errata nonnulla. Deinde folio 324. quod libri ultimum est: *Epigramma hoc exceptum a Lascare lib. primo titulo 5. εἰς ἀνδρείους reponatur:* ἄδηλον. ὦ κενεοῦ κάματος . . . . *Haec duo item lib. 4. tit. 4. εἰς εἰκόνας βασιλέων.* ἄδηλον: οὗτος ὁ κοσμήσας . . . . *et* ἄδηλον *εἰς* ἄρχοντα, Μίξον μειλιχίη . . .: In universum hujus editionis textus est idem, quem Aldus dedit in Editione secunda, quamvis non ubique nec in omnibus accurate expressus est. Vitiis typographicis scatet; quorum alia cum Aldina pr. alia cum Aldina sec. habet communia; quod utrum operis tribuendum sit, an correctoris inscitiae, qui textum ad alteram harum editionum exegerit, non dixerim. L. I. p. 52. Epigr. quod Aldina sec. *Crinagorae* inscribit, in nostra ἀδέσποτον est, ut in Flor. et Aldina pr. P. 46. in Epigr. Antiphili τύμβον servat cum iisdem edd. cum Aldina sec. πότμον exhibeat. P. 55. item κάτθαν pro προὔλαβον, et sic passim. Quasdam lectiones sibi proprias habet, quas non ex Codice, sed ex emendatoris ingenio profectas esse puto. Sunt enim eae, quas metrum et sensus suadeant; nonnullae etiam manifesto falsae. Hujus generis est haec p. 46. lin. 1. ἱερπύστης et λυχνοβόρος, pro ἀρπύστης et λιχνοβόρος, quas praeposteras emendationes, codicumque fidei repugnantes, Stephanus

probare non debebat. Quod idem Stephanus ex Afcenfiana dedit p. 48. lin. ult. φάρυγος pro φάρυγγος, metri fuadebat ratio, ficut etiam p. 53. lin. 5. αἰεὶ pro ἀεί· et ead. pag. linea penult. πέλας σὺ κατά, ubi vulgo σὺ deeft, non folum in ceteris editionibus, fed etiam in Vat. Cod. Ex ratione grammatica pofitum eft p. 54. med. οἷα μελίσσαις pro μελίσσαις· p. 69. lin. 22. αἰσχήμων pro αἰσχρήμων. Ibid. lin. 7. a fine ἄριστοι pro ἄριστοι. Nonnunquam audaciores funt correctiones, ut p. 79. in Epigr. Antiphili v. 1. μετρήσασαν pro με τρίψασαν, ubi vulgatam Vat. Codex tuetur. P. 436. in Epigr. Agathiae v. 2. ἐκ δισσᾶς ἄγετο θηροσύνας, ubi vulgo et in Vat. Cod. αἰδῆς σᾶς ἄγετ' ἄθηρ. legitur. P. 437. in Epigr. Platonis v. 2. fola haec editio habet τὸν σταγόσιν κούφαις. Vulgo lacuna eft inter τὸν et κούφαις, quam Vat. Cod. fupplet, legendo λιβάσιν. In his omnibus exemplis conjecturam facile agnofcimus. Unus tamen locus male me habet p. 191. ubi Epigr. fecundum vulgo ἀδέσποτον eft, quod in Afcenfiana fola ad *Nicarchum* refertur. Hoc unde ductum fit, non exputo equidem; fed correctoris errori cuidam, etfi non facile explicando, tribuere malim, quam codicis auctoritati, cujus nullum alibi fatis certum veftigium. Temere igitur Stephanus hic, ut multis aliis in locis, Badium fecutus, Nicarcho infcripfit Epigramma, quod ab hujus poëtae in-

Digitized by Google

genio et indole mihi quidem longiſſime abeſſe videtur.

f) *De Vincentio Opſopoeo.*

Ex iis, quae hactenus disputavimus, ſponte apparet, poſt ea, quae Aldus ex Codicibus ad calcem Editionis anni 1503. notaverit, nihil fere novi, quod paulo majoris eſſet momenti, ex membranis prolatum eſſe. Non deerant quidem per illud tempus, qui Anthologiam ſedulo tractarent; ſed hi de textus integritate plerumque ſecuri, nihil aliud agebant, niſi ut verſus graecos latinis numeris redderent, obſcura et corrupta aut plane praetermittentes, aut, ſicut carbones, ſuspenſis veſtigiis transcurrentes. Cujus rei commoditatem dabat ipſa poëticae orationis natura et indoles, quae ſenſum eleganter reddidiſſe contenta, ſingulas voces lectoribus non curat appendere. Juſti interpretis provinciam primus ſuſcepit *Vincentius Opſopoeus* in libro, cui titulus: *In Graecorum Epigrammatum libros quatuor annotationes longe doctiſſimae quam primum in lucem editae. Vincentio Opſopoeo auctore cum indice. Baſileae in officina Nicol. Brylingeri.* 1540. 4. Continet hoc opus annotationes in librum Anthologiae I. II. III. et VII. Uſus eſt Opſopoeus editione Juntina, cujus vitia, quae plurima ſunt, paſſim corrigit; plerumque tamen vitioſa haud aliter interpretatur ac ſincera, de

vitiis nihil ſuſpicatus. Viderat Opſopoeus verae et juſtae interpretationis imaginem quandam, ſed obſcuram; certe id, quod in bono interprete quaerimus, minime aſſequitur. Quae enim in interprete requiritur, recte et eleganter judicandi facultas, ea in Opſopoeo aut nulla erat, aut minime exculta. Duplex enim illud critici munus, et de ſcriptorum ingenio recte ſtatuendi, et in eorum operibus quid recte ſcriptum ſit, quid perperam, judicandi, ita adminiſtravit, ut illud aut plane negligeret, aut ita attingeret, ut non attigiſſe ſatius eſſet. Nam quod ad prius attinet, venuſtatis ſenſu fuit tam hebeti, ut, dum optimae notae carmina ſilentio praeteriret, inepta ſaepenumero Epigrammata ſummis laudibus extolleret. Sed quid eum judicando valuiſſe dicamus, qui Palladam, *inſulſiſſimum verſificatorem* (ut merito vocatur a Caſaubono ad Script. Hiſt. Aug. T. I. p. 842.) cum Martiale prae ceteris comparandum exiſtimaret, eumque inter poëtas epigrammatarios facile principatum tenere diceret? De altero, in quo Critici munus continetur, vix eſt quod dicam. Rariſſime hanc partem attigit, nec ſibi ſolum a librariis, ſed etiam a typographis tenebras paſſus eſt objici. Vitia textus raro perſpexit, rarius corrigere tentavit. In interpretatione, quae proprie vocatur, eam plerumque rationem ſequitur, ut primum totius carminis argumentum breviter ex-

Digitized by Google

ponat; deinde, quas difficultates cum in rebus tum in verbis animadverterit, explicet; his denique latinam versionem subjungat. In qua interpretandi ratione vix quidquam reprehendas. At ubi singula spectamus, multa reprehendenda occurrunt. Non miraberis, eum, qui vitiosas lectiones non viderit, etiam in obscuris coecutiisse, multaque difficilia nec intellecta pro planis et expeditis habuisse. Hoc ei saepissime contigit. Multa igitur Epigrammata, in quibus gravissimae depravationes intellectum impediebant, ut facillima praetermisit; nec id, ut mihi quidem videtur, ut lectori fucum faceret, quod multi in hoc literarum genere facere conantur, sed quod hebetioris erat ingenii, quam ut vitia perspiceret. Nec in verborum interpretatione probabilem diligentiam, nec in rebus exquisitiorem doctrinam prodebat; sensum plerumque aut crassius indicat, aut graeca verba putide latinis exprimit; ita ut, quod in tali interpretatione usu venire solet, in multis locis ignores, quid interpres de sensu existimaverit. Quae cum ita se habeant, non tamen propterea Opsopoei interpretationem plane inutilem esse contenderim. Nam in haud paucis carminibus verum sensum recte vidit; praesertim autem argumenta carminibus praefixa ad eorum intelligentiam prosunt.

Digitized by Google

g) De Joanne Brodaeo Turonensi.

Vincentium Opsopoeum in interpretandis Anthologiae graecae carminibus brevi temporis intervallo secutus est *Joannes Brodaeus* Turonensis, cui Lipsius, judex idoneus, acris ingenii, probi judicii, lectionisque diffusae laudem vere et merito tribuit *). Is itaque textum Anthologiae graecae, qualis est in Aldina pr., repetivit, eamque commentario instruxit perpetuo: *Epigrammatum graecorum libri VII. annotationibus Joannis Brodaei Turonensis illustrati, quibus additus est in calce operis rerum ac vocum explicatarum index diligentissime conscriptus. Ap. Froben. Basileae.* 1549. fol. **). Brodaeus interpretis munere quomodo functus sit, paucis explicemus. Criticam partem non ex professo tractavit; sed ubi eam attingit, tantam dexteritatem et judicandi subtilitatem prodit, ut doleas, eum non saepius in hanc arenam descendisse. De variis lectionibus, si quas forte in via offendit, judicium expromit acutum, subtile, sed paucis verbis indicatum magis quam explicatum; de carminum autem venustate poëtarumque ingeniis raro aut nunquam judicat. In

*) In notis ad Tacit. de Mor. Germ.

**) Utor exemplo perquam nitido, quod olim Krohnii fuit, nunc in Bibl. Gothana servatur.

Digitized by Google

interpretatione ipsa vitiosus est eo, quod raro de sensu universi carminis aut loci difficilis et obscuri tradit, sed singula verba, quae quidem obscuritatem habere viderentur, singulatim vertit et illustrat; quo fit, ut saepe, singulis explicatis, in contextu tamen haereamus. Brevis plerumque et paucorum verborum. Sed ubi res ex historia, ex antiquitate, mythologia praesertim explicanda venit, tum verborum minus parcus est; tum diffusae illius lectionis, qua pollebat, thesauros recludit et explicat. In his multa sunt, quae hodie quidem nimis protrita videantur; quae non Brodaei culpa est, sed temporum, quibus commentarios suos concinnavit. Nec tamen negaverim, eum nonnunquam extra oleas evagatum esse. In notandis imitationibus, parodiis, aliisque hujus generis allusionibus ad veterum scriptorum locos diligentissimus fuit. Par erat eruditioni sagacitas, qua sensus reconditos odoratus est, et acute poëtarum dicta mira plerumque felicitate expedivit *).

*) Turpe plagii crimen, quo invidia multos, in Gallia praecipue, viros doctos et ingeniosos petivit, in Brodaeum quoque concitatum est. Sed profecto non opus habebat eruditissimus juvenis, ut se alienis ornaret coloribus.

Digitized by Google

h) *De Aldina tertia sive editione filiorum Aldi.*

1550.

1551.

Anno proxime insequente ex prelo heredum Aldi nova Anthologiae editio prodiit: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων ἀρχαίοις συντεθειμένων σοφοῖς ἐπὶ διαφόροις ὑποθέσεσιν, εἰς ἑπτὰ τμήματα διῃρημένη. *Florilegium diversorum Epigrammatum in septem libros distinctum, diligenti castigatione emendatum. cui nonnulla nuper inventa Epigrammata in fine adjecta sunt. una cum Indice tam rerum quam auctorum copiosissimo. Venetiis. apud Aldi filios.* MDL. In fine: *Apud Aldi filios. Venetiis.* MDLI. *) Hinc vides, quomodo factum sit, ut alii hanc editionem referrent ad annum 1550., quo inchoata est, alii ad 1551., quo ex Aldorum officina prodiit. Textus implet folia CCLXXXIV; auctario IV folia destinata sunt, plane ut in Aldina sec. cum qua in singulis paginis ita conspirat, ut eam appareat ex illa expressam esse. Habet tamen lectiones quasdam aliunde derivatas, non ex Codice, ut mihi quidem videtur, sed ex ingenio, ejus fortasse, qui hanc editionem curavit. Sic p. 208. ed. Steph. versus lacunosus in Epigrammate Diotimi sic in hac editione suppletur: οὐθ' ᾠδὰς οὐ χορὸν

*) Exemplo hujus editionis instructa est Bibl. Gothana.

οἶδ᾽ κ. quod in nulla alia est editione nec in Codd. P. 242. l. 12 a fin. κίχλας sola legit pro χῆνας, propter metrum. P. 320. in lemmate Πωλλιανοῦ pro Πωμιάνου. P. 416. l. 3. a fin. supplet ἡ μὲν ἔχεις μύσταις, conjectura parum probabili. In his omnibus manifesta est correctoris manus. Passim meliores Aldinae pr. lectiones, ab iis, qui Aldinam sec. curarunt, temere neglectas, revocavit, ut p. 20. versum omissum ex illa restituit; p. 35. ex eadem emendavit ἄναψον pro ἄψον· p. 42. σαώσαις pro σαώσας. Contra nonnunquam vitiosas quoque Aldinae principis lectiones temere in textum revexit; ut p. 80. πονησαμένη· p. 95. Ἑκάβης pro Ἑκάλης; et aliis in locis. Ceterum *Epigrammata* illa *nuper inventa*, quae titulus jactat, vix alia sunt, quam quae in Additamentis Aldinae pr. habentur, quibus accessit Sapphus Oda in Venerem et Anacreontis carmen Πῶλε Θρηϊκίη, aliis, quam reliquum opus, exscripta formulis. Propter illius promissi vanitatem hujus editionis auctor Stephano vapulat; nec omnino falsum est, quod ille ait, hanc editionem nulla alia re, nisi magno mendorum numero, (*multa millia* Stephanus scribit, rem supra fidem augens) locupletatam esse.

Eodem anno, quo Aldi filii Anthologiam operis recudendam tradiderunt, prodiit Venetiis *Florilegium Epigrammatum graecorum. Venetiis ap. Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses.* 1550. 8vo.

Digitized by Google

In qua quid praestitum sit, ignoro equidem, cum mihi eam videre nunquam contigerit. Ejus exemplum fuit in Bibl. Thottiana. Vide Catalog. Vol. IV. p. 278. nr. 620. Eadem editione usus est Brunckius, qui eam laudat in Lectionibus p. 39. Utinam accurate eam descripsisset, ut constaret, utrum, praeter summam raritatem, aliquid e re critica commendationis habeat!

i) *De editione Stephani.* 1566.

Sequitur editio Stephaniana, omnium fere notissima: Ἀνθολογία διαφόρων Ἐπιγραμμάτων παλαιῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διῃρημένη. *Florilegium diuersorum Epigrammatum veterum, in septem libros diuisum, magno Epigrammatum numero et duobus indicibus auctum. Anno* MDLXVI. *Excudebat Henricus Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* 4to. Haec editio novam familiam ducit, et quidem tertiam. Ad *primam* nimirum pertinet editio Jani Lascaris, Aldina pr. et Juntina. Ad *secundam*, Aldina secunda et tertia, una cum Ascensiana, quae ipsa pro basi editionis Stephanianae habenda est. Hoc priusquam doceamus, quae contineat Stephani liber, indicemus.

Est igitur, quod titulus profitetur, magno Epigrammatum numero auctior, et revera praestat, quod omnes inde ab Aldina pr. promiserant, nulla-

Digitized by Google

nulla effecerat. Illud Epigrammatum Auctarium, quod Stephanus primus Anthologiae addidit, paginis XLII. praeter Peplum Aristotelis, ex Codice Mediceo ab editore descriptum, et sex Epigrammata aenigmatica ex Codice Epigrammatum, quem Joannem Clementem Anglum Lovanii habuisse ait, nulla ex Codicibus carmina continet, sed ea tantum, quae Stephanus ex variis scriptoribus, ut ipse dicit, aliud agendo, collegerat. Hac collectione, non nimis tamen diligenter facta, bene de literis et Anthologia meruit. Appendicem sequuntur bini indices: alter Poëtarum, alter Rerum, de quibus in Anthologia agitur; Scholia Maximi (Planudis) in Problemata quaedam arithmetica, quibus nec editio princeps caret, duabus paginis; denique *Annotationes Henrici Stephani in quosdam Anthologiae Epigrammatum locos, et potissimum eos, qui secus, quam in hac ejus editione, aut scripti aut interpuncti inveniuntur.* Harum Annotationum brevitatem ita excusat auctor, ut chartarum ejusdem formae et generis penuriam notas contrahendi necessitatem sibi imposuisse dicat. Hoc sane dolendum est. Sunt tamen in his notis nonnulla, quibus facile caruerimus; inque his quinquaginta illae ejusdem distichi versiones latinae, a Stephano, ineptae ostentationis causa, variatae. *) In fine notarum est Epilogus,

*) De his distichis vide quomodo judicet Vavassor de Epigrammate p. 202.

Digitized by Google

in quo Epigrammatum Auctarii sedes indicantur.

Jam quod ad textum hujus editionis attinet, Stephanus multa novavit, primum carminum ordinem contra Codicum et veterum editionum fidem multis in locis immutans. De hac laboris, quem sibi imposuerat, parte ipsum loquentem audiamus: „Quum in ceteris editionibus praefixus uni„cuique libro numerus titulorum alicubi numero, „qui in ipso libro est, non respondeat; quum multa „Epigrammata sub eodem titulo de iisdem rebus et „personis in eundem sensum scripta divulsa sint; „quum libro tertio, sub titulo incelebrium poëta„rum, Orpheus, Musaeus aliique multi celeberrimi „et vetustissimi poëtae positi sint; quum alicubi ad „particularem titulum Epigrammata diversa tan„quam ad generalem referantur; quum ibi carmina „multa, quae separari debent, conjuncta sint, con„tra, quae conjungi unoque tenore continuari de„bent, interrupta sint; quum interdum positum „sit nomen τοῦ ἐπιγράψαντος pro ejus nomine, ᾧ „ἐπιγέγραπται, et vice versa; quum ἄδηλον aliquo„ties ponatur, ubi auctor non ignoratur; quum „non pauca etiam ψευδεπίγραφα sint: quae his ego „aliisque multis vitiis remedia adhibuerim, ex hu„jus editionis cum aliis collatione quam ex meis „verbis intelligi malo. At titulis, qui ordine alpha„betico collocati non erant, sedem suam mutare,

Digitized by Google

„aut Epigrammata ex uno titulo in alium, cui „magis convenire videbantur, transferre, nequa„quam ausus fui. Sed et nomina eorundem 'Επι„γραμματοποιῶν, ut varie scripta inveni, ita etiam „varie scripta reliqui, dum quid certius de illis com„perissem. Sed nec in illis nominibus, quae modo „cum adjunctione, modo sine illa scripta sunt, quic„quam immutavi. Sunt et alia fortasse (imo vero „quin sint non dubito) a me in hac editione prae„stita; sed re quam verbis majora esse mea volo."

Haec Stephanus. In cujus professione, praesertim in iis, quae de immutato carminum ordine ait, nemo facile erit, quin rationis constantiam desideret. Quod si enim illa a Planude perverso ordine posita sunt, eumque errorem editori carminibus transponendis corrigere fas est, cur idem sibi vetitum putet, carmina ex uno capite in aliud transponere? At ejusmodi licentia multis difficultatibus laborat, nec certos fines habet, nec, ubi in transponendo subsistendum sit, facile dixeris. Audio. Sed ob hanc ipsam causam nonne satius erat, Codicum fidem sequi, neque omnino quidquam contra Planudis mentem mutare?

Ceterum Stephanus in contextu recensendo an Codicibus Codicumve collationibus usus sit, nonnunquam dubitavi, cum inter ea, quae primus in textu novavit, paucissima reperirem, quae non potius ingenii sagacitate inventa, quam a Codici-

bus suppeditata viderentur. Ipse tamen in nonnullis Annotationum locis ad veteres libros provocat, ubi priores editiones intelligi nequeunt: ut ad p. 55. τετήγμεθα pro τετρίμμεθα. Ad p. 126. παρελήλυθεν pro προενήνοχεν. Ad p. 135. γῆρας δὲ σὸν οὔποτε se ex vetere cod. restituisse ait. Ad p. 150. θρασυνόμενον pro δασυνόμενον in Cod. legi affirmat. Ad p. 151. αἰτῶν pro ᾠδῶν. Haec fere sunt loca, ubi Codicum mentionem faciat; nec est profecto, cur ei fidem negemus in hujusmodi lectionibus, quae nemo facile finxerit. Accedit, quod ad Stephani fidem stabiliendam maxime facit, quod quaedam Epigrammata, quae in praecedentibus ἀδέσποτα sunt, primus vindicavit auctoribus suis; nonnulla quidem ex impressorum librorum auctoritate *), alia sine ejusmodi auctoritate; ex Codicibus igitur. P. 231. Epigramma, cui initium Ὕστατον ἐθρήνησε, in Edit. Flor. nullum omnino lemma habet; in Aldinis et Ascens. adscriptum ἀδέσποτον· Stephanus addidit οἱ δὲ Μάνδρος, plane ut est in Cod. Vat. In eadem pag. Epigrammati Ὑστάτιον Φώκαια adscripsit nomen Δημάντου, vitiose pro Δημαγήτου. Quod unum exemplum ejusmodi est, ut nullus dubitationi locus relinquatur.

*) Ut p. 285. Epigr. Ξεῖνος Ἀταρνείτης Callimachi esse ex Diogene Laërtio didicerat; p. 289. Εἶπας· Ἥλιε χαῖρε. eidem poëtae tribuit Cicerone auctore.

Quae cum ita se habeant, non tamen putaverim, multas aut insigniores lectiones e Codicibus manuscptis a Stephano in contextu fuisse positas. Eae enim, in quibus a veteribus editionibus recedit, maximam partem sunt ejusmodi, ut vel a mediocriter docto reperiri potuerint; aliae manifesto falsae. Quod autem in Epilogo affirmat, se nullos locos, nisi ubi manifestus esset error, e conjectura mutasse, id quantam editori mutandi licentiam permittat, nemo non intelligit. Saepe enim error apertus est, emendatio non item; saepenumero etiam errorem nobis deprehendisse videmur manifestissimum, ubi omnia sana sunt et sincere scripta. Nihil igitur vetat, quominus Stephanum multa ex conjectura emendasse putemus; quam suspicionem res ipsa confirmat. Et profecto, quod in Stephano ultro exspectes, praeclare interdum et acute inveterata vitia sustulit; interdum, quid legendum sit, probabiliter divinavit; non minus raro tamen et bonas lectiones praepostera innovatione corrupit, et vitiosas temere emendando antiquae scripturae vestigia obliteravit. In singulis locis quomodo versatus sit, cum in ea operis nostri parte indicaverimus, quae lectionum varietatem persequitur, hic paucis exemplis defungar, ut, nos non reprehendendi quadam cupiditate, sed vere audaciam et festinationem in Stephano notasse, appareat. P. 19. in Epigr. Archiae (Leonidae

Digitized by Google

Alexandrino membranae tribuunt) v. 4. λοιμοῦ λύτορα dedit, pro λιμοῦ, quod verissimum est, cum Stephani lectio ineptam tautologiam efficiat. P. 75. in Epigr. Antiphili v. 3. omnes editiones veteres exhibent ἠδ' ὅτ' ἔκνωσσε, quibuscum conspirat Cod. Vat. Lectio procul dubio vitiosa est, non autem in οὔποτ' mutanda, ut Stephanus fecit, sed in οὐδ' ὅτ' ἔ. quod sensus unice flagitat, et *Grotius* expressit: *nec habet dum lumina somnus, Flexit aberranti frena marina manu.* P. 81. in Epigr. Alphei probam lectionem, μὰ τεοὺς δέσποινα βοήσω δαίμονας, perquam inepte in μὰ θεοὺς mutavit. P. 89. in Luciani Epigr. vulgo αὐτὴν legitur; vitiose; Stephanus αὐτὴ exhibuit; qua correctione vitium non tollebatur, via ad verum reperiendum obstruebatur. P. 104. lin. 4. pro ἔμφρονα, in quo editt. et Codd. conspirant, Brodaei conjecturam δώρημα recepit, qua turpe ulcus non sanatur, sed tanquam splendida cute obducitur. P. 240. in Epigr. Antipatri Sidonii versu ult. κῦμα κυλινδόμενον dedit pro πῆμα, temeraria conjectura, ut apparet ex loco Homerico Il. λ. 347. πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Sed haec exempla sufficient.

Ceterum cum Stephanus nec in praefatione subsidiorum, quibus usus sit, nec in notis emendationum suarum rationem reddiderit, difficile est, de hac editione in universum statuere. Nova etiam difficultas inde oritur, quod Stephanum in

conſtituendo textu, cum aliorum ſcriptorum, quos edidit, tum Anthologiae noſtrae non conſtanti ratione, ſed deſultoria opera uſum eſſe conſtat. Maxime tamen probabile mihi fit, fundum textus Stephaniani editionem Aſcenſianam eſſe, quam ad conjecturas cum ſuas, tum aliorum, Brodaei inprimis, et ad veteres editiones, ad has tamen non conſtanter nec ubique, exegerit et refinxerit. Quod ut exiſtimem, efficit in primis hoc, quod in Stephaniana plurimae lectiones reperiuntur Aſcenſianae editioni propriae, interque eas nonnullae veteribus Florentinae et Aldinae editionis lectionibus longe deteriores. Quaedam hujus generis ſupra protulimus in capite de editione Aſcenſiana; hic pauca quaedam addamus, quibus res fiat manifeſtior. P. 59. lin. penult. omnes editiones habent Ὀρειβασίοιο, una Aſcenſiana Ὀρειβασίου, quo metrum peſſumdatur. Pravam tamen lectionem expreſſit Stephanus. P. 74. lin. pen. cum eadem edit. νίκεσσιν pro νήεσσιν dedit. Quod paulo ante p. 69. in Epigrammate, cui initium Ὁ πρὶν ἀεί, v. 3. vitioſum κῶμον, ab Aldo in Lectionibus emendatum, in textu repoſitum eſt, id non conſilio factum exiſtimo, ſed quod prava illa lectio etiam in Aſcenſiana reperiebatur. P. 101. in Epigr. Bianoris v. 7. κεκλωσμέναι pro κεκλωσμένα, et p. 106. in Epigr. Philippi v. 4. depravata ſcriptura νῆσαν πῦρ καὶ ἦν, praeclare emendata in Aldina ſec. et tertia, ex

Aſcenſiana iterum aſſumta eſt. Ex eadem, quod inprimis notandum, Stephanus lacunarum quarundam ſupplementa recepit, ut σταχύεσιν p. 437. Idem lacunas hujus editionis et ipſe habet. Non tamen, quod jam ſupra ſignificavi, ita ſe ei in ſervitium dedit, ut non plurima ejus vitia tolleret, tum typographicos errores corrigendo, tum bonas quasdam veterum editionum lectiones, Florentinae inprimis, revocando. Ipſe tamen ſibi a novis vitiis non ſatis cavens turpiſſima quaedam reliquit: ut p. 241. ὡς λυγηρά pro λιγυρά· p. 306. Θηπτὸν ὀδόντα pro Θηκτόν· p. 327. εἴκελος pro ἴκελος.

In Annotationibus ſpei, nominis ſui magnitudine concitatae, minime ſatisfacit. Utiliſſima earum pars illa eſt, quae in comparandis ſcriptoribus, qui Epigrammata conſervarunt, verſatur — quamvis in hac quoque opera rem inchoavit potius, quam perfecit — nec non ea, ubi conjecturas quasdam ſuas et difficilium locorum explicationes expromit; at hae quidem pauciſſimae ſunt. Altera pars, quae multo minus utilitatis habet, moratur in notandis Planudis erroribus circa diſpoſitionem carminum; in examinandis latinarum verſionum peccatis; in comparandis locis ſimilibus; partim etiam in rebus plane futilibus, nec, in tanta praeſertim brevitate, animadverſione dignis. Varietatem lectionis ex veteribus edi-

Digitized by Google

tionibus passim laudat, sed parum constanter, leves interdum aberrationes notans, graviores negligens. Suarum emendationum rationem raro reddidit.

k) *De editione Wecheliana.* 1600.

Annis quatuor et triginta praeterlapsis, textum Stephani, una cum vitiis suis, vix gravissimis quibusque et turpissimis sublatis, multisque novis insuper auctum, repetiverunt Wecheli haeredes: *Francofurti, apud Andr. Wecheli haeredes Claudium Marnium et Jo. Aubrium.* 1600. fol. Hanc editionem nihil nisi meram Stephanianae repetitionem esse, vel hinc apparet, quod, cum in illius Appendice confusa sint folia, pagina 537. statim sequente paginam 508., huic confusioni in Wecheliana nulla medela allata est; quodque Epigramma Pantelei a Stephano forte suo loco omissum et post Indices collocatum, ab iis quoque, qui Wechelianam curarunt, non in justum locum reductum, sed item in calce Appendicis positum est. Continet praeter textum et Appendicem Epigrammatum a Stephano factam indices tres, duos Stephani, tertium Brodaei, annotationes Stephani ad calcem, et integros Brodaei et Opsopoei commentarios textui subjectos. His describendis, sicuti toti huic operi, perparum diligentiae tributum est. Quum enim in Brodaei editione notae nec singulis car-

minibus subjectae, nec secundum Epigrammata distinctae sint, sic ut v. c. commentarius in L. VII. continua serie legatur, Wecheliani, prae nimia festinatione, non solum commentarios in diversa Epigrammata confuderunt, verum etiam ea, quae ad unum Epigramma pertineant, saepenumero perperam distraxerunt.

Haec igitur editio, quae per duo secula fere sola in hominum manibus fuit, quod ad criticam attinet, nihil propriae laudis habet. Brodaei autem commentarium ex ejus autographo, quod Wecheliani acceperant a Joanne Vulcopio *) Bellopratensi, auctiorem et quibusdam in locis emendatiorem dederunt. Praeterea accesserunt Scholia, tum primum ex Bibl. Fr. Pithoei et P. Petavii prodeuntia. De his Scholiis hoc loco paucis monendum videtur.

De Scholiis Anthologiae graecae.

In Codice Vaticano Epigrammatis Scholia adscripta sunt paucissima, eaque omnia parvi momenti et a manu recentiore. In Editionibus Jani Lascaris, Aldinis, Juntina et Stephaniana nulla

*) *Vulcobius* idem scribitur in Praef. Plutarchi Wecheliani Tom. I. ubi Codd. collationes ex eadem Bibl. Lud. Servini, unde etiam Brodaei autographum protraxit, suppeditasse narratur. Vide Wyttenbach. Praef. ad Plutarch. p. CXVIII.

Digitized by Google

plane habentur Scholia, nisi Solutiones quorundam Problematum arithmeticorum, quae *Maximo* tribuuntur. Sunt qui dubitent, an hic sit Maximus Planudes, Anthologiae auctor: sine causa idonea. Leguntur enim in contextu ipsius operis a Planude concinnati, et inde a Stephano demum ad calcem Anthologiae rejecta sunt. Nec deerat Planudi eruditio, ut eum ejusmodi problematibus solvendis imparem fuisse existimes. Unum praeterea Scholion alius generis ad Epigr. *ἀδέσποτον* "Εξ *ὧραι μόχθοις* – – jam in Edit. principe reperitur. Hoc igitur ante Janum Lascarim additum fuit.

Longe diversa fuit ratio eorum Scholiorum, quae Wecheliani in lucem protulerunt. Haec Fabricio *) admodum videbantur recentia, et ex vulgaribus libris, Suida, Eustathio, Polluce, Athenaeo, Pausania, Strabone, aliis corrasa; quorum scriptorum nomina multis in locis laudantur. Hoc

*) Fabricius p. 455. not. *bb.* totam scribendi indolem, latinismos et scriptores citandi rationem docere existimat, haec Scholia composita esse non a Graeco antiquo, sed Gallo aliquo vel Italo sec. XVI. Varias auctor lectiones commemorat non solum ex Codd. quorum duos potissimum evolvisse videtur, unum *ἀρχαιότατον Παύλου τοῦ Βουνάρου ἐν Παταβίῳ* p. 43. sed etiam ex libris impressis. P. 426. *ἐν ἄλλοις βιβλίοις εὑρίσκεται μόνον Εἰς Κράτητα ἐκτυπωθέν.* Hoc Scholion scriptum post Aldinam pr. editam.

Digitized by Google

quidem satis certum est, ea post Planudem, fortasse post Lascaris demum editionem, a doctis Graecis Anthologiae adscripta esse. Inter Codices quidem Planudeae, quos memoratos inveni, unus praecipue est ex Bibl. Monacensi, qui Scholia habere dicatur (Fabric. T. IV. p. 432.); qualia et quam multa, non constat; Wecheliani autem an Scholia sua ex manuscpto Anthologiae libro protulerint, plane non liquet. Ceterum seculo XV. an XVI. scripta sint haec Scholia, certe recentissima esse, res ipsa declarat. Largam eorum collectionem possidebat, cujus fortasse ipse auctor fuit, *M. Musurus*, homo suae aetatis eruditissimus et in graecis Glossariis probe versatus. Haec Scholia reperiuntur in exemplo editionis Florentinae, cui adscripta sunt manu Acciajolii *ex Epigrammatario M. Musuri*. Hoc exemplum Romae servatur in Bibliotheca Em. Cardinalis Zeladae, ubi illud tractavit *Guil. Uhdenius*, qui haec Scholia vulgatis pleniora esse per literas mihi significavit. Aliud exemplum Editionis pr. quod Jani Lascaris fuit, cum Scholiis graecis, iisdem, quae in Wecheliana habentur, usque ad fol. Ζῆτα, possidet cl. de Murr, Patricius Norimbergensis. Scholia graeca auctiora leguntur etiam in Cod. Bibl. Senatus Lipsiensis, quondam Monasterii Ottoburani, quorum specimen dedit Leichius in Praef. ad Carm. Sep. p. IX.

Digitized by Google

1) *De editione Hieronymi de Bosch.* 1795.

Ab eo inde tempore, quo Anthologia Planudis in lucem est edita, viri docti exstiterunt haud pauci, qui Epigrammata graeca in latinum sermonem converterent. Integram Anthologiam pedestri oratione vertit *Eilhardus Lubinus*; metricas ejus versiones collegerunt *Megiserus*, *Cüchlerus* et *Rivinus*, opera non inutili, sed his nostris temporibus fere despecta. De horum virorum laudibus disputare, nostri instituti non est. Inter plurimos autem poëtas latinos nullus feliciori vena et acriore studio Anthologiae latinis numeris reddendae negotium susceperat, quam *Hugo Grotius*, de cujus immortalibus in literas meritis satius est tacere, quam pauca dicere. Is igitur, qui graecae linguae accurata scientia et latinae poëseos facultate similes habuit perpaucos, parem fortasse neminem, non solum omnia Anthologiae Planudeae carmina elegantibus numeris expressit, sed etiam magnum eorum numerum, quae tum erant inedita. Nullum facile negotium, quod quidem ad humaniores literas pertineret, tantopere delectasse videtur magnum virum, quam quod in Anthologia vertenda posuerat studium; ut vel hinc conjecturam facias, quantum is, qui plurimum in hoc genere poterat, in eo effecerit, in quo plurimum elaboraret. Hujus tamen operis editionem, quam totam paraverat, vehementer-

Digitized by Google

que cupiebat fieri *), quominus videret, fatum prohibuit. Quo enim anno ad Vossium scripsit: *Velim festinari negotium, ut, si fieri potest, videam meam messem;* eo ipso anno morte exstinctus est. Versionis Grotianae codicem habuit *Jo. Clericus*, qui eo edendo literas beare constituerat; cujus consilii rationem reddidit in Bibl. Select. T. VII. p. 191. unde descriptio operis a Clerico mente concepti inserta est in Bibliothecam graecam T. IV. p. 191. Clerici consilium exitum non habuit. Pervenerat autem ad V. cl. *Hieronymum de Bosch* liber scriptus versionis latinae Grotii e Bibliotheca Petri Burmanni Secundi, cujus manu descriptus est e Codice Dorvillii, qui idem fuit, cujus edendi spem concitaverat Clericus l. c. et Dorvillius in Misc. Obss. T. VII. p. 67. Ex hoc codice jam excudi coeptum est opus sub titulo: *Anthologia Graeca cum versione latina Hugonis Grotii edita ab Hieronymo de Bosch. Ultrajecti e Typogr. B. Wild et J. Altheer.* 1795. 4to. Praemissa est Editoris Elegia ad Grotii Manes, brevis ejusdem praefatiuncula, et Grotii Prolegomena ad Anthologiam, ex quibus apparet, Grotium constituisse dare textum Epigrammatum, cum ex ipsius conjecturis, tum ex Cod. Palatino emendatum, cujus

*) Quomodo eam adornari cuperet, significavit in literis ad Is. Vossium. Epist. nr. 1698. p. 733. nr. 1721. p. 740. nr. 1733. p. 743.

collationem a Salmasio *) acceperat. Hunc textum, a Grotio constitutum, Boschius desiderans, exemplar Wechelianum excudendum curavit, ita ut nihil nisi manifestissima quaeque vitia tolleret et emendaret. Hinc factum est non solum, ut in novam hanc et splendidam editionem multa, jamdudum sublata, vitia restituta sint, verum etiam, ut Grotii versio, quamvis in universum ad Stephani textum composita, in multis tamen locis, quae Vir doctissimus refinxerat, a graeco textu, latinis e regione posito, vehementer dissideat. Huic incommodo fortasse medebitur ea pars operis, quae apparatum criticum continebit, ex iis subsidiis concinnatum, quae doctissimus Editor recenset in Descriptione Anthologiae a se edendae p. 4. Est in his exemplum editionis Stephani, in quo notata est varietas Cod. Palatini, simul cum emendationibus Friederici Sylburgii, quod tamen ipse Editor non magni videtur facere; praeterea duo exemplaria editionis Wechelianae cum notis Burmanni Secundi, Schraderi et aliorum. Ad haec accedunt duo Apographa, quae complectun-

*) „De Epigrammatis Graecis cum in eo resciscam „te esse, ut otio abundes ad eam rem curandam, „submittam tibi omnes emendationes meas. Sed „otio etiam mihi opus est ad eas colligendas, quo „nunc careo." Salmasii verba sunt scripta anno 1635. in Epist. L. I. 75. p. 156.

Digitized by Google

tur Epigrammata Vat. Codicis cum Lennepii, Schraderi et aliorum annotationibus; tum Boivini notae ineditae ad editionem Aldinam et Epigrammata a Planude mutilata, nunc vero e Codd. in integrum reſtituta. Quae inter haec ſubſidia e Vat. Codice ducta ſunt, noſtri etiam commentarii exhibent; quae ex ineditis doctorum virorum notis commemorantur, ea inſigne et peculiare Boſchianae editionis ornamentum erunt.

m) *De Chreſtomathiis quibusdam ex Anthologia Planudea factis.*

Utiliſſimorum venuſtiorumque Epigrammatum delectum agere primus ſuscepit *Jo. Oecolampadius* in Dragmatis graecae literaturae, Baſil. ap. Andr. Cratandrum 1521. 8. cui operi adjecta ſunt coronidis loco Ἐπιγράμματά τινα σποράδην συγκομισθέντα, Poſidippi, Metrodori, Archiae, Luciani, Palladae, aliorum. Hujus viri veſtigia plures ſecuti ſunt; interque eos *Jo. Soter*, qui Epigrammata excerpſit ex L. I. II. III. et IV. Prodiit haec collectio Coloniae 1525. 12. et 1528. 8. Priorem editionem ipſe poſſideo. Additae ſunt verſiones diverſorum auctorum, veterum et recentiorum, interdum etiam Politiani imitationes graecae. Textus in plurimis conſpirat cum textu Aldinae pr. ita tamen, ut meliores lectiones ex Aldi notis receptae ſint. Habet etiam nonnulla ſibi propria.

P. 30.

Digitized by Google

P. 50. ed. Steph. in Epigr. Archiae ναίων pro νωμῶν. P. 60. διζυθίοις et δίζυθον pro διζυφίοις et δίζυφον. Recusa est haec collectio Friburgi Brisgoiae, per Stephanum Melechum Gravium, 1544. 8. quam editionem typographus Soteriana multo castigatiorem esse praedicat, e collatione emendatiorum codicum a mendis purgatam et nonnullis Epigrammatis ex graeco exemplari adjunctis auctiorem. Secutae sunt collectiones *Lustinii*, *Camerarii*, *Bellicarii*, *Frisii*, *Neandri*, quarum titulos ap. Fabricium reperias; quae an peculiarem quandam a critica parte commendationem habeant, dubito equidem, nec tamen affirmare ausim, quippe qui eas non viderim, neo usurpaverim. Maxime desideravi *Epigrammata graeca selecta ex Anthologia. Interpretata ad verbum et carmine ab Henrico Stephano: quaedam et ab aliis. Loci aliquot ab eodem annotationibus illustrati. Ejusdem interpretationes centum et sex unius disticki, aliorum item quorundam Epigrammatum variae.* 1570. 8. Ceterum plurimae hujus generis Chrestomathiae, quae praeterea commemorantur, versionum metricarum causa institutae videntur. Paucissimas earum quidquam ad textus historiam, nedum ad emendanda et illustranda Epigrammata conferre, mihi persuasum habeo. In plurimis ea, quae ad mores spectabant, in aliis argumenta ad doctrinam spectantia, in aliis denique ejusdem auctoris carmina

Digitized by Google

collecta sunt. *Epigrammata graeca in Homerum* separatim collegit *Henr. Stephanus*, et cum suis aliorumque versionibus edidit ann. 1573. 8. unde fortasse eadem recusa sunt a *Federico Morello*, Parisiis, 1587. 4. Apud eundem prodierunt Epigrammata *in Imagines ducum, regum, imperatorum*, ex Anthologia selecta latinisque versibus reddita, Lutetiae, 1607. 4. Simile opus, Epigrammata ejusdem argumenti complectens, duobus annis post editum est Paris. e typogr. Jo. Liberti, 1609. 4. *Luciani* Epigrammata separatim edidit *Guil. Morellius*, Paris. 1551. 4. et eodem anno Epigrammata *Antipatri*. — *A. Licinii Archiae* et *Luciani* Carmina ex Anthologia selecta edidit *Christianus Saalbach* Gryphisw. 1692. 8. — His Collectionibus, propter peculiares dotes, addendae sunt hae duae: *Novus graecorum Epigrammatum delectus cum nova versione et notis opera Thomae Johnson. Ed. tertia et emendatior, Londini.* 1706. 8. et *Etonae*. 1777. 8. *'Ανθολογία seu Epigrammatum ex 'Ανθολογία edita, Msc. Bodlejano aliisque auctoribus delectus. Oxon.* 1724. 8. et *Londini*. 1780. 8.

n) *De Huetii et aliorum quorundam notis.*

Superest, ut de iis dicamus, qui Anthologiam Planudeam notis illustrare et emendare conati sunt. Sed horum numerus perquam exiguus. De *Opsopoei* et *Brodaei* commentariis supra dictum

Digitized by Google

est; alios, qui data opera Anthologiam illustraverint, praeter *Huetium* novi neminem. *Huetius* igitur, Praesul longe doctissimus, notas in Anthologiam miserat circa annum 1688. ad *Jo. Georgium Graevium*, eo consilio, ut subnecterentur Anthologiae graecorum Epigrammatum, quam typographi Amstelodamenses cum versione Hugonis Grotii parabant edere. Cujus editionis spes cum et propter bellum, quo Batavorum infestabatur respublica, et alias quasdam, quae intervenerant, caussas evanuisset, Graevius illas Huetii annotationes, Wechelianae textui accommodatas, ejusdem summi Viri carminibus subjecit: *Petri Danielis Huetii Poëmata. Quarta editio auctior et emendatior. Ut et ejusdem notae ineditae ad Anthologiam Epigrammatum graecorum. Ultrajecti*, 1700.12. Hae notae, quae LXXXII. implent paginas, diversi sunt generis. Quaedam versantur in interpretatione locorum difficilium, in quibus haud pauca feliciter expedivit; aliae in examinanda lectione expromendisque emendationibus cum ipsius Huetii, tum Scaligeri. De his quidem non est quod repetamus supra in Praefatione dicta; illae acutae plerumque sunt, et sagaces, et verae. Breviter eas exponit, sine ambitioso verborum exemplorumque comitatu, saepe verbo totam rem explicans, nonnunquam nudam emendationem posuisse contentus. Nullus alius liber est ex iis, qui in conjectu-

Digitized by Google

ris verſantur, unde plures bonae frugis emendationes ad textum Planudeae refingendum proferri queant.

Jam licet paucae in Planudeam emendationes excuſae proſtent, non defuerunt tamen, qui Epigrammatis corrigendis et illuſtrandis navarent operam. At eorum labores maximam partem in Bibliothecis latent, e quarum tenebris ut quamprimum protrahantur, ii curabunt, quibus illa cimelia adeundi poteſtas datur. *Friederici* quidem *Sylburgii* emendationes Anthologiae ſtudioſis non invidebit *Boſchius* V. cl. Eundem prolaturum eſſe confido notas mſcptas duobus Stephanianae exemplaribus adſcriptas, quae in Bibliotheca Leidenſi ſervantur (Catal. Bibl. Leid. p. 260.). Latet adhuc ejusdem Stephanianae exemplum cum multis annotationibus mſcptis, quod fuit in Bibliotheca Comitis de Thott (Catalog. T. IV. p. 34.), et exemplum Aldinae principis cum notis Viri docti ſeculi XVI. Bibliothecae Pinelliae. Commemorantur praeterea notae *Petri Francii*, editioni Aldinae 1551. appictae. Habebat autem idem vir doctiſſimus apparatum notarum ineditarum ad Anthologiam, Canteri, Palmerii, Hugonis Grotii *), Salmaſii, Vulcanii, Berkelii. Latent etiam notae

*) Notas mſcptas Grotii apud Schelium Hamburgenſem ſe vidiſſe affirmat Fabr. Bibl. Gr. T. IV. p. 440.

Munkeri, quarum guſtum dedit elegantiſſimis nonnullis emendationibus proferendis ad Antoninum Liber. c. XLI. p. 279. ed. Verheyk. ubi ſe aliquando plura in hoc Florilegium daturum promittit. At ſi quid ejusmodi ſcriptum reliquit, id ne jamdudum perierit, vereor. Ejus enim Adverſaria, magnae et multifariae eruditionis theſaurum, in manus hominum ineruditorum veniſſe, conqueritur *Verheyk* ad Anton. Lib. p. IV. — *Scaligeri* et *Caſauboni* emendationes, cum Anonymi cujusdam notis, nos commentariis noſtris inſerendo ab oblivione vindicavimus. *Reiskii* notae in Planudeam adhuc alicubi latent. Sed de his in Praefatione dictum eſt.

IX.

De Claudii Salmaſii in Anthologiam curis.

Anthologiae ſtudium, cum poſt Stephanum fere refrixiſſet, invento Codice Palatino denuo accendi et vigere coepit, ita tamen, ut maximam partem intra privatas curas ſubſiſteret. Nam eorum omnium, qui praeclari illius Codicis editionem moliebantur, usque ad noſtrum aevum, conſilia, neſcio quo fato, exitum non habuerunt. Quantum operae ipſe ille Anthologiae repertor, *Claudius Salmaſius*, in ea emendanda et illuſtranda collocaverit, quoties idem ejus editionem promiſerit, nemo ignorat, qui Exercitationes Plinianas,

Digitized by Google

Commentarios in Scriptores Hiſtoriae Auguſtae, aliàque ejusdem viri doctiſſimi opera evolverit; quorum vix ullum eſt, quod non aliquam ardentiſſimi illius ſtudii et amoris ſignificationem habeat. At quamvis permulta carmina inedita primus protraxit in lucem, multa explicuit, tentavit et correxit: coepi tamen nonnunquam dubitare, an unquam totius operis editionem conſtanti diligentia intentoque ad eam rem animo parare ſusceperit. Sed omnem hanc dubitationem tollunt verba *Philiberti de la Mare* e Vita Salmaſii inedita a Brunckio prolata Praef. p. XV. nec hic omittenda: „Ex omnibus Salmaſii lucubrationibus nulla „magis illum exercuit, quam veteres illae graecanicae antiquitatis reliquiae; Epigrammata dico. „Theſaurum quippe hunc nactus ſemel Salmaſius „nunquam e manibus dimiſit: ſed perpoliendo et „illuſtrando nullum pene vacuum ab ejus lectione „diem abire patiebatur, quo in ea aliquid non adnotaret, certus exſtare nullibi vetuſtius (*an* venuſtius?) antiquitatis graecanicae monumentum. „Auctor primum Salmaſio fuerat Scaliger, ut, ſi „haec Epigrammata vulgaret .... Sed Salmaſium „minime praeverterat Scaliger, et jam uberem „commentandi materiam paraverat, quum a Foederatis Belgicae Ordinibus Leydam vocatus eſt. „Quo tempore Leydénſibus typographis absque „verſione latina opus illud vulgare renuentibus, et

Digitized by Google

„Salmasio circa alia occupato, obtulit se Henricus „Valesius, vir graece latineque doctus, qui tantam „in se provinciam reciperet. Salmasius quidem, „nisi intra menses aliquot otii sibi satis esset, ut „horum epigrammatum editioni vacare posset, to„tam hujus rei curam simul et gratiam transmissu„rum se in Valesium promiserat. Sed ut postea id „esse Valesio consilii cognovit, ut proprium nomen „operi praefigeret, Salmasius, qui et Apographum „sedulo et diligenter recognitum, et uberiores in „illud notas obtulerat, tum ad Samuelem Bochar„tum conversus est, qui et graeca latine vertendi, „et editionis curam sibi assumsit. Quod tamen „frustra fuit, seu Bocharto arduum illud, quod „postea edidit, Sacrae Geographiae opus meditante, „seu quod vertendi, illustrandi, publicandique illius „thesauri gloria Joannem Baptistam Lantinum, Se„natorem Divionensem, maneret, qui una mecum „supremae Claudii Salmasii, Claudii, cujus vitam „scribimus, filii voluntatis curator, et librariae il„lius supellectilis haeres institutus, hanc sibi curam „imposuit, qua, ut spero, brevi et magno rei lite„rariae bono defungetur."

Salmasii notae, de quibus hoc loco agitur, una cum Lantini lucubrationibus quo pervenissent, Brunckius, cum Analectorum praefationem scriberet, ignorabat. Eum tamen de illo thesauro reperiendo non plane desperasse, ex ejus verbis

intelligitur. Et profecto repperit anno 1777., paulo post Analecta in lucem emissa, in Bibliotheca Buheriana notas Salmasii cum multis carminibus ineditis; idque eodem anno literis significavit cum ad alios, tum ad cl. *de Murr*, qui me hoc, pro summa sua humanitate, ignorare noluit. Illae autem Salmasii notae cujus sint generis, num ad editionem comparatae et expolitae, an subitanea opera in chartas conjectae, ex iis quidem, quas mihi videre contigit, literis non patebat. Sed quidquid ejus sit, nemo facile erit literarum amantior, quin has notas tandem aliquando in eruditorum manus venire cupiat. Dum prodierint, quid Salmasius in Anthologia edenda praestiturus fuisset, cum ex singulis speciminibus, quae satis multa exhibuit, tum ex aliis ejusdem viri operibus, quae ad humanitatem spectant, suspicari saltem possumus.

Erat in Salmasio studium acerrimum, ingenium excellens, memoria plane eximia. His animi facultatibus, cum indefesso labore conjunctis, incredibilem sibi eruditionis copiam comparaverat, non verborum tantum, sed inprimis rerum. Qua copia instructus cum se ad Plinium similesque scriptores conferret, fieri non poterat, quin multa, quae priores editores, rerum ignari, vel non vidissent, vel perperam accepissent, ex interioribus literis egregie aut illustraret aut emenda-

Digitized by Google

set. Sed judicandi facultatem, eam inprimis partem, quae in pulchris venustisque recte sentiendis cernitur, minus excoluerat. Quare cum in locum paulo intricatiorem, in argumentum nondum satis illustratum incidisset, eruditionis copias, quas memoria ipsi suppeditabat, sine ullo dilectu, tanquam sacco effundebat; res non eo ordine, quo alia ex alia efficitur, disponebat; interdum, quae paulo ante posuerat, eadem contraria disputatione evertebat; ita ut saepe, sententiarum diversitate, locorumque, quos affert, multitudine obrutos, incertiores dimittat lectores, quam venerint. Huc accedit, quod, disputatione de re aliqua instituta, facile e via egreditur, alia ex aliis nectens, diffuso dicendi genere, crebrisque repetitionibus saepe fastidioso. In emendationibus saepe mire acutus est et ad invidiam felix, saepe etiam durus et temerarius. Nam criticum acumen minime ad elegantiam expoliverat, non magis ac mores; diligentius etiam triverat eos scriptores, unde reconditioris eruditionis opes augeret et locupletaret, quam eos, quibus sensus pulchri et boni acuitur. Illud inprimis curabat, ut omnes aevi sui eruditos homines doctrina et ingenio superare videretur; ingenii elegantiam autem et venustatis studium aut negligebat aut contemnebat. Hoc vitium augebatur incredibili quadam arrogantia, qua inflatus, quae vel subito effudisset,

Digitized by Google

pro certiſſimis habebat, aliisque obtrudere conabatur. Qua ſuperbia nihil in hoc literarum ſtudio perniciofius eſt, nihil, quod magnorum virorum laudes magis imminuat, eosque in graviores errores irretiat *).

Hic talis vir in edendis Anthologiae carminibus quin multa divinitus expediturus fuiſſet, ſi ſe totum ad hoc dediſſet negotium, nemo eſt, qui dubitet. Multa, quae nunc obſcura ſunt in locis ad antiquitatem, priſcam hiſtoriam, naturae cognitionem artisque opera ſpectantibus, et omnino omnia, quae ex interioribus literis explicanda veniant, nemo eo melius, nemo eruditius et uberius illuſtraſſet. At in textu conſtituendo dubito an tantum praeſtitiſſet, quantum Brunckius. Non omnibus conceſſum eſt ingeniis, ut leviorum luſuum venuſtatem, quae in ſingulis verbis, verborumque ſtructura eſt poſita, ſentiant; nemini fortaſſe minus quam Salmaſio. At hic ſenſus cui negatus eſt, non fieri poteſt, quin in corruptis emen-

*) Sine ira et ſtudio, ex rei veritate, de Salmaſio judicat Octavius Ferrarius, elegantiſſimi vir ingenii, in Praef. ad librum poſter. de Re Veſtiaria: „Salmaſius, vir in omni genere literarum emi„nentiſſimus, ac ſine controverſia hujus aevi ſum„mus. Sed quaeſita meritis ſuperbia immodicus „ſui aeſtimator, aliorumque contemtor, omnis„que ſententiae, cujus ipſe auctor non eſſet, ini„micus."

Digitized by Google

dandis deligendisque lectionibus a vero aberret, poëtisque obtrudat ea, quae ab eorum ingenio totoque hoc leviori genere longissime absint. Ut artifices quidam magnae et stupendae molis opera felicissime exstruunt, parva ne attingere quidem audent, et facilius colossum, quam quadrigulas, quales Theodorus et Myrmecides, perficiunt, sic in hoc quoque artium genere Salmasius ad Plinium emendandum valebat: an eadem felicitate in pusillis illis carminibus constituendis versaturus fuisset, dubitare licet.

X.

De Luca Langermanno.

Iteratis Salmasii promissis quanta inter eruditos illius seculi exspectatio, quanta spes excitata fuerit, ex multis, quae tum prodierunt, operibus, Epistolis praesertim, intelligitur. Quamdiu autem haec spes cum ab ipso Salmasio, tum ab ejus cultoribus fovebatur, nemo facile ausus est falcem immittere messi viri doctissimi, quem alii, ut deum quendam inter eruditos, colebant, alii, qui ejus gloriae et splendori invidebant, offendere tamen non audebant. Tandem vero, negotio per plures annos protracto, spes a Salmasio excitata paulatim evanuit. Seculo XVII. cujus ipso initio Codex Palatinus a Salmasio repertus erat, jam ad

Digitized by Google

dimidium elapso, exstitit *Lucas Langermannus* *), quem ad hoc negotium suscipiendum ab Isaaco Vossio, Salmasii invidia, ut mihi quidem persuadeo, excitatum esse suspicor, qui de Anthologia edenda cogitaret. Is, hujus consilii exsequendi causa, Romam profectus est, ut Codicem, jam in Vaticanam Bibliothecam relatum, adiret atque describeret. Ibi cum initio omnia invenisset difficilia aditu et occlusa (ut Vossius scribit ad Nicol. Heinsium anno 1652. mense Decembr. in Sylloge Epist. Burm. T. III. p. 655.), jam in eo erat, ut re infecta rediret. Postea tamen, nescio quomodo, id, quod jam desperaverat, feliciter exsecutus est. Nam notas ejus et collationes Anthologiae Planudis cum Vat. Cod. vidit Fabricius apud Schelium quendam Hamburgensem; apud quem etiam evolvit Anthologiam ineditam et plurima collectanea, castigandis et supplendis graecis Epigrammatis idonea. (Bibl. Gr. Tom. IV. p. 440.) Langermannum autem hoc inter alia spectasse, ut Salmasii errores retegeret, famamque minueret, suspicari possumus ex verbis Vossii in Epist. supra

*) Reinesius in Epist. ad Christ. Daumium p. 148.: »Anthologiam novam ex Codd. Vaticanis, adjectis »multis ineditis Epigrammatis, propediem dabit »L. Langermannus, Hamburgensis, qui N. Heinsio »in Italia hactenus adhaesit, nuper inde reversus, »in Sueciam transiit Amstelodamo.«

laudata p. 656.: „Prodigiosos errores, quos in „Anthologia describenda commisit (Salmasius), alias „quando videbis, ubi redierimus ego et Langer„mannus. Certe negligi a te non debet praecla„rum ejus furtum, quo Scholiastem Palatinum „Ovi Simmiae miserrime, Cyclopeo more, devo„ravit totum, inque succum et sanguinem con„vertit. Dissimula tamen, quaeso, Langermannum „de Anthologia cogitare, ne et ejus fortunis insi„dietur.“ Ceterum Langermannus, quidquid hujus fuit consilii, post Salmasii mortem (1653.) abjecit totumque se addixit rebus forensibus *).

XI.

De Apographis libri Vaticani.

a) *De iis, quae e Salmasii codice fluxisse videantur.*

Ab eo tempore, quo Isaacus Vossius Salmasii gloriam in hac parte deterere et imminuere coepit, binae apographorum Codicis Vaticani classes exstiterunt: altera eorum, quae fluxerunt ex Excerptis Salmasii; altera complectitur ea, quae ex Codice Vossiano originem duxerunt. De utrisque verbo dicam; postea Apographa ex ipso Cod. Vaticano facta commemorabo.

*) Heins. Epist. ad Daumium Tom. V. Sylloges p. 218.

In ſingulis quidem apographis, quae laudantur, definire et decernere, utri earum claſſium, quas diximus, annumeranda ſint, res fuerit difficultatis pleniſſima nec operae habitura pretium. In univerſum tenendum eſt hoc: omnia apographa prioris claſſis textum Vaticani Codicis minori cum fide repraeſentare, quam Voſſianum librum, quique e Voſſiano libro fluxerunt. Salmaſius enim, praeterea quod in multis errare potuit, ut homo et paene puer, jam inter deſcribendum haud pauca vitioſa vel mutavit, vel emendavit; alia margini Codicis ſui allevit, quae, ut fieri ſolet, a deſcribentibus pro genuinis, vel ſaltem veriſimilibus propagata, novisque cum erroribus tum emendationibus aucta ſunt. Inter eos autem Codices, quos plurimos veluti rivulos a Salmaſii fontibus profluxiſſe conſtat, celebritatem quandam nactus eſt Codex *Guieti*, cujus deſcriptionem dedit Boivinus junior (dans les Mém. de l'Acad. des Inſcr. Tom. III. p. 374. ſqq.). Hic liber cum tota Bibliotheca Guieti, qui duobus annis poſt Salmaſium (1655.) morte exſtinctus eſt, ad *Menagium* pervenit, poſt cujus obitum pars facta eſt Bibliothecae, tum Regiae, nunc Populi Pariſienſis. Continet hic liber, ipſius Guieti manu exaratus, Epigrammata ad numerum DCC, cum multis correctionibus difficiliumque locorum explicationibus. Harum quanta pars Guietum auctorem ha-

Digitized by Google

beat, ignoro equidem; plurimas ex Salmasiano libro descriptas esse, mihi persuadeo *). Ex Guieti libro alii alia, quae ad rem suam pertinerent, delibarunt; nonnulli totum descripserunt. De quibus ἀντιγράφοις sic judicat Brunckius Praef. p. VIII.: „Sunt ista omnia minus integra. Nam „praeterquam quod hinc inde carmina desunt ali„quot, et in fine plurima, quae in autographum, „cujus copiam Guieto fecit, nondum retulerat Sal„masius, illius festinatione et inconsiderantia fa„ctum est, ut, cum duo simul vertisset folia, primo „disticho Epigrammatis Straton. LXVII. duo ulti„ma disticha subjunxerit Epigr. ejusdem poëtae „LXXVII. – et quae media interjacent Carmina XII. „praeter illorum, alterius finem, alterius initium, „omiserit. Haec eruditissimo Joanni Boivin, quum „in Academicorum consessu elegantem illam legeret „commentationem, nondum comperta erant.“ Ex apographis, quae libro Guietiano originem debent, fuit Codex *Bigotianus*, unde L. Kusterus se multa Epigrammata Parisiis descripsisse ait ad Suid. in Θέναξ T. II. p. 207. et in Ποιάδες Tom. III. p. 152.

b) *De libris Vossianis.*

Alterius classis apographorum ordinem ducit liber *Friderici Sylburgii*, quem cum alii, tum Bur-

*) Vide ad Epigr. Hadriani I. 4.

mannus Sec. ad Anthol. Latinam saepissime laudat. Qui liber, Sylburgii manu exaratus, cum in multis locis a Salmasianis apographis discrepet, fuerunt qui dubitarent, omnia illa Anthologiae ineditae apographa num ex uno Codice Palatino fluxerint, an ex pluribus. Dorvillius quidem de quibusdam apographis suis ita loquitur, ut eos ex alio forte, quam ex Vat. Cod. derivata suspicetur *). Gesnerum autem, Harlesius monuit (in Bibl. Gr. T. IV. p. 434.), Sylburgianum librum ex alio plane Codice, Palatino tamen, descriptum putasse, quam librum Salmasii. Quae sententia mera suspicione nititur eaque vanissima. Rem paucis conficiam. Plurimae lectiones, qui ex Cod. Sylburgiano sive Vossiano, hoc enim nomine laudari solet, proferuntur, in Cod. Vatic. leguntur; nec ullum vidi carmen ex illo apographo prolatum, quod in Vat. Cod. non exstaret. Hinc efficitur alterum de duobus, ut aut Salmasius alium Codicem descripserit, quam eum, qui ex Bibl. Palatina in Vaticanam translatus est; quod ineptum sit dicere; aut Salmasianum Sylburgianumque apographum ex uno eodemque fonte profluxerint.

Sic

*) Vannus crit. p. 142.: „Quinque alia mea ἀντί-„γραφα, inter quae forte etiam non ex Palatino tra-„ducta.“ et p. 153.: „Sed liber ille, quem non tra-„ducem Cod. Palat. multis ex locis conjicimus —“

Sic ſe rem habere, ii, quibus Voſſiani codicis adeundi poteſtas datur, nunc facilius intelligent, lectionibus Vaticani Cod. diligentius et plenius, quam unquam factum fuit, in commentario noſtro indicatis, ipſiusque Codicis notitia uberiore prolata.

Apographorum quorundam, ex Voſſiano libro derivatorum, geneſin ex Reiskii praefatione p. XIX. hic inſeram: Poſtquam Iſaacus Voſſius vitae ſedem in Britannia collocaverat, *Ed. Bernardus* Epigrammata Codicis Sylburgiani deſcribenda curavit. Ex hoc Bernardi codice in Bibl. Bodlejanam delato Bentlejus multa Epigrammata protulit. Circa idem tempus *Ez. Spanhemius*, cui juveni ipſe Salmaſius ſalivam moverat *), legatus in Britanniam miſſus, magnam Anthologiae partem ex Cod. Voſſ. deſcripſit, cujus ſchedae Berolinum translatae, ſchedas *Lacrozianas* pepererunt, quae in Reiskii Anthologia et Schneideri Periculo critico tam crebro laudantur **).

*) Spanhemius Epiſt. ad Nicaſium ann. 1697.: 'A l'age où j'étais de quinze ou de ſeize ans Mr. de Saumaiſe voulut me confier l'édition des Epigrammes grecs anecdotes, qu'il avait tiré du Mſcpt et qu'il ne croyait plus de ſaiſon dans ſa vieilleſſe. Un démêlé qui ſurvint par ſa faute entre feu mon pere et lui, me priva de l'honneur que j'en aurais tiré à cet âge là et du ſecours qu'il m'y aurait donné.

**) Habebat Lacrozius etiam aliud exemplum Anthologiae ineditae, Bernardo teſte in literis ad

Digitized by Google

c) *De Apographo Lipsiensi.*

Hic locus postulat, ut de Apographo Lipsiensi moneamus, cujus in Commentariis nostris creberrima fit mentio, quippe ex quo Reiskius magnum Epigrammatum numerum primus in lucem protraxit. Hic liber, qui ex Bibl. Gisberti Cuperi ad Uffenbachium, hinc in Bibliothecam Senatus Lipsiensis pervenit, scriptus est manu Isaaci Gruteri, quem exeunte seculo XVII., apud Haganos decessisse narrat Reiskius. Jam duo tum Codd. apud Batavos erant, quos Gruterus describere potuit: alter Heinsianus, ex Salmasiano sive potius Scaligeri libro factus, cum quo Salmasius copias a se repertas communicaverat *); alter Vossianus. Utrum eorum secutus sit, non satis certum est; malim tamen putare, eum Heinsianum librum descripsisse, quam alterum. Ordo enim librorum, qui in Lipsiensi plane diversus est ab ordine Autographi, plane conspirat cum Cod. Guieti; nisi quod carmina variis metris conscripta a Guieti

Reisk. p. 467. quod, ipso Bernardo operam commodante, ex Jordani suppellectile literaria in Dorvillianam transiit. Id autem ex quo Cod. ductum sit, quaeque Epigrammata contineat, sese non meminisse fatetur.

*) Exemplum Danielis Heinsii servatur in Bibl. Leidensi, eique Heinsii manu nonnulla adscripta esse, apparet ex nota N. Heinsii ad Ovid. A. A. II. 660. T. I. p. 647. ed. Burm.

Digitized by Google

libro plane absunt. (Vid. Reisk. Praef. Anthol. p. XXI. sq.) Continet hoc Apographum, unde Majus in Catal. Bibl. Uffenbachianae Excerpta dedit, sexcenta et quinquaginta Epigrammata, in quinque capita divisa. Primo loco exhibetur Musa Stratonis puerilis, quae in Cod. Vat. ultimum locum occupat; sequuntur triginta carmina variis metris conscripta, quae in Vat. C. ante Stratonis Musam leguntur; tertium caput Amatoria continet ad numer. CXVIII; quartum Epigr. Dedicatoria CLVIII; quintum Epigr. Sepulcralia XCIV. Ex reliquis Vatic. Codicis capitibus nulla Excerpta habet. Vides, quam multa desint in hoc Apographo, quod tamen, si Jensiana carmina adjicerentur, pro genuina et integra Constantini Anthologia habendum censebat Reiskius. Hic error, ut fieri solet, peperit alium. Ex eo enim opinio de duobus Anthologiae Codicibus, qui nec eadem carmina, nec eodem ordine exhiberent, orta est. *)

*) Lipsiense Apographum Loesnerus descripsit in Klotzii gratiam, qui multa Epigr. inedita inde exhibuit in Notis ad Tyrtaeum, nihil, quod magnum momentum habeat sive ad criticam sive ad interpretationem, afferens.

Digitized by Google

d) *De Apographo Lucae Holstenii sive Codice Barberini.*

Sed haud ſcio, an ex omnibus Anthologiae Palatinae Apographis nullum ſit, quod majorem olim auctoritatem habuerit, gravioresque errores pepererit, eo, unde *Lucas Holſtenius* tot Epigrammata primus in lucem edidit. Hic Codex, quem ipſe Holſtenius ſaepenumero ſub titulo *Anthologiae Agathiae* laudat, vulgo *Barberinianus* appellatus, cum quaedam contineat, nec in Cód. Lipſienſi, nec in Jenſianis obvia, non ſolum carmina, ſed etiam lemmata carminum, Reiskius (in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 89.) eum omnium locupletiſſimum, atque adeo e Palatino non deductum eſſe cenſebat. Hanc ſententiam amplexus eſt Leſſingius de Epigr. Tom. I. p. 291. ſq. qui futurum eſſe ſperabat, ut ex hoc Cod. aliquando integra Agathiae Anthologia ederetur. Quam ſpem vanam eſſe, primus intellexit Brunckius in Praefat. p. XII. „Equidem „ſuſpicor, (Codicem Barberinianum) ipſiusHolſtenii „manu exaratum fuiſſe, qui, dum Pariſiis verſaba„tur, Salmaſiani apographi facile copiam habere „potuit, hujusque cimelii dono gratiam illum pa„troni ſui iniiſſe, cujus Bibliothecae curam habuit, „antequam Vaticanae praeficeretur.“ Hanc ſuſpicionem veriſſimam eſſe, ipſa res docuit. Quum enim Nicolaus Schow Vir. cl. bonarum literarum cauſa Romae verſaretur, hunc Barberinianum Cod.

Digitized by Google

sedulo excussit, in eoque omnia ita esse, ut Brunckius suspicatus fuerat, intellexit. Titulum in fronte gerit hunc: *Pauli Silentiarii Ecphrasis magnae Ecclesiae S. Sophiae et Ambonis ejusdem Ecclesiae. Ex Mssc. Codd. Palatinae Bibl. Ex Cl. Salmasii exemplari transscripsit Lucas Holstenius* cIɔIɔcxxvi. *ad* IX. *Kal. Sept. et revidit Romae ad ipsum Cod. Palatinum Vat. Bibl.* cIɔIɔcxxvi. *a. d.* VII. *id. April.* Complectitur autem praeter illam ἔκφρασιν, quae primum in Vat. Cod. locum tenet, Excerpta ex omnibus fere Anthologiae capitibus, foliis CLXXXI. plurimis carminibus omissis, quae tum temporis nondum in lucem erant edita. Holstenium hoc Apographum ad Cod. Vat. exegisse, ejus fere nullum vestigium in ipso libro esse, Uhdenus mihi scripsit, qui eum diligenter tractavit, nisi quod Autographi paginae adscriptae sint. Plurima loca vitiose descripta reliquit. Uberiorem illius libri notitiam Harlesius dedit in Bibl. Gr. p. 435. sq. ex literis cl. Schow, qui eundem in peculiari Dissertatione descripsit. Ex hoc Codice, ut videtur, excerptae sunt *Schedae Goetzianae*, quas commemorat Olearius in Diss. de Poëtr. Gr. p. 131. et Leichius in Praef. ad Sepulcr. p. XII. Eas Halae Sax. latere ait Reiskius in Misc. Lips. IX. p. 97.

Digitized by Google

e) *De Apographo Josephi Spalletti sive Gothano.*

Tria igitur fuere Apographa, quae ex ipso Vat. Cod. descripta fuisse constat, Salmasii, Sylburgii et Langermanni. His annumerandum Apographum, omnium longe copiosissimum et accuratissimum, quod Serenissimus Dux Gothanus a Josephi Spalletti haeredibus emtum, Bibliothecae publicae proprium fecit. Hoc libro totus Vat. Codex continetur duobus voluminibus satis spissis, chartis quadruplicatis. Totus scriptus est manu Abbatis Spalletti, charactere eleganti et perspicuo, ad optimorum Codicum characterem conformato. In margine scripta sunt nomina auctorum cum lemmatibus graecis, omnibusque notis, quas antiqui librarii passim adpinxerunt. Praeterea iis carminibus, quae in Planudea leguntur, adscriptae sunt paginae edit. Aldinae 1550. Paginae Cod. Vat. ubique diligenter notatae sunt. Textus summa diligentia descriptus cum omnibus vitiis; qua in parte tanta cum fide et religione Spallettus versatus est, ut, si quid a vetere librario erasum, inductum, cancellatum, emendatumve esset, id ipsum imitaretur, apposita vocula *sic*. Ubi quid ipse peccaverit, id sedulo emendavit, additis verbis *ἐμοῦ σφάλμα*. Cum in Cod. Vat. multa obscurius et difficili ductu scripta sint, ejusmodi loca oculis microscopio munitis examinavit. Ubi ne sic quidem librariorum ductus expediret, adscripsit *obsc.*

Digitized by Google

(obscurum). Neque satis habens, Codicem tanta cum diligentia descripsisse, describendi labore finito, eundem cum apographo suo comparavit; idque bis fecit. Hoc docet index in ultima pagina, ubi haec habentur: Ἐτελειώθη ἐν τῇ ἡμέρᾳ λ τοῦ μαρτίου παρὰ Ἰωσὴφ Σπαλλεταίου ἐν τῷ ἔτει αψος (1776.). Deinde: *Collatum cum originali III. Idus* VII*bris anno a Virginis partu* cIↄIↄCCLXXVI. *Rursus accuratiori studio collatum* III. *Idus Martias anno* cIↄIↄCCXCI. Hunc librum, indefessi laboris opus, num quis mirabitur, bono Spalletto tam carum fuisse, ut eum tanquam in oculis ferret, omnibus de eo narraret, nihil se pretiosius habere confirmaret, eum denique suis, ut praestantissimum κειμήλιον, commendaret? Nos autem num quis immerito tantum huic libro tribuere existimaverit, quantum fere ipsi Codici, eumque omnibus aliis, quotquot sunt, apographis longe praeferre? Jam vero quanti faciendum putas hoc, quod cl. Uhdeni diligentia effectum est, ut nobis in hoc libro recte aestimando non unius Spalletti, probi quidem et laboriosi hominis, sed hominis tamen, fide sit standum? Is enim, quod in Praefatione dixi, cum hunc librum a Spalletti haeredibus emisset, literarum amore ductus, molestissimum ejus ad Cod. Vat. exigendi negotium sponte suscepit. Qua comparatione factum est, primum, ut peccata quaedam, minora tamen, in priore

Digitized by Google

praefertim parte commiſſa, corrigerentur; deinde, quod longe graviſſimum eſt, ut ſumma deſcribentis fides et religio ita cognoſceretur, ut ineptus ſit oporteat, qui de ea dubitare velit. Uhdenus praeterea, quae in illo apographo paulo obſcurius exarata eſſent, ſive propter raſuras, ſive deſcribentis incertitudinem, ea in margine ad Codicis fidem explicuit; et ubique ſumma cum diligentia notavit, quid antiqua, quid recentiore manu ſcriptum eſſet. Hoc labore igitur quantum et auctoritatis et utilitatis huic libro acceſſerit, non opus eſt multis explicare. Res ſponte intelligitur.

XII.

De iis, qui poſt Salmaſium de Anthologia bene meruerunt.

a) *De Dorvillio et Jenſio.*

Jam de iis dicendum eſt, qui poſt Salmaſii obitum, hoc noſtro ſeculo, de Anthologia edenda cogitarunt. *) Inter hos principem locum tenet Vir eruditiſſimus *Jacobus Philippus Dorvillius*, quem in Anthologia edenda et interpretanda plurimum ſtudii

*) De editione quarundam partium Codicis Vat. ut τῶν ἀριθμητικῶν καὶ γριφώδων συμμίκτων a Meziriaco, aenigmatum in Guionorum vita a Philiberto de la Mare facta, in Commentario dicemus.

posuisse, plurima ad eam rem subsidia congessisse, ex ejus scriptis tantum non omnibus, Vanno critico inprimis et Commentario in Charitonem, constat. In quibus cum haud exiguum Epigrammatum numerum primus ediderit, multa correxerit, plurima illustraverit, dolendum est sane, reliquas doctissimi viri lucubrationes eruditorum oculis subtractas latere. Habebat autem Dorvillius ex omnibus Bibliothecarum forulis apparatum, ad Anthologiam summo studio collectum, quantum nemo ante eum nec post eum habuit; id quod cum ex ipsis ejus operibus cognoscitur, tum diserte dicitur ab *Alberto* in Praef. ad Hesychium p. XIX. Burmannus Sec. autem in Dedicatione alteri Siculorum Volumini praemissa p. VI. hortatur Dorvillii filium, patris ex asse haeredem, ne Anthologiam graecam, metrica Grotii versione ornatam, multis Epigrammatis anecdotis e variis Europae bibliothecis auctam et notis optimis illustratam, delitescere patiatur. Ista exhortatio quid effecerit, eventus docuit. Dorvillii filius, Bataviae sedibus relictis, vitae suae spes et consilia in Britanniam transtulit, ne cogitans quidem de edendis patris thesauris, quos cum situ et pulvere luctari conqueritur Burmannus in Praef. Anth. Lat. p. VIII. Erat in iis copiis collatio Planudeae cum Cod. Vat. cujus carmina inedita ipse sua manu descripsit Dorvillius, dum Romae agebat (Burmann. in Orat. Funebr.

Digitized by Google

p. 658.); Scholia in Anthologiam inedita ex Bibl. August. Taurinorum (ibid. p. 652.) et notae Salmasii ab eodem, Divione commorante, in Bibl. Buherii descripta (ibid. p. 650.). Haec omnia, cum suis ipsius annotationibus, Dorvillius, post filii obitum, in Bibliothecam Leidensem deferri, per testamentum jussit. (Vide Bernardi Epist. ad Reisk. p. 440.)

Dorvillius dum hoc opus moliebatur, pretiosissimarum divitiarum instar anxie custoditum (Reisk. Praef. p. XXIV.), dum diem ex die trahebat, donec omnia ad unguem expolita essent, partes nonnullae Anthologiae ineditae ab aliis subitanea opera in lucem sunt editae. Dorvillius quidem ipse, praeter ea, quae scriptis suis inseruit, haud pauca poëtriarum Carmina, emendationibus suis a vitiis purgata, cum Wolfio, Graecarum mulierum fragmenta edente, communicavit; Luciani autem Epigrammata inedita cum varietate lectionis ab eodem accepit Reizius. (Lucian. T. III. p. 674.) Ab aliis autem ejusmodi generis carmina passim prolata sunt, quos hic commemorare nihil attinet. Data opera in Dorvillii provinciam invasit, insignem Epigrammatum numerum levi negotio edens, *Joannes Jensius*, Rector quondam scholae Roterodamensis, qui ad calcem *Lucubrationum Hesychianarum* exhibuit: *Epigrammata vetera pro anecdotis prodeuntia*. Roterodam. 1742. 8vo. Sunt

ea numero CLIV. e variis schedis *) edita. Haec Reiskius putabat unum integrum Anthologiae Constantini librum, eumque postremum, constituere, qui τὰ ἐκφραστικὰ sive ἐπιδεικτικὰ complecteretur. In quo valde erravit Vir doctissimus. Excerpta sunt haec Epigrammata, id quod ex comparatione cum Cod. Vat. intellexi, e duobus libris, ita ut dimidia fere pars ex sepulcralibus, altera ex ἐπιδεικτικοῖς derivata sit. Ea ex variis sparsisque schedis edita esse, inde apparet, quod sine ullo ordine permista leguntur. In hac ipsa tamen confusione ordo Codicis Vat. multis in locis cognoscitur. Edita sunt sine ulla versionis notarumque accessione; nonnisi in paucis correctio tentatur; multa vitiosissime, sic tamen plerumque, ut leguntur in Vat. Cod., exhibentur. Non mirandum, ejusmodi editionem displicuisse Dorvillio, qui jamdudum Anthologiam quasi regnum quoddam suum tuebatur, pro hostibus habens, si qui ad ejus regni fines accederent. Invitabant tamen haec carmina ipsa novitate sua nonnullos, ut in iis emendandis et illustrandis ingenii vires experirentur. Primus rem tentavit, Musis et Minerva invitis, *Jo. Conradus Schwarzius*, Gymnasii Coburgensis quondam Director, qui in Novis Misc. Lips.

*) Ex schedis Gaieti sive Menagii prodiisse, censebat Reisk. Misc. Lips. IX. p. 89.

IV. P. I. p. 94—138. dedit *Explanationem Epigrammatum quorundam graecorum a Jo. Jensio pro ἀνεκδότοις editorum;* quibus se nihil par aut secundum in his literis unquam obvium habuisse affirmat Dorvillius ad Charit. p. 82. Hunc secutus est, feliciori successu, vir multae lectionis et judicii elegantissimi, *Adr. Heringa*, qui medicam artem cum critica disciplina conjunxerat. Hic in *Observationibus Criticis* Leowardiae editis 1749. Jensiana carmina, si qua edita essent, cum prioribus editionibus comparavit, multa eorum vulnera perite tractavit, quaedam feliciter sanavit. Ejus vestigia pressit vir eximius, *Dav. Ruhnkenius*, qui in Epist. Crit. I. p. 116. sqq. edit. sec. quaedam ex iis carminibus, quae Heringa frustra tentaverat, eo quo pollet acumine correxit et explicuit.

b) *De Leichio et Reiskio.*

Brevi tempore postquam Jensius Anthologiae partem edere susceperat, exstitit *Leichius*, qui ex ea Apographi Lipsiensis parte, quae Sepulcralia complectitur, XXII. Epigrammata edidit: *Sepulcralia carmina ex Anthol. msc. Graecorum Epigrammatum delecta cum versione latina et notis. Lipsiae ap. Gleditsch.* 1745. 4. Melior hujus libelli pars est praefatio, digna, quae legatur; Epigrammata ipsa nec multa sunt, nec valde insignia; interpretatio jejuna, interdum falsa; conjecturae, quas

Digitized by Google

passim inspersit editor, maximam partem ineptae sunt. Duplex versio addita: altera ad verbum, metris adstricta altera. Hanc editionem Dorvillius non minus improbabat quam Jensianam. Nec immerito. Nihil inde ad literas redundabat boni.

Post hos duumviros rem aliquanto majorem animo complexus est *Reiskius*. Is cum in Bibliotheca Senatus Lipsiensis alia quaedam ageret, forte incidit in Anthologiae graecae apographum, quam cum multis multorum sermonibus celebratam audivisset, nunquam tamen ipse viderat, quamvis Dorvillii amicus, familiaris, amanuensis. (Vide Reiskii Lebensbeschreibung, p. 66.) Hoc Cod. edendo cum se bene de literis meriturum esse speraret — Dorvillio enim defuncto nulla spes fuit, fore, ut Anthologia ex ejus Bibliotheca ederetur — rem alacriter suscepit, et primum eam partem, quae Amatoria complectitur, edidit in Miscell. Lips. IX. ann. 1752. Deinde Sepulcralia et Dedicatoria peculiari volumine exscribenda curavit, iisque carmina, a Jensio olim edita, adjunxit. Hic liber titulum gerit in fronte: *Anthologiae graecae a Constantino Cephala conditae libri tres. Duo nunc primum, tertius post Jensium iterum editi, cum latina interpretatione, commentario et notitia poetarum. Lipsiae in Bibliop. Gleditsch.* 1754. 8. Diversa ratione Reiskius in duobus his operibus

Digitized by Google

adornandis versatus est. In Miscellaneis Lipsiensibus compendiariam quodammodo viam persequitur. *) Notae sunt paucae atque breves. Versantur in indicandis variis lectionibus, ex Cod. Lipsiensi, Schedis Lacrozianis et Dorvillianis excerptis; in expromendis conjecturis, quas quidem in contextum recipere non ausus esset; nonnunquam in obscurioribus explicandis et illustrandis. Cuilibet carmini versio latina ad verbum apposita est.**) Uberiore commentandi ratione usus est in Notis ad Anthologiam C. C., ita ut ad nullum alium scriptorem, si a Constantino Porphyrogeneta discesseris, spissiores notas scripsisse videatur. Et profecto multum et studii et diligentiae ad hoc opus adornandum contulit. In singulis carminibus sedulo laudat, qui ea priores ediderint; varietatem lectionum inde excerpit; loca Suidae, ubi is Epigrammata et

*) Sperabat tum, fore, ut, si Dorvillianos in Anthologiam commentarios nancisceretur, eam ornatiorem et majore cum cultu ederet. Misc. Lips. p. 82. Idem antequam reliquas Cod. Lips. partes ederet, Codicis Vat. collationem petivit a Cardinale Quirino, qui, cum eam promisisset, fidem datam non exsolvit. Praef. ad Anth. C. C. p. XXXII. Volebat hanc suam editionem pro fundamento haberi, cui aliquando justum aedificium superstrueretur.

**) De his Reiskii aliisque ejusdem farinae versionibus vide Brunckium in Praef. p. XIX.

Digitized by Google

Epigrammatum fragmenta profert, diligenter excitat; res ad antiquitatem, ad geographiam, ad historiam cum civilem tum literariam ſpectantes, illuſtrat; nonnunquam etiam ad alia quaedam divagatur. In tanta rerum copia multa ſunt praeclara et Reiskii eruditione ingenioque digniſſima. Quod ad textum attinet, uſus eſt, praeter Cod. Lipſienſem, Schedis Lacrozianis, de quibus ſupra dictum eſt, aliisque, quas Dorvillianas appellavit, eum aptius nomen non ſuccurreret. De his Reiskius haec monet in Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 96: „Dabat mihi „Dorvillius, cum adhuc Leydae agerem, in mandatis, ut ſchedas, quas ab amico, neſcio quo, nactus „fuerat, ſcriptas ab ignota mihi quidem manu, „et Urſinianis fragmentis poëtarum graecorum . . „. . . . inſutas, in uſum ſuum exſcriberem. Parui, „ſed ſimul ipſe mihi quoque paravi apographum „quinque foliorum in forma quarta, quorum tamen „primum neſcio quo devenerit; cetera adhuc ſervo. „Continent autem hae ſchedae Carmina ferme quadraginta Noſſidis, Anytae, Simonidae et aliorum, „partim a cl. Wolfio in Fragm. Poëtriarum gr., „partim a Jenſio pone Lectiones Heſychianas edita, partim etiam adhuc inedita." His ſubſidiis inſtructus Reiskius textum, ad conjecturas ſuas potiſſimum, innumeris in locis immutavit; emendavit, vix dicere auſim. Iniquus quidem ſim et ineptus, ſi acutiſſimum virum veritatem nunquam

Digitized by Google

vidisse dixerim; saepe eam vidit, nec parvus locorum numerus in Brunckii quoque Analectis ad Reiskii mentem emendatus est; verum, si Reiskii ingenium pusillis his lusibus eleganter tractandis minus aptum fuisse contendero, me omnibus iis, qui de his rebus existimare possunt, consentientibus judicasse arbitror. Nam si calculum inieris, haud paulo plura Anthologiae loca pravis conjecturis in textum immittendis corrupisse, quam bonis lectionibus receptis emendasse invenietur; ut, si ipsius textum cum Brunckiano compares, tantum inter utrumque interesse videas, quantum inter statuam rudi coelo efformatam et horridam, eandemque postea laevigatam et ad unguem exactam. Quare vix in ulla alia operis mei parte patientiam saepius, quam in Reiskii notis excutiendis, fatigari sensi, ubi conjecturas, aliam alia duriorem, *οὐ χειρὶ, ἀλλὰ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ*, effundit. Ex his igitur si nonnullas omisisse repertus ero, id non socordiae tribuendum est. Nam quo plura hujus generis resecarem, eo me magis et lectorum commodis et Reiskii famae consulere arbitrabar.

Anthologia Reiskii sive Lipsiensis repetita est Oxonii, 1766. Hanc editionem nunquam vidi. Optime autem de Epigrammatis, cum aliis, tum iis potissimum, quae Reiskius in hac collectione ediderat, meritus est *Joannes Toup*, criticus suae aetatis

Digitized by Google

aetatis inter Britannos facile princeps. Hunc virum, cujus ingenium et eruditionem Curae in Suida emendando positae, Notae in Longinum atque Theocritum ad omnem posteritatem propagabunt, si in his carminibus corrigendis Reiskio longe perspicaciorem fuisse affirmo, nihil profecto dixero, nisi quod omnes magna consensione concedent. Tantum enim Toupius in hoc genere praestitit, ut, si de recentiorum criticorum in Anthologiam meritis quaeratur, ei, me quidem judice, proximus post Brunckium locus assignandus sit. Quantum autem ipse Brunckius Toupio tribuerit, inde intelligitur, quod plurimas ejus emendationes in textum recepit, interdum etiam eas, in quibus ille a veritate aberravit. Jam vero licet hujus viri acumini et eruditioni plurimum tribuendum esse existimem, indignor tamen, ubi Reiskium prae se contemnit, eumque nihil intellexisse, nihil vidisse, ex loco superiore pronuntiat. Id autem, quod indignissimum est, passim fecit iis in locis, ubi Reiskius ei facem praetulerat.

c) *De Klotzio et Schneidero.*

Duas Apographi Lipsiensis partes Reiskius non attigerat: eam, quae Musam Stratonis, alteram, quae carmina vario metrorum genere conscripta complectitur. Ab illa ut abstineret, flagitiosum istorum carminum argumentum fecit, quod Scali-

Digitized by Google

gerum quoque commovit, ut Salmasio auctor esset, ista carmina prorsus rescindere, quod et animos castiores offendere, et maledicorum in eum linguas provocare possent. (Epistol. L. III. 245. p. 526.) Maledicos contemnere quid esset, saepe cum gravissimo suo damno expertus erat optimus Reiskius. Sed hanc provinciae ejus partem, prudenter ab eo neglectam, suscepit Klotzius. Is igitur Stratonis, aliorumque quorundam, qui in puerorum amoribus celebrandis ingeniose luserunt, Epigrammata XLV. ex Codice Bibliothecae Ducalis Vinariensis descripta, edidit sub titulo: *Stratonis aliorumque veterum poëtarum graecorum Epigrammata, nunc primum a Christ. Adolpho Klotzio edita. Altenburgi, ex offic. Richteria.* 1764. 8. Codex, unde haec fluxerunt, is est, quem passim sub nomine *Schedarum Vinariensium* laudamus, titulumque gerit hunc: *Excerpta inedita ex Anthologia graecorum Epigrammatum, quae fuit in Bibl. Isaaci Vossii.* Constat sex foliis forma majore, continetque carmina CXXIV. omnia ex *Musa puerili.* Hunc librum Nicolai Heinsii manu scriptum existimabat Jo. Matth. Gesnerus; quod non magis verum, quam alia ejusdem Gesneri sententia (prodita in Relat. de Libris novis Fasc. XI. p. 134.), eum a Tryllitschio exaratum esse, cujus manu nonnisi notulae quaedam margini adpictae sunt. Hae schedae in plurimis locis, ut mihi quidem

visum est comparanti carmina a Klotzio edita, ipsam Cod. Vat. scripturam repraesentant; in aliis, paucioribus tamen, cum schedis Tryllitschianis, Dresdae servatis, conspirant. Klotzius istius Apographi lectiones non ubique fideliter exhibuit. In fine libelli, paginis tribus cum dimidia, notulae leguntur Klotzii, cum pauculis quibusdam aliis a docto Viro cum Klotzio communicatis. Illae perbreves sunt et vehementer jejunae. Nihil igitur hic libellus habet, quo se doctioribus magnopere commendet, nisi forte praefationem, cujus tamen ipsius pars melior ea est, quae de rebus ab Anthologia alienis agit.

Jam licet magnus numerus Epigrammatum eorum, quae Codici Vaticano propria sunt, a Viris doctis esset editus, multa tamen adhuc latebant; et in iis, quae publice prostabant, plurima depravata erant. In hunc igitur patentissimum campum excurrit *Jo. Gottlob Schneiderus*, Vir eximius, qui in ipso aetatis flore maturae eruditionis fructibus edendis eruditorum hominum oculos et mentes in se convertit, et postea spem, quam primis ingenii sui et eruditionis speciminibus apud omnes excitaverat, non explevit tantum, sed etiam multis ex partibus superavit. Is igitur de Anthologia egregie meruit edendo *Periculo critico in Anthologiam Constantini Cephalae, cum editam tum ineditam. – Accedunt emendationes in Aristotelem et*

Digitized by Google

Antigonum Carystium. *Scripsit Jo. Gottl. Schneider. Lips.* 1772. 8. In hujus libelli Capite I. et II. de iis carminibus, quae Reiskius in Miscell. Lips. ediderat; Cap. III. de Epigrammatis a Klotzio editis disputat; multa egregie corrigit; alia a temerariis aliorum correctionibus vindicat; similes locos comparat; varietatem lectionis ex Cod. Lipsiensi, Vossiano, schedis Tryllitschianis aliisque enotat; carmina inedita profert. Cap. IV. item in Musa Stratonis versatur, cujus Schneiderus habebat Apographum a Reiskio ex Cod. Lipsiensi factum, idem, unde nos quoque ineditas quasdam Reiskii notas protulimus. Reliquas Anthologiae ineditae partes in hoc opusculo non attigit.

Quo tempore hic libellus, bonae frugis plenissimus, prodibat, Brunckius Anthologiae editionem urgebat quam maxime. Hic, forte fortuna accidit, ut Germaniam itinere peragrans Göttingam veniret, ubi tum Schneiderus, sub Heynii auspiciis, bonis literis operam dabat. Eruditio viri, in Periculo critico prodita, cum jam antea Brunckii mentem advertisset, hic ei facile persuasit, ut spes suas et studia Göttinga Argentoratum transferret. Ab eo inde tempore (anno 1772.) Brunckius Schneideri in Anthologia edenda et expolienda ope, non sine magno ad illud opus emolumento, usus est. (Praef. ad Analect. p. XVI. sq.)

Digitized by Google

XIII.

De editione Brunckii.

Tandem ad Brunckium pervenimus, qui ita de Anthologia meruit, ut solus dignus sit, qui ejus editor et sospitator vocetur. De cujus opere, quod sub *Analectorum* titulo, tribus voluminibus comprehensum, edidit, ut recte statuamus, primum de Brunckii in Anthologia edenda consilio, deinde de subsidiis, quibus usus est, dicemus. Quo facto, quid ipse praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, ea qua par est modestia et aequitate indicabimus.

Brunckio igitur in adornando praeclaro illo opere is animus fuit (Praef. p. XX.), ut graeca Epigrammata, quantum posset, omnia et integra et emendata ederet. Cum Epigrammatis alia quaedam diversi generis conjunxit, eam ob causam, ut, cum vetustissimarum collectionum major pars periisset, damnum ex aliqua saltem parte resarciret. De his accessionibus, quae cum Anthologia nihil commune habent, non est quod hoc loco dicamus. Epigrammata autem Brunckius non ea tantum, quae in Vaticano habentur Codice, sed ea quoque, quae Planudeae propria sunt, edere statuit. Duplici itaque subsidiorum genere opus erat, Planudeae codicibus, et Codicis Vat. apographis sive collationibus. Illius quidem quatuor Codices accepit ex Bibliotheca Parisiensi, olim regia, quibus

se diligenter, sed parvo cum fructu contulisse ait. (Praef. p. XXVII.) Majoris ad Planudeae textum restituendum momenti erat editionis Wechelianae exemplar, ad cujus marginem Salmasius varietatem lectionis una cum titulis et lemmatibus Epigrammatum ex Cod. Palatino alleverat. Ex hoc igitur libro plurimae carminum emendationes fluxerunt. Eorum autem carminum, quae in Planudea non leguntur, Excerpta habuit; inter quae primum locum tenebant ea, quae sub titulo *Apographi Buheriani* crebro laudantur a Brunckio. Acceperat illud ex Bibliotheca Marchionis de Bourbonne, Divionensis Senatus tum temporis praesidis, in quam ex Bibliotheca *Buherii* pervenerat. Hujus apographi, quod tamen minime omnia Epigrammata, Vaticano Codici propria, continet, textum Brunckius in plurimis secutus est. Illi adjunctus erat chartarum fasciculus, centum priora Musae Stratonis carmina praestans, cum latina versione *Jo. Buherii*, ejusdem et *Bernardi Monetae* notis, mutuis denique duorum horum virorum de illis carminibus Epistolis, unde Brunckius quaedam in Addendis delibavit. Utebatur praeterea Codice Gujeti, de quo supra commemoratum est, minus quam Buherianus integro; Musae Stratonis denique peculiari apographo, e prioribus Salmasii schedis facto et paucis quibusdam notulis, a Salmasianis diversis, instructo.

Digitized by Google

Ad haec omnia accesserunt schedae viri doctissimi M. de Foncemagne, quae tamen an Brunckio ad Anthologiae textum quidquam profuerint, non satis intelligitur ex iis, quae dixit Praef. p. XXIV.

His praesidiis instructus, quibus adjiciendae sunt emendationes doctissimorum virorum passim in libris criticis proditae, tum ineditae haud paucae, quas Reiskius cum Brunckio communicaverat*), ad Epigrammata edenda et emendanda accessit. In quo opere ordinem a prioribus Anthologiae conditoribus institutum prorsus relinquendum putavit. Quum enim illi in Epigrammatis describendis argumentorum similitudinem plus minus respexerint, ipse sua cuique poëtae carmina tribuit, poëtas ipsos secundum aetates disposuit; a quo instituto nonnisi in Meleagri, Philippi et Agathiae carminibus discessit. Quod autem pristinum illum Cephalae et Planudis ordinem reliquerit, ejus causam reddit hanc (Praef. p. VI.), quod taediosum sit**), plura ejusdem argumenti carmina continua serie legi; quod poëtae per omnes libri partes discerpti non cognoscantur; quod denique, novis cum veteribus confusis, quid quisque primus excogitaverit, quid aliunde

*) Exemplar editionis Stephanianae cum infinitis emendationibus. Praef. p. XXIX.

**) Brunckius in hac parte Reiskii judicium sequitur, quem vide in Praef. Anthol. Const. C. p. XV.

Digitized by Google

fuerit, non appareat. Verum contra has rationes, primam praecipue et tertiam, prudenter quaedam monuit V. cl. Wyttenbachius in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 27. recte existimans, in nova hac, quam Brunckius instituerit, distributione multum difficultatis oriri inde, quod multorum poëtarum incerta sit aetas, ut, quo quisque loco ponendus sit, saepissime dubites. Ad hanc difficultatem accedit alia, non minoris momenti, quae ex auctorum incertitudine proficiscitur. Multa enim Epigrammata ad plures auctores referuntur; ut, cui quidque potissimum tribuendum sit, nulla ratione statuere possis. Brunckius quidem in hac parte se Vaticani Cod. auctoritatem sequi passim profitetur; sed praeterquam quod in hoc quoque codice eadem in multis incertitudo obtinet, Brunckius, id quod gravissimum est, Vat. Codicis accurata collatione destitutus, illud consilium suum non constanter persequi potuit. Magna inde enata confusio, multi errores. Nam haud pauca a viro doctissimo inter τὰ ἀδέσποτα relata sunt, quae certum auctorem habeant; alia non suis tributa. Nihil dicam de commistione Epigrammatum poëtarum ὁμωνύμων, quorum nominibus gentilia in Codicibus non semper apposita sunt. In his enim Brunckius errores et confusionem nullo modo vitare potuit.

Sensim pervenimus ad eum locum, quem in

Digitized by Google

hac Brunckiani operis censura tertium fore dicebamus. Sed hic quoque ut via et ratione procedamus, ita agendum erit, ut per singulas consilii, quod Brunckius secutus est, vel certe sequi voluit, partes eamus, et, quid in quaque praestiterit, quid aliis praestandum reliquerit, quaeramus. Prima igitur pars haec est, quod Brunckius omnia Epigrammata edere voluit. In hac equidem professione vellem virum doctissimum, certis finibus constituendis, reprehensionis opportunitates exclusisse; tantum enim abest, ut omnia dederit, ut potius multa consulto omiserit et neglexerit. Nihil dicam de Epigrammatis Diogenis Laërtii, quorum nonnulla cum in Planudea, multa etiam in Vat. Cod. legantur, dubitari non potest, quin Anthologiae partem constituerint; haec igitur omisit ad unum omnia. Quod si nulla nisi meliorum cujusvis aetatis poëtarum carmina edere voluit, recte fecit; nihil enim illis Diogeniani ingenii foetibus ineptius; si omnia, haec quoque recipienda erant. Idem dicendum de carminibus Gregorii Nazianzeni, longe melioris poëtae, quae ut supra vidimus, peculiare caput Anthologiae Constantini constituunt; idem de Epigrammatis Christianis, quae in Codice proximum locum a Gregorii carminibus occupant; idem denique de Cyzicenis. Quanquam duobus his capitibus Brunckii apographa carebant. Hic autem non possumus, quin

doleamus cum Wyttenbachio, Brunckium, cum huic operi tantum laboris et sumtuum impenderit, non id quoque egisse, ut Vat. Codicis accuratam collationem Roma nancisceretur; non quidem Christianorum illorum Carminum causa, quibus facile carere possumus, sed aliorum, quibus Buherianum apographum carebat, bene multorum. Hunc autem defectum quodammodo compensavit colligendis plurimis Inscriptionibus, quae quidem versibus essent conscriptae; saluberrimo consilio, quod Grotium quoque secutum esse constat ex ejus Praefat. p. XIX. Nec in hac tamen parte Brunckius plane satisfecit morosioribus. Multas enim reliquit, nec pauciores fortasse, quam recepit. Videtur nimirum in Inscriptionum delectu primum hoc spectasse, ut ea deliberet, quae se et sententiarum elegantia et orationis bonitate commendarent; deinde, ut, quae sincere legerentur, quaeve ipse emendare posset. — Nonnulla vero ex iis, quibus hic Epigrammatum thesaurus augeri potuisset, et, pro editoris consilio, debuisset, non tam reliquisse, quam casu omisisse videtur; cujus generis sunt Epigrammata quaedam, quae apud Athenaeum, Pausaniam, Demosthenem, alios leguntur. Quamvis igitur Brunckius, id quod efficere voluit, ut omnia Epigrammata ederet, non perfecit, plura tamen, quam quisquam ante eum, congessisse videri debet.

Digitized by Google

Alterum, quod Brunckius sequebatur, erat, ut Epigrammata ederet integra. Hoc quam vim habeat, ex comparatione Anthologiae Brunckianae cum Planudea intelligitur. Planudes, quae depravata essent, resecuit; quae praetextata, temere et inepte mutavit. Neutrum sibi licere arbitratus est Brunckius; nec, cum obscoeniora carmina in lucem protraheret, apud cordatos et sincerae castitatis viros excusatione se egere ratus est. Operae pretium fuerit, quae de hac operis sui parte verissime monuit (Praef. p. XIV.), audire: „Ab „his praetextatis, ait, nihil publicis moribus ti„mendum est, quorum corruptelam non augebunt „duodecim circiter pathicissima quidem, sed graeca „carmina, de quibus legendis non cogitabunt ado„lescentes nostri, nisi quos forte Salmasio pares haec „aetas tulerit. Hos assidua studia, et cum doctrinis „Musisque commercium tutos a libidine praesta„bunt. Praeterea ne quidquam resecarem, duae „me aliae impulerunt causae. Non hoc quo vivi„mus aevo tam verecundi sumus, nec tam facile „nobis, quam patribus nostris, rubor offunditur. „Horum enim ἐξαγίστων quaedam in libris non ita „pridem vulgatis passim jam occurrunt, et quin, „absque mea opera, cetera etiam pro nata occasio„ne depromenda fuissent, nullus dubito. Tum, ut „ingenue sententiam meam profitear, iis non ma„gis castrare liberalibus studiis deditos debere arbitror,

Digitized by Google

„quam obſcoenis illis Catulli, Martialis, Auſonii, „Apuleji aliorumque, quorum ita contemtae jacent „editiones, quas *purgatas* vocant, ut eas de tri„vio tollere, nedum unius aſſis emere, nemo ſa„nior et elegantior velit."

Tertium erat denique, quod cum altero arctiſſime conjunctum eſt, ut textum daret *quam emendatiſſimum*. Hic locus ejusmodi eſt, ut in universum nihil de eo ſtatuere poſſis. Videamus igitur ſingula.

Veteris ſcriptoris contextus tum nonnunquam pro emendato habetur, cum in legendo aut raro aut nusquam offendas; cum oratio recte dicendi legibus et elegantiori uſui conſentanea ſuaviter decurrit; cum nulli naevi, nulla vulnera jucundae lectionis fructum impediunt. Ejusmodi textus ſi emendatus dicendus eſt, Analecta ſibi hanc laudem magna ex parte vindicant. Quid enim? ubi carmina Anthologiae Codicis, quae Holſtenius edidit — is enim Codicis ſcripturam plurimis in locis religioſe ſervavit — et quae a Jenſio Reiskiove in lucem prolata ſunt, haec, inquam, carmina ubi apud Brunckium legas, nonne inter hujus et illorum textum tantum intereſſe ſentias, quantum inter lignea Daedali, et eburnea Phidiae ſigna interfuiſſe dicunt? Ita ibi omnia horrida, quaſi ſitu et ſqualore obducta ſunt, hic munda et expolita omnia. Et quamvis in hoc quoque ſplendore hic illic na-

culae quaedam reperiuntur, quae plurum lumen passim obscurent et impediant, eae tamen sunt paucissimae pro numero carminum, vitiorumque, quibus in Codice obsita sunt, multitudine. Hoc cum cogitamus, nullo modo facere possumus, quin acre Brunckii in tollendis vitiis ingenium limatumque ejus in lectionibus deligendis judicium cum exquisita graecae linguae scientia venustatisque sensu viridissimo conjunctum ita miremur, ut eum, hac quidem ex parte, summis in hoc genere hominibus parem, nulli facile secundum existimemus.

Verum enimvero non is veteris scriptoris contextus, qui paucissimis difficultatibus laboret, emendatissimus dicendus est, sed is potius, qui ad Codicum fidem certasque emendandi leges ita constitutus sit, ut nihil in eo reperiatur, nisi quod ab ipso scriptore videatur profectum esse. Hinc autem sponte sequitur lex longe certissima, ut, ubi ipsa scriptoris manus indagari nequeat, satius sit vitiosam lectionem relinqui, quam incertam dubiamque in contextu poni; deinde, quod huic legi conjunctum est, ut nihil ab editore mutetur, cujus non reddatur ratio. Ad hanc legem et normam si Brunckii Analecta exploraveris, haud facile refragaberis sententiae Wyttenbachii, Viri celeberrimi, qui hujus operis contextum primaria cujusque editionis laude carere judicat, id est, fide et sinceritate. Quam sententiam licet in univer-

sum amplecti debeamus, non tamen desunt, quae ad ejus severitatem leniendam proferri queant. Quae qualia sint, si recte intelligatur, cum ad judicium de critici in Anthologia versantis partibus stabiliendum inprimis faciat, agedum omnem rem paulo disertius explicemus.

Primo quidem Brunckii textus vitiosus est eo, quod multa pro genuina Codicis scriptura exhibet, quae nonnisi in Apographis, ex Salmasii aliorumque conjecturis profecta, leguntur. Hoc erroris excusationem habet. Cum enim Vat. Cod. nec collationem, nec apographum sincerius scriptum haberet Brunckius, nec fortasse nancisci posset, rivulis contentus esse debuit, cui aditus ad fontes praeclusus esset. Secunda est reprehensio, eaque priore haud paulo gravior, quod multa contra codicum auctoritatem ex conjectura mutaverit, modo sua, modo aliorum. At licere, certis conjecturis admissis, veterum scriptorum textum emendare, in universum non negatur. Nec hoc negari potest, majorem licentiam esse in iis scriptoribus, qui vel in uno vel in paucissimis Codicibus, ex uno forte derivatis, ad nostra tempora pervenerint; cum ex altera parte satis constet, quo major sit Codicum numerus, diversitas, auctoritas denique, eo arctioribus finibus illam licentiam coërceri. Jam utri librorum generi Anthologia accensenda sit, nemo ignorat. Magna ejus

pars in uno tantum Codice servata est; altera, quae in Planudea habetur, ab ipso Planude passim interpolata et corrupta; item ex uno Codice profluxisse videtur, eodem scilicet, unde Vat. Codex profectus est. Nonne hinc sequitur, Planudeas Codices et Codicem Vaticanum, in plurimis partibus, pro uno teste habendos esse? Qui testis ubi corruptus est, nec veritatem indicat, necessario ad ingenium confugere debemus. Emendationes igitur, e felici conjectura profectas, quae et a Codicum lectione proxime absint, et sensum efficiant, quem ipsa res flagitet, et sermonis generi, quo scriptor, in quo verseris, utatur, consentaneae sint, aliorum denique imitationibus, quae quantum in Anthologia ad veram lectionem prosint, in praefatione monuimus, confirmentur; ejusmodi, inquam, emendationes in contextum recipere cum omnibus concedatur, Anthologiae certe editori nulla ratione negari potest *). Jam

*) Maxime huc pertinent verba Ruhnkenii in Praef. ad Vellejum: „Ne orthographiam quidem, quamvis saepe vitiosam, mutare ausus sum, recte, ut „opinor, judicans, in scriptore, qui ex uno tantum Codice prodiisset, nullam religionem posse „nimiam videri. Nec tamen ita me primae editioni quasi in servitutem addixi, ut emendationibus sive aliorum sive meis, tam liquidis et certis, „ut qui dubitet stuporis notam subeat, locum in „textu denegarem."

Digitized by Google

hujus generis emendationes permultas invenit Ruhnkenii, Toupii, Piersoni aliorumque sagacitas; nec facile se quisquam in hunc patentissimum campum demisit, quin unam aut alteram conjecturam referret, quae omnes haberet veritatis numeros. Has igitur si Brunckius recepisset, manum cohibens ab iis, quae sine integrioris codicis ope persanari nequeunt, aut certe, Brunckio in illo negotio versante, nondum probabiliter emendata erant, nemo prudentior ei vitio vertisset id, quod in hac codd. penuria nulli non veterum scriptorum editori, nisi inepte religioso, faciendum esset. At eum illos fines saepissime migrasse, si negaverimus, ipsi inepti simus. Triplex est emendationum genus, quibus Brunckius usus est: primum earum, quas grammaticas appellaveris, ubi quid ex necessariis linguae legibus mutatur; alterum complectitur eas, quae conjectura nituntur, sed vera, aut saltem maxime probabili; tertium denique mutationes supervacaneas aut non satis probabiles, aut aperte falsas continet. Postremi hujus generis permultae sunt in Analectis, vel ipso editore fatente, qui in Lectionibus passim monet, se scripturam Codicum sine causa idonea sollicitasse, aut minus recte emendasse. Nec paucae earum emendationum, quas dignas putavit, ut in contextu legerentur, ita audaces sunt, ut vix in margine, nedum in textu

textu locum tueantur. Est hoc Brunckii ingenio proprium, ut, cum in loco depravato, argumento totius carminis perpenso, probabilem sententiam invenerit, ei verba scriptoris accommodet, nihil curans, quantum ipsius emendatio a membranarum lectione discrepet et abhorreat. Hoc cum innumeris exemplis patet, tum ipse Brunckius plus semel gloriatur, se non ex iis esse, qui literarum rimentur apices, sed vi ipsius sententiae sermonisque proprietate bene perspecta, quod sententia postulet et intelligi possit, dare. Laudandum hoc, sed ita, ut et sensus ratio habeatur et literarum; sensus quidem praecipue. Qui nonnisi literarum inhaerent ductibus, saepe inepta et a sensu dissidentia extundunt; qui unius sententiae filum sequuntur, ea saepenumero proferunt, quae cum vera esse optes, pro veris tamen habere nequeas. Ejusmodi conjecturae, aliis ad verum reperiendum saepe utilissimae, in notis ponendae sunt, ubi, ut nihil prosint, certe non nocent; Brunckius autem sibi non temperavit, quin multas hujus generis conjecturas in contextum inveheret, aliisque, veterum librorum scriptura abolita, quantum in ipso esset positum, viam ad veritatem reperiendam praecluderet. Paucis defungar exemplis, sed illustribus. In nobilissima illa de Gallo fabula, qui tympani sonitu irruentem leonem fugabat, quam post alios etiam Antipater

Digitized by Google

Sid. satis verbose enarravit in Ep. XXVII. v. 5. Gallus vocatur ἡμιόνωρ, apud Brunckium quidem: At in Planudea p. 426. ed. Steph. et in Cod. Vat. ἶθρις ἀνὴρ appellatur. Ineptum hoc, fateor, et depravatum; sed quis sibi persuaserit, librarium, cum ἡμιάνωρ reperisset, ἶθρις ἀνὴρ potuisse scribere? Nec Brunckio ista sua emendatio satis probabatur. Quare in Notis proponit aliam, receptâ non probabiliorem, quamvis, ut fere omnia illius viri, elegantem et poëta dignam. Una litera mutata scribendum est ἶθρις ἀνὴρ, quod spadonem significat. Haec emendatio, quam Huschkius, Vir cl. mecum per literas communicavit, sine dubio in textu ponenda est; illae non item. Aliud exemplum occurrit in Epigr. Phaniae VI. Tom. II. p. 53. quod in tonsorem scriptum est, qui, artem quam didicerat, omissa, in hortos Epicuri transierat. Ibi v. 5. in Codice habetur: ἵπτυσι δ' Ἰταλίας ξυρὰ καὶ θρόνον. Italiae mentio ab hoc loco alienissima. Brunckius igitur ex Toupii correctione, sed infelici, edidit: ἵπτυσι δ' εἰς ἅλα καὶ ξυρά. Nec maris commemoratio hic locum habet, sed scribendum certissima emendatione: ἵπτυσι δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρ. quam in commentario nostro idoneis argumentis firmabimus.

Cum hac autem textus refingendi ratione, in qua vehementius quoddam ejus ab omnibus vitiis purgandi studium cognoscitur, vitium conjunctum

est aliud, superiore illo gravius, et multis propterea multorum reprehensionibus exceptum. Quis enim unquam Analecta paulo diligentius tractavit, quin innumeris in locis incertus haereret, id quod legeret, utrum ex membranis an ex conjectura manaverit? Comparantes enim Analectorum contextum cum eo, quem alii dederunt in iisdem carminibus, summa inter utrumque in multis locis discrepantia fugere nequit, quae num ex conjecturis, in textum admissis, an ex melioribus chartis, quibus Brunckium usum esse novimus, manaverit, in multis locis suspicari magis quam intelligere possumus. Hoc ex prioribus veterum scriptorum editoribus nonnulli sibi licere putarunt, ut membranas corrigerent, nulla correctionum suarum ratione reddita; quae licentia, quamvis errorum foecundissima, in illis tamen viris excusationem habet; in hac autem criticae artis luce non tam faciles sunt homines, quin editori in veterum scripta licentius grassanti subirascantur. Quid, quod Brunckius membranarum lectiones non in iis tantum carminibus commemorare neglexit, quae ab aliis ante eum edita essent, sed in iis praecipue, quae ad suum arbitrium emendata, primus ex codice in lucem protraxit? Quod si quis arroganter factum existimaverit, non facile video, quid responderi queat. Habet tamen haec quoque res excusationem ali-

Digitized by Google

quam eamque duplicem. Prior minus ponderis habet, etsi ab ipso editore usurpata, cum alibi, tum in Notis ad Aristophanis Nubes p. 119, ubi se spatii angustiis conclusum, membranarum lectionem in Epigrammate quodam non commemorasse ait. Nolebat enim hoc opus ultra tertium volumen progredi (Praef. p. XXII.). Nonne autem satius erat, aliquot folia addere, aut e textu quaedam, quae cum Anthologia nihil commune habent, circumscribere, quam, nescio qua chartarum parsimonia, in negligentiae et arrogantiae reprehensionem incurrere? Altera excusatio paulo gravior est. Brunckius cum illud opus susciperet, abundabat otio, nec dubitabat, quin, quicquid hujus esset negotii, intra duorum annorum spatium absoluturus esset. Mox autem insecuta sunt ea tempora, quae clarissimum virum creberrimis interpellationibus ab his studiis avocarent aliisque gravioribus curis irretitum tenerent (Praef. p. XVI.). Ex frequentibus hisce et diuturnioribus operis intermissionibus rerum inducta est oblivio (p. XXII.), ut, quo quidque loco notasset, non semper in animum revocaret. Faciunt huc inprimis ea, quae alia tamen de causa scripsit Vir cl. ad finem Praef. p. XXIX.: „Quum emendationem aliquam mox „in unum, mox in alterum, ut fors ferebat, eo„rum tam scriptorum, quam impressorum exem„plarium, quae mihi ad manum erant, transfer-

„rem omneque adscriberem, saepe laboris quadam „impatientia festinationeque mea accidit, ut aucto„rem et librum, unde petita esset, adnotare omi„serim."

Summa ergo totius disputationis eo redit denique, Brunckium in Anthologia adornanda bene de literis meruisse, quod majorem Epigrammatum numerum, quam quisquam ante eum, collegerit, plurima primus ediderit; eum tamen hanc rem integrioris codicis praesidio destitutum ad finem perducere non potuisse; textum autem dedisse innumeris in locis egregie emendatum et expolitum, fere ubique elegantem et laevigatum; sed minime integrum et genuinum; fidem eum denique editoris non praestitisse, nec membranarum lectione diligenter commemorata, nec, qua auctoritate quidque mutatum sit, rationibus redditis.

Interpretationem Brunckius omnino non attigit. Multum tamen minimo labore in hac quoque parte lectores adjuvisset, si eorum saltem Epigrammatum, quae a veteribus ad historiam, ad mores, ad antiquitatem illustrandam laudantur, sedes indicasset. Hoc enim indicio magna istorum carminum pars egregie illustratur, quae sine eo obscurissima est. Fecit hoc in quibusdam, non tamen in omnibus nec ubique.

XIV.

De iis, qui post Brunckium Anthologiam attigerunt.

Post Analecta edita pauci, quod mireris, studia ad Anthologiam direxerunt; sive, ut fieri solet, splendido quodam opere edito, hominibus sibi temere persuadentibus, nihil ipsorum industriae

Digitized by Google

ab editore relictum esse, id quod ne Brunckius quidem putavit; sive quod ipsius operis ratio et conditio eos praesertim, qui Criticae operarentur, ab emendandis vitiis deterrebat, quod pauci iis praesidiis instructi essent, quibus et certius quid de textus fide sese allaturos esse sperarent, et viam sibi facilem et expeditam ad Epigrammata emendanda redderent. Textui itaque restituendo qui post Brunckium insigniorem navaverit operam, neminem scio, praeter *Wyttenbachium*, qui in Censura Brunckiani operis in Bibl. crit. Vol. I. P. II. quaedam carmina feliciter tentavit; *Heynium*, in Commentationibus de Priscae Artis Operibus ex Epigr. graecis, quae insertae leguntur Commentt. Societ. regiae Gotting. Vol. IX. et XI.; *Wakefieldium* denique, qui in omnibus fere operibus suis, quae quidem ad criticam spectant, praecipue autem in Sylva critica, Anthologiam crebro ad partes vocavit, multa eximie correxit, alia ingeniose tractavit. Ad interpretationem autem, praeter *Heynium*, qui in Commentationibus illis multos obscuros locos egregie illustravit, duo se, quod sciam, dederunt, pari voluntate, sed successu impari: *Meinecke*, nunc cum maxime Scholae apud Susatenses Rector, et *Manso*, tum temporis in Gymnasio nostro Professoris munere fungens, nunc Vratislaviae Magdalenaeum magna cum laude moderans. Quorum is, praeter Meleagri in Ver Eidyllium seorsim editum (Gottingae 1788. 8.), *omnia Meleagri carmina* ex Brunckii recensione repetivit et commentario instruxit, Lipsiae 1789. 8. Nihil fere est in hac editione, unde ad bonas literas, eumque poëtam, cujus causa suscepta fuit, quidquam redundet commodi, praeter unam correctionem, utique felicem, quam

Digitized by Google

commemoravimus ad Epigr. Meleagri LXVI. Criticam raro et leviter tractat, omnia ad interpretationis finem dirigens; in qua tamen parte multis in locis a vero sensu vehementer aberravit. Erroneae ejusmodi interpretationis specimen exhibui ad Epigr. XXXIII. quod ad cognoscendam hujus commentarii indolem sufficere posse putabam. — Eodem anno prodiit ejusdem Poëtae editio, a *Mansone* adornata (Jenae 1789. 8.), viro doctissimo mihique a multis inde annis conjunctissimo. Haec vero illam ita superat, ut ne comparationi quidem locus relictus sit. In constituendo textu Brunckium secutus est, ita tamen, ut carmina novo ordine disponeret, et quaedam ex Wyttenbachii mente in contextu corrigeret. In notis, textui subjectis, varietatem lectionis enotavit. Textum sequitur latina interpretatio XCIII. carminum metro adstricta, quam ipsam commentarius excipit. Interpretatio est brevis, perspicua, elegans et plerumque vera. Ejusmodi interpretes si plures Anthologiae contigissent, multo profecto minus laborum et difficultatum nobis superandum fuisset.

Brevi post tempore prodierunt: *Utriusque Leonidae carmina, cum argumentis, varietate lectionis, scholiis et commentario edidit et indice ornavit Albertus Christianus Meineke.* Lipsiae 1791. 8. In his poëtis editori res paulo melius successit, quam in Meleagro, etsi non omnino, nec in singulis. Varietatem lectionis enotavit ex libris, quos habebat, vix tamen satis diligenter; in interpretatione sensum plerumque recte indicavit. Maxime operam dedit, ut carmina similis argumenti diligenter compararet.

Digitized by Google

His accensendus est Vir doctissimus *Carolus David Ilgen*, Professor Jenensis, qui unum Leonidae Tarentini Epigramma amplo commentario instruxit in Dissertatione peculiari, quam repetendam curavit in *Opusculis variis philologicis*, Tomo primo, Erfordiae 1797. Etsi interpretandi genus, quod vir doctissimus in hoc Epigrammate secutus est, minime probandum, ut nunc nec ipsi auctori probatur, quippe quod se ultra iustos fines immoderata quadam luxurie effundat; multa tamen sunt in juvenili hoc opere praeclare animadversa, praecipue de Leonidae aetate, ingenio scribendique ratione.

Haec sunt, quae de Anthologiae fatis et historia monenda duximus; in qua narratione hoc praecipue operam dedimus, ut perspicua esset, rebus iusto ordine dispositis; ut vera, cum in rebus ad historiae fidem tradendis, tum in judicio de libris et hominibus; denique ut nihil omitteretur, quod ad rem faceret. In postrema hac parte facile fieri potuit, ut nonnulla diligentiam meam effugerent; nec tamen omnia, quae quis praetermissa animadverterit, a me ignorata existimet. Prudens nonnulla neglexi, quae ad rem nostram pertinere non viderentur. Ex hoc genere sunt omnia, quae ad judicium de textus conditione atque de eo, quod in interpretatione praestitum sit, stabiliendum nihil momenti habeant; ut numerosae illae Epigrammatum Chrestomathiae, in Fabricio Harlesiano recensitae, a nobis autem maximam partem praetermissae. Hoc ne quis prudens et aequus judex vitio mihi vertat, non vereor; imprudentes et iniquos non curo.

Scribebam a. d. XX. Aprilis CIↃIↃCCXCVIII.

COMMEN-

COMMENTARIUS

IN

CARMINA

VOLUMINIS PRIMI

Digitized by Google

Digitized by Google

MELEAGRI EPIGRAMMATA.

I.

Hoc carmen, quod Meleager Epigrammatum a se collectorum corpori praemisit, in uno Codice Palatino servatum p. 81. primus in lucem edidit *Vavassor* in libro de Epigrammate cap. XVI. unde idem repetendum curavit *Fabricius* in Bibl. Gr. L. III. p. 683. integrum; particulam eius *Wolfius* repetivit in Fragm. Poëtr. p. 106. Accuratius, quam ante factum fuerat, ex Codice edidit *Em. Martinus* in Epist. Lib. IV. 5. p. 188. sqq. ed. *Wessel.* passim emendatum et illustratum; cuius lectiones, multis tamen ex ingenio immutatis, expressit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 234. sqq. Anthologiae graecae inseruit, ad *Brunckii* mentem constitutum, *Harlesius* p. 252. Varietatem lectionis codicis Giessensis enotavit Vir Doctus in Biblioth. philol. Vol. III. p. 4. (Lipsiae 1781.)

Recensentur hoc carmine nomina poëtarum, e quorum Lusibus *Meleager* Syntagma suum concinnaverat; et quidem ita, ut singuli poëtae cum singulis floribus comparentur. Huc ducebat ipsius operis titulus. Iam vero passim apud poëtas commemorantur Musarum Gratiarumque arva, unde poëseos flores nascuntur, quos, quibus id curae est, inde decerpunt et colligunt. *Pindar.* Pyth. ϛ. I. Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Olymp. ϑ. 39. Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον. τὴν ποιητικήν. Schol. *Aristophanis* Ranae 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. Ex his hortis pratisque carminum flores progigni, prima

Digitized by Google

fortasse *Sappho* dixit fr. XI. ap. *Brunck.* ubi de muliere rudis et inculti ingenii, οὐ γὰρ πεδέχεις, inquit, ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας. Hinc enata suavis poëtarum cum apibus comparatio apud *Platonem* in Io. T. IV. p. 187. ed. Bip. λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ, ὅτι ἀπὸ κρηνῶν μελιῤῥύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥςπερ αἱ μέλιτται, καὶ αὐτοὶ οὕτω πετόμενοι. Ex quo loco plures profecerunt; (vide quae diximus in Exercitt. crit. T. II. p. 132. sq.) Qui sibi aliisque ex poëtica facultate ornamenta quaerunt, στέφανον πλέκειν dicuntur ex Musarum floribus. *Lucretius* L. IV. 3. *Iuvatque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti petere inde coronam.* *Horat.* I. Carm. XXVI. 7. *necte flores, necte meo Lamiae coronam, Pimplea dulcis.* *Himerius* Eclog. X. 13. p. 189. — ὅσα Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος λειμῶνες βρύουσιν. ἀφ' ὧν δρεψάμενος ἁπάσης παιδείας λωτὸν, οἷόν τινα στέφανον ἱερὸν, τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἀπειργάσαται. In vulgus inde receptum, ut poëtae dicerentur ὕμνους πλέκειν, ut *Pindarus* Ol. VI. 147. ἀνδράσιν αἰχμηταῖσι πλέκων ποικίλον ὕμνον. *Antipater Sidon.* Epigr. LXX. ἅς μέτα Πειθὼ ἔπλεκ' ἀείζωον Πιερίδων στέφανον. Sed vide omnino *Valckenar.* ad Hippol. v. 73. p. 170. sq. Nec hic quidem substitit poëtarum sophistarumque audacia. Nam non flores solum, et carmina, sed quaecunque alia concinnata et e diversis partibus composita essent, cum coronis comparabant. Amor quidem apud *Marianum* Schol. Epigr. 1. e quatuor virtutibus, quae cardinales vocantur, coronam texit — ἐκ δ' ἀρετῶν στεφάνους πισύρων πλέκων. Poëtarum vestigia persequutus *Aelianus* in H. A. Epilog. p. 973. caussas operis suscepti reddens, δεύτερον, inquit, τῇ ποικιλίᾳ τῆς ἀναγνώσεως τὸ ἐφολκὸν θηρῶν, καὶ τὴν ἐκ τῶν ὁμοίων βδελυγμίαν ἀποδιδράσκων, οἱονεὶ λειμῶνά τινα ἢ στέφανον ὡραῖον ἐκ τῆς πολυχροίας, ὡς ἀνθοφόρων τῶν ζώων τῶν πολλῶν, ᾠήθην δεῖν τήνδε ὑφᾶναι τε καὶ διαπλέξαι τὴν συγγραφήν. Haec paulo fusius, quam pro instituto nostro, persecuti su-

Digitized by Google

mus, ut intelligeretur, vanam esse *Reiskii* conjecturam, qui *Meleagrum*, cum Syntagmati suo στεφάνου nomen imponeret, ad Graecorum morem, quo convivantes coronari et veterum poëtarum carmina recitare solebant, respexisse censet. Ceterum, cum Gadarenus noster singulos poëtas cum singulis floribus, fruticibus et arboribus comparat, in nonnullis quidem similitudinem aliquam aucupatus est, nec tamen in omnibus nec ubique; ut, qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumta, vix tamen quidquam praeter argutias prolaturus sit.

I. 2. Priscorum scriptorum more *Meleager* statim ab initio nomen suum et operis suscepti consilium ponit. Protulit hoc distichon *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. — Cod. Giess. pro φέρεις exhibet φέρω; quod emendatoris ingenium prodit. Pro τεύξας στέφανον *Meleager* aeque bene scripsisset πλέξας, ut vulgaris fert ratio; vide *Fischerum* ad Anacr. Od. XXXIX. 14. p. 150. Sed τεύχειν στέφανον est etiam in Problem. arithm. IV. Tom. II. p. 478. — ὑμνοθέταν στέφανον ipsa est Codicis lectio. ὑμνοθέτης. ποιητής. ὑμνοθέται· ποιηταί. *Hesych.* Recurrit idem vocabulum infra v. 44. Epigr. CXXIII. ἐν Μούσαις ποικίλας ὑμνοθέτας. et Ep. CXXIX. τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμέργων Ὑμνοθέταν βύβλῳ. ubi accentu mutato scribendum ὑμνοθετᾶν. Idem nostro quoque loco fecit *Reiskius*. Sunt tamen, qui ὑμνοθέταν adjectivi formam induere et *poëticam* sive *ex carminibus nexam coronam* intelligendam esse censent. Vide *Dorvillium*, qui in Vanno critica p. 155. hoc distichon affert. μουσοπόλον στέφανον vocat noster Ep. CXXIX. Apud *Fabricium* ὑμνοθέτας legitur, ut ad τίς referatur. V. 4. ἐξεπόνησε χάριν. *Hoc Diocli munus studiose concinnavit.* *Leo Philos.* Ep. I. T. III. p. 128. βίβλος μηχανική· Κυρῖνος δέ μιν ἐξεπόνησε. *Theocrit.* Ep. XIX. χρύσους ἐξετόρνευσεν τὺς ἀέθλους. quod expressit *Macedonius* Ep. XXIX. ἄεθλον, ὃ

ἐξετόνησε. V. 5. Μοιροῦς, quae est lectio Vat. Cod. emendavit *Reiskius.* Flores, qui hoc disticho commemorantur, e nobilissimis sunt inter eos, qui coronis intexuntur. De κρίνῳ vide *Bodaeum a Stapel* ad Theophr. p. 653. Inde fiebat unguentum praestantissimum, et ipsum κρίνου vocatum. Vid. *Salmas.* ad Solin. p. 753. G. Confunditur passim cum λειρίοις. *Dioscorides* L. III. 126. κρίνον βασιλικὸν, τούτου τὸ ἄνθος στεφανωματικόν ἐστι, καλούμενον ὑπ' ἐνίων λείριον. — Elegans est, quod sequitur de *Sappho:* βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα. *paucae quidem, sed rosae.* Similiter de *Erinna Antipater Sid.* Ep. XLVII.:

παυρoεπὴς Ἤριννα, καὶ οὐ πολύμυθος ἀοιδαῖς,
ἀλλ' ἔλαχε Μούσας τοῦτο τὸ βαιὸν ἔπος.

qui fortasse profecit ex *Asclepiade* XXXV. βαιὸς pro ὀλίγος usurpavit *Sophocles* Aj. 292: ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. et Oedip. T. 750. πέντε ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν — πρόσθεν ἐχώρει βαιός. Apud Epigrammatarios hic usus non infrequens. V. 7. operarum vitio Μελαλιππίδου exhibitum pro Μελανιππίδου, quem poëtam dithyrambos editos illustrem fecisse constat, (vide *Xenoph.* Mem. Socr. I. 4. 3. cf. *Suidam* v. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 139. ed. Harl.) sed ἔγκυον cum *Martino* ad *tumidam* dithyramborum *orationem* referri nolim. Ceterum Cod. χορῶν effert; nec aliter *Salmas.* ad Solin. p. 126. D. ubi totum distichon excitavit. τορῶν *Reiskii* sagacitati debetur. Hoc poëtae altioris spiritus praeclare convenit. *Suid.* τορῶς. μεγαλοφώνως. *Aeschyl.* Agam. 26. Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς. *Alciphron.* III. 48. p. 382. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενοι. *Lucianus* T. III. p. 81. φωνή τε λαμπρὰ καὶ φθέγμα τορὸν καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ. Attigit hanc vocis significationem *Ruhnken.* Epist. crit. p. 153. Mox κλῆμα οἰνάνθης non est *flos labruscae a palmite suo dependens*, quod voluit *Salmas.* ad Solin. p. 126. sed ipsa vitis, ut ap. *Alcaeum Messen.* Ep. XVIII. βότρυν ἐπ' οἰνάνθης ἥμερον. *Schol.* in *Aristoph.* Aves 589. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς

Digitized by Google

συναφωλέει. Vide Miscell. Obss. Vol. III. p. 109. *Bod. a Stapel* ad Theophr. L. V. p. 544. V. 9. κὴν δ' ἐναμέξ. In Cod. ἐν, nec video mutationis causam satis gravem. — In μυρόπνουν poëta respexit ad unguentum irinum, quo nullum apud veteres illustrius, docente *Athenaeo* p. 689. D. *Salmas.* ad Solin. p. 332. E. quibus adde collectanes *Bernardi* ad Theoph. Nonum Tom. I. p. 90. — Mox Cod. legit δέλτος, quod *Martinus* in δέλτου mutavit. Longe elegantius *Reiskius* δέλτοις, qui tamen emendationi suae pretium statuere nesciebat, aliam proponens, priori longe inferiorem, ἧς δειλὸς κηρ συνέτηξεν ἔρως. *Vavassor* διαλυτὰς. Amor tabulas, quibus *Nossis* versus inscriberet suos, ipse cera induxit, ἐκήρωσε. Vide *Valckenaer.* ad Herodotum L. VII. p. 617. 35. Quae praecipua quadam venustate commendantur, poëtae erotici Amoris manibus facta dicunt. *Propertius*, de carminibus suis locutus, II. 8. 30. *modo Permessi flumine lavit Amor,* II. 22. 17. *Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores, Sed quos ipse suis fecit Amor manibus.* Contra de tabulis ceratis, quae verba ipsi ingrata complectebantur, *Ovidius* I. Amor. XXII. 9. *cera — quam puto de longae collectam flore cicutae Melle sub infami Corsica misit apis.* Ceterum vix dubito, quin Meleager expresserit Epigr. Inc. DXXIII. p. 261. Λείριον Ἠρίννης τόδε κηρίον, ἀλλά τι, μικρὸν, Ἀλλ' ὅλον ἐκ Μουσῶν κιρνάμενον μέλιτι. — V. 11. 12. ἡδυπνόοιο Codex, *Fabr. Reisk.* Nec aliter *Salmas.* qui hoc distichon laudat de Homon. H. I. p. 10. H. ubi sampsuchum et amaracum, quae utraque unguentis adhibebantur, diversa fuisse, ex hoc carmine docet. Conf. vers. 41. Vide tamen, quae fuse disputavit *Bod. a Stapel* ad Theophr. p. 588. Sampsuchum inter flores coronarios fuisse, ne alios laudem, patet ex Epigr. Inc. DCCV. — Seq. versu παρθενόχρωτα κρόκον accipio de tenellis croci filis, ita tamen, ut poëta ad *Erinnae* virginitatem respexerit. παρθένια μῆρα dixit

Digitized by Google

Aristophan. Aves 1099. *delicatulas* interpretatur *Beckius.* Nec alienum fuerit, *intactum crocum* interpretari, ut flos ab integritate laudetur. Cyparissos incaeduas circa tumulum Alcmaeonis Arcades παρθένους appellabant, teste *Pausan.* VIII. p. 646. quem locum *Valckenarius* excitat ad *Eurip.* Hippol. 1005. p. 271. A. V. 13. 14. λάληθρον Cod. est lectio. λάλαθρον. *Vavass.* Hyacinthum literis αἶ αἶ inscriptum, λάληθρον appellat poëta, audacius quam *Theocrit.* Eid. X. 28. γραπτὰ ὑάκινθος, sed *Moscho* praeëunte II. 6. νῦν, ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα. *Ausonius* in Cupid. Cruci Aff. v. 12. *Et tragico scriptus gemitu Salaminius Aeas.* Quod inter omnia hyacinthi genera nullum hoc signum habet, nihil interest, (*Salmas.* ad Solin. p. 860. sq.) cum quicquid est veterum poëtarum in hac fabula consentiat. Consulendus inprimis *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X. 215. et *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 291. ed. Bip. — Mox δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον convenit cum *Theocrit.* Epigr. I. μελάμφυλλοι δάφναι. *Samius* is est, cujus duo Epigrammata, quae in Planudea p. 568. et 569. *Simmiae* tribuuntur, exhibuit *Brunckius* T. I. p. 485. V. 16. ὀξυτόρου ap. *Vavass.* legitur. In Cod. est ὀξυτόρου, quod tuetur *Salmas.* de Homon. p. 83. E. et de pinu interpretatur, in cacumen procedente, quo a picea differt, cujus rotundior species. ut ὀξύπορος a πείρω, *transfodio*, sic ὀξύτορος a τορέω, *terebro*, derivandum, admodum cognatae significationis verbis. ¶. p. 2.] V. 17. βλαισὴν πλατάνιστον de platano *patulis ramis diffusa* accipio, quae vulgo est ἀμφιλαφής. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 27. et πλατάνιστος αἰρεῖν apud *Erycium* Ep. I. sive βλωθρή, ap. eundem XIV. Eodem sensu *Simmias* Epigr. I. βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσός. — In fine versus Cod. οἴκης exhibet, quod vitiosum esse vidit *Martinus.* ὑγρῆς debetur *Reiskio*; commoda lectio; an genuina, dubitari potest. Proprium nomen, quo κορύνης patria significetur, sub vitiosa codicis lectione la-

vero censebat *Mans*. V. 19. σισύμβρον. Intelligitur serpyllum sylvestre, quod coronis nuptialibus addi solebat, Veneri sacrum. *Ovid.* Fast. IV. 869. *Cumque sua dominae date grata sisymbria myrto, Textaque composita juncea vincla rosa.* Vid. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* VI. p. 690. V. 21. Δαμάγητον. Cod. Vat. et sic *Salmas.* ad *Solin.* p. 126. F. Reliqui Δαμαγήτου, quod et ipsum probum foret, nisi poëta orationis structuram mutare voluisset. — στυφελοῦ μέλιτος. Monet *Martinus*, „*Callimacho* acerbum vel acre mel tribui ob poëma in Ibin »editum. Videtur poëta illuc respexisse; sed potest »quoque simul ad copiam vocum rariorum et enuncia»tionum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas »vetustate fabulas respexisse, ob quae dudum est, quod »*Callimachus* grammaticorum crux audiat.“ *Reisk.* Mihi *Martini* sententia videtur verior; ita tamen, ut poëta non ad Ibidem solum, sed etiam ad Iambos et Choliambos respexerit, in quibus eum, *Hipponactis* exemplum secutum, bilem et virus evomuisse probabile est. Ut autem poëtis et omnino omnibus, qui dicendi facultate pollent, mellis copia tribui solet, (vid. *Senecam* in Anth. Lat. T. I. p. 598. CLII. *Cuius Cecropio pectora melle madent;* quem versum hinc sumsit *Martial.* VII. 68.) sic, quem poëtica facultate ad inimicorum injurias ulciscendas abusum esse constat, melle quidem, sed acerbo et odioso usus esse dicitur. Notum est mel Ponticum, quod qui gustaverant, ἐξέπτυσαν δυσχεράναντες, ὅτι πικρόν ἐστι καὶ ἀηδές, quae verba sunt *Dionis Chrysost.* Or. IX. T. I. p. 290. Idem gustantibus furorem injicere putabatur, teste *Aeliano* H. A. V. 42. ubi vide quos laudat *Schneiderus* p. 166. qui in Auctario ad calcem *Friderici* II. de Venat. p. 164. remittit ad *Peyssonel. Traité sur le commerce de la mer noire* T. I. p. 285. Hinc τὸ πικρὸν μέλι in re amatoria passim. V. 23. 24. λυχνίδα. Inter flores coronarios recenset *Dioscorides* III. 114. *Athen.* XV.

Digitized by Google

p. 681. F. — *Ἴδεν Μοσχειον ἄμωμον Martin.* alii Μουσαιον. Prius est in cod. nisi quod ibi Ἴδ' ἐν. Vitium suboluit *Martino*, nec dubitare licet, in ἄμωμον latere floris aut rami tenelli nomen. *Reiskius* tentat ἠμυίοντας (vid. *Hesych.*) et ἄλιμον. utrumque male. Unice vera est emendatio *Heynii* in Ephemer. Gotting. anni 1789. nr. 88. ἄμωμον corrigentis. De amomo, celeberrimo olim aromate, hodie ignorato, multa disputat *Salmas.* de Homon. c. XCI. p. 135. sqq. Significatur autem verbis ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην poëta *Dioscorides*, cujus Epigrammata in fine primi Voluminis leguntur. Similem circumscriptionem nominis *Apollodori* habes Ep. Incert. CXC. δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην. — Pro ἔσχεν, quod est in Cod. nonnulli εἶχεν exhibent. V. 29. Pro Ἡγήσιππον nonnulli Ἡγησίππου habent. Vide ad v. 21. μαινάδα βότρυν vocat uvam *vino ebriam*, quam *Diodor. Zon.* Ep. III. μεθυπίδακα appellat. — Πέρσου τ' εὖ. Cod. Vat. Reliqui δ' εὖ. Deinde σχοῖνον Cod. quod etiam *Salmasius* habet in Hyle Iatr. p. 121. C. et 137. B. σχῖνον est ex emendatione *Reiskii*. Codicis lectionem *Salmasius* de flore junci odorati interpretatur, de quo junci genere multa collegit *Bodaeus a St.* ad Theophr. IX. p. 1008. sq. V. 29. „σμυρναίους τε κλάδους. „*Salmas.* ad Solin. p. 367. G. recte. licet ipse *Salmasius* „sibi non constans aliter exponat ejusdem operis p. 607. F. „et in Notis ad *Simmiae* Ovum p. 161. *Nicaenetum Samium* fuisse ex *Athenaeo* p. 671. constat.“ *Brunck.* At in primo quoque loco, quem Br. laudat, *Salmasius* non σμυρναίους, sed ἠμυρναίους in codice scriptum esse ait. Ibi autem μυῤῥιναίους legitur. *Martin.* Μυῤῥιναίους dedit. *Vavassor* Σμυρναίου, quod falsum. Idem σμύρνα et μύῤῥα, quo arboris lacryma proprie intelligitur, quae unguentum per se faciebat. σμύρναν Συρίην inter pretiosa unguenta numerat *Philodemus* Ep. XXII. — Pro Σιμμίου Cod. Σιμίου exhibet. V. 31. ἡμιμαίστου pro poëtae nomine

habebit. *Reiskius*, qui vers. sequ. emendavit φιλεῖ δὲ καὶ μιξεῖν κ. π. Quam emendationem cum *Brunckius* in textum recepisset, mox eum facti poenituit, et in Lectionibus codicis scripturam censuit revocandam. Verba eius sunt: „*Amoenetum*, plane incognitum hominem, in „poëtarum censum referre non oportuit. *Parthenidis* ut „scripta, sic interiisset nomen, ni poëtriae memoriam „servaret hic *Meleagri* versus.“ *Amoenetus* tamen passim commemoratur ap. veteres, quorum loca collegit *Schneiderus* in Peric. Crit. p. 110. quamquam poëtam huius nominis fuisse, nemo veterum prodidit. *Parthenida* commemorat *Martial.* VII. Ep. 68. ubi de poëtria agi, dubitari nequit, quamvis vitiosa sit illius loci scriptura. — διακνίζων dictum, ut supra v. 26. [illegible]. V. 33. Vitiose *Marsin.* εὐκαρπεῦντα. *Bacchylidis* carmina *Meleager* aristis comparat; λείψανα dum dicit, an significare voluit, jam suo tempore multa de *Bacchylidis* carminibus intercidisse? Aliter haec accepit *Manso*, qui *Bacchylidis* carmina *dulcium Musarum reliquias frugiferas* appellari censet, ut intelligatur, Musas ipsas poëtae carmina sua dictasse, omnemque gloriam ex illis proficiscentem, concessisse. V. 35. Ipsam Codicis lectionem *Brunckius* repraesentavit, cum *Vavasser* et *Dorvill.* in Vanno crit. p. 570. Ἀνακρειοντεῖον γλυκὺ κ. μ. exhibeant. Ἀνακρείοντα sincerum esse apparet ex v. 21. 25. 45. ubi non flores, sed ipsi poëtae coronae intexuntur. Mirari tamen subit, poëtae nomini non florem aliquem, sed μέλισμα νέκταρος subjici; ut, si sincera sit lectio, *Meleagrum* in hoc loco allegoriae, quam instituit, immemorem fuisse dicendum sit. Duriusculum quoque μέλισμα νέκταρος de *carmine nectareo* sive *praedulci*; quod tamen ex *Antipatro Sidonio* Ep. LXXV. derivatum videtur, ubi de eodem poëta: ὦ τὸ μελιχρὸν, Βάρβιτον, ἐντακόεν νέκταρ ἐναρμόνιον. ubi vide notas. — Sequ. versu ἐνθέμεναι de proprio poëtae nomine habebat *Marsinus* et *Fabri-*

tias, quem vide Tom. IV. p. 461. Harl. Contra sentit *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. Hoc mihi intelligere videor, Meleagrum polliceri, se cum ex lyricis, tum ex elegiacis *Anacreontis* carminibus nonnulla coronae suae impliciturum esse. Vide tamen, an corrigendum sit:

ἐν δ' ἐλέγοις, εὔσπορον ἀνθέμιον.

i. e. ἐμπλέξας δὲ ἐλέγοις. Ceterum εὔσπορον non legitur in Cod. sed ἄσπορον; ut etiam exhibet *Salmas.* in Praef. Hyl. Iatr. p. 4. V. 37. *Brunck.* ἐκ φοβερῆς edidit, quod etiam *Vavassor* habet; in Lectt. autem lectionem Codicis ἐκ φορβῆς restitui jubet, provocans ad *Salmas.* in Plin. p. 280. D. cuius verba adscribam: „Propter virulentiam et acerbitatem carminum, quod sumsit ex operibus Archilochi, assimilat flori herbae hippophei, quam „vocat φορβὴν σκολιόστεγχα. Nam φορβὴ est herba. — „Hippophaes flores habet racemosos, ut hedera. Ideo „in corollis locum haud secus atque hederae corymbi „habuerit. Radix incisa succum fundit. Nam ὀπίζεσθαι „eam scribit Dioscorides. Hinc μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ Archilochi appellat, paucula excerpta e vasto oceano scriptorum ejus. Et simul alludit ad naturam herbae, cui scripta illius confert, quae ὀπίζεται et cujus „succus κατὰ στράγγα guttatimque fluit. ἄνθος ἀκανθὲς „τὸ ἀκανθῶδες. Male in membranis ἀκάνθης. Flos quidem „ipse minime spinulentus, sed quia herba ipsa tota „spinis horrida, ideo ἄνθος eius ἀκανθὲς vocat. Mordacia „porro carmina et dentata, qualia Archilochi erant, „rite fulloniae spinae comparat." Haec ille; qui cum verba μικρὰς στράγγας ad guttas liquoris e radice destillantes referat, egregie argutatur. Reliqua fortasse probanda, ut fecit *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. p. 630. ubi hoc distichon ex *Salmasii* commentario profert et interpretatur. Sed ipse *Solini* interpres, quae loco laudato pronuntiaverat, eadem revocat in Praefat. ad Homon. H. I. p. 4. ubi fide antiquissimi libri legendum ait:

Digitized by Google

ἐν δὲ καὶ εὐφόρβας σκολιότριχας ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχου σμικράς στράγγας ἐπ' ἀκανθοῦ.

eumque locum accipiendum esse de spina euphorbii, quamvis coronis minus apta, respondente tamen *Archilochi* ingenio. Repetita deinde interpretatione verborum σμικρὰς στράγγας, quae ad plantae succum stillatim defluentem referenda censet, ἐπ' ἀκανθοῦ adjectum existimat, ut intelligeretur, spinam euphorbii in Atlante prope Oceanum legi. Tantopere *Salmasius* sibi a doctrinae qua abundabat copia illudi passus est. Certum est, *Meleagrum* hoc voluisse indicare, *se e tot ac tantis Archilochi operibus pauca et parva coronae suae inseruisse*, quae *Dorvilli* verba sunt ad *Charitonem* p. 712. Magis tamen ad genus carminum a *Meleagro* selectorum, quam ad numerum respici putaverim. Ex nostro colorem duxisse videtur *Leontius* Ep. XXII. T. III. p. 109. de citharoedo quodam:

ἦν γὰρ ἔτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀπορρώξ
ἐν ταῖς σμικροτέρη καὶ φρενὶ καὶ παλάμαις.

Pro μικρὰς, quae ipsa est Cod. lectio, *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. p. 296. πικρὰς scribendum proposuit; nuper in idem incidit *Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 131. qui πικρὰς στράγγας opponi putabat γλυκεῖ νέκταρι versu 35. Sed Codicis lectionem satis tuentur, quae *Dorvillius* l. c. de hoc disticho contra *Hemsterhusium* disputavit. V. 39. 40. Profert *Salmas.* ad *Solin.* p. 93. C. ubi de colore cyaneo et purpureo agit, et p. 579. G. — In fine versus Cod. Vat. vitiose ἔρνεσιν ἐλίας. Mox *Vavass.* ἐν δ' ἦ pro ἐνὶ dedit. De *Polycleta* poëta nihil constat. V. 41. 42. Exhibet *Salmas.* de Homon. H. I. p. 10. B. ubi Πολυκρέτου habet, quod etiam *Reiskius* e *Fabricio* adoptavit. Sed proba est vulgata. Vide ad v. 21. Cod. Vat. ἐν δ' ἀμαράκινον. Amaracus inter herbas unguentarias praecipuum locum tenet. *Salmas.* ad *Solin.* p. 332. E. Multa de unguento amaracino collegit *Bernard.* ad

Digitized by Google

Theoph. Not. T. I. p. 59. — Pro ἰσίδων, quae Cod. est lectio, *Martin.* ἰσίδων, *Vavassor* ἰσιδοῦ habet. — Sequ. versu, ubi *Salm.* vitiose νέκυν exhibet, *Antipater Sidonius* significatur per φοίνισσαν κύπρον, quem florem pro ligustro habere solent, improbante *Bodaeo a Stapel* ad *Theophr.* I. p. 63. In Ascalone eum et Canobo, Aegypti urbibus, provenire docet *Dioscorid.* I. c. 124. — V. 43. καὶ μὴν καὶ Συρίαν Cod. Vat. et sic hunc versum laudat *Wetsten.* ad *Marcum* XIV. 3. et *Bodaeus* ad *Theophr.* p. 662. et 1018. qui Syriam nardum vocari docet, non quod in Syria nascatur, sed quod ab Indis in Syriae emporia deferatur; quae est sententia *Salmasii* ad *Solin.* p. 746. sqq. qui epitheton σταχυότριχα explicat p. 748. C. D. *Assyriam nardum* vocat *Horat.* II. Od. XI. 16. Cf. *Tibull.* III. 6. 9. — ναὶ μὴν καὶ Συρίαν exhibent *Salmasius* ad Plin. p. 76. 741. 746. 751. et de Homonym. H. I. p. 129. et *Martinus. Vavassor* autem et *Fabricius* ναὶ μὴν καὶ Ἀρίαν, de poëta *Aria* cogitantes. — In sq. versu Ἑρμοδώρου nomen latere acute perspexit *Martinus*, *Bodaei* errorem exagitans, qui ad *Theophr.* IX. p. 1018. hunc versum sic vertit: *Hymnis cantatum, celebratum Mercurii donum.* vide ad v. 24. Quae terra *Hermodorum* genuerit, non constat; ut proinde ignoremus, quid tribuendum sit interpretationi *Reiskii*, qui Syria nardo poëtae patriam significari censebat. — V. 45. Ποσίδιππον Cod. Vat. et *Mart.* — Poëtis, qui hoc disticho commemorantur, *agrestes campi flores* tribui, quod e bucolicorum numero fuerint, acute coniecit *Reiskius*, qui et sq. versu Σικελίδεω nomen de *Asclepiade* interpretatur, rectius quam *Martinus*, qui de *Theocrito* cogitabat. Σικελίδου mentionem facit *Theocrit.* VII. 40. ubi *Schol.*: Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς υἱὸν Σικελίδα. Qui locus non fugit *Mansonis* diligentiam. Nisi perversam *Reiskii* omnia mutandi libidinem tot exemplis haberemus cognitam, mirum profecto accideret, quod eum hoc loco, cujus

Digitized by Google

verum sensum primus perspexerat, vanam conjecturam tentantem videmus. Corrigit enim ἱεροῖσι Σικελιδῶν ἀνέμοισι *flores agri Sicelidarum*, i. e. *Siculorum*, *ventis satos*. ἄνθεα ἀνέμοις φυόμενα anemonae sunt, qui *flos nunquam se aperit, nisi vento spirante, unde et nomen accepit*, *Plinius* XXI. 23. Vide N. *Heinsium* ad Ovidii Metam. X. 737. *Brevis est tamen usus in illis, Namque male haerentem et nimia brevitate caducum Excutiunt iidem, qui praestant nomina, venti*. Quae est optima et unice vera lectio, pro ea, quae olim obtinebat: *qui perflant omnia*. Anemones nomen certo cuidam flori tributum, postea de pluribus usurpari coepit. *Hesychius*: ἀνεμώνη — πᾶν φυτὸν ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον. Vide *Bodaeum* ad Theophr. VI. p. 702. cujus inepta etymologia, ab ἄνεμος et ὄλλω sive ὀλλύμι, neminem hodie in errorem inducet. Ceterum hunc vers. laudat *Salmas.* in Homon. H. I. p. 26. B. — T. 3.] V. 47. χρυσέον. Cod Vat. „χρύσειον „ramum *aureum surculum*, *sua ipsius virtute undique fulgentem*. De praestantia argumenti Platonis carmina „commendari, statim, ni fallor, liquet, minus autem, „quam plantam, quamve arborem noster animo sibi „finxerit. Respicere tamen poterat ad chrysocomen „herbam, cujus corymbos ab auri fulgore laudat *Plinius* „XXI. 8." *Manso*. Divinum Platonem significare voluisse *Meleagrum* suspicor; qui adeo, ut Deorum omnia aurea sunt, *aureum ramum* ad poëtarum coronam attulerit. Apolline nato, χρύσεον ἐκόμησεν γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Callimach*. H. in Del. 262. Fortasse *Meleager* hunc locum, fortasse alium, qui nos latet, respexit. — V. 49. *Aratum* propter astrorum notitiam palmae procerae comparat poëta; quod probe intellexit *Reiskius*, qui in reliquis argutatur. Optime *Manso*: „Humilibus abjectis, altiora, nimirum astra ipsa, Aratus petierat. Hinc recte „carmina ejus comparat *palmae ad coelum tendenti* seu „proceritate, e qua tamen nil, nisi πρωτογόνους ἕλικας, *prima*

thymorum *flagella* (intelligo leviora carmina) coronae suae intexuerit.“ Sequ. versum expressit *Philippus Thess.* I. κλυτοδένδρου Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας. — V. 51. λωτὸς propter odoris suavitatem coronis adhibebatur. Vid. quae collegit *Fischer* ad Anacr. IV. 2. p. 20. — In φλογὶ, quod iridis genus est a flammeo fulgore dictum, (*Salmas.* Hom. H. I. p. 29. G.) poëta ad etymologiam nominis Φαιδίμου a verbo φαίνεσθαι respicere videtur. — Verbis βοὸς ὄμμα flos significatur, vulgo βούφθαλμος vocatus, recentiorum βαλσαμίνη. *Salmas.* Hom. H. I. p. 35. E. — In hoc vers. τ' omittit *Fabr.* V. 53. Φαλάκρητον *Martin.* quae Cod. est lectio. φαλακραῖον *Vavassor.* quod de *Theodoridae* patria explicare conatus est *Reiskius* in Notit. poët. p. 216. Hic quidem interpretationi praeferenda erat ejusdem emendatio φιλάκρητον, quam *Brunckius* recepit. Eandem tuetur Cod. Giess. ut igitur duos in eandem coniecturam incidisse appareat. *Serpyllum* στεφανωματικὸν esse tradidit *Dioscorides* III. 46. Cf. *Suid.* v. ἕρπυλλος, et *Bodaeum* ad *Theophr.* VI. p. 692. sq. — Cod. Vat. ἕρπυλλον habet. — V. 55. νεόγραφα, Codicis lectionem, temere tentavit *Reiskius*, formam antiquis incognitam νεόδροπα in textum inducens. Habemus νεοδρέπτων βωμῶν in carmine inter *Theocritea* XXVI. 8. θαλλοὺς νεοδρέπτους ap. *Oppian.* Hal. 4. 198. νεοδρεπτοῖς κλάδους ap. *Aelian.* H. A. IV. 10. Melius igitur scripseris :

ἔρνεα πολλὰ νεότροφα.

ramos recens altos, i. e. *recentes* simpliciter. Adjectiva a τρόφος composita passiva significatione non minus gaudere, quam transitiva, satis constat. εὔτροφος, *bene nutritus*; ὁμότροφος, *simul educatus* : et alia permulta. ἔρνεα νεότροφα sunt ap. *Apollonium Rhod.* III. 1400. Quod si tamen nihil mutandum existimaveris, poëta hoc quoque loco, ut v. 35. allegoriae immemor fuisse videri debet. — Mox pro τοῖς δ' *Vavassor* τῆς δ', quod *Fabr.* secutus est. —

Digitized by Google

Seq. versu πρώϊμα Vat. Cod. πρωϊνὰ *Mart.* Fallitur *Martinus*, quum *Meleagrum* τοῖς δ᾽ ἅμα Μούσης κ. λ. significare putat amicorum suorum et sui temporis poëtarum carmina. Recentiorum lusus ἔρνεα sunt νεόγραφα; sed Μούσης ὑφετέρης λευκόϊα vix aliud quidquam nisi ipsius *Meleagri* sunt carmina. Ceterum ex hoc disticho apparet, *Meleagrum* non omnium poëtarum, quos in coronam intexuerat, nomina recensuisse, sed tantum antiquiorum. — V. 57. ἀλλά. *Hoc opus, hanc coronam, amicis meis offero et dedico.* μύσταις Μουσέων· *qui Musarum sacris operantur.* Virum, Musarum artibus gaudentem, *Himerius* ταῖς Μούσαις τελεταῖς ἐπιπεπηρτημένα dicit Orat. XVI. 6. p. 689. Frequenter sane artes eruditae μυστήρια, ὄργια, quique ad eas incumbunt, μύσται vocantur a sophistis praesertim, et qui sophisticum dicendi genus sectabantur. Exempla quaedam collegit *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. X. p. 177. *Passeratius* ad *Propert.* III. El. 1. 4.

II. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 243. e Cod. Lips. 245. *Manso* ex Brunckii Anal. nr. XLVII. p. 23. Primum distichon protulit *Salmasius* ad Script. Hist. Aug. T. II. p. 81. Praefationis loco hoc carmen, quo puerorum coronam nectit, *Meleagri* praeposuisse videtur ei carminum suorum parti, quae Epigrammata complectebatur παιδικά. Hanc vero coronam non ab ipso poëta, sed, ut par erat, ab Amore contextam, Veneri dedicat. V. 1. περὶ Vat. Cod. τρυγᾶν, *fructus colligere, flores decerpere.* *Achilles Tat.* I. 8. p. 24. μὴ παραδῷς εὔμορφον τρυγῆσαι ῥόδον ἀμόρφῳ γεωργῷ. *Julian. Imper.* Ep. III. δένδρον τρυγᾶται ῥιζόθεν. Hinc *mutuum sibi sumere* et *frui* simpliciter. Vide ad *Macedonii* Ep. I. T. III. p. 111. — ψυχαπάτης Ἔρως habet *Reiskius* ex Cod. Lips. cum in Vatic. ψυχαπάτην legatur. Codicis lectionem repudiavit *Brunckius*, quod ψυχαπάτης Amoris sit epitheton. Satis hoc commodum foret, quum

vis, in Anthologia quidem, nullus alius locus sit, ubi amor eodem epitheto gaudeat. Sed, ne quid dissimulem, nulla fuit a Codicis lectione recedendi causa. ψυχαπάτης is est, qui blando delinimento animum fallit; tum ad quodvis *animi oblectamentum* transferri potest. *Blandum et jucundum somnium* Meleager ὄνειρον ψυχαπάτην vocat Epigr. CIII. Et sic passim ἀπάτη pro *oblectamento* ponitur. Pulcra vasa ὄψεως ἀπάτην μόνον esse dicit *Clemens* Alex. Paedag. II. p. 188. ψυχαγωγίαν et ἀπάτην junxit *Dio Chrysost.* Or. XXXII. p. 362. A. quem locum cum aliis laudat *Pierson* ad Moerin p. 65.: ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικοῖς· ἡ τέρψις παρ' Ἕλλησιν. Nihil itaque mutandum; nisi forte duplex epitheton, voci στέφανον additum, satis gravem emendationis causam existimes. Verum nihil apud hosce poëtas frequentius. — V. 3. περιέπλεξε. Cod. Vat. Recte. — V. 5. καὶ μὴν *Reisk.* contra Cod. fidem. Mox idem cum Vaticano ἐνέπλεξεν ὡς ἀπ' ἀ. Εἰς ῥόδον. Nostrum dubio procul ex *Brunckii* conjectura in textum venit. Sed vereor, ut poëtae manus sua restituta sit. ῥόδον ἀπ' ἀκάνθης, *rosa de spinis decerpta.* Cf. Ep. Inc. XX. — V. 7. χρυσεανθῆ κρόκον. Crocus coma flava, ξανθῇ τριχί, conspicuus. *Moschi* Europa v. 83. ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν. Laudat hunc versum *Salmas.* ad Solin. p. 76. C. — Sequ. versu Cod. Vat. Οὐλιάδην. — V. 9. Hunc versum respexit *Alberti* ad *Hesych.* v. ἀβροκομῆ. ὁ τὴν κόμην φαιδρὰν ἔχων. Vide Epigr. XXX. — Omnes, quos nominatim recensuerat poëta, complectitur verbis ἱμερτοὺς κλῶνας ἀρετῆς, *pueros et pulcritudinis et morum praestantia conspicuos*; et Tyrum, patriam, tot pulcris pueris insignem, felicem praedicat: ὀλβίστη νήσων Τύρος. Insulam Tyrum vocat iterum Epigr. CXXIII. Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 212. Laudat hoc hemistich. *Spanh.* de Usu et Pr. Num. T. I. p. 660. πυρίπνοον etiam *Reiskius* habet, idque ex *Salmasii* emendatione in apographa quaedam fluxisse suspicor. Cod. enim

enim Vat. μυρόπνουν legit, qua voce *Meleager* usus est Ep. I. 9. V. 1. LX. 2. Ceterum junge ἡ τὸ ἄλσος Κύπριδος ἔχει, ἀνθοφόρον παίδων, i. e. παίδων ἄνθη φέρον. Sic haec explicari possent; cum tamen infra Ep. XXXI. pueri ἄνθεα Κύπριδος ἀνθοφόροι appellentur, fere probo conjecturam *Schneideri*, ἀνθοφόρων legentis. In idem ultro inciderat *Manso*.

III. Vat. Cod. p. 581. Inter *Stratonis* Epigrammata edidit *Klotz.* nr. XXIII. (*Manso* nr. III. p. 6.) Tractavit *Schneider* in Peric. crit. p. 24. et 113. Ad puerorum amorem, muliebri amore praestantiorem, poëta se convertit. Comparandum Ep. inter ἀδέσπ. NI. p. 151. quod bonum poëtam auctorem habet:

πλειότερον τόδε θάλπος· ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
θηλυτέρης, τόσσον χὼ πόθος ὀξύτερος.

Quaedam apographa formas vulgares exhibent pro doricis, quae in Codice leguntur. Cod. Dresd. Κύπρις ἁ θήλ. Venus ignem jaculatur, βάλλει, quo pectora muliebri amore incendat. Passim Venus filii sui armis instructa occurrit. *Theocrit.* Eid. XI. 15. ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος, Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἅ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον. cf. *Moschum* Eid. II. 16. Praeiverat *Pindar.* Pyth. IV. 380. et *Euripides* in Medea 633. — Ut Venus muliebri, sic Amor puerili praeest desiderio, ἡνιοχεῖ. Hoc verbo primus, ni fallor, in hunc modum usus est *Anacreon*, ap. *Eustathium* ΙΑ. p. 1442. 47. τὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. *Plutarchus* de Amore disputans T. II. p. 759. D. amatorius furor, inquit, οὔτε ἄλλον ἔχει θεὸν ἐπιστάτην καὶ ἡνίοχον ἢ τοῦτον, ᾧ νῦν ἑορτάζομεν. δεινὸν ἡνίοχον Amorem vocat *Hermesianax* in Elegia v. 85. Deinde quicunque alicui rei praeest, eamque administrat, ejus ἡνίοχος dicitur. Exempla collegi in Animadv. in Euripid. p. 308. add. *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. — T. p. 4.] V. 3. ποῖ ῥέψω; *utri me potissimum adjungam?* De animi inclinatione passim. *Lucian.* T. II. p. 401.

Digitized by Google

καί μου γυναῖ διάκτης ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πλῆθος βλέποντα ὁρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ, τοὺς φιλόπαιδας ἢ τοὺς γυναίοις ἐπιμανίζοντας. *Plutarch.* T. II. p. 772. A. ἀνεπέπεισται γὰρ ὑπὸ τῶν τῆς παρθένου οἰκετῶν, ὡς πρὸς αὐτὸν μᾶλλον ἐκείνη ῥέπει. *Alciphron.* I. Ep. VIII. p. 32. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς, ὦ γύναι, ἅπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. Translatae significationis fons et origo apparet in his *Plutarchi* locis T. II. p. 11. D. ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων, ὡς ἐπὶ πλάστιγγος πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι. T. II. p. 21. D. οὐ χεῖρόν ἐστιν ἑτέρων ἐνδείξεων ἀποφάσεις ἀντιτάττοντας, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλτιον. — In quibusdam apographis τρέψω legitur, omnino male. — Mox ποτὶ παῖδα τῇ μ. habet Cod. Vat. et Voss. apogr. in cujus margine nostra lectio notatur. Seq. versu in apogr. Dresd. contextus ἱερῶν exhibet; margo γρ. ἱερεῖν υικῇ δὲ θεραπ.

IV. Cod. Vat. p. 582. sq. Primus integrum ex apogr. Lips. edidit *Schneiderus* in Peric. crit. p. 83. Duo priora disticha protulit *Alberti* ad Hesych. v. κορώνη. Secundum *Pierson* ad Moer. p. 472. Ultimum *Burmannus* ad Propert. p. 698. e cod. Scalig. (*Manso* nr. V. p. 7.) Poëta in oculos invehitur, novi semper amoris novique cruciatus auctores. Meleager imitatus est *Polystratum* Ep. I. T. II. p. 1. Nostrum vero expressit *Paulus Sil.* Ep. XXXVII. T. III. p. 82. — V. 1. παίδων κύνες. *pueris insidiantes*, *puerorum observatores et sectatores.* Illustrat *Ruhnkenius*, hoc disticho prolato, in Epist. crit. I. p. 94. — ἐν a Cod. Vat. abest, sed recte repositum. Junge ἐγχριόμενοι, quasi oculi, visco illiti, pulcris pueris ubique adhaereant, sibique ipsi *vulnus quaerant*, ut *Propert.* loquitur II. 18. 7. Sic Epigr. Inc. Anct. LII. p. 161.

Εἴ μοι τις μέμψοιτο, δαεὶς, ὅτι λάτρις Ἔρωτος
φοιτῶ, θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὸν ἔχων.

Alias pueri puellaeque *amoris visco* homines allicere di-

cuntur; ut ap. *Plautum* in Bacchid. V. 1. 39. *Tactus sum vehementer visco; cor stimulo foditur.* Similis est ratio, ubi oculis tribuuntur retia et laquei. *Appulejus* Metam. L. II. p. 98. ed. *Ruhnk.* *Serit blanditias, invadit spiritum, amoris profundi pedicis aeternis alligat.* Cf. *Sosipatrum*, Ep. III. et *Philostrat.* Epist. L. p. 938. θηρᾷ σε κυρτίῳ τοῖς τῶν ὀμμάτων δικτύοις. — In pentametro *Salmasius* perperam ὀφθαλμῶν conjiciebat. Haud dissimiles ad oculos apostrophas collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 486. — V. 3. *Novum Amorem rapuistis et exussistis, veluti ignem sub cinere latentem.* ἡρπάκατ'. *Ovid.* II. Amor. XIX. 19. *Tu quoque, quae nostros rapuisti nuper ocellos.* III. 12. 48. *perque tuos oculos, qui rapuere meos.* Verba τύφον πῦρ ὑποθαλπόμενον, paroemiae speciem habentia, repetit Ep. LV. μή, πρὸς Ἀδω, ὦ φιλάβροισι κεύθειν τύφον πῦρ ὑποθαλπόμενον. *Callimach.* Ep. VI.:

ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
ναὶ μὰ Διώνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.

Incedis per ignes, suppositos cineri doloso. *Horat.* II. Od. 1. 7. — Paroemiam κινεῖν τὸν σκορπίον illustrat *Hesych.* ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων· et iisdem verbis *Zenobius* Cent. IV. 60. qui haec addit: ἀλλαχοῦ δὲ λέγει· λείπει γὰρ τὸ, ὑπνοῦντα· καὶ γὰρ ἀφυπνισθεὶς ὁ σκορπίος, φησὶν ἔλαττον ἔδακεν, ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ἀπέκτεινε. Similia sunt αἶξ τὴν μάχαιραν· οὐ κάμινον κινητέον· λέοντα ξυρεῖς· Ἀνάγυρον κινεῖς. Quae comparat *Diogen.* Centur. I. 52. p. 181. — Pro τύφον *Schneiderus* τύφος, casu recto, habet. Verbum ὑποθαλπόμενον dividit, ut in talibus solet, Vat. Cod. — V. 5. In Lectt. p. 312. *Brunckius*, ὁρᾶθ' ὅ,τι κεν βούλησθε, corrigendum proponit; quod *Manso* in textu posuit. Mox idem in Cod. τάχα esse pro τάχος ait, idque probat. (At si in suo apographo τάχα reperit, ex emendatione est; Vaticanus habet τάχος.) Putat igitur hunc versum ex *Bouherii* conjectura restituendum esse sic:

Digitized by Google

πρὸς δ' εἱρκτὴν αὐτομολεῖτε τάχα.

Suos ipsum alloqui oculos, quorum in amore ἀκρασίαν et πολυμανίαν incuset. Ingeniosa emendatio, et fortasse vera; quamvis et sic aliquid relinquitur, quod palatum paulo morosius offendat, cum εἱρκτῆς in hoc imaginum contextu vix satis apte mentio fiat. Verum talia in nostro poëta non nimis urgenda esse, ex sequentibus apparebit. — νενοτισμένα δάκρυα. *humidae* sunt *lacrymae*, ὑγρά· non, ut *Manso* interpretatur, *lacrymas instar imbris, quem Notus concitat, profluentes*. μυδαλέοις δάκρυσι dixit *Aeschyl.* Pers. 538. — V. 7. ἐντυπὰς ὄμματα ὀπτώμενοι. Vatic. et apogr. *Vossi* in cujus marg. *Scaliger* ὀπτᾶσθ' correxit, docente *Burmanno* ad *Propert.* III. El. XXIII. 13. *Correptus saevo Veneris torrebar aheno:* quod ex graeco quodam poëta ductum esse dubitari nequit. *Theocrit.* VII. 55. λευκὸν ὑποτυφόμενον δὲ Ἀφροδίτας. Cui praeivit *Sophocles* ap. Athen. XIII. p. 564. C.

τοίαν Πέλοψ ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων, ἔχει·
ᾗ θάλπεται μὲν αὐτός, ὀπτᾷ δὲ με.

Novissima verba male interpretatur *Dalechampius*; rectius *Casaub.* in Anim. p. 864. 40. Non contentus noster oculis amore ustis, Amorem etiam finxit μάγειρον. Inepte. Certe talis metaphora magis decebat ancillam, rei culinariae praepositam, eandemque in amore potentem, qualis Palaestra est apud *Lucianum* in Asino c. 6. T. VI. p. 137. ed. Bip. quae jocose et lepide ad Lucium, ἐμοὶ δεῖ μαγείρῳ, inquit, ἀνθρωπομάγειρον. — Ut Meleager τύφεσθ' ὀπτώμενοι, sic *Polystratus* Epigr. I. item oculos incusans, καίεσθε, ait, τρύχεσθε, καταφλέχθητέ ποτ' ἤδη. et *Philostratus* Epist. LI. p. 939. πρῶτοι (ὀφθαλμοί) μεμνῆσθαι ὑπεδέξατε τὴν ψυχὴν τῆς ἔξωθεν ἐπιβολῆς· πρῶτοι δὲ ἐβλάβητε, τὸν ἥλιον καταλιποῦσι, πῦρ ἀλλότριον ἐπαινεῖν· τοιγαροῦν ἀγρυπνεῖτε, καὶ καίεσθε, καὶ λογίζεσθε (fort. φλογίζεσθε), ἀπαλλαγὴν ἂν εἵλεσθε εὑρεῖν μὴ δυνάμενοι.

V. Cod. Vat. p. 583. Edidit *Schneider* in Periculo Crit. p. 63. ex Cod. Lipf. (*Manso* nr. VI. p. 7.) Postremum distichon protulerunt *Salmas.* ad Tertull. de Pallio p. 432. *Alberti* ad Hefych. v. λοπάς. T. II. p. 497. Pulcrorum puerorum recensum poëta instituit, eorumque usum amico apprecatur. — V. 3. *Brunckius* in Anal. φύη dederat, cum in Cod. ἴδῃ exstet. In Lect. ἴδοι corrigit. Poëtae fortasse obversabantur *Sapphus* verba: ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει, ap. *Longin.* π. ὕ. Sect. X. Infra Ep. XXIII. αἱ χάριτες τὸν καλὸν Ἀρισταγόραν ἐσιδοῦσαι ἀντίαν, ubi vide not. — V. 5. τόδε γ' εὔστοχον ex *Brunckii* videtur esse emendatione. Vat. Cod. τόδ' εὔστοχον, unde scribendum existimo:

τὸ δ' εὔστοχον.

Apogr. Lipf. τὸ δὲ ε' εὖστ. quod item ab emendatore profectum. Verba in arte sagittandi usurpata ad rem obscoenam traducuntur. Facit huc *Hesychius.* κέρας· ἔρδιον ἢ νευρά· Εὔριπίδης ἐν Αὔγῃ. et κύβαλον· αἰδοῖον, κέρας. Conf. Intrpp. *Petronii* c. 134. Partem hujus distichi excitat *Alberti* ad Hefych. v. κέρας et ῥόπτρον. — Verbum περισκυθίσαι illustrat *Salmasius*, ubi de more Scytharum pellem hostium capitibus detrahendi disputat, ad *Solin*, p. 581. D. et *Lennep.* ad *Phalar.* p. 73. sqq. Nequitiae, quae in hoc verbo latet, fontem *Archilochum* puto, apud *Athenaeum* III. 122. B. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν. Quod de muliere libidinosa dictum, non intellexit *Casaubonus.* *Hesych.* ἀποσκόλυπτε· ἀπόλεπιζε· καὶ ἀποσκόλους· φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἐπεσκελυμμένον. Σοφοκλῆς Μάρψ. — Post Οἰδιπόδης Cod. Vat. δ' inferit. — V. 8. Εὐθήμου Cod. Vat. vitiose. χλαμύδι *Brunckius* in χλανίδι mutandum censet, quod verum puto. Infra Ep. LXXXII, ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπεθ' ὑπὸ χλανίδι. Idem Ep. CII. εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας θάλπεται. *Asclepiad.* Ep. XX. ἥδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας χλαῖνα. Jam vero χλανίδα et χλαῖναν, ut ejusdem originis verba, parum aut

Digitized by Google

nihil differre puto. Apud *Lucianum* tamen in Amor. 49. T. V. p. 313. ed. Bip. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾷν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. ubi χλανίδι corrigendum censet *Dorvill.* ad Charit. p. 385. cui conjecturae patrocinatur *Alciphron* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τοὐμὸν κοιμωμένη χλανίσκιον. Conf. *Philostr.* Epist. XLIV. p. 933. — V. 9. Ῥωμαϊκὴν λοπάδα (Cod. Vat. λεπάδα), *patinam miscellaneam fictilem, variis et exquisitis deliciis refertam*, illustrat *Salmas.* ad Tertull. p. 432.

VI. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. CXII. p. 47.) Ut Meleager amoris curas vino largiter ingesto pellere suadet, sic *Tibullus* I. El. II, 1.:

Adde merum, vinoque novos compesce dolores,
Occupet ut fessi lumina victa sopor:
Neu quisquam multo perfusum tempora Baccho
Excitet infelix, dum requiescit Amor:

παυσίλυπον ἄμπελον *Euripidis* in Bacch. 771. circumscripsit *Varro* ap. *Nonium* v. *Coagulum*: *Vino nihil jucundius quisquam bibit; Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* *Astydamas* ap. *Athenaeum* II. p. 73. B. δείξας τὴν ἀκεσφόρον λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον. — V. 1. Laudat h. v. *Alberti* ad *Hesych.* v. Ζωροπότης. In Cod. Vat. vitiose ζωγροπότει. — κοιμάσει φλόγα, *compescet, leniet ardorem.* Solis radios νὺξ ἐκοίμισεν Epigr. XXVI. De lenimento flagrantis doloris *Sophocl.* in Philoct. 651. φύλλον, ᾧ κοιμῶ τόδ' ἕλκος. Haud scio, an obversatus sit *Meleagro* locus *Xenophontis* in Sympos. 2. 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. — V. 3. οἴνας. Vid. *Athen.* II. p. 35. B. — ἐκκρούσει ὀδύναν. ut *Panyasis* ap. *Athen.* II. p. 37. B. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. *Paulus Silent.* Ep. XXXIV. ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησε νόον. *Plutarch.* T. II. p. 333. C. τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων. Verba ἐκκρούειν et ἐκπλήττειν

Digitized by Google

illustrarunt *Stober.* et *T. Hemsterh.* ad Thomam M. p. 287. sq. Ad sensum praeclare facit *Propertius* III. El. XV. 3. *Tu, potes insanae Veneris compescere fastus, Curarumque tuo fit medicina mero. Per te junguntur, per te solvuntur amantes. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.*

T. 5.] *VII.* Vatic. Cod. p. 576. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. nr. 57. unde *Wolfius* sumsit in Fragm. Poëtr. p. 20. sine lectionis varietate. Repetivit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 181. de puero inter navigandum demerso perperam interpretatus. Quum Andragathus, quem poëta in deliciis habebat, Rhodum profectus esset, ille in delphinum mutari optat, ut puerum, humeris susceptum, in locum destinatum vehat. (*Manso* nr. XXX. p. 16.) — V. 1. 2. Expressi sunt ex *Callimachi* Epigr. quod mutilum exstat in Vat. Cod. et inter Fragm. nr. CXIV. p. 485. ἁ ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζωᾶς Ἅρπαξας. unde *Horatius* profecit I. Od. III. 5. — ὦ δυσέρωτες. Dolorem suum enarrat simili vulnere laborantibus, *misere amantibus.* Vide *Brunck.* Lectt. ad *Theocrit.* p. 62. — ψυχὰς Cod. Vat. — V. 3. τρισμάκαρες junctim, et statim τρεῖς Vat. Cod. — παιδοφορῶν ἄνεμος, *ventus, qui puerum mihi eripuit.* — V. 5. Unum hic proferam locum *Luciani* in Navig. 19. Tom. VIII. p. 172. ed. Bip. Μῤῥει, ὦ Λυκῖνε, οἱ δελφῖνες φὴς αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν· ἢ νομίζεις, κιθαρῳδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην, τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικοῦ; — Seq. vers. Vat. Cod. ἐν ἴδῃ et γλυκόπαιδα. In edit. Lips. perperam excusum προθυμευθείς.

VIII. Vat. Cod. p. 576. Edidit *Klotz.* in Comm. ad Tyrt. p. 113. Prius distichon laudat *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 321. (*Manso* nr. XIX. p. 12.) Antiochum

Digitized by Google

puerum Amori parem, immo superiorem esse ait; quin Venus, conspecto Antiocho, hunc filium esse putavit, non Amorem. Expressum carmen ex *Asclepiade* III. p. 211. — οὐ μὰ τὸν Ἑρμῆν, οὐδ' αὐτὴ Κύπρις γνώσεται, ὃν τέτοκεν. — Vers. 3. Cod. Vat. σὸν πόθον exhibet. Cui emendatio debeatur, ignoro. Sed recte scribitur νέον. *Musaeus* v. 68. Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη διεφαίνετο Κύπρις. Vide, quae collegimus in *Animadv. ad Theocritum* p. XXVI. sq. — Vers. 4. pro εἴρηται *Wyttenbach* in Bibl. crit. Vol. I. P. II. p. 28. corrigit: εὕρηται. *Hic enim puer ipso Amore potentior Amor esse reperitur.* — Mox *Klotz.* κρέσσων ἄλλος e schedis suis edidit. Male.

IX. Cod. Vat. p. 580. Edidit *Klotz.* in Musa Strat. nr. XXXI. p. 65. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 165. Ultimum distichon *Valcken.* in Diatr. p. 7. Lectionis varietatem enotavit *Schneider* in Per. Crit. p. 63. (*Manso* nr. XX. p. 12.) In eundem Antiochum, quem ephebi habitu incedentem, Amori simillimum fore ait. Et hoc expressum ex *Asclepiade* Ep. II. et III. — V. 1. Cod. Vat. εἰ χλαμύδ' Ἔρως εἶχεν. Hoc quoque loco *Brunckius* χλανίδα reponendum censet; in quod etiam *Herelius* inciderat. Minus recte, ut apparebit legentibus notam *Schneideri* in Peric. Crit. p. 113. ubi laudat *Pollucem* X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς. πρώτην δέ φασι χλαμύδα ὀνομάσαι Σαπφώ, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος εἰποῦσαν· ἐλθόντ' ἐξ ὀρανῶ πορφυρέαν ἔχοντα χλαμύν. Quem locum nemo facile de vitio suspectum habebit. Chlamydem et petasum jungit etiam *Philemon* ab eodem *Polluce* laudatus, et *Plautus* Pseudol. IV. 7. 88. sqq. Amorem χλαμύδι indutum ostendit *Philostratus* Icon. l. VI. p. 772. Vide *Locellam* ad Xenoph. Ephes. p. 157. Chlamydes nimirum ephebi gestabant a decimo septimo aetatis anno usque ad vicesimum, unde *chlamys ephebica* ap. *Appulejum* in Metam. L. X. p. 737. *Adest luculentus puer nudus, nisi quod ephebica chlamyde sinistrum tegebat*

Digitized by Google

humerum. ubi vid. *Oudendorpium*. χλαμύδας ἐφηβικὰς Aristodemus, Cumarum tyrannus, mulieres gestare jussit, teste *Plutarcho* T. II. p. 262. A. Qui hanc rem attigit in Dissert. de raptu Cassandrae p. 83. et de Origine tirocinii p. 13. *Böttigerus*, ephebos Mercurii vestitum imitatos esse suspicatur, *in den Vasengemählden*. Fasc. I. 1, p. 146. Jam Mercurius chlamyde et petaso conspiciebatur. In pompa Dionysiaca, a Ptolemaeo celebrata, incedebant Sileni ἐν πορφυραῖς χλαμύσι καὶ κρηπῖσι λευκαῖς· εἶχε δ' ὁ μὲν αὐτῶν πέτασον καὶ κηρύκιον χρυσοῦν, ὁ δὲ σάλπιγγα. ap. *Athen*. V. p. 198. A. Verum hic quoque *Casauboni* codex χλανίσι praestat. p. 200. F. παιδάρια χιτῶνας ἔχοντα ἐνηχημοὺς καὶ πετάσους. His adde *Teletem* ap. *Stobaeum* Tit. XCV. p. 522. 21. καὶ παῖς μὲν ὤν, ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι· ἔφηβος δὲ γενόμενος, ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. Haec paulo fusius declaravimus, ut appareret, vanam esse h. l. *Brunckii* emendationem; simulque intelligeretur, quam apta in omnibus iis locis, ubi de puerorum habitu agitur, χλαμύδος sit commemoratio. Haec semel notata, ad plures Anthologiae locos expediendos valebunt. Ceterum de verborum χλανὶς et χλαμὺς permutatione egerunt *Bernard* ad *Josephi Antiqu*. V. 1. §. 19. *T. Hemsterh*. in Miscell. Obss. Vol. III. p. 414. *Dorvill*. ad *Charit*. p. 385. — V. 2. Pro καὶ μὴ πρὸς, quae ipsa est membranarum lectio, apographa quaedam μὲν exhibent, et κόρῳ pro κόρων. — V. 3. μὲ om. Cod. Vat. Lips. *Valcken*. et *Klotz*. μὲ plures inserendum judicaverunt. *Homer*. Il. α. 234. καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Epigr. XXVIII. 2. LII. 1. *Reiskius*, ut metro succurreret, in margine Codicis sui notarat: καὶ τὸν χαῦρον. — V. 4. τάμπαλιν Cod. Vat. quam formam passim in hoc cod. deprehendi; τοὔμπαλιν Apogr. Lips. *Wart*. *Valck*.

X. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Klotz* in Musa Strat. n. 32. *Warton* ad *Theocrit*. T. II. p. 38. (*Manso* un

XXI. p. 12.) Puerum osculatus poëta tantam suavitatem perceperat; ut Jovem non nectar, sed oscula de Ganymedis ore bibere, et Ganymedem propterea Jovis pocillatorem vocari suspicetur. — V. 1. διψῶν. Quanta cupiditate, qui aestatis calore siti cruciantur, aquam; tanta equidem pulcri pueri osculum appetivi. Huc facit *Philostr.* Epist. LVII. p. 942. ἔπου, γύναι, καὶ τὰ τοῖς νόμοις καὶ διψῶντα παῦσαι ὁδοιπόρον, ὃν τὸ σὸν ἄστρον ἐκαύλασεν. Haec scribenti *Philostrato* obversabantur, ni fallor, verba *Theocriti* Eid. XII. 8. τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις. Narcissum fonti adstantem, κάλλους διψῶντα, nobis statuit *Philostratus* Sen. in Imag. I. 23. p. 798. quae exscripsit *Aristaen.* II. Ep. X. p. 87. De translata significatione verbi διψᾶν exempla collegit *Gataker* de Stylo N. T. p. 118. sq. — V. 2. Profert h. v. *Alberti* ad *Hesych.* I. p. 478. propter verbum ἀποτρυφεύγειν, quo Lexica carent. Seq. vers. *Klotz.* ἄρα omisit. — Ad illustrandum acumen, quod in hoc disticho inest, facit *Lucianus* D. D. II. T. I. p. 214. ubi Juno Jovi Ganymedis amorem exprobrans, σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις, ait, παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημα σοὶ ἥδιον τοῦ νέκταρος. Qui labellis tacta pocula alteri praebebat, ut eadem parte biberet, (vide ad *Agath.* Ep. XVI.) *oscula propinare*, οἰνοχοεῖν τὰ φιλήματα, dicebatur. *Lucian.* in Asino c. 8. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῖν τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. *Aristaenet.* I. Ep. 25. p. 61. τοῦτον δὴ τὸν τρόπον ὥσπερ ἐκ στομάτων ὑπεφίλουν ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, καὶ τὸν οἶνον τοῖς χείλεσι κεκραμένον καὶ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας παρέπεμπον. Fortasse ap. *Philostratum* Epist. XXIV. p. 924. olim lectum fuit: ἐμοὶ δὲ μόνοις πρόπινε τοῖς φιλήμασιν, pro ὄμμασιν, quam lectionem contextus non patitur. — Nihil est, quod in hoc disticho, recte intellecto, lectorem morari possit. Tentavit tamen nescio quis in Cod. Bodlej. ἄρα φίλημ' ὅτε, (deo

centei *Wakton.* in Addend. in Theocr. T. II. p. 348.) sine caussa idonea. — V. 4. τοῖς vir doctus conjecit in apogr. Tryll. — V. 6. ψυχῆς πέπωκα μέλι. osculum, quod ad animum, non minus dulce ac mel, delabebatur. Epigr. Inc. Auct. LV. p. 161.:

χθιζά τίς μ' ἐφίλησεν, ὑφέσπερα, χείλεσιν ὑγροῖς·
νέκταρ ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει.
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

Ep. 6.] XI. Cod. Vat. p. 577. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 512. Ultimum distichon expromsit *Alberti* ad *Hesych.* v. Μάργαιτα, et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 573. 18. Varietatem Codicis Lipf. enotavit *Reiske* in Misc. Lipf. IX. p. 94. (*Manso* nr. XXIV. 13.) In puerum Praxitelem, cujus nomen huic lusui, satis ingenioso, locum dedit. Notus est Praxitelis sculptoris Amor (vide *Heyne* in Comment. Soc. Reg. IX. p. 91.), quem inter praestantissima ejus opera habitum fuisse constat. Ut ille, *Meleager* ait, Veneris filium e marmore sculpsit, sic Veneris filius Praxitelem, sui ipsius imaginem vivam spirantemque, finxit, novum Amorem, qui ut ipse inter deos, sic inter mortales regnum exerceat. — V. 1. ζωγλύφος Cod. Vat. et apogr. Lipf. quod etiam ἄνυσεν ἔργα perperam exhibet. ἀνύειν frequens de artificibus. *Archias* Ep. XII. ὅσσον θάρσος ἄνυσε κάμνων ὁ πλάστας — V. 3. ἄγαλμα. pulcrum, ut statuam. *Achilles Tat.* V. p. 303. ὥστε ἂν ἰδὼν αὐτὴν εἶπας ἄγαλμα. Vide exempla ap. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. sq. — Sequ. versu membranae praebent αὐτόματ' εἰκονίσας. Reponebat *Salmasius*, αὐτὸν, ἀπεικονίσας, unde *Br.* fecit αὐτὸν ἀπ. *Suam ipsius speciem exprimens.* Comparat *Manso Simonidem* Ep. XC. p. 143. διηκρίβωσεν Ἔρωτα, Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης. Pulcherrimi deorum simulacrum poëta amasium non minus apte appellat, quam *Aristaenetus* Laïdem Veneris simulacrum vocat. I. Ep. 1. p. 2. ὦ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα, ὦ γυναικῶν εὔκλεια, καὶ διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς

'Αφροδίτης εἰδέν. ἔμψυχον κάλλος et similia vid. in Lectt. Aristaen. L. II. p. 246. — V. 5. βραβεύει Vat. Cod. non βραβεύῃ, ut Br. ait, qui emendatam apographi Bouheriani lectionem pro genuina membranarum scriptura habuit. Dorvill. βραβεύων exhibet. — Translatae verbi βραβεύειν significationis exempla collegit Dorvill. ad Charit. p. 404. et 556. Lennep. ad Phalar. p. 134. — V. 6. γῆς Cod. Vat. Vitiose Lipsiensis γῆς δ' ἡμᾶς π. μ. φιλήτρια φαρούσι π. — V. 7. Μερόπων πόλις. Cos Insula Meropum sedes appellatur jam ab auctore hymni in Apollinem inter Homericos v. 42. unde Callimach. hymn. in Del. 160. (ubi vide Spanhem. p. 491.) Μεροπηΐδα νῆσον. Consule Wass. ad Thucyd. VIII. 41. et Ilgen ad Hymn. Hom. p. 204. — κοινὸν Ἔρωτα. Vide ad Ep. VIII. 3. — Pro νέον Cod. Vat. νέον.

XII. Vat. Cod. p. 577. Hoc Epigr. qui ante Brunckium ediderit, scio neminem. Primum distichon dedit Warton ad Theocr. II. p. 322. (Manso nr. XXV. p. 14.) Scriptum est in eundem Praxitelem, sed praecedente longe argutius. Praxiteles, sculptor, Amoris simulacrum, mutam dei imaginem, fecit; puer ὁμώνυμος autem ipsum deum in miserorum mortalium animis effingit. Hinc apparet, puerum pro majore artifice habendum esse, quippe qui non lapidem, sed ipsa hominum pectora pro suo arbitrio fingat. De scriptura horum versuum disputat Br. in Lectt. p. 312. — V. 1. Cod. Vat. non Ἔρωτος, sed ἄγαλμα habet, ut etiam Warton exhibuit. Id quod in textu legitur, ut etiam v. 3. verba ἐν τρυφερῇ, ex Br. conjectura sunt, cujus ipsum postea poenituit. Cod. habet πέτρῳ ἐν σιδηροφορῶν, non ἐνσιδηρόφορον, ut in quibusdam apographis legitur. Ex Brunckii mente sic constituendi versus:

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος ἁβρὸν ἄγαλμα
ἀψύχου μορφῆς, κωφὸν ἔτευξε Πόθον,
πέτρον ἐνσιδηροφορῶν —

Praxiteles, antiquus statuarius, venustum simulacrum in-

vultūs formae, sensu amoris Cupidinem sculpsit. Πλάσεν est ex emendatione *Bernardi Monnoi.* γλύπτων ἐνειδοφορεῖν, *lapidi figuram induens.* εἰδωλοφορεῖν vocabulum est e recentioribus aliis, quae nullibi, nisi in his carminibus, reperias. Quod apud nullum alium scriptorem occurrat, legitima non erat ratio, cur Codicis scriptura mutaretur. — V. 3. ὁ δὲ νῦν. Hic vero noster Praxiteles, formosus puer. Sequ. vers. Cod. Vat. Ἔρως habet; ut sit ὁ δὲ νῦν Ἔρως. Inepte. Quicunque hunc locum emendaverit, optime de Epigrammate nostro meruit. — Ceterum junges μάγγανον, *magicis artificiis usus,* ἔμψυχον ἔπλασεν Ἔρωτα, *amorem in pectore fingit.* μάγγανον nimirum ad illecebras pulcritudinis referendum. Formosam puellam [illegible] appellat *M. Argentar.* Ep. X. Eam, quae jucundis sermonibus placet, [illegible] dicit *Philodemus* Ep. X. — V. 5. ἦ τάχα. *Profecto nomine quidem eodem utuntur et statuarius et puer, sed his ille major est artifex.* Particula ἦ τάχα sic utitur Noster Ep. XIV. 10. *Nonnus* Dionys. I. p. 10. [illegible] ἦ τάχα [illegible]. In fine vers. Cod. Vat. [illegible] legit; et v. sq. [illegible]. — V. 6. [illegible] πλάσσαι. Cum igitur puer sic hominum animos fingat, placide et clementer meum pectus fingat, i. e. mihi faveat. πλάσσεσθαι passim de animo. *Plutarch.* T. II. p. 83. D. ψυχῆς πλαττομένης ἔτι [illegible] καὶ νόμοις. *Eustath.* Amor. Hysm. et H. XI. p. 487. ἔρως — πρὸς τὸ ὅλον [illegible] μεταπλάττειν ἐμέ. — Sequ. vers. jungo [illegible] ἔχῃ. *ut in visceribus meis Amori templum exstruat.* Similiter Ep. XCVI. [illegible] κραδίης τὴν εὔλαλον Ἡλιοδώραν ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἔρως. Mortalium pectora Amoris templa dicuntur ad Platonicam rationem, quam attigit *Ruhnk.* ad Tim. p. 7. *Himerius* Eclog. X. 6. p. 180. [illegible] Amori [illegible]. *Wetstein.* qui h. versum excitat, ad N. T. Vol. II. p. 111. comparat *Valer. Max.* IV. 7. *Hominum pectora quasi quaedam*

Digitized by Google

sancto spiritu referta templa sua. — Caeterum Vat. Cod. legit: ἐντὸς ἐμὴν ψυχὴν καὶ Ἔρωτος ἔχει. In apogr. Lips. et *Wetsten.* ἔχει. sine sensu.

XIII. Vat. Cod. p. 577. sq. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 529. Ultimum distichon *Alberti* ad Hesych. v. τέφεται. (*Manso* nr. XXXIV. p. 18.) — V. 1. In marg. Cod. Lips. qui σιγῶν habet, notatum est γρ. ἀλγῶν male. σιγῶν ἀοιδῇ. Eodem oxymoro utitur Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. *Ovidius* I. Amor. IV. 19. *Verba superciliis sine verba loquentia dicam.* — Hyperbolicam summi caloris descriptionem, quae inest in verbis καὶ Ζηνὸς φλέξει πῦρ — haud scio an debeat Noster *Moscho*, qui Eid. I. 23. Amorem τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθειν dicit. Cf. Ep. LXXVI. κακὸν θάμβος ἐρῶ· πῦρ περὶ καιόμενον. *Nonni* Dionys. XXXIV. p. 846. Amor φλογερὸν φαέθοντα κατέφλεγε μείζονι πυρσῷ Καὶ κλονέει πυρόεντα. Tales argutiae, ad veram pulchri normam exactae, placere nequeunt. — V. 3. στέρνοις δ' ἐν' ἔφαινε Vat. Cod. In Lips. tamen apogr. nostra lectio reperitur, quam proinde *Salmasio* deberi suspicor. ἐνὶ στέρνοις. quae caloris sedes. — καὶ πέτρον τήκει. Epigr. ἀδέσπ. XXII. ὅλον κατέτηκ' Ἀσβαζας τὸν Κνίδον· ἁ πέτρα θερμαινομένα θέρεται. Pro τήκει apogr. Tryll. τῆκεν habet. — V. 6. τεφθόμενον Cod. Lips. in cuj. margine φερβόμενον corrigitur. *Alciphron* III. Ep. 64. p. 434. εὐθηγμένη πόθῳ τυφόμενον. *Philodem.* Ep. XIV. πῦρ ὑποτύφον τέφρῃ ἐνὶ κραδίῃ. Verum hujus verbi potestatem illustrarunt *Hemsterh.* ad Hesych. T. I. p. 491. *Ruhnk.* ad Tim. p. 251. De amore in pectore gliscente *Dorvill.* ad *Charit.* p. 528. sq.

¶. 7.] *XIV.* Vat. Cod. p. 578. sq. Edidit *Warton* ad Theocrit. T. II. p. 9. *Klotz* ad Tyrt. p. 114. (*Manso* nr. XXXI. p. 16.) Charidamum Ganymedis apud Jovem munere dignum existimat. — V. 1. ὡς γάρ. Cod. Vat. qui sq. versu, verbis transpositis, ὡς ἤδη τῷ Ζηνὶ δέπας οἰνοχοεῖν exhibet. *Manso* comparat Epigr. ἀδέσπ. VII.

quod et ipsum *Meleagri* esse puto: Κρίνατ', Ἔρωτες, ὁ παῖς τίνος ἄξιος, εἰ μὲν ἀληθῶς Ἀθανάτων, ἐχέτω· Ζανὶ γὰρ οὐ μάχομαι. — V. 3. ὡς δ' ἐμοὶ τὰν Cod. Vat. Haec emendata sunt in apographis, quorum tamen nonnulli ἐὰν ἐπουράνιον legunt. — ἀντάθλον νίκης. Qui pueros puellasve, quas amant, eximie laudare volunt, se deos rivales timere simulant. *Chariton* L. III. 3. p. 45. τίς ἄρα θεῶν, ἀντεραστής μου γενόμενος, Καλλιῤῥόην ἀπενήνοχε; Idem p. 59. ἀλλὰ προσδόκα τάχα αὐτῷ καταβήσεσθαί καὶ θεὸν ἐξ οὐρανοῦ ἀντεραστήν. — V. 5. αἰρ. δὴ μοῦνον. Cod. Vat. Lipf. Wart. Klotz. Iidem in fine pentametri λάβῃ. Hoc unum sibi paciscitur, ut puer, inter deos receptus, lacrymas poëtae accipiat νίπτρα ποδῶν. *Aeschylus* ap. Polluc. X. 22. καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν. quem etiam respexit L. VII. 40. Hoc officium dominis servi, proceribus minores praestabant. *Plutarch.* Vit. Pompej. T. I. p. 658. D. Θεραπεύων ὅσα δεσπότας δοῦλος μέχρι νίψεως ποδῶν καὶ δείπνου παρασκευῆς διετέλεσεν. Caligula, narrante *Suetonio* c. 26. *quosdam summis honoribus functos* — *ad pedes stare succinctos linteo passus est.* — V. 7. στεργής. Vat. Conf. Epigr. CIX. — Pro διύγρον *Klotzius* διύγροις maluit. Nihil mutandum esse docet *Manso*, comparans *Leonid. Tar.* XXXVII. λήγνοισιν ἐπ' ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκώς. et *Antip. Sid.* LXIII. 3. Magis etiam huc facit *Anacreon* Od. XXVIII. 21. βλέμμα ὑγρὸν Bathyllo suo tribuens; ubi vide, quae larga manu affudit *Fischerus* p. 109. Eleganter *Lucian.* in Amor. 14. T. II. p. 413. ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγον δεῖν ἀπεπήγνυ τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Interiorem vocis ὑγρὸς, etiam de oculis usurpatae, vim aperuit *Beck* de Interpr. V. S. p. 20. — V. 8. καὶ τὰ φίλημ'. *Warton.* — V. 9. ἀλλ' ἐθέλοιμι. Vat. Cod. — In his verbis amphiboliam poëta quaesivisse videtur. Ut nectar, sic ambrosia, de Amoris fructu accipi possunt; ut poëta dicat, se, puero sibi favente, ejus amplexibus

fortasse et in posterum fructuram esse; vel simpliciter, se inter deos receptum iri.

XV. Cod. Vat. p. 579. Vulgavit *Alberti* ad *Hesych.* v. δακρυϊβοσῶν, sine lectionis varietate. (*Manso* nr. XXXV. p. 18.) Damidem poëta consolatur, quem Heracliti amore percussum, in pueri liminibus pernoctantem offendit. — V. 2. ἀποψύχει πνεῦμα. *Quod ei superest animi et vitae exspirat.* *Sophocl. Aj.* 1031. ἐγνάμπτετ' αἰὲν, ἔςτ' ἀπέψυξεν βίον. — τὸ λειφθέν. *Asclepiades* Ep. XIII. τοῦθ', ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς. — V. 3. ὑπ' αὐγὴν conjiciebat *Salmasius*, (non *Guyetus*) ut *Alberti* monet. Causa emendationis nulla est. — βληθεὶς κηρός. *Asclepiad.* Ep. XXIV. τήκομαι ὡς κηρὸς πὰρ πυρὶ κάλλος ὁρῶν. *Ovidius* Metam. III. 487.:

> *Sed, ut intabescere flavae*
> *Igne levi cerae, matutinaeque pruinae*
> *Sole tepente solent, sic attenuatus amore*
> *Liquitur.*

His praeivit *Pindarus* ap. *Athen.* XIII. p. 601. (in Collect. Fragm. p. 14.) ἀλλ' ἐγὼ τᾶς ἕκατι κηρὸς ὡς δαχθεὶς ἕλᾳ ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι. — V. 5. Poëta, nec ipse expers vulneris, cum Damide dolet. Epigr. ἀδέσπ. XLIV. μὴ ἄλλοις καὐτὸς πάσχων ἔχουσα πόνων; Apud *Aristaenetum* L. II. 7. p. 84. ancilla dominam ira et zelotypia flagrantem hoc argumento placare conatur, ut dicat, ὡς ἐρῶσαν δίκαιόν σε μᾶλλον ὑπεραλγῆσαι ποθούσης. — V. 6. δακρυχέων. Vat.

XVI. Vat. Cod. p. 579. Edidit *Klotz* in Musa Strat. nr. XXII. *Warton.* ad *Theocrit.* p. 265. et in Addendis p. 359. Varietatem lectionis enotavit, passimque hoc carmen illustravit *Schneider* in Peric. Crit. p. 53. (*Manso* nr. XXVI. p. 14.) Poëta, puerorum amoribus tabescens et fere consumtus, quid sibi defuncto fieri velit, Cleobulum docet. — V. 1. τὸ γάρ. Haec, usque ad σποδῷ, uncinis compescenda esse, monet *Br.* in Lectt. Quaedam apogr. τί γάρ legunt cum interrogationis signo

in

in fine pentametri. Sed bene se habet membranarum lectio: *major enim mei pars igne consumta periit.* Vide ad Epigr. XV. 2. *Callimach.* Ep. IV.:

> *ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'*
> *εἴτ' Ἔρως, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.*

Theocrit. Eid. XXIX. 5. *τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω, ζῆ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.* — Verendum erat itaque, ne, quod reliquum esset, mox eodem igne consumeretur. Hinc *ἤν τι πάθω*, *si quid mihi humanitus acciderit.* *Asclepiad.* Ep. VIII. *ἢν γὰρ ἐγώ τι πάθω, τί ποιήσετε;* *Aristophan.* Vesp. 384. *καὶ μανθάνετ', ἤν τι πάθω 'γώ.* In hunc modum accepti versus sensum efficiunt optimum, nec vulneris, quod nusquam est, quaerendum remedium, nisi forte commate post *πλέον* incidendum existimaveris, ut arctius jungantur *τὸ γὰρ πλέον κεῖμαι* et *ἐν πυρὶ βαλλόμενος*, ut Epigr. *ἀδέσπ.* IX. *ἐν πυρὶ γὰρ νοῦς βέβληται.* *Warton* tamen inepte tentavit, *ἢν ποθάνω* et *ἤν γε θάνω*, quasi vulgata non idem idque elegantius significet. Doctius, pro exquisitiore sua graecae linguae scientia, *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 61.:

> *Μή τι πάθω, Κλεόβουλε, (τί γὰρ πλέον, εἰ πυρὶ παίδων*
> *βαλλόμενος, κεῖμαι λείψανον ἐν σποδιῇ;)*
> *λίσσομαι, ἀκρήτῳ μέθυσον — — —.*

Interpretationem non addidit; sed videtur sibi fingere poëtam rogantem Cleobulum, ut ad restinguendum ardorem merum sibi affundat. Sed hanc veram poëtae mentem non fuisse, sequentia docent. Vino cineres irrigare solemne fuit, idque iis, qui viventes vino et Veneri litaverant, inprimis gratum fingitur. Unum ex pluribus excitabo *Antipatri Sidonii* locum Epigr. LXXII. p. 25. ubi cum Anacreontis tumulum vino rigandum esse dixisset, caussam addit:

> *ὄφρα κέ σοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,*
> *εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα.*

Digitized by Google

V. 3. λίσσομ' ἐμ' ἀπήνης *Klotz.* quae *Salmasii* videtur emendatio, sed praepostera. Junge, quod nec *Wartonum* fugit, μέθυσον κάλπιν. ut Epigr. *ἀδέσπ.* LXXVIII. τρέφειν δὲ μεθύσκειν. ‚ *Philodem.* Ep. XVII. λύχνον ἐλαιηρῆς ἐμμεθύσασα δρόσου. — Vir Doct. in margine Sched. Tryll. conjiciebat κάλπιν ἐπὶ γράψας. frustra. Totum distichon *Schneiderus* sic distinxit, ut ap. *Br.* exhibetur; idemque comparavit Ep. XXXVI. Urnae, quae cineres suos teneret, inscribi vult poëta, hanc Amorem Orco dedicare; quandoquidem se amoris impotentia ad inferos detrusum iri putat. Ejusmodi elogium cippo insculpi voluit amator apud *Theocritum* Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ σοι στίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινε, ὁδοιπόρε. *Propertius* II. 1. 88. *Taliaque illacrymans mutae jace verba favillae: Huic misero fatum dura puella fuit.* II. 10. 35. *Et duo sint versus: Qui nunc jacet horrida pulvis, Unius hic quondam servus Amoris erat.*

XVII. Vat. Cod. p. 580. Integrum edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 112. Alterum distichon *Valckenaer* ad Hippol. p. 301. Vide *Schneider.* Peric. crit. p. 72. (*Manso* nr. XXIX. p. 15.) Confer Epigr. IX. cui nostrum simillimum. — V. 2. περιβλήτους. „In aliis apogr. „πυριβλήτους legitur, quod praeferendum censeo.“ *Br.* Illud est in membranis. Hoc *Klotzius* exhibet; non tamen in hac lectione acquiescens, sive πυρσομένους ex *Callimachi* H. in Del. 145. sive περὶ βαιτοῖς legendum existimat ex *Moschi* Eid. I. 29. Hoc mihi quoque placeret. Putabam olim:

πυριφλέκτους οἴχε Πόθων ἐκίδας,

ut Epigr. *ἀδέσπ.* XXIX. 3. πυριφλέκτοισι αἴθουσι. *Euripid.* Ion. 196. πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει. — ¶. 8.] V. 3. ἐκόμισα μι *Valcken.* malit. Sed confer Ep. IX. In Vat. Cod. ἐκομισμαι vitiose exhibetur. — V. 4. Pro ἤ τις, quod in membranis est, quaedam apogr. εἴ τις legunt. Veram lect. sua sponte vidit *Valckenarius.*

Digitized by Google

XVIII. Vat. Cod. p. 580. Nemo, quod ſciam, ante *Br.* edidit. (*Manſo* nr. XXXVII. p. 19.) Poëta, cum Dionyſium, formoſum puerum, vidiſſet, frigidam ſibi, ad amoris ignem reſtinguendum, affundi rogat. Corrigit hoc Epigr. *Br.* in Lectt. p. 312. — V. 1. „In prima voce codicis ſcriptura vitioſa eſt: ibi enim legitur „ψυχεανέται, quod, licet a totius ſententia alienum, tuebatur tamen *Bern. Monera.*" *Br.* Hinc colligo, ψυχροπότει *Salmaſii* emendationem eſſe. Alloquitur poëta convivas, qui, pro veterum more, nivem vino miſcebant. *Aſclepiades* Epigr. XX. ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν. Hinc χιόνα πίνειν dicebant; cujus rei plurima exempla collegit *Athen.* L. III. p. 123. F. ſq. Vide *Caſaubon.* Animadv. p. 236. *Burmann.* ad Petron. c. XXXI. — Cod. Vat. τὰν φιλόπαιδα legit. — V. 2. τοῦ πικροῦ μέλιτος. (Apogr. Lipſ. πυκνοῦ.) Dictum eſt per oxymorum, de amoris voluptate, multorum dolorum cauſa et parente. *Longus* L. I. p. 13. χείλη μὲν ῥόδων ἁπαλώτερα καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ φίλημα κέντρου μελίττης πικρότερον. — V. 3. „γίψαι. Verbum hoc et ſenſui et conſtructioni officit. „Scribo: ψυχρὸν ὕδωρ, λίτομαι, ψυχρὸν — ſic infra XCIII. „λίτομαι occurrit." *Br.* Lectt. p. 2. Idem vero p. 313. haec ſcribit: „Pro corrupto νίψαι conjeceram λίτομαι. A priſtinae lectionis veſtigiis minus recedit, illamque vere „revocat Buherii emendatio αἶψα, unde palam eſt ulcus „etiam eſſe in τάχος. Idem vir ampliſſimus Bern. Monetae conjecturam probat, ψυχρόν τ' ἄκος. Sed hoc ipſa „nive frigidius mihi videtur et valde κακόφωνον." *Brunchius* itaque corrigendum proponit:

ψυχρὸν ὕδωρ, αἶψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι ταχείσης
ἐκ χιόνος τῇ 'μῇ χεῖτε περὶ κραδίῃ.

idque recepit *Manſo.* Mihi ſic perſanatum eſſe hunc locum non perſuadet; ſed una ſyllaba fugitiva reducta ſcribendum puto:

Digitized by Google

ψυχρὸν ὕδωρ νιφάδος, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι ταχείσης
ἐκ χιόνος — —

Qui conjecturae merito confido, cum eam *Schneidero* probaverim, qui praeterea τάχος in τέκος mutandum censebat. Egregie!

ψυχρὸν ὕδωρ, νιφάδος, ψυχρὸν τέκος, ἄρτι ταχείσης
ἐκ χιόνος — —

Aquam frigidissimam significans *Achilles Tat.* L. I. 2. p. 10. ὕδωρ ψυχρὸν, ait, οἷον ἀπὸ χιόνος ἄρτι λυθείσης ἔρχεται. *Leonidas Tar.* Ep. XXXIX. νᾶμα βορειαίης ψυχρότερον νιφάδος. Jungitur χιὼν et νιφὰς ap. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 92. χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη πρῶτον μὲν τοὔδαφος ἐκάλυπτεν· ἔπειτα οὐκ ἐπιπολῆς, ἀλλ' εἰς ὕψος ἤρετο νιφάδος χῶμα πάμπολυ. Homericum νιφάδες χιόνας illustrat *Eustath.* Il. M. p. 904. 58. Ceterum hic vel similis locus obversabatur *Philostrato* Epist. XLVIII. p. 937. καὶ τίς ὁ κίνδυνος ἐμπρησμός; κινδυνεύω αἰτῶν ὕδωρ, κομίζει δὲ οὐδεὶς, ὅτι τὸ σβεστήριον εἰς ταύτην τὴν φλόγα ἀπορώτατον. — V. 4. χεῖται Vat. Cod. et versu seq. εἰ γάρ. Quod *Brunckius* in ἢ γὰρ mutavit. Idem versu 6. distinguit et legit:

πρὶν ψαῦσαι, σπλάγχνων πῦρ ἀπ' ἐμῶν σβέσατε.

XIX. Vat. Cod. p. 581. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 98. et ex eo *Pierson.* in Verisim. p. 91. Prius distichon, interpunctione laborans, excitavit *Alberti* ad *Hesych.* v. βωθεῖν. Tertium *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 229. Vertit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 93. sq. (*Manso* nr. XLIII. p. 22.) Hominum auxilium implorat poëta, qui e longa navigatione rediens, vixdum pede in terra posito, pueri cujusdam amore in nova pericula conjicitur. — V. 1. βωθεῖν. βοηθεῖν. βωθέοντες. βοηθοῦντες. *Hesych.* Mox miror, *Brunckium*, qui Epigr. sq. doricam formam πελάγευς contra codicis auctoritatem posuit, hic vulgarem πελάγους reliquisse. — V. 2. ἄρτι γε *Dorvill.* — πρωτόπλουν ἴχνος, pro πρῶτον. Sic *Plato*

Digitized by Google

Epigr. VI. secundum lectionem Cod. Vat. πάντοτε παντοπώλου. Constat, poëtas crebro usurpare adjectiva composita, ita ut altera pars compositionis in interpretatione prorsus negligenda sit. — V. 3. ἕλκει. ut captivum trahit. *Callimach.* Ep. V. 4. *Philostrat.* Epist. XLVIII. p. 937. — φλόγα προφαίνων. Videtur imago ducta a famulo facem praeferente: ut in *Propert.* III. El. XIV. 16. *Ipse Amor accensas praecurit ante faces.* *Plautus* in Curcul. I. I. 9. *Tute tibi puer es; lautus luces cereum.* ubi correxerim: — *puer es factus: luces cereum.* — Membranarum lectio displicebat *Wakefieldio*, qui in Silv. crit. T. III. p. 131. corrigit: φλόγα δ' οἷα, πρόσωπον παιδὸς — comparatis verbis *Horatii*: *Urit Glycerae nitor, Et vultus nimium lubricus adspici.* — ἐκπαστράπτει, quod *Dorvillio* deberi puto, cum membranae ἐκπεπλέκτει legant, significatione transitiva est positum; qualia nonnulla ap. poëtas occurrunt. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* III. 225. et ad *Sophocl.* Ajac. v. 40. — V. 5. „Tertium „distichon est δυσνόητον, adeoque a quibusdam, ut aliunde „traductum, proscriptum est. Credo injuria. Omnia „apographa habent τύπωσιν· arripui ex uno τυπωθεῖν, „ἡδὺ φίλῳ libri traduces; sed Cod. Palat. ut edidi. „*Gujetus* ἡδυφίλοις. Fortasse alius veritatem viderit.“ *Dorvillii* verba sunt; qui quod ait, in membranis ἡδυφίλοις legi, falsum puto. In meo certe apographo, quo nihil accuratius, ἡδὺ φίλῳ exstat. *Scaliger* ἡδυφίλαις corrigebat. *Pierson* et *Reiske* ἡδὺ φιλῶ. Ille sic vertit: *Et premo vestigia ejus, et suavem imaginem, in aëre formatam, labiis abripiens suaviter osculor.* Apud *Theocrit.* XX. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι, sunt qui ἁδυφιλᾶσαι malint; contra ap. *M. Argentarium* Ep. II. καὶ μάλα μὲν πτάξας ἀπὸ χείλεσι ἡδὺ φιλήσας, *Reiske* ἡδὺ φιλῆσαι corrigit. Idem vocabulum binis versibus repetitum offendit *Wakefieldium*, qui l. c. legit: ἡδεῖ τυπωθέν. — Ad explicandam imaginem de pueri ἀλλὰ ἐν ἠέρι τυπωθέντι

facit, ni fallor, *Plutarch.* T. II. p. 766. A.: Amantium αὐτοὺς ἔοικεν ὁ τοῦ πλείονος ἴλιγγος εἶναι καὶ πλάνης, ἐν νέφεσι κενὸν ὥσπερ σκιαῖς θηρωμένους τὸ ποθούμενον. Notum est hoc *Petrarchae:*

Ove porge ombra un pino alto, od un colle:
Talor m'arresto, o pur nel primo sasso
Disegna colla mente il suo bel viso.

— — — — —

Io l'ho più volte (or chi fia, che mel creda?)
Nell' aqua chiara, e sopra l'herba verde
Veduto viva, e nel troncon d'un faggio,
E 'n bianca nube *sì fatta, che Leda*
Avria ben detto, che sua figlia perde.

ἀφαρπάζειν, si genuina est lectio, de osculo raptim dato et accepto intelligendum; dicitur enim ἁρπάζειν φιλήματα, ut Ep. XIV. 8. et *oscula rapere* ap. *Horat.* II. Od XII. fin. De potestate verbi ἁρπάζειν, qua celeritatem indicat, vide *Abresch.* ad Aeschyl. T. I. p. 122. *Achilles Tat.* VI. 7. p. 254. ὁ δὲ ἐραστὴς — τὸ μὲν κάλλος εἰς τὴν ψυχὴν ἥρπασε. Nescio tamen quomodo magis mihi arridet:

ἐν ἠέρι δ' ἤδη τυπωθὲν
εἶδος, ἀφερπύζων, χείλεσιν ἡδυφιλῶ.

ad pulcram illam, in aëre expressam speciem, pedetentim arrepens. Plane ut hic βαίνω ἴχνος ἐπ' ἴχνει — ἀφερπύζων, ap. *Apollonium Rhod.* III. 446. Medea Jasonem oculis prosequitur κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος, ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο. Conf. *Spanhem.* ad Aristoph. Plut. 674. p. 260. — V. 7. Miror *Reiskium*, qui cum in apographo suo lectionem *Dorvillianam* νη-ρότερον, quae ipsa est membranarum lectio, probandam judicasset, in Miscell. tamen Lips. vitiosam apographi Lipsiensis scripturam περότερον praetulit. Poëta ex maris undis servatus, in ipsa terra se multo gravioribus Veneris fluctibus objectum videt. κῦμα ἐν χέρσῳ. *Macedonius*

Ep. III. animam sibi κύματι Κυπρίδος commotam, seque ipsum ναυηγὸν ἐπ' ἠπείρῳ dicit; cui praeivit *Posidippus* Ep. VI. χὼ μὲν ἐναυάγει γαίης ἔπι. *Alciphron* L. I. Ep. 18. p. 70. τέτρωνται εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἐγὼ ἐκ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφήνῃ. — Ceterum haec per interrogationem elata, aliquid inepti habent. Quare probandam puto conjecturam *Wakefieldii*, qui, deleta interrogandi nota, ἦ ῥά γε legit.

XX. Vat. Cod. p. 581. (*Manso* nr. XLIV. p. 22.) Ejusdem cum praecedente argumenti. — V. 1. πολλάγους. Cod. Vat. — ἐν χθονί, *in terra naufragium facientem*. — V. 5. διαστίζουσ' membranae. — V. 6. „E codice editum αὐτόματος δ' ἄκων. At contraria sunt et sibi „repugnantia αὐτόματος et ἄκων. Recte *Boubierius* repo„nit αὐτόματος ἥκων." *Br.* in Lect. p. 313. At nihil Bouheriana emendatione frigidius. Nec video, quid in repugnantia verborum αὐτόματος et ἄκων tantopere possit offendere lectorem in Anthologia non plane hospitem. Quidni is, quem cupiditas impellit meliore sui parte frustra repugnante et reclamante, sponte sua quidem, sed tamen invitus, ire dicatur? Commentarii sit instar *Propert.* II. El. 19. 59. *Ultro contemtus (Amor) rogat et peccasse fatetur Laesus, et invitis ipse redit pedibus.* *Ovidius* Remed. Amor. 218. *Sed quanto minus ire voles, magis ire memento; Perfer et invitos currere coge pedes.* Meleagro praeivit *Homerus*, cujus est ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ Il. δ. 43. — V. 7. χειμασθείς. Plane ut *Achilles Tat.* L. I. 6. p. 17. τῶν τῆς ὥρας προσώπων χειμασθείς. Obversabatur fortasse nostro *Anacreon* Od. XIII. Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρας, Θέλω, θέλω μανῆναι. — In Lips. apogr. perperam χειμαθεὶς legitur. — V. 8. Obscurum est in Cod. Vat. φίλα sit scriptum, an φίλαι. Jam diu est, quod propter ξεῖνε sequ. versus scribendum putavi

Digitized by Google

ἀλλὰ, φίλῳ, ξείνοι, φασὶν ἀπαγγέλλοντε.

ἀγγέλλοντε, ξείνῳ —

net *Meleagrum* sic scripsisse dubito. — I. 9.] V. 9. [illegible] Vat. Cod. — Ut veteres per Jovem hospitalem invocare solebant hospites, sic poëta convivas, et ipsos Amoris telis saucios, per Ἔρωτα ξένιον implorat.

XXI. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 63. In apographo Lips. junctum est Epigrammati XXIX, (*Manso* nr. XLV. p. 23.) Ad Theoclem, puerum, cui se totum deditum fatetur, et quem ut deum, suae fortis arbitrum, veneratur. — V. 1. Quaedam apogr. [illegible] *Tibi me Venus et Amor, ut captivum et inermem, subjecerunt.* γυμνὸς est, qui armis privatus in hostium potestatem venit; saepe adjecta voce ὅπλων. Vid. *Wesseling.* Dissert. Herod. p. 99. Passim etiam γυμνὸς et ἄοπλος junguntur. Veterum loca collegit *Klotz.* ad *Tyrtaeum* p. 21. — V. 3. ξείνοις. Vat. Cod. In Lips. apogr. ξεῖνος. In Tryllitschiano, quod passim ad *Salmasii* mentem emendatum textum habere suspicor, ξείνης. [illegible] [illegible] *Rhian.* Ep. IV. 7. [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] δ' [illegible] [illegible] [illegible]. — V. 4. Profert hunc v. *Albertì* ad Hesych. v. [illegible] T. I. p. 550. — V. 6. [illegible] [illegible]. *aequo nimis animo sis vel nimia modestiae.* In his haerere me fateor. Ad puerum commovendum nihil facile, nisi amantis spectata virtus facere poterat. Quo igitur [illegible] referendum? — V. 7. ἴλαθ', ἄναξ, ἵλαθι. His verbis deorum numina invocari solebant. Vide *Wetstein.* ad N. T. Vol. I. p. 432. ἄνακτα puerum vaque, non ut dominum modo, sed ut deum appellat. *Aristoph.* Aves 781. [illegible] δ' [illegible] Ὀλυμπίους, [illegible] δὲ [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] θεοὺς. Cf. *Eustath.* ad Il. α. p. 16. 34. — Hinc statim σὺ γὰρ θεὸν ἔργον [illegible]; te enim ἄνακτα appellare tuumque propitium numen invocare fas est, tum te fatum constituerit deum. [illegible] de *fine* illustravit *Valcken.* ad Hipp. p. 251. — V. 8. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Vat. Cod. — [illegible]

ὅτ' ἐκίρατο ζωῆς. Dictum secundum Homericum: ... Νιρεὺς ... ἔγχεϊ ... Il. B. 1023 quod expressit *Archilochus* fr. XXXII. Similiter Ep. XLIV. ἐν σοὶ τἀμά, Μυΐσκε, βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται. Ut verum amoris sensum decet, simpliciter Admetus ap. *Euripidem* Alc. 285. ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή.

XXII. Vat. Cod. p. 573. Edidit *Abr. Gronovius* in Variis Geogr. p. 174. (*Manso* nr. XXXVI. 19.) Polyxeniden, delicias suas, Heracliti, olim pulchri, nunc exolescentis, exemplo prolato, ut tempore utatur, monet. — V. 1. ἦ καλὸς apogr. Lips. Pro ὅτ' ἦν ποτέ *Gronovius* inepte legebat, οὗ ἦν π. ... *fuit olim*. Epigr. XXVII. ... — ... dicuntur, qui florent; μὴ εἶναι, qui perierunt. Vide *Elsner* in Obss. Sacr. T. II. p. 25. et 382. *Wetstein*. ad N. T. I. p. 252. — V. 2. Florem Heracliti decidisse, ... indicant, quibus obducitur. ... — τρίχινον ... *Etymol. M.* — Vitiose apogr. Lips. ... — V. 3. μὴ γαῦρα φρύασσε. *Rufin.* Ep. XXXVII. ... γαῦρα φρυάγματα. φρυάττεσθαι de iis, qui majores spiritus sumunt, illustrat *Wesseling*. ad *Diodor. Sic.* T. I. p. 318. — Nemesin respicere jubet poëta puerum, quippe quae superbos pueros puniat, pilos, floris juvenilis pestem, prolicions. Comparandus *Automedon* Ep. II. T. II. p. 207.

... ...

... ...

... ...

... ... Νέμεσις.

Conf. *Straton.* Ep. XXXV. et LXXI. *Plutarch.* T. II. p. 770. B. ... ... Unde emendandus *Stobaeus* Tit. LXIV. p. 410. ... ...

Digitized by Google

πυρὶ καταλυομένοις; ubi vulgo πυρὶ legitur. Meleagro puerum τὴν ἐν γλωσσαῖς Νέμεσιν venerari jubenti obversabatur fortasse dictum Leonis Byzantii ap. *Plutarchum* T. II, p. 88. E. Λέων Βυζάντιος ὑπὸ κυρτοῦ λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν, ἀνθρώπινον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν Νέμεσιν.

XXIII. Vat. Cod. p. 587. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. γλυκυδερκές, unde sumsit *Pierson.* in Verisim. p. 84. Prius distichon profert *Warton* ad Theocr. T. II. p. 238. (*Manso* nr. XXXVIII. p. 18.) Ipsas Gratias Aristagorae venustatem tribuisse ait. Comp. *Rhiani* Ep. V. T. I. p. 480. quod Meleager expressit. — V. 1. Male distinxit *Brunckius* post ἐσιδοῦσαι, quod mutavit *Manso*, *Warton* et *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 131. et in Silv. crit. T. I. p. 133. — Dii adspectu et contactu suo mortalibus virtutes, quibus ipsi pollent, tribuunt. *Alciphron.* L. III. Ep. XLIV. τί δὲ ὁμιλητικὸν καὶ ἡδὺ φέρεις ἀλλ' ἴσως εὐμενεστέροις ὄμμασιν ἐκεῖνον εἶδον αἱ Χάριτες. Unde *Posidippus* Ep. VII. αὐτοὶ τὴν ἁπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες, et *Horatius* IV. Carm. III. 1. *Quem tu, Melpomene, semel Nascentem placido lumine videris.* Cf. *Muretum* Var. Lect. IV. 20. — V. 4. γλυκυμυθεῖ καίρια. *Agathias* Ep. XXXV. ὅς τε σοφαῖς μύθοις καὶ πλάσμασι καίρια λέξας Παίζων ἐν σπουδῇ, πείθει ἐχεφρονέειν. *Callimach.* Ep. LXIII. οἴνῳ καίρια συγγελάσας. In prudentiae laudem passim ap. tragicos τὰ καίρια λέγειν occurrit, quorum loca collegit *Abresch.* ad Aesch. T. I. p. 120. Unde apparet, poëtam in Aristagora simul prudentiam sermonum eorundemque suavitatem et amoenitatem laudare. Quare non erat, cur *Warton* corrigeret — καὶ γλυκυμυθεῖ κηρία. *suaviter loquitur ipsos favos.* Inter exempla, quae ad hanc suam conjecturam firmandam profert, nullum est, quod ei probabilitatem conciliet. — V. 5. τί δὲ πλέον; Quid lucrabor, puero, qui vel ex longinquo ferire potest, procul abeunte? ὃς γὰρ ὅλ. Vat. Cod. Quaedam apogr.

etiam Ὀλυμπον exhibent. Pro νέον, quod fingit, *Reiskius* et *Wakefield* νέος legunt. *Christodorus* in Ecphrasi v. 91. οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Ἀθανάτοισιν ἀνάσσων. Cf. ad Epigr. VIII. 9. — μακρὰ κεραυνοβολῶν, ut is, *qui certa tenera tela dimisit manu* (Seneca Herc. Oet. 540.) apud *Moschum* Eid. I. 13. μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει. Verbum κεραυνοβολεῖν, quo lexica carent, hinc fortasse sumsit *Philipp. Thess.* Ep. II.

εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσις με συνήρπασε, κεὐθὺς ἔκειμαν
ἐν πυρὶ, παῖς δ' ἐς ἔμ', ὡς Ζεύς, ἐκεραυνοβόλει.

XXIV. Cod. Vat. p. 587. Edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 61. Primum distichon laudat *Warton* ad Theocr. p. 166. Ultimum *Valcken.* ad Ammon. p. 136. (*Manso* nr. XXXIII. p. 17.) Disputavit de variis hujus carminis lectionibus *Schneider.* Per. crit. p. 58. Somnium poëta enarrat, quod, cum puerum ipsi in ulnis posuisset, dulce amoris desiderium in pectore suo reliquerat. — V. 1. 2. Cod. Vat. legit: ἐννύχιον ἁβρὰ γελῶντες Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι. Quam lectionem etiam Lips. apogr. servavit, nisi quod ἁβρά γε λῶντα exhibet. Alii aliter; piget enim futiles apographorum enotare aberrationes. *Brunckiana* lectio in schedis Tryll. reperitur, unde eam a *Salmasio* profectam esse suspicor. Pro meo sensu optime se habet membranarum lectio, et *Salmasii* invento longe est elegantior. Vulgaris enim loquendi ratio fert dicere: Ἔρως κατ' ἐνύπνιον ἤγαγε παῖδα ὑπὸ χλαμύδι· exquisitior autem et poëtica: ἐνύπνιον παιδὸς, i. e. *pueri per quietem visa species.* Verba ἔτ' ἐν χλαμύδι aetatem pueri significant, qui epheborum vestem nondum deposuerat. Vide ad Ep. IX. 1. Confert *Schneiderus* in Addend. p. 115. Ep. CXXIV. 1. 2. — Vers. secundum sincere scriptum profert *Valcken.* ad Adon. p. 408. A. ubi de forma ὀκτωκαιδεκέτης disputat. Supersedere possumus *Wartoni* conjectura, παῖδα μετὰ χλαμύδι legentis. —

Digitized by Google

E. 10.] V. 3. ἀνδυχλαίναν. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. 3. — V. 4. ἐγρεόφιμαι est ex emendatione *Scaligeri*; nam membranae ἐγρέπαμαι legunt. In nonnullis apogr. ἐγρέφομαι exstat. Vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 45. — καινὰς ἐλπίδας. *vanam veneris robustae voluptatis simulacrum:* κενὴν κύπριν obscoeno sensu dixit *Scythinus* Ep. I. 3. T. II. p. 104. De Hannibale per quietem bella gerente *Silius Ital.* I. 69. *iuvenem futuras Miscentem pugnas et inania bella gerentem.* — Vix tamen puto, verba ἐλπίδας τρέφεσθαι in hoc rerum contextu recte locum habere, siquidem, quod *Valckenarius* putabat, pro βουκολεῖσθαι ἐλπίσιν sunt posita. *Spei* certe mentionem hic fieri non exspectaveram. — V. 5. μνήμην Vat. Cod. et apogr. Lips. Sed unde ὄνειρε in hoc apographum venerit, non exputo. Etiamnum desiderium hoc somnio excitatum in mente haeret; sive, desiderium verae et solidae voluptatis mihi somnii suavissimi memoriam nunquam non revocat. Expressit Noster *Anacreontem* VIII. qui idem, grato somnio viso, μεμονωμένος, inquit, ὁ τλήμων Πάλιν ἤθελον καθεύδειν. Pro πτηνοῦ Cod. Tryll. δεινοῦ. Comparavit *Schneiderus* Epigr. Anthol. Lat. T. I. p. 643.

Te vigilans oculis, animo te nocte requiro;
Victa jacent solo cum mea membra toro.
Vidi ego te mecum falsa sub imagine somni:
Somnia tu vinces, si mihi vera venis.

V. 7. Post versum sextum in Cod. Vat. relictum est spatium, ut si quid abesset, quod nihil est. — Versu sq. pro κάλλευς *Kiehlerus* ad Theocrit. p. 58. ubi integrum carmen ex Musa Strat. *Kiessii* repetivit, καλοῖς conjicit; glandes pro frugibus offerens. Apte vulgatae lectioni defendendae *Schneiderus* adhibuit Ep. *Posidippi* XVIII. T. II. p. 50. τὸν τρίτον καίοντα περὶ φρένας Ἀστυμέδοντα εἴδωλον μορφῆς κωφὸν ὑποστάντα; εἴδωλον de vano et inani simulacro illustrat *Elsner.* Obs. Sacr. p. 97.

Digitized by Google

XXV. Cod. Vat. p. 587. Duo priora disticha expromsit Warton. ad Theocrit. T. II. p. 75. postremum p. 84. Secundum Alberti ad Hesych. v. κράμμα. Varietatem lectionis enotavit Schneider. Per. crit. p. 84. sq. (Manso nr. XXXIX. p. 20.) Se Cupidinis malitia novis amoribus irretitum esse conqueritur. — V. 1. ἄρτι ἐπ' Cod. Vat. quod Salmasius procul dubio statim in describendo emendavit. Apographa enim, quae scio, ἄρτι ἐπ' habent. — ἦ γὰρ ἀλύων. Significare videtur, Amorem obiter et aliud agentem vulnus ipsi inflixisse; quod ad superbos protervi pueri mores adumbrandos facit. ἀλύειν enim nonnunquam otiosi et remissi animi conditionem significat. Vide Perizon. ad Aelian. V. H. IX. 26. et quae de hoc verbo disputavit Krebs ad Plutarch. de Aud. Poët. p. 166. Hoc sensu usurpatum opponitur τῷ ξυντείνειν, ut ap. Philostr. Vit. Apoll. VI. 5. p. 233. ἐπιδεῖ ἀντιλαμβάνῃ τρόπον ὥσπερ οἱ Μεμφῖται, καὶ ἀλύοντι μᾶλλον ἢ ξυντείνοντι. Schneiderus tamen lectionem ἀλύων vitiosam censebat. — ἔκνισ' ὁ θερμὸς ἔρως. Socrates cum ad pulcrum puerum paulo propius accessisset, τοῦσδ' ἄρα ἐγὼ, ait, ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος, τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνῆσμά τι ἐδόκουν ἔχειν. Xenophon Symp. p. 698. 50. κνίσμα et κνίζειν de amoris cruciatibus jam Herodotus usus est V. 62. p. 465. τὸν δὲ 'Αρίστωνα ἔκνιζε ἄρα ὁ τῆς γυναικὸς ἔρως. Nec non de laetitia animum suaviter pungente et commovente Pindar. Isthm. VI. 74. ἀδεῖα δ' ἔνδον μιν ἔκνιξε χάρις. — V. 3. ἄφνω κρύος Cod. Vat. et in fine versus γράμμα. Utrumque a Guyeto mutatum putatur. Alterum, monente Wartono in Addendis p. 351. in Cod. Parisino emendatum est, viro docto κράμμα, i. e. κρᾶμα, adnotante. Eidem Guyeto versu sq. Alberti tribuit conjecturam ἀνάπαυος. Verum haec omnia a Salmasio profecta nullus dubito. Si Brunckius membranarum lectionem cognovisset, vix πάλι et κρύφιον ος immutasset. Utraque lectio optima. Poëta non

nunc primum amaverat; hinc πάλι· mulsum amoris autem vim habebat ad inflammandum pectus; hinc καιόμενος μέλιτι. Recte *Alberti* admovit *Meleagri* Ep. LVIII. 14. ὀπτῷ καιομένη μέλιτι. ubi eidem emendatori πιομένη legenti *Brunckius* non obsequutus est. — Seq. vers. *Schneiderus* λαρῷ malebat; in quam conjecturam postea etiam *Wakefield* incidit in Dilectu Trag. T. I. p. 223. — V. 5. Διαφάντων. *Wartoni* Apogr.

XXVI. Cod. Vat. p. 588. Duo priora disticha edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 81. Ultimum *Alberti* ad Hesych. v. λυσιμελής. Integrum *Klotz* ad Straton. p. 62. Varietatem lectionis collegit *Schneider* in Per. crit. p. 59. et 113. (*Manso* nr. XXXII. p. 17.) Conqueritur poëta de flamma, quam pulcri pueri adspectus in pectore suo incenderat. — V. 1. Εἰνόδιον στείχοντα μεσαμβρινὸν Cod. Vat. *Brunckiana* lectio reperitur in marg. apogr. Voss. et in Schedis Vinariensibus. Necessitatem mutationis non video. Parum aut nihil refert, utrum poëta in via *ambulans* Alexin viderit, an idem Alexin in via *ambulantem* observaverit. Nec μεσαμβρινὸν articulum necessario postulabat. *Theocrit.* VII. 21. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; — V. 2. Quod *Brunckius* edidit, idem in Cod. Vat. legitur, nisi quod membranae καρπῶν exhibent. καρπὸν reperio in Schedis Vinar. eamque lectionem Vir doctus allevit margini Cod. Voss. Cum in apogr. Lipsiensi legatur: ἀρτικομῶν καρπῶν κυομένου θέρεος, *Schneiderus* tentavit: ἀρτικόμων, καρπῶν κυομένου θέρεος, *messem* vel *segetem* intelligens, *quae adhuc in flore est*, quod tempus anni calidissimum esse solet. *Koehlerus* in Notis ad Theocrit. p. 66. ἄρτι κόμαν καρπῶν κειρομένου θέρεος, interpretatione non addita. In *Brunckiana* lectione καρπὸν ἀρτικόμων de aristis accipio, jamjam eminentibus, et quasi crine quodam glumam vestientibus. θέρος ipsa seges est. θέρεος κειρομένου κατὰ καρπ. ἀρτικ. *cum in segete aristae jam prodeuntes et emicantes torrerentur aestu.* — V. 3.

Digitized by Google

ἀπαλοῖ. Cod. Vat. — Verſ. ſeq. ἥλιον Apogr. Voſſ. — V. 5. Et in hoc verſu diſcrepant apographa, quorum nonnulla αἰ, alia νῦν pro νὺξ exhibent. Nox ſolis radios ſopire dicitur, ut ap. *Sophocl.* in Trach. 94. ὃν αἰόλα νὺξ — κατευνάζει φλογιζόμενον ἅλιον. — Flammam de pueri oculis pectore conceptam, ejusdem ſpecies per ſomnum viſa, denuo excitavit. — V. 7. ὕπνον. Apogr. Lipſ. — λυσίπονος, quem *Homerus* λυσιμελῆ vocat. Vide *Euſtath.* in Odyſſ. p. 720. 47. et in Il. p. 1463. 20. — Egregie noſtrum carmen illuſtrat locus *Achillis Tatii* a *Schneidero* laudatus L. VI. p. 399. ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνέφλεγε τὴν ψυχὴν καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. Θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ὅσον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν. Similiter *Xenophon Epheſ.* I. 4. p. 9. ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ὠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Noviſſima ejusmodi ſunt, ut ex *Meleagri* verbis — ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας, expreſſa dicas.

XXVII. Cod. Vat. p. 588. Primum diſtichon dedit *Salmaſ.* ad Solin. p. 30. A. Integrum *Toup.* in Cur. Noviſſ. p. 277. ed. Lipſ. (*Manſo* nr. XL. p. 20.) Non jam Daphnidem, nec Hyacinthum carminibus celebrandos eſſe, cum Dion inter pulchros principatum teneat. — V. 1. De Daphnide, inter Siculos celeberrimo, omnia nota vel ex *Theocriti* Eid. I. Conf. *Parthenium* c. XX. *Aelianum* V. H. X. 18. Pani ille in deliciis fuiſſe dicebatur. Cf. *Glaucum* Ep. II. T. II. p. 347. *Zonae* in Anal. T. III. p. 331. (Lipſ. ed. II. p. 69.) Recte itaque caprarii, quod paſtorum genus inprimis tutela Panis gaudet, Daphnidem, in Panis gratiam, celebrare dicuntur. — V. 3. Cod. Vat. habet λύρη, caſu recto, et ſq. verſ. Δάφνι. Illud verum puto propter αἰπολικαὶ σύριγγες. Inſtrumento Pani et caprariis proprio opponitur λύρη, Φοίβοιο προφῆτις, lyra, *Phoebi interpres.* Ut

Pani Daphnis, sic Apollini Hyacinthus in deliciis fuerat; illum canebat ſyrinx, hunc lyra celebrabat. Haec ſi recte poſui, et λύρη pravam eſſe emendationem apparet, et Daphnes mentionem ſeq. verſu factam, plane ab hoc loco alienam eſſe. Depravatam eſſe lectionem in verbis Δάφνη παρθενίη, nullus dubito, ſed quid reponendum ſit, non facile dixerim. Expromam tamen conjecturam, magis ut alios ad ſimiles conatus excitem, quam quod me verum reperiſſe exiſtimem:

μηδὲ σὺ τὸν στερχθέντα, λύρη, Φοίβοιο προφῆτι,
ἄνθει παρθένιον μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

Neque tu, o lyra, Phoebi interpres, adbuc celebra Hyacinthum, olim amatum et virginali flore conſpicuum. ἄνθει παρθένιον vocat, cujus genas nondum lanugo obumbrat, puellae quam puero ſimiliorem. *Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 944. πρὶν μὲν γὰρ ἀνθεῖν, οὐδὲν ἀπεῖχον γυναικὸς αἱ σαὶ παρειαὶ, οὖσαι ἁπαλαὶ καὶ διαυγεῖς· ὅτε δὲ ἤδη χνοάζεις, ἀνδρικώτερος εἶ σεαυτοῦ. Jam videamus, quae alii de hoc diſticho ſtatuerint. *Brunckius* igitur haec habet: „Hic „nihil emendandum eſt, niſi quod v. 5. ſcribendum ἐν „οὔρεσιν, ἠδ' Ὑάκινθος. Hoc omiſſo vir ſagaciſſimus, cu„jusque doctrinae plurimum tribuo, Cur. noviſſ. in Sui„dam p. 123. (277. ed. Lipſ.) aliud quid emendatione „indigere cenſet, et diſtichon medium ſic conſtituit:

„μηκέτι σὺ τὸν στερχθέντα, λύρη, Φοίβοιο προφῆτι,
„Δάφνης παρθενίης μέλφ' Ὑάκινθον ἔτι.

„Verum hic de puerorum amoribus agitur, nec ulla „Daphnes Nymphae mentio fieri debuit. In primo „diſticho poëta non Pana, ſed caprarios ſilere jubet; „ſic in ſecundo non Apollinem, ſed ſacerdotem Apol„linei templi, cui in honorem amatae deo Daphnes, „nomen Apollini carum, Daphne, impoſitum. Duo „pueri in tertio diſticho ſoli commemorantur; nihil ibi „de puellari amore. *Nec Daphnis Pani amatus, nec Hya„cinthus,*

„cinebas, *Apollinis deliciae, amplius celebrandi sunt, sed* „*Dian solus.* Sic sibi omnia respondent, et apte co- „haererent. μηδὲ σὺ προφύγῃ Δάφνῃ παρθενίῳ hoc confertur „cum αἰπολικαὶ σύριγγες. μέλπε ἔτι Ὑάκινθον cum μηκέτι „Δάφνιν φωνεῖτε. τὸν στεφθέντα λύρῃ Φοίβοιο cum αἰγιβάτῃ „Πανὶ χαριζόμενοι. Dixit autem poëta λύρῃ Φ. pro Φοίβῳ „λυρῳδῷ, aut quia fingitur Apollo amasio Hyacintho „affectus suos fidibus saepe cecinisse, pueri pulcritudi- „nem celebrasse, et mortem lugubribus elegiis ad ly- „ram cantando deflevisse.“ Haec Vir clarissimus; cujus interpretationem argutiorem quam veriorem esse, omnes intelligunt. In *Toupii* vero emendatione Δάφνῃ παρθενίῳ dictum foret pro σὺν Δ. *simul cum Daphne puella*; quod et ipsum durissimum. — 11.] V. 5. ἔτ' ἦν: *dum florebat* s. *vivebat*. Cf. ad Ep. XXII. 1. — Mox pro σοὶ non, ut *Brunckius* voluit, σὺ legam, quod elumbe est, sed:

ἦν δ' Ὑάκινθος

τερπνός.

Ceterum *Meleager* expressit *Callimachum* Ep. XLVI. οὐκέτι Δάφνιν, ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀειδόμεθα.

XXVIII. Vat. Cod. p. 575. (*Manso* nr. XLII. p. 21.) Ad Amorem, face et sagittis in poëtam furentem. — V. 1. ἄγριε δαῖμον. *Saevus Amor*. *Tibull*. III. El. IV. 65. Infra Ep. XCV. 6. Venus ap. *Aristaenetum* II. 15. p. 95. καὶ ταύτην ἐξ ἀφανοῦς ἡ δαίμων προςένευσέ μοι τὴν γνώμην. — λὰξ ἐπιβαίνει. ut dominus servi cervicibus imponit pedes. *Paulus Silent*. Ep. XX. Amor mihi λὰξ ἐπιβὰς στέρνοις ἴχνιον ἔστηξε πόδα. *Ovid*. Remed. Amor. 529. *Mollior es, nec abire potes, vinctusque teneris, Et tua saevus Amor sub pede colla premit.* De Venere Deidamia in Heroid. Ep. IX. 11.:

Plus tibi quam Juno nocuit Venus: illa premendo
Sustulit: haec humili sub pede colla premit.

Digitized by Google

Tum omnino irae et contemtus vox οὐ λὰξ ἐπίβαινε. *Theognis* vi 825. λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ ὀξεῖ· καὶ ζεύγλην δυσλόφον ἀμφιτίθει. Tanquam irati cujusdam et alterum ad iram provocantis vocem *Plutarchus* T. II. p. 457. C. hunc versum laudat:

βαῖνε λὰξ ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί.

V. 4. τέφρη. Ex *Asclepiad.* Ep. XIII. καὶ πάντας τέφρην θέσθε με κἀνθρακίην. *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ἐμοὶ κατηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι, καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἀπεφλόγισται.

XXIX. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Klotz.* in Straton. nr. XXV. In apogr. Lipsiensi conjunctum est cum Ep. XXI. Vide *Schneider* in Per. crit. p. 56. (*Manso* nr. IV. p. 6.) Poëta animam suam navi, quam Venus et Amor regant, comparat. Eadem Allegoria est Ep. XLV. ubi etiam pars versus tertii repetitur. — V. 1. Amorem gubernatoris fungentem vicibus habemus ap. *Ovidium* in Heroid. XV. 215. *Ipse gubernabit, residens in puppe, Cupido, Ipse dabit tenera vela legetque manu.* οἴαξ est pars πηδαλίου, ut ex *Eustathio* Od. V. p. 221. 35. docuit *Schneiderus.* — V. 3. χειμαίνει Vat. Cod. et βαρύς. et sic Ep. XLV. Nostra lectio reperitur in Schedis Tryll. — Versu ult. *Klotzius* παμφίλῳ edidit. Ad mare Pamphylium respici, ita tamen, ut πάμφυλος appellative sit positum, *in mari omnis generis puerorum,* notavit *Brunckius,* post *Schneiderum* l. c. p. 57.

XXX. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 102. *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 79. Cf. *Schneiderum* in Per. crit. p. 96. (*Manso* nr. XXVII. p. 15.) Cleobuli et Alexidis, utriusque pulchri et jucundi, mutuos amores celebrat. In simili argumento *Martial.* IV. Ep. XIII.:

Tam bene rara suo miscentur cinnama nardo,
Massica Theseis tam bene vina favis:

Digitized by Google

Nec melius teneris junguntur vitibus ulmi,
Nec plus lotos aquas, litora myrtus amat.

V. 1. νεῦμα habet *Warton*, qui νᾶμα, χεῦμα et ῥεῦμα tentat. Membranarum lectio verissima. Ad sensum facit *Lucianus* in Prometh. 5. p. 31. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον. — V. 3. τὸν ἁβροκόμην ex *Anacr.* Od. VI. 8. Vide *Hesych.* in ἁβροκόμῃ, ubi *Alberti* hunc versum expromsit. Sylvam locorum, in quibus hoc vocabulum occurrit, congessit *Locella* ad Xenoph. Ephes. p. 123. — V. 4. θνατὸν ὄντως τὸ Κ. a. Vat. Cod. quod etiam in Lips. apogr. legitur, ubi in marg. θνητόν γ' ὄντως τᾶς Κ. notatum; omnino male. *Wartonus* habet εὔκρατον ὄντως τᾶς Κ. nescio unde; ipse εὐκαίρετον corrigendum censet. *Kloteius* ὄντως θνητὸν Κ. edidit. His omnibus *Brunckiana* lectio elegantia praestat; an etiam omnes veritatis numeros habeat, definire non ausim. — οἰνόμελι. quod vetustiores μελίκρατον vocabant, *mulsum* ex vino et melle mistum. Conf. *Pierson.* ad Moer. p. 254. sq. et *Bernard.* ad Theoph. Non. T. I. p. 125.

XXXI. Vat. Cod. p. 594. Edidit *Majus* in Bibl. Uffenbach. nr. 152. unde sumsit *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 237. (*Manso* nr. XXVIII. p. 15.) Poëta binos diversi coloris pueros, candidum et fuscum, amans, id sibi propter nomen fatale fuisse docet. Hanc poëtae mentem esse, et *Schneiderus* perspexit et *Manso*. *Brunckius* haec notavit: „Mutilum videtur hoc carmen; unum „saltem in medio distichon deest. In cod. scriptum „v. ult. πλέξειν ἐκ λευκοῦ φασί, — correctum in margine „ἢ γὰρ ἔρωτας ἐκ λευκοῦ πλέξαι. Nihil hic decreverim, „quum vix sensus aliquis ex his reliquiis erui possit." Nihil plane deest; et amplectenda marginis lectio: *Dicunt enim, Amores me ex candido et nigro contexuisse;* ex μέλανος et ἀργοῦ scilicet. Similiter, id est, inepte in

eodem nomine lusit *Euripides* ap. Etymol. M. p. 576. 30. Μελέαγρος μεῖλιχον γέ ποτ' ἐγρεύοις ἄγραν. Noster autem *Philodemum* ante oculos habuit, qui simili acumine Ep. II.:

αὐταί που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχοι με πόθος.

XXXII. Vat. Cod. p. 119. et 571. Sub *Posidippi* nomine legitur in Planudea p. 452. St. 587. W. Huic potius quam *Meleagro* hoc carmen tribuere velit *Brunckius* propter *Posidippi* Ep. X. quod ad Heliodorum est scriptum. (*Manso* nr. XLI. p. 21.) Amorem per Musam precatur, ut tandem suum Heliodori amorem sopire velit. — V. 1. Ἡλιοδώρου. Sic Vat. loco secundo. In priore Ἡλιοδώρας, quod Planudes arripuit. — Seq. versu οἰκέτου Vatic. altero loco. Haec vocabula passim confusa sunt. Vide Exercit. crit. T. II. p. 180. —

¶. 12.] V. 3. τῇ γάρ. Planud. — βαλλῃ. sic Vatic. altero loco; et sq. versu πτανὰ loco priore. Ad sensum conf. *Paul. Silent.* Ep. XX. — V. 5. Mira discrepantia lectionis in hoc versu. Priore loco Vatic. habet: εἰ καί μέ κτείνεις, λείψω φωνὴν προ ἰόντα· et supra scriptum ἰόντα. quod fere convenit cum Planudea lectione, ubi tamen κτείνῃς legitur. Eaedem membranae loco posteriore: εἰ καὶ ἐμὲ κτείναις λείψω φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ, quod *Br.* secutus est, κτείναις in κτείνῃς mutato. Color fortasse ductus ex *Theocrit.* Eid. XXIII. 46. γράψον καὶ τόδε γράμμα· τὸ ἐν τοίχοισι χαράξω· Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς.

XXXIII. Vat. Cod. p. 577. Planud. p. 485. St. 629. Wech. (*Manso* nr. XXII. p. 13.) Sententiam ductam notat *Schneiderus* Per. crit. p. 132. ex *Xenoph.* Symp. p. 138. ed. Bach νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἥδιον μὲν θεῶμαι ἢ τἆλλα πάντα τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά· τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ Κλεινίου ἑνὸς ὄντος.

Digitized by Google

Idem *Brodaeus* animadverterat. Menander, sine Glycera sua Aegyptum aditurus, sibi videretur μόνος ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ Αἰγυπτίων ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὁρᾷν, ap. *Alciphron.* L. II. 3. p. 228. Ab hujus distichi, quod et elegantissimum est, et facillimum, sensu mire aberravit *Meineckius*, cujus verba adscribam, ut ex hoc uno specimine illius enarratoris virtus et praestantia intelligatur. „Poëta „cum fulgentem Theronis pulcritudinem describere „vellet, comparat eum cum universo. τὰ πάντα, quod „solis radiis egregie splendeat. ὧν δέ. jam, inquit, cum „universi coeli serenitatem, Solis ignes, siderumque „fulgorem adspicio, cum igitur tuam, Theron, prae„claram pulcritudinem specto, τοὔμπαλιν, oculis nebula „offunditur et me excoecat fere praestantissima facies.“ Densissimas profecto tenebras interpretis animo offusas fuisse necesse est, cum ea scriberet, de quibus poëta ne cogitavit quidem. — Ceterum *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Vat. Cod. pentameter sic legitur: βλέψω, φίλε δὲ μὴ, τήμπαλιν οὐδὲν ὁρῶ.

XXXIV. Vat. Cod. p. 591. Edidit *Pierson* in Verisim. p. 85. (*Manso* nr. XXIII. p. 13.) Poëta, cum Theronem pulcrum esse negasset, mox Nemesin ultricem expertus, incredibili pueri amore incensus est. Expressit Nostrum *Philipp. Thess.* Ep. II, p. 211. — V. 1. ἃ μὴ θέμις. Hanc lectionem praestat Cod. Vat. et margo apogr. Scalig. in cujus contextu θεὸς legitur. — Sequ. versu membranae οὐ με μαθὼν, quod, nescio quis, in marg. Scalig. corrigere ausus est in οὐκ ἔμαθον· imperite. θυμὸ legitur in apogr. Voss. — V. 3. αὐτὸς ὑπέστης. Si sincera est lectio, sensus esse debet, *tu solus ausus es ejusmodi quid pronunciare.* αὐτὸς pro μόνος passim illustrarunt Viri doctissimi. Vid. *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 130. Sed mihi Meleager scripsisse videtur:

ἀλλ' ἄντιος ἔστης,
οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.

Digitized by Google

Tu cum contra intueri ausus es, quae non multo minor est audacia, quam ipsum Jovis fulmen sustinere. *Sappho* virum pulcram puellam ex adverso spectantem diis comparat: ὅστις ἐναντίον τοι ἰζάνει. Cf. Nostri Ep. V. 3. et XXIII. *Euripides* Orest. 1479. ἀντίοι σταθέντες. Hippol. 1078. προσβλέπειν ἐναντίον στάντα. Celeberrimus locus *Herodoti* L. V. 18. p. 379. de Persis, quibus γυναῖκες ἀντίαι ἵζοντο — ubi illi dicebant, melius fuisse, mulieres omnino non arcessere, quam ἐλθούσας καὶ μὴ παριζομένας, ἀντίας ἵζεσθαι, ἀλγηδόνας σφι ὀφθαλμῶν. — V. 4. πτήξεις. Vatic. Lips. Recte emendatum; — V. 5. τὴν πρόσθε λάλον. Nioben esse monuit *Br.* inductus procul dubio Ep. *Antipatri Thessal.* LV. μούναν σὺν τέκνοις, νεκυοστόλε, δέξο με, πορθμεῦ, τὰν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος. et Nostri Ep. CXVII. de eadem Niobe: ἁ δὲ λάλον στέρξασα πάλαι στόμα. *Brunckii* interpretatio peperit ineptam conjecturam in Biblioth. Liter. et Artium Fasc. II. p. 45. quam repetere piget. Nulla omnino caussa est, cur de Niobe cogites, cujus mentio ab hoc loco alienissima. De sua ipsius audacia et inepta loquacitate poëta agit, quae ipsum, ut Theronem pulcrum esse negaret, impulerat. Hujus magniloquentiae cum poenas dedisset, se ab irata Nemesi in aliorum exemplum punitum esse ait. Scribendum autem:

τοιγὰρ, ἰδοὺ, τὸν πρόσθε λάλον — —

quo ducit membranarum lectio, quae non τὴν, sed τὸ exhibent. καλὸν apogr. Lips. et Scal. — Seq. versu Lips. habet δεῖγμα θυροστομίης· fortasse δεῖγμ' ἀθυροστομίης. Cf. *Theodorid.* Ep. VII. T. II. p. 42. quod tamen Codicis lectioni non praeferendum. Ad sensum facit *Tibull.* I. El. V. 5. *Ure ferum et torque: libeat ne dicere quicquam Magnificum posthac: horrida verba doma.*

XXXV. Vat. Cod. p. 577. Edidit *Valcken.* ad Hippol. p. 285. *Warton* ad Theocr. T. II. p. 101. *Klotz.*

Digitized by Google

in Musa Strat. p. 58. (*Manso* nr. VII. p. 8.) De Myisco puero. Est Μυΐσκος ὑποκοριστικὸν a Mys deductum, docente *Salmas.* ad Solin, p. 24. B. Idem nomen occurrit ap. *Hephaestionem Ptolemaeum* in Bibl. Photii p. 244. ὅτι 'Οδυσσεῖ ἐπειδὴ ἔδωκεν ὁ πατὴρ μνήμονα, Μυΐσκον τοὔνομα Κεφαλλῆνα· ut hunc locum constituit idem *Salm.* l. c. in Prolegg. p. 2. A μυῖα hoc nomen derivat *Solan.* ad Lucian. T. III. p. 98. 65. — V. 2. ἔσβεσεν. Hinc *Strato* Ep. XX. Θεῦδις ἐλάμπετο πρωὶν ἐν ἄλλοις, οἷος ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἠέλιος. *Marc. Argent.* Ep. XII. καὶ γὰρ ἀκρίζοντας ἀστέρας ἐν μήνης φέγγος ὑπερτίθεται. Cf. *Sapphus* Fragm. XXVI. in Collectione *Wolfii.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 572. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 261. *Klotz* ad Tyrt. p. 93. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 54. (*Manso* nr. VIII. p. 8.) Poëta se, cum olim aliorum amores risisset, nunc ipsum ab Amore victum fatetur. Cum hoc carmine *Huschkius* in Epist. crit. p. 105. sq. comparavit *Tibull.* I. El. 2. 89.

Vidi ego, qui juvenum miseros risisset amores,
Post Veneris vinclis subdere colla senem,
Et sibi blanditias tremula componere voce,
Et manibus canas fingere velle comas.
Stare nec ante fores puduit.

V. 1. Cum καὶ absit a Cod. Vat. alii aliter ruenti metro succurrere conati sunt. Apogr. Lips. ἔμπροσθεν habet. Schedae Lacroz. τὰ πρ. An scribendum:

ἠγρεύθην κἠγὼ πρόσθεν ποτὲ τοῖς δυσέρωσι — —

Schneiderus malit ὁ πρόσθεν, cui lectioni patrocinatur *Alciphron* L. I. XIII. p. 54.: φλέγομαι καὶ ὁ κατὰ γελῶν τοὺς ἐκ τρυφῆς πάθει δουλεύοντας, ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Similiter *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 7.: ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι. Conf. Epigr. ἀδέσπ. IX. — V. 3. Meleager se ad Myisci januam, tanquam

in dei cujusdam vestibulo, ab Amore collocatum fingit. Ibi enim arma, hostibus deducta, aliaque ejusmodi ἀναθήματα poni solebant; quibus poëta se comparat. σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης. *Xenoph. Ephes.* I. 4. p. 8.: νενίκηκας, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται κατ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Usus est noster formula in hac re solemni. *Aristophon* ap. Athen. XIII. p. 563. C. περιφανὲς σκῦλον ἀπὸ πολεμίων. Crates cum Delphis auream Phrynes statuam vidisset, dixit, τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας ἀνακεῖσθαι τρόπαιον. *Plutarch.* T. II. p. 401. A.

XXXVII. Cod. Vat. p. 584. sq. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 521. *Valcken.* ad Hipp. v. 525. p. 224. primum distichon cum parte secundi. Idem v. 3. et 4. ad Ammon. p. 225. protulit. Integrum *Pierson.* in Verisim. p. 147. (*Manso* nr. IX. p. 8.) Poëta puerum, de se, severioris olim philosophiae assecla, triumphantem, monet, non esse, quod tantopere jactet victoriam; cum vel Jupiter Amori victas manus dederit. Ἔννοια fortasse ducta ex *Hermesianactis* Elegia v. 80. sqq.:

φῦλα μὲν οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην,
οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις,
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετή,
οὐδ' οἱ δεινὸν Ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον, δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Certe ex uno eodemque antiquioris cujusdam poëtae fonte hauserunt *Meleager* et *Propertius* L. I. 1. 1.: *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis, Contactum nullis ante cupidinibus. Tum mihi constantis dejecit lumina fastus, Et caput impositis pressit Amor pedibus.* Quae ex nostro carmine lucem lucrantur. Cum verba *dejecit lumina fastus* manifeste exprimant graecum τὸ ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα, apparet, *dejecit lumina* h. l. non de eo dici, qui oculos humi figat, sed de superbo, qui super-

Digitized by Google

alium ponit. Doctius *Propertius* loquitur, pro, *Amor* fastum dejecit, qui olim supercilio meo insederat. *Meleagri* carmen imitatus est *Paulus Silent.* Ep. XXXII. — V. 2. ὄμμασι τοξεύσας. Comparat *Pierson.* l. c. *Aristaen.* L. I. 17 Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ἀγερώχην ὑποταξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. et *Liban.* p. 710. D. ταῖς βολαῖς τῶν ἐκείνης ὀμμάτων ὑποπεσεῖν τὴν τόξευσιν. — §. 13.] V. 3. τὸν θρασὺν εἷλον ἐγώ. *Propert.* II. 2. 1. *Qui nullam tibi dicebas jam posse nocere, Haesisti: cecidit spiritus ille tuus.* *Aristaenet.* I. XXII. p. 56. ἐγώ σοι μόνη τὴν ὑπερήφανον ὑπέταξα τοῖς ποσίν. Ut in loco supra laudato *Propertius* dixit *lumina dejicere*, sic *Euripid.* Cycl. 166. καταβάλλειν τὰς ὀφρῦς. ubi vid. *Musgr.* *Agathias* de vetula meretrice Ep. XIII. πέσεν ὀφρύς, quod eodem sensu dictum, ut haec *Sophoclis* in Antig. 470 ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτειν μάλιστα. — V. 4. ποσσὶ πατῶ. ut πατεῖν θέμιστας ap. *Apollon. Rhod.* II. 17. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 101. — V. 5. ἐμπνεύσας et θάμβεις Cod. Vat. et apogr. Lips. quod etiam τῶνδ' initio versus exhibet. Noster Epigr. LXXXVII. οὐδ' ὅσον ἐμπνεῦσαι βαιὸν ἐᾶσι χρόνον. — τί θάμβος; Quid, quaeso, in hac victoria tanta admiratione dignum? Ep. LXXVI. 4. ἦ τόδε καινὸν θάμβος ἔφυ. — V. 6. Laudat h. v. *Valcken.* ad Ammon. p. 143. — Vitiose membranae Ὀλυμπον. — Jovis Amores persaepe a poëtis advocari, ad homunciorum peccata excusanda, nemo ignorat; nec quicquam frequentius obvium, quam Amoris potestas ex Jove superato significata. *Claudian.* Eid. V. 53. *Quae tibi, saeve puer, non est permissa potestas? Tu magnum superas fulmen, coeloque relicto Fluctibus in mediis cogis mugire Tonantem.* Similia collegit *Burmanni* diligentia ad Anthol. Lat. T. I. p. 4. 5.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 586. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 631. *Pierson* in Verisim. p. 85. sine lectionis varietate. (*Manso* nr. X. p. 9.) Myiscum ut deum aliquem veneratus, propitium sibi optat. —

Digitized by Google

V. 2. ἤστραψε. Significatione transitiva, ut Ep. XIX. 4. Finge tibi poëtam Myiscum contemplantem, et admiratione captum subito exclamantem. — ἆρα. Num Amor puerum, fulmina gerentem, finxit? Ipse nonnunquam Amor, ut plures praeterea dii, (vide Winkelm. Monim. ined. T. II. p. 3. sq.) fulmen gerens repraesentatur, Beger. Thesaur. Brandenb. T. I. p. 183. In Alcibiadis scuto ἦν Ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος. Athen. XII. p. 534. E. — ἐνδείξας, ut statuarius. Vid. ad Epigr. LXXXV. — V. 3. ἀκτῖνα et ipsum de fulmine accipiendum videtur. Lucian. in Timon. 10. T. I. p. 118. κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶν δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. In Jasonis scuto conspiciebantur Cyclopes Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι — μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον ἀκτῖνος, ap. Apollon. Rhod. I. 731. — V. 4. Puerum, qui fulmen gerit, ipsum πυρσὸν vocari, durum esse apparet. Nec tamen propterea locum depravatum dicam, etsi minima mutatione legi possit:

καὶ λάμποις ἐπὶ γᾷ πυρσὸν ἐμοὶ φιλίας.

Novissimum φιλίας etiam in schedis Tryll. reperio. Tu, novus Cupido in terris, amoris mihi facem exsuscitas. λάμπειν transitivam significationem habet, ut hic, sic ap. Antipat. Thess. XIII. ἣν δέ μ' ἐπόψιος αὔξηται, λάμψω φέγγος ἀκοιμήτου.

XXXIX. Vat. Cod. p. 585. Edidit Klotz. in Carm. Strat. p. 60. Prius distichon cum parte versus tertii laudat Warton ad Theocr. T. II. p. 192. (Manso nr. XI. p. 9.) Poëta, cum jam nihil praeter Myiscum suum videant oculi, eos animo adulari suspicatur. Comparavit Manso Tibull. IV. 13. 2. *Tu mihi sola places, nec jam, te praeter, in urbe Formosa est oculis ulla puella meis.* — V. 1. ἦν μοι. Vat. Cod. et Wart. — τὸ λίχνον ὄμμα. τὸ λίχνον a gulosis passim ad alias cupiditates translatum legimus. Aelian. ap. Suid. v. λίχνος· ἐπεὶ λίχνον ὄμμα καὶ ἀσελγὲς πυρὶ καὶ κακῷ ἐστιᾶσαι. Callimach. ap. Lu-

Digitized by Google

cian. T. II. p. 452. Fragm. CVII. αἶθε γάρ, ὦ κούφοισιν ἀν' ὄμματα λίχνα φέροντες, Ἑρμῆς δ' ἐμοὶ ὤρια παιδοφιλεῖν. Ut hic apud nostrum oculi animo praestare obsequium dicuntur, sic contra ap. *Philostratum* Epist. LIII. p. 940. ἡ ψυχὴ πείθεται, παρακαλεῖν μὴ δυναμένη λίχνων δορυφόρων. *Luminis cupidas fuventia menti* dixit *Ovid.* Heroid. VI. 71. — V. 3. Apographa variant δὲ κεῖνος, δ' ἐκεῖνος et δὲ ἐκεῖνος. — V. 4. ψυχὴ Cod. Vat. ψυχῇ apogr. Lipf. et Voss. Nostram lectionem reperio in schedis Vinariensibus.

XL. Vat. Cod. p. 578. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 89. *Klotz.* in Musa pueril. p. 58. nr. XX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 40. (*Manso* nr. XII. p. 9.) Jovem poëta timet, ne Myïscum sibi eripiat. Cf. Epigr. ibidem. V. et VI. — V. 1. Leves apogr. aberrationes enotare nihil attinet. καὶ imperito librario deberi judicans, *Brunckius* corrigit: ὁ δὴ Γ. κ. ά. ἵν' ἔχοι. *Is scilicet, qui Ganymedem rapuit, ut haberet.* In marg. apogr. Dresd. legitur: ἴσως ἐκεῖ̓ ὁ πέλας, quod merito placuit *Schneidero* l. c. p. 112. — V. 3. τὸν καλὸν ἐστι σπλάγχνοισι M. Vat. Cod. omisso ὑπό quod alii aliter supplere conati sunt. ὑπὸ habet *Warton*; nec aliter *Herelius* emendabat. *Theocrit.* VII. 99. παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. In hoc versu aliquid ad sensus integritatem desiderabat *Wyttenbach.* in Bibl. crit. Vol. I. 2. p. 32. κἠμοὶ ἔστιν foret, *et mihi licet*: at hoc minime exspectabatur, sed potius necessitatis aliqua significatio. Corrigit itaque Vir doctissimus: κἠμοί τοι καλὸν ἐστιν — *decet me puerum in visceribus, in intimo pectore, celare.* *Euripid.* Androm. 1054. οὐδ' ἐμοὶ καλὸν κρύπτειν, ἐν οἴσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς. — V. 4. μοὶ καὶ λάθῃ. Vat. Cod. In Vossiano μοὶ, in marg. μι. *Warton.* μέγα λ. dedit, ex emendatione sua, ut videtur. — Pro φιλεῖν apographa quaedam λαβεῖν et παῖδα. Utrumque male. βάλλειν pro ἐπιβάλλειν iterum dixit Ep. XLIV. 5.

Digitized by Google

XLI. Vat. Cod. p. 579. Protulit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 84. *Klotz* in Musa puer. p. 58. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 41. et 113. (*Manso* nr. XIII. p. 10.) In hoc quoque carmine suum de Jove timorem significat. — V. 1. ὑπαντίας conj. *Schneider.* probante *Beckio* de Interpr. V. S. p. LXXXV. not. e. Vide, quae diximus ad Ep. XXXIV. 3. — In Vatic. membranis pro εἰ σε exstat εἰς ἐμέ· quod e nullo apogr. enotatum video. Seq. versu ἀρπάξειν apogr. Lipf. Wart. Nostrum est in schedis Vinar. et Lacroz. Ad sensum comparandus *Longus* L. IV. p. 115. ed. Vill. ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἥρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδός, ᾧ καὶ αἶγας, ὡς ἑώρακας, πειθομένας εἴδομεν· ἀλλ' εἰ ἔτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχωμεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. — V. 4. βάλῃ membranae. *Klotz* τύλοις, quod in apogr. suo esse ait; sed falso. Perspicue in schedis Vinar. ζύλοις scribitur. *Warton* sic edidit: οὔ σε βαλῶ· ζυλοῖς. inepte. *Schneiderus* affert glossam Lex. Msc. Coislin.: ξύλοις, περὶ τῆς ξυλοκοπίας, οὐχ, ὡς οἴονται, ἐπὶ μιμήσεως μόνον. βάλλειν ζύλοις ita dictum est, ut βάλλειν ψόγῳ ap. *Aristoph.* Thesm. 902. κακοῖς ap. *Sophocl.* Aj. 1264. — εἶδα παθὼν ἐλεεῖν. Paroemiae speciem gerit. Nobilissimus locus *Virgilii* in Aen. I. 630. *Non ignara mali miseris succurrere disco.* Epigr. ἀδέσπ. XLIV. οἶκ' ἐλεεῖς καὐτὸς πεῖραν ἔχοντα κακῶν. — V. 5. παρέντῃ Vatic. Cod. deleto circumflexo, qui in postrema syllaba fuit. παρεόντι *Schneiderus* restituit ex apogr. Lipf. et poëtam h. l. in voce μυῖα ludere suspicatur, cujus diminutivum Μυΐσκος videri possit. Vix tamen hunc lusum in hoc contextu locum habere existimaverim. — Similiter deorum rapinas metuentem habes *Ovid.* Amor. I. X. 7. *Talis eras; aquilamque in te taurumque timebam, Et quidquid magno de Joue fecit Amor.* Heroid. XV. 86. *Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam; Et faceres, sed te prima rapina tenet.*

Digitized by Google

XLII. T. 14.] Vat. Cod. p. 591. Prius distichon exhibuit *Alberti* ad Hesych. in ταρσός. Cupidinem Myisci amore flagrantem fingit. Eundem deum suis flammis cruciatum habes in Anthol. Lat. T. I. p. 16. Similem nobis Cupidinis imaginem ob oculos ponit *Ovid.* III. Amor. IX. 7. in descriptione funeris Tibulli:

Ecce puer Veneris fert eversamque pharetram,
Et fractos arcus et sine luce facem.
Adspice, demissis ut eat miserabilis alis,
Pectoraque infesta tundat aperta manu.

V. 1. φρενολγεῖ. *Quintus Maec.* Ep. IX. εὐφρόσυνας ὑβριστὰ, φρενοκλόπε, [illegible] : Pro ἄγρια membranae ἀγρίῃ exhibent; illud *Alberti* habet. Utriusque vocabuli confusi exemplum dedi in Exercit. crit. T. II. p. 104. sq. — διφυῆ ταρσόν. Sic *Posidippus* Ep. XIII. de tempore: τί δὲ ταρσοὺς ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ταρσῷ τῶν πτερῶν *Aelian.* H. A. II. 1. Vide *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. V. p. 366. *Eustath.* in Od. α. p. 349. 34. — V. 3. ὁ δύσμαχος. Ipsi Amori τὸ ἄμαχον et δυσμάχητον, *vis illa, cui resisti nequit*, tribuitur. *Sappho* ap. Hephaest. p. 24. γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Hoc ad pulcros transfertur. [illegible] τὸ κάλλος *Heliodor.* VIII. p. 400. κάλλος ἄμαχον multi dixerunt. Exempla collegit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 146. — V. 4. παῖδα ἵμαθεν. Commentarii loco sunt *Aristaeneti* verba L. I. X. p. 23. de Acontio, pulcro puero et a multis amato: ᾔδει γοῦν τὸν [illegible] τῷ κάλλει, [illegible] ἐρώντων [illegible], καὶ [illegible], [illegible] τῶν τραυμάτων. Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXVIII. in Amorem ob Anterote vulneratum: ὥς σε πάθῃ, τά γ' ἔρεξεν· ὁ δὲ θρασὺς, ὁ πρὶν ἀτειρὴς, Ἀντέρωτι [illegible] γενόμενος βελέων. *Xenoph. Ephes.* I. 9. p. 15. [illegible] dixit *Aeschyl.* Agam. 165. Si plura vis, adi collectanea *Wetstenii* ad N. T. II. p. 401. sq.

XLIII. Vat. Cod. p. 592. sq. In Cod. Lipf. huic carmini nexum est Epigr. Μελ. XXXV. Edidit *Warton* ad Theocr. II. p. 263. Posterius distichon excitavit *Valcken.* ad Hipp. p. 201. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 97. (*Manso* nr. XV. p. 10.) Myisci laudem praedicat, et in hoc puero suavitatem cum amaritudine mixtam esse ait. — V. 2. καὶ χαρίεις τὸν ἔχω. Vat. Cod. et sic fere apogr. Lipf. *Warton* sic edidit, ut Br. habet. *Schneiderus* conj. καὶ χαρίεις μὲν ἔχω ἀεὶ φ. π. *Tibullus* I. IV. 9.:

Fugeito teneras puerorum credere turbas:

Nam causam justi semper amoris habent.

V. 3. κάλλος. Fere ut *Callimach.* Ep. I. 5. τὸ δὲ παιδὸς καλός. — Pro εἰ δ' ἀνιηρὸς, quae Codicis est lectio, *Br.* in Anal. ᾗ δ' ἀν. dederat; cujus mutationis ipsum postea poenituit. — τὸ πικρόν. Ex variis locis Comici, quae *Schneiderus* comparavit, unum adscribam, ex Vesp. v. 872. παῦσόν γ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας. ubi vide *Bergler.* In Amore γλυκυπίκρῳ varie luserunt Latini. *Plautus* in Cistell. I. 1. 71. *Amor et melle et felle est fecundissimus. Gustu dat dulce, amarum ad satietatem usque oggerit.* *Catull.* LXIV. 95. *Sancte puer, curis hominum qui gaudia misces.* ubi vide, quos laudavit *Doeringius.* *Meleagro* fortasse obversabatur locus *Anacr.* Od. XLV. 5. κάδας δ' ἔβαπτε Κύπρις Μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα, Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.

XLIV. Vat. Cod. p. 593. Edidit *Warton* ad Theocr. T. II. p. 96. posterius distichon p. 144. *Klotz.* in Musa Puer. nr. XXIX. Cf. *Schneider.* Per. crit. p. 61. (*Manso* nr. XVI. p. 11.) Et vitam et omnem vitae fructum sibi in Myisco positum fatetur. — V. 1. Sensus est, ut Epigr. XXI. 8. — πρυμνήσι' ἀνῆπται. *Euripides* in Herc. fur. 478. ὡς ἀνημμένοι καλῶς (sic lege cum *Reiskio*) Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Et propius etiam ad nostrum locum in Med. 796.:

οὔπω γὰρ δ' [illegible], ἢ μάλθακ' [illegible],
[illegible] κλέψαντες τὴν ἐμὴν [illegible].
ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεσθα [illegible] [illegible].

De locutione [illegible] sive [illegible] consule *Valcken.* ad Hippol. p. 246. A. — V. 4. Discrepant apographa, [illegible] exhibentia; *Spanhemius*, qui vers. 3. 4. protulit ad Callim. H. in Cer. p. 785. etiam pejus καὶ μὴ σύν. — V. 5. Hic quoque apogr. a membranarum lectione, quam *Br.* exhibet, varie recedunt. ἦν σὺ ἄννεφος. Lips. δύσνεφος. Wart. συννεφὲς pro σκυθρωπὸν positum illustrat *Ruhnk.* ad Rutil. Lup. p. 122. Post *Lambinum* ad Horat. Epist. I. 18. 94. p. 218. exemplorum sylvam congerentem, has elegantias tractavit *Valcken.* ad Phoeniss. v. 1318. et ad Hippol. p. 183. C. D. Ad sensum facit Epigr. *Ἀδίου.* XXXI. καί ποτε μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε Εὔδιος ἀβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκχέχυσαι. — Pro ποτὲ *Schneiderus* malebat ποτί. In sched. Tryll. margini appictum χειμὼν, quo quis v. χεῖμα illustrare voluit. De figurato sensu vocis ἔαρ nonnulla dedit *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 52. *Manso* comparavit *Theocrit.* VIII. 41.

XLV. Vat. Cod. p. 594. sq. Prioris distichi partem protulit *Warton* ad Theocrit. II. p. 43. Integrum carmen *Klotz.* in Musa puer. p. 64. Emendavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 57. cum quo *Br.* in omnibus conspirat. (*Manso* nr. XVII. p. 11.) Poëta cupiditatis impetum, quo abreptus ad Myïsci limina deducitur, tempestati comparat. — V. 1. δὲ ἐπὶ *Warton.* γ' ἐπὶ schedae Vinar. — κύμβης ἀρπαστόν. In Epigr. simillimo LXVII. χεῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος. Unde apparet, in nostro carmine verba ἀρπαστὸν κώμοις neque cum *Mansone* de *nocte tempestatibus infesta* interpretanda, neque cum *Beckio* (de Interpr. V. S. p. LII.) ἐώμοις ponendum esse. — V. 3. χειμαίνει δὲ βορέας. Cod. Vat. Cf. Ep. XXIX. 3.

Aristaenet. L. I. X. p. 24. οὔτε θαλάσσης τρικυμίας, οὔτε πόθου κορυφούμενον κῦμα εὐμαρὲς ἀφηγεῖσθαι. Similia vide ap. *Abresch.* in Lectt. p. 48. — ἐς ὅρμον ἔθεο. Haec nonnunquam ita dicuntur, ut nequitia subsit, (vide *Macedon.* Ep. III.) ducta nimirum ex *Empedocle*, qui primus τοὺς λιμένας Ἀφροδίτης de natura muliebri usurpavit. Comparandum Ep. ἄδηλον. LXV.:

> εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώζεις, Κύπρι, κἀμὲ τὸν ἐν γῇ
> ναυαγόν, φιλίη, σῶσον ἀπολλύμενον.

XLVI. Vat. Cod. p. 583. (*Manso* nr. XVIII. p. 11.) Amico Philocli aliorum puerorum usum concedens, ut ab uno Myïsco abstineat, precatur. — V. 1. Trigam puerorum, suis quemque illecebris praestantem, nuncupat. Pro τερπνὸς fortasse desideres vocabulum significationis minus generalis, quodque melius respondeat τῷ ἀγαλλόχροος v. tertio. Nihil tamen reperio, quod satisfacere possit. — ¶. 15.] V. 3. Haec in Analectis excusa sunt sine distinctionis signis, quibus ᾧ δὲ a reliquis sejungendum: *Cui tenera cutis, eum palpa, hunc intuere, alterum alloquere.* — V. 4. γνῶς in Anal. pro γνῷς. Mox membranae νόος et sq. versu λίχνος ἐὼν ῥα. exhibent. — μηκέτ' ἴδοις. *Pulchri sensu in posterum destituaris.*

XLVII. Cod. Vat. p. 291. Exstat in Planud. p. 217. St. 3. 17. W. (*Manso* XLVI. p. 23.) Occasionem huic carmini fortasse dedit Panis simulacrum in urbe positum; unde poëta causam fingit, cur deus, rure relicto, in urbem commigraverit. De Panis et Daphnidis amoribus vide notata ad Ep. XXVII. — V. 1. οὐκ ἔτ'. Planud. — V. 2. ἄρθεν Πὰν ἔθελει ποτ. verbis transpositis Vat. Cod. — V. 3. μου. Planud. — V. 5. ἐπ' ἄγρην. Vat. Cod.

XLVIII. Vat. Cod. p. 118. sq. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 472. nr. 363. (*Manso* XLVIII. p. 241) In cod. praefixum lemma ἀποτρεπτικὸν παιδοφθορίας. Furori in pueros valedicit, causa allata, quod in concubitu voluptas

voluptas non sit communis. Sententiam illustrat *Ovid.* in A. A. II. 682. *Quod juvat, ex aequo femina virque ferant. Odi concubitus, qui non utrumque resolvunt. Hoc est, cur pueri tangar amore minus.* — V. 1. παιδομανής. Haec ante oculos habuit *Rufinus* Ep. XIV. T. II. p. 393. εἴμεθα παιδομανεῖς, ὡς πρίν ποτε· νῦν δὲ καλοῦμαι θηλυμανής. Pro ἄρσενι membranae ἱερεῖς legunt. — V. 2. „Observandum hic est verbum ἀνδροβατεῖν, quo carent Lexica. Verbale nomen est ap. Hesychium: παιδοπίπης: ἀρσενοβάτης· ἀνδροβάτης." *Br.* Ejusdem compositionis est αἰγοβάτης Ep. XLIX. et κοτοβατεῖν ap. *Straton.* Ep. LXX. — Pro εἰ μὴ Vat. Cod. ἢ μὴ legit. — V. 3. Valde corruptum est hoc distichon, nec sine melioris codicis ope restituendum. In Codice non est συλλαμβάνειν, sed καλὰ μένειν et παρὰ κοίτης. Sequ. versu ἐν πᾶς. Eodem fere modo apogr. Lips. exhibet. In marg. Cod. ζήτει τὴν ἔννοιαν. Versum tertium fortasse sic emendaveris:

ἁ χεὶρ γὰρ τὰν χεῖρα· — καλὰ μ' εἴη παράκοιτις.

Manus enim, ut in veteri proverbio est, manum lavat. Quare pulcra mihi contingat puella, quae mecum cubet, et, dum gaudium praebet, gaudio fruatur. Paroemiam *Epicharmo* tribuit auctor Axiochi c. VI. διὰ παντὸς δὲ ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον· ἁ δὲ χεὶρ τὰν χεῖρα νίζει· δός τι καὶ λάβε τι, sive καί τι λάμβανε. Vide *Gatacker* in Advers. Posthum. c. XII. p. 516.

XLIX. Vat. Cod. p. 574. Edidit *Dorville* ad Charit. p. 40. *Valcken.* ad Ammon. p. 41. *Alberti* ad Hesych. v. Θυσάνουρος. (*Manso* nr. XLIX. p. 24.) Ejusdem cum praecedente argumenti. In Veneris castra transiens, puerilem amorem caprariis relinquit. — V. 1. Πυραυγής pro nomine pueri habuit *Alberti*: male. *Reiske* in apogr. sui margine οὐδ' ὁ πρὶν. conjicit; quod verum puto. *Apollodotus, olim, ut ignis splendidus, nunc nihil.* Contulit

Digitized by Google

Dorvillius Horat. IV. Carm. XIII. 28. ubi veteram *dilapsam in cineres facem* appellat. *Schneiderus* huc pertinere censebat glossam *Hesychii*: Λαλλαί. ἡ ἀπέπληκτος. οἱ δὲ, τὴν ἔξωρον παρθένον ἢ γυναῖκα καὶ πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερήλιξ. — V. 3. λαιστροφῶν λαιστηκόρων. *Eustath.* Il. p. 359. 45. ὅτι δὲ καὶ λαισταβρούς τοὺς πάσχοντας, ὡς οἷον λαισιστηκόρους· ἤγουν δασεῖς τὰ τοιαῦτα πάθη. Significationem hujus vocabuli, quo *catillonem* notabat populus, attigit *Hesych.* v. et *Casaubon.* ad Athen. l. I. c. VIII. p. 28. λαισιτόγονος vocat *Theocrit.* Eid. V. 113. Hinc pro convicio vulgo usurpatum; ut ap. *Alciphron.* L. I. 37. p. 170. ubi vide *Bergl.* — δασυτρώγλαν illustrabit *Strato* Ep. XCVII. — V. 4. αἰγοβάμοις. Huc facit *Lucianus* D. D. XXII. p. 272. ubi Pan ἐρωτικός, inquit, εἰμὶ, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Ad quae Mercurius, ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις; αἰγιβάτην πολιὸν τράγον dixit *Philippus* Ep. VI.

L. Vat. Cod. p. 114. Anth. Planud. p. 471. St. 612. W. neglecto dorismo. Ex cod. et conjectura emendatum exhibet *Dorvill.* ad Char. p. 41. (*Manso* nr. LVII. p. 27.) Mores Cupidinis unde originem ceperint, explicat. — V. 1. 2. Hos versus excitat *Suidas* v. λαμυρός· qui πικρὰ habet cum Cod. Vat. Planudes πυκνά. Cupidinis τόξα πυρίπνοα explicanda videntur ex veterum consuetudine, telis igniferis utendi. βέλη πυρφόρα commemorat *Appian.* in B. Mithr. p. 370. *Thucyd.* II. 75. et alii. — Ceterum huc facit *Ovidius* Rem. Amor. 25. ubi Cupidinis tela cum Martis armis comparat:

Nam poteras uti nudis ad bella sagittis:
Sed tua letifero sanguine tela carent.
Vitricus et gladiis et acuta dimicet hasta;
Et victor multa caede cruentus eat:
Tu cole maternas, tuto quibus utimur, artes.

Digitized by Google

V. 2. βάλλειν. *Suid.* λαμυροῖς ὄμμ. *loquacibus oculis.* Cf. *Tibull.* I. 2, 21. λαμυρόν. εὔλαλον. εὐτράπελον. καταπληκτικόν, τερπνόν. *Suid.* Ep. LXXVI. ἤγγειται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίου. [p. 16.] V. 3. Hic et v. 5. Vat. Cod. et Planud. οὐ legit, interrogandi nota in fine enuntiationis polita. οὐ igitur utroque loco ex *Dorvillii* emendatione est. — κοινά. *igni et ferro ex aequo juncta.* In fine vers. Cod. Vat. ξίφεσι. recte. — V. 5. Ipsa Venus gravis et metuenda, quippe quae ex maris undis enata sit. *Tibull.* I. El. II. 39. *Quicunque loquax, is sanguine natam, Is Venerem e rapido sentiet esse mari. Lucianus* T. III. p. 501. duplices esse Amoris καταγωγὰς docens, τὴν μὲν, inquit, θαλαττίαν τινὰς Ἔρωτος παράφορόν τε καὶ ἀγρίαν καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα. Jam maris ferocitas in proverbium abiit. *Euripides* Hippol. 305. πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρος γίγνου θαλάσσης. *Ovid.* Heroid. III. 133. *Sis licet immitis matrisque ferocior undis.* — ἀνέμων μάστιξι. Ut ap. *Musaeum* v. 296. χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ στυφέλιζον ἀῆται Λαίλαπι μαστίζοντες ὅλην ἅλα. — V. 10. Ἄρεως αἱματόφυρτα β. Cod. Vat. et in marg. στέρξεν ἴσον ἄρεως δ' αἱματόφυρτα β.

LI. Cod. Vat. p. 112. Anthol. Planud. p. 476. St. 611. W. (*Manso* nr. XVI. p. 27.) Et hoc de Cupidinis moribus, qui conviciis nutritur, et injuriis gaudet. — V. 1. τί δὲ πλέον omisso τὸ Wechel. operarum vitio. Formulam illustrarunt *L. Bos* in Animadv. p. 20. *Dorvill.* ad Charit. p. 340. — V. 3. κακοῖσθαι ἥδεται. *Propert.* I. El. XII. 15. *Felix, qui potuit praesenti flere puella! Non nihil adspersis gaudet Amor lacrymis. Oppian.* Hal. IV. 16. δάκρυ δέ τοι πρεβάλειν λαρὸν γάνος, ἠδ' ἐσακοῦσαι βυσσόθεν οἰμωγήν. — Sq. versu Florent. edit. vitiose λαιδορεῖ. — V. 5. δέ μοι. Planud. et Cod. Vat. Hic etiam γλυκοῦ, et sq. versu Κύπρις ὑπερτέτονας. Colorem Meleager duxisse videtur ex *Antip. Sid.* Ep. V. *Anthol. Lat.*

L. III. CCXVIII. *Quis locus insidiis dabitur mihi tutus Amoris, Frigore concreta si latet ignis aqua?*

LII. Cod. Vat. p. 113. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. Wech. (*Manso* nr. LVIII. p. 27.) Poëta, dum ira incensus Cupidini vincula minatur, mox periculi, quod sibi paraturus sit, memor, eidem vagandi libertatem permittit. Ex erotico fortasse poëta ductum, quod *Lucianus* habet in D. D. XI. p. 232. ubi Venus de filio questa, ὥστε πολλάκις, inquit, ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. *Tibullus* II. 6. 15. *Acer Amor, fractas utinam, tua tela, sagittas Ilicet exstinctas adspiciamque faces! Tu miserum torques.* — V. 2. Σκυθικὴν φαρ. Nota Scytharum in arcu tractando peritia. *Schol.* Theocrit. Eid. XIII. 56. *Leonidas Tar.* LIII. Amori σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδας tribuit. — V. 3. γελᾷ, Vat. Cod. — Amorem protervum et mortalium cruciatibus gaudentem in Satyrorum morem ridentem fingit. τὸ σιμὸν Satyris proprium, docente *Winkelmanno* in Monim. Ined. T. I. p. 44. *Theocritum* videtur expressisse poëta, Eid. XX. 13.:

> χείλεσι μυχθίζοισα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
> καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
> καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν.

Quae est graphica superbae puellae descriptio. μυχθίζουσι· μυκτηρίζουσι. χλευάζουσι. *Hesych.* Cf. *Suidam* v. μυχθίζειν, ubi laudat hoc distichon T. II. p. 592. item v. σιμὰ T. III. p. 314. — V. 4. σαρδόνιον. Planud. — V. 5. ποδηγὰ πέδων ὠκύπτερα. Num *alas, cupiditates et desiderium adferentes*, significavit? Paulo obscurius dictum. *Suidas*: ποδηγός. παιδαγωγός. ποδηγέστερον. ὁδηγητικώτερον. Hinc ποδηγέω pro ὁδηγέω dicitur. — κόψας. Dii Cupidini pinnas praecidisse dicuntur ap. *Athen.* XIII. p. 563. B.

Digitized by Google

ὡς δὲ λίαν ἦν θρασὺς καὶ σοβαρὸς, ἀποκόψαντες αὐτοῦ τὰ πτερὰ π δεῦρ' αὐτὸν ἐφυγάδευσαν. — Initio versus Planudea εἰ γὰρ legit; quod in ἢ γὰρ mutavit vir doctus in marg. Cod. Scalig. teste *Huetio* in Not. p. 46. Nec aliter est in Vat. Cod. — V. 7. Καδμεῖον κράτος. Quamvis veteres hac paroemia in varios sensus usi sunt, maxime tamen ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶν usurpatum, ut ait *Eustathius* ad Il. p. 373. 36. et *Pausan.* IX. 9. p. 729. καὶ κατ' ἐκεῖνον τῷ σὺν ὀλέθρῳ τῶν κρατησάντων Καδμείαν ὀνομάζουσι νίκην. Hoc sensu passim occurrit ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 12, p. 413. Eclog. ex L. XXII. T. II. p. 495. ubi vid. *Wesseling.* — In fine versus Planudea παρ' οἶκον. Et sic quoque Vat. Cod. Junxit haec vocabula Vir doctus in marg. Cod. Scalig. teste *Huetio.* — θῆρα παρ' αἰπολίοις, *Ovem lupo committerem*, ut ait *Terent.* in Eunuch. V, 1. 16. Eadem ratione a veteribus dictum: πρὶν καὶ λύκος ὄϊν ποιμανεύσει, apud *Diogen.* Cent. VII. 63. — In Planudea vero et Cod. Vat. non θῆρα, sed λυγρὰ exstat; nec, unde emendata sit vitiosa lectio, a *Br.* indicatum. — V. 9. λαβών. Non alis tantum, sed, si fieri potest, etiam talaribus sumtis aufuge, et *alio trajice tela tua*, ut *Propertius* loquitur II. El. IX. 18. — Pro δυρανίκητε, quae est Vat. Cod. lectio, Planudea δυσκίνητε legit.

LIII. Cod. Vat. p. 119. Anth. Plan. p. 471. St. 613. W. (*Manso* nr. LV. p. 26.) Poëta, se dies noctesque a Cupidine infestari, conqueritur. — V. 1. δόνει, Dicere videtur, se nihil audire et accipere, nisi quae ad amores suos spectent. *Burmannus*, qui hos versiculos recte admovit loco *Propertii* L. I. El. XII. 5. *Nec mihi consuetos amplexu nutrit Amores Cynthia, nec nostra dulcis in aure sonat.* Male tamen de illa veterum opinione, qua aures absentium tinnire credebant, interpretatur. — Vers. sq. σίγα ed. Flor. Oculi prae desiderio nunquam non lacrymas fundunt. Eleganter δάκρυ φέρει πόθοις, ut libationem Amoribus oblatam. Videtur autem Πόθοις

scribendum. — ¶. 17.] V. 3. ἐκοίμησεν Edit. Flor. ἐκοίμανεν Vat. Cod. Cf. Epigr. XXVI. 5. — γνωστὸς τύπος. Hinc *Paulus Silent.* Ep. XXVII. 4. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης. Utrumque ductum ex *Anacr.* Od. LV. qui amantes peculiarem quandam notam, qua cognoscerentur, habere dicit: ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν ψυχῆς ἔσω χάραγμα. τύποι autem in his dicuntur, quae alibi sunt ἴχνη, μώλωπες. De verberum signis et vestigiis *Athen.* XIII. p. 585. C. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Omnes autem animi perturbationes vestigia quaedam animis impressa relinquere, philosophorum erat opinio, quam multis illustravit *Wyttenbach.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 111. Apprime huc facit *Plutarch.* ap. Stob. LXII. p. 401. ἂν δὲ καὶ λήξῃ (ὁ Ἔρως) καὶ διαλυθῇ χρόνῳ μαρανθεὶς, οὔπω παντάπασιν ἐξαπήλλακται τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐναπολείπει πυρίκαυτον ὕλην καὶ σημεῖα θερμὰ, καθάπερ οἱ κεραυνοὶ τυφόμενοι. Etiam orationem Gratiarum et venustatis plenam *Lucianus* ἴχνη ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσαν dicit, in Imag. 13. T. VI. p. 16. ed. Bip. — V. 5. ἀφήπτασθαι Vat. Cod. et sq. versu ἀπὸ πτῆναι, ut in verbis compositis solet. Pro μή καί ποτ', haud scio, an vitato καὶ, quod non habet, quo referatur, melius legatur: μή μοί ποτ' ἐφ. Comp. fragm. *Eubuli* ap. Athen. L. XIII. p. 562. C. in cujus primo versu cum *Valckenario* legendum: τίς ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα Ἔρωθ' ὑπόπτερον — pro τίς ἦν ἀνάψας. *Ovid.* II. Am. IX. 1. *O nunquam pro me satis indignate Cupido, O in corde meo desidiose puer.* Nostrum expressit *Paulus Silent.* Ep. XX. — V. 6. οὐδ' ὅσον. Planud.

LIV. Vat. Cod. p. 360. Planud. p. 35. St. 52. W. (*Mansa* pr. LII. p. 25.) Trium mulierum desiderio flagrans, se totidem Amoris sagittis vulneratum ait, quot sint Gratiae et Horae. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. XLIII. — V. 2. θηλυμανεῖς. Vid. ad Ep. XLVIII. 1. — V. 3. ἦ γάρ σοι τρία. Vat. Cod. et Planud. et κατήρεσεν. Veteres quaedam Planudeae editiones κατήρισεν.

LV. Vat. Cod. p. 580. Edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 201. et *Pierson* ad Moer. Att. p. 472. (*Manso* nn. LIII. p. 25.) Animam monet, ne vulnus, quod jam in cicatricem coire coepisset, flammamve amoris, sub cinere latentem, irritet. Recte *Manso* monuit, vituperandam esse poëtae inconstantiam, qui animam primo disticho ut telo Amoris sauciam, altero igne combustam, tertio denique ut ancillam fugitivam compellaverit. — V. 1. δυσδάκρυτε. Formatum vocabulum ad analogiam τοῦ δυσέρως et *misere lacrymantem* significat. — πεπανθέν. Sic membranae, non πεπανθὲν, ut in quibusdam apographis legitur. *Achilles Tat.* V. 8. p. 200. χρόνος πεπαίνει τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα. πεπαίνεται. μαλάσσεται. πραΰνεται. *Hesych.* — ἀναφλέγεσθαι proprie dicitur ardens vulneris dolor, tum ipsum vulnus recrudescens. *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 178. 23. καὶ τῆς ψυχῆς τὸ τραῦμα φλεγμαίνειν ἀναγκάζει τὸ σῶμα. *Achill. Tat.* VIII. 12. p. 349. κατὰ μικρὸν δὲ τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται. *Plutarch.* T. II. p. 165. E. φλεγμοναὶ περὶ τραύματα καὶ νομαὶ σαρκός. Ad sensum facit *Ovid.* in Rem. Am. 623. *Vulnus in antiquum rediit male firma cicatrix.* et 729. *Admonitu refricatur amor; vulnusque novatum scinditur.* — V. 3. φίλ' ἄβουλε dedit *Dorville.* contra Cod. fidem, ut poëta sic compellet τὴν ψυχὴν, se ipsum respiciens. Prava emendatio. φιλάβουλος est ap. *Antipatrum Sid.* Ep. XLIII. Similia collegit *Manso.* — V. 4. ὑπολαμπόμενον *Dorville* ex Vat. cod. Nostrum debetur sagacitati *Piersoni.* Cf. Ep. IV. 4. *Callimach.* Ep. VI. 1. 2. Ep. inter ἀδέσπ. XVII. 1

Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος,
καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης.

V. 5. λήθαργος. ἐπιλήσμων. *Hesych.* quo sensu hac voce usus est *Menander*, teste *Phrynicho* p. 76. — Pro εἰ ἐκ Cod. Vat. εἰκεὶ habet, quod *Dorvill.* emendavit. — V. 6. δραπέτιν. Ut fugitivam animam tractat *Callimach.* Ep. IV. ἀπεῦνον πολλάκι, τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχεσθε, νέοι.

Digitized by Google

LVI. Vat. Cod. p. 586. ex quo edidit *Dorvill.* ad Charit. p. 88. Quaedam in eo emendavit *Reiskius* Misc. Lips. IX. p. 91. (*Manso* nr. LIV. p. 26.) Abjecto omni, quod paulo ante ceperat, prudentiore consilio, poëta se ad comissationem parat. Egregium carmen propter vim cupiditatis vivide expressam. Alloquitur autem poëta, quod bene monuit *Dorvillius*, partim famulum, partim cum animo suo sermocinatur: illi dans mandata; cum hoc rerum rationem iniens. Compar. inter *ἀδέσπ.* Ep. XXIV. et XXV. — V. 1. *τόλμα.* Vat. Cod. cum ap. Lips. *τολμᾷν* *Dorvill.* qui cum *Guyeto* *τολμᾷς* corrigendum putabat. — Seq. vers. Codex vitiose *τὸν ἔχεις φ.* — *Βεβλήσθω κύβος.* *Adibo periculum; alea jacta sit.* *ἅπτε.* Ad puerum: *I, facem accende*, quam mihi praeferas. Tum se ipsum, non sine admiratione quadam, interrogat: *Quid agis, vinose? quae te abripit temeritas?* — V. 3. *ποῖ...* Vat. Cod. Dorv. Lips. — *τί δ';* *quid? num Amor rationem curat?* Quamvis contubernales ratio et cupiditas, perpetuas tamen inimicitias exercent. *Maximus Tyr.* VII. 5. *συγκατῴκισε δὲ ὁ θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔρωτα καὶ ἐλπίδα.* *Alciphron.* L. I. XIII. p. 52. *Ἔρως μ' οὐκ ἐᾷ παραπτυσσὼν ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ κυβερνᾶσθαι.* ubi vide *Bergler.* *Posidippus* Ep. II. T. II. p. 46. se, nisi madeat vino, Amorem non timere, ait: *ἄχρι δὲ νήφω, τὸν παραταξάμενον πρὸς σε λογισμὸν ἔχω.* *Rufin.* Ep. XXIII. T. II. p. 395. *Ὥπλισμαι πρὸς ἔρωτα περὶ στέρνοισι λογισμόν.* — V. 4. *τάχος σπουδῇ.* Cod. Vat. Dorvill. Lips. Temere *Dorville* vitiosam lectionem interpretari conatus est. Verum vidit *Reiskius*; cujus ingenio praeclaram emendationem deberi, *Brunckius* monere neglexit. In schedis Tryll. et Cod. *Leonardi Philarae*, ex *Salmasii* fortasse correctione, *σπουδῇ πρόσεστι λόγους* habetur. — *λόγων μελέτη.* *Julian.* Orat. I. p. 10. D. *οὐκοῦν τῷ μὲν ἔδει γυμναστικῆς τῷ σώματι· τὴν ψυχὴν δὲ τῇ τῶν λόγων ἐκόσμει μελέτῃ.* ubi vide *Spanhem.* p. 101. A. *Theoph. Simoc.* Ep. LIX. de phi-

Digitized by Google

losophis, qui amore succubuerint: τὸ μεγάλαιον ἐπάγγελμα ἐψεύσαντο· ἅπαντα φροῦδα τὰ πρὶν αὐτοῖς μεμελετημένα πρὸς ἄσκησιν. — V. 5. ὁ πολὺς φθόνος. Sched. Tryll. Hinc in Ep. Inc. IX. τηκέσθω Μουσῶν ὁ πολὺς πόνος. Laudat hoc distichon Valcken. ad Ammon. p. 143. — Postrema conf. cum Ep. XXXVII.

LVII. Cod. Vat. p. 587. Nemo, quod sciam, ante *Br.* edidit. (*Manso* nr, CXIII. p. 47.) De Bacchi cum Amore consortio. Conqueritur de Bacchi perfidia, quod aliorum secreta revelet. — V. 1. In Anal. ἄγει exscriptum; quod *Br.* in Lectt. emendavit. ἄγεο ab ἡγέομαι. *Perferam tuam ferociam; comissationem incipe; nec veto, ne Deus mortalia pectora regas.* — ἀνιοχεῖ Cod. Vat. quod et ipsum ferri possit; sed melior est Brunckiana lectio. De verbo v. ad Ep. III. 2. — Pro θνατὰν Apogr. Lips. θόεταν. *Aristaenet.* L. I. 17. p. 44. θνητὴ ὢν πολλάκις ὑπηρέτηκα θεῷ. — §. 18.] V. 3. ἐν πυρὶ. Cf. Epigr. CXIII. *Ion Chius* Bacchum ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων Ἐρώτων vocat ap. *Athen.* L. II. p. 35. A. *Ovid.* A. A. III, 762. *Cum Veneris puero non male, Bacche, facis.* *Plinius Sec.* in Anthol. Lat. I. XXIII, *Ardenti Baccho succenditur ignis Amoris; Nam sunt unanimi Bacchus Amorque Deus.* — V, 4. Cum amor jam fere exstinctus, inter bibendum in poëtae animo iterum incaluisset, Bacchum accusat, quod se, ejus fidei creditum, Amori in vincula tradat. Hanc *Meleagri* mentem esse, nullus dubito; sed verba minus sunt perspicua. Desideratur in hoc versu sententiarum nexus, quem fortasse restitueris sic:

τῷ με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην,

cui tu me, me, inquam, tibi supplicantem, adducis, postquam me vinxeras. — Seq. versu inepte legitur προδότης καὶ πιστός. Non video, quo jure πιστὸς vocari possit is, qui aliorum secreta prodit; nec referri potest ad verba

Digitized by Google

αὐτὸς δ᾽ ἔρυμα κρύπτειν αὐδῶν· qui enim ſua ſecreta ſervari jubet, aliis quidem fidem imponit, ipſe vero propterea πιστοῦ nomen non meretur. Minima igitur mutatione correxerim:

ἢ προδότας κἄπιστος ἔφυ.

Arcana amantium referare Bacchum dicit *Aſclepiad.* Ep. X. *Horat.* Epod. XI. 19. *Simul calentis inverecundus deus Fervidiore mero Arcana promorat loco.*

LVIII. Vat. Cod. p. 589. Edidit *Rubnkenius* ad Tim. p. 249. ed. nov. (*Manſo* nr. LIX. p. 28.) Ad animam: ſua ipſius culpa fieri, ut graviſſimis ab Amore cruciatibus afficiatur. Animam poëta alatam fingit, ſecundum Platonicum phantaſma, quod etiam ſculptores et pictores ſecuti ſunt. Rem explicuit Auctor Libri *Explications de divers monuments ſinguliers, qui ont rapport à la religion des plus anciens peuples.* à Paris 1739. p. 300. Cf. inprimis *Doeringium* de alatis imaginibus in fin. p. 31. ſq. — V. 2. προσεκπταμένη. Vitioſe Vat. Cod. ἰξῷ *pulcritudinis viſco.* Vide ad Ep. IV. *Meleager* in Epigr. nondum edito:

Ἴξον ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ᾽ ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις (in Cod. καὶ εἰς), ἢν γε θίγῃς, δέδεκας.

V. 4. δέδεκεν. Vat. Cod. — V. 5. 6. Protulit *Dorvill.* ad Charit. p. 250. Animam nimio ardore jam fere exuſtam et tantum non exſtinctam, novis Amor alimentis excitat, alloquiis, puta, et ſpe, quaeque praeterea amorem alunt et reficiunt. Omnino comparandus eſt *Ovid.* ex Ponto I. V. 3. *cujus ab alloquiis anima haec moribunda revixit: Ut vigil infuſa Pallada flamma ſolet.* *Chariton* L. I. p. 3. Καλλιῤῥόη δὲ γνωρίσασα τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνου φῶς ἤδη σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίου, καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων. Vide *Dorvill.* p. 28. — μύροις δ᾽ ἔρανεν λειπόπνουν. Cod. Vat. Noſtrum habet et *Ruhnk.*, *Dorvill.* et *Alberti*, qui hoc hemiſtichium exci-

Digitized by Google

tat ad *Hesych.* v. λιπόβιοι. λιπόκνους. pro *exstincto* utitur *Antip. Sid.* Ep. XLIII. ἃ δὲ λιπόκνους κέκλιται. *Aemilianus Nic.* Ep. I. ἤδη γὰρ ξιφέεσσι λιπόκνοος. et alii. — μύροις. Unguentum lucernis pro oleo affundebatur nonnunquam. — V. 7. „σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐν πυρὸς αἴθῃ. Sic perspicue scriptum in optimo apographo Bibl. Buherianae, „et in aliis, quos vidi, omnibus. ἐν πυρὸς αἴθῃ cl. *Ruhnkenius*, ubi subaudito verbo εἶ, ὑπάρχεις, αἴθη est nomen substantivum idem significans quod αἶθος. Sed „nescio an aliunde confirmari possit exemplo." *Br.* — V. 9. τὸν ἄτεκνον. Cod. Vat. quod egregie emendavit *Ruhnken.* Ἔρως ἄτεγκτος Amor, qui *nunquam mitescere discit* ap. *Virgil.* Ecl. X. 61. καὶ θῆρες ἄτεγκτοι Meleag. Ep. XCIII. — ἐν κόλποισιν. Amorem, tibi infestissimum, ipsa in sinu nutrivisti, ut rusticus ille serpentem, pastor lupum. Creon ap. *Sophocl.* in Antig. 531.:

σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα.

ὄφιν θάλπεις, proverbialiter dixit *Philostr.* in Vit. Apoll. IV. 25. p. 165. Confer Ep. Inc. CCCCXXII. — In fine pentametri Cod. Vat. τρέφεται exhibet. Nostrum reperitur in marg. apogr. Lips. — V. 11. ἄλλαγμα τροφείων. *Jam vide, qualia tibi persolvat nutricia.* Facit huc paroemia de ingratis usurpata, κριὸς τὰ τροφεῖα vel κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν, ap. Zenob. Cent. IV. 65. ubi vid. *Schott.* θρεπτήρια etiam vocantur, quae pro educationis cura persolvuntur. Vide ad Ep. LXXII. — V. 13. φέρε τὸν πόνον. *Perfer et obdura* Ovid. III. Am. XI. 7. — ἐπτῇ μέλιτι. Vide ad Ep. XXV. 4. — πιομένη V. D. hoc quoque loco volebat. Cf. *Schneider* Per. crit. p. 85.

LIX. Vat. Cod. p. 96. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 123. nr. 299. Hinc *Toup.* Ep. crit. p. 80. ed. Lips. (*Manso* nr. LI. p. 25.) Ludere poëtam in duplici

Digitized by Google

significatione vocis ψυχὴ, quae animam et muscam quandam significat, notavit *Toup.* l. c. et *Schneiderus* in Per. crit. p. 9. ἐν πυρὶ νήχεσθαι dicitur illa, quando amoris flammam perfert, haec, quando lucernas circumvolitat, non sine gravi alarum damno. Cf. *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 157. sq. Vocabatur hoc animalculum etiam πυραύστης — ὅπερ χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις — ἐμπεσὸν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπίφλεκται. *Aelian.* H. A. XII. 8. ubi *Schneiderus* inter alia laudat *Aeschyli* versum: δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. — V. 1. τηκομένην conj. *Salmas.* — V. 2. ἔχεις. Vat. Cod. Vitium sustulit *Reiske.*

LX. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Ruhnken.* in Ep. crit. I. p. 73. *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 315. nr. 344. (*Manso* nr. CI. p. 43.) In meretriculam poëta invehitur, quam totam noctem Veneri et Baccho litasse, certis vestigiis deprehendit. Expressit hoc carmen *Paul. Silent.* Ep. IX. — V. 1. οἶδα. Vat. Cod. — De μηνύει vide notata ad *Asclepiad.* Ep. X. 2. Inter signa nocturnae libidinis primo loco ponit comam, unguentis paulo ante delibutam: πλόκαμος μυρόπνους. *M. Argent.* Ep. XX. τόν τε μυρόπνουν βόστρυχον ἀραιὸν οὖλον ἀπὸ πλοκάμων. *Chariton* L. I. p. 7. 19. κόμην εἶχε λιπαρὰν καὶ βοστρύχους μύρων ἀποπνέοντας. Pulcre huc facit imago Clodii ap. *Ciceronem* Or. post Redit. II. 6. *Vini, somni, stupri plenus, madenti coma, composito capillo, gravibus oculis, fluentibus buccis.* — V. 3. ἰδοῦ Cod. Vat. Non tam haec vocula, eadem ratione posita Ep. LXI. 1. XCI. 9. XCV. 9. XCVIII. 5. quam μὲν me offendit, quod quo referatur non habet. Varia tentavit *Reiskius*, ἄγρυπνον, ψιμύθου βαφ. ubi saltem ψιμύθῳ scribendum, et, ἄγρυπνον μὲν, ὄμμα δὲ βαρούμενον δ'. Hoc elumbe est; illud nec vulgatae ductibus convenit, nec rei conditioni. *Mansoni* in mentem venerat μηνύει ἄγρυπνον μὲν, ὕπνῳ δὲ βαρούμενον ὄμμα. *vigil quidem, sed somno oppressus.* Sed poëta

Digitized by Google

significare voluit oculos graves, quod per totam noctem vigilassent, i. e. ἀγρύπνους· nec diversa sunt inter se ὄμμα ἄγρυπνον et ὄμμα βεβαρημένον ὕπνῳ, quod ipsum usurpavit auctor incert. Epigr. inter ἀδέσπ. CCLXXXV. ut [illegible] βεβαρημένον ὕπνῳ Statyll. Flacc. Ep. XI. Putabam, Meleagrum dedisse:

μηνύει ἄγρυπνον βρομίῳ βεβαρημένον ὄμμα.

ex Epigr. ἀδεσπ. DXXV. ubi Anacreon, ὄμμα δέ μευ, inquit, βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων, τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων, quod ad nostrum locum proxime accedit. Prodit te oculus *et somno et hesterna crapula gravis*, ut *Seneca* loquitur Epist. CXXI. *Homerus* Od. τ. 122. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. *Aristides* p. 329. οἱ δὲ ἧκον οἴνῳ βεβαρηότες. Similia collegit *Wetstein* ad S. Lucam XXI. 34. p. 801. et *Fischer* ad Anacr. LII. 18. p. 192. In hac tamen lectione, quamvis probabilitate non destituta, vix acquiescere licet, si, quantum intersit inter μὲν ἰδεῖν et βρομίῳ, spectas. Propius ad Codicis lectionem accederet, quamvis minus elegans:

μηνύει ἄγρυπνον ΛΗΜΗι βεβαρημένον ὄμμα.

Vide *Suidam* v. λήμη. Inprimis comparandus *Rutilius Lupus* de Fig. p. 101. *Nam simul atque ex prioris diei nimia cibi ac vini satietate, vix meridiano tempore, plenus crapula est experrectus, primum oculis mero marcidis, humore obcoecatis*, VISCO GRAVIDIS, *lucem constanter intueri non potest*: ut h. l. constituit *Ruhnken*, quem vide p. 103. — V. 4. [illegible] junctim Vat. Cod. — [illegible] μίτρος. *Asclepiades* Ep. X. σφιγχθεὶς οἷν ἔμεινε στέφανος. *Paul. Sil.* Ep. XXXIV. κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὰς τρίχας. — §. 19.] V. 5. ἐσκυλται. *Ovidius* III. Amor. XIV. 33. *Cur plus quam somno turbatos esse capillos, Collaque conspicio dentis habere notam.* Consule *Ruhnk.* Ep. crit. p. 73. sqq. — γυῖα σαλευτά. Sic *M. Argent.* Ep. XVII. ἐν [illegible] γυῖα [illegible], [illegible] [illegible].

Digitized by Google

Philostratus II. Icon. 4. ... — V. 7. ... *Reisk.* — *Te pectis vocat, comissationum socia.* De ... disputabimus ad *Cometae Schol.* Ep. III. T. III. p. 14. — ... Huc facit elegans fragm. ap. *Hephaestionem* p. 40. Γαλλαί, μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Mulieres crotalistriae simul crotalum quatiebant et saltabant. Vide *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 822.

LXI. Vat. Cod. p. 114. Edidit *Reiske* Misc. Lips. IX. p. 319. nr. 346. *Wyttenbachius* in Bibl. Crit. Tom. I. P. II. p. 29. hoc et sequens Epigr. pro uno habenda censebat, eaque ita jungi volebat, ut posterius priori anteponeretur. Sic exhibuit *Manso* nr. LXIV. p. 30. probante *Beckio* in Diss. de Interpr. V. S. p. CIX. n. y. Poëta Dorcadem ancillam ad puellam mittit cum mandatis; sed dum alia aliis addit, ancillam ecce prosequitur, ut jam ipse nuntii apud puellam vicibus fungatur. — V. 1. Δορκάς. Servae nomen est ap. *Lucian.* Dial. Mer. IX. p. 301. — πάλιν. Cod. Vat. — V. 3. μηκέτι μέλλετε τοῦ. Vat. Cod. et Lips. apogr. Vitium optime emendavit *Reisk.* In Analectis typothetarum errore μέλλειν πάντ exscriptum est. — V. 4. τοῦ *Reiskius* in τί mutavit. Vide Ep. LVI. 3. et quae de his particulis notavit *Dorvill.* ad Charit. p. 119. sq. — V. 6. ἀλλ' ἔτι. Cod. Vat. et apogr. Lips. Nostrum debetur *Reiskio.* Praecedenti versu δ' ἔτι membranae habent, non δὲ τί, ut *R.* dedit. — V. 7. Etiam hoc distichon *Br.* ad *Reiskii* mentem constituit. In Cod. enim est: μὴ φ. τὰ πάντα λέγε· καὐτοὶ τίς Δ. Ἐκπέμπω σοὶ καὐτὸς ἰδοὺ ἀγγελίην. Praepositio σὺν, quae post ἐκπέμπω excidit, lineae recent. manu superscripta est.

LXII. Vat. Cod. p. 115. Planudea p. 451. St. 585. W. Per Dorcadem Lycaenidi simulatum amorem exprobrat. — V. 1. οὐ ἐκ ψυχῆς φιλεῖν. non amare ex animo, simulatum amorem prae se ferre. *Cicero* ad Attic.

"VII. 1. vincula illa prima, quae etiam tuis literis in collum ferebas, ἀνέπαυστα fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio! ... Hinc manifestum est, ἀνέπαυστα non caduca, sed simulata significare. In Planudea sine sensu et contra metrum ἀπλαστα." Br. Nec aliter in Cod. Vat. exstat. Eadem ratione peccatum esse puto ap. Plutarchum T. II. p. 65. B. ubi de discrimine adulatoris et amici agens, ὅταν αὐτὴ ait, ἐλαφρὸς ἂν καὶ ἀπλαστος ... ἐγγύθεν ... πρὸς ἀληθινὴν καὶ ... φιλίαν καὶ ... κ. τ. λ. Vulgo ... legitur; idque Wyttenbachio suspicionem non movisse miror.

LXIII. Vat. Cod. p. 115. εἰς ἐκλογικὸν ἑταίραν. Edidit Reiske in Misc. Lips. IX. p. 322. nr. 348. (Manso nr. CII. p. 43.) Puellae, quam cum alio cubantem deprehenderat, perfidiam exprobrat. — V. 1. τί θεοὺς. quid deos testes invocas? — Seqq. versum expressit Strato Ep. LXXVI. μηκέτι νῦν ὑμόσῃς· ἔγνωκα γάρ, οὐδ᾽ ἐμὲ λήθεις. — V. 3. Hoc igitur erat, quod dicebas, te solam cubare velle? Fortasse Isidis sacra aliamve abstinentiae causam praetexens. Ovid. I. Amor. VIII. 74. Et modo quae causas praebeat, Isis erit. Cf. Brouckhous. ad Tibull. I. 3. 26. — Cum seq. confer Anthol. Lat. III. Ep. CCIV.:

Nempe parum casta es; nempe es deprensa; negabis?
Res venit ad lites, rursus et illa nega.

V. 5. οὐχ ὁ περίβλεπτος ἐκείνων ... Vat. Cod. nec aliter apogr. Lips. nisi quod ... exhibet. Depravatissimam scripturam Reiskius binis conjecturis vexavit, sine successu. In contextu exhibet: κλαίω, ... Non ego, vir spectabilis, jam ploro, (ut olim feci) exlausi te non conspiciam. In notis vero: — κλαίω, ... (pro ...) ... Utrumque a sensu, quem poetam voluisse probabile est, alienissimum.

Digitized by Google

Nec *Brunckiana* lectio, praeterquam quod nimis recedit a depravatae scripturae ductibus, satis commoda. Quomodo enim poëta dicere potuit, se videre puellae amantem — *καί μιν ἐπεῖδω* — quem abesse sequentia manifeste docent? Paulo melius *Manso* ἐπεῖδον conjiciebat. Verum ne sic quidem locus videri potest persanatus. Difficillimum mihi videtur in his tenebris veram et genuinam scripturam dignoscere; nec mihi saepius hunc locum tentanti quidquam sese obtulit, quod et a codicis lectione proxime abesset, et sensum efficeret commodum. Dicam tamen, quae mihi probabilia videantur; sic forte fiet, ut mea conamina aliis, idem tentantibus, ad verum inveniendum prosint. Primum puto, *Stratonem* Ep. LXXVI. vel *Meleagrum* secutum esse, vel utrumque antiquiorem quendam poëtam expressisse. Ipsum carmen adscribam, ut imitatio appareat:

> Χαῖρε σὺ, μισοπόνηρε, πεπλασμένε, χαῖρε, βάναυσε,
> ὁ πρώην ὀμόσας, μηκέτι μὴ διδόναι.
> μηκέτι νῦν ὄμνυε· ἔγνωκα γὰρ, οὐδ' ἐμὲ λήθεις·
> οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσον.

Hinc igitur fieri posse puto, ut *Meleager* scripserit:

> οὐχ ὁ περίβλεπτός σε; — καὶ ὁσάκι, νὴ Δία, σ', οἶδα.

Nonne te pulchellus ille? — et, per Jovem, novi, quoties te, — — Haec, ni fallor, satis sunt elegantia. Nemo ignorat honestam illam aposiopesin ap. *Theocrit.* Ed. I. 105. *οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος — ἕρπε ποτ' Ἴδαν.* quam imitatus est *Virgil.* in Eclog. III. 8. *Novimus et qui te* — Vide *Taubmann.* ad Plauti Cistell. I. 1. 38. p. 368. sq. *Toup.* in Addendis ad Theocr. T. II. p. 389. — V. 7. Cum ira et indignatione commotus puellam a se abegisset, reputans, eam hoc ipsum cupere, ut ad amasium redeat, aliter statuit, eamque vinctam apud se retinet. — Sequ. versu restituenda Cod. Vat. lectio: *ἔνδον μένε.* Ipsam mulierem alloquitur hic, ut in praeced. versu:

Digitized by Google

versu: *οἶδ', ὅτι βούλει (i. e. βούλῃ) κεῖνον ὁρῆν. Scio, te illum videre velle; sic igitur vincta hic mane.* Epigr. XCV 10. καίτοι λίσσετ', ἰδού, δεδακρυμένος. αὔτι σε πολλὰ, Θῆρων· Σηνοφίλας σύντροφος ὧδε μένε. in quibus plane idem est orationis color.

¶. 20.] *LXIV.* Vat. Cod. p. 116. Exhibuit *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 456. nr. 351. ubi *Posidippo* tribuitur. Erroris causa in aperto est. Lemma est in Cod. Vat. τοῦ αὐτοῦ· εἰς ἑταίραν ἄσωτον, ζηλότυπον. καὶ μανίας μεστόν. Jam in membranis *Meleagri*, in Lips. autem apogr. *Posidippi* carmen praecedit. Ipse *Reiskius* retulit ad *Meleagrum* in Notit. Poët. p. 259. (*Manso* nr. CIII. p. 44.) Poëta, dum inter comissationem ad puellae limina procedit, varia apud se consilia agitat. — V. 1. καλὸν φαίνουσα. Ex *Theocrito* Eid. II. 10. ἀλλὰ Σελάνα, φαῖνε καλόν. — ὀργάνιον. Sive tibiam, sive facem intelligit. Hoc probabilius. Vide ad Ep. LXXI. — V. 3. φιλάσωτας. Cf. Ep. LX. 1. Vox lexicis ignorata.— Num solam libidinosam illam reperiam, an cum amante cubantem? — Sequ. versu in Cod. scriptum ἀπὸ δαομένην. *Reiskius* dedit ἀποδαιομένην, nihil de varietate scripturae monens; ut igitur hanc lectionem in apogr. Lips. habuisse videatur. Putabat autem vir doctissimus, agi de meretricularum moecharumque consuetudine, pilos circa muliebrem locum amburendi. Vide inprimis *Aristophan.* Lysistr. 827. ἀπεφλευμένον τῷ λύχνῳ. At hoc a nostro loco alienissimum. *Salmasius* conj. ἐπαρωμένην, *multa imprecantem*; nimirum quod sola sit, et amator non veniat. Hoc *Brunckio* praestare visum est, dum melius quid excogitetur. *Manso* Salmasianam emendationem in textum recepit. Ejusmodi quid si poëta voluit, profecto malim:

λύχνῳ. πόλλ' ἐποδυρομένην.

multa de solitudine sua ad lucernam conquerentem. Lucernis amantes curas suas enarrare dicuntur, ut ap.

Appulej. in Metam. p. 213. ed. *Oudend.* *Multumque cum lucerna secreto collocuta.* Nemo ignorat facetum Praxagorae cum lychno colloquium in *Aristoph.* Eccles. init. Recte autem ἀπομύρεσθαι λύχνῳ, ut ap. *Alciphr.* I. Ep. XXXV. p. 154. τοῖς πεμπομένοις — θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι. Quod ap. eundem dicitur ἀποδύρεσθαι πρός τινα, I. Ep. XXXVIII. p. 182. — V. 5. Post εὔγκοιτον *Reiskius* integrum distichon excidisse arbitrabatur; ejusque conjecturae subscribunt *Brunckius* et *Schneiderus.* Dubitat *Manso*; subitum esse consilium et amantis adfectui accommodatum. — στεφάνους δάκρυσιν μυρ. Ductum videtur ex *Asclepiad.* Ep. IV. αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλίσι ταῖσδε κρεμαστοὶ Μίμνετε — οὓς δακρύοις κατέβρεξα. Epigr. inter ἀδέσπ. XXIV. λάβε τοῦτον τὸν στέφανον, τὸν ἐμοῖς δάκρυσι λουόμενον. — Pro ἐκδύσω in Cod. Vat. ἐνδύσας legitur. Illud *Reiskius* dedit, ut oratio sibi constaret. — V. 7. ἐπὶ γρ. Cod. Vat. — ὁ μύστης σῶν κώμων. Veneris mysteria, passim ap. poëtas et scriptores eroticos. *Musaeus* v. 145. θεσμὰ θεῆς ἱερόεντα καὶ ὄργια πιστά. Hinc Amor μυσταγωγεῖν dicitur ap. *Alciphr.* I. XIX. p. 72. Hujus generis nonnulla collegit *Arnald.* in Lect. gr. p. 180. et *Dorville* ad Charit. p. 402. — V. 8. στοργᾶς Vat. Cod. ῆς superscripto.

LXV. Vat. Cod. p. 117. Edidit *Reisk.* in Lips. Misc. IX. p. 459. nr. 354. (*Manso* nr. XCIX. p. 42.) Puellas enumerat, quarum amore incensus est. Haud scio, an M. imitari voluerit *Philodem.* Ep. XXI. — V. 1. ὤ, Hic et in sqq. Vat. Cod. οὔ exhibet; nec aliter ap. *Reisk.* legitur; sine sensu. Primo οὔ superscriptum in membranis μά. — Pro Δημοῦς iidem Τιμοῦς. Male. Nam Τιμὼ et Τιμάριον unum nomen. — μυρόῤῥαντον πρόθ. *Chariton* L. I. p. 3. 6. ἐῤῥαίνετο δὲ τὰ πρόθυρα οἴνῳ καὶ μύροις. Ibid. p. 5. 8. ἐστεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔῤῥαναν. — V. 5. Mutilus versus in Codice, qui habet: οὐκέτι σοι φαρέτρη πρ..α..εν (hoc erasum in membranis) πτερόεντας ὀϊστούς.

Digitized by Google

Brunckius itaque h. v. ex ingenio explevit; ne verbo quidem lectoribus monitis. — V. sq. Cod. κρύπτεις. Quod ad sententiam attinet, similia dixit *Archias* Ep. I. εἴς με κένωσον Πὰν τὸ βέλος, λοιπὴν μηκέτ' ἐφεὶς ἀκίδα. *Paul. Silent.* Ep. XX. ἰοδόκην γὰρ Εἰς ἐμὰ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην. *Lucianus* in Amor. T. II. p. 398. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν (Amorum) κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κᾂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται.

LXVI. Vat. Cod. p. 117. Planudea p. 452. St. 586. W. (*Manso* nr. C. p. 42.) Ejusdem argumenti ac praecedens. — V. 2. ὑπναπάτην. Obscurioris significationis vocabulum. *Somnum fallentem* vertit *Brodaeus*. Verum in similibus compositionibus, ut θρωματομιξαπάτη ap. *Agath.* Ep. LIII. ξεινοκυνοταπάτη ap. *Nicandr.* Ep. I. ἀπάτη oblectamentum et voluptatem significat. ψυχαπάτης ὄνειρος ap. Nostrum Ep. CIII. *jucundum est somnium.* Vide ad Epigr. II. Acceperim itaque ὑπναπάτης pro ὕπνου ἀπάτημα ἔχων, *quod somnum suavem et jucundum reddit.* Eodem vocabulo Noster utitur Ep. CII. ὑπναπάτῃ χειρὶ κλαινόμενος. — V. 3. Ἰλιάδος. Plan. et Cod. Vat. Juntina edit. etiam Ἰλυάδος. In marg. Codicis notatum recentiore manu: ἐγὼ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ Ἰλιάδος ὄνομα ἑταίρας ἐστίν. — V. 4. λύχνον πίνοντα μέλη. *Eichstaedt* in Diss. de Dram. Satyr. p. 67. haec eo referenda putat, quod λύχνοι dicuntur ἡδυφάγοι. Idem tamen κλάοντα corrigendum suspicatur. At πίνειν idem dicit. Sic *aures bibere* et *imbibere* dicuntur, quae accipiunt; et *aures bibulae, sitientes*; quem loquendi usum illustrat *Oudendorp.* ad Appulej. Metam. p. 6. et *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 4. 8. *Nunc mihi, si qua tenes, ab origine dicere prima Incipe; suspensis auribus ista bibam.* — V. 5. τραῦμα. Vitiosa haec lectio totius carminis sensum pessumdat. Quid enim? Qui tot puellarum amore laborat, num βαιὸν τραῦμα, idque in labiis habet? Quo-

modo autem in labiis? et quare, quaeso, *id sibi relictum esse* dicit? Praeclare hujus loci ulcus intellexit *Meinecke*, qui corrigit:

βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα.

Quod sine dubio verum est. Tot amoribus excruciato poëtae tantilla pars vitae relicta est, ut, si Amor vel paullulum tormenti addiderit, ipsi pereundum sit. Qui in mortis limine constituti sunt, animam in labiis habere dicuntur; ut *Bassus* ap. *Senecam*. Ep. XXX. *Non dubitare se*, dixit, *quin senilis anima in primis labiis esset.* Idem in Herc. Fur. v. 1308. *Hanc animam levem, Fessamque senio, nec minus quassam malis, In ore primo teneo.* Amphitryonis verba sunt. Haec loca cum similibus laudavit *Gataker* in Misc. Adverf. II. 6. p. 302. — ἐκπτύσομαι. Sic parasita ap. *Alciphron*. L. III. 6. p. 290. ἔκρινα οὖν, πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύσας, ἀποπτύσαι τὸ ζῆν.

LXVII. Vat. Cod. p. 116. Anthol. Plan. p. 471. St. 612. W. (*Manso* nr. LXIII. p. 29.) Comissatione poëta ad puellam defertur. Comp. Ep. LIV. — V. 2. ζῆλον. Vat. Cod. — κῶμον πέλαγος. Haec ex antiquiore poëta petita esse, colligere licet ex *Cicerone* de metaphoris agente in Libro *de Oratore* III. 41. *Nolo esse aut majus, quam res postulet, tempestas comissationis; aut minus, comissatio tempestatis.* — ¶. 21.] V. 3. πάντῃ Flor. Cod. Vat. — Laudat h. v. *Suidas* v. ἀφεῖνται, sed mutilum: πάντῃ δὲ φρενῶν οἱ ἀφεῖνται. Errorem vidit *Toupius* ad Suid. Tom. I. p. 60. qui sequ. versu ἐποψόμεθα corrigit, pro ἀποψόμεθα, quod in Planudea legitur. Haec correctio confirmatur Cod. Vat. ita tamen, ut τῷ ε superscriptum sit α. *Antipater Sid.* Ep. I. Μίνω θῶκον ἐποψόμεθα. *Philostr.* V. Apoll. IV. 47. τὰς ἀμπώτεις τοῦ ὠκεανοῦ ἐποψόμενος. Vulgatam tuetur *Wakefield* in Dil. Trag. T. I. p. 402. ubi ἀπόπτομαι et ἀφορᾶν, *e longinquo videre*, illustrat. At haec significatio ab hoc loco aliena.

est. Ceterum *Toupius* hoc Epigr. putabat scriptum in mercatorem quendam, qui cum Scyllam et Charybdin non ita pridem effugisset, nunc demum Scyllae mulierculae cujusdam amoribus implicitus, eundem plane cursum denuo periclitaturus esset. Sunt haec satis quidem ingeniosa, sed minus vera. Scriptum est hoc carmen in Trypheram, quam Scyllam vocat, sive propter pericula, in quae in ejus consuetudine incurrebat, sive etiam propter rapacitatem. Praeclare huc facit *Anaxilas* ap. Athenaeum XIII. p. 558. C. ubi meretricum tum temporis celebrium mores recenset: Ἡ δὲ Ναννὼ τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύσεται ἔτι λαβεῖν. Versus sunt tetrametri; primus laborans fortasse sic restituendus est: Ἡ δὲ Ναννὼ πολὺ τὸν νοῦν σοὶ διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ. Miror *Huetium*, qui in Not. p. 47. illi mulieri nec Trypherae nec Scyllae nomen fuisse pronuntiat; sed poëtam, metaphoram continuantem, Scyllae comparare puellam existimat, non tamen lapideam eam vocare, sed mollem et spirantem delicias. Qui Epigrammatariorum acumina cognita habet, non dubitabit accedere interpretationi, quam jam *Brodaeus* dedit, et proximum Epigr. egregie confirmat.

LXVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 449. St. 583. W. Lusus in nomine Trypherae. — V. 1. νὴ τὴν Planud. In pentametro Vat. Cod. μορφας et Τρυφερᾶ, accentu perperam posito.

LXIX. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 470. St. 611. W. Edidit etiam *Reiskius* in Miscell. Lipf. IX. p. 303. nr. 331. non ignorans tamen, in Anthologia exstare. (*Manso* nr. LX. p. 29.) Scriptum in puellam, quae secundum *Ovidii* praeceptum *comibus oculis amorem alliciebat*. III. A. A. 510. — V. 1. ἁ Vatic. superscripto ἡ. Deinde idem Cod. χαλκωποῖς exhibet. Hanc lectionem, sine dubio vitiosam, *Opsopoeus* sic explicat:

Digitized by Google

Amabilis Asclepias duris, tanquam tranquillis, i. e. *placidis oculis, persuadendo inducit omnes* ἐρωτοπλοεῖν. Hoc est veterum monimenta interpretari! — Pro γαλήνης, quod membranae praestant, Planud. γαληνοῖς legit, qua lectione admissa prorsus supervacuum erit οἷα. In *Brunckiana* ὄμμασι subaudiendum. Hoc merito displicebat *Tyrwhitto*, qui γαλήνη legendum censebat, in Notis ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 422. Suavis in oculis risus pellaciae comparatur ap. *Heliodor*. L. II. p. 166. τὸ ἀνέραστον βλέπων, οἷον θαλάσσης ἀπὸ κύματος εἰς γαλήνην ἄρτι λεαινομένης. Puellarum Veneris origines canentium μειδίαμα γαλήνης αἴνιγμα ap. *Philostr.* II. Imag. I. p. 811. Minus argute *Alciphron* III. Ep. I. p. 274. βοστρύχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Asclepias igitur dulce ridentibus oculis viros ad amorem pellicit, ut maris tranquillitas navigandi cupiditatem excitare solet. *Lucretius* de priscorum hominum conditione agens L. V. 1002. *Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis. Lucianus* de Dom. 12. Tom. III. p. 197. ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα —. Conf. *Moschi* Eidyll. V. 2. εὐμ πεῖθει. Vat. Cod.

LXX. Cod. Vat. p. 116. Planud. p. 451. St. 586. W. (*Manso* nr. LXI. p. 29.) „Sensus est: Si „nudam videris Καλλίστιον, fatearis, vocandam illam esse „Καλλίσχιον, mutato τ in duplicem literam Syracusiam, hoc „est in χ. Vide Salmas. in Herodis Attici Inscr. p. 223." *Br.* Docet *Salmasius*, τὸ χ duplicem literam vocari, quod tantum valeat, quantum κ cum adspirationis signo, sive ΚΗ. Partem veri *Brodaeus* vidit, qui tamen de binis ab *Epicharmo* inventis literis Θ et Χ cogitans, hunc sensum elicuit: *Non* Καλλίστιον *eam vocares, sed* Θαλλίσχιον. Scholiastes, quem *Opsopoeus* sequitur, in omnia alia abiens, Ἐπίχαρμος τὸ ψ. εὗρε notavit. Fateor, mihi hoc carmen,

etiam post *Salmasii* interpretationem, nondum satis videri expeditum. Ad verbum verti debebat: *Si Callistium nudam videris, dices: Mutata est duplex Syracusana litera.* Jam si hoc aenigmate Καλλίσχιον significare voluit poëta, sensus evadit ei, quem *Salmasius* indicavit, plane contrarius, nempe hic: Dices: illa pygarum pulcritudo, qua olim Callistium excellebat, nunc abiit et evanuit. — Ceterum Καλλίστιον meretricem commemorat *Athen.* L. XIII. p. 585. B. Pro Συρηκόσιον autem, quae est *Salmasii* lectio, Planudea et Cod. Vat. συρηκοσίων legunt.

LXXI. Cod. Vat. p. 89. Planud. p. 467. St. 608. W. sine lectionis diversitate. (*Manso* nr. CIV. p. 44.) Dubitare licet, utrum *Philodemi* sit, cui Planudes, an *Meleagri*, cui Vat. Cod. tribuit. Puella de amante perjuro conqueri videtur; nisi forte ad pueriles amores referendum est. Manifeste falsum lemma Codicis: εἰς ἑταίραν τινα. *Meleager* fortasse expressit *Asclepiad.* Ep. XVIII. — V. 1. νὺξ ἱερή. *Testes sidereae tota corona deae.* *Propert.* III. El. XIX. 10. λύχνε, συνίστορας. Lucerna mysteriorum in Veneris sacris testis, ut dea invocari solet. *Philodemi.* XVII. συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λύχνον. *Statyll. Fl.* Ep. III. νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων — λύχνον. *Conscio lumine vultus ejus adspexi. Appulej.* Metam. V. p. 369. ubi vide *Oudendorp.* Similia collegerunt Interpp. *Petronii* c. XXX. *Burmann.* ad Propert. p. 315. ubi nec nostri carminis oblitus est; et *Heinrich* ad Musaeum p. 36. sq. — V. 5. ἐν ὕδατι φ. quae irrita cadunt, aut quorum memoriam obliteratam volumus, ventis et undis tradere dicimus. *Propert.* II. El. XXI. 10. *Quidquid jurarunt, ventus et unda rapit.* *Ovid.* L. II. Am. XVI. 46. *Verba puellarum, foliis leviora caducis, Irrita, quo visum est, ventus et unda ferunt.* — V. 6. ἐν κόλποις. Ut *Philodemus* Ep. XX. ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἥμεθα Νηϊάδος.

LXXII. Vat. Cod. p. 590. Primum distichon edidit *Alberti* ad Hesych. T. I. p. 219. et *Burmannus* ad

Digitized by Google

Propert. p. 162. (*Manso* nr. CVI. p. 45.) Gallo gallinaceo, qui cantando ei somnum turbaverat, mortem minatur. Expressum ex *Anacreontis* Od. XII. Nostrum ante oculos habuit *M. Argentar.* Ep. VIII. — V. 1. ὀρθροβόας. Meminit hujus epitheti, ut a recentioribus usurpati, *Eustath.* in Il. p. 1162. 1. Ejus auctorem indicat *Athen.* L. III. p. 98. E. Fictum autem ad similitudinem τοῦ ὀρθρογόη, quod est hirundinis epitheton ap. *Hesiod.* E. καὶ H. 568. Vide *Casaubon.* ad Athen. p. 194. 35. *Lucis auctores aves* gallos vocat *Propert.* IV. 2. 32. quod imitatus est *Martial.* XIV. Ep. ult. *Cristataeque sonant undique lucis aves.* — Seq. versu *Burm.* vitiose edidit κεράτεις. — πλευρ. κελαδ. Fortasse ex *Anyte* petitum Ep XI. οὐκέτι μ' ὡς τοπάρος πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων Ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος. — V. 4. καὶ τὸ φ. Cum puella igitur cubare putandus est poëta, quod non diserte dixit. Paulo durior verborum compositio, βραχὺ τοῦτ' ἔτι νυκτὸς καὶ τὸ φιλεῖν, corruptelae suspicionem movet. — V. 5. φίλα θρέπτειρα χάρις. Sensum horum verborum obscurum esse non patitur locus *M. Argentarii* l. c. hinc derivatus: ἢ τάδε θρέπτρα τίνεις; cum quibus comparari possunt haec *Aristaeneti* I. Ep. XXV. p. 61. ταῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα· οὕτω με νῦν ἀντιπελαργοῦσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν. Hic igitur *nutricia* vocantur θρέπτρα sive θρεπτήρια et τροφεῖα· nusquam θρέπτειρα hoc sensu occurrit, quod potius ipsam *nutricem* significat. Cf. *Diotimi* Ep. I. — His facile inducor, ut corruptam esse scripturam suspicer, fortasse sic corrigendam:

ἅδε φίλα θρέπτρων χάρις ἦν.

Fortasse tamen alii melius quid reperient. — Seq. versu Cod. Vat. legit: ἔχατα γήρυεαι. quod in γηρύεαι mutandum erat. Sic *M. Argent.* l. c. — οὐκ ἔτι νυκτὸς φθέγξεαι, αἱμάξας βωμὸν, ἐν ἀμφιτόμῳ, ut haec scribenda esse olim docui.

Digitized by Google

¶. 22.] *LXXIII.* Vat. Cod. p. 575. Planud. p. 484. St. 629. W. (*Manso* nr. L. p. 25.) Lusus est in ῥήσει, πνεῦμα κυβεύειν, quae de iis usurpatur, qui summum vitae periculum adeunt. Vide notata ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. In ejusmodi periculum poëta se a Cupidine adductum esse ait, idque, quod miseris, a pusillo et supine agente puero. Vide, quae diximus ad Ep. XXV. 1. Amores talis ludentes habes ap. *Apollon. Rhod.* III. 115. *Lucian.* D. D. IV. *Philostrat.* Imag. VIII. p. 872. *Asclepiad.* Ep. VIII. quod Meleagro fortasse obversabatur, dum haec scribebat.

LXXIV. Cod. Vat. p. 586. (*Manso* nr. CV. p. 45.) Neminem scio, qui elegans hoc distichon ante *Br.* ediderit. Eandem ἔννοιαν iterum et fusius tractavit Ep. LXXXI. Colorem Meleagrum duxisse puto ex *Platonis* Ep. XXI.

LXXV. Vat. Cod. p. 586. Planud. p. 472. St. 613. W. (*Manso* nr. LXVIII. p. 31.) Amorem Timarii oculis captum fingit. Dubito fere, an integrum sit hoc Epigramma, in quo expositionem, quam vocant, desidero. Vide, an olim junctum fuerit hoc distichon ei, quod, ut *Meleagri*, legitur in Cod. Vat. p. 101.:

Ἰξὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμάριον, πῦρ·
ἢν ἐσίδῃς, καίεις, ἢν δὲ θίγῃς, δέδεκας.
καὐτὸς Ἔρως ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἥλω,
τοῖς σοῖς ἀγρευθεὶς ὄμμασι, Τιμάριον.

Quod si tamen aliis aliter visum fuerit, non repugnabo. — Non omittendum, in membranis, ordine nonnihil diverso, legi: ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὄ. minus concinne.

LXXVI. Vat. Cod. p. 585. Edidit *Wolf.* ex Cod. Uffenbach. in Fragm. Sapph. p. 232. (*Manso* nr. LXIX. p. 31.) Diodorum, alios amoris ignibus inflammantem, ipsum Timarii puellae amore flagrare. — V. 1. Hunc vers. proferens *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 238. βάλλει exhibet. Male. — λαμυροῖς ὄμμασι. Vide ad Ep. L. 2. —

Digitized by Google

V. 2. τὸ γλυκ. *quamvis ipse Amoris armatus telis.* γλυκύπικρον βέλος ductum, ut constat, ex *Sapphus* fr. X. Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον. Consule *Valcken.* ad Hippol. p. 200. — Pro ἢ τόδε Cod. Lipf. ἦν τόδε. Geminum germanum est Ep. ἀδέσπ. CCLXVII. ὢ μέγα θαῦμα· φλέξει τις πυρὶ πῦρ, ἥψατ' Ἔρωτος ἔρως. Epigr. Heroic. I. T. III. p. 141. τίς πυρὶ πῦρ ἐδάμασσε· τίς ἔσβεσε λαμπάδι πυρσόν. *Antipater Sidon.* Ep. XLI. τίς πυρὶ πῦρ καὶ δόλον εἷλε δόλῳ. Simili acumine Amor ad Psychen in *Appuleji* Metam. V. p. 364. *ipse amator advolavi tibi. Sed haec feci leviter, scio: et praeclarus ille sagittarius ipse me telo meo percussi, teque conjugem meam feci.*

LXXVII. Cod. Vat. p. 118. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. T. IX. p. 466. nr. 360. Ad *Toupii* mentem emendatum dedit *Schneider.* in Per. crit. p. 15. sq. (*Manso* nr. LXX. p. 32.) Timarium, jam vetulam factam, cum navigio, fluctibus et ventis quassato, comparat. Allegoriis, a re nautica ad rem Veneream traductis, nihil in hoc poëtarum genere frequentius. Conf. Ep. *Antiphili Byz.* I. et quae ibi notavimus. *Simonid.* Ep. LXIV. *Paul. Silent.* Ep. X. De Clodio, impurissimo homine, *Cicero* in Orat. de Harusp. Resp. 27. *Quae navis unquam in flumine publico tam vulgata omnibus, quam istius aetas fuit.* Facit huc locus facetus *Plauti* in Menaechm. II. 3. 51. ubi cum Erotium meretrix quaesivisset a Menaechmo, *quam tu nunc mihi navem narras?* isque respondisset: *ligneam, saepe tritam, saepe fixam, saepe excussam malleo*; id allegorice de sua conditione dictum accipit. — V. 1. Laudat hoc distichon *Suidas* T. II. p. 294. κέλης· εἶδος πλοιαρίου μικροῦ· pro τοῦ πρὶν legens τὸ πρὶν, et sq. versu εἰρεσίην. Utrumque etiam in membranis est. Nostra lectio *Toupio* debetur, in Em. ad Suid. T. I. p. 224. cujus interpretationem adscribam: *Timarium, quae antea fuerat venusta, solida,*

Digitized by Google

fucci plena, jam anus facta, non amplius remigio Veneris est idonea. Non amplius fert corpus, Veneris remigio πλωτόν. Lusus fontem, in ambiguitate vocabuli κώπης positum, indicavit *Kuster.* ad *Suid.* l. c. Rem fusius explicavit *Schneiderus* p. 99. *Aristophani* nimirum debetur, cujus haec sunt in Lysistr. v. 60. ἀλλ' ἐκεῖναι γὰρ οἶδ' ὅτι Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι. — τοῦ πρὶν γλαφυροῖο, *olim elegantis, nitidae et tersae.* — V. 3. κέρας ἱστῷ. Sic Codex. Sed *Br.* ἱστοῦ scribendum censet: *ut antenna mali.* Proprie κέρας antennae cornu. Vide *Lambin.* ad *Horat.* Epod. XVI. 59. *Non huc Sidonii torserunt cornua nautae.* — Mox verba πολιὸς κρόταφος *Manso* de *capillo cano et horrido* accipit, quod vix verum. Collum significari videtur; hoc in vetula (πολιὸς ad partem traductum) ἐκλέλυται, *solutum est,* et vix tremulum caput sustinet. — V. 5. Excitat h. v. *Suidas* T. III. p. 358. in σπαδονίσματα. Ad quem locum *Toupius* p. 433. haec notavit: *Res eunuchi sive σπάδονος flaccidae ac pendulae sunt. Hinc eleganter poëta de mammis pendentibus σπαδονίσματα μαστῶν. Mammas pannosas vocat Martialis. Hesych.* σπαθίσματα. τὰ σπαδονίσματα. — Seq. versu *Br.* γαστρὸς nove et inusitate pro casu recto positum putat. Quo admisso, omnia sunt expeditissima. Vide tamen, an verba jungenda sint in hunc modum: *Timarium* ἔχει στρεπτὰς ῥυτίδας ἐκ σάλου γαστρός. *ventre, in Veneris remigio, saepe exagitato et concusso.* Verbum σκλαδεῖσθαι pro *subagitari* passim obvium. *Strato* Epigr. XCV. — Tum vero etiam χαλᾷ versu praec. ad meretricem referendum, *pannosas mammas* haud aliter ac *vela pendula* laxantem. — V. 7. κοίλη θάλασσα. Proprie est unda dehiscens terramque aperiens inter fluctus. *Pollux* I. 108. θάλαττα τραχεῖα, κοίλη θάλαττα, καὶ κοιλαινομένη, καὶ τραχυνομένη. ubi vid. Intrpp. Turpiora sunt haec, quam quae diserta interpretatione explicanda suscipiam. Curiosioribus *Reiskius* satis faciet. Puto tamen, *Meleagrum* scripsisse: . . .

Digitized by Google

κοίλη δὲ θάλασσῃ

πλημμυρεῖ.

navis alvus abundat aqua marina. κοίλη, sc. ναῦς. *Theocrit.* Eid. XXII. 11. οἱ δὲ (venti) σφῶν κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα — ἐς κοίλαν ἔῤῥιψαν. Quo sensu a veteribus dicatur κοίλη ναῦς, exemplis allatis, docuit *Dorville* ad Charit. p. 673. sq. — V. 9. Vitiosam lectionem Analectorum γ' ὃς ζῶος, emendat *Br.* in Lectt. γ' ὃς ζωός. In membranis δύστανός τι ζωός. Nec aliter apogr. Lips. cujus lectionem correxit *Reiske.* Post ὧν eaedem membranae τ' inserunt. Ad sensum *Manso* comparavit *Aristoph.* Eccles. 1090. ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν φιλεῖν. — Sq. versu in apogr. Lips. ἐπ' omittitur, lacuna relicta, quam *Reiskius* implevit, ἐν reponens. Nostrum est in Cod. Vat. — εἰκόσορος. ἑρμήνεια τοῦ εἰκόσορος τὸ εἴκοσιν ἑταίρους ἔχειν τοὺς ἐρέσσοντας δηλαδή. *Eustath.* ad Od. p. 358. 14. *Simonides* in Epigr. supra laudato meretriculas ναυκλήρων ὁλκάδας εἰκοσόρους appellat. Lectio ἄνωθε vitiosa videbatur *Schneidero*, qui in margine ἄφνω conjecit. Satis concinna foret oratio, si *Meleager* scripsisset:

δύστανός γ', ὃς ζωὸς ἐπ' ὧν Ἀχερουσίδα λίμνην
πλεύσετ' ἀνὴρ, ἐπιβὰς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

Sed hoc genuinum praestare minime ausim. *Reiske* ἄνω ἐπιβὰς, cum in apogr. Lips. ἄνωτ' ἐπιβ. exstet.

¶. 23.] *LXXVIII.* Vat. Cod. p. 581. (*Manso* nr. LXXI. p. 32.) Lusus est in nomine Φάνιον, quod *facem* significat. Vide, quae de verbis φανὸς, πανὸς et φάνιον collegit *Wetstein.* ad N. T. I. p. 946. sq. Apud *Aristoph.* in Vesp. 1363. meretrix Δαὶς vocatur; ubi vide *Flor. Christ.* — V. 1. ἔτρωσεν. Genuina est Cod. Vat. lectio, quae etiam in marg. ap. Lips. notata reperitur, cum in contextu sit ἔστρωσεν. — Seq. vers. αἰθομένων Cod. Vat. apogr. Lips. et Giess. — V. 3. In comissatione se Phanii

Digitized by Google

amore incensum esse, indicare videtur. φάνιον συγκ. παθ. facem, quam Cupidines in comissatione gestaverant. Hinc Veneris φάνιον. — Pro μορφοφεγγὲς in membr. et in apogr. Lips. μυροφεγγὲς exstat; quod recte emendatum existimo. Fax erat jam fere consumta, βραχὺ φάνιον. ὠκύμορον φλόγα *Oppianus* vocat flammam celeriter pereuntem sive *morientem*, in Κυνηγ. L. I. 131. Sic *Ovid.* L. Amor. II. 11. *Vidi ego jactatas mota face crescere flammas: Et vidi nullo concutiente mori.* — V. 5. τὸ δὲ βραχὺ φ. Parva illa fax magnum in pectore meo incendium fecit. In sequ. versu valde dubito de lectionis sinceritate. Illud πῦρ ψυχῆς, *animae ignis*, *qui pectori incenditur*, καιόμενον τῇ κραδίᾳ, mire ineptum est. Emendandum putavi:

πυρσὸς, φεῦ, τῇ 'μῇ καιόμενος κραδίᾳ.

πυρσὸς de Amoris flamma frequens. Epigr. Inc. XLIX. ὅσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου. et Ep. Inc. III. πυρσοὺς ἄρσενας ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἐνθρακίῃ. Bene sibi opponuntur φάνιον μορφοφεγγὲς, fax parva et minimi fulgoris, et πυρσὸς, fax major, et magna flamma ardens. Sic Epigr. sequ.

ὦ βραδὺ φέγγος λάμψαν ἐμοί· μέγα πῦρ φάνιον ἐν κραδίῃ.

LXXIX. Vat. Cod. p. 580. sq. Anthol. Planud. p. 485. St. 630. W. (*Manso* nr. LXXII. p. 33.) Similis lusus. Primi distichi sensum illustrat Ep. ἀδεσπ. XVII. Ἀντίπατρός μ' ἐφίλησ' ἤδη λήγοντος ἔρωτος, Καὶ πάλιν ἐκ ψυχρῆς πῦρ ἀνέκαυσε τέφρης. — In fine pentametri male apogr. Lips. ῥυπτόμενον. — V. 3. ἀνεπέτοξα. Flor. edit. — V. 4. τῷδε λ. ἔβαλε. Planud. ubi κνέφατι subaudiendum. Sed elegantior est membranarum lectio. — V. 5. ἐκ δὲ φλ. Si vera est lectio, accipi debet, ut fecit *Opsopoeus*, de Amore, qui post flammam, in pectore poëtae accensam, ipse impetum facit. ἐπιτρέχειν dicuntur hostes, qui in regionem aliquam irrumpunt. Vid. *Dorv.* ad Charit. p. 573. At plura sunt, quae mihi displiceant in hoc

Digitized by Google

hemistichio. Cupido, cum flammae particulam poëtae pectori injiceret, certe amoris aestum in eo excitavit; idque factum esse poëta queritur; non igitur opus erat, primum flammam, deinde etiam ipsum Cupidinem in pectus immitti. Deinde desidero expressam significationem effectus, quem Cupidinis strategema habuisse debuit; qualis est in praecedente Epigr. cui nostrum ex omni parte simillimum: ἐκ δέ με φέγγος ἔτηξε. Certe, si Meleager scripsisset:

αὐτίκα φλὸξ πάντη μοι ἐπέδραμεν —

concinnior esset oratio, neque quidquam superesset difficultatis. Nec tamen nostrum sic scripsisse pronuntio; quamvis videri possit expressisse versum *Sapphus* a *Plutarcho* servatum T. II. p. 81. D. ἂν δὲ λεπτὸν Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδέδρομε. Propius foret ad vulgatae ductus:

ἦκα δὲ φλὸξ — — —

idque etiam propter servatam part. δὲ magis probandum. — V. 6. κραδίᾳ Cod. Vat.

LXXX. Vat. Cod. p. 576. (*Manso* nr. LXXIII. p. 33.) Navibus poëta quaedam puellae Phanio nuntianda mandat. Carmen paulo obscurius, in quo quaedam minus diserte dicta, quaedam in Codice depravata sunt. Adscribam, quae *Brunckius* in Lect. p. 313. de hoc carmine monuit: »Hoc carmen foede corruptum est et a »viris doctis feliciter emendatum, excepto v. 6., in quo »scriptura codicis: οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πειζοπόρον. reposito »πειζοπόρον non juvatur sensus, qui ineptissimus est. »Qui enim e Tyro, aut altero quovis continentis loco »in insulam pedestri itinere pervenire poterat? Pro»fecto non e Tyro mandata haec dedit; nam e Syria »vela in Hellespontum facientibus secundus ventus non »est Boreas, quo flante illis in portu subsistendum est. »Multum exercuit hoc carmen virum doctrina et inge»nio praestantissimum, *Bern. Monetam*, qui felici vena

„illud elegantissimis latinis versibus reddidit, quos,
„quum inediti sint, hic cum lectore communicabo:

„Velivolae pinus, quaecunque Aquilone egentes
„Hellespontiacum finditis acre salum,
„Si mea se vobis in Coo Phanion offert
„Littore, venturas prospicit unde rates,
„Haec illi pro me vos pauca: Quid anxia nautam
„Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.
„Nulla mora, his dictis, Boreas a puppe secundus
„Flabit, et ad portum lintea vestra feret.“

Haec ille. Qui quae de obscuritate et corruptela v. 6. dicit, infra videbimus. Hoc optime notavit, haec mandata navibus dari, ex septentrionali maris Aegaei parte ad meridionales regiones tendentibus. Hinc efficitur, poëtam, cum haec scriberet, in aliqua Asiae parte, sive in una insularum Archipelagi, certe in regione fuisse, quam praeterire debebant naves ab Hellesponto insulam Con petentes. Ceterum navibus mandata dari, quibus prolatis secundis usurae sint ventis, vix probabile commentum. — V. 1. πελαγείτιδες. Vat. Cod. A seq. vers. Βορέην. — καλὸν vocat Boream, sive ut faventem navibus; sive ut Orithyae amatorem. — V. 3. ἐπ' ἠιόνι exhibet apogr. Lips. ἠιόνων dedit; ubi hoc distichon excitat, Ducker ad Thucyd. L. VIII. p. 251. ed. Bip. — κατὰ νῆσον. Manso, ut difficultatem, a Brunckio motam, expediret, interpretatur de Phanio in litoribus insulae Coo oppositis, h. e. in litoribus Cariae, fortasse Halicarnassi sedente. Sic certe intelligatur, quomodo poëta pedibus ad puellam pervenire possit. Nec dubitare licet de significatione praepositioni κατὰ tributa; quam illustrarunt Valckenar. ad Herodot. L. III. p. 200. 27. Dorville in Sicul. T. I. p. 4. Burmannus in Sic. T. II. p. 448. Quum mihi tamen de sensu seq. distichi paulo aliter statuendum videatur, ac Br. statuit, malim verba sic

is

Digitized by Google

jungere, ἣν κατὰ νῆσον Κῴαν, οἶμαι scil., [illegible]. Naves ipsae dicuntur *κατά τινα τόπον εἶναι*, cum loco alicui e regione sunt: *auf der Höhe des Orts.* *Plutarch.* T. II. p. 419. C. vocem gubernatori auditam narrat, quae diceret, *ὅταν γένῃ κατὰ τὸ Παλῶδες, ἀπάγγειλον, ὅτι Πὰν ὁ μέγας τέθνηκε.* et mox: *ὡς οὖν ἐγένετο κατὰ τὸ Παλῶδες.* Non igitur fieri potest, quin tibi Phanium ab litore insulae in mare prospicientem fingas. Nam nisi hoc significare voluit poëta, profecto non video, cur insulam Con omnino commemoraverit. — V. 5. *ἀγγείλατε.* Cod. Vat. *ἀγγείλαντε* apogr. Lips. — Mox membranae corruptissime: *καλῇ νυσσὸς με κομίζει.* Haec satis feliciter emendata videri debent. Νυὸς pro *νύμφη* posuit *Theocrit.* XVIII. 15. Cf. *Valcken.* ad Adon. p. 371. C. — *με* ad poëtam referendum. — In sequentibus nihil video, nisi hyperbolicam desiderii significationem. Cupiditas te videndi me vel per mare et undas, nec, ut vulgo solet, navibus, sed vel ipsis pedibus in tuos amplexus ducet. Hic non quaerendum, an fieri possit; ut quis pedestri itinere insulam accedat. Amori nihil non exsuperandum videtur. Similem ardentissimi desiderii significationem praebet *Seneca* in Epist. XLV. *nec me Charybdis et Scylla et fabulosum istud fretum deterrere potuisset. Transnatassem ista, non solum trajecissem, dummodo te complecti possem.* *Alexis* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 165. A. ἐπὶ δεῖπνον ἐς Κόρινθον ἐλθὼν Χαιρεφῶν ἄκλητος, ἤδη γὰρ πέτεται διαπόντιος. Quod parasita potest, quidni amator efficiat? Quin in hac ipsa re amatoria simile quid dixit *Strato* Ep. XLIV.:

πτηνὸς Ἔρως ἤγαγέν με δι' ἠέρος, ἡνίκα, Δᾶμι,
γράμμα τὸν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγε.

et *Paulus Silent.* Ep. XXXVI.:

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερόης τεὸν ἴχνος ἐρείσεις,
πτηνὸς Ἔρως πτηνῷ κεῖσε [illegible] με φέρει; … …

αἱ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὑπόχρυσον ἔρχεαι Ἠῶ,
παιδὸς ἁμαρτήσεις ἔρχομαι ἐν στομάτεσι.

Fateor, inter haec exempla nullum esse, quod nostro loco ad amussim respondeat; in nullo enim eorum commemoratur, qui mare pedibus transire velit. At plurima sunt in his carminibus sine exemplo dicta; ut hoc ipsum, quod navibus mandata dantur; cui ἐννοίᾳ similes scio permultas, parem nullam. — V. 7. εὖ τέλοι αὐτίκα. Cod. Vat. In apogr. Lips. εἰ γὰρ τοῦθ' ἔρδοιτ' εὖ ..... τέλοι αὐτ. In marg. notatum εὖ μοι τέλοι. — Ζεὺς οὔριος, i. e. ventus secundus, quem Jupiter mittere existimatur. Vide *Bergler* ad Alciphr. p. 255. sq.

¶. 24.] *LXXXI.* Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. T. IX. p. 313. nr. 341. (*Manso* nr. LXV. p. 30.) Poëta in puellae amplexibus haerens de Luciferi ortu conqueritur. Conf. Ep. LXXIV. — V. 1. Ὀρθρογόη. *Aurora — ingrata viris, ingrata puellis. Ovid.* I. Amor. XIII. 9. Pro ἀντέλλεις apogr. Lips. ὑπέρτεις, quod emendavit *Reiske.* — V. 3. Optat, ut Lucifer converso cursu Hesperus fiat, quod jam olim in Jovis gratiam fecerit. Pro ἐπ' Ἀλκμήνην in *Reiskii* edit. Ἀλκμήνῃ legitur; idque verius videtur: *in Alcmenae, a Jove amatae, gratiam.* Vide *Abresch.* in Lectt. Aristaen. L. I. p. 97. sq. — Versu ultimo δ' abest a membranis; nec *Reiskius* agnoscit. Reperitur in Cod. Dresd. Certe hac particula omissa, paulo vividior existit oratio, modo post ἀντίος colon ponas. Ad Jovem in simili re provocat *Ovidius* I. Amor. XIII. 45. *Ipse deûm genitor, ne te tam saepe videret, Commisit noctes in sua vota duas.* Conf. *Macedonii* Ep. IX.

LXXXII. Vat. Cod. p. 112. *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 314. nr. 342. (*Manso* nr. LXVI. p. 31.) De noctis, sine puella transactae, longitudine conqueritur. — V. 3. *Reisk.* αὖθις habet pro αὐτίκα. — V. 4. ἐπὶ χειμῶνα

Digitized by Google

Cod. Vat. Byblis ap. *Ovidium* Metam. IX. 484. *Ut meminisse juvat! quamvis brevis illa voluptas, Noxque fuit praeceps, et coeptis invida nostris.*

LXXXIII. Vat. Cod. p. 110. Primus edidit *Majus* in Obss. sacris p. 147. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 304. nr. 334. (*Manso* nr. LXVII. p. 31.) Ad Demo, puellam, Judaei cujusdam amore flagrantem. Non bene cohaerent duo disticha, quod animadvertit doctissimus *Manso*. Vide, an integrum sit carmen. — V. 3. σαββατικὸς πόθος. De amore erga virum, Sabbata celebrantem, accipe. *Si Judaeum amas, et cum eo Sabbata celebrare cupis, non equidem miror, nam in ignavis et frigidis Sabbatis amoris tamen ignis calet.* ψυχροῖς. *Judaeis — septima quaeque fuit lux Ignava. Juvenal.* Sat. XIV. 105. τὸ ψυχρὸν, ut ap. Latinos *frigere*, de otio et ignavia; quae *Heynii* verba sunt ad *Tibull.* I. X. 53. ubi *Rutilium* laudat I. 389. de Judaeorum agentem *populo, cui frigida Sabbata cordi, Sed cor frigidius religione sua est. Septima quaeque dies turpi damnata veterno.* Graecis vilia et inutilia omnia vocantur ψυχρά. ut ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα ap. *Lucian.* T. I. p. 155. ψυχρὴ ἐπικουρίη ap. *Herodot.* VI. 488. 72. ubi vide *Wesseling*. Mire nostrum locum explicavit *Majus* l. c. p. 149. cujus interpretationem contortam et ineptam adscribere piget. Ceterum *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* datis, in calce Vitae Reisk. p. 492. hunc versum expressum putabat ex *Theocrit.* Eid. III. 20. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις. Similitudo est in positione verborum, quae an sit fortuita nec ne, nemo facile dixerit.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 116. Planud. p. 452. St. 386. W. (*Manso* nr. LXXIV. p. 33.) In hoc Epigr. et Ep. LXXXVI. ductus videtur color ex *Leonid. Tar.* Ep. LXXIII. σύγκοιτα φίλτρα. pro συνόντα videtur positum; nihil amplius; ut συντρέφεσθαι, συνοικίζεσθαι. et similia

pro συνεῖναι. αἰσχύνη σύντροφον βλέμμα dixit auctor incert. Ep. IX. Anacreon ἱμέρωσι σύντροφος. ap. Eugen. T. II. p. 453. σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον dixit Pindar. Pyth. 9. 42. — Perperam Cod. Vat. Ζηνοφίλα exhibet casu recto.

LXXXV. Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. LXXV. p. 33.) In pictam Zenophilae imaginem scriptum videtur. Aliter *Manso*, qui poëtam gratum animum amico testari putat, quod ipsi in contrahenda familiaritate cum pulchra Zenophila profuerit. Dubito, an recte. — V. 1. ἑταίρην. Cod. Vat. λαλίαν de *dulce loquenti* puella non male accipias. λαλιὰ enim de familiari collocutione cum amico aliove poni docet *Casaub.* ad Athen. VI. p. 423. 21. et λάλιος in bonam partem crebro usurpatum illustrat *Ruhnken.* in Epist. crit. p. 135. et ad Hermesian. Eleg. v. 78. p. 297. Quum tamen in sequentibus Epigr. canora Zenophilae vox plus semel laudetur, haud scio, an epitheton ad illam facultatem referendum sit. *Horat.* III. Od. XI. 5. de testudine: *nec loquax olim neque grata.* i. e. οὔτε λαλός ποτε οὔτε ἡδεῖα. *Lucian.* T. III. p. 97. 43. puellam commemorat πάνυ καλὴν, λάλον μέν τοι γε καὶ στωμύλην καὶ ᾠδικήν. — Ut hoc carmen de imagine picta interpretandum putem, facit inprimis verbum παρέδειξεν. Pictor, quae ad vivum expressa sunt, dicitur δεῖξαι κατὰ τὴν φύσιν ap. *Philostrat.* II. Icon. XXVIII. p. 853. Timomachus mortalibus ζῆλον ἔδειξε Μηδείης in Ep. ἀδεσπ. CCXCIX. Sed de hac verbi δεικνύναι significatione, de pictoribus sculptoribusque usurpata, qui expressissima similitudine imagines animant, fuse disputavit *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 11. — T. 25.] V. 3. ᾗ ῥ' ἐτύμως ἀνήρ. Planud. metri ratione neglecta. Vat. Cod. etiam vitiosius ἄρ' ἐτοίμως ἀνὴρ κ. — Lusus est in verbo κεχαρισμένον et χάρις. Illud et opus est gratum ei, cui dono datur, et a Gratiis perfectum sive omnino venustum: χάρις autem etiam munus significat, quando gratis munus sequitur. Hinc

χάρις et δωρεὰ frequenter junguntur. Exempla collegit *Wetstein.* ad N. T. II. p. 48.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 470. St. 611. W. (*Manso* nr. LXXVI. p. 34.) Causae, cur Zenophila regnum quoddam inter mortales exerceat, enumerantur. His simillimi versus *Propertii* I. El. II. 27. *Cum tibi praesertim Phoebus sua munera donet, Aoniamque libens* Calliopea *lyram: Unica nec desit jucundis gratia verbis, Omnia quaeque Venus quaeque Minerva probat.* Nostrum expressit Auctor Inc. Ep. DCCXLIII. μορφᾶς ἆ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις, Ἔργα δ' Ἀθάναια τεχνὰ σαοφροσύνας, Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ παντίδα τὰν φιλέραστον Σύμφωνον ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσι. — V. 1. Μούσαις Var. Cod. et ἡδυμελεῖς. Hoc etiam Planud. habet. — Quod in fine pentametri legitur, ὑφηνιόχῳ debetur *Toupio* in Em. ad Suid. T. I. p. 240. nam in Planudea et in membranis Vatic. ἐφ' ἡνιόχῳ legitur. Idem ἡνίοχος et ὑφηνίοχος. Vid. *Homer.* Il. Z. 19. Eleganter autem, secundum *Toupium*, poëta Zenophilam suam Amoris ὑφηνίοχον vocat. Hoc *Brunckio* placuisse miror. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 29. κάλλει ἡνίοχος legendum existimat. Rationem enim suadere, Zenophilam κάλλος ab amore accepisse. Sic certe Ep. LXXXIV. Ζηνοφίλα, κάλλος μὲν Ἔρως — ἔδωκε. et Ep. LXXXIX. ἆ Κύπρις ὤπλισεν εὐνὰν Καὶ Πειθὼ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρως. Hanc Viri doctissimi conjecturam *Manso* in contextu posuit. Vehementer tamen dubito, an sic *Meleagro* vera et genuina lectio restituta sit. Amorem ἡνίοχον appellari, supra vidimus ad Ep. III., sed ita, ut, cujus rei habenas gerat, adjectum sit. Ne opponas *Hermesianactis* versum 85., δεινὸν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον, quamvis hujus loci diversa ratio est, depravatum videtur δεινὸν, quod in hexametro praecedit, et scribendum:

θυμῷν δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

Sic oratorem *animi habenas tenere* dixit Auctor Dial. de causſ. corr. eloq. c. XXXI. — Deinde in *Wyttenbachii* lectione etiam hoc durum, quod πὸν omittitur. Quare veram lectionem latere puto. Quod ipse olim conjeci:

καὶ Ἔρως κάλλεϊ σὺν γλυκερῷ,

a vulgata longius recedit, quam ut pro vero haberi poſſit. Sed hujusmodi quid latere, ſuſpicari licet ex verbis ſupra laudatis Ep. LXXXIX. — V. 3. ἐπ' ἔνειμαν. Cod. Vat.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 107. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manſo* nr. LXXVIII. p. 35.) Canentem Zenophilam poëta audiens, vehementi amoris flamma corripitur. — V. 1. Excitat *Suid.* v. πηκτίς. De πηκτίδι vide notata ad *Cometae* Ep. III. T. III. p. 16. In Planud. verſu primo ἡδὺ legitur; verſu ſecundo ἁδύ. Ibidem νὴ Πᾶνα legitur. — V. 2. Ζηνοφίλα λέγει' ἁδύ, Planud. *Opſopoeus* λιγέως conjecit. In Vat. Cod. λιγίαν omiſſo τι. *Suidas* v. κρέκειν' Ζην. λιγὺ κρέκεις τι μέλος. *Brunckius* exhibuit emendationem *Toupii* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. Sed parum elegans illud τι, alieno loco interpoſitum. Longe elegantius *Schneiderus* conjecit: Ζηνοφίλας λίαν ἁδὺ κρ. Hoc verum puto. — V. 5. ἡ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθεν; Planud. πόθον emendavit *Toup.* et *Schneider.* Idque membranis confirmatur, ubi praeterea in margine legitur ὅτι ἡ μορφὴ βάλλει τὸν πόθον, ὀφθαλμῷ διακόνῳ χρωμένη. Pro ἡ γὰρ, nam ſic et Planud. et Vat. Cod. habent, *Wyttenbach.* in Bibl. crit. T. I. P. II. p. 31. ἢ γὰρ legendum monet; nec aliter *Toupius* habet. Poſt πάντα interpungendum eſſe, vidit *Reiskius*; monuit etiam *Schneiderus* in Peric. crit. p. 107.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 112. Edidit *Reiske* Miſc. Lipſ. IX. p. 315. nr. 343. (*Manſo* nr. LXXIX. p. 35.) Apud dormientem Zenophilam Somni vice poëta fungi velit. — V. 1. τρυφερὸν θάλος. Saepe in laudem poni-

tur θάλος et ἔρνος. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Eid. XXVIII. 7. Νικίαν Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν. Quod haud ſcio an *Ibyco* debeatur, cujus fragmentum ſervavit *Athen.* L. XIII. p. 564. E. ita fortaſſe conſtituendum: Εὐρύαλε, γλυκέων Χαρίτων θάλος, καλλικόμων μελέδημ' Ἐρώτων. Ibidem in *Philoxeni* verbis pro κάλλος ἐρώτων ſcribendum videtur: θάλλος ἐρ. Ut hic Zenophila τρυφερὸν θάλος, ſic ap. *Oppianum* Κυν. L. I. 3. γλυκερὸν θάλος, Ἀντωνῖνε. — V. 2. ἄπτερος εἰσείην — βλεφάρους dedit *Reiske.* Noſtrum eſt in membranis. *Salmaſius* εὔπτερος conjecit, et ὑπὸ βλεφάροις. Vulgatae lectioni ita patrocinatur *Manſo*, ut poëtam indicare ſuſpicetur, ſe in Zenophilae oculis recubantem alarum remigio facile cariturum eſſe. At hoc ut nimis argutum ſit vereor. Somno poëtas tribuiſſe alas, ſatis conſtat ex iis, quae protulit *Spanhem.* ad Callim. H. in Del. 234. et *Doeringius* in Diſſ. de Imagine Somni p. 18. ſq. et de Diis alatis p. 45. nec cauſa eſt idonea, cur hoc loco alis ſuis privetur deus — ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ἐρείσας *hominum oculis*, ſecundum *Callimach.* l. c. Nec tamen propterea *Salmaſii* conjectura, quamvis facillima, recipienda eſt. Verbum ἄπτερος enim ex eorum eſt numero, in quibus α ſignificationem intendit, docente *Arnaldo* in Lectt. Gr. p. 20. *Apollon. Rhod.* IV. 1765. κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μύριον οἶδμα λιπόντες, Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον. *Tryphiodor.* 84. ἄπτερον δρόμον. — V. 3. ὄμματα θέλγων. Hoc Somno tanquam proprium tribuitur. Hinc *Eurip.* Oreſt. 211. φίλον ὕπνου θελκτήριον. *Ovid.* Metam. VIII. 824. *Lenis adhuc ſomnus placidis Eriſichthona pennis Mulcebat.* Cf. Epigr. *Platon.* XIII. et XV. — Ineſt in hoc voto zelotypiae ſignificatio ſatis elegans. Sed lectio parum certa. In Cod. enim φοιτήσαι (*Br.* qui in Anal. φοιτήσαι habet, in Lectt. φοιτήσῃ corrigit.) κάτεχον. Sic etiam *Reiskius* ex Cod. Lipſ. edidit, ubi praeterea μόνον legitur. Fortaſſe καταθῶ ſcriptum in

Digitized by Google

Buheriano apogr. ex emendatione *Salmasii*; fortasse ipsius *Brunckii* conjectura est. Et hoc quidem probabilius; nam vir doctissimus suas emendationes reticere solet.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 116. *Reisk.* in Miscell. Lips. IX. p. 458. nr. 353. Hinc duo priora disticha repetivit *Toup.* in Em. ad Suid. T. I. p. 239. (*Manso* nr. LXXVII. p. 34.) Zenophila a tribus Gratiis triplici munere exornata. — V. 1. σύνεύναι Ζηνοφίλαν apogr. Lips. Unde *Reisk.* εὐπηγον Ζηνοφίλᾳ. Verum vidit *Toupius*. Mox Cod. Vat. τρισσάς legit. — στέφάνωμα de *ornamento* illustrarunt *Valcken.* ad Phoen. v. 1378. *Lennep.* ad Phalar. p. 133. — V. 3. Inter dorismum et vulgares formas fluctuat Vat. Cod. ἁ μὲν superscripto ἡ, et μορφᾶς superscripto ῆν exhibens. Sequ. versu omittit ἁ ante δέ. Ad sensum comparandum Ep. LXXXIV. — V. 5. „Sic probabili emendatione *Reiskius*. Scriptum in codice: τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ Κύπριδος ὤλεσεν εὐνάν. *Salmasius* legebat: τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας ὑπὸ Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνάν — quod impium est, tanquam si Venerem, Suadam et Cupidinem de gradu suo dejecisset Zenophila.“ *Brunck.* In meo Vat. Cod. apographo non ὤλεσεν, sed ἄπλισεν legitur. *Wyttenbach.* in Bibl. crit. l. c. p. 30. tentabat: Τρισσὸν καὶ σοὶ δαίμονες, ἁ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν — ut δαίμονες dii sint, a Gratiis distinguendi, a quibus Zenophila triplicem coronam acceperit. In qua conjectura solitam sagacissimi viri felicitatem desidero. Veram scripturam praestat nostra emendatio, a *Mansone* commemorata in Comment. p. 129.:

τρισσάκις εὐδαίμων, ᾇς καὶ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν —

ubi vix unam alteramve literam mutatam vides. Verbum ὁπλίζειν fortasse verum; nam ut ὅπλα *instrumenta*, sic ὁπλίζειν *instruere* significat. Propter sequentia tamen malim:

ᾗ καὶ Κύπρις ὤπασεν εὐνάν.

Digitized by Google

I. 26] XC. Vat. Cod. p. 109. Planud. p. 449. St. 583. W. (*Manso* nr. LXXXII. p. 36.) Culicem ad Zenophilam cum mandatis mittit. Ut Meleager culicem, sic apud *Theocritum* Eid. VIII. 51. pastor hircum ad delicias mittit; *Anacreon* columbam ad Bathyllum. Apud *Philoxenum* Polyphemus Delphinis hoc negotium dabat, ut Galateae nuntium de se ferrent; tradente *Plutarcho* T. II. p. 622. C. — V. 1. πταῖς Vat. Cod. In marg. γρ. πταῖε. — V. 3. λήθαργε. Cf. Ep. LV. 5. Fuisse, qui λαίθαργε corrigendum putarent, ex *Brodaei* notis colligas. Pro φιλούντων sane mallem φιλεῦντος, ut ad unum *Meleagrum* referatur. — Seq. versu membranae Vat. vitiose ἰαπέτευ. — V: 5. ἤαχα δὲ φ. Vat. Cod. qui in pentametro κινήσεις obtulit; cum Planudeae editt. κοινήσῃς exhibeant. — V. 7. *Meleager* sperat, fore, ut Zenophila, hoc nuntio audito, mariti cubile relinquat et ad se properet. Hinc ἢν ἀγάγῃς τὴν π., si mihi puellam adduxeris. Pro δορᾷ et Planudea et Vat. Cod. δοραῖς habent. Nostrum est ex emendatione *Piersoni* in Verisim. p. 221. Herculis ornamenta promittit culici, bellicosae et gloriae appetenti bestiae; qualem describit *Aesopus* Fab. CXLIX. et *Achilles Tatius* L. II. 22. p. 78. ubi culex ad leonem: οὔτε μου καλλίων οὔτε ἀλκιμώτερος ἔφυς. — τὴν δὲ ἀνδρείαν μου μὴ καὶ γελοῖον ᾖ καταλέγειν· ὄργανον γάρ ὅλος εἰμὶ πολέμου. μετὰ μὲν σάλπιγγος παρατάττομαι· σάλπιγξ δέ μοι καὶ βέλος τὸ στόμα· ὥστε εἰμὶ καὶ αὐλητὴς καὶ τοξότης. Paroemia: *Induitis me leonis exuvias*, ad quam *Brodaeus* lectores remittit, ad hunc locum illustrandum nihil facit.

XCI. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 450. St. 584. W. sine memorabili lectionis varietate. (*Manso* nr. LXXXIV. p. 37.) Amorem fugitivum cum poëta descripsisset, ut ad se reduceretur, ecce deum in Zenophilae oculis latentem deprehendit. Ἔννοια procul dubio ducta ex *Moschi* Eid. I. Dignus est, qui comparetur, *Plutarchi* locus ap.

Digitized by Google

Stob. Tit. LXII. p. 403. — V. 1. κηρύσσω non est alta, tanquam praeconis, voce revoco, sed est verbum proprium de domino, qui servum fugitivum proclamat. Formulam ejusmodi κηρύγματος habemus in *Luciani* Fugitivis c. 27. T. III. p. 279. — ὀρθρινός. Cf. ad Epigr. LXXIII. *Asclepiad.* Ep. V. — Verbum ἀποπτάμενος Vat. Cod., ut solet, dividit in ἀπὸ πτάμενος. — V. 4. εὐμήχανον. Cf. LII. 3. — V. 5. πατρός. *Plato* in Conviv. p. 178. B. γονεῖς Ἔρωτος οὔτ' εἰσὶν, οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς, οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ. *Sappho* tamen et *Ibycum* parentes Amori dedisse, illam Terram Coelumque, hunc Chaos, tradit *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 26. — V. 8. νῦν παρ Vat. Cod. — τίθησι λίνα. retia Cupido tendit animis. Verba venatoria ad res amatorias frequenter translata esse, multi docuerunt. Vide ad *Theocrit.* Ep. III. 3. — V. 9. φωλεόν. ut fera aliqua in lustro praetereuntibus insidias faciens. — τοξότα. Cur poëta in hoc contextu Amori hoc potissimum epitheton tribuerit, apparet ex *Aristaenet.* L. I. 1. p. 2. ὁ δὲ χρυσοῦς Ἔρως ἀπολύων τὴν ποθουμένην εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. Huc facit carmen Anthologiae Lat. III. 212. p. 646. *O blandos oculos — Illic et Venus et leves Amores, Atque ipsa in medio sedet Voluptas.*

XCII. Vat. Cod. p. 108. Anth. Planud. p. 448. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXI. p. 36.) Verno tempore hoc Epigr. concinnatum finge. Zenophilam flores, quotquot in pratis splendeant, superare. Floribus puellam comparantem audiamus *Achillem Tat.* L. I. p. 44. τὸ τοῦ σώματος κάλλος αὐτῆς πρὸς τὰ τοῦ λειμῶνος ἤριζεν ἄνθη· ναρκίσσου μὲν τὸ πρόσωπον ἔστιλβε χροιὰν, ῥόδον δὲ ἀνέτελλεν ἐκ τῆς παρειᾶς, ἴον δὲ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμάρμαιρεν αὐγὴ, αἱ δὲ κόμαι βοστρυχούμεναι μᾶλλον εἰλίσσοντο κιττοῦ. — V. 1. λευκόϊον Planudeae est lectio; Vat. Cod. λευκόϊον habet. — Ut hic νάρκισσος φίλομβρος, sic apud *Rufin.* Ep. XV. ὑγρὸς, et in Ep. ἀδεσπ. DCCV. ὑδατίνῃ νάρκισσος. — κρίνα οὔρεσί-

Digitized by Google

φοιτᾷ. *Theocrit.* Eid. XI. 26. θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα ἐξ ὄρεος δρέψασθαι. Jam idem videtur *hyacinthus* et *lilium purpureum.* ὑάκινθοι τὰ κρίνα τὰ μέλανα. *Vetus Lexic.* ap. *Salmas.* ad Solin. p. 908. F. — V. 3. Zenophila inter omnes flores flos longe praestantissimus. ὥριμον ἄνθος florem pulcherrimum quidem, sed omnium facile fugacissimum significare videtur. καρποὶ ὥριμοι et ὡραῖοι fructus vocantur, qui pro anni ratione provenerunt; *Graevii* Lect. Hesiod. c. XXIII. tum, qui non diu durare nec per integrum annum conservari possunt, docente *Bodaeo a Stapel* ad Theophr. IV. p. 395. Fieri tamen possit, ut ἄνθος ὥριμον h. l. nihil sit aliud, nisi *rosa vernalis*, ut ῥόδον θερινὸν ap. *Anacr.* Od. LIII. 2. ὥρα de *vere*, quia tum *formosissimus annus*, illustravit *Alberti* in Obss. phil. p. 225. sq. — Πειθοῦς ῥόδον. De puero formoso *Asclepiad.* Ep. VII. πειθοῦς ἄνθεα καὶ φιλίης. Cujus loci tamen paulo diversa est ratio. Πειθὼ apud Nostrum una e comitibus Veneris, tanquam una Gratiarum. Et sic apud *Pindarum* Pyth. IV. 390. Ap. *Himerium* Or. I. 19. p. 360. junguntur πειθὼ καὶ πόθοι καὶ ἵμεροι. Argutius, quam Noster, qui Zenophilam Suadelae rosam vocat, *Philostrat.* Epist. XXXV. p. 929. puerum φθεγγόμενον ῥόδον appellat. — V. 5. ἐπὶ, mutato accentu, Vat. Cod. κόμαι prati ipsi ejus flores sunt. *Aristaenet.* L. II. 1. p. 72. ἕως μὲν οὖν ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν. Vide ad CX. 4.

¶. 27.] *XCIII.* Vat. Cod. p. 809. Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIII. p. 37.) Culices, ne dormientis Zenophilae somnum turbent, rogat; deinde, eos amore irretitos ad puellam advolare suspicans, minas adjicit. — V. 1. σίφωνες, quandoquidem culices siphone instructi sunt. — Sq. versu ὠτὸς ex Vat. Cod. in textum venit, pro ἀνδρῶν, quae Planudea est lectio. Huc faciunt verba calvi illius ad muscam ap. *Phaedrum* V. 3. *Contemti generis animal improbum, quae delectaris*

Digitized by Google

libere humanum sanguinem. — κνώδαλα ap. *Nicandr.* Ther. 759. de insectis noxiis. Interiorem hujus vocabuli significationem aperuit *Ilgen.* ad Homeri Hymn. in Merc. 188. p. 413. sqq. — V. 3. παρά δ' ἥσυχον vitiose Cod. Vat. qui etiam ὕπνῳ exhibet. — V. 4. σαρκοφαγεῖται. Cod. Vat. — V. 5. καί τι προσκινάτην αὐδῶ; Planud. Et sic fere Vat. Cod. καί τοι πρὸ σῆκα τὴν αὐδώ. Esse, qui πρὸς ἴκ' ἀκὴν legant, notavit *Brodaeus.* Grave, quod huic loco insidet, vitium *Reiskius* in Miscell. Lips. IX. p. 452. ita eximendum putabat, ut scriberet, καὶ τί πρὸς ἠλακάτην αὐδῶ; *et quid ego caudicem alloquor?* ἠλακάτην enim esse omnem stipem, truncum, scapum. Hoc igitur in textum recepit *Brunckius.* Sic *Theophrast.* H. Pl. II. 2. ἠλακάτην vocat, quod Latini arundinis *calamum* vocaverunt. Vide *Schneider* ad *Columell.* IV. 32. p. 230. Apud *Leonidam Tar.* Ep. LXXVIII. iisdem fere verbis reperio, καί τι πρὸς ἠλακάτην — ἄεισαι; Sed ibi proprio et suo sensu de muliere ad colum canente usurpantur. Dixeris fortasse, proverbialem esse locutionem de iis, qui tempus sive canendo, sive sermocinando fallunt, ut mulierculae ad colum susurrantes. Audio; sed exempla hujus paroemiae desidero; nec sensum video in hoc rerum contextu valde accommodatum. Saltem scribendum: πρὸς ἠλακάτην ᾄδω; *Manso* conjecit: καὶ τί πρὸς ἡμερ μάτην αὐδῶ; *quid culices tam mansueta voce appello?* Idque probat Vir doctus in Ephemerid. Univers. quae Jenae prodeunt, an. 1795. nr. 45. Satis profecto lenis mutatio, et fortasse amplectenda, nisi paulo durior verbi προσαυδῶ tmesis impediret. μάτην verum existimo. Vulgatam lectionem καὶ τί προσκινάτην αὐδῶ diligenter rimantibus probabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

καὶ τί πέτροισι μάτην ᾄδω;

quid lapidibus frustra cano? Quantillum intersit inter προσκ et πέτροισι, non ignorant, qui verborum compendia in codicibus noverint. Inter plurima, quibus labo-

tes frustra susceptos significabant Graeci, proverbia erat etiam λίθῳ διαλέγεσθαι, quod attigit *Erasmus* Cent. V. Chil. I. nr. 89. Etiam μάτην ἀείδειν paroemiacum est. *Zenobius* I. 72. ἄλλως ᾄδεις· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. unde similia egregie correxit *Ruhnkenius* ad Tim. p. 199. *) — Poëta, frustra se culices rogare animadvertens, illos candida et delicata puellae cute delectari suspicatur. Comparanda sunt haec cum verbis *Luciani* in Muscae Encomio T. III. p. 98. cujus morsus οὐκ ἀγεννητικός, ait, εἶναι σημεῖον, ἀλλ' ἔρωτος καὶ φιλανθρωπίας· ὡς γὰρ δυνατὸν ἀπολαύει καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Conf. *Turnebi* Adversar. LXVI. 3. — Pro ἄτεγκτοι Cod. Vat. ἄτεκνοι, fere ut edit. Juntina, ubi typothetae errore ἄτεκτοι legitur. Cf. Epigr. LVIII. 9. Comparandus *Callistr.* Stat. VI. p. 899. καὶ λεόντων ἄτεγκτος φύσις πρὸς τὴν ἁρμονίαν κατημυνάζετο. *Philostr.* Epist. XLI. p. 931. ἔθ' οὕτως ἀτέγκτως ἔχεις πρὸς τὸν ἔρωτα. — V. 6. τρυφερῷ. Idem fere versus in optimi poëtae Epigr. inter ἀδέσπ. XXXIII. μή μ' ἀνιᾶτε τὸν τρυφερῷ παιδὸς σαρκὶ χλιαινόμενον.

XCIV. Vat. Cod. p. 112. Planud. p. 450. St. 584. W. (*Manso* nr. LXXX. p. 36.) Calicis, e quo puella biberat, sortem sibi exoptat poëta. — V. 1. τὰς Vat. Cod. Versu tertio *Brunck.* exhibuit membranarum lectionem. Vulgo: ὄλβιον εἴθ' ὑπ' ἐμοῖς χείλεσσιν χείλεα θεῖσα. Quod inconcinnum. In edit. Lipsiensi χείλεσι librariorum negligentia omissum est. Comparavit h. l. *Burmannus* cum *Propert.* I. El. XIII. 17. *Et cupere optatis animam deponere labris.* Ubi doctissimus *Huschkius* in Epist. crit. p. 36. nuper *oblatis* conjecit. Equidem praetulerim *Burmanni* conjecturam *aptatis* propter haec

*) His jam scriptis in manus mihi veniunt conjecturae *Jos. Scaligeri*, margini Aldinae adscriptae; interque eas etiam hujus loci emendatio: καί τι περί τι μάτην ᾄδω; ubi si ᾄδω scripseris, veram fortasse *Meleagri* lectionem restitues.

Digitized by Google

Aristaeneti L. II. 19. p. 102. οὐ μόνον στέρνῳ ἀρμόζοντες, ἀλλὰ καὶ φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες ψυχάς. Similia dabimus ad *Platon.* Ep. II.

XCV. Vat. Cod. p. 113. Planud. p. 451. St. 585. W. (*Manso* nr. LXXXV. p. 38.) Poëta Cupidinem, pravi ingenii puerum, vendere constituerat; sed mox eum, pueri precibus animo commotum, capti consilii poenitet. Ut sensum et venustatem hujus carminis perspicias, Cupidinem tibi fingere debes in catasta collocatum, haud aliter ac poëtae mancipium. Descriptio Cupidinis comparanda cum ea, quae Ep. XCI. continetur. Ceterum Meleager imitatus est *Anacreontem* Od. X. — V. 1. καὶ ματρός. Quamvis tenellus et adhuc in matris gremio dormiens. In hac enim tam tenera aetate jam satis ingenium manifestaverat, ut dominus eum bonum et frugi servum evasurum esse desperaret. Cf. Epigr. XXV. — τί δ' ἐμοί. Illustravit hanc locutionem *Wetsten.* ad Corinth. I. 5. 12. p. 119. Expressit *Anacr.* l. c. ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν Ἔρωτι παντορέκτᾳ — V. 3. ὄνυξιν. Vat. Cod. — V. 5. ἄτρεστον *Stephano* debetur. Editiones Florent. Ascens. et filiorum Aldi ἄτρεπτον exhibent; duae Aldinae et Juntina ἄθρεπτον, quod etiam Vat. Cod. praestat. — V. 6. τιθασόν. *Herodicus* ap Athen. p. 219. F. πόθος παιδὸς ἀνικήτου· τὸν ἐγὼ τιθασὸν σοι ὑπέσχην ποιῆσαι. *Themist.* Or. XXII. p. 273. B. ἄνθρωποι ἥμεροί τε καὶ τιθασσοί. — Planud. αὐτᾷ ματρὶ φίλᾳ. — V. 8. θέλοι. Planud. — V. 9. οὐκ' ἔτι πωλῶ. Cod. Vat. Pro δεδακρυμένος editio Flor. δεδακρυμένον habet. — σύντροφος. Zenophilae te in contubernium trado. Respondeant haec quodammodo Anacreonticis: ὅδε αὐτὸν ἡμῖν δραχμῆς καλὸν σύνευνον.

¶. 28.] XCVI. Cod. Vat. p. 109. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 38.) Amorem sibi in intima anima novam animam, Heliodoram, finxisse. Sic plane *Plutarch.* T. II. p. 759. C. Κάτων ἔλεγε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐρῶντος ἐνδιαιτᾶσθαι τῇ τοῦ ἐρωμένου. Minus ac-

guta est, sed similis ἔννοια apud *Aristaenet.* II. Ep. II. θατέρᾳ συνὼν οὐκ ἀμνημονεῖ τῆς ἑτέρας, τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. *Xenophon Ephes.* L. I. p. 7. τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες. Similia collegit *Abresch.* in Misc. Obss. Tom. X. p. 204.

XCVII. Vat. Cod. p. 119. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 473. nr. 365. unde repetivit *Schneider.* Per. crit. p. 79. (*Manso* nr. XCIV. p. 40.) Probabile est, quod *Schneiderus* observavit, *Meleagrum* ante oculos habuisse *Anacreontem*, cujus fragm. ad nos transmisit *Athen.* L. XIII. p. 599. C. Σφαίρῃ δεῦτέ με πορφυρέῃ (sic lego pro πόρφυρ' ἐνὶ) βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως — συμπαίζειν προκαλεῖται. Cor suum, cupiditate palpitans, ab Amore ad Heliodoram pilae ad instar mitti ait. Tum puellam, ne id rejiciat, precatur. Ut in allegoria permaneat, Ἔρωτι collusorem opponit Πόθον. Non alienus est ab hoc carmine locus *Philostrati* Libro I. Icon. VI. p. 771. Cupidines describentis, οἳ ἀντιπέμπουσι μῆλον ἀλλήλοις. — φιλία ταῦτα καὶ ἀλλήλων ἵμερος. οἱ μὲν γὰρ διὰ τοῦ μήλου παίζοντες πόθου ἄρχονται. — V. 2. παλλομέναν κραδίαν. Sic Vat. Cod. πάλλεσθαι *palpitare* dicitur ἡ καρδία, non prae metu, sed prae amore et desiderio. *Aristaen.* II. 5. p. 78. πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῶς ἀναπηδᾷν καὶ σφύγγεσθαί μοι δοκεῖ αὖθις. ut haec emendare conatus sum. Cf. *Abresch.* in Lectt. p. 211. — V. 4. ἀπαλαιοτέραν. Cod. Vat. Emendavit *Reiskius*; (cf. *Straton.* Epigr. LXIV. 7.) qui hunc locum sic illustravit: »Ad gymnastica exercitia et ad palaestram pertinet pila »quoque. Ludentibus pila inter alias haec etiam lex »erat, ut, quam projiceret unus ad alterum pilam, hic »exciperet, et ad priorem rejiceret, non autem sineret »humo cadere, aut alioversum detorqueret. Huc allu- »dit poëta non inelegantet. Si amorem meum non »admiseris, et tuum mihi non refuderis, non feram,

Digitized by Google

-nait, injuriam, palaestrae venereae pugnantem." Haec ille. *Plutarchus* justi concentus imaginem posuit lusorem et collusorem T. II. p. 45. E. ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βάλλοντι δεῖ συγκινούμενον εὐρύθμως φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Cf. *Senecam* de Benef. II. 17. Meretrix, quae ab uno ad alterum transit, pilae comparanda secundum *Artemidor.* Oneir. I. 57. ἔοικε γὰρ ἡ σφαῖρα καὶ τὸ ἁρπαστὸν ἑταίρᾳ διὰ τὸ μηδαμοῦ μένειν καὶ πρὸς πολλοὺς φοιτᾶν.

XCVIII. Vat. Cod. p. 107. Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 148. *Bentlejus* ad Callimach. Ep. XXXI. p. 206. ed. Ernest. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 297. nr. 324. (*Manso* nr. XCIII. p. 40.) Poëta inter potandum absentis puellae memoriam refricat. — Vers. 1. expressus ex *Callimachi* Ep. II. — V. 2. μίσγ' ὄνομα. Nomen, quod inter bibendum pronuntiatur, vino videtur misceri. *Scholiastes Theocrit.* Eid. XIV. 18. εἰώθασι ἐν τοῖς συμποσίοις ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα. — V. 3. τὸν βρεχθ. μύροις. Coronam unguentis delibutam et hesternam, χθιζὸν ἐόντα. *Hesterna rosa.* Ovid. III. Amor. VII. 66. *Me juvet hesternis positum languere corollis.* Propert. L. II. El. XXV. 59. — Coronas unguentum redolentes, στεφάνους μύροισιν ἔτι πνείοντας, Priapo offert Alexo in Epigr. inter ἀδέσπ. CXI. Hinc apparet, non tam infrequens fuisse, quod tanquam exemplum rusticae et ineptae magnificentiae commemorat *Plutarchus* T. II. p. 713. E. καὶ γὰρ ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταλκίδαν τὸν Λάκωνα, δεινῶς ἀπειρόκαλος ἐφάνη καὶ ἄγροικος, ὁπηνίκα ῥόδων καὶ κρόκου μεμιγμένων, στέφανον εἰς μύρον βάψας ἔπεμψεν αὐτῷ, τὸ σύμφυτον καὶ ἴδιον καλὸν ἀποσβέσας καὶ καθυβρίσας τοῖς ἄνθεσιν.

XCIX. Vat. Cod. p. 107. Protulit *Bentl.* ad Callim. p. 206. ed. Ern. *Reiskius* in Misc. Lips. T. IX. p. 299. nr. 325. (*Manso* nr. XCII. p. 39.) Poëta Helio-

doram in Veneris, Suadelae et Gratiarum loco ponit. — V. 1. Codex τίς, frequenti ap. eum errore. — V. 2. τὰς αὐτὰς ἁδὺ λόγον Χάριτας. Idem. In apogr. Lipſ. ἁδύλογον Χάριτας. *Br.* recepit lectionem Bentlejanam. — ἓν ὄνομα. ut praecedente Epigr. verſ. ſecundo. Inter bibendum veteres amicitiam firmare ſolebant diis invocatis; unde *Dioscorides* Ep. V. οἱ κρητῆρι μιγέντες δαίμονες.

C. Vat. Cod. p. 592. ubi nullum lacunae veſtigium. (*Manſo* nr. XCV. p. 40.) Adſcribam *Brunckii* notam: „Ultimum diſtichon, quod venuſtiſſimum eſt, nemini „non deſiderium incutiet deficientis initii. Verbum „ἐναιχμάσαι hinc notavit *Heſychii* ſoſpitator. Animadver- „tenda codicis ſcriptura, quae talis eſt: ἄρπασταί τις „τόσσος ἐναιχμάσαι (in meo apogr. ἐναιχμάσσαι) ἄγριος εἶναι „τίς τόσος. Admodum probabile eſt, ſcriptum fuiſſe hoc „carmen in disputatione poëtae cum ſemet ipſo; ut ſupra „eſt Carmen LVI. Legendum puto: ἀρπάσεται — τίς „τόσσον ἐπαιχμάσαι. Hoc compoſitum ſenſus admittit: „αἰχμάζειν ἐπί τινι. Non alterum.“ Αἰχμάζει. πολεμεῖ. μάχεται. Αἰχμάσας. ἀκοντίσας. πολεμήσας. Ἐναιχμάσαι. ἐμμαχέσασθαι. *Heſych.* Eodem compoſito uſus eſt *Lycophron* v. 546. — ¶. 29.] V. 3. καί τοι pro τίς Cod. Vat. et apogr. Lipſ.

CI. Vat. Cod. p. 110. *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 303. nr. 332. (*Manſo* nr. LXXXVII. p. 38.) Inter nequitias amantium eſt κνίσμα, cujus vim, ad intimas usque medullas pertendentem, poëta expertus, Heliodorae unguibus hanc potentiam a Cupidine tributam fingit. De unguium pulcritudine, qua Heliodora praeſtiterit, cum *Reiskio* cogitare ineptum; licet *Propertius* L. III. VI. 6. dixerit: *Et mea formoſis unguibus ora nota.* Pro ἐνέγραψε Cod. Vat. ἀνατρέψεις. et ſq. verſu τμήσας.

CII. Vat. Cod. p. 121. Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 149. *Majus* in Obſſ. ſacris L. IV. p. 189.

Reiske in Misc. Lips. IX. p. 307. nr. 337. (*Manso* nr. XCVII. p. 41.) Noctem precatur, ut Heliodorae cum amante cubanti fructus voluptatis pereat. — V. 1. λίσσομαι. Cod. Vat. — V. 3. βεβλημένον. Sic Vat. Cod. Vide ad *Asclepiad.* Ep. XX. — Ad seq. vers. confer Ep. XIII. 4. XCIII. 6. — Optat poëta, ut lucerna exstinguatur, κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος, quo facto πᾶσα γυνὴ ἡ αὐτὴ, (ut mulier quaedam Philippo dixit, ejus pudicitiam expugnaturo, ap. *Plutarch.* T. II p. 144. E) omnisque, quam oculi conciliant, voluptas perit. Simile est votum *Asclepiadis* Ep. XXV. ὅταν φίλην ἐντὸς ἔχουσα Παίζῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς παρέχε. *Propert.* L. II. XII 9.

Quam multa apposita narramus verba lucerna,
Quantaque sublato lumine rixa fuit?
Non juvat in coeco Venerem corrumpere motu.
Si nescis, oculi sunt in amore duces.

Gallienus in Anthol. Lat. III. 258. p. 684. novos sponsos hortatur, *Vigiles nolint exstinguere lychnos: Omnia nocte vident, nil cras meminere lucernae.* Ad utrumque locum vide *Burmann.*; et *Dorvill.* in Misc. Obss. Tom. V. p. 115. — Quod ad alterum votum attinet — κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων, sine dubio dicere voluit, se optare, ut, quicunque cum Heliodora cubet, profundo somno voluptate oblata privetur. Recte advocavit *Manso* *Scholiast. Apollon. Rhod.* IV. 57. τινὲς δὲ τῷ ὄντι φίλυπνον γεγονέναι τὸν Ἐνδυμίωνα· ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὕπνος, ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων, ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται· Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων. Locus *Theocriti* est Eid. III. 49. ubi vid. *Schol.* Addit *Suidas* in Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις, Endymionem Somno in deliciis fuisse; idque Cares narrare ait auctor Proverb. in Append. Vatic. Cent. I. 61. Apud *Diogenianum* Cent. IV. 40. ἔν τινι γὰρ πόλει ἱερῶσθαι ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος, non exputo, quid sibi velint

verba ἐν τῷ πίθῳ, quae fortasse depravata sunt. Loca veterum, qui hoc proverbio usi sunt, commemorat *Erasmus* Chil. I. IX. 63. — Similem fortunam, sed gravioribus verbis, imprecatur rivali *Propertius* L. II. 7. 98. *Atque utinam — Ille vir in medio fiat amore lapis:* cujus loci sensum recte percepit *Burmannus*. — Paene monere neglexeram, in membranis [illegible], omisso articulo, legi.

CIII. Vat. Cod. p. 111. *Reiske* in Miscell. Lips. IX. p. 308. nr. 338. (*Manso* nr. XCVIII. p. 41.) Poeta, voluptatis, in Heliodorae amplexibus perceptae, memoriam refricans, num illa iisdem delectetur imaginibus; an novum amorem pectore foveat, cum sollicitudine quadam rogat. — V. 2. ὄρθων habent membranae. Brunckianam lectionem de *vellicationibus et mollibus morsiunculis*, quales *dilatato infesto ingruente* amantes sibi in discessu inferre soleant, interpretatur *Manso*. Quae fortasse vera est interpretatio. Haereo tamen in σκολιῶν, quod non simpliciter est *infestum* et *iniquum*, sed *pravum*, *a recto detortum*; ut ap. *Callimach.* H. in Jov. 83. ἐπόψιος, οἵτε δίκῃσι λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵτ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Sic sibi opponuntur σκολιὰ φρονεῖν et εὐθέα ἴμεν, in Scolio XIV. Quod *Hesychius* σκολιόν interpretatur per δυσχερές, eo non efficitur, ut quaecunque res ingrata σκολιὴ vocetur; sed eae tantum, quae, quia contortae sunt et difficiles, molestiam pariunt. Sapientiam multis difficultatibus implicatam σοφίην σκολιὴν vocat *Hermesianax* in Eleg. 81. quem locum sine causa tentavit *Heinrich.* in Obss. crit. I. p. 45. Orationem dialecticis argutiis plenam σκολιοὺς μύθους dixit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Fortasse itaque vitiosa est membranarum scriptura, et legendum:

κἀσκελέων λέκτρων κνίσματα — —

Ἀσκελές. σκληρόν. χαλεπόν. ἀδιάλειπτον. πικρόν. ἢ στερεόν. *Hesych.* Cf. Etymol. M. voc. ἀσκελές. Conf. *Reines.* Var.

Digitized by Google

Lect. III. 17. p. 645. Plurimae significationum, quas huic voci tribuit *Hesychius*, nostro loco conveniunt, ubi de ὄρθρῳ, amantibus *ingrato*, πικρῷ καὶ χαλεπῷ, sive, ut Noster appellat Ep. LXXXI. et LXXXII. δυσεράστῳ agitur. Quae si recte posui, nollem verba ἀκειλίων ὄρθρων κνίσματα de vellicationibus matutino tempore illatis accipere — cur enim mane potius quam media nocte his nequitiis utantur amantes? — sed de diluculo, quod amantium amplexus divellens vexat, κνίζει. Non enim semper nec ubique verbum κνίζειν sensu nequam ponitur *Eurip.* Med. 599. ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα. Andromach. 208. ἥν τι κνισθῇς. Vide *Wesseling.* ad Herodot. VII. p. 513. 76. — Verum nec ultimum hujus versiculi vocabulum vitii expers. Cod. habet δακρυχαρῆ. In apogr. Lips. δακρυχαρῆ, asterisco appicto. Hoc sincerum putabat *Reiskius*, ut a δάκνω et χαίρω derivandum. Metri detrimentum pro nihilo putabat Vir doctissimus. *Brunckius* unde suam lectionem sumserit, non indicavit. Ipsius inventum puto; quam probabile, non dixerim. κνίσματα δηξιχαρῆ (a δῆξις et χαίρω) forent cruciatus, qui aliorum malis gaudent; ut φῶς ἐπιχαιρέκακον in re simili Epigr. LXXXII. Sensus optimus; sed aliud quid latere videtur. Correxerim equidem:

κνίσματ' ἀδαγμοχαρῆ.

Ἀδαγμός. κνησμός. *Hesych.* Nihil diversa ἀδαγμός et ὀδαγμός quorum prius de graviori dolore usurpavit *Sophocl.* in Trachin. 769. ἦλθε δ' ὀστέων Ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. ut *Brunckius* ex *Photii* Lex. Msc. restituit. De ὀδάξασθαι, *mordere, pungere,* vid. *Foesii* Oecon. Hipp. v. p. 3. — *Mansoni* in mentem venerat κνίσματα δακρυχαρῆ. Nec ipse tamen sibi in hac emendatione satis faciebat. — V. 3. στοργῆς ἐμὰ λείψανα κοττι φίλημα. Vat. Cod. et sic apogr. Lips. nisi quod ἐμοὶ pro ἐμὰ legit. *Brunckii* lectio *Reiskium* habet auctorem. Sequ. versu pro ἐν οἰκείῃ in Lect. corrigit editor ἐνὶ κλισίῃ, quae *Schneideri* est conjectu-

ra, probata *Wyttenbachio* in Bibl. crit. p. 31. In Vat. Cod. ἐν οἰκίοις exstat. Mihi in hoc disticho nondum omnia videntur ad sanitatem perducta. — μνημόσυνον. De vestigiis lecto impressis videtur agere. *Livius* I. 58. *Vestigia viri alieni, Collatine, in lecto sunt tuo.* *Aristaenet.* Epist. II. 22. ἐξανίστη τῆς εὐνῆς, καὶ τὴν στρωμνὴν ἐπιτάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Cf. *Tibull.* I. 9. 57. *Propert.* L. II. 29. 35. — V. 5. κἀμὸν ὄνειρον. *Wyttenbachius* in Bibl. crit. l. c. κἀμ' ἐπ' ὄνειρον conjicit, sive κἀμέ γ' ὄνειρ' ψυχαπάτῃ. Prius praeferendum. Num me *falsa sub imagine somni secum videt*, ut poëta loquitur in Anth. Lat. III. Ep. CCVI. *Agathias* Ep. XII. ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος, ὅς με ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβαλεῖ. — De σύγκοιτε vide ad Ep. LXXXIV. — V. 8. ἐσίδῃ Cod. Vat. In apogr. Lips. ἐσίδῃς. ubi etiam ἥσπερ ἔδωκα exstat.

CIV. Vat. Cod. p. 108. sine auctoris nomine. *Meleagro* asserit Planud. p. 448. St. 582. W. Similis est lusus in Ep. Inc. LXVII. et LXVIII. (*Manso* nr. XC. p. 39.). *Philostrat.* Epist. XXXIII. p. 928. causam, cur rosae, quas deliciis miserat, subito exaruerint, quaerens, quanti suspicari licet, ait, οὐκ ἤνεγκε παρευδοκιμούμενα, οὐδὲ ἠνέσχετο τῆς πρὸς σὲ ἁμίλλης, ἀλλ' ὁμοῦ τε ἔθιγεν εὐωδεστέρου χρωτὸς καὶ ἀπώλετο. Idem Epist. XXIX. p. 927. πεμφθήσῃ δὲ εἰ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σέ.

¶. 30.] *CV.* Vat. Cod. p. 108. Planud. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. XCI. p. 39.) Coronam puellae nectit. — V. 1. ἁπαλοῖς Planud. Longe elegantior membranarum lectio. — V. 5. μυροβοστρύχου Planud. μυροβότρυος in Vatic. Cod. a prima manu esse, notavit *Br.* Quod unde didicerit, ignoro; *Salmasius* enim in Plin. p. 536. ad quem lectores remittit, de βότρυς quidem disputat, nostrum autem locum non attingit. In meo autem apographo, nulla lectionis diversitate notata,

μυροβοστρύχων exhibetur. De βόστρυς, quod crines fastigiatos, corymbium, significat, alio loco dicemus. — ἀνθεροβολῇ in Cod. ab antiqua manu est; manus recentior αι superscripsit. Optat autem poëta, ut corona Heliodorae comas floribus suis conspergat; quod cultus et venerationis significationem habet. De ἀνθοβολία vide quae collegit *Bourdelot.* ad Heliodor. Aeth. L. III. 3. p. 178. ed. Lips.

CVI. Cod. Vat. p. 108. Planud. p. 448. St. 581. W. (*Manso* nr. LXXXVI. p. 39.) *Schneiderus* in Per. crit. p. 107. hoc distichon jungendum putat Epigrammati LXXXVII. cum quo in Flor. edit. cohaeret. Verum in Florentina permulta Epigrammata cohaerent, quae separanda esse nemo dubitat. Mihi certe et illud Epigramma, quod in Planudea praecedit, et hoc distichon totum videtur constituere. — V. 1. νὴ Planud. Imitatus est haec *Agathias* Ep. XXV. 7. 8. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν Ἤθελον ἢ κιθάρης κρούματα Δηλιάδος. Ante ἢ supplendum μᾶλλον, ut in Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXIX. ὤμοσαν αἱ Χάριτες φερεαυγέα κοίρανον αἴγλης Ἐνθάδε ναιετάειν, ἢ παρὰ τῇ Παφίῃ. Cf. *Antip. Thess.* Ep. I. 6. Hunc dicendi usum illustravit *Dorvill.* ad Charit. p. 538. et *Abresch.* ad Aesch. T. II. p. 19. — V. 2. ἢ τὰς Λατρείδου Vat. Cod. In Planud. Λητωΐδου.

CVII. Vat. Cod. p. 108, Planud. p. 449. St. 582. W. (*Manso* nr. LXXXIX. p. 39.)

CVIII. Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. (*Manso* nr. XCVI. p. 41.) Ad apem, quae Heliodoram attigerat. Simile est Epigr. *Stratonis* LXXXVIII. Ineptam esse ἔννοιαν in nostro carmine, praeclare ostendit *Schneiderus* Per. crit. p. 47. Idem varietatem lectionis notavit p. 118. — V. 3. Quod apis Heliodorae cutem tetigit, indicare videtur poëtae, puellam τὸ γλυκύπικρον Cupidinis βέλος in pectore habere.

Digitized by Google

Simili acumine, quamvis minus inepto, *Achilles Tatius* L. II. 7. p. 56. εἴ που καὶ σὺ μέλιτταν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρεις; καὶ γὰρ μέλιτος γέμεις καὶ τιτρώσκει σου τὰ φιλήματα. — Pro ἀνεμώνοισιν Planud. ἀόζνισιν. Vat. Cod. ἀόζνισιν habet; quarum lectionum comparatio docet, verissimam esse Brunckianam, quam ipsius elegantissimi viri ingenio deberi puto. — V. 5. τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φ. Planud. τοῦτ' εἴπας ὦ φιλέραστε. Cod. Vat. Ἴθι igitur iterum ex ingenio est positum. Mihi tamen verisimilius est, Meleagrum scripsisse:

καὶ δοκέω τοῦτ' ἦν· εἶ', ὦ φιλέραστε, — —

Epigr. XC 4. εἶα πίνου, καὶ, φιλόμουσε, πίνου.

CIX. Vat. Cod. p. 282. Planud. p. 228. St. 332. W. (*Manso* nr. CXIX. p. 50.) Nec in uxorem poëtae, ut *Opsopoeus* putavit, nec in filiam scriptum, quae *Valckenarii* est sententia ad Phoeniss. 88. p. 33. sed in amasiam, quae post jucundam consuetudinem immatura morte perierat. — V. 1. νέρθεν ὑπό. Plan. — στοργᾶς λείψανον, ut Ep. CIII. 3. *lacrymas, rarae munus amicitiae*, Anthol. Lat. T. II. p. 75. — V. 4. σπένδω. In hac re satis frequens apud poëtas. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. φτᾶθι δὲ καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ λῦσον — Epigr. ἀδέσπ. DCCXI. μνηστὴρ ὀδυρμοὺς ἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι. DCCXV. τύμβῳ σπεῖσεν ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ ἀφοιχομένῃ. *Aristaen.* L. II. 13. p. 93. καὶ καταστάζω δάκρυα τῶν γραμμάτων. — Lectio νᾶμα πόθων qua auctoritate nitatur, ignoro. In Planud. et in Vat. Cod. μνᾶμα legitur. Sed vera videtur Brunckiana lectio; certe est elegantissima. *Euripid.* Phoeniss. 381. δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν· quae est verissima *Musgravii* emendatio. Hercul. Fur. 625. καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. — ¶. 31.] V. 4. κενεὰν χάριν. inutile munus, quo nihil efficitur ad movendum Orcum, qui solus deorum ποινὰν οὐκ ἀπτεται. *Dio Chrysost.* XI. p. 173. D. μόνος αὐτῷ

χαρίζεται χάριτας καὶ νίκην γελόων. *Nonni Dionys.* XLVII. ὡς κενεὴν πάλιν, ὕπνε, φίλην χάριν. Apposite Antigone in *Eurip.* Phoeniss. 1773. χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα, deos venerata videlicet, ὡς χάριτος ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ εἶχεν, ut *Schol.* interpretatur. — V. 7. Quod *Meleager* Heliodoram θάλος vocat, inde non sequitur, ut ejus filia fuerit. Cf. Epigr. LXXXVIII. 1. — V. 10. Perperam in Lectionibus Aldinae primae subjectis μᾶτερ' ἐναγκαλίσαι corrigitur, quod receptum est in Ald. sec. quasi hoc carmen in matrem poëtae compositum esset. In Ascensiana μάτερ, omisso apostropho, et accentu mutato.

CX. Vat. Cod. p. 418. qui hoc carmen, quod sine auctoris nomine exstat in Planudea p. 124. St. 179. W. Meleagro vindicat. Tanquam venerandae antiquitatis pretiosissimum monimentum, a se recens detectum, eruditorum admirationi venditavit *Jo. Baptista Zenobetti*, sub titulo: *Ver Idyllium Meleagri e Cod. Vat. Msc. editum et illustratum.* Romae 1759. 4. Errorem editoris detexit Vir D. in *Journal de Trevoux* 1760. *Mart.* p. 763. Idem carmen separatim exhibuit, prolixo commentario instructum, *Meinecke* Goettingae 1788. 8. Habet hoc Eidyllium, quo se commendet; vix tamen dignum iis laudibus, quibus nonnulli id cumulaverunt. Neque enim imaginum novitate, copia et varietate, neque admodum ingeniosa earum adornatione et concinnatione lectorem retinet et delectat. — V. 2. πορφυρέη. *Cum se purpureo vere remittit humus.* *Tibull.* III. 5. 4. *Oppian.* Hal. L. I. 458. ἀλλ' ὁπότ' ἀνθεμόεσσαι ἐπὶ χθονὸς εἴαρος ὧραι Πορφύρεον γελάωσιν, ἀναπνείῃ τε θάλασσα Χείματος εὔδιόωσα. — V. 4. In Analectis typothetarum errore θηλέοντα legitur, pro θηλήσαντα. — Mox omnes Planudeae editt. et Cod. Vat. ἐκύμηνε exhibent, quod *Zenobetti* sic vertit, quasi ἐκόσμησε legisset. Nostra lectio debetur sagacitati *Huetii* in Not. p. 14. cujus emenda-

Adiecit hoc carmen edit. suae Brunck et Jacobs ... Wakefield ... Chardon

Digitized by Google

tionem firmat Cod. Planud. regius, ubi a prima manu ἐκόμασε habetur. Fundem errorem in *Callimachi* H. in Del. 262. correxit *Hemsterhusius*: χρύσεον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης. *Anacreon* p. 334. ὅπου λειμῶνες κομῶσιν. *Libanius* T. I. p. 280. 17. τῷ φυτῷ αὐτῆς ἡ γῆ κομᾷ. *Herodes Att.* in Inscr. T. II. p. 300. λειμώνων τε κόμας ἀναλοτρεφέων ἐφύτευσαι. *Horatius* IV. Carm. VII. 1. *Diffugere nives, redeunt jam gramina campis Arboribusque comae.* — Pro πετάλοις vitiose πετίλοις Vat. Cod. — V. 6. ἀνοιγομένοις. *Nec flos ullus hiat pratis. Propert.* IV. 2. 45. Vide *Burmann.* ad Lotich. p. 103. — V. 10. ἀπημάντῳ. πρηΰγελως Ζέφυρος dicitur *Marco Argent.* Ep. XXIV. πρηΰτατος *Dioscoridi* Ep. VI. et *Philodemo* Ep. XXV. Pro Ζεφύρου Vaticanae membr. Ζεφύρῳ, male. — Mox *Huetius* p. 14. κολπώσαντος conjicit. Vulgata elegantior. — V. 13. τευχήεντα et μελίσσαις. Cod. Vat. — βουγενέεσσι. Nota veterum de prima apium origine opinio. Loca scriptorum collegit *Beckmannus* ad Antig. Caryst. p. 36. — Sq. verf. μέλη Cod. Vat. Una ex Aldinis μέλοι. — λευκὰ κάλλεα. ut *Musaeus* v. 54. ἀπὸ κάλλεα παρθενικάων, ubi doctissimus *Heinrich* nostrum locum laudavit. πολυτρήτοιο hinc fortasse sumsit *Lucian.* Ep. XXXVII. μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις. *Nonnus* Dionys. L. V. p. 152. Aristaeus Harmoniae attulit σοφῆς μελίσσης Δαιδαλέην ὠδῖνα πολυτρήτοιο λοχείης. *Phocylides* v. 162. ἐνδόθι σίμβλων Σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα, ut haec emendavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 89. — V. 16. λιγύφωνος. Planud. — V. 18. κύκνος δ' ἐπ' ὄχθαισι. Vat. Cod. Inter eas, quas vernum tempus adducit aves, cygnum numerat *Himerius* Ecl. XIII. 35. p. 237. ἔμελλεν ἄρα τὸ καλὸν ἔαρ οὐκ ἀηδόνας ἄξειν ἡμῖν, οὐδέ τινας κύκνους ἢ τέττιγας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἥλιον. — V. 20. εὔκαλα. Planud. Nostrum est in Vat. Cod. κόμη itaque de ovium lana usurpatum. *Valerius Flaccus* Argon. VIII. 122. *Micat omnis ager, villisque comantem Sidereis totas*

pellem nunc fudit in artus. *Appulejus* Metam. L. VI. p. 402. *Oves ibi nitentes — Inde de coma pretioſi velleris floccum mihi confeſtim, quoquo modo quaeſitum, afferas.* Ubi vid. Intpp. — ¶. 32.] V. 21. καὶ ναύταις δὲ πλώουσιν Λιβύνοις. Vat. Cod. — Idem ſequ. verſ. κατεινά. — ὠδίνειν de apibus *Chriſtodor.* in Ecphr. 343. Πιερικὴ δὲ μέλισσα περὶ στόμα θεῖον ἀλᾶτο Κύπριον ὠδίνουσα μελισταγέα.

CXI. Vat. Cod. p. 235. ſq. Planud. p. 265. St. 381. W. (*Manſo* nr. CVII. p. 45.) Cicadam rogat, ut dulci cantu ſuo ſomnum ipſi conciliet. Elegans epigramma, et in fine praeſertim caloris plenum. — V. 1. Laudat hoc diſtichon *Suidas* v. ἀγρονόμοι T. I. p. 39. unde *Br.* ἠχήεις arripuit pro ἀχήεις, quod Planud. et Cod. Vat. habet. — Cicadam rore, non minus quam vino, ebriam duxit *Meleager* ex *Anacr.* Od. XLIII. quae tota conferri meretur. *Antipater Theſſ.* Ep. XXX. ἀρκεῖ τέττιγας μεθύσαι δρόσος. Quod incaleſcente ſole vehementius canunt, *Theophyl.* Simoc. Ep. I. τέττιξ, ait, ἀκτίνων ἀρχαῖς ἡλιακῶν μεθυσκόμενος τερετίζει. Cicadas rore veſci, primus dixit *Heſiodus* in Scuto 395. ᾧ πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. *Ariſtoteles* H. An. IV. 7. ὁ δὲ τέττιξ μόνον τῶν τοιούτων στόμα οὐκ ἔχει — δι' οὗ τῇ δρόσῳ τρέφεται μόνον. Cf. *Athen.* L. II. p. 46. E. et *Virgil.* V. Ecl. 77. Lepide *Philoſtratus* poëtam, quem cicadae comparat, amico commendans Epiſt. XVII. p. 921. ὡς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, inquit, ἀλλὰ σιτίοις τραφείη, πεπίστευκά σοι μελήσειν. — ἐρημάλαλον *Toupius* emendavit ad Suid. T. I. p. 14. pro ἐρημόλαλον, quod in Planud. Vat. Cod. et ap. *Suidam* habetur. Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCXVI. τίπτε με τὸν φιλέρημον — τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀγρεμόνων. — V. 3. πετάλων corrigit *Joſ. Scaliger.* — κάλοις Aldina princeps. Reliquae κώλοις. *pedes ſerratos* intellige. Quomodo cantum edant locuſtae, docere ſtuduit *Ariſtoteles* H. A. IV. 9. *Swammerdamus* in Bibl. Nat. p. 504. Elegans eſt neſcio cujus locus ap. *Demetrium* de Elocutione c. CXLII. p. 61. qui

vulgo depravatissime legitur sic: πτερύγων δ' ὑποκαχλάζει λιγυρὰν κοιλὰν, ὅ τι ποτ' ἂν φλόγιον καθίταν ἐπιπτάμενον καταυδείη. Quae si comparaveris cum verbis *Aristophanis* in Av. 1095. ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμελὴς ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ — et magis etiam cum his ap. *Alexandr. Clementem* Cohort. p. 2. ὥρα καύματος, ἐπῳδοὶ οἱ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾖδον ἀνὰ τὰ ὄρη θερόμενοι ἡλίῳ — sic forte constituenda existimabis mecum: πτερύγων δ' ὕπο καταχέει λιγυρὰν κοιλὰν, ὅτε ποτ' ἂν φλόγιον καῦμ' ἔχθρὸν ὑπὸ πετάλοις καταυαίνῃ. *Ab alis sonorum cantum fundit, quando ardens solis aestus eam sub foliis latentem urit.* φλόγιον καῦμα καταυαίνει, ut ap. *Archiloch.* fr. XLII. πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ. ubi vide notata. — V. 3. 4. Profert *Suidas* v. κάλα. — λόγης Vat. superscripto α. — κλάζεις μέλισμα λόγης, cantum lyrae sonis similem edis. *Alcaeus* Ep. X. λεπτοὶ οἱ κλάζοντες ἴσον φόρμιγγι μελιχρόν. κλάζειν de lyra usurpavit *Orpheus* in Argon. 1000. — V. 6. ἀντῳδόν. quasi cum Pane certans. *Marianus* Ep. II. 11. ὃς δὲ μελίζει ἀντῳδὸν τέττιξ φθέγματος ἁρμονίαν. — V. 7. μεσημβρινόν. Hoc enim tempore cicadarum cantus maxime strepit. Cf. *Schol. Theocr.* Eid. VII. 138. *Aelian.* H. A. III. 38. — Ceterum haec expressa sunt ex *Mnasalcae* Ep. X. οὐδ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις, κρούσαν ἐκ πτερύγων ἁδὺ κρέκουσα μέλος. — ὕπνον ἀγρεύων. Cf. Ep. XXIV. 6. Locustae *Leonid. Tar.* Ep. LXV. ὑπνίδιον πάταγον tribuit. *Phaenn.* Ep. II. λιγυρὸν ἦχα Μοῦσαν ἐνίην Ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον.

CXII. Vat. Cod. p. 235. Planud. p. 266. St. 383. W. (*Manso* nr. CVIII. p. 46.) Ad locustam. Idem argumentum, fere eadem ratione tractatum, ut in praecedente. — V. 1. ἀπατηλὰ μύθων Vat. Cod. Posteriori vocabulo πόθων superscriptum. ἀπατηλὰ est etiam in Planud. Elegans lectio, quam *Br.* Meleagro restituit, *Huetium* habet auctorem in Not. p. 25. Minus feliciter *Scaliger* ἀπατητά. *Macedon.* Ep. I. 3. ἐμῆς ἀπάτημα μερίμνης, quod

tamen et ipsum conjecturae debetur. Codex enim ἀνάθημα habet. — παραμύθιον ὕπνου. cujus cantus ad somnum invitat, sive somnum leniorem et jucundiorem reddit. Ap. *Eustath.* de H. et H. L. II. p. 36. hortus jucundus τέρψις ὀφθαλμῶν, καρδίας παραψυχὴ, παραμύθιον ψυχῆς. Lenimentum amoris παραμύθιον ἔρωτος, idem L. IX. p. 240. et *Lucian.* Dial. Mer. T. III. p. 282. καμάτων παραμύθιον *Sophocl.* Electr. 129. Vide de hoc verbo et de παραμυθεῖσθαι disputantem *Wassium* ad Thucyd. VI. p. 371. et *T. Hemsterh.* ad Xenoph. Ephes. p. 153. quibus doctissimus *Locella* quaedam de suis addidit. — Vix notatu dignum, quod in Vat. Cod. παρὰ μύθιον legitur. — V. 3. αὐτοφυές. Facultatem cicadae ab ipsa natura tributam significat. αὐτουργῷ μέλει κατηργάκεις dixit *Apollonid.* Ep. XXV. *Quintus Maecius* Ep. V. φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι. *Thucyd.* I. 93. λιμένας ἔχων τρεῖς αὐτοφυεῖς. οὐ χειροποιήτους. *Schol.* — Sq. versu ἐκκρούουσα φίλας Planud. et Cod. Vat. *Opsopoeus* φίλη conj. *Brodaeus* φίλοις. *Dorvillius* ad Charit. p. 518. tentabat: ἐκκρούουσα φίλοις ποσσὶ λ. κτ. — V. 5. 6. Laudat *Suidas* v. μέτρος T. II. p. 567. — φθέγγου ἐρωτοπλάνον de cantu amoris cruciatum leniente accipio, ὅστις πλανᾷ τὸν ἔρωτα. — V. 7. 8. Excitat *Suidas* in γήτειον T. I. p. 481. τὸ γήτειον, quod locustae promittit poëta, est caepae vel porri genus. Passim commemoratur apud *Aristophanem*, tanquam ἥδυσμα cibi. Vide Schol. ad Ranas 635. et ad Vesp. 496. Attigit hoc verbum *Casaubon.* ad Athen. p. 142. sq. *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. VII. p. 786. Quid vero sit, quod poëta hanc plantam, tanquam munus locustae inprimis gratum, commemoret, nemo dixit; nec ego dicere possum. — Versu sq. Vat. Cod. στόμασι ψεκάδας. Prius etiam in Planudea est et ap. *Suidam*. ψεκὰς attica est pronuntiatio pro ψακάς. Vide *Pierson.* ad Moer. p. 419.

CXIII. Vat. Cod. p. 412. Planudea p. 82. St. 120. W. (*Manso* nr. CXI, p. 47.) Vinum, nisi aqua dilutum et temperatum, ignis naturam habet; secundum *Eratosthenem* ap. Athen. II. p. 36. F. οἶνός τοι πυρὶ ἴσον ἔχει μένος. Hanc ejus naturam ex fabula explicaturus, antiquam esse, ait, Baccho cum Nymphis consuetudinem, jam eo tempore contractam, quo recens natus puer flammam effugerit. Optime hanc fabulam illustravit *Brodaeus*, laudato *Eurip*. Bacch. v. 520.:

Ἀχελῴου θύγατερ,
Πότνι' εὐπάρθενε Δίρκα,
Σὺ γὰρ ἐν σαῖς ποτε παγαῖς
Τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες,
ὅτε μηρῷ πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν.

Vide *Valckenar*. ad Phoeniss. 651. et *Burmann*. ad Anthol. Lat. T. I. p. 12. Vertit graecum Epigramma nescio quis in Anth. L. Lib. I. XXII.:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prodiit, inventum cinere abluerant.
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
Sejunctus quod sit ignis et urat adhuc.

Non magni poëtae versus; sed vitia, quae auctoris negligentia fudit, librariorum oscitantia auxit. In hunc modum restituendum videtur carmen:

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
Prosiliit, foedum *abluerant cinere.*
Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est;
Sejunctis, prodit *ignis et urit adhuc.*

Sic omnia sibi ad amussim respondent. *Foedum cinere*, ὑπὸ τέφρας κυλινδόμενον, dictum, ut ap. *Horat*. II. Serm. III. 26. *Caput foedum impexa porrigine.* — *Nymphis* a Baccho *sejunctis*, ἢν εἴργῃς μίσγεσθαι, ignis adhuc *prodit*.

Digitized by Google

Posterior syllaba in novissimo verbo producta in hoc poeta lectorem non magis offendet, quam elisio in pentametro neglecta. Hanc licentiam sequioris aevi versificatores, cum Graeci tum Latini, frequenter sibi sumsere sunt. — V. 2. κυλιόμενον. Planud. et Vat. Cod. Correctionis et auctor et caussa latet. Idem κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι auctore *Hesychio;* eadem metrica ratio. Vid. *Theocri* Eid. XXIV. 18. — Vers. seq. legendum puto:

τοὔνεκα νῦν Νύμφαις Βρόμιος φίλος.

Mox Flor. ed. ἔργοις, Aldi filiorum ἔργοις exhibent. Genuina lectio in Aldina principe et secunda, et in Ascensiana habetur.

I. 33.] *CXIV.* Vat. Cod. p. 169. Edidit *Reiske* in Anth. p. 16. nr. 443. (*Manso* nr. CIX. p. 46.) Lucernam Veneri dedicat. Pro συμπαίστορα Cod. praebet συμπαίκτορα. Eandem formam *Brunckius* restituit *Leonidae Tar.* Ep. XXX. ubi vulgarem συμπαίστορα etiam *Suidas* et Vat. Cod. tuetur. In *Orphei* Hymn. XLIII. 7. Horae Περσεφόνης συμπαίκτορες. — μύστην. Vide ad Epigr. LXXXI. Fortasse hoc respexit *Pompejus* Ep. II. T. II. p. 105. τὰ παιδεύοντα κινήματα καὶ μύστην λόγων ἀναπαυσαμένη. Pro σὺν apogr. Lips. σὴν.

— *CXV.* Vat. Cod. p. 169. Planud. p. 444. St. 577. W. (*Manso* nr. CX. p. 48.) Scriptum in arma nova et splendida, quae Mars in templo suo suspensa esse indignatur. Expressum est ex *Leonid. Tar.* Ep. XLVII. Cf. etiam *Antip. Sidon.* Ep. XXIX. Anthologia Lat. II. Ep. CCXXXI. *Grandia qui exiguis deducit facta figuris, Ad Venerem [hinc] abeat; nos tuba saeva juvat. Sanguine quae rubeant, Gradivum carmina placent.* — V. I. ἄθικτα est ex emendatione, quam vir quidam doctus Scaligeri codici adlevit, et *Huetius* p. 42. probat. At mihi valde displicet, cum sit prorsus inutile; integra enim esse arma, splendentia, pulcra, satis declaratur

„ in sequ. disticho. θνητῶν habent Codd. omnes et Suidas „ in θριγκός. Mallem fere, quod ibi Kusterus habet, iti„ dem ex conjectura, licet sic in Anthologia legi dicat; „ θνητῶν περὶ ταῖς θριγκοῖσι, quod metrum in tuto ponit; „ sed hoc non magis est genuinum. Περὶ in hoc versu „ vacat, et non est in Suidae edit. pr. ubi locus sic scri„ ptus: τίς τάδε μοι. θνητῶν θριγκοῖσιν ἀνῆψε σκῦλα. Illic „ mihi epitheton quoddam voci θριγκοῖσι congruum deesse „ videtur." Brunckii verba sunt in Lectt. p. 51. H. Stephanus verbum θνητῶν pro supposititio habebat, sine caussa idonea. Vitium est in περὶ, quod jam antiquitus depravatum fuisse inde apparet, quod a Suida praeteritur. Vide, an corrigendum sit:

τίς τάδε μοι θνητῶν ἱεροῖς θριγκοῖσιν ἀνῆψε.

Parum profecto discriminis est inter ΠΕΡΙ et ΙΕΡΟΙΣ; error autem ex compendio scribendi ἱε' ortus est. Vat. Cod. θριγκοῖσιν ἀνῆψεν et sq. versu τὰν αἰχματὰν τοῦ Ἐνυαλίου. — ἀνῆψε. Vide Homer. Od. γ. 274. Cf. Stanlejum ad Aeschyl. Agam. 587. — V. 4. εὔλοφος. Planud. manifeste contra poëtae mentem. — Mox etiam recte [illegible] emendatum est pro [illegible], quod Planud. habet. Illae praeclarae emendationes ad hujus carminis sensum perspiciendum nihil omnino profuerunt Meineckio, cujus ridiculam interpretationem hic exagitare nihil attinet. — V. 5. αὐτῷ. Planud. Ad verum ducebat lectio Vat. Cod. αὐτοῖσι. Arma, frustra splendentia, nec telis percussa, choris quam pugnae aptiora, Gradivo displicent. — χορῶν ἔναρα. Pueros in Panathenaicis cum clypeis saltasse, constat ex Aristoph. Nub. 984. ubi vide Schol. Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum mulierum, commemoravit Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 241. p. 341. — Vers. 6. et 7. protulit Suid. in ἔναρα. ubi priores editiones legunt: οἷάπερ οὐκ ἐνοπαῖς ἀλλὰ χορῶν, οἷς ἔναρα θάλαμον κοσμεῖτε. Pro ἐνοπαῖς Edit. Flor. ἐνοπάς. — V. 7. 8. Suidas v. λύθρος. — θάλαμον. Cum indignatio-

Digitized by Google

me haec pronuntiat deus, muliebria haec ornamenta esse significans. Respicitur autem ad morem veterum aedes et loca publica armis ornandi. In curia quidem Eleorum, Λαλίχμιον vocata, ubi oratores eloquentiae certamina habebant, scuta erant suspensa, θέας ἕνεκα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πολέμου πεποιημένα. *Pausan.* VI. 23. p. 513. Etiam in pulcherrimo illo et ad ostentationem exstructo Ptolemaei tentorio, quod *Callixenus Rhodius* describit ap. *Athen.* V, p. 196. F. inter reliqua ornamenta θυρεοὶ περιέκειντο ἐναλλὰξ ἀργυροῖ τε καὶ χρυσοῖ.

CXVI. Vat. Cod. p. 436. Planud. p. 33. St. 49. W. cum lemmate: τίμας ἂν εἴποι λόγους Μελέαγρος βοὸς μέλλοντος θύεσθαι τῷ Διῒ καὶ μυκωμένου. (*Manso* nr. CXIV. p. 47.) Acumen, in quo desinit poëta, debet *Moscho* T. I. p. 411. — V. 3. τὸν ἀροτῆρα, Bovem aratorem immolare nefas putabatur. Vide notata ad *Addaeum* Ep. III.

CXVII. Planud. p. 317. St. 457. W. (*Manso* nr. CXV. p. 48.) Poëta se, conspecta filiorum Niobes caede, ad eorum matrem properare fingit, quo ei rem nuntiet. Vix autem filios interfectos nuntiaverat, quum, ecce, in alteram partem conversus, filias quoque Dianae sagittis pereuntes videt. Confer *Antipatr. Sidon.* Ep. XLII. et XLIII. *Theodorid.* Ep. VII. Septem puellarum diversum habitum Meleager adumbrat, quot filias, totidemque filios Niobe habuisse dicitur ap. *Eurip.* in Cresphonte. Vide *Schol.* ad Phoeniss. v. 162. ubi diversae aliorum traditiones docte recensentur. Disputavit de hac fabula *Cuperus* in Obss. L. III. 17. p. 338. sqq. Cf. *Heynium* ad Apollodor. p. 590. — V. 3. λῦε κόμας ἀνάθεμα. De ritu comas in luctu solvendi vide *Spanhem.* ad Callim. H. in Cerer. 5. p. 746. sq. — V. 6. πληγμένη. Jam caedes in puellas redundat. φόνος de loco, ubi caedes peragitur, accipi, quod *Manso* fecit, usus dicendi vix patitur. — Pro αἱ, αἳ veteres editt. quas

consului omnes αἰ, αἰ exhibent, secundum praeceptum *Suidae* P. I. p. 639. σημαίνει δὲ καὶ ὑπόῤῥημα θρηνητικὸν, περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. — V. 7. περὶ γούνασιν. Planud. — Haec cum carminis initio non satis congruunt. Ibi nuntius caedis ad Nioben properans auditur; hic caedes matre praesente peragitur. — ¶. 34.] V. 8. ἀντωπόν. Haec ad telum, in se directum, stupet; illa pavet capite demisso et averso, quo lateat, quaerens. πτώσσειν. ἑαυτὸν καταχρύπτειν. πτωκαζέμεναι. κρύπτεσθαι. *Hesych.* unde πτώξ. Idem est πτήσσειν, quod illustravimus in Exercit. crit. T. I. p. 125. — Mater ipsa, λάλον στόμα, i. e. λαλιὰν στέρξασα (cf. Epigr. L. 8.), olim loquacissima, jam prae stupore obmutuit in saxum mutata. Noster forsasse *Theodoridam* expressit l. c. ἃ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἔχουσα Πετροῦται.

CXVIII. Vat. Cod. p. 219. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 72. nr. 560. (*Manso* nr. CXXI. p. 50.) Sepulcrale carmen in Heraclitum philosophum. Obscurum carmen, nec, *Brunckio* judice, integrum. Quid ex vitiosis verbis interpretandi arte erui possit, bene tentavit *Manso*. Sed dubito, an ullis artificiis effici possit, ut ne vehementer corruptum videatur carmen. Adscribam primum, ut in Codice legitur:

ὤνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μοῦνος ἀνευρὼν,
φαμὶ τάδ' ἐς πάτραν κρέσσονα [superſ. κρείσσονα] καὶ σοφίας
λὰξ γὰρ καὶ τοκέων, Ἀσίᾳ ξένε δύσφρονας ἄνδρας
ὑλάκτευν· λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις. [in marg. ξεῖνε].
ἀλλ' ἀπ' ἐμεῦ μὴ τρηχὺς ἔπει τάχα καί σύ τι πεύσῃ
τρηχύτερον· πάτρας χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Jam singula videamus. V. 1. Heraclitus se inter omnes philosophos solum veram et sinceram philosophiam invenisse gloriatur. Nihil ad ejus mores accommodatius. Nam, ut ait *Diogenes Laërt.* L. IX. 1. p. 548. μεγαλόφρων γέγονε παρ' ὁντιναοῦν καὶ ὑπερόπτης. Idem se

omnia

omnia scire, nihil ab aliis didicisse dicebat; ap. eundem sect. 5. — V. 2. Si recte video, Heraclitus sua in patriam merita extollit, ea dicendi brevitate usus, quae ipsi σκοτεινοῦ nomen meruit; unde *Timon* in Sillis Heraclitum κοκκυστὴν, ὀχλολοίδορον, αἰνικτὴν appellabat; ap. *Diogenem* l. c. 6. p. 551. Videtur autem scribendum esse:

φημὶ τά γ' ἐς πάτρην κρέσσονα καὶ σοφίης.

Ea, quae patriae causa feci, majora etiam esse et praestantiora quam sapientiam meam. Eum per aliquod tempus bene de Ephesiorum rep. meritum fuisse, inde colligere licet, quod in summi magistratus locum eligebatur. Hoc autem loco, ni fallor, acrem et perpetuam in patriae hostes inimicitiam jactat. In hunc sensum equidem accipio verba, Ἀσίῃ δύσφρονας ἄνδρας ὑλάκτεον, *allatrabam Asiae adversarios*, fortasse eos, qui Persarum partibus favebant. Haeremus in verbis, λὰξ γὰρ καὶ ποκίων· sic enim apogr. Spall. exhibet, non, ut *Br.* in Vat. Cod. esse ait, λὰξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κίων, unde *Br.* emendandum putabat, λὰξ γὰρ ἐγὼ κοτέων Ἀσίῃ, *ita Asiae infensus, ut eam calcibus petere paratus essem.* Minus etiam feliciter *Reiskius*, κλὰξ γὰρ καινοτόμων ἀστῶν, ξ. δ ἄ quod secundum ipsum significat: *Sublata enim voce latravi adversus civium quosdam novarum rerum studiosos, scaevorum consiliorum fautores.* Plura sunt a *Reiskio* in hoc carmine parum feliciter novata. Mihi placet *Schneideri* emendatio: λὰξ γὰρ ἐγὼ πατέων, in hunc fortasse modum leniter immutanda:

λὰξ γὰρ ἐκεὶ πατέων — —

Theognis: λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι. *Bianor* Ep. XI. καὶ ἐν ποσὶ λὰξ πατέοντα τοίχους. Inter ἀδέσπ. DCLIII. λὰξ δὲ πατήσας λυσσώδη ζωήν. *Sophocles* in Phaedra ap. Stob. XLIII. p. 163. ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται. Hinc ductum verbum λακπατῆσαι, quod *Hesyc*

ῥῆμας servavit; et *λαξευτάτητος* in Antigone 1391. ubi vide Schol. Hanc igitur emendationem unice amplectendam existimarem, nisi me nonnihil retraheret locus ap. *Leonid. Tar.* Ep. XCVII. ubi de Hipponacte, ejusdem fere ingenii viro, agitur: *ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβρύξας ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.* Quae verba si *Meleager* ante oculos habuit, alia circumspicienda emendatio. — *ὑλάκτερων.* Egregie ap. *Theodorid.* Ep. XVIII. ejusdem Heracliti cippus, *ἀγγέλλω*, ait, *βροτοῖσι — θεῖον ὑλακτητὴν δήμου ἔχουσα κύνα.* — Post versum quartum vix dubito, quin unum aut alterum distichon interciderit; tam subita enim *τοῦ ἤθους* conversio, ut praecedentibus vix et ne vix quidem conjungi posse videatur. Ira commotus Heraclitus invehitur nescio in quem, fortasse in unum *τῶν δυσφρόνων*, eumque abigit; cum contra Epheso natum gaudere et valere jubeat. In priori hujus distichi parte tristis et durus Heracliti animus sese prodit, quem *Lucianus* exprimere voluit, in Vit. Auct. §. 14. T. III. p. 97. Bip. ubi cum Heraclitus, in catasta collocatus, dixisset, *οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων*, et emtor quidam respondisset, *τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε εὖ φρονέων*, ille iterum, *ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι.* ubi *Kusterus* notavit, respici dictum Heracliti ap. *Diogen. Laërt.* IX. 2. *universos Ephesios esse morte mulctandos.* vide *Menagium* p. 393. Ad verba, *οὐκ ἀπ' ἐμεῦ;* comparandus *Sophocles* in Oedip. Tyr. 429.:

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψοῤῥος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;

Reliqua in hoc versu leviter depravata et fortasse in hunc modum corrigenda videntur:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; ὡς τρηχὺς, ἐρεῖς τάχα· μή σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον — — — —

Digitized by Google

Nonne procul abhinc? Quam durus ille! fortasse dices. Sed cave, ne quid etiam durius patiaris. Color, ut in Ep. Philippi LVI. ὀργίλος ὡς ὁ Πρίηπος, ἐρεῖς. *Reiskius* hoc distichon sic constituit:

> οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ πρόσχε. ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πεύσῃ
> τρηχότερον πάτρας· χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

Quod mire vertit sic: *Tune igitur jam te hinc non protinus tolles? Ne, quaeso, huc accedas. Nam fieri possit, ut ab hac mea patria tu multa quam ego acerbiora experiaris. Atqui salvere te jubeo ex Epheso.*

CXIX. Vat. Cod. p. 258. Planud. p. 227. St. 330. W. ubi ἄδηλον. *Meleagro* membranae vindicant. (*Manso* nr. CXVII. p. 49.) Lycambis filiae, Archilochi jambis ad restim adactae, apud inferos jurant, falsa esse et fictitia, quae poëta ille in eas evomuerit, simulque Musis exprobrant, quod ejus maledicentiae inservierint. Comparandum *Dioscoridis* Epigr. XXIII. et inter ἀδέσπ. CCCVII. De Neobule ejusque patre vid. Schol. ad *Horat.* I. Epist. XIX. 30. et ad Epod. VI. 13. — V. 2. Περσεφόνης. Cod. Vat. Qui seq. versu conspirat cum Planudea: παρθένοι ὡς ἔτυμον. Ex conjectura igitur fluxit, quod *Br.* dedit, sed ea et elegante et probabili. — ἔφλυσε. Ex *Dioscoride* l. c. ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὀνείδεος φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος. Vocabulum φλύος (pro φλυαρία), unde verbum fluxit, usurpavit ipse *Archilochus*, docente *Eustathio* ad Od. p. 523. Sensum verbi bene explicavit *Schol. Apollon. Rhod.* I. 275. φλύζειν κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους ἀναβάλλειν θερμότητι τὸ ὕδωρ. Idem per ἐκφυσᾷν reddit ad L. III. 583. Est igitur *ebullire*, quo verbo simili ratione utitur Cicero de Fin. V. 27. *Dixerit hoc idem Epicurus, semper beatum esse sapientem; hoc enim solet ebullire nonnunquam.* Conf. *Schneiderum* ad Nicandri Alex. p. 144. — Vat. Cod. ἔβλυσε legit. — V. 6. Male *Brunckius* omisit δ' post

γυναικεῖον, quod et Planud. habet, et Cod. Vat. agnoscit, in quo lineae superscriptum est. *γυναικεῖος πόλεμος*. *bellum in mulieres susceptum.* Alio sensu *muliebre bellum* dixit *Cicero* Or. pro Coel. 28. — Mox Planud. *ἐφυβριστῆρας* junctim. *Truces jambos* vocat *Catull.* XXXVI. *pugnaces Ovid.* in Ibide 521. Ibidem v. 51. *Postmodo, si perges, in te mihi liber Iambus Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.*

CXX. Vat. Cod. p. 237. Planud. p. 267. St. 385. W. (*Manso* nr. CXVI. p. 48.) In leporem pabuli copia enectum. Lepus loquitur. Primum distichon excitat *Suidas* v. *λαγώς*. T. II. 408. — V. 1. *σὺν ἀρπασθέντα*. Cod. Vat. — *οὐατόεντα*. *auritos lepores*, ex Afranio ductum, usurpavit *Virgil.* Georg. I. 308. Cf. *Macrob.* Saturn. VI. 5. p. 600. *Auritus* ap. Latinos simpliciter asinum et leporem significat. Vide Intpp. *Phaedri* in Append. Fab. XIX. p. 386. — T. 35.] V. 5. *οὐδέ μ' ἔτ' εἶχε πόθος*. Edit. princeps. Reliquae veteres *μητρὸς* suppleverunt. — Mox *κρύψαι* Flor. et Aldinae omnes. Ascensiana *κρύψεν*, ut etiam Cod. Vat. In ult. versu *κοίτῃ* Planud. Paulo obscurius est hoc distichon, et, ni fallor, corruptum. Phaniam, lepus ait, cadaver suum prope caulas sepelivisse, ut in somniis suis sepulcrum cubili nunquam non vicinum videat. Hic verba *ἐν ὀνείροις* sic accepit *Brodaeus*, ut significent *apud inferos*, ubi evanidae somnoque similes imagines. Sed haud scio an *Meleager* scripserit:

— — *κρύψε νέκυν, εἰν ἐνέροισιν*
αἰὲν ὁρῶν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

omisso *ὡς* sive *ὥστε*, quod ad infinitivum verborum frequenter subauditur; et fortasse praeterea:

θοίνης γειτονέοντα τάφον.

ut apud inferos quoque nunquam non videam, i. e. *habeam, sepulcrum pabulo propinquum.* Quod expressum ex *Dios-*

Digitized by Google

coridis Ep. in vinosam mulierem defunctam, XXXVII. ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἵν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη Καὶ φθιμένη ληνοῦ γείτονα τύμβον ἔχῃ. *Antipater Sidon.* Ep. CXI. in formicam in agro sepultam — ὕφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυοτρόφος αὖλαξ Θέλγῃ, ἀροτραίῃ κείμενον ἐν θαλάμῃ. Anthol. Lat. T. II. p. 269. CCCLV.:

Hoc mihi noster herus sacravit inane sepulcrum,
Villae tecta suae propter ut adspicerem.

CXXI. Vat. Cod. p. 279. Anth. Plan. p. 193. St. 281. W. (*Manso* nr. CXX. p. 50.) Viro bono et probo, Aesigeni, terram levem precatur; fere ut *Martial.* V. 34, 9. de puella: *Mollia nec rigidus cespes tegat ossa; nec illi, Terra, gravis fueris; non fuit illa tibi.* Quod ex *Meleagro* expressum existimabat *Lessingius* in Opp. T. I. p. 296. sq. In eodem voto, quo mortuis terram levem apprecari solebant, lusit *Martialis* VI. 51. de puero, tonsore peritissimo, agens: *Sis licet inde sibi tellus placata levisque, Artificis levior non potes esse manu.* — Pro Αἰσιγένην, quod habet Vat. et Codices Aldi, Αἰσιγένην legitur in Edit. Flor. Aldina pr. et Ascensiana. Vat. Cod. praeterea ἐσέχοις.

CXXII. Meleagro vindicavit Cod. Vat. p. 281. In Planud. p. 214. St. 312. W. *Antipatro* tribuitur. (*Manso* nr. CXXII. p. 51.) Scriptum in Philaulum philosophum, qui se sponte sua vita exuerat. — V. 2. Valde depravatum hunc versum exhibent membranae Vatic. sic: παῖς Εὐκρατίδεω [καὶ superscr.] ποδαπὸς δ' εὔχεαι, reliquis omissis. — Θριάσιος. Θρία. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Ὁ δημότης Θριάσιος. Fuit prope Eleusin., ut apparet ex *Thucyd.* L. I. 115. et *Strabon.* L. IX. p. 605. A. — V. 6. κείνων κυλίκων. Philaulus veneno sibi mortem contraxisse significatur. Vide *Burmannum* ad haec *Propertii* L. II. 1. 53. *Seu mihi sint tangenda novercae pocula Phaedrae, Pocula privigno non nocitura suo.* — Non satis ta-

Digitized by Google

men apparet, quo ſenſu κεῖνον accipiendum ſit. *Manſo* σοφῶν ſubaudiendum ratus, vertit: *poculis iſtorum philoſophorum, qui Zenonis dogmata et exemplum ſequuntur, guſtatis.* Quod an ferri poſſit, dubito. Retulerim equidem ad celeberrima illa Socratis pocula; niſi forte in ipſo Philauli cippo poculum exſtabat ſculptum, quo quaſi digitum intendit, qui hic loquitur. — V. 8. Laudatur in Philaulo, quod vitam philoſophiae praeceptis conſentaneam duxerit, cum in hac conditione haud pauci reperiantur, qui *pulcherrima dicta nec vita, nec moribus, nec re praeſtent: Juvenal.* Sat. XI. 56. eam videlicet excuſationem in promtu habentes, qua ille utitur ap. *Plutarchum* T. II. p. 172. D. τῶν μὲν λόγων κύριος εἶναι, dicens, τῶν δὲ πράξεων τὴν τύχην. Hinc *Quintilianus* Prooem. L. I. 15. *Ac veterum quidem ſapientiae profeſſorum multos et honeſta praecepiſſe, et, ut praeceperunt, etiam vixiſſe, facile conceſſerim; noſtris vero temporibus ſub hoc nomine eximia in plerisque vitia latuerunt.* Eleganter *Gellius* N. A. XIII. 8. plurimos eſſe ait, *qui vitia facundiſſime accuſent, intercutibus ipſi vitiis madentes.* Diſſenſum illum inter praecepta philoſophorum eorumque actiones nemo ſaepius et acrius inſectatus eſt *Luciano*, quem vide in Fugitiv. 19. T. III. p. 66. et 375. Quare paraſita ap. *Alciphronem* L. III. 55. p. 404. ὀλίγα ἢ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἰδιωτῶν οἱ σεμνοὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. De falſis his et ſimulatis philoſophis veterum loca collegit *Gatacker* ad M. Anton. p. 277. et *Wetſten.* ad Epiſt. ad Rom. II. 24. p. 34.

CXXIII. Vat. Cod. p. 272. cum lemmate: Εἰς Ἀντίπατρον Σιδώνιον· ἦν δὲ ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθημα ἀλέκτωρ καὶ φοίνικος κλάδος, καὶ ἀστράγαλος. Primus edidit *Cornel. de Pauw* in Diſſ. de Alea Veterum p. 115. cujus interpretationem et conjecturas impugnans *Dorvillius* in Vanno crit. p. 139. totum carmen ex optimo, ut ait, codice denuo edidit. Ejus textum in plurimis ſequutus eſt

Brunckius. Ex Lipsiensi cod. idem dederunt *Leichius* in Carm. sep. p. 16. et *Reiskius* in Anthol. p. 97. nr. 620. (*Manso* nr. CXXIV. p. 52.) Poëta, variis de columna sepulcrali, cui gallus gallinaceus sceptrum et palmam tenens una cum talo lusorio insculptus erat, conjecturis propositis, tandem Antipatri Sidonii monimentum esse intelligit. Comparandum est Ep. *Antipatri S.* XCIII. quod *Meleager* ante oculos habuit. — V. 1. ἁ στάλα. Attice nominativo pro vocativo utitur. Vide *Dorvill.* Eundem dicendi usum illustravit *L. Bos* ad Lucam c. XVIII. 13. — Sq. vers. Cod. Vat. ἵσταμαι λαῖνα. In quinque ejusdem apographis *Dorvillius* repetit ἵστα καλλαΐνα, quod ex *Salmasii* emendationo videtur profectum, qui de colore callaïno, i. e. purpureo sive coeruleo, disputavit in Opere de Homon. H. I. p. 177. E. Conf. *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 730. sq. Facit huc inprimis *Etymol. M.* Κάλλαια. καλοῦνται τὰ κάτωθεν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥσπερ γένεια, διὰ τὸ εἶναι ἀνθηρὰ καὶ πορφυρώδη· τὰ πορφυρᾶ γὰρ κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις· βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ. καὶ Αἰσχύλος· ἐν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσι. ἔνθα καὶ τὸ καλλάϊνον· ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρὸν ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον. *Aeschyli* locus est in Agam. v. 932. Argutatur *Reiskius*, dum in marmore sepulcrali de colore non cogitandum esse ait, quandoquidem veteres marmoribus colores illevisse non valde probabile sit. Quare corrigit ἵσταμαι λαΐνα, prosodiastarum de voce λάϊνος praecepta mera somnia pronuntians. — At licuisse poëtae, coloris quamvis non expressi mentionem facere in ejusmodi descriptione, hodie non dubitatur. — V. 3. ἀφαρπάζων. Vat. Cod. — νίκας κλάδος. palmae ramus, qui victoriae et victoris insigne. Ut gallus sceptrum inter alam insertum gerebat, sic palmam tenebat unguibus. In eodem autem monimento conspiciebatur praeterea talus in summitate crepidinis positus, ita ut cadere videretur. Sceptrum ad regem, palma ad victorem referri

Digitized by Google

poterat; sed quid tum talus? Nec tam parvus tumulus regi conveniret, sed potius pauperi cuidam. Ad pauperis conditionem etiam galli imago fortasse respiceret. At reliqua non accinunt. Quare hanc quoque conjecturam rejicit. — Sic haec cohaerent. — V. 5. et 6. *Leichius* omisit. Pro ἦ ῥα *Pauw* ἦ ῥα, interrogative accipiens, male. In marg. apogr. sui νικάσαντα invenit, idque probat, quod νικάοντα non *victorem*, sed *victum* significaret, graviter propterea vapulans *Dorvillio*. — V. 7. λίθος edidit *Leichius*. Alius habet πρὸς δ' ἔτι. Mox Vat. Cod. ἐπὶ πέτρῃ, ut fere solet. Facit huc *Pausanias* VI. 26. p. 518. πεποίηται δὲ ἀλεκτρυὼν ἐπὶ τῷ κράνει, ὅτι οὗτοι προχειρότατα ἔχουσιν εἰς μάχας οἱ ἀλεκτρυόνες· δύναιτο δ' ἂν καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Ἐργάνης ἱερὸς ὁ ὄρνις νομίζεσθαι. Conf. locum lepidissimum *Aristoph.* in Avibus 487. sqq. — ¶. 36.] V. 9. σκῆπτρον. Sceptrum de paupere et mercenario cogitare non patitur. Sq. versu Cod. Vat. αἰολόφρον, quod *Pauw* in marg. apogr. sui emendatum invenit. — Verba οὐ ψαύει καὶ τῇδε optime illustravit *Dorvillius*, qui apte laudat *Plutarchum* T. II. p. 589. C. ἀλλ' ἔστιν ὄντως ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. In re simili *Leonidas Tar.* Ep. LXXXIV. ναὶ δοκέω, τῇδε προσηγγίσαμεν. *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. ἢ τὸ μὲν οὔ· δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν. — Mox prava apogr. lectio τῷτρεχὶς *Pauwio* densissimas tenebras objecit. ἐφρασάμην, ut ap. *Alcaeum Mess* Ep. XXI νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπος ἐφρασάμην. — V. 13. Jam intelligit, palmam non, ut alias, victoriam, sed defuncti patriam significare, Tyrum videlicet, Phoenicum metropolin. Palmam in Tyriorum nummis conspici, docuerunt *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 345. *Holstenius* ad Steph. Byz. p. 333. quos *Dorvillius* laudat. Non assecutus est hujus distichi cum praecedentibus nexum vir acutissimus, *Gilbertus Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 171. ubi φοῖνιξ μὲν νίκαν ἃ, πάτραν τε μ. verum judicat, quod est in Vat. Cod. Vi-

Digitized by Google

tium, quod *Dorvillio* suboluit, praeclare sustulit *Reiskius*. Idem doctus Britannus πολύπαιδα interpretatur de metropoli, multarum coloniarum matre. — V. 15. Gallus virum voce canora, fortasse etiam in Venere praecellentem, et poëtam significat. Mire hoc loco hallucinatur *Pauwius*, qui corrigit: ὄρνις δ', ὅττι γεγωνὸς ὅδ' ἀνὴρ καὶ που περὶ Κύπριν, Πρᾶτος ἦν Μούσαις π. ὑ. Nulla profecto mutatione opus est. γεγωνὸς ἀνὴρ, *vir vocalis*, plurimis exemplis allatis illustratur a *Dorvillio*. Adde, quae de eadem voce monuit *Abresch.* in Dilucid. Thuc. p. 732. et *Valcken.* ad Hipp. p. 228. C. D. — In plurimis apogr. πρᾶτος ἦν legitur; idque in Vaticanis membranis haberi ait *Dorvillius*, qui κἠν restituit ex apogr. quod non ex Palatino cod. fluxisse existimat. In apogr. tamen Spall. κἠν legitur. ὑμνοθέτας ex *Pauwii* et *Dorvillii* est emendatione pro ὑμνοθέταις. — Pro καὶ που *Reiskius* dedit καὶ τῶν. Male. Non sine causa idonea dubitanter locutus est poëta. — V. 17. σύνθημα. Sceptrum eloquentiam significat *Eustathium* ad Il. α. p. 25. et Il. σ. p. 1158. laudavit *Manso*. — Talus pronus illum potando periisse significat. *Leonidas Tar.* Ep. LXXXIV.:

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον ὁρῶντες
γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
ἦ ῥά γε μὴν ὅτι Χῖος; ἔοικε γάρ. ἦ ῥ' ὅτι παίκτας
ἦσθά τις, οὐ λίην δ', ὦ 'γαθὲ, πλειστοβόλος;
ἢ τὰ μὲν οὐδὲ σύνεγγυς, ἐν ἀκρήτῳ δὲ κατέσβης
Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγγίσαμεν.

Arbitratur autem *Dorvillius*, illum jactum, qui Χῖος vocatur, ipsa officuli positione cognosci et hoc esse, unde *Meleager* Antipatrum οἰνοβρεχῆ periisse collegerit. Vide Vann. crit. p. 163. — V. 19. Haec igitur ex signis et figuris cognoscuntur; ipsum autem defuncti nomen literis exaratum legitur. — Versu ultimo Cod. Vat. φθίντ' αμ' εριοθ. quod *Dorvill.* in ἐπ' mutavit, accedente

I 5

Reiskio. *Pauw* in marg. apogr. sui φῦντα περιστενέων (περισθενέων) invenit, ipse φῦντά γ' ἱερὸς. corrigens.

CXXIV. Vat. Cod. p. 281. Planudea p. 287[a]. St. 416. W. ubi ultimum distichon deest. (*Manso* nr. CXXIII. p. 51.) Lugetur Charixenus, Spirogones filius, immatura morte exstinctus. In Planudea ἄδηλον est hoc carmen. *Meleagro* Vat. codicis auctoritate tribuitur. — V. 2. ὀγδωκαιδεκέταν Vat. et ἐστόλισεν. In edit. pr. ἐστόλισσε. Chlamyde defunctum induit, quam epheborum esse gestamen, docuimus ad Ep. IX. eamque δῶρον εἰς ᾅδαν vocat. — καὶ πέτρος. Conf. Epigr. inter ἀδέσπ. DCLVI. Elegia in Anth. Lat. IV. 13. p. 7. *Me desolatum, me desertum ac spoliatum Clamarem, largis saxa movens lacrymis.* — Seq. versu membranae οἰμωγῇ exhibent, et verbo ἀχθοφόρεον superscriptum ουν. — V. 5. ἀνωρύεσθαι de laeto clamore non minus quam de lugubri dicitur; ut ὀλολύζειν, de quo *T. Hemsterh.* ad Luc. T. I. p. 7. et *Wessel.* ad Diod. Sic. T. II. p. 90. De tristi tamen et lugubri voce praecipue; vide *Trilleri* Obss. p. 304. Respondet Latinorum *ululare*, quod de clamore incondito usurpatur. — Pro γυναῖκες Vat. Cod. legit γονῆες. Edit. pr. ἀνωρύονται. — Charixenus matri θρέπτρα οὐκ ἀπέτισεν, ut *Homerus* loquitur Il. γ. 478. μαστῶν χάριτας in *Eurip.* Phoen. 1443. Jocasta, filios conspicata interfectos, ἰθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον. — Parca κακοπάρθενος nihil aliud nisi *infesta*, *perniciosa*. Est qui vertat: *fatum virginibus*, Charixenum sibi conjugem optantibus, *inimicum*. Minus recte. Μοῖραι ipsae sunt παρθένοι. Jam vero adjectiva nonnunquam cum substantivis coalescunt, ut in αἰνολέων, αἰνοτύραννος, et similibus. Vide *Musgrav.* ad Eurip. Troad. 536. — V. 8. στεῖρα γονάς. Cod. Vat. — ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. vento tradidit, vana reddidit. ἀποπτύειν *projicere;* ut ap. *Alciphr.* III. Ep. VI. p, 290. ἔκρινα ἀποπτύσαι τὸ ζῆν. — Seq. vers. Cod. habet ὁμίληγας. Significantur *aequales*, οἱ ὁμήλικες. —

Quo sensu autem vers. ult. ἀγνῶς sit positum, non video; certe eos, qui, cum Charixenum non novissent, de immatura ejus morte audiunt, ἀγνῶς πευθομένους dicere non potuit. An scribendum:

τοῖς δ' ἄλλως πευθομένοις ἐλεεῖν.

iis, qui tantum fando audiunt. ἄλλως, *nonnisi*, illustravit *Toup.* ad Longin. p. 289. *Callimach.* Ep. XLVIII. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων.

CXXV. Vat. Cod. p. 233. Planud. p. 224. St. 326. W. neglecto dorismo. (*Manso* nr. CXVIII. p. 49.) Clearista cum sponso in thalamum deducta, diem supremum obiit, domusque, quae modo tibiis et cantu resonuerat, lacrymis et luctu oppleta est. Meleager *Erinnae* Ep. III. expressit; ipsum imitatus est *Philipp. Thess.* Ep. LXXIX. Similis argumenti est Ep. inter ἀδέσπ. DCCX. Comparari possunt haec ap. *Achillem Tat.* L. I. 13. p. 35. τάφος μέν σοι, τέκνον, ὁ θάλαμος· γάμος δὲ ὁ θάνατος· θρῆνος ὁ ὑμέναιος· ὁ δὲ κωκυτὸς τῶν γάμων οὗτος (fort. ὁ δὲ κωκυτὸς οὗτος, τῶν γάμων) ᾠδαί. ἄλλο σοι, τέκνον, προςεδόκων πῦρ ἀνάψαι· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔσβεσεν ἡ πονηρὰ τύχη μετὰ σοῦ, ἀνάπτει δέ σοι δᾷδας κακῶν. *Appulej.* Metam. IV. 86. *Cantusque laetus Hymenaei lugubri finitur ululatu, et puella nuptura deterget lacrymas ipso suo flammeo.* — Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον, Orcum sponsum sibi sumsisse dicitur Clearista, secundum *Sophoclem* in Antig. 810. ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων Ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός πω μέ τις ὕμνος ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω. — Cod. Vat. ἐπὶ νυμφίδιος Κλεαρίστῃ. — V. 3. 4. Laudat *Suidas* v. λωτὸς T. II. p. 463. qui λωτοὶ ἄχευν καὶ θ. ἐ. π. Deinde rectius, ut ap. *Brunck.* ἑσπέριοι legendum esse vidit *Stephanus*, quamvis *Suidae* locum ignorans, cujus verissimam lectionem Vat. Cod. confirmat. Planud. ἑσπερίοιο. De λωτοῖς vide *Athen.* L. IV. p. 182. E. — ἐκλαταγεῦντο

Digitized by Google

de saltantium ad fores strepitu accipiendum, qui proprie κρότος. Cf. *Theocrit.* Eid. XVIII. 7. et *Arnald.* in Spec. Anim. p. 21. — T. 37.] V. 5. ἤχεν δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον· ἐν δ' ὑ. Planud. Non multum discrepat Vat. Cod. nisi quod ἐκ δ' ὑμ. pro ἐν δ' exhibet. Idem praeterea ὑμεναίου et μεθ' ἁρμόσατο habet. Vitium non animadvertit *Dorvill.* ad Charit. p. 126. ubi membranarum lectionem profert. Comparatio hujus loci cum *Erinnae* Ep. III. καὶ σὺ μὲν, ὦ ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδὰν Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο, *Schneiderum* commovit, ut emendaret: ἠχὼ δ' τ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγε· τὸν δ' ὑμέναιος ἄλγους εἰς γοερὸν φ. μ. (sic in margine emendavit; nec fere aliter in Bibl. philol. IV. p. 60.). *Manso* vero hanc conjecturam proposuit: — ἀνέκραγεν· ἔνθ' ὑμ. Σιγῶν, εἰς γ. φ. Recte uterque εἰς, ad constructionem orationis pernecessarium, restituit; in reliquis autem vereor, ut suam *Meleagro* manum reddiderint. Nostrum locum si comparaveris cum versibus *Parmenionis* Ep. XIII. T. II. p. 203.:

Εἰς δὲ γόους ὑμέναιος ἐπαύσατο· τὰς δὲ γαμούντων
ἐλπίδας οὐ θάλαμος κοίμισεν, ἀλλὰ τάφος.

mecum suspicaberis legendum esse:

ἦχος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν· ἠδ' Ὑμέναιος
σχασθεὶς, εἰς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.

Hymenaeus cessans in lugubrem ululatum se convertit. σχασθεὶς nihil aliud est, quam παυσάμενος· plane ut requirit *Parmenionis* imitatio. *Schol.* ad Aristoph. Nubes 106. σχάζειν· καταλύειν, καταπαύειν. *Euripides* in Phoen. 464. σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν. Cf. *Pindar.* Pyth. X. 89. *Callimach.* ap. Strabon. I. 46. *Philostratus* Ic. II. XV. p. 832. Huc inprimis facit *Eurip.* Phoen. 967. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας; Unde apparet, nos recte scripsisse, ὑμέναιος σχασθεὶς, i. e. σιγῶν. — V. 7. 8. Profert *Suid.* v. πεῦκαι Tom. III.

Digitized by Google

p. 104. De facibus, quae in nuptiis accendebantur, vide *Jungerm.* ad Polluc. III. 43. Cydippe ap. *Ovidium* Epist. XXI. p. 171. *Nostraque plorantes video super ora parentes, Et face pro thalami fax mihi mortis adest.* De eadem ap. *Aristaen.* I. X. p. 26. ηὐτρεπίζετο γάμος· καὶ πρὸ τῆς παστάδος τὸν ὑμέναιον ᾖδον αἱ μουσικώτεραι τῶν παρθένων — ἀλλ᾽ ἄφνω νενόσηκεν ἡ παῖς καὶ πρὸς ἐκφορὰν ἀντὶ νυμφαγωγίας οἱ τεκόντες ἑώρων. *Heliodor.* II. p. 111. ὑμέναιον ᾀδόμενον ἔτι διεδέχετο θρῆνος· καὶ ἀπὸ τῶν παστάδων ἐπὶ τὸ μνῆμα παρεπέμπετο. — V. 8. φθιμένοις *Suid.*

CXXVI. Vat. Cod. p. 270. Planudea p. 280. St. 405. W. cum lemmate: Εἰς Μελέαγρον. In Edit. Flor. duabus Aldinis et Ascensiana: Μελεάγρου. Vat. Codici adscriptum: Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. et in sq. pagina ad v. 3. iterum: εἰς τὸν αὐτὸν Μελέαγρον τὸν ατθ (pro Ἀτθίδος puto) ποιητὴν τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. Mihi nondum persuasum est, hoc et epigramma CXXVIII. ipsius *Meleagri* esse. — V. 3. Laudatur poëta, quod Amorem cum Musis et Gratiis conjunxerit. Ἔρως ad carmina amatoria, Χάριτες ad opus hoc nomine inscriptum (vide vitam *Meleagri*) referendum. Expressus est locus, quod *Mansonem* non fugit, ex *Simonidis* Ep. LV. ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ᾽ Ἐρώτων τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο. Similiter de *Euripide* auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DXXXV. κόσμον Ἀθηνῶν τὸν σοφίῃ Μουσέων μιξάμενον χάριτα. — V. 7. Ad triplicem Meleagri patriam referenda verba. Cf. Epigr. Inc. DLXXII. Pro σέλομ in Planud. et Vat. Cod. σάλαμ legitur. Laudat *Brodaeus* d. *Hieronymum* in Eu. Matth. c. X. Hebraeo Syroque sermone verbo *Salomlach* Graecorum χαῖρε exprimitur. Conf *Tollium* in Fortuit. c. VI. p. 131. *Reinesius* in Epist. priore ad Vitum Vuolfium, subjecta τοῖς ἱστορουμένοις linguae Punicae, σέλαμ legendum censet; cui obloquitur *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 150. et σέλομ corrigit. — Mox initio vers. sequ.

Digitized by Google

ναίδιος et Planud. et Cod. Vat. legit. Auctor emendationis a *Br*, in contextu positae est *Scaliger* in Append. Operis de Emend. Temp p. 32. Hanno ap *Plautum* in Poen. V. 2. 41. poenice salutans *Haudoni* dicit; quod Meleager in αὐδονὶς mutavit, ut Graecae orationis analogiae magis accommodatum. *Scaligeri* sententiae subscribit *Huetius* in Not. p. 27.

CXXVII. Vat. Cod. p 269. Planud. p. 208. St. 302. W. (*Manso* nr. CXXVI. p 54.) Inscriptio tumuli Meleagri. — V. 1. νᾶσος Τύρος. Vide Ep. II. et *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 87. — Ἀτθίς. Vide disputata in *Meleagri* vita. *Scholiastes* ad h. l. ἐν Ἀσσυρίοις. ἀντὶ τοῦ ἐν Συρίοις. Γάδαρα γάρ, ὥς φησι Στέφανος, ἔστι πόλις Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια καλεῖται. — V. 3. ὁ σὺν Μούσαις. *ille a Musis amatus;* fere ut ap. *Theocr.* Eid. VII. 12. καί τιν' ὁδίταν Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα. *Martinus* autem in Epist. T. I. p. 187. junxit ὁ σὺν Μούσαις συντροχάσας. *cum in juventa una cum Musis cursitasse cum Gratiis Menippeis*, i. e. *perinde, ut Menippum, risui, salibus, jocis et festivitati studuisse*; cui interpretationi etsi faveat Epigr. CXXVI. 3. 4. durior tamen exsistit oratio. Fere iisdem verbis utitur *Opsopoeus.* Dicit poëta, se in eodem cum Menippo cucurrisse stadio, et quidem πρῶτα· quo Menippum nullum nec priorem nec praestantiorem imitatorem invenisse significat. — Pro Μενιππείαις in Planud. μὲν ἱππείαις, in Cod Vat. μὲν ἱππείοις legitur. Veram lectionem multi viderunt. *Salmasius* ad Solin. p. 607. B. hunc nostrum locum confundit cum Ep. ἀδεσπ. DLXXII. ubi in Cod. μελητείοις χάρισι legitur pro μενιππείαις. De Menippo Cynico *Diog. Laert.* VI. 99. τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλωτος γέμει, καί τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. — V. 5. εἰ δὲ Σύρος. Me, Syrum natum, haec de me praedicare, miraris fortasse? quasi quidquam intersit, qua quis patria natus sit. Nonne omnes ejusdem mundi incolae sumus?

Digitized by Google

Argutius etiam *Zenodotus* T. II. p. 78. εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν γὰρ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὴν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα. Nos omnes mundi, tanquam unius civitatis, esse cives dixit Socrates, secundum *Musonium* ap. Stob. XXXVIII. p. 234. 28. τί δ'; οὐχὶ κοινὴ πατρὶς ἀνθρώπων ἁπάντων ὁ κόσμος ἐστὶν, ὥσπερ ἠξίου Σωκράτης. Similia collegit *Gataker* ad M. Antonin. p. 298. sq. — V. 8. γεῖτον. Planud. Sq. vers. Cod. Vat. πρεσβύτην πρὸς εἰκών, — ἐς γῆρας. ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. LXXI. καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἵκοιτο.

¶. 38.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 270. cum lemmate: αἰνιγματῶδες καὶ ὅτι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ παλαιοῦ Μελεάγρου ἑαυτὸν οὕτως ἐσκεύασεν σιβύνῃ καὶ κάπρου δέρματι. Planud. p. 281. St. 406. W. (*Manso* nr. CXXVII. p. 54.) Auctor hujus carminis, quisquis ille fuerit, *Meleagro* enim perperam tribui existimo, fingit, se in tumulo collocatam juvenis alati statuam videre; variisque conjecturis frustra tentatis, tandem intelligit, Meleagri Calydonii esse statuam, eaque significari, Meleagrum sophistam sub hoc tumulo esse conditum. Frigidum carmen, in quo manifesta est imitatio Ep. CXXIII. Nihil in eo, corruptelis olim impedito, viderunt *Brodaeus* et *Opsopoeus*. — V. 1. σιβύνη sive σιγύνη. Cypriorum vocem esse, qua ὅπλον δόρατι παραπλήσιον indicabant, tradit *Scholiast.* Apollon. Rhod. II. 99. et is, qui interpolavit *Herodotum* L. V. p. 375. Ejusmodi hastam Dianam gessisse, intelligitur ex *Ephippo* ap. Athen. XII. p. 537. E. Conf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. II. p. 279. 2. Pro σιβύνη Cod. Vat. σιβύνης. — V. 3. Quamvis alatus puer, Cupidinem tamen esse negat, cum absonum sit, amoris deum tumulo imponi. Ex hoc etiam loco apparet, recte judicasse *Lessingium*, pueros alatos, qui in monimentis crebro conspiciuntur, temere pro Cupidinibus haberi, in Diss. *Wie die Alten den Tod gebildet?* p. 11. — Nec magis Cronum esse. χρόνον ex-

habet edit. Flor. Aldina pr. et Aldi fil., et Ascensiana. Χρόνον est in Aldina sec. — τέθηλε μέλη. de eo, qui aetatis flore gaudet. *Philippus* Ep. XX. δένδρεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν. *Archilochus* Ep. XXVII. θάλλεις ἁπαλὸν χρόα. — V. 7. ὁ γῆς ὕπερθε Vat. Cod. In ed. Flor et tribus Aldinis ὕπερθε. in Ascens. γῆς ἔνερθε. — Sq. versu Vat. Cod. ἐστὶ et in fine versus λόγος. Utrumque etiam Planudeae habent editt. quas vidi omnes. In priore versu probo lectionem Stephani: ὁ γῆς ὑπένερθε, ex *Opsopoei* emendatione. Nam in hac verborum structura μὲν non videtur necessarium. In pentametro autem elegans est et vera *Brunckii* lectio, cujus auctorem non indicavit Editor. — V. 9. Versuum ordo turbatus videtur. Priore enim loco dicendum erat, quale nomen et quis illa imagine significetur; deinde quid in statuae attributis sit, quod ad virum significandum pertineat. Omnia, ni fallor, melius cohaerebunt, versibus sic positis:

— σὺ δ', ὁ πτερόεις, τοὔνομα τοῦδε λέγεις.
ναὶ μὴν δὴ Μελέαγρον ὁμώνυμον Οἰνέως υἱῷ
σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης·
ἐν προβολῇ δ' ἀμφήκες ἔχεις γέρας — — —

Jam intelligo, sophistam hic jacere, ejusque nomen ab alato hoc juvene indicari. Certe enim ille venatoris habitus et apri exuviae Meleagrum hic sepultum esse produnt, Meleagro illi, Oenei filio, cognominem. Quod vero praeterea hastam tenet ancipitem, eum jocis seriisque aeque aptum fuisse indicat. — At etiam in singulis haeremus. Primum in hac interpretatione alati juvenis, minime apparet, qua causa commotus quidve significans sculptor Meleagrum Calydonium alis instruxerit. Quod si poëta verum monimentum descripsit, de veritate interpretationis dubitare licet. Deinde incertissima est lectio ἐν προβολῇ, utpote ex conjectura profecta, nec illa valde probabili. In Cod. legitur ἄλιφ αἶδ' ἀμφ. In

Planu-

Digitized by Google

Planudea autem κύκλῳ. Quare non dubito, quin nostra lectio *Brunckii* debeatur ingenio, Meleagrum sibi *projecta hasta* frangentis. Quid sit ἐν προβολῇ εἶναι, nemo ignorat post ea, quae de hac locutione disputavit *Ruhnken.* in Ep. crit. p. 70. Sed vides, quam longe haec lectio absit a vulgatae ductibus. In scriptura codicis ἄλλῳ ἀλλ' ἀμφήκες, haec latere dixeris:

ἁ λαιὰ δ' ἀμφήκες ἔχει γέρας — —

sive:

ἐν λαιᾷ δ' — — — —

Laeva manu hastam tenet. Erunt fortasse, quos hasta in laevâ manu offendat; nec immerito. Reperio tamen in Gemmis *Leonardi Agostini* nr. 108. *Ganymedem*, nr. 130. *Minervam*, nr. 165. *militem*; omnes hastam laeva tenentes; sed hoc fortasse sculptoris errore; certe autem *Meleagri* statua in Museo Pio-Clementino olim nitebatur hasta, quam laeva gerebat. Vide doctissimum *Visconti* Tom. II. p. 67. — ἐς γέλωτα καὶ σπουδὴν, ut *anceps* nimirum. Hoc ad Meleagri χάριτας, quibus Menippum Cynicum imitatus est, referri debere, nemo dubitabit. — Quo sensu accipienda sint verba μέτρον ἐρωτογράφον, non dixerim; de *versibus argumenti amatorii* accipere contextus vetat. — Ultimum distichon expressum ex Ep. CXXVI. 3. 4.

CXXIX. Vat. Cod. p. 607. Integrum primus edidit *Reiskius* in Not. Poët. p. 244. Primum distichon laudat *Alberti* ad Hesych. in ὅρκοι. Vers. 3. 4. et partem 5ti *Dorvill.* in Vanno crit. p. 155. (*Manso* nr. CXXVIII. p. 55.) Tenet hoc carmen locum coronidis, in fine Anthologiae a *Meleagro* consarcinatae ponendae. Ipsa coronis loquens inducitur, poëtae mentem declarans. Paulo obscurius carmen, propter corruptelas, quibus inquinatum est; non tamen, si quid video, indignum *Meleagri* elegantia, ut censuit *Beckius*

Digitized by Google

in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. LIII. — V. 1. καμπτῆρα. Ducta metaphora ab iis, qui currendo certant; nam καμπτὴρ extremum stadium. *Julius Pollux* III. 147. περὶ δὲ ὃ κάμπτουσι, νύσσα καὶ καμπτήρ. Graeca voce usus est inter Latinos *Pacuvius* ap. Nonium p. 64. *Extremum intra campterem ipsum jam praegreditur Parthenopaeum.* Solent poëtae laboris finem per metam significare, ut *Manetho* VI. 738. αὐτὰρ νειατίην ἐλάων περὶ νύσσαν ἀοιδήν. Ad quem locum similia collegit *Dorvill.* ad Charit. p. 788. Cf. *Bronkh.* ad Propert. IV. 2. 58. — V. 2. ὁρκοῦρος — εἵλισσεν. Vat. Cod. Docente *Alberto* l. c. *Guyetus* (sive potius *Salmasius*) ad hunc locum notaverat haec: „An jurata custos? an vero potius ὅρκος καὶ οὖρος, i. e. ἕρκος „καὶ φύλαξ. vel ἕρκος καὶ ὅρος. septum et finis?“ *Reiskius* οἰκοῦρος conjecit. Fortasse nihil mutandum erat; ab εἴργω descendit ὁρκάνη, ὅρκιον, ὅρκος· quae, ut ejusdem sunt originis, ita eadem significatione gaudent. Postremum nititur auctoritate *Hesychii.* ὅρκος. δεσμοί. σφραγῖδες. Quare ὁρκοῦρος proprie de carceris custode, tum de custode simpliciter videtur fuisse usurpatum. — V. 3. Codicis lectionem εἰς ἕνα μόχθον quis in ἀμοργμὸν mutaverit, ignoro. Dubitare licet, an graecum sit vocabulum ἀμοργμὸς, quo nec veterum quisquam, quorum quidem opera ad nos pervenerunt, usus est, quodque nemo Grammaticorum commemoravit. Ab ἀμέργεσθαι descendit ἄμοργμα, quod σύλλεγμα, ἄρτυμα interpretatur *Hesychius.* Apud eundem est μόργος, φραγμός. His omissis, quae aliquando melius restitutum iri spero, hoc mihi tamen intelligere videor, pro ὑμνοθέταν, accentu mutato, ὑμνοθετᾶν legendum esse, τὸν ἐκ πάντων ὑμνοθετᾶν ἀθροισμένον sive μόχθον, sive ἀμοργμὸν, *opus ex omnibus poëtis collectum,* et ἐνελιξάμενον τᾷδε βύβλῳ, *hoc libro, his membranis, jam ad umbilicum perductis, contineri.* — V. 6. ἄνθεσιν ἀμπλέξαι apogr. Lips. Mox *Reiskius* μουσοπόλων correxit, vulgare dicendi genus exquisitiori locutioni substituens. — Sq. versu Cod. Vat.

δρακοντείοισιναυωτοις habet; quod *Reiskius* in δρακοντείοις ἐνὰ νώτοις mutavit, sensu impedito. De νώτοις etiam *Salmasius* cogitavit, qui in Exercit. Plin. p. 275. D. hunc versum respexit, ubi graecum quendam poëtam δρακόντειοις ἐνὶ νώτοις scripsisse ait. Valde hic locus interpretes exercuit. Videamus singula. Primum coronis se ipsa describens, οὖλα ἐγὼ καμφθεῖσα, inquit, ἴδρυμαι. τ. ε. quae verba *Beckius* l. c. de coronide *prorsus* (ὅλως) *incurvata*, accipit; jam vero coronidem in fine libri valde incurvari; *ultimam* igitur significari *coronidem*. Minus recte. οὖλα καμφθεῖσα est *leniter inflexa*. οὖλον· ποτὲ μὲν τὸ μαλακὸν καὶ ἁπαλόν. *Hesych.* τὸ καμπύλως ἔχον. *Schol. Theocr*: VII. 68. Hoc non fugit *Wakefieldium* in Silv. crit. T. II. p. 118. qui in reliquis argutatur. — Deinde nihili est *Brunckii* lectio δρακοντείοισιν αὐτοῖς, quae *Mansonem* induxit, ut de illustri illo Homeri codice cogitaret, quem draconis intestino aureis literis conscriptum narrat *Zonaras* Annal. L. XIV. 2. p. 41. Codicis Palatini scripturam, δρακοντείοισιναυωτοις, rimantibus, probabilis videbitur emendatio nostra:

— — δρακοντείοις ἶσα νώτοις.

molliter inflexa, ad similitudinem tergi draconis. Quod verum esse, sciunt, qui coronidem noverunt, cujus figura haec est ⸎. Adverbii ἶσα, hoc modo positi, exempla vide ap. *Bergler.* ad Alciphr. L. I. p. 55. — Tandem εὐμαθία dictum pro opere εὐμαθίας pleno, in cujus fine, τέρμασι, coronis collocata.

ARCHILOCHI PARII FRAGMENTA.

¶. 40.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Floril. CXXIII. p. 615. Gesn. 512. Grot. *Brunckius Grotii* lectiones exhibuit. Est pars Elegiae de calamitate nescio qua

Digitized by Google

patienter ferenda. Si verum est, quod *Schneiderus* suspicatus est, fragm. VII. ejusdem Elegiae particulam esse, agitur de sororis marito, qui in undis perierat. Periclem alloquitur, eundem, de quo accipiendus est locus *Athenaei* L. I. p. 7. F. ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς, ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Hunc Periclem, quo *Archilochus*, cum hanc Elegiam scriberet, familiariter usus esse videtur, postea adversarium expertus est, ut apparet ex *Aristide* Or. T. 3. p. 487. ed. Cant. quem locum *Schneidero* debeo; nec in tantis veterum rerump. procellis et tempestatibus, ejusmodi animorum commutationem quisquam mirabitur. Odii et inimicitiarum in Periclem vestigia sunt in his *Archilochi* versibus ap. *Athen.* p. 8. A. quos numeris suis sic restituo:

πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυσσος
οὐ τίμιον εἰσενέγκας οὐδὲν, οὔτε κληθεὶς,
ἐπεισεπέπαικας, οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ
νόον τε καὶ φρένας παρήγαγ' ἐς ἀναιδείην.

Pro ἐπεισπέπαικας, quod genuinum esse arguunt verba *Athenaei* supra posita, in contextum venit glossema ἦλθες, languidum verbum, quod metrum jugulat. Cf. *Aristoph.* Plut. 805. *Sophocl.* Oedip. T. 1275. — In fragmento nostro v. 1. vulgo ἀστῶν· quod *Grotius* sensu postulante in αὐτῶν mutavit. Nihil fere frequentius horum vocabulorum permutatione. Vid. *Pierson.* Verisim. p. 37. sq. — V. 2. Corruptam lectionem, μεμφόμενος — — οὔτε πόλις, egregie emendavit *Scaliger*, cujus correctiones *Grotius* recepit. Eidem debetur v. 4. ἔκλυσεν pro ἔκλαεν, sive ἔκλαυσ', quod in marg. notatur. κῦμα quamvis sensu figurato de magna quadam calamitate accipi posset; (quo sensu usurpatum κῦμα cum similibus illustravit *Rittersh.* ad Oppian. Hal. IV. 195. *Klotz.* ad Tyrt. p. 85.) hoc tamen loco melius proprie accipies. τοίους, tam probos,

Digitized by Google

nobisque cum amicitiae, tum necessitudinis vinculis junctos viros. — οἰδαλέους ex marg. in textu posuit *Grotius* pro ὑδαλέους. *Cor tumidum*, οἰδαλέον, irati, tristes, superbi, cupidi habere dicuntur. *Homer.* Il. ι. 642. ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. Cf. *Triller.* Obss. p. 4. *Apollon. Rhod.* I. 477. ἤ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ Οἰδάνει ἐν στήθεσσι. De dolore et rebus ingratis. *Herodot.* VII. p. 529. ὁ θυμὸς χρηστὰ ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισι ἀκούσας, ἀνοιδέει. Similis est metaphora in his *Aristoph.* Acharn. 525. οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι. — V. 6. τλημοσύνην φάρμακον. Hunc locum, quod *Schneiderus* monuit, expressit *Philostrat.* Vit. Apollon. VII. 26. p. 306. ἐνθυμηθέντας τὸν τοῦ Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερίαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτήν φησιν εὕρημα, ἀναφέρειν τῶν σχετλίων τούτων. Quae sequuntur, quamvis poëticis coloribus nitentia, non tamen *Archilochi*, sed *Apollonii* verba sunt. Hunc locum in animo habuisse videtur etiam *Horatius* I. Carm. XXIV. 19. *Durum: sed levius fit patientia, Quicquid corrigere est nefas.* *Philetas* apud *Stobaeum* CXXI. p. 524. χρόνος — ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πάσσιν Ἔλλαχε καὶ πενθέων φάρμακα μοῦνος ἔχει. Quod ille patientiae, *Philetas* tempori tribuit, id rationi acceptum ferri ait *Plutarch.* T. II. p. 103. F. κράτιστον πρὸς ἀλυπίαν φάρμακον ὁ λόγος. — V. 7. ἄλλοτε. Obscurius haec sunt dicta. Grammaticae leges τόδε jubent referri ad φάρμακον, sed sensu invito et repugnante. Ex superioribus igitur κῦμα repetendum est. *Sinistra fortuna modo hunc, modo illum occupat. Nunc quidem in nos redundavit, mox ad alios convertetur.* Sententia est, ut ap. *Aeschyl.* in Prometh. 275. ταὐτά τοι πλανωμένη Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει. — V. 9. Vulgo ἑτάρους, quod *Gesnerus* correxit. — Mox junge: τλῆτε τάχιστα ἀπωσάμενοι πένθος. *Animum inducite, ut muliebrem luctum quam celerrime fugetis.* Jungitur verbum τλῆναι et τολμᾶν parti-

cipio; ut ap. *Homer.* Od. α. 161. αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐπέλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἐρίας βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. *Simonides* CIV. 13. ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος. De verbo τλῆμι, de re dura et difficili usurpato, vide *Gatack.* in Misc. Adv. II. 9. p. 318.

II. Habetur ap. *Athen.* XIV. p. 627. C. Ἀρχίλοχος οὖν ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς, πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων· δεύτερον δὲ ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· εἰμὶ — — Apud *Plutarch.* in Vit. Phocionis c. VII. legitur: ἀμφότερον, θεράπων μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μ. ἐρατᾶν. *Themistius* in Or. de Virt. reg. XV. p. 185. B. ἀλλὰ προκάθηται μὲν ἀνὴρ, εἰ μὴ λέληθα βουκολούμενος, ἀμφότερον, θ. μὲν Ἐ. θεοῖο Καὶ Μουσάων ἐρατὸν δ. ἐ. Hos versus suos fecisse dicitur Spartanus quidam, Hadriani Imper. jactantiam irridens. Anthol. Planud. p. 145. Wech.:

Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστὴς,
εἰμὶ δὲ καὶ θεράπων Ἑλικωνίου Ἀπόλλωνος.

Μουσάων θεράπων *Archilochus* vocabatur ab oraculo, quod laudat *Galen.* T. IV. p. 1. Vide *Wyttenb.* ad Plutarch. de S. N. V. p. 81.

III. Prius distichon servavit *Aristophanes* in Pac. 1298. sqq.:

Παι. Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
Ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
Τρ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
Παι. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα — Τρ. Κατῄσχυνας γε τοκῆων.

Schol. ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἔστι δὲ ἔθνος Θρᾴκης· καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα. *Plutarchus* T. II. p. 239. B Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν. Deinde profert prius distichon, et posterioris fragmen-

tum: — ἀσπὶς ἐκείνη Ἐῤῥέτω· ἐξαῦθις κτήσομαι οὐ κακίω. His locis inter ſe comparatis *Olearius* ad *Philoſtr.* Vit. Apoll. II. 7. p. 55. duo haec diſticha ita concinnavit, ut v. 3. ſcriberet:

ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγὼν, ἀλλ' ἀσπὶς ἐκείνη.

quod ante eum fecerat *Muretus* in Var. Lect. IX. 2. p. 201. Aliud ſupplementum offert *Sextus Empiricus* Pyrrhon. Hypot. III. 24. p. 181. qui ſic habet: αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Quod *Br.* recepit. — Prius diſtichon bis laudavit *Strabo* L. X. p. 702. B. XII. p. 827. A. Ubique accentu perperam poſito ἔντὸς, quod in ἔντος mutavit *Brunckius.* Vox in ſingulari parum uſurpata: plurali ἔντεα nihil ap. poëtas frequentius. Idem ante *Br.* viderat *Reiskius* in Anth. nr. 421. p. 23. — V. 1. Codd. *Strabonis* priore loco θάμνον, altero περὶ θάμνον habent. — De Saïis, quos primos et antiquiſſimos Samothraciae incolas fuiſſe ait *Strabo*, Pelasgae originis populo, docte diſputavit *Gatterer* in Comm. Soc. reg. Gott. de Herodoti et Thucyd. Thracia, Part. ult. p. 57. ſqq. — V. 2. ἀμώμητον *Euſtath.* ad Dionyſ. Perieg. v. 533. per ἄχρεντον interpretatur, ubi ſcribit: οὗ (ἔθνους) μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος, ὁμολογῶν ἄχρεντον τὴν αὐτοῦ ἀσπίδα ἐν τῇ φυγῇ πολέμου ῥίψαι παρ' αὐτοῖς. — V. 4. *Muretus* ἧς αὖθις legit; quae lectio fortaſſe nititur verbis *Philoſtrati* Vita Apoll. p. 55. καί τοι ἀσπίδος μὲν ἀποβληθείσης, ἑτέρα γένοιτ' ἂν τῷ ἀποβαλόντι κακίων οὐδὲν τῆς προτέρας, ὡς Ἀρχιλόχῳ δοκεῖ. Nec aliter hunc verſiculum laudat *Schefferus* ad Aelian. V. H. X. 13. — Ceterum *Horatio* obverſabatur hoc *Archilochi* carmen, cum ſe ῥιψάσπιδα fateretur L. II. Od. VII. 9. *Tecum Philippos et celerem fugam ſenſi, Relicta non bene parmula.* Nec tamen *Archilochi* tantum, ſed *Alcaei* quoque exemplo Venuſinus ſeſe tueri poterat, ut conſtat ex *Herodoto* L. V. p. 425. De confeſſione ignaviae ap. *Horatium* quid judicandum ſit, acute docuit *Leſſingius* in *Vermiſchten Schriften* T. III. p. 68. ſqq.

Digitized by Google

I. 41.] *IV.* Exstat ap. *Plutarchum* in vit. Thes. c. 5. ubi de Abantibus, antiquis Euboeae incolis, agens, οἱ δὲ Ἄβαντες, inquit, ἐχείραντο πρῶτοι τὸν τρόπον τοῦτον — ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι, καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις· Οὔ τοι .... Faciunt huc inprimis observata *Strabonis* L. X. p. 448. sq. de Euboeae incolis, quos pugna stataria excelluisse docet ex *Homeri* Il. Β. 542. τῷ δ' ἅμ' Ἄβαντες ἕποντο θοοὶ ὄπιθεν κομόωντες, Αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Adde *Eustathium* ad Il. p. 213. — V. 4. Vulgo δαήμονες, quod est glossema formae rarioris δαίμονες, quam *Bryantus* in Codd. invenit. *Schol. Homer.* Il. α. 222. δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς ἤτοι δαήμονας. ἔμπειροι γὰρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν. *Hesych.* δαίμων. δαήμων. Ejusdem originis et significationis est αἵμων, quo *Homerus* utitur Il. Ε. 49. αἵμονα θήρης. ἐπιστήμονα κυνηγετικῆς. *Schol.*

V. Athenaeus L. XI. p. 483. D. de cothone agens, quo poculi genere Lacedaemonii utebantur: μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις, ὡς ποτηρίου. ἀλλά — — — Erat hoc poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον, quae *Critiae* verba sunt ex Rep. Laced. ap. *Athen.* l. c. p. 483. B. Vide Intpp. *Hesychii*, qui μόνωτον ποτήριον explicat, unde enata palmaria emendatio *Polemonis* in Epist. ad Roeverum p. XXVI. Ab hac voce derivatum verbum κωθωνίζεσθαι (μεθύσαι) ap. *Aristoph.* in Pace 1094. — V. 1. ἀλλά γε σὺν κ. *Athen.* In elegia, unde haec sumta, herum his verbis puerum allocutum esse suspicor. — πώματ' ἄφελκε κάδων. *Hic dies corticem adstrictum pice dimovebit amphorae. Horat.* III. Od. VIII. 9. τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ. *Theocrit.* VII. 147. κάδος apud Iones κεράμιον significabat. *Athen.* XI. p. 473. B. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 347. — V. 3. ἀπὸ τρυγός. *Poti faece tenus cadi. Horat.* III. Od. 15. 16. *Diffugiunt cadis cum faece siccatis amici.* Id. I. Od. 35. 27. Theo-

Digitized by Google

crit. VII. 70. καὶ πέσημι μαλακῶς —— αὐτοῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.

VI. Plutarch. de Aud. Poët. T. II. p. 23. B. ὅταν δὲ (ὁ Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Εἰ κείνου — — — Pro ἀμφεπολήθη apud *Plutarchum*, etiam in edit. *Wyttenbach.* ἀμφεπονήθη legitur. Dubito, an idonea fuerit causa vulgatae immutandae. Ceterum hi versus ad eandem elegiam referendi videntur, unde Fr. I. et VII. ducta sunt.

VII. Plutarch. l. c. T. II. p. 33. A. B. Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος. Αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε τι γάρ . . . . Εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἐνόμιζεν ποιήσειν κάκιον τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων, πῶς ἡμῖν τὰ παρόντα χεῖρον ἕξει φιλοσοφοῦσι; Haud scio, an *Archilochus* in mente habuerit dictum Ulyssis ap. *Homer.* Il. τ. 225. γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.

VIII. Cod. Vat. p. 165. *Reisk.* Anth. p. 12. nr. 422.

IX. Majorem partem hujus Epigr. laudat *Dio Chrysost.* p. 399. (Tom. II. p. 8. 15. ed. *Reisk.*) Ὁ δὲ Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων, οὕτω φησίν· Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπληγμένον ο. β. γ. ο. ὑ. Ἀλλά μοι, φησὶν, εἴη ῥαιβὸς κ. β. κ. ἐ. δ. *Galenus* Opp. T. V. p. 618. et p. 630. ed. Basil. nonnulla addit, alia omittit: Οὐ φ. μ. σ. οὐδὲ διαπεπηγμένον, ἀλλ' ὅς μοι, φησὶ, μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν ῥοικοὺς ἀσφαλέως βεβηκώς· καρδίας πλέως. Quae *Galenus* hic habet, περὶ κνήμας ἰδεῖν, tanquam Archilochea profert *Schol. Theocr.* Eid. IV. 49. ῥοικόν. τὸ καμπύλον, Ἀρχίλοχος· ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. His locis inter se comparatis, *Br.* totum hunc locum sic concinnandum existimabat:

Digitized by Google

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλὰ μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

Hic in plerisque lectores *Brunckio* assensum non negabunt; in versuum autem descriptione errasse videtur. Sunt enim tetrametri, facili opera restituendi in hunc modum:

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον.
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως.

V. 1. in φιλέω est synizesis, si forte dactylum in impari sede ferendum neges. In tetrametros hos versus dispescuit etiam *Valckenar*. in Diatr. p. 253. B. et ante eum *D. Heinsius* in Lect. Theocrit. c. VIII. p. 323. qui adscivit pravam *Galeni* lectionem διαπεπηγμένον. Verum restituit *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. διαπεπλίχθαι T. I. p. 959. De eo, qui inter eundum pedes alte tollit, et, veluti saltans, rhythmice incedit. *Homer*. Od. ζ. 318. αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν. *Eustath*. p. 266. Ἱπποκράτης δὲ, φασὶ, πλίγμα λέγει τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα· ὅθεν καὶ τὸ περιπεπλίχθαι τὸ περιπλέκειν τοὺς πόδας. Quaedam de hoc verbo dedit *Arnald*. in Animadv. p. 68. et in Lect. Gr. p. 40. — ¶. 42.] V. 3. βοστρύχοισι γαῦρον. Qualem idem poëta διαβεβοστρυχωμένον vocavit, teste *Polluce* L. II. 27. Menelaum flavis cincinnis superbientem facit *Euripides* in Oreste 1532. ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Dionysum in Bac-

Digitized by Google

Ibis 235. ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔπλοκος. [illegible] ῥαιβός, quod *Br.* ex *Dione* assumsit, idem est quod ῥαιβός. Vide Intpp. *Hesychii* v. et *Eustath.* ad Il. p. 878. 37. Nostrum locum respexisse videtur, ut *Br.* animadvertit, *Pollux* p. 247. ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δὲ, οἷς ὑπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Hunc versum attigit *Salmas.* ad Solin. p. 663. G. ubi ῥαιβὸς veram lectionem esse judicat. Vir fortis *Archilochi*, pedibus nonnihil incurvatis firmiter nixus, obversabatur fortasse *Herodi Attico* ap. *Philostrat.* in Vit. Soph. L. II. p. 552. in descriptione juvenis illius, qui Herodis Hercules appellabatur: καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κυρτουμένην (tibiis nonnihil incurvatis, i. e. ῥαιβὸς ὢν) καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι. — δασὺς ἐπικνήμασι, corde pilis obducto et hirsuto, quod fortibus viris contingere arbitrabantur veteres. Nota sunt, quae de Aristomene Messenio narrat *Plin.* H. N. XI. 70. p. 626. et *Valer. Max.* L. I. 8. Si tamen vera est verborum Homericorum in Il. β. 850. Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, quae *Archilocho* obversata esse nullus dubito, interpretatio ap. *Eustath.* ad Il. p. 273. 11. ψυχὴ πυκινὴ τοῖς νοήμασι, nostra quoque verba in hunc sensum accipi debent.

X. Sine auctoris nomine leguntur ap. *Plutarch.* de Animi Tranq. T. II. p. 470. B. *Archilocho* vindicantur ab *Aristotele* Rhet. III. 17. qui priora verba excitat. Ex eodem scriptore apparet, ductos esse hos versus ex carmine jambico, in quo poëta Χάρωνα τὸν τέκτονα loquentem fecerat, eosque illius carminis initium fuisse. Primum versum respexit auctor glossematis ap. *Herodot.* I. 12. p. 7. ubi vide *Wesseling*, eumque expressit auctor carminis inter Anacreontea Od. XV. Οὔ μοι μέλει Γύγαο τοῦ Σαρδίων ἄνακτος. Celeberrimae inter Graecos erant Gygae divitiae, cujus munificentiam experti erant Apollinis Pythii sacerdotes. Cf. *Herodot.* l. c. et qui fere ea-

Digitized by Google

dem ex *Phania Eresio* et *Theopompo* narrat *Athen.* VI. p. 231. E. Hinc Gyges et Croesus passim junguntur, docente *Schradero* L. II. Em. VI. p. 130. *Burm.* ad Propert. II. 20. 23. — V. 3. Verba μεγάλης οὐκ ἐρῶ τυραννίδος laudat *Schol. Aeschyli* in Prom. 224. ubi nomen τυραννίδος antiquissimis temporibus ignotum fuisse docet. *Hippiae* Sophistae hanc observationem deberi, apparet ex argumento Oedipi Tyranni: Ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ, τοὺς πρὸ τῶν Τρωικῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν.

XI. Sine auctoris nomine hos versus profert *Stobaeus* in Ecl. phys. I. Tit. III. p. 38. ed. *Heeren.* qui eos ex *Theonis* Progymn. p. 8. ed. Heins. *Archilocho* vindicavit. Eidem tribuit *Diog. Laert.* IX. 71. p. 585. ubi νοῦς legitur pro θυμὸς, ut etiam *Suidas* legisse videtur v. Πυῤῥώνειοι. ubi *Archilochum* scepticis annumerandum censet propter hunc versum: τοῖος ἀνθρώποις νοῦς γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει. Ad quem locum *Kusterus* primum versum sic constituit, ut ap. *Br.* legitur, melius quam *Menagius*, qui ad trochaici metri rationem non attendens, legit: Τοῖς ἀνθρώποισι (sic vulgo ap. *Diog.*, *Suid.* et in Codd. *Stobaei*) νοῦς, ὦ Γλ. παῖ Λεπτίνεω —. Etiam *Gatackerus* erravit, qui in Adv. Misc. posth. c. X. p. 518. E. hos versus in senarios mutat. Ceterum in his et sequ. Versu tanta est sententiae similitudo, ut tres hos versus jungendos esse suspiceris. Confirmat hanc suspicionem *Sextus Empiricus* adv. Mathem. L. VII. p. 398. Καὶ Ἀρχίλοχός φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέραν ἄγει. Ad verbum autem expressi sunt *Archilochi* versus ex *Homer.* Od. XVIII. 135.:

τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Digitized by Google

Quae *Cicero* vertit ap. *August.* de Civit. Dei V. 8. *Sunt hominum mentes, quali pater ipse deorum Jupiter auctiferas lustrabat lampade terras.* Similia collegit *Clarke* ad *Homer.* l. c. et *Gatacker.* qui *Euripidem* laudat in Suppl. 734. sqq. — Pro ὁκοίην *Heeren* ὁκοῖον dedit.

XII. Auctor Eryxiae in Opp. *Platonis* p. 397. E. (Tom. X. p. 255. ed. Bip.) Ἔχει δὲ καὶ τἆλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι. Καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι·

Καὶ φρονεῦσι τοῖα, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

Apud *Stobaeum*, qui hunc locum ex Eryxia profert in Flor. Tit. XCII. p. 512. 51. etiam vitiosius legitur: καὶ φρονεῦσι τοι ἄσποι οἷς ἐγκυρέωσιν ἔργμασι· ubi tamen verae lectionis vestigia facile agnoscis. *Valckenarius* ad Herodot. II. p. 141. 98. haec sic refingenda censet:

καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίως ἐγκυρέωσιν ἔργματα.

i. e. καὶ τοῖά εἰσι τὰ ἔργματα, ὁκοίως φρονεῦσι ἐγκυρέωσι. Rerum natura secundum hominum, in quos incidunt, mores mutatur. Paulo durior verborum structura; sed sensus plane is est, quem *Aeschinis* contextus flagitat, et quem desiderabat *Clericus* in not. ad *Aeschin.* p. 47.

XIII. Leguntur hi versus ap. *Heraclidem Pont.* de Alleg. Homer. C. IV. p. 12. ed. *Schow.* Καθάπερ Ἀρχίλοχος ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς (vide Epist. *Heynii* ad Editor. p. XVI.) τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε . . . . Iidem versus, ultimo hemistichio omisso, habentur ap. *Plutarch.* de Superstit. T. II. p. 169. B. oppresso auctoris nomine. In iis constituendis *Brunckio* praeivit *Jo. Pierson.* in Verisim. II. 10. p. 254. — V. 1. Omnia *Plutarchi* exemplaria ante *Stephanum* γλαυκοσφάλλεις exhibent, quod emendavit *Theod. Canterus* Var. Lect. II. 15. p. 94. Ad metri

normam rectius dedit *Pierson*: γλαῦχ' ὅρα. Sed scribendum γλαῦχ' ὅρα, ut fecit *Wakefield.* in Silv. crit. T. IV. p. 206. *Propertius* L. I. 17. 6. *Adspice, quam saevas increpet aura minas.* — V. 2. ἄκρα γύρεον ὄρθον l. v. *Heraclid.* γυρεῶν ὀρθόν. *Plutarch.* et ἄκρα. Hinc *Canter.*: ἀμφὶ δ' ἄκρα γυρεὸν ὀρθὸν l. v. Quod *Brunckius* dedit, ὄρφνον, quo auctore nitatur, ignoro; sed verius est ὀρθόν, quod *Theophrastus* tuetur in Opp. p. 438. ed. Heinsii: ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει· ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ..... Hinc *Wakefield.* l. c. corrigendum arbitratur:

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα τ' ὤρους ὀρθὸν ἵσταται νέφος.

Idem tamen de Γύρας vel Γύρους, montis nomine, cogitavit. — ἄκρα, quod *Heraclides* praestat, *Plutarchi* ἄκρα praeferendum esse censet etiam *Hermann.* de Metr. p. 118. Nec tamen alterum plane rejiciendum. — V. 3. Apud *Plutarch.* vulgo inverso ordine χειμῶνος σῆμα, metro repugnante; quare a *Wyttenbachio*,* plurium Codd. auctoritate, emendatum est. — ἐξ ἀελπτίης hinc ap. *Hesychium* corrigendum esse pro ἐξ ἀελπτόης, vix dubitare licet. Vide *Wesseling.* ad Herodot. p. 56. 42.

XIV. Temere confusi leguntur hi versus in Stobaei Flor. XX. p. 172. 29. Gesn. quos in tetrametros digessit *Grotius* p. 150. quem *Br.* sequitur. — Praeclari hujus fragmenti v. 1. laudat *Dion. Halic.* de Compos. Verb. p. 166. 8. ed. Reisk. qui κήδεσι habet, ut est etiam ap. *Gesnerum.* Miror *Brunckium*, quod fr. XIII. ris caesurae vim agnoscens — κύμασιν ταράσσεται, hic inutile fulcrum addidit. — κυκώμενε. ut *Solon* fr. V. 61. τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον. Ducta metaphora de mari perturbato. *Aeschylus* ap. *Longin.* Π. Υ. c. III. βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν. Oraculum ap. *Pausan.* L. III. p. 224. Φθερσίβροτον τ' ἐπὶ κῦμα κυκωμένου πολέμοιο. Similis color est in hoc versu *Philetae* ap. *Stob.* CII. p. 482. ἦ μὲν δὴ

πολέμοισι τεθρέμμαι χαλεποῖσι, Steph. — V. 2. ἀνέχου est ex mera conjectura. In Gesn. ἐνάδου, in Grotii Codd. ἀνὰ δὲ τῷ habetur. Aliud quid latere suspicor, quam quod Stobaei sospitator emit. — V. 3. δοκοῖς est in contextu Gesn. In marg. ἐπιοῦσιν. Accentu mutato Grotius verum sensum restituit: Imminentes inter hastas pone securum pedem.] — V. 4. ἀμφαλέως Gesn. in cujus marg. mox pro ἀμφάδην notatur ἐμφάδην. Hinc fortasse expressa Horatiana II. Od. III. 1 - 4. Aequam memento rebus in arduis Servare mentem, non secus in bonis Ab insolenti temperatam laetitia. Homines male instituti ἐξίστησι μὲν εὐτυχία; συστέλλει δὲ δυστυχία· ταράττονται δὲ ὑπ' ἀμφοτέρων; μᾶλλον δὲ ὑφ' αὑτῶν ἐν ἀμφοτέροις, καὶ οὐχ ἧττον ἐν ταῖς λεγομέναις εὐτυχίαις, secundum Plutarchum T. II. p. 467. B. — F. 43.] V. 6. ἔσχαλλε vulgo. Vers. ult. in contextu Gesner. ῥυσμὸς habetur; in marg. ῥυθμός. i. e. τρόπος. Anacreon ap. Etymol. M. in ἀβακής Μισέω δ' ἔγωγε πάντας Οἳ χθονίους ἔχουσι ῥυθμούς. Ubi fortasse σκολιοὺς corrigendum.

XV. Stobaei Flor. Tit. CIII. p. 559. Gesn. 437. Grot. — Sententiam Archilochi, τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα, reddidisse videtur Horat. I. Od. IX. 9. Permitte divis cetera. et III. Od. 6. 5. Hinc (a diis) omne principium, huc refer exitum. Xenoph. Exp. Cyr. II. p. 225. 12. πάντῃ γὰρ πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πανταχῇ πάντων ἴσον οἱ θεοὶ κρατοῦσιν. — τὰ ante πάντα vulgo omissum, inseruit Grotius. Sed articulus offendisse videtur Valckenarium, qui ad Theocriti Adoniaz. p. 246. C. τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει corrigit; metro repugnante, quod jambum non patitur. — V. 3. μάλ' εὖ βεβηκότας. Cf. Fragm. IX. Qui firmo certoque gradu nixi consistunt. Illustrat hoc dicendi genus T. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 278. et ad Herodoti verba, τὴν τυραννίδα εὖ βεβηκυῖαν, Valckenarius L. VII. p. 581. 12. quo loco κλίνουσι corrigit; ut et ad Phoeniss. p. 564. Eadem sententia utitur Jason

Thessalus ap. *Xenophontem* H. Gr. VI. p. 468. 24. ὁ θεὸς δὲ, ὡς ἔοικε, πολλάκις χαίρει τοὺς μὲν μικροὺς μεγάλους ποιῶν, τοὺς δὲ μεγάλους μικρούς. Quod inde sumsit *Aristides*. T. II. p. 436. — V. 5. In contextu Gesn. βίου χρῇ μέ. In marg. *Lege*: χρήζων. Hoc *Grotius* arripuit. Corruptae lectionis vestigiis insistens *Abreschius* in Dilucid. Thucyd. p. 778. χρήμη legendum censebat; quod vocabulum unius *Suidae* testimonio nititur. Vide *Valcken.* l. c. p. 247. verba νόου παρήορος conferentem cum Homericis Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὔτ' ἀεσίφρων Ἦσθα πάρος. Praetermisit vir doctissimus, ubi de voce παρήορος egregie disputat, versiculum *Archilochi*, quem, auctore non nominato, laudat *Schol. Hephaest.* p. 18. 70. Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τοδὶ· Τίς σὰς παρήειρε φρένας. Quae nostri poëtae esse, cum ipsa res docet, tum manifestum fit ex *Demetrio* de Elocut. V. p. 4. qui verba, τίς σὰς παρήειρε φρένας, tanquam *Archilochi* laudat.

XVI. Servatum est insigne hoc fragmentum de solis defectione in *Stobaei* Flor. CIX. p. 578. Gesn. 461. Grot. sine memorabili diversitate. Hunc locum in animo habuisse videtur *Plutarchus*, cum scriberet T. II. p. 931. E. εἰ δὲ μὴ Θέων οὗτος Μίμνερμον ἐπάξει καὶ Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον (ἥλιον) καὶ μέσῳ ἅμα τὴν (l. ἤματι) νύκτα γενομένην. Duos horum poëtarum commemorat, ubi de magnorum virorum superstitionibus agit, *Plinius* H. N. II. 9. p. 79. *quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est deliquio solis.* — V. 1. excitat *Aristoteles* in Rhetor. L. III. 17. ubi sine invidia criminari volentes docet non ex sua persona convicia conferre, sed alium quemquam inducere, qui id faciat — ὡς ὁ Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων δ' ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. Sic haec verba in senarios dispescunt editores. Fortasse

Digitized by Google

ex alio carmine deſumta ſunt; nam quae *Ariſtides* de cauſa et occaſione hujus carminis tradit, quomodo noſtro loco conciliari poſſint, equidem non video. Quicquid ſit, male ap. *Ariſtotelem* vertitur: *Nihil prorſus eſt, quod non fiat pecunia.* — Verbis ἄελπτον οὐδὲν et οὐδὲν ἀπώμοτον, praeeunte *Archilocho*, plures uſi ſunt. *Pſeudo-Linus* ap. *Jamblich.* in Vit. Pyth. p. 131. ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον. *Sophocles* in Ajace 648. κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν. *Euripides* Ion. 1510. Antigone 388. βροτοῖσιν οὐδὲν ἔστ' ἀπώμοτον. Utrumque junxit *Ariſtides* I. p. 478. οὐδὲν ἀπώμοτον, εἶτα — ἀνέλπιστον. Cf. T. II. p. 84. — V. 4. Poſt exempla ſpondeorum in imparibus tetrametrorum ſedibus, quae *Hermannus* etiam ex *Archilocho* protulit, de Metris p. 118. ubi hunc ipſum verſum laudat, non facile offendemur his numeris — ἡλίου λάμποντος λυγρὸν — qui tamen vitioſi videbantur *Valckenario* ad Phoeniſſ. p. 487. ὑγρὸν — δέος tentanti. — V. 5. οὐκ ἄπιστα πάντα, i. e. οὐδὲν ἄπιστον. Vide *Wakefield* in Silv. crit. T. II. p. 28. ſq. Delenda videtur interrogandi nota poſt ἀνδράσι, quam nec *Gesner.* nec *Grotius* agnoſcit. Quamvis ſic dura eſt verborum ſtructura et vix ferenda. *Valckenarius* l. c. corrigit:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίνεται.

Ex illo tempore, quae olim incredibilia videbantur, ſperare licet hominibus. Neſcio, quid alii ſentiant; me quidem offendit copula in ἐπίελπτα. Quare ſic olim ſcriptum fuiſſe putaverim:

ἐκ δὲ τοῦδ' ἄπαντα πιστὰ κἀπίελπτα γίνεται.

V. 7. Quae ſequuntur ſunt ex genere τῶν ἀδυνάτων. Tale quid dixit *Horatius* I. Od. II. 7. *Omne cum Proteus pecus egit altos Viſere montes.* Epod. XVI. 28. *quando Padus Matina laverit cacumina* — *Ametque ſalſa levis hircus aequora.* — Scribendum autem cum *Valckenario*, quod et metri ratio et ſermonis proprietas poſtulat: καὶ

Digitized by Google

[illegible] — et mox [illegible], quod etiam *Hermannus* vidit p. 118. — In fine tandem eruditissimus Criticus corrigebat, τοῖσι δ' ἥδιον γ' ὕδωρ. Quam elegantissimam correctionem nemo non amplecteretur, nisi metrum molesto indigeret fulcro. Malim itaque:

— — τοῖσιν ἥδιον δ' ὕδωρ.

Particulam δὲ non semper secundo, sed etiam pluribus vocabulis subjici, docuit *Abresch.* ad Aeschyl. L. II. p. 18. 392. et in Lect. Aristaen. p. 252.

XVII. Leguntur ap. *Stobaeum* in Ecl. phys. I. p. 9. Canter. ubi in marg. αἰσχύλ. Codex tamen Pharnesii μὴ addit. Ibi sic exhibentur:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεὺς μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ κἀθέμιτας· σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

Haec verba in senarios digessit *Grotius*, quod ut faceret, quaedam interseruit, p. 125. *Grotium* secutus est *Heeren* T. I. p. 122.:

ὦ Ζεῦ πάτερ, Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ' ἔργ' ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ κἀθέμιστα, σοὶ δὲ θ. κ. τ. λ.

Archilocho Pario haec tribuit *Clemens Alexandr.* Strom. V. p. 725. 10. qui fere sic habet, ut *Br.* edidit; nisi quod legit, ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς λ. καὶ ἃ θέμις. *Brunckii* autem lectiones omnes depromtae sunt ex *Eusebio* in Praepar. Euang. XIII. 12. quem secutus est *Stephanus*. In his saltem optimum est κἀθέμιστα· quo reperto carere possumus emendatione *Sopingii* ad *Hesych.* T. I. p. 274. καὶ ἃ μὴ θέμις tentantis. — Pro ὁρᾷς *Sylburgius* conjicit ὀρῇς, i. e. ῥέζεις. Jupiter nimirum his versibus omnium inter mortales malorum fons et auctor perhibetur. Quare Clemens eos comparat cum his *Orphei*: αὐτὸς δ' ἐξ

ἀγαθοῖσι κακὸν ζητοῦσι φυτεῦσαι καὶ πόλεμον ἄρξαντα. καὶ ἄλγεα δακρυόεντα. Hinc appatet, ὁρᾷς vix locum habere, nec ea, quae apud *Stobaeum* assuta leguntur. Duo loca diversae sententiae confusa sunt, vel ab ipso *Stobaeo* vel a librariis, in quorum altero de Jove, malorum inter homines auctore, in altero de eodem, male ab hominibus factorum vindice, agebatur. Sententiae, quam secundum *Clementem Archilochus* pronuntiare voluit, unice convenit — ἐπ' ἀνθρώποις ῥεῖς, i. e. *effundis*. Hanc veram esse lectionem, nec *Barthium* fugit in notis ad *Claudian.* Ep. I. ad Adrian. 10. p. 951. cujus tamen interpretationem non probo. Transitivum verbi ῥέω usum bene stabilivit exemplis *Musgravius* ad Eurip. Hec. 528. et *Ruhnkenius* in Ep. crit. II. p. 264. Exemplis ab his duumviris allatis adde *Theocrit.* Eid. V. 124. Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα. et v. 126. ῥείτω χἀ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. *Mella fluant illi. Virgil.* Ecl. III. 89. *Macedon.* Ep. XVI. τὴν κάρην ἐξέρρευσας, ὅσην ἔχεις. *Joannes Nodell* in Notis crit. p. 59. verum horum verborum sensum vix intellexit, qui ea sic constituenda judicavit:

ὦ Ζεῦ, σὺ τ' ἐν οὐρανῷ κράτος,
σύ τ' ἔργ' ὑπουρανίων ὁρᾷς,
λεωργὰ καὶ κάρτι θέμις.

Hos versiculos nobis pro jambicis venditat emendationis auctor, qui, quod *Horatius* dixit, *Archilochum rabies proprio armasse jambo*, illum poetam omnia metro jambico scripsisse existimat. Quid autem, quaeso, significant haec, καὶ κάρτι? Quis veterum unquam sic locutus est, aut loqui potuit? — In *Clementis* et *Eusebii* lectionibus, quamvis mutilum proferunt nostrum locum, deprehendere mihi videor manifesta tetrametrorum vestigia. Haec saltem,

— — σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος.
ῥεῖς λεωργὰ κἀθέμιστα — — —]

finem et initium tetrametri trochaici constituunt. — His scriptis vidi in libro perutili, cui titulus *Neues Magazin für Schullehrer* T. III. P. II. p. 28. sq. doctissimum virum, *Augustum Matthiae*, lectionem Brunckianam, id est eam, quam *Eusebius* praestat, hanc ob causam impugnare, quod sententia sit impia. Scribendum censet:

ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργα
ἀνθρώπων ὁρᾷς λεωργά τε καὶ θεμιστά.

Haec sententia procul dubio Jovis numine dignior; at hinc non sequitur, *Archilochum* sic scripsisse. Cum contextus verborum ap. *Clementem*, tum *Eusebii* auctoritas prorsus efficit, ut lectio eruditior, quam *Brunckius* dedit, pro vera habenda sit.

XVIII. *Stobaei* Floril. T. CXXIV. p. 617. Gesn. 513. Grot. *Clemens Alexandrinus* Strom. VI. p. 738. 30. hunc *Archilochi* versum expressum putat ex *Homer.* Od. χ. 412. οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, *Cratini* versum, quem ex eodem fonte derivatum existimat,

φοβερὸν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα,

Grotius retulit in Excerpta p. 491. nihil vitii suspicatus. *Cratinus* tamen non φοβερὸν, sed φθονερὸν scripsisse videtur, i. e. νεμεσητόν.

¶. 44.] XIX. *Stobaei* Flor. CXXV. p. 618. Gesn. 515. Grot. — V. 1. vulgo καὶ περίφημος, quod *Grotius* emendavit; qui v. 3. ἀνθρώπων fugitivum ex versu *Stesichori*, qui in *Stobaei* collectione proximum locum occupat, reduxit. Metri vitium, quod hunc versum deturpat, δὲ deleto, sustulit *Hermann.* de Metr. p. 118. — Ad sensum comparandus *Sophocl.* Aj. 1256. sqq.

XX. *Plutarch* de Aud. Poët. T. II. p. 23. A. B. χρῶνται τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν οἱ ποιηταί, ποτὲ μὲν αὐτῶν

Digitized by Google

ἐκείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ, ποτὲ δὲ δυνάμεις τινὰς, ὧν θεὸς δωτῆρές εἰσι καὶ καθηγεμόνες, ὁμωνύμως προσαγορεύοντες· οἷον εὐθὺς ὁ Ἀρχίλοχος, ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· κλῦθι — — —. Hic igitur, secundum *Plutarchum*, ipse deus intelligitur; fragmento autem VI. Ἥφαιστος ponitur pro ejus δυνάμει, ignemque significat.

XXI. Ap. *Plutarchum* de Exilio T. II. p. 604. C. ubi ea quoque verba leguntur, quae *Brunckius* Archilocheis praemisit. Pariis coloniam in Thasum deducentibus, *Archilochus*, qui in rerum civilium procellis fortunarum suarum naufragium fecerat, vitae sedes in eandem insulam transtulit; teste *Oenomao* ap *Eusebium* in Praepar. Ev. VI. 7. Cf. inprimis *Holsten.* ad *Stephan. Byz.* p. 133. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XI. 13. Insulam Thasum, quam alii propter divitias et fertilitatem laudant, (*Theocrit.* Ep. VIII. λιπαρὴν Θάσον vocat; cf *Gatterer.* in Comment. de Thrac. P. II. p. 87.) despicatui tamen habuit *Archilochus*, ut, nostrum fragm. laudans, notavit *Valcken.* ad *Herodot.* VI. p. 458. 21. τρισοϊζυρὴν πόλιν eam vocavit, teste *Eustath.* Il. Θ. p. 616. 46. eoque, *quicquid malorum et miseriarum in universa Graecia fuerit, commigrasse* dixit ap. *Strabonem* L. VIII. p. 370. ὡς Πανελλήνων οἰζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν, quem locum vulgo pessime interpretantur. — ὄνου ῥάχιν propter montium jugum appellasse videtur insulam. Plurimas partium corporis appellationes ad terrarum situm et conditionem significandam translatas diligenter collegit *Eustath.* ad Iliad. p. 233. sq. quaedam *Schol. Sophoclis* in Oedip. Col. 691. Cf. *Wesseling.* ad *Herodot.* I. p. 35. 86. Promontorium Laconiae ὄνου γνάθον appellatum commemorat *Pausan.* III. 22. p. 431. ed. *Facii.* Nec hoc, ὄνου ῥάχις, tam *Archilocho* proprium fuisse puto, quam potius vulgarem montosarum regionum appellationem. Apud *Diodorum* certe T. II. p. 640. XIII. (ap. *Eustath.* Od. α. p. 1190. *Rom.*) ὄνου ῥάχιν, non οὐρανοῦ, olim lectum fuisse

Digitized by Google

arbitror, ubi ἄκραν τινὰ τῶν Ἄλπεων, κορυφὴν τοῦ σύμπαντος ὄρους δοκοῦσαν, ὕνου (vulgo οὐρανοῦ, five per compendium ονου) ῥάχιν παρὰ τῶν ἐγχωρίων καλεῖσθαι narrat.

XXII. *Athenaeus* L. XII. p. 523. D. καὶ Ἀρχίλοχος ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων, ὡς ἥσσονος, φησίν· Οὐ γάρ — — ὠνομάσθη δὲ ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι, καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι ἢ Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος· ὡς δὲ Ἀρχίλοχος, ἀπὸ ποταμοῦ. Quamvis hujus nominis fluvius alibi non commemoratur, urbem tamen novimus Σῖρις vocatam ex *Herodoto* VIII. 115. et *Stephan. Byz.* v. p. 604. ad quem locum egregia notavit *L. Holsten.* p. 295. Quae urbs ne confunderetur cum alia ejusdem nominis, apud Lucanos in Italia fita, cavit *Herodotus* VIII. 62. p. 646. Idem memorat populum Thraciae, Σιροπαίονας L. V. 15 p. 378. quos versus feptentriones Strymonem attigiffe fufpicatur *Gatterer* in Comm. Soc. Reg. Tom. VI. p. 46.

XXIII. *Plutarchus* in Vit. Demetr. Tom. V. p. 42. ed. Bry. ubi Fortunam comparat mulieri ap. *Archilochum*. Fortaffe hic locus obverfabatur *Aristaeneto* L. II. 1. p. 71. φέρεις μὲν πῦρ, ἔχεις δὲ ὕδωρ· τὴν σὴν αὐτὴ φλόγα κατάσβεσον πρὸς βραχύ.

XXIV. Exftat ap. *Stob.* Flor. LXII. p. 397. Gesn. 263. Grot. Eft ex *Archilochi* Lyricis. Primus verfus eft afynartetus ex tetrapodia dactylica et trochaïco ithyphallico, quo ufus eft *Horatius* I. Od. IV. Ei fubjunctus eft verfus jambicus trimeter catalecticus. Tertius verfus eft mutilus. Vide de hoc metro disputantem *Mitfcherlich* in Specim. Horatiano p. 24. fqq. — ἔρως φιλότητος. Videtur effe *concubitus cupiditas.* ἔρως pro *defiderio* illuftravit *Brunckius* ad Oedip. Colon. 367. — ἐλυσθείς. quafi de ferpente, in cubili fuo contracto et convoluto. *Schol. Theocr.* XV. 9. ἰλυὸν λέγουσι τὸν φωλεόν, ἀπὸ τοῦ τὰ

ἔρωτα ἐν αὐτῇ εἰλεῖσθαι. Haec fusius persequutus est *Valcken.* in Adoniaz. p. 247. sq. *Archilochi* versum ante oculos habuisse puto *Apollonium Rh.* III. 281. Amor αὐτῷ ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. et 296.:

τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

In sqq: cupiditatis effectus iisdem coloribus adumbratus, ut ap. *Sappho* in loco celeberrimo: τό μοι 'μὰν καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν — ὀππάτεσσιν οὐδὲν ὄρημι. et ap. *Apollon. Rhod.* III. 962. ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἷλεν ἔρευθος. — Ceterum in *Stobaeo Gesneri* his versibus aliud fragmentum jungitur:

δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ,
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

Archilochi ingenio dignissimum. Nec dubito, quin ei tribuendum sit, non magis quam *Achilles Stat.* ad Catull. Ep. LI. et *Dousa* Not. in L. II. *Propertii* cap. X. quamvis in *Grotii Stobaeo* p. 263. sine auctoris nomine prostat. Metrum est, ut in *Horat.* Epod. XV. Expressit *Apollon. Rhod.* IV. 1066.:

ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηίδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.

Orpheus de Lapid. XIII. 3. πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι. *Hymn. Homer.* in Apoll. 92. ὠδίνεσσι πέπαρτο. *Plutarch.* de Ser. N. V. p. 107. ed. *Wyttenb.* ἐν ταύταις φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τά τε ἄλλα κακῶς ἔχουσαν καὶ δὴ καὶ διαπεπαρμένην ἥλοις διαπύροις.

§. 45.] *XXV.* Ex carminibus, quae *Archilochus* in Neobulen ejusque patrem et sorores composuit, hunc

Digitized by Google

locum servavit *Plutarch.* T. II. p. 386. D. εἰ γὰρ ὤφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων· καὶ Ἀρχίλοχος· Εἰ γὰρ — — — Recte *Wyttenbachius* tetrametrum ex his verbis constituit:

εἰ γὰρ ὣς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν.

Reiskius, εἰ γὰρ ἐξ ἐμοῦ conjecit. Quae ad *Archilochi* cum Neobule amores cognoscendos faciunt, ea petenda ex animadversione *Hemsterhusii* ad *Hesych.* in ἐργάτις Tom. I. p. 1418.

XXVI. Laudat hunc versum *Hephaestio* p. 51. tanquam exemplum asynarteti ex penthemimere dactylica et jambico dimetro acatalectico, quo metri genere usus est *Horat.* Epod. XI. *Scribere versiculos* || *Amore perculsum gravi.* λυσιμελὴς πόθος. ut in Fr. *Sapphus* X. Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Ex *Archilochi* carminibus in laudem Neobules, quae etiam Νεοβουλείνη vocatur, (vid. *Hemsterhus.* ad *Hesych.* v. Λαπάδης) esse videntur, quae *Synesius* laudat in Encomio Calvit. p. 75. B. καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως·

ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

et in *Luciani* Amor. p. 1021. τὴν φωνὴν δ' ἴσον τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ ἀφηδόνων. Plura supersunt ex iis, quae in ejusdem puellae et sororum contumeliam scripsit; interque ea nonnulla, *Origenis* (contra Cels. III. 125.) de *Archilochi* obscoenitate judicium firmantia. His annumerandus senarius ap. *Harpocrationem* v. παλίνσκιον· πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, cujus sensum praeclare intellexit *Toup.* Epist. crit p. 43. Cf. *Aristoph.* Nub. 1736. Ranae 159. Ejusdem generis sunt versiculi ap. *Athen.* X. p. 447. B. ab eodem *Toupio* in Em. ad Suid. P. I. p. 230. feliciter emendati:

ὥσπερ πρὸς αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ' ἦν πονουμένη.

Digitized by Google

Ex illis iambis etiam petitum hemistichium ap. *Athen.* L. III. p. 122. B. κἀντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν (f. ἀποσκολύπτει). Unde ductum est illud ap. *Catullum* LVIII. *Nunc in quadriviis et angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.* Lacera quaedam senariorum fragmenta profert *Schol.* in Eurip. Med. 679.:

— — καὶ πεδὶ

δρύοτην ἐπ' ἄκρον — — —

μηρούς τε μηροῖς — — —

quae de meretrice κελητιζούσῃ dicta videntur. Cf. *Eustath.* ad Il. ψ. p. 1417. 34. *Anacreon* ap. *Phavorin.* in Γυναῖκας εἰλίποδες· Πλέξαντες μηροῖσι παρὰ μηρούς. Haec omnia congruunt in puellam, quam poëta propter immoderatam libidinem ἐργάτιν, δήμιον et παχεῖαν appellaverat. Vide *Suid.* in Μυσάχνη· unde senarium ap *Schol. Aristoph.* in Av. 1619.

περιτρόφηλον παχεῖα, μισήτη γυνή,

Archilocho tribuendum esse suspicor. In his carminibus denique locum habebant haec: ἀηδόνες νεοσσούς . . . τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον. *Hesych.* γυμνὸν . . . ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος. *Idem.* et ap. *Nicetam* Histor. p. 150. τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου·

ἀντικρὺς ἐπεραίνετο,

ὅ φησιν εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταῤῥυίσκεσθαι τῷ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ. Cum quibus comparanda sunt, quae *Aelianus* habet V. H. IV. 14. πολλάκις τὰ κατ' ὀβολὸν μετὰ πόνων πολλῶν συναχθέντα χρήματα κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον εἰς

πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταῤῥέουσιν·

ubi, vel invito *Perizonio* et *Kühnio*, *Schefferi* emendationem amplexus, lego:

— — πόρνης γυναικὸς ἔντερον

καταῤῥέουσιν — —

quod elegantissimum est, et *Nicetae* μεταῤῥυίσκεσθαι ad amussim respondet.

Digitized by Google

XXVII. Profert *Hephaestio* p. 49. 92. et 50. Metrum, ut Fr. XXIV. Pro κάρφεται *Mitscherlich.* in Specimine Horat. p. 25. elegantius judicat κάρφει. *Archilochum* imitatus est *Macedon.* Epigr. XVI. ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρει. *Apollon. Rhod.* IV. 1094. στυγέοντι κάρφεται οἴτῳ. Senex ὑπέργηρως, φυλλάδος ἤδη κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. *Aeschyl.* Agam. 79.

XXVIII. *Etymol. Magn.* in Προίκτης. — — τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵζεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος·

ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

Ζήτει εἰς τὴν κατα. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος·

Προτείνω χεῖρα προΐσσομαι.

Fere eadem habentur in *Scholiis Aristoph.* Equ. 433. et *Suida* in Καταπροΐξεται· ubi tamen male σὺ δ' ἐκεῖνος legitur. (Rectius in *Gloss. Herodas.* p. 175. ἐμεῦ —.) In altero fragmento autem ex iisdem corrigendum: προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι. Vide *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 211. qui inde corrigit *Schol. Homer.* Od ρ. 352. ubi alterum fragmentum exstat, sed depravatum. *Aristophanes*, ut in veterum poëtarum locis facere solet, hunc quoque *Archilochi* versum in suam rem convertit, in Nub. 1241. οὔτοι, μὰ τὸν Δία μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, Ἐμοῦ καταπροΐξει. Comici loca, in quibus idem verbum occurrit, cum aliis collegerunt Intpp. *Thomae Mag.* p. 506. Nostri versum non praetermisit *Valckenarius*, verbum καταπροΐξεσθαι illustrans ad *Herodotum* p. 213. eumque ad perfidum Lycamben referendum suspicatur. Egregie κατεπροΐξατο restituit *Wyttenbachius* *Pseudo-Plutarcho* T. II. p. 10. C. οὐ μὴν ἐκεῖνός γε παντελῶς κατεπροΐξατο (vulgo κατεπράξατο)· πάντων δὲ αὐτὸν ὀνειδιζόντων καὶ λαμπιστὴν ἀποκαλούντων, ἀπήγξατο. Auctorem, haec cum scriberet, de Lycambe cogitasse, verisimile est.

XXIX. Servavit *Hephaest.* p. 48. 50. ubi non hi solum versus, sed et alii praeterea habentur:

> Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον·
> ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν οἱ δὲ πολλοί·
> ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων·
> φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

Horum versuum primum et tertium recte, si quid video, junxit *Gisb. Koen.* ad Gregor. p. 10. ubi χρῆμα γελοῖον illustrat. Quartum vero versum a *Brunckio* non immerito cum versu 3. conjunctum esse, apparet ex eodem *Hephaestione* p. 27. Idem notavit parodiam *Cratini* ἐν τοῖς Ἀρχιλόχοις·

> Ἐρασμονίδη Βάθιππε, τῶν ἀωρολείων.

De Charilao, cujus voracitatem *Archilochus* passim perstrinxit carminibus, consulendus *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. I. 27.

XXX. Hunc versum profert *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 739. 2. eumque ex *Homero* derivatum censet Il. ι. 116. ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν. In *Archilochi* versu *Sylburgius* ἤμπλακον verius putabat; non tamen ignarus glossae ap. *Hesychium*: Ἤμβλακεν, ἠγνόησεν. — Ἀμβλακεῖν, ἁμαρτεῖν.

XXXI. *Clemens Al.* l. c. p. 739. 7. qui comparat *Homer.* Il. σ 309. ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

XXXII. Ap. eundem p. 739. 12. Dictum est secundum *Homer.* Il. ζ. 102. αὐτὰρ ὕπερθεν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Simile est ap. *Meleagrum* XXI. 8. ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θανάτου.

XXXIII. Ap. eundem p. 739. 20. ubi comparatur Homericum Od. ξ. 228. ἄλλος γὰρ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Eosdem inter se versus comparat *Sextus Empir.* adv. Mathem. XI. 3. p. 699. ubi habetur sic:

> ἄλλος ἄλλῳ ἐπ' ἔργῳ καρδίην ἰαίνεται.

Digitized by Google

Hunc versum attigit, ubi interiorem verbi ἰαίνεσθαι significationem enucleavit, *T. Hemsterh.* ad Hesych. T. II. p. 4. Alia, quae huc faciunt, vide ap. *Valckenar.* ad *Herodot.* I. 18. p. 22. 26. et, qui similia comparavit, *Gatackerum* ad *M. Anton.* VIII. p. 253.

¶. 46.] *XXXIV. Athenaeus* L. XIV. p. 688. C. τῷ δὲ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· οὐκ ἂν . . . καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἔφη· ἐσμυρισμένας . . . . Hinc *Eustath.* ad Il. ψ. p. 1413. 32. μύρου δὲ, φασὶ, ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο. Hunc versum Pericles ad Elpinicen, Cimonis sororem, accommodasse narratur ap. *Plutarch.* T. I. p. 369. ed. Bry. Priscis temporibus Graeci non μύροις, sed ἐλαίῳ utebantur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 665. F. *Spanhem.* ad Callim. p. 611. — Sequens fragm. male reddidit *Athenaei* interpres. Sensus est: *Coma ejus et pectus ita unguentis erat delibutum, ut vel senem amore incenderet;* quod non fugit perspicacissimum *Gilbertum Wakefield* in Silv. crit. IV. p. 43. ubi ἐσμυρισμένη corrigit; quod verum videtur. Hunc locum procul dubio in animo habebat *Rhianus* Ep. II.:

Ὡραί τοι Χάριτές τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
ὦ πυγά, κνώσσειν οὐδὲ γέροντας ἐᾷς.

ubi vide, quae notavimus.

XXXVI. Athen. L. XIV. p. 628. A. Φιλόχορος δέ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες, οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες· Ἀρχίλοχος γοῦν φησιν, ὡς Διονύσοιο...... *Bentlejus* ad Phalar. p. 165. ubi Dithyrambum Laso et Arione antiquiorem esse judicat, recte vidit, hos versus trochaicos esse, eosque sic numeris suis restituit:

ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

Digitized by Google

Idem vidit *Hermannus* de Metris p. 118, qui tamen initio vers. 1. ὃς Διωνύσου scribit. ἐξάρχειν μέλος proprie dicebantur, qui choro praeibant. *Aristoteles* tragoediam originem duxisse ait ἀπὸ τῶν ἐξαρχόντων τὸν διθύραμβον. Vide *Tyrwhitt.* ad Poet. p. 130. — συγκεραυνωθεὶς οἴνῳ, *percussus, saucius mero.* Cf. *Taubm.* ad *Plauti* Casin. III. 5. p. 346.

XXXVII. Discrimen inter ῥόδον, ῥοδωνιὰ et ῥοδῆ docens, hos versiculos profert *Ammon.* de Diff. Verb. p. 123. *Etymol. Magn.* v. θάλλω priorem modo habet, pro [illegible] legens μυρσίνης. Uterque exhibet [illegible]. *Moschopulus* autem et *Phavorinus* in ῥόδον legunt [illegible]. Eandem lectionem sequitur *Philemus* in Lex. Techn. ap. *Villoison.* ad *Apollon.* Lex. Hom. p. 704. quem locum *Schneiderus* mihi indicavit. Sub *Antilochi* nomine verba ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος profert *Athen.* L. II. p. 52. F. — Lucem hoc fragm. lucratur ex loco *Hesychii* a *Valckenario* allato: Μυῤῥίνης κλάδον, ἢ δάφνης παρὰ τὴν ᾠδὴν ἐδίδουν τοῖς κατακειμένοις ἐκ διαδοχῆς, ὑπὲρ τοῦ ᾄδειν, ἀντὶ τοῦ βαρβίτου.

XXXVIII. *Ammonius* de Diff. Voc. p. 6. in Αἶνος. Ubi vulgo sic habetur: αἶνός τις ἀνθρώπων (sive ἀνθρώπῳ) ὅδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε καἰετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. Alii ξυνωνίαν. Sic fere hunc locum exhibet etiam *Eustath.* ad Il. λ. p. 796. et ad Od. ξ. p. 556. ubi ὅδ', ὡς ἀ. ἠδ' ἀ. ξ. ἔμιξαν, ἢ κατ' ἄλλην γραφὴν ἔθεντο. Cf. *Schol.* ad Odyss. ξ. 508. Haec *Valckenarius*, paucis immutatis, sic exhibuit, ut versus evaderent jambici dimetri acatalectici:

αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς
ξυνωνίην ἔθεντο.

In Animadverss. p. 17. eosdem in trimetros mutavit, sicut ap. *Br.* leguntur. Id eum sine causa idonea fecisse, recte judicavit *Santenius* ap. *Ruhnken.* ad Tim. p. 257. Certe *Brunckius* interpolatos *Archilochi* versus

pro genuinis exhibere non debebat. Exstare hoc fragmentum cum varietate ap. *Scholiast. Hermog.* p. 404. notavit *Schneiderus.* Sed frustra adhuc hunc librum quaesivi, qui e rarissimis est. *Archilochi* de vulpe fabula passim a veteribus memoratur. *Hermogenes* in Progymn. quae edita sunt in Bibl. L. et Art. VIII. p. 5. de fabula agens: φαίνονται δὲ τούτῳ χρησάμενοι καὶ οἱ ἀρχαῖοι, Ἡσίοδος μὲν τὸν τῆς ἀηδόνος εἰπών, Ἀρχίλοχος δὲ τὸν τῆς ἀλώπεκος. ubi tamen incertum, auctor hanc de vulpe et aquila fabulam, an eam, cujus fragm. sequitur loco proximo, respexerit. Sic quoque *Dio Chrysost.* Orat. LV. p. 560. 37. τὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα simpliciter laudat. Nostram fabulam in mente habuit *Aristophan.* in Av. 652. ὅρα νυν, ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ᾽ ὡς φλαύρως ἐκοινώνησεν αἰετῷ ποτε. ubi *Schol.*: ὅτι σαφῶς ἀνατιθέασιν Αἰσώπῳ τοὺς λόγους καὶ τοῦτον τὸν παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ φερόμενον καί τοι πρεσβυτέρῳ ὄντι.

XXXIX. Hoc quoque fragmentum servavit *Ammonius* l. c. καὶ πάλιν, ὅταν λέγει· Ἐρέω τιν᾽ ὑ. α. ὦ Κ. ἀχνυμένη σκυτ᾽ ἐπιφέρει· Πίθηκος.... Secundum versiculum excitavit *Schol. Pindari* Ol. VI. 154. ad verba ἠϋκόμων Μοισᾶν σκυτάλα. σκυτάλην ἐκ τοῦ συμβεβηκότος λέγουσιν, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀχνυμένη σκυτάλη. Tanquam exemplum brevioris versiculi Archilochici eadem verba profert *Demetr.* de Elocut. V. p. 4. de quibus *Aristophanes Grammaticus* commentarium scripsisse videtur secundum *Athenaeum* L. III. p. 85. E. μνημονεύων αὐτῆς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ τῆς ἀχνυμένης σκυτάλης συγγράμματι. Unde fortasse derivata sunt, quae de scytala leguntur ap. *Etymol. M.* p. 720. Sensum dicti aperire conatus est *Diogenian.* in Proverb. Cent. III. 25. et *Erasmus* Chil. II. 2. 1. in *Tristis Scytale*, ubi laudat *Plutarch.* VII. Sap. Conv. T. II. p. 152. E. ἀλλὰ μήν, ὁ Νειλόξενος ἔφη, τὴν μὲν τοῦ Αἰθίοπος ἐπίταξιν οὐδὲν ἄν τις ἄλλο πλὴν ἀχνυμένην σκυτάλην προσείποι κατ᾽ Ἀρχίλοχον — V. 4. ἐσχατιήν, in locum

Digitized by Google

Salitarium. Illustravit hanc vocem *Bergler* ad Alciphr. I. 26. *Hemsterhus.* ad Lucian. T. I. p. 394. *Toup.* ad Theocrit. T. II. p. 328. — V. 5. ἀλώπηξ κερδαλῆ. Ex hoc loco vulpi epitheton τῆς κερδαλῆς adhaesit. *Plato* Polit. II. p. 124. F. τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην. quem locum explicavit *Ruhnk.* ad Tim. p. 257. *Dio Chrysost.* Orat. LXXIV. T. II p. 399. ed. Reisk. ἡ κερδαλῆ δὲ ἀλώπηξ ἰδέα τίς ἐστι παρὰ Ἀρχιλόχῳ, ubi alii ἐπιεικά τις ἦν legunt. *Aelian.* H. A. VI. 64. ἡ ἀλώπηξ πονηρὸν ζῶόν ἐστιν, ἔνθεν τοι καὶ κερδαλέην οἱ ποιηταὶ καλεῖν φιλοῦσιν αὐτήν. *Basilius* in Orat. de Leg. poët. p. 107. ed. Grot. κολακείας δὲ καὶ θωπείας διωξόμεθα καὶ τῆς Ἀρχιλόχου ἀλώπεκος τὸ κερδαλέον τε καὶ ποικίλον ζηλώσομεν. Vocem κερδώ, de vulpe usurpatam, a κέρδους derivabant Grammatici. Vide *Hesych.* in κερδαλεόφρον et *Ruhnken.* ad Hesych. T. II. p. VI. — Ceterum vix necesse est moneri, hanc et praecedentem fabulam ab *Archilocho* Lyricis intextas fuisse. In illa de vulpe et aquila suam cum Lycambe, doloso homine, societatem significasse videtur; ut suspicor ex *Philostrati* Icon. I. 3. p. 766. ubi cum fabulam ab *Homero* et *Hesiodo* neglectam esse negasset, addit — ἐμέλησε δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβην.

I. 47.] *XL. Etymol. M.* v. κορωνός. ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην . . . Ἀρχίλοχος· βοῦς. . . . *Hesych.* κορωνός. πονηρὸς, ὀρθόκερως ταῦρος. Hinc derivatur verbum κορωνιᾶν, quo usus est *Philippus* Ep. L.

XLI. Etymol. M. in Ἀκή. ἡ ὀξύτης. οὕτως Ὦρος (haec ex codd. accesserunt). παρὰ τὸ ἥκω ἠκή, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος κυανέου. et iterum in Ἠκή. ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου. Ἀρχίλοχος· Ἵστη κατ' ἠκὴν κύματος ἀνέμου. Vide *Valckenar.* ad *Herodot.* IV. p. 367. 54. ἠκὴ κύματος de litore videtur dictum. Poëta jubet aliquem ad litus, in ipsos ventorum undarumque fines, accedere.

Digitized by Google

XLII. *Plutarch.* Sympos. L. III. Tom. II. p. 658. B. τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τῆς πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φασίν· Ἔλπομαι.... Hunc locum respexit *Hesychius* v. Σείριος· ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ — Σειρίου κυνὸς δίκην. — Σείριον Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον· Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Sic hunc locum constituit *Toup.* in Emend. in Hesych. P. II. p. 470. Idem in Fragmenta *Callimachi* CXXIV. acute correxit σίλημά τι Σειρίου (vulgo πέτρου) ἄλκαρ ἔκειτο. Ex *Archilocho* profecit *Lycophron* de Ajacis cadavere: ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ, quem comparavit *Graevius* in Lect. Hesiod. ad Ἔργ. κ. Ἡ. 417. De Sirio pro sole posito conf. *Eustath.* ad Od. p. 471. 25. *Salmas.* ad Solin. p. 305. Ut hic Sirius dicitur καταυαίνειν, sic ap. *Tibull.* I. 4. 42. *Canis arenti torret arva siti.* Cf. *Heyne* ad I. 1. 27. Versus autem non jambici, ut ex initio tertii versus apparet, sed trochaici tetrametri:

Ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ
ὀξὺς ἐλλάμπων.

XLIII. *Scholiast.* *Pindari* Ol. α. 97. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπικρεμᾶσθαι τῷ Ταντάλῳ· ὁ δὲ Ἀλκμὰν ὅπως ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκοις κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος·

μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη.

Totus hic locus insigniter depravatus est. In fragmento *Alcmanis* initium et finem sic constituam: ὁ δ' Ἀλκμὰν οὕτως· ἀνὴρ .... δοκέων δ' ἐποιήσατο. καὶ Ἀρχίλοχος. In ipsis *Archilochi* verbis autem pro ὑπὸ legendum ὑπὲρ, ut *Plutarchus* habet, qui haec laudat Tom. II. p. 803. A. Ad hunc *Archilochi* locum, ubi *Branckius* iterum numeros trochaicos mutavit in jambicos, respexit *Pausan.* X. 31. p. 876. in descriptione tabulae Polygnoti: Τάνταλος

καὶ

καὶ ἄλλα ἔχων ἐστὶν ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ· Ἀρχίλοχος δ' οὐκ οἶδα εἴτε ἐδιδάχθη παρὰ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰσηνέγκατο. Eandem fabulam explicat *Athen.* L. VI. p. 281. B. C. ex Ἀτρειδῶν καθόδῳ narraus, Tantalum a Jove petiisse coenam deorum coenae similem. Tum Jovem id quidem fecisse: ὅπως δὲ μηδὲν ἀπολαύῃ τῶν παρακειμένων, ἀλλὰ διατελῇ ταραττόμενος, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἐξήρτησεν αὐτῷ πέτρον, δι' ὃν (f. οὗ) οὐ δύναται τῶν παρακειμένων τυχεῖν οὐδενός. Ad Euripidis Orest. 5. Τάνταλος κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, notavi veterum loca, in Animadvv. ad Eurip. p. 10. ubi Latinos poëtas hanc fabulam ignoraſſe perperam ſtatui. Ejus meminit *Lucret.* III. 993. *Cicero* Tuſc. Quaeſt. IV. 16. Eandem commemorat *Philoſtratus* in Vit. Apollon. p. 116. et *Suidas* v. Τάνταλος, ex *Nonno* in Gregor. Nazianz. in Stel. p. 171.

XLIV. Ex Lect. p. 236. Servavit hos ſenarios *Athen.* L. X. p. 447. B. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρυτόν τινες καλοῦσιν· — καὶ Ἀρχίλοχος·

ὥσπερ αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρᾶξ ἀνὴρ ἢ Φρὺξ
ἔβρυζε· κύβδ' ἦν πονευμένη.

Obſcurum hunc locum ſic corrigere conatus eſt *Caſaubonus* p. 743. — ἔβλυζε κυβάβδ' ἡ πονευμένη· putans nimirum, ſignificari a poëta, mulierem aegrotantem ſic ſanguinem rejeciſſe, ut cum bryti zythivi ſalientem ex ore mittit Thrax aut Phryx aliquis. αὐλὸν enim pro κρουνῷ eſſe poſitum, et αὐλῷ βλύζειν βρῦτον poëtica elegantia eſſe dictum pro αὐλὸν βρύτου. Denique κυβάβδα ap. Amathuſios pro αἵματι fuiſſe uſurpatum docet *Heſych.* In his felix *Caſauboni* ingenium prorſus deſidero. *Scaliger* haec adſcripſerat: ὥσπερ γὰρ αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρεῖξ ἀνὴρ Ἢ Φρ. ἔ. κύβδα γ' ἦν πονευμένη. *Conquiniſcebas eo modo ſuta-*

M

gens mulier, quo siphone cerevisiam baurit Thrax aut Phryx, ipsa quoque sugens. Contortis his lectionibus nemo facile erit, quin lenem et elegantem *Toupii* emendationem praeferat, qua hos versus constituit in Em. ad Suid. P. I. p. 230.:

ὥσπερ πρὸς αὐλὸν βρῦτον ἢ Θρήϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδ᾽ ἔην πωλευμένη.

Ubicunque ad potandum convenissent barbari, ibi prostabat illa muliercula. Cetera perspicua sunt et expedita; κύβδα autem est σχῆμα venereum, docente *Schol. Aristoph.* Eqq. 364. unde *Toupius* etiam ap. *Hesych.* κύβαβδα· σχῆμα, (vulgo αἷμα) corrigit. πωλεῖσθαι in hoc negotio usurpatur a *Plutarch.* in Solon. p. 91. πλὴν ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, λέγω δὲ τὰς ἑταίρας. *Hesych.* πῶλος· ἑταίρα. Conf. *Fischer.* ad Anacr. Od. LXI. p. 227. *Brunckii* lectio simpliciter de puella inter viros versante eosque frequentante accipi debet. — ἔβρυζε positum pro ἐβρύαζε. *Hesych.* ἐβρύαζεν· εὐωχεῖτο. ἐβρυάζοντο· εὐφραίνοντο. ubi Intpp. *Archilochi* locum comparaverunt.

XLV. *Athen.* XIII. p. 594. de Plangone meretricula, quam Iones, benignitatis ejus causa venerati, Πάμφιλαν appellabant: μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ .... quos versus Schneiderus in Peric. crit. p. 73. comparat cum *Straton.* Ep. XXVII. — Verba ξείνων δέκτρια Π. in suum usum convertit *Lucian.* Ep. XII.:

καὶ γὰρ σοῦ μεσταὶ μὲν ὁδοί, μεστὴ δὲ θάλασσα,
καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια Γραμματική.

Digitized by Google

ARIONIS METHYMNAEI

HYMNUS.

Ex Tom. III. p. 327.] *I.* Servavit hunc hymnum *Aelian.* de N. A. XII. 45. eumque ab *Arione*, e fluctibus servato, cantatum esse ait. Historiam de Arione post *Herodotum* L. I. 24. sqq. multi narrarunt, quos laudat *Harduinus* ad Plin. H. N. IX. 8. p. 502. Adde *Plutarchum* T. II. p. 161. Nostrum hymnum pro genuino *Arionis* foetu habendum esse negat *Schneiderus*. — V. 3. ἐγκυμονάλμαν habet *Gesner*. qui in altero Cod. distinctis vocibus scriptum reperit: ἔγκυμον ἄλμαν. Quod *Brunckius* habet, κυανοχαῖτα, ipsius conjectura esse videtur: quam certa, non dixerim. Sed totum hoc carmen curam medicam nec recipere, nec mereri judicat *Aeliani* sospitator. *Hymn. Homer.* XXIII. 6. Χαῖρε Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα. Ad depravatae scripturae ductus propius accederet: ἐγκυλομῆτα. At nec hoc pro vera lectione habuerim. — V. 4. βράγχιοι verbum a poëta fictum a βράγχια, quae piscibus propria sunt. Imago ducta ex *Homeri* Il. ν. 27. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτῷ Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. Quae expressit *Virgil.* Aen. V. 822. — V. 5. Vulgo χορεύοντες κύκλῳ. ἐν inserit Cod. Medic. Mox *Gesnerus* πτερύγων conjiciebat pro ποδῶν, invito *Schneidero*: ineptum enim auctorem delphino eadem audacia pedes appingere, qua antea branchias. — V. 8. Pro νωτοφοὶ *Gesnerus* σιμοί τε conjicit. — V. 9. σκύλακες. Haec fortasse obversabantur *Philippo Thess.* Ep. LXXII. νηὸς ἐπειγομένης οἴκον δρόμον ἀμφεχόρευον Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες. — V. 10. φιλόμουσοι. φίλαυλος δελφὶς, *Aristoph.* Ran. 1352. De delphino, *non homini tantum amico animali, verum et*

musicae arti, quae *Plinii* verba sunt Tom. I. p. 501. fragmentum exstat *Pindari* ap. *Plutarch*. T. II. p. 704. E. ὁ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἁλίου Δελφῖνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνησεν ἐρατὸν μέλος. Quae hic depravata sunt, non sincerius leguntur p. 984. C. nec *Reiskius*, qui totum locum immutavit, veram lectionem assecutus est. Scribe: ἀκύμονος ἐν πόντου πλακί. ut mox ap. nostrum v. 18. ἄλοκα Νηρείας πλακός. Ipse *Pindar*. Pyth. α. 45. ἐς βαθεῖαν πόντου πλάκα. *Oppian*. Hal. L. II. 186. ὑστρακον αὖ βυθίας μὲν ἔχει πλάκας. Ep. Adesp. CCIII. κατ' Αἰγαίην πόντου πλάκα. *Aristoph*. Ran. 1486. πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qualia de delphini musices amore narrant veteres, recentiores de manato tradunt; quare *Linnaeus* delphinum veterum pro manato habendum esse censebat in Amoen. Acad. VII. p. 315. non assentiente *Beckmanno* ad *Antig. Car.* p. 110. Vide *Camus* Notes sur l'Hist. des Animaux d'Aristote p. 284. sq. *Schneider*. ad Aelian. II. 52. p. 74. — V. 11. ἔναλα θρέμματα vulgo. Elegantiorem lectionem ἀθύρματα *Valckenarius* invenit, in Diatr. p. 289. C. ubi hoc vocabulum *Aeliano* in deliciis fuisse notavit. Quae observatio tamen ad lectionem ἀθύρματα *Arioni* asserendam nullam vim habet, nisi fortasse *Valckenarius* totum hunc hymnum pro *Aeliani* foetu habuit. Vide inprimis, quae collegit *Stoeber*. ad Thom. Mag. p. 18. et *Lennep*. ad Coluth. p. 19. sq. — V. 15. Vulgo ἐκορεύσατε. et v. 17. κ. νώτοις χορεύοντες. Utrumque *Brunckius* emendavit. Fere suspiceris, haec obversata esse auctori odae inter *Anacr*. LI. 23. ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται Ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς — Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες, Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς — —. *Philostr*. I. Icon. XIX. p. 794. ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος. Hoc ipsum verbum ὀχεῖσθαι in fabula de Arione usurpat *Oppian*. Hal. V. 449. ὡς δελφῖνες ὀχησάμενος περὶ νώτοις Κῦμα μέλαν περάασκε — Ταίναρόν τ' ἐπέλασσεν ἐπὶ προβολῇσι Λακώνων. — V. 20. φῦτες δ' ἕλικί με ἀπὸ

ἄλιπλ. Vulgo. Cod. *Gesneri* offerebat ἠλιῶι, ipse conjiciebat ἄλοι sive ἐνίλλω. Utrumque posthabendum eleganti *Valckenarii* correctioni in Diatr. p. 289. C. δόλιοι legentis. Reliqua *Brunckio* debentur. — V. 22. ἀλιτέρφυρον λίμνας. Vulgo. Quae lectio nulla emendatione indigebat.

Tom. III. p. 328.] *II.* Hoc distichon Arionis, delphini insidentis, statuae insculptum tradit *Aelian.* Hist. An. XII. 45. p. 407. Hujus monimenti mentionem facit *Herodotus* I. 24. p. 11. epigramma non commemorans, non magis ac *Pausan.* L. III. 25. p. 275. et *Dio Chrysost.* Orat. XXXVII. p. 455. 32. Cf. *Gellium* L. XVI. 19. *Solin.* p. 16. F. — Vulgo legebatur Κύκλωνος, quod emendavit *Salmas.* ad Solin. p. 98. A. Praeterea *Gesnerus* πομπαῖσιν malebat.

PISANDRI RHODII EPIGRAMMA.

T. II. p. 294.] *Brunckio* obsecutus (Lect. p. 197.) collocavi hoc epigramma ante fragmenta *Sapphus*, quam poëtriam *Pisander* aetate praecessit. Exstat in membranis Vatic. p. 251. cum lemmate: Πεισάνδρου Ῥοδίου· τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὡς ἐρίστου. Εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. Ultima inepta sunt. Anthol. Planud. p. 203. St. 296. W. Apud *Pollucem* L. V. 46. p. 501. prius distichon laudatur. *Pollucis* verba haec sunt: οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης ὁ κύων, τὸ Ἱππαίμονος κτῆμα, ᾧ Λήθαργος ἐπώνυμον, οὐκ ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέθαπται, καθάπερ μηνύει τοὐπίγραμμα. Versu enim secundo pro Θήραργος legit Λήθαργος, quae lectio etiam in Vat. Cod. notata. Nec aliter habet *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. T. II. p. 121. 15. ed. Reisk. ubi postquam prius distichon protulit, scribit haec: τίς οὖν

Digitized by Google

οἶδεν Ἑλλήνων, οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα. δοκοῦμεν οὐδὲ Μαγνήτων [οὐδεὶς] ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φρουδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβυτι καὶ Πολάργῳ. Secundum *Pollucem* igitur Canis fuisset Magnesius; secundum *Chrysostomum* ipse Hippaemon. Ab utroque discedit *Brunckius*, qui equum Thessalum, canem Creticum, servum Magnetem fuisse pronuntiat. Sed sic Hippaemonis patriam praeteriisset poëta, quod non admodum probabile est. De ipso heri nomine dubitatur. Apud *Pollucem* Ἱππάμων legitur, quod *Casaubonum* in Ἱππάμμων mutasse ait *Reiskius*. Ubi? quaeso. Certe non in Diatriba in Dionem, ubi Ἱππαίμων legit. Ap. *Chrysostomum* olim erat: ὄνομα τῷ ἵππῳ δέ.

SAPPHUS EPIGRAMMATA.

T. 55.] *I.* (*II.*) Vat. Cod. p. 193. ὡς Σαπφοῦ(ς). ubi totum sic exhibetur:

ζτ. Π Ε Ρ Ι Σ Σ Ο Ν

Παῖδας ἄφωνας ἐοῖσα τέτ' ἐννέπω. αἴ τις ἔρητα
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπιαι με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστα'
ἑρμοκλείταο τὰς σὺν αἰΐδα
σα πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ᾗ συ χαρεῖσα
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

Ο Λ Ο Σ Φ Α Λ Α Τ Ο Ν.

Sic quoque, si a paucis iisque levissimis discesseris, in apogr. Bentlejano exstabat. Emendavit hoc carmen *Bentlejus* in Notis ad Callim. Fragm. nr. CCCCXVII. Tom. I. p. 566. ed. Ern. in hunc modum:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοῖσα τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται,
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀριστὼ
Ἑρμοκλείδαο τῶ Σαϊωνάδα,

Digitized by Google

σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χάρειϊσα,
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Statua ait, se vel mutam loqui posse; si quis inscriptionem, quatuor, qui sequuntur, versiculis constantem, legere velit, ante pedes in basi positam. καταντίθεσθαι, *aliquid literis mandare*. *Cornelius de Pauw*, qui hoc carmen repetivit in fragm. Anacr. XCVI. p. 308. quamvis recte intelligens, primum versiculum nondum persanatum esse, infeliciter ipse tentavit, παιδὸς ἀφώνω ἐοῖσα, quod sensu caret. Brunckiana lectio *Dorvillii* sagacitati debetur (in Vanno crit. p. 193. sqq.): παιδνὴ ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω. Esse enim infantis, recens nati statuam, a matre dedicatam Dianae, puerperarum tutelari numini. Ipsam puellam infantem induci loquentem. Idem *Dorvillius* tentat, si quis ἔτι necessario adesse velit: παῖς ἔτ' ἄφωνος ἐοῖσα τάδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται. Particulam αἰ in ἢν mutandam esse, *Br*. monuit. *Reiskius*, qui hoc Epigr. edidit in Anthol. p. 52. nr. 515. prius distichon sic exhibet: παιδνὴ ἄφωνος ἔουσα γέ τοι 'ννέπω, ἄν τις ἔρηται φωνὰν ἀκοιμάταν κ. τ. λ. quod nemo facile amplectetur. *Toup.* Epist. crit. p. 120. corrigendum censet:

Παιδὸς, ἄφωνος ἐοῖσά τ', ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται —

Nimirum τὴν στήλην sive cippum hic loqui; esse autem antithesin: ipsa ἄφωνος non suis, sed παιδὸς verbis loquitur. Vereor, ne haec emendatio eleganti *Toupii* ingenio indigna sit. Profecto enim inepte arguta foret poëtria, discrimen inter στήλην et puellae ibidem collocatam statuam ponendo. Nec, hac interpretatione admissa, video, quem sensum habeat τ' post ἐοῖσα, ἔτι ante ἐννέπω collocatum; quamvis Bentlejana lectio eodem laborat incommodo. *Dorvillii* conjecturam si quis veram esse dubitaverit, elegantem tamen esse et probabilem non negabit. — V. 3. Αἰθοπίᾳ. Dianae cognomen. *Stephan. Byz.* Αἰθόπιον· χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Ἑρὶ-

Digitized by Google

νου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθωπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν· οἱ δὲ αὐτὴν τῇ Σελήνῃ διὰ τὸ αἴθειν· ὡς Καλλίμαχος. Vide Intpp. *Hesychii* in Αἰθιόπαιδα. *Antipater Theſſ.* Ep. XXXIV. Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηοῦ. — V. 4. Etiam hunc verſum *Br.* exhibuit ſecundum emendationem *Dorvillii*, qui τῶ Σαωναΐδα cum *Guyeto* pro nomine patronymico habendum cenſebat. Cum *Bentlejus* ad Ἑρμοκλείδαο θυγατέρα ſubaudiendum exiſtimaſſet, *Dorvillius* de *conjuge* Hermoclidae accipi malit, remittens lectores de hac ellipſi ad *Salmaſ.* in Inſcr. Herod. p. 40. *Perizon.* in Diſſ. Triade p. 19. et *Burm.* ad Sueton. de Ill. Gramm. c. X. Nam cum mater Ariſto hanc ſtatuam dedicaverit, veriſimilius eſſe, patrem pueri, quam ejusdem avum maternum, commemorari. Non acquieſcens in lectionibus *Bentleji* et *Dorvillii*, *Reiskius* conjecit: Ἑρμοκλύτοιο, κάτω ὃς παρὰ νῦν Ἀΐδᾳ, σὸς πρόπολος. *Filia Hermoclyti, qui nunc infra eſt apud Plutonem, tuus olim famulus.* Omnino male. Ejus tamen veſtigiis inſiſtere non dubitavit *Toupius* l. c., qui tentat, Ἑρμοκλείδαο, τῶ μέ νυν εἰν Ἀΐδᾳ, ſe verum exſculpſiſſe ne dubitans quidem. — V. 5. σὰ πρόπολος. Fuit Ariſto Dianae neocoros, vel ſaltem ex iis, quae praecipuo cultu eam deam proſequebantur; quare non mirum, infantis effigiem Dianae dedicari a puerpera Dianae aedituа. — Precatur autem infans, ut Diana genus ſuum, i. e. ipſius infantis, patris et matris, proſperare velit. *Dorvill.* Ultimum verſum, ſicut hic ſcriptus eſt, laudat *Suidas* v. εὐκλέϊσον T. I. p. 893. Totum repetivit etiam *Wolfius* in Fragm. Sapph. p. XX.

II. (*III.*) Vat. Cod. p. 286. Planud. p. 196. St. 285. W. *Urſinus* in Carm. Ill. Fem. p. 17. *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 78. ex *Dorvillii* apographo. — V. 1. membranae γριπεῖ, et ἐπίθηκε. V. 2. κακοζοΐας. *Br.* exhibuit lectionem Planudeae, quam in omnibus antiquis editt. reperi, praeterquam in Wechelianam, ubi κακοζωΐας

legitur. Comparavit *Brodaeus Virgil.* Aen. VI. 232. *At pius Aeneas ingenti mole sepulcrum Imponit, suaque arma viro, remumque tubamque:* quod ductum ex *Homeri* Od. M. 14. τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν.

III. (IV.) Vat. Cod. p. 285. Planud. p. 229. St. 333. W. *Ursinus* et *Wolf.* l. c. In Timadis, puellae, immatura morte exstinctae tumulum. — V. 1. Vulgo et in Cod. Vat. θανοῦσαν. — V. 2. Proserpinae θάλαμος ex hoc fortasse loco ad plures manavit. *Simonidis* Ep. CIII. κατέβην τὸν ἄφυκτον — ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον. Epigr. inter ἀδ. DCCXXXIV. 2. *Empedoclis* Ep. II. Similia collegit *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 222. sq. — V. 3. ἀπὸ φθιμένας. Vat. νεοθηγεῖ χαλκῷ Planud. Ursin. In Vat. Cod. νεοθᾶγει σιδήρῳ. Expressit hunc locum *Andronicus* T. II. p. 399. ἁ δὲ, σέθεν φθιμένας, πολιοῖς νεοθᾶγι σιδήρῳ Κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμους. *Archestratus* ap. Athen. VII. p. 306. B. κοπτέσθω ὕμας νεοθηγεῖ μαχαίρᾳ.

ERINNAE EPIGRAMMATA.

T. 58.] I. Vat. Cod. p. 206. Planud. p. 301. St. 441. W. Quamvis editum, *Reiskius* tamen denuo exscribi jussit in Anth. p. 67. nr. 549. ut ex apographo suo emendatius daret. Ex mente *Dorvillii* constitutum edidit *Wolf.* in Fr. Poëtr. ubi *Erinnae* carmina exhibuit p. 10 – 25. Qui idem emendandi causa protulit in Epist. de Syrac. p. 334. *Toupius*, vix tamen quidquam habet novi, et ab ipsius ingenio profecti. Scriptum est hoc epigr. in Agatharchidis imaginem, puellae tam egregie similem, ut nihil ei nisi loquendi facultas deesse vide-

Digitized by Google

retur. — V. 1. „ἐξ ἀταλᾶν. Cod. Hanc lectionem ex „Vatic. membrana notavit *Salmasius*, qui tamen δέξ' scri„bebat, quae mutatio mihi necessaria non videtur. Hinc „est forte, quod in epigrammatum codice Bibl. Buhe„rianae scriptum δέξο τάλαν χειρῶν." *Brunck*. In apographo Spallett. δέξα τάλαν legitur, idque in Codice ipso legi nullus dubito. Contra lectionem ἐξ ἀταλᾶν ex *Salmasii* ingenio profectam existimo. *Reiskius* δέξο καλᾶν. Saltem scribendum:

δέξ' ἀταλᾶν ἀπὸ χειρῶν.

Quae si sincera est lectio, Prometheo illam imaginem dedicari puta. Vulgo ἐξ ἀπαλῶν. ἀταλαὶ χεῖρες sunt *scitae manus*; periti videlicet artificis opus. γλαφυρᾶς χερὸς Epigr. *Theocrit.* VII. Manus sculptoris, qui molle et ad ungues exactum opus expoliverit, recte *molles* appellari, nec *Huetium* fugit in Notis p. 29. ubi commemorat conjecturam viri docti in marg. *Scaligeri*, εὐπαλαμῶν χειρῶν emendantis. Hoc a se probatum, postea rejicit *Toupius* in *Corrigendis*, patrocinaturque vulgatae. — Ceterum γράμματα h. l. de tabula picta accipiendum esse, dubitari nequit; nec debebat hoc carmen ab iis laudari, qui Prometheo literarum inventum vindicare conati sunt. Vide *Harlesium* ad Fabr. Bibl. Gr. T. I. p. 216. c. Ad Prometheum se convertit poëtria, tanquam ad principem sculptorum, qui etiam viva et spirantia signa finxisse putabatur; cui quidem συνειργάζετο καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. *Lucian.* in Prometh. 3. T. I. p. 20. ed. Bip. Eadem plane orationis conversio in epigrammate, quod hinc expressum puto, *Antipatri Sid.* LV. in Myronis vaccam:

ἁ δάμαλις, δοκέω, μυκήσεται· ἦ ῥ' ὁ Προμηθεὺς
οὐχὶ μόνος, πλάττεις δ' ἔμπνοα καὶ σὺ, Μύρων.

Unde Dorvillianae lectionis, a *Brunckio* repraesentatae, veritas apparet. — V. 2. τὶν, ὦ καλὰ σοφίαν. Sunt etiam

Digitized by Google

inter mortales aliqui tibi peritia similes. Verissima Cod. lectio. Vulgo τὴν ὁ. σ. quam lectionem vir doct. in marg. Scalig. ita emendare conatus est, τήνο μάλ' ἁ σοφία, probante *Huetio* p. 29. *Jos. Scaliger* in marg. Aldinae emendavit: τῆνοι ὅλοι σοφία. — σοφία de arte crebro usurpatum. Vide ad *Anacr.* Epigr. LXXI. — Qui autem humanam speciem ita pingunt effinguntve, ut vivere et spirare videatur, ἐτύμως γράφειν dicuntur. In descriptione tabulae pictae *Theonis* ap. *Aelianum* V. H. II. 44. haud scio an scribendum sit, ἐναργὴς καὶ πάνυ ἐτύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην. Vulgo ἐνθύμως legitur. Vide notata ad Ep. *Longini* T. II. p. 200. — Pro ταύταν, quod exstat in Planudea et in apogr. Gothano, *Dorvillii* Cod. ταῦτα. — Versu ultimo vulgo legitur: αἰκ' αὐγὰν ποτ' ἔθηκ', ἧς Ἀ. ὅλα. Qui reliqua recte exhibet Cod. Vat. tamen vitiosum αὐγὰν praebet. Hoc praeclare emendavit *Ursinus* in Carm. Mul. Ill. p. 295., Vir D. ap. *Huetium* et *Brodaeus.* Incertus Ep. DXIV. de Pythagora:

Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς
εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

II. Vat. Cod. p. 319. Ἠρίννης Μιτυληναίας εἰς Βαυκίδα. V. 1 – 4. protulit *Olearius* ex collectione Mscta, quae *Agathiae* Scholastici nomen gerit. Hinc *Wolfius* in Collect. Fr. p. 20. Integrum carmen edidit *Jensius* nr. 17. et *Reiskius* p. 122. nr. 674. Emendare conatus est *Heringa* in Obss. p. 195. — V. 1. σειρῆνες. Multum in hac voce explicanda fluctuat *Reiskius*, tandem acquiescens in interpretatione *Olearii.* Sirenum simulacra tumulis fuisse imposita, constat ex *Plutarch.* Vit. X. Orat. T. II. p. 835. et biographo anonymo Sophoclis: φασὶ δὲ, ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρῆνα ἐπέστησαν. Sed in *Isocratis* et *Sophoclis* tumulo Siren spectabat ad orationis dulcedinem; vulgo vero earundem imagines ad luctum referebantur. Conf. Epigr. *Mnasalcae* XVII. et quae

Digitized by Google

notavi in *Euripidis* Helenam v. 166. in Animadv. L. II. c. XI. p. 142. sqq. De lugubri Sirenum cantu vide inprimis *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 254. quocum conferas *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 113. — V. 2. Ἀΐδα *Reisk.* τᾶν ἐ. σποδιᾶν *Wolf.* et sic in Cod. esse videtur; sed corrigi debuit tam manifestum vitium. — V. 3. τοῖς ἐμοῖς ἐρχ. Cod. Vat. et Wolf. In fine versus iidem et Jens. χαίρειν. — Versu sequ. vitiosissime Codex αἴτ' κεττοὶ τελέθων τ'αιθερωπολιος. *Olearius* versus initio αἰτεαστοὶ exhibuit, idque ut sanum et sincerum explicare conatus est. Brunckiana lectio debetur *Heringae*, ante quem *Crozius* in eandem inciderat. *Reiskius* dedit αἴτ' κεττοὶ τελέθοντ', αἴθ' ἑτέρας πτόλιος. — V. 6. χ'ὤτι πατὴρ Cod. qui etiam Βρυκίδα exhibet. Ex sq. Epigrammate hoc emendavit *Heringa*, cujus emendationem *Reiskius* recepit. — Seq. vers. Vaticanae membr. τημαδέσειδοντι, et sic fere *Jensius*: τηνιδας ειδοντι, quod *R.* retinuit, quum sanare non posset. Poëtriam tamen familiam in Graecia illustrem nominasse suspicatus, τῶν Ἰαμειδῶν vel Ἰαμιδῶν ἦν olim fuisse lectum, putabat. *Heringa* patriae significationem quaerens, legit, Τηνία, ὡς εἰδῶντι, quod languere *R.* bene monuit. *Brunckius* audacem suam conjecturam ne verbo quidem indicavit, nedum firmare conatus est. Literarum ductus spectantibus non improbabilis fortasse videbitur emendatio nostra:

χὤτι γένος
κὴν ἀΐδεω φίλον ἐντί — — —

parentes mibi etiam in Orco babitanti caros esse. γένος pro parentibus, vt in Epigr. *Sapphus* I. 6. πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέισεν γενεάν. Nec tamen multum tribuerim huic conjecturae.

III. Vat. Cod. p. 319. sq. Edidit *Olearius* ex eadem collectione Holsteniana l. c. in qua etsi corruptissime legitur, nihil tamen difficultatis habere pronuntiat. Repe-

Digitized by Google

tivit *Wolf.* p. 20. Corrupta emendare tentavit *Heringa* in Obss. p. 197. *Toup.* in Em. ad Suid. p. 508. Exhibuit *Reiskius* in Anthol. p. 123. nr. 676. passim emendatum. Scriptum est in eandem Baucidem, quae in ipso nuptiarum apparatu morte exstincta est. Conf. hinc expressum Epigramma *Meleagri* CXXV. — V. 1. πολύκλαυτον, ut rectius, dedit *Reiske*; qui et εἰμὶ habet, ut est in membranis. Ad verba *Erinnae*, βάσκανός ἐσσ', Ἀΐδα, respexit *Leonid. Tar.* Ep. LXXXI. Plures deinde, poëtriae nostrae exemplum secuti, Mortem et Parcas βασκάνους appellavere. Conf. Ep. inter ἀδέσπ. DLXXXII. et DCLVI. φθονερὴ Μοῖρα. βάσκανε δαῖμον Ep. DCXCV. — Mox Codex τὰ δέ τοι καλὰ τὰ μεθ' ὁρῶντι Ὄμματα τὰ B. ἐν τύχᾳ. Nec aliter *Olearius* et *Jensius*, qui tamen τὰ post καλὰ omittit. Parum feliciter hunc versum tentavit *Heringa:* τὰ δέ τοι καλὰ τῷ μ' ἐφορῶντι Ὄμματα τὰν Βαυκοῦς, hac interpretatione adjecta: *Bauces maritus fuit Baucidis: pulchri vero hi oculi (Baucidis nempe effigies in sepulcro expressa erat) cuicunque me intuenti ostendet grave Baucidis infortunium, qui puellam in miserando rogo iis cremavit taedis, quibus gavisus paulo ante fuerat Hymenaeus.* Minus etiam probabiliter *Reiskius*, τά γέ τοι καλὰ τῷ ποθορῶντι Ὄμματα τὰν — τύχαν. Partem depravati hujus loci *Brunckius* constituit ad *Toupii* mentem, reliqua ex suo ingenio dedisse videtur. Adscribam notam clarissimi editoris: „Βαυκὶς et Βαυκὼ *diversae sunt ejusdem* „*nominis formae; una eademque persona bis indigetatur.* „*In hoc sepulcrali epigrammate monumentum ipsum loquitur: hoc autem symbolis erat ornatum, quibus sepultae* „*mulieris mors ipsas consecuta nuptias significabatur. Hinc* „*intelligendus versus tertius; pulcra haec mea ornamenta* „*inspicienti tibi crudelissimum Bauconis, sive Baucidis,* „*nuntiant casum. In cod. scriptum* ὄμματα τὰν B." Haec *Brunckius*, qui quod in Cod. legi ait, id in suo apogr. ex *Salmasii* emendatione legi existimo. ὄμματα speciem

habet, ſi comparaveris *Meleagr.* Ep. CXXV. 2. vix tamen in hoc contextu ferendum eſt. Mihi antiquae ſcripturae veſtigia propius conſideranti, *Erinna* ſic fere ſcripſiſſe videtur:

— — τὰ δὲ ποικίλα γράμμαθ᾽ ὁρῶντι
ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν.

ſive:

— — τὰ δὲ ποικίλα μευ ποθορῶντι
Σάματα τὰν Β. κ. τ.

varia illa ſigna, quae miſerandam Baucidis fortunam indicant. Idem, quoad ſenſum, σάματα et γράμματα, ut apparet ex *Euſtathio*, de Bellerophontis σήματι disputante, Il. ζ. p. 632. ſqq. De ποικίλα vide dicta in Exercit. crit. T. II. p. 63. ſq.— V. 5. Cod. Vat. ὃς τὰν π. Τ. ἐφ᾽ αἷς ᾔδετο πεύκαις. *Salmaſius* ὑφ᾽ ἇς correxit; in qua lectione ὑπὸ poſitum pro μετά. Vide *T. Hemſterb.* ad Lucian. T. II. p. 434. ed. Bip. et *Valcken.* ad Herodot. p. 521. 27.— In quibusdam apogr. initio verſus ἇς legitur. Lacunam in medio verſu relictam alii aliter expleverunt. *Heringa* et *Lacrozius* ἐφ᾽ αἷς πάρος. *Olearius* καλός. *Reiskius*, ᾧ τὰν παῖδ᾽ ὑμέναιος ἐφ᾽ ᾧ σχεδὸν ᾔδετο πεύκα Τᾷδ᾽ ἐπὶ κηλείαις ἔ. π. *Cujus voluntate puellam, cui tantum non jam canebatur hymenaeus, picea taeda uſſit hic ſuper rogo edaci.* Quod et frigidum et contortum eſt. *Toupius* corrigit: ἃ τὰν παῖδ᾽, ὑμέναιος ἐφ᾽ αἷς πολὺς ᾔδετο πεύκαις, Τᾷδ᾽, ἐπὶ καδεστᾶς ἔ. π. πολὺς ὑμέναιος, ut ap. *Homer.* Il. σ. 493. Temere vero idem defendit formam καδεστᾶς, pro qua in Cod. recte legitur καδεστάς. In iisdem membranis τὰν δ᾽ exſtat, non τᾷδ᾽. Secundum *Brunckium* κηδεστὴς hoc loco *maritus* foret. Vide Etym. M. in κηδεσταί. Non dixit Cl. editor, an lectionem, quam exhibuit, in apogr. ſuo invenerit, an ex ſua conjectura dederit. Non multum intereſt; nam ex Cod. eam non fluxiſſe conſtat. Ordo verborum eſt: ἃς τὴν παῖδα ὁ κηδεστὴς ἐπὶ πυρκαϊᾷ.

Digitized by Google

ἔφλεγε τᾷ αὐτᾷ πεύκᾳ, ὑφ' ἧς ὁ ὑμέναιος δόμον ἤγετο. Quum hac conjectura amplius inquirendi studium minime impediatur, liceat mihi doctorum virorum emendationibus meam quoque adjicere. *Erinnam* scripsisse puto:

αἷς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ἐφέσπερος ἤγετο πεύκαις,
ταῖσδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάς.

Quam lectionem, codicis scripturae tantum non inhaerentem, reliquis concinniorem esse mihi persuadeo. *Quibus facibus Hymenaeus puellam in sponsi domum duxerat, iisdem ejus sive pater sive sponsus rogum accendit.* Vocis ἐφέσπερος vestigia sunt satis manifesta in lectione codicis ἐφαίς...., quem codicem in vocabulis cum praepositione compositis jungenda saepissime divellere, multis jam exemplis docuimus. Idem αι cum ε crebro confundit; cujus confusionis exemplum vidimus in Ep. *Meleagri* LXXX. 6. ubi παιζοπέρον exhibet pro πεζοπέρον. Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 683. *Erinnae* ὑμέναιος ἐφέσπερος obversabatur *Meleagro* Ep. CXXV. ἄρτι γὰρ ἑσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχευν λωτοί. Hymenaeus vero puellam ἤγετο, ut sponsus, qui mulierem ducit, ἄγεται. Vide *Valckenar.* ad Herodot. IV. p. 317. 52. — Recte nos denique servata Cod. scriptura πεύκαις legimus, ut apparet ex *Meleagro*, qui inprimis comparandus est:

αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδᾳδούχουν παρὰ παστῷ
πεῦκαι, καὶ φθιμένᾳ νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

1. 59.] V. 7. In edit. Jens. lacuna est ante δειλάν. Fallitur *Reiskius*, qui μελαιναν ex *Olearii* ingenio profectum putat. Ipsa est Cod. lectio; quae cum optima sit, conjecturis supersedendum est. — Vers. ult. Cod. γοερῶν; quod *R.* in γοερὸν mutavit. Idem hoc carmen in fine mutilum putat, quod particulae μὲν versu 7. nihil respondeat. Sed vide *Hoogeveen* de Part. Gr. p. 455. sqq. ed. *Schütz.*

Digitized by Google

SOLONIS SCOLION.

¶. p. 75.] Servavit *Diogenes Laërt.* L. I. 61. p. 38. ed. Meib. Saepius hinc repetitum. Versus aliter disposuit *Br.* in Gnomicis p. 84. nr. XXXI. versum tertium in duos dividens:

κραδίῃ, φαιδρῷ
προσενέπῃ προσώπῳ.

— Versu primo, qui logaoedicus est, scribe: ἄνδρ᾽ ἕκαστον, quo et metrum juvatur, et hiatus tollitur. — V. 2. *Sambucus* ἔχθρος exhibet, et κραδίην. *Casaubono* ἔχθος placebat, probante *Menagio.* — V. 3. φαιδρῷ. Ad sensum facit *Lucian.* T. III. p. 153. 20. προσέρπουσι μὲν καὶ — προσμειδιῶσι τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισοῦσι δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίουσι· et mox: ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐν φρεσὶ, ἄλλα δὲ λέγοντα καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῷ καὶ κωμικῷ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ καὶ πένθους γέμουσαν τραγῳδίαν. — V. 5. μελαίνας. mentem nigram et improbam. Illustrat *Gataker.* ad M. Anton. IV. p. 115. sq.

CLEOBULI LINDII CARMINA.

¶. 76.] *I.* Vat. Cod. p. 228. Ὁμήρου· οἱ δὲ Κλεοβούλου τοῦ Λινδίου. τὸ ἐπίγραμμα κύκλος. Novissima verba quem sensum habeant, apparet ex *Platone*, qui hoc carmen laudat in Phaedro T. III. p. 264. D. tanquam exemplum carminis, ubi nihil referat, quam partem in primo ultimove loco ponas: ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι, ἐννοεῖς που. *Homerum* hoc carmen scripsisse Midae, Phrygiae regi, in socerorum ejus gratiam, tradit *Pseudo-Herodotus* in Vita Homer. p. 750. 46. Idem

eum

Digitized by Google

eum a regis filiis rogatum fecisse, ait *Auctor* certaminis Homeri et Hesiodi. Horum testium auctoritate nixus *Barnesius* ad Homeri Ep. XXXVI. T. II. p. 89. temere obloquitur *Diogeni Laertio*, qui L. I. 89. p. 55. hoc epigramma Cleobulo vindicat, ad *Simonidis* testimonium provocans: quem vide Fr. X. p. 122. Contra eundem disputat *Buberius* in Diss. Herodot. c. VIII. p. 84. Praeter eos, quos diximus, proferunt hoc carmen *Dio Chrysostomus* Orat. XXXVII. p. 465. (T. II. p. 120. sq. *Reisk.*) qui nihil de ejus auctore statuit; non magis quam *Longinus* Π. 'Τ. XXXVI. p. 132. ed. *Toup.* ubi v. 2. excitatur, et *Sextus Empiricus* L. II. Hypot. p. 75. et adv. Gramm. p. 221. Sub *Homeri* nomine legitur in Planudea p. 219. St. 329. W. — V. 1. χαλκέη est ex *Br.* emendatione. Vulgo χαλκῆ. Cod. Vat. χαλκῆ. — Mox alii Μίδου, alii Μίδεω habent, alii denique Μίδα, quod Vat. exhibet Cod. Imposita erat tumulo Midae aenea puellae statua, cui Epigrammatis auctor aeternitatem quandam promittit. — V. 2. pro ἔῃ alii νάῃ legunt, interque eos Vat. Cod. Initio versus Planudea ἔστ' ἄν. Plato ὄφρ' ἄν. Libanius in Monodia Tom. I. p. 519. ed. *Reisk.* ἐν τῷ πένθει κατέχειν ἐνδείκνυσι καὶ κατακεχρώσαι γῆ, ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ. Ceterum hinc expressa sunt Virgiliana in Aeneid I 607. *In freta dum fluvii current, dum montibus umbrae Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet; Semper honos, nomenque tuum laudesque manebunt.* — V. 3. 4. omittunt membranae Vatic. *Plato, Dio Chrysost.* Tertium solum Planudea. *Herodotus* et *Diogenes* quartum ante tertium legunt, sic scriptos:

> ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ, λαμπρά τε σελήνη,
> καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν, ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα.

Et in pluribus etiam *Herodoti* Codd. vers. tertius desideratur. Pro λάμπῃ veteres Anthol. editt. λάμπει prae-

Digitized by Google

bent. — V. 5. πολυκλαύτου ἐπὶ τύμβου. Plat. et Herodot. Reliqui, ut nos; nisi quod nonnulli πολυκλαύτῳ habent. — V. 6. Μίδας. Cod. Vat. Plato; Chrysost. Diogen. Anthol. Μίδης Herodot. Hunc et praec. vers. laudat *Suid.* v. αὐτοῦ T. I. p. 389. et in Μίδας T. II. p. 559.

II. Hoc de anno aenigma tanquam *Cleobuli Lindii* ex Παμφίλης ὑπομνήμασι profert *Diog. Laert.* L. I. 91. p. 56. et *Stobaeus* in Ecl. Phys. p. 240. ed. *Heeren.* Reliquerat Cleobulus ᾄσματα καὶ γρίφους εἰς ἔπη τρισχίλια, teste *Diogene.* Eodem genere scribendi ejus filia delectabatur, *Cleobuline,* cui hoc aenigma tribuit *Suidas* in Κλεοβουλίνη, T. II. 323. ubi v. 1. et partem secundi laudat. Simile in annum aenigma laudat *Athenaeus* L. X. p. 451. F. Εἰσὶ κασίγνηται διτταί, ὧν ἡ μία τίκτει τὴν ἑτέραν· αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης τεκνοῦται. Aliud Hermae inscriptum protulit *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 46. cujus particula tantum integra servata est, ex mente doctissimi editoris sic scribenda: Εἰσὶ δύ' ἀδελφοὶ ὁμώνυμοι, δύ' ὅμοιοι· οἳ μέχρι μὲν ζώουσι, τὸν ἥλιον οὐκ ἐφορῶσι, ὁπόταν ἴδωσι ... reliqua desunt. — Ceterum in nostri aenigmatis v. 2. ap. *Diog.* et *Suid.* habetur: παῖδες ἑκάστῳ τριήκοντ' ἄνδιχα εἶδος ἔχουσαι, ἡ μὲν λ. ἰ. ἰδεῖν, ἡ δ' αὖ μέλ. — V. 4. δέ τε οὖσαι. Vulgo.

AESOPI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 506. hoc carmen *Aesopo* vindicat, cum in Planudea p. 18. St. 29. W. ἄδηλον sit; ut etiam ap. *Stobaeum* Flor. XCVI. p. 531. 30. Gesn. p. 419. Grot. Est hoc epigramma ex genere gnomico. Vitae miseriis cum ejus bonis comparatis, apparere, ait, bona esse, quae natura effecerit; reliqua omnia metu et dolore referta esse. Praeterea si quis felicitatis partem

attigisset, statim eum Nemesin experiri; nec tamen aliud esse effugium vitae, quam mortem, ceteris omnibus majus malum. — Nulla est in editt. diversitas, nisi quod v. 5. Aldinae et Juntina simul cum *Stobaeo* τάλλα exhibent. — V. 4. κύκλα σεληναίης, ut ap. *Leonid. Tar.* Ep. XLIX. ἱερὰ κύκλα σελήνης, et λαμπρὸς ἡλίου κύκλος ap. *Sophocl.* Antig. 416.

PHOCYLIDIS FRAGMENTA.

¶. 77.] I. Planud. p. 117. St. 169. W. ubi ἄδηλον. Phocylidi vindicat Cod. Vat. p. 505. qui versu tertio τιμάειν exhibet.

II. Servavit *Stob.* Floril. T. IV. p. 52. 9. Gesn. p. 25. Grot. Vitiose *Grotius* ἔχοντα.

III. Ap. *Stob.* Tit. LIV. p. 369. 6. Gesn. p. 215. Grot. ubi Ἀμαλθαίης et Ἀμαλθαίας legitur. Scribendum esse Ἀμαλθείας, *Brunckius* in Lectt. monuit p. 13. Vide *Zenob.* Cent. II. 48. et *Callicter.* Epigr. III. T. II. p. 294.

IV. *Stob.* Floril. T. LXXI. p. 434. 29. Gesn. 312. Grot. De more *Phocylidis* sententiis suis, quae paucis quibusdam versibus absolvuntur, nomen suum praefigendi, dedit quaedam *Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 79. *Reisk.*) Nostri carminis, ubi mulierum, in quatuor classes divisarum, mores describuntur, ἔννοια fortasse ducta est ex nobilissimo loco *Hesiodi* in Theog. 590. sqq. Similitudo ejus cum carmine jambico in mulieres, quod *Simonidi* tribuitur, neminem fugit; idque ex nostro expressum ejusque quasi amplificationem esse puto; contra ac *Koelerus* in Praef. ad Simonid. p. 7. qui *Phocylidem Simonidis* carmen quasi in compendium coëgisse existimat. — V. 1. χρεῶν. *Gesn.* — V. 4. εὖ,

Digitized by Google

φάρος, ἡ δὲ ταχεῖα. Sic vulgo legitur et distinguitur. — V. 5. οὐδέ μεν Gesn. οὐδέ μιν Grot. — ¶. 78.]. V. 7. μελίσσης. *Simonides* v. 83.:

τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
— — — — — —
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

V. *Stobaei* Flor. T. LXXXV. p. 496. 48. Gesn. p. 355. Grot. Constantiae caussa hic et Fr. IX. X. Φωκυλίδου scribendum. Multos genere nobiles esse ait, qui nihil nec dicant, nec faciant, quod gratiam mereatur. χάρις ἕπεται, ut ap. *Simm. Rhod.* Ep. II. καὶ φθιμένῳ· οὐχ ἕπεται.

VI. *Clemens Alex.* Strom. L. V. p. 725. seq. de daemonibus agens, ἔτι πρὸς τοῖσδε, ait, Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους, διὰ τούτων παρίστησιν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἀλλ' ἄρα κ. τ. λ.

VII. Servavit *Plutarch.* de Puer. Educ. T. II. p. 3. F.

VIII. Sine auctoris nomine profert *Clemens Alex.* Strom. V. p. 733. 29. καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη Πολλὰ πλανηθῆναι ἀ. ἔ. ἔ. *Phocylidi* h. v. vindicat *Plutarch.* T. II. p. 47. E. ubi πόλλ' ἀπατηθῆναι habetur.

IX. Exstat ap. *Dionem Chrysost.* Orat. XXXVI. p. 440. (T. II. p. 80. ed. *R.*) Eundem locum in mente habuit *Themistius* Or. XXIV. p. 307. C. ἀλλὰ Φωκυλίδης τά τε ἄλλα ἀληθῆ λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως ἐπὶ σκοπέλου κατοικοῦσα κρείττων Νίνου ἀφρονεούσης. ubi ἀφραινούσης corrigendum.

X. (T. II. p. 522.) Apud *Strabonem* L. X. p. 747. B. Leriae, unius e Sporadibus, incolae male audiebant propter maledicentiam. Ante *Casaub.* legebatur πλὴν Πατροκλέους καὶ Πατροκλῆς. Hanc ἔννοιαν suam fecit *Demodocus* Ep. I. Tom. II. p. 56.

Digitized by Google

ANACREONTIS EPIGRAMMATA.

¶. 116.] *I.* (*LXIX.*) Vatic. Cod. p. 608. Primus edidit *Barnesius* ex Mscto Hudson. (*Fischer.* nr. XIII. p. 481. ed. noviss.) Versus sunt trochaici tetrametri, in Aristoclidem, qui pro patria pugnans perierat. In Cod. ἰουλείην legitur.

II. (*LXX.*) Vat. Cod. p. 165. Edidit *Bentlej.* ad Callimach. p. 327. ed. *Ern.* ex codice *Bernardi.* Ex Lipsiensi apogr. *Reiskius* in Anth. nr. 424. p. 13. *Barnesius* ex apogr. Kusteri. (*Fischer.* nr. VIII. p. 476.) Scriptum in Phidolai equum, cujus aenea imago Jovi, post equestrem victoriam, dedicata est. Vidit hanc statuam *Pausanias*, quem conf. L. VI. 13. p. 484. Factum, quod Geographus commemorat, *Anacreontis* fere aetate accidisse docet *Reiskius* in Notit. Poët. p. 183. — Pro ἄγκειται Cod. Bentlej. ἔγκειται. ποδῶν ἀρετῆς. *Tyrtaeus* El. III. 2. *Pindar.* Pyth. ι. 36. χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσας.

¶. 117.] *III.* (*LXXI.*) Vat. Cod. p. 166. *Reiskius* Anth. nr. 425. p. 13. (*Fischer.* nr. XIV. p. 482.) Sine auctoris nomine protulit *Suidas* in εἷμα T. II. p. 25. Parvi momenti sunt, quae *R.* ad hunc locum monuit. Dedicatorium est Epigramma de veste, quam duae mulieres fecerant, ita ut altera ejus ornamenta adumbraret (ἐβούλευσεν), altera eam ad prioris mentem texeret. Recte *Toupius* in Em. ad Suid. P. II. p. 155. *Praxidice fecit, Dyseris invenit.* Idem nomen Δύσηρις, quod *Reiskio* suspectum fuit, vindicavit ex *Aristidis* Orat. in Eteon. p. 75. — Apud *Suidam* legitur ἀμφοτέρας σοφίη: In apogr. Lipsiensi φιλίη. Vera est scriptura Codicis. Laudat poëta peritiam in texendo illo vestimento ab utraque puella monstratam. Σοφία tribuitur poëtis, fabris,

Digitized by Google

cujuslibet denique generis artificibus. *Homerus* Il. ο. 412. τέκτων — ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης. ubi *Scholia*: τὸ γὰρ παλαιὸν πᾶς τεχνίτης σοφὸς ἐκαλεῖτο. Qua obſervatione uſus *Heſychius* σοφίαν interpretatur πᾶσαν τέχνην, καὶ ἐπιστήμην. Verum de hac re, quantum ſatis eſt, disputavit *Cuperus* in Apoth. Homer. p. 115. et *Gataker*. de Stilo N. T. p. 92. ſq. Exemplorum, ubi σοφὸς de artificibus uſurpatum occurrit, copiam congeſſit *Wetſten*. ad N. T. II. p. 110. Ut vero hic σοφίη de opere artis perfectae, ſic *Aelianus* H. A. VI. 57. de araneis, καὶ ὅτι ἂν διαῤῥήξῃς ἐκείνων τῆς εὐπήνου τε καὶ εὐμίτου σοφίας, αἵδε ἀνακοῦνται καὶ ἀπαθὲς καὶ ὁλόκληρον αὖθις ἀποδείκνυνται. — Pro ἀμφοτέρων *Toupius* probabat *Suidae* lectionem ἀμφοτέροις, ſaltem in ἀμφοτέραις mutandam, ut *Br*. monuit.

IV. (*LXXII*.) Vat. Cod. p. 166. *Reisk*. in Anth. nr. 426. p. 13. (*Fiſcher*. nr. IX. p. 477.) Tanquam *Archilochi* profert *Wetſten*. ad N. T. II. p. 252. Male *Reiskius* πρόφρων pro Apollinis epitheto habuiſſe videtur. *Heſychium* apte excitavit *Fiſcherus*: πρόφρων, πρόθυμος. εὔνους. — εὐχωλή. ipſa votorum ſolutio; res voto promiſſae. In fine Cod. ὑπὸ δεξάμενος, ut ſolet.

V. (*LXXIII*.) Vat. Cod. p. 166. *Reisk*. in Anth. p. 13. nr. 427. (*Fiſcher*. nr. XV. p. 483.) Intelligi nequit hoc diſtichon, cui quid occaſionem dederit, penitus ignoramus. In Cod. eſt τόνδε δ' ἐκείνου, quod etiam in Analectis legitur. In Lectt. *Br*. τὸν δ' ἄρ' ἐκείνου corrigendum eſſe monuit, hanc genuinam Codicis ſcripturam eſſe adjiciens. Quod falſum. *Reiskius*, qui ſibi ne ab iis quidem, quae non intelligebat, nec intelligere poterat, mutandis temperabat, edidit: νῦν δὲ δ' ἐκείνου —.

VI. (*LXXIV*.) Vat. Cod. p. 166. *Reisk*. Anth. nr. 428. p. 13. (*Fiſcher*. nr. X. p. 478.) Quibus donis hoc diſtichon additum fuerit, ignoratur. Anaxagoram, cujus hic fit mentio, *Reiskius* in Not. poët. p. 184. pro

Digitized by Google

eodem habet, quem, post Mardonium devictum, Jovis simulacrum fecisse *Pausanias* narrat L. V. 23. p. 437. *Barnesius* in ionicae dialecti gratiam Πρηξαγόρης et Ἀναξαγόρης scripsit.

VII. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anthol. p. 14. nr. 429. (*Fischer.* nr. XVI. p. 484.) Melanthus in memoriam victoriae, choro partae, Baccho donum, fortasse tripodem, offert. Pro φιλοστεφάνου *Barnesius* φιλοστεφάνῳ conjecit, probante *Fischero*, quod poëtae tragici victores Baccho coronas suspendere soliti sint.

VIII. (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 166. *Reisk.* Anth. p. 14. nr. 430. (*Fischer.* nr. XI. p. 479.) Laudatur a *Suida* in Δυσηχὴς Tom. I. p. 635. ubi ῥυσαμένη et δυσηχέος legitur, ut est ap. *Barnesium*. *Homer.* Il. β. 686: ἀλλ' οἵγ' οὐ πολέμοιο δυςηχέος ἐμνώοντο. Hoc *Anacreontis* distichon fortasse obversabatur *Mnasalcae* in Ep. IV. ἤδη τῇδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἄνακτος στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ῥυσαμένα..

IX. (*LXXVII.*) Vat. Cod. p. 166. *Reiske* in Anthol. nr. 431. p. 14. (*Fischer.* nr. XVI. p. 485.) Post Διόνυσε in membranis legitur δίδου, sed inductum, et ἀγλαόν. *Barnesius* doricae dialecti formas mutavit. — Ἐχεκρατίδας. „Sitne hic Echecratides, Thessaliae princeps, idem cum „illo Echecratida Larissaeo, de quo quae refert *Pausan.* „X. 16. p. 836. efficiunt, eum perantiquum esse, dixe-„rint alii.“ *Reiske.* Echecratem, a Lapithis oriundum, commemorat *Herodot.* L. V. 19. p. 419. 86. Ejusdem nominis Thessalum inter Ptolemaei milites *Polyb.* V. 63. 11.

T. 118.] X. (*LXXVIII.*) Vat. Cod. p. 166. Anth. *Reiskii* nr. 432. p. 14. (*Fischer.* nr. XVII. p. 486.) Timonax, artis palaestricae, ut videtur, magister, ante vestibulum aedium suarum in Mercurii honorem sive Hermam, i. e. quadratam columnam, sive aram collo-

Digitized by Google

caverat. Hoc monimentum praetereuntes alloquitur, eosque hortatur, ut Timonacti Mercurium apprecentur propitium. Simul Timenax palaestrae studiosis operam suam promittit. Hoc memorabile. Inserviebat illa columna eidem usui, quem nostris artificibus tabulae aedibus appensae praestant. — V. 2. ὡς μ'. et ornamentum vestibuli et Mercurio honorem. Perperam *Maittaire*, qui hoc Epigr. cum ceteris edidit, ὡς δ' ἱερατοῖς legebat. — V. 3. κλείοντι *Reisk.* qui *janitori* vertit. Vitium ex eod. correxit *Valcken.* ad Hippol. p. 287. E. Idem p. 166. A. B. formam κεθίεσαντο illustrans, prius distichon cum parte v. tertii excitavit.

XI. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 205. *Reiskius* in Anth. nr. 543. p. 65. (*Fischer.* nr. XX. p. 488.) Tellias quidam ex Euonymorum tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. — V. I. Codex legit: τελλαιφ' ἱμερόεντα β. In schedis Dorvill. Τέλλιας legitur. Admodum probabilis est *Reiskii* emendatio, Τελλίᾳ, quam *Br.* recepit. Τελλίας Phocensium dux commemoratur ab *Herodoto* VIII. p. 632. et *Pausan.* X. I. p. 800. Syracusanus ap. *Thucyd.* VI. 103. Is autem, quem *Athenaeus* laudat L. I. p. 4. A. (vid. *Reisk.*) non Τελλίας scribendus erat, sed Γελλίας, ut docuit *Casaubon.* p. 12. 24. Cf. *Wesseling.* ad *Diodor. Sicul.* L. XIII. 83. p. 608. — Εὐωνυμέων. Vide *Stephan. Byz.* v. Εὐωνυμία, et *Meurs.* de Pop. Att. p. 35. — ἀγαθῆς dedit *Barnesius.*

XII (*LXXX.*) Vat. Cod. p. 229. Planudea p. 197. St. 286. W. Hoc et sqq. Epigrammata, ultimo excepto, exhibet *Ursinus* in Lyr. Fr. p. 141. sq. (*Fischer.* p. 469. nr. I.) Timocritum, hoc disticho celebratum, *Barnesius* in Vit. Anacr. §. VI. pro Teïo habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. Quod autem *Anacreon* dicit, Martem non fortibus, sed ignavis parcere, idem sic enunciavit *Sophocles* in Phil. 436.

Digitized by Google

μάρναμαι οὐδέν᾽ ἑλὼν αἰχμῇ ἀντιᾷν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἐπὶ et *Aeschylus* ap. *Strab.* p. 356. 28. *ἀλλ᾽ Ἄρης φιλεῖ γ᾽ ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ᾽ ἀμᾷν στρατῷ.* ut haec emendavit *Valckenar.* in Diatr. p. 225. B. quem vide.

XIII. (*LXXXI.*) Vat. Cod. p. 241. Planud. p. 197. St. 287. W. (*Fischer.* nr. II. p. 470.) In Agathonem, fortissimum virum, in pugna pro Abderis interfectum. Prius distichon laudat *Suidas* in *αἰνοβίας* Tom. I. p. 653. Alterum in *ἠνάριξεν* T. II. p. 62. — V. 3. *Ursinus* p. 142. *τεῖον δὲ νέκυν*, male. Planudeae lectiónem tuetur Cod. Vat. et *Suidas*, ap. quem recte *ἠνάριξε.* Vulgo *ἠνάρισεν.* — *Στροφάλιγξ* proprie de pulveris turbine. *ἐν στροφάλιγγι κονίης Homer.* Il. φ. 503. In Oraculo ap. *Suidam* v. *Ἰουλιανός· ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι.* *Apollon. Rhod.* L. IV. 140. *καπνοῖο στροφάλιγγες.* — *Ἄρης ἠνάριξε*, ut ap. *Homer.* Il. ε. 844. *τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μιαιφόνος.* quem locum *Fischerus* comparavit.

XIV. (*LXXXII.*) Vat. Cod. p. 245. sq. Planud. p. 244. St. 355. W. (*Fischer.* p. 471. nr. III.) In Cleenoridam, qui naufragio perierat, dum patriae desiderio ductus navigationem tempore non satis opportuno susceperat. — V. 2. Cod. Vat. *θαρσήσαντι.* — *Νότου λαίλαπι.* *Homer.* Il. λ. 306. *ἀργέσταο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι.* — V. 3. Pro *ὥρη* *Casaub.* *αὔρη* conjicit in not. msc. — *σ᾽ ἐπέδησεν* *Barnes.* Pro *ἀνέγγυος* Cod. Vat. *ἀγέγγυος.* Laudat hunc vers. ubi de voce *ἀνέγγυος* disputat *Wasse* ad Thucyd. III. c. 46. Commiserat ille, quem *Anacreon* hic celebravit, navigium Noto, quo vento in mediterraneo mari navigantibus nullus est periculosior. (*Horat.* I. Carm. XXVIII. 21. 22.) Hic tempestas orta eum *cohibuit*, *πέδησεν*, quominus iter institutum conficeret. Haud scio, an hunc locum expresserit *Isidorus Aeg.* Ep. IV. T. II. p. 474. — V. 4. *ἀμφ᾽ ἱμερτήν.* Vulgo *ἐφ᾽*, quod conjectura assecutus est *Huetius* p. 23. Vatic. codex

firmat. *Barnesius* ἰφ' exhibuit, ex emend. *Stephani* ad Anacr. p. 110.

¶. 119.] *XV.* (*LXXXIII.*) Vat. Cod. p. 165. Planudea p. 301. St. 441. W. Alterum disticlion *Reiskius* exhibet in Anth. nr. 423. p. 12. particulam epigrammatis esse non animadvertens. (*Fischer.* nr. IV. p. 472.) Subscripti fuisse videntur hi versiculi tabulae, in qua tres mulieres, Baccharum ornamenta gerentes, exhibitae erant. *Brunckius* expressit textum Planudeae. — V. 1. αὐτῇ *Barnesius.* — V. 2. Γλαύκη τ' εἰς χορὸν ἐρχόμεναι. Vat. Cod. Hoc elegantius. Saltantium speciem gerebant illae mulieres. — V. 3. χωροῦσι, Διωνύσῳ τε. *Reisk.* — κισσὸς, ipse thyrsus, hedera circumdatus. κίσσινον βάκτρον vocat *Eurip.* in Bacch. 363. et Ion. 216. Βρέμιος ἄλλον 'Απολλῶμαις κισσίνοις βάκτροις ἐναίρει.

XVI. (*LXXXIV.*) Servavit *Athen.* XI. p. 463. A. unde *Stephanus* retulit in Append. Anth. Plan. p. 513. St. 18. W. In conviviis, tristium rerum memoria procul habita, uni laetitiae operam esse dandam.

Praeterea in Cod. Vat. *Anacreonti* tribuuntur Epigr. a *Brunckio* inter ἀδέσποτα relata nr. CCXXVII. (ap. *Fischer.* nr. V. p. 473.) et CCXXVIII. (*Fischer.* nr. VI. p. 474.)

SIMONIDIS CEI
ET ALIORUM EJUSDEM NOMINIS POETARUM RELIQUIAE.

I. *Ex Lyricis.*

¶. 120.] *I.* Servavit *Stob.* in Flor. Tit. XCVI. p. 527. Gesn. 401. Grot. sine lectionis diversitate. *Ursinus* p. 170. Ne deorum quidem filios, priscos illos heroas, vitam mo-

lestiis et periculis immunem egisse. *Antip. Sidon.* Ep. LXVII. de Orpheo agens: τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἁνίκ' ἀλάλκειν τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοῖς δύναμις. Cf. *Callini* Elog. v. 12. 13.

II. Ex *Simonidis* Threnis, unde etiam praecedens fragm. decerptum videtur, secundum *Stob.* Tit. XCIII. p. 558. Gesn. 433. Grot. Versus *Brunckius* aliter constituit in Gnomicis p. 100. et quaedam ex Codd. mutavit. Duos versus priores in tres divisit, qui anapaestici sunt:

ἄνθρωπος ἐὼν, μήποτε φήσῃς,
ὅ ττι γενήσεται,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσον ἐσσεῖται
χρόνον — — —

V. 1. *Grotius* γὰρ inseruit, quod non agnoscit Cod. *Br.* unde ἐσσεῖται pro ἔσσεται sumtum. Pro γενήσεται vulgo γίνεται legitur. Hoc fragm. respexit *Phavorinus* ap. *Stobaeum* p. 562. 4. ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε φῇς, ὅ τι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσον χρόνον ἔσσεται· ἀλλὰ μηδ' οἶκον, ὥσπερ ἐμμέλει (ἐν μέλει emend. *P. Leopardus* Em. X. 10. p. 262.) ὁ ποιητὴς τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν διεξέρχεται. Hinc intelligimus, carmen, unde haec ducta sunt, scriptum fuisse in Scopadarum interitum, de quo *Cicero* II. de Orat. 86. *Quintil.* Instit. Or. XI. 2. *Scopam, nobilem Thessalum, periisse in eo convivio constat: adjicitur sororis filius: putant et ortos plerosque ab illo Scopa, qui major aetate fuerit.* Ex *Phavorini* autem loco fere suspiceris, olim lectum fuisse ap. *Simonidem*:

— — μήποτε φήσῃς,
αὔριον ὅ ττι γενήσεται — —

quo vis sententiae augetur. *Antiphil.* Ep. XLIII. πάντα λέγων πεφύλαξο τὸν αὔριον. — V. 4. μυίας. Frequenter poëtae fugam temporis comparant volucribus. *Philostrat.* Epist. LXIII. p. 944. τὸ μὲν γὰρ ὀξὺ τῆς ὥρας παρελήλυθεν,

Digitized by Google

[illegible] καὶ ἄπιστον. *Theognis* v. 963. αἶψα γὰρ ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη· Οὐδ᾽ ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη. Verbo μεταστάσεις in hac re utitur *Euripides* in Oedip. ap. *Stob.* p. 560. πολλὰς γὰρ ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις Ἔδωκεν ἡμῖν.

III. In *Stobaei* Floril. CXVII. p. 597. Gesn. 487. Grot. Junctim cum duobus hexametris, qui hoc fragmentum ap. *Stobaeum* praecedunt, sed *Simonidis* non sunt, illud exhibet *F. Ursin.* in Fr. Lyr. p. 168. Pro δασπλῆτα ante *Grotium* legebatur λασπλῆτα. Verbum δασπλῆς, quod de Furiis usurpavit *Homerus* Od. ο. 234. a serioribus poëtis ad quascunque res infestas, atroces terribilesve traductum est. *Simonidis* locum, in quo de Orci faucibus agitur, attigit *Ruhnken.* in Ep. Crit. II. p. 155. sq. et *Intrpp. Hesychii* v. δασπλῆτα.

IV. *Grotius Stob.* Flor. CXXII. p. 495. hoc fragmentum, quod in edit. Gesneriana desideratur, e Codice protulit.

v. 121.] *V.* *Stob.* Flor. CXX. p. 606. Gesn. 495. Grot.

VI. Hujus versiculi sedem ad hunc usque diem frustra quaesivi.

VII. „Venustum hoc fragmentum servavit *Dion.* „*Halic.* de Struct. Or. p. 258. ed. *Jac. Upton.* cujus particula habet *Athenaeus* p. 396. E. Quam parum dili„genter a me curatum sit, quae prave sunt posita, hic „emendabo:

„ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
„βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
„δείματι ἤριπεν, οὐδ᾽ ἀδιάντοισι
„παρειαῖς; ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε
„φίλαν χέρα, εἶπέν τε· ὦ τέκος,
„οἷον ἔχω πόνον· τὺ δ᾽ ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ τ᾽
„ἤτορι κνώσσεις [illegible]

Digitized by Google

„δείματι ἤρειπεν. ad Danaën refertur, cujus facta mentio „in proxime praecedentibus versibus, qui desiderantur; „non ad κῦμα, quocum conjunxit interpres, qui hunc „locum male reddidit." Brunckii verba sunt, qui hos versus maximam partem ad Schneideri mentem constituit. Danaë loquitur, quam Acrisius simul cum Perseo cistae inclusam fluctibus tradiderat. Cf. Schol. Apollon. Rhod. L. IV. 1091. Apollodor. L. II. 4. 1. p. 94. — V. 1. λάρνακα cistam Danaës etiam Apollodorus vocat. Cf. Theocrit. Eid. VII. 84. In ed. Aldina corruptissime legitur: ὅτι λ. ἐ. δαιδαλαία ἄνεμός τ' ἐμῇ πνέων. Pro βρέμη Cod. Reg. et Colb. τε μήν. Mox Ursinus notavit, esse, qui κινηθεῖσά τε πρέμνα κύματι sive κύμβα κύματι legeret. Nulla opus est mutatione. Pro ἤριπεν alii ἔρειπεν, alii ἔρειπεν legunt. — Deinde οὔτ' ἀδίαν ταῖσι π. Ald. ἀδιάντ. ταισι Sylburg. — V. 4. βάλλε φ. χέραν Ald. Prius servavit Sylburg. — V. 5. ὦ τέκνον, Ursin. — V. 6. οὐδ' αὐταῖς ἐγαλαεθηνωδεῖ δεικνοωέσσεις ἐν κ. δούνατι. Aldin. σὺ δ' αὖτε γαλαθηνῷ ἤτορι κνώσσεις. Sylburg. et Ursin. Laudat hunc locum Athen. L. IX. p. 396. E. Σιμωνίδης δὲ ἐπὶ τοῦ Περσέως τὴν Δανάην ποιεῖ λέγουσαν· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον· σὺ δ' αὖτε εἰς γαλάθηνῷ δ' ἤτορι κνώσσεις. Quem locum Casaubonus sic emendavit, ut ap. Brunckium habetur. ἀωτεῖς dictum ad imitationem Homeri Il. κ. 159. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Vide Hesych. v. ἀωτεῖς. — V. 9. κυανέῳ τε δ. τὰ δὲ εἰς αὐαν. Ald. τὸ δ' κυ. Sylb. — V. 10. φθέγγον. Ald. — V. 13. πρόσωπον καλόν. Vocandi casu accepit Upton. Vocem πρόσωπον bis posuit Aldus et ante et post καλόν. — V. 14. ἦ κέ κεν ἐ. ῥ. λεπτῶν. Ald. λεπτῶν etiam est in Codd. Reg. et Colbert. — Schneiderus, qui hoc fragmentum in linguam vernaculam transtulit ad calcem libri: Versuch über Pindars Leben, p. 138 sq. acute conjecit ὑπώπευες ἄν, κ. — V. 17. εὗδε τῷ δὲ καὶ εὗδε τῷ ἄ. Ald. Alcman ap. Apollon. Soph. v. κνώδαλον· εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες. Theocrit. Eid. II.

38. εὗδε, σιγῇ μὲν πόντος, σιγάτω δ' ἄμετρον. — V. 18. ματαιοβουλία. *Consilia eorum, qui me in haec mala conjecerunt, per te, summe Jupiter, frustra cadant.* — V. 20. εὔχομαι τεκνόφι δίκας σύγγνωθί μοι Ald. δίκας σύγγνωθί μοι Cod. reg. Verbum σύγγνωθι vulgo omittitur. Laborat hic versus. — Ceterum totum hoc fragmentum *Hermannus* de Metris p. 452. restituit sic:

ὅτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμῃ πνέων, κινηθεῖσά τε λίμνα,
δείματι ἔριπεν, οὔτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσεῖ βάλε φίλαν χέρα,
εἶπέν τε· ὦ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον!
σὺ δ' αὐτεῖς, γαλαθηνῷ τ' ἤτορι κνώσσεις
ἐν ἀτερπεῖ δώματι, χαλκεογόμφῳ τε,
νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ τε δνόφῳ·
σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε τεὰν κόμαν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
οὔτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν.
εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων
λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι, εὗδε βρέφος,
εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅτι δὴ θαρσαλέον ἔπος, εὔχομαι
τεκνόφι δίκας μοι.

¶. 122.] *VIII.* Hos versus sine auctoris nomine excitat *Plutarchus* T. II. p. 456. C. his additis: καὶ ὁ Μαρσύας, ὥς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε τὴν ἀνω-

Digitized by Google

μωτίαν. In his verbis miror Wyttenbachium non offendisse ad βία, quod mihi quidem delendum videtur, utpote ortum ex posterioribus syllabis verbi φορβιᾶ. Eodem modo peccatum est ap. Athen. L. IX. p. 374. C. πολλάκις ... ἀλεκτρυόνων. Τηνικάδε βία τίκτουσιν αἱ πολλάκις. Dele βία, et senarium numeris suis restitueris. — Nostros autem versus Tzetza vindicavit Simonidi in Chil. I. 373. Agitur in iis de φορβειᾷ sive capistro, quo Marsyas sibi, pro tibicinum more, os et genas solebat constringere. Illustravit hunc morem, nostri loci non immemor, Salmasius in Exerc. Plin. p. 585. B. et Cuperus in Obss. L. I. XII. p. 102. sq. Notissimi sunt versus Sophoclis ap. Ciceron. ad Attic. L. II. 16.:

φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι, φορβειᾶς ἄτερ.

Quos tractavit Toupius ad Longin. §. III. p. 277. sq. — Plutarchus pro προσκείμενον legit συγκείμενον, idque verius esse videtur.

IX[a]. (Ex Lection. p. 18.) Hoc quoque servavit Tzetza in Chil. I. 310. Ursinus in Fr. Lyr. p. 171. De Orpheo agitur. Simonidis versus obversabantur Apollonio Rhod. L. I. 569. τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ Οἰάγροιο πάϊς — τοὶ δὲ βαθείης ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο. — V. 4. haud scio an melius legatur:

καλᾶς ὑπ' ἀοιδᾶς.

Vide ad Erinnae Ep. III. 5.

IX[b]. Ex Athenaeo L. IV. p. 172. E. recepit Ursinus in Fragm. Lyr. p. 174. Ductum videtur ex Hymnis in honorem victorum scriptis. Respexit Simonides ad locum Stesichori:

θρώσκων μὲν γὰρ Ἀμφιάραος,
ἄκοντι δὲ νίκασεν Μελέαγρος.

De quo disputavit *Suchfort* ad Fragm. Stesichori p. IX. sqq. qui acute suspicatur, referendos esse hos versus ad ludos funebres in Peliae honorem ab Argonautis celebratos. Conf. Hygin. Fab. CCXXXVII. – Ἀναύρου. Fluvius prope Iolcum, de quo *Apollon. Rhod.* I. 9. Ἰέμεν χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου. Vide *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 667. A. Quod *Simonides* ad *Homeri* testimonium provocat, ad Meleagri in hasta jaculanda peritiam referri nequit; certe in loco celeberrimo de Meleagro Il. ι. 523. sqq. nihil ejusmodi commemoratur. Alia quaedam de eo praecessisse videntur in versibus, qui perierunt.

X. Ap. *Diogen. Laert.* L. I. p. 56. ed. Meib. *Ursinus* p. 170. Respicit *Simonides* versus *Cleobuli Lindii*, supra positos p. 76. eumque valde vituperat, quod monimentum, hominum manibus factum, cum rebus divinis componere ausus sit. — V. 3. in ed. Lipf. post ἀεναοῖς comma pone. — V. 6. Vulgo ap. *Diogen.* ἀντιθεμένου στήλας, in antiquis autem editionibus ἀντιθεντομένος στήλας. In Codd. *Stephani* ἀντιθέντα μένος στάλας. Unde ei facile erat, genuinam lectionem restituere.

XI. *Stobaei* Flor. T. CI. p. 550. Gesn. 425. Grot. ubi *Scleriae* tribuitur. Sine auctoris nomine profert *Athen.* L. XV. p. 694. E. nec satis certum antiquitus ejus auctorem fuisse, apparet ex loco *Anaxandridis* comici ab eodem allati:

> ὁ δὲ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν,
> τὸ μὲν ὑγιαίνειν – –

Fuerunt, qui *Epicharmo* tribuerent, ut apparet ex Schol. Msc. ad *Platonis* Gorgiam ap. *Koenium* ad Greg. de Dial. p. 155. et in *Bandini* Catal. Bibl. Laurent. T. III. p. 272. Ipse enim *Plato* auctoris nomen reticuit in Gorgia §. 7. p. 39. ed. *Findeisen.* Οἴομαι γάρ σε ἀκηκοέναι ἐν τοῖς συμποσίοις ᾀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκόλιον· ἐν ᾧ καταρι-

καταριθμοῦντες, ᾄδοντες, ὅτι ὑγιαίνειν μὲν ἄριστόν ἐστι· τὸ δὲ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, ὥς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιοῦ, τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Non magis *Simonidem* nominavit idem de Legibus L. I. p. 631. C. et L. II. p. 661. A. ubi hujus Scolii argumentum breviter affert. Cf. *Suid.* v. Ἀρχῖαι. Ad *Simonidem* auctorem retulit *Clement Alex.* Strom. IV. p. 575. 32. et qui eum sequitur *Theodoretus* Serm. II. p. 63. sq. Huic accedit *Scholiast.* Luciani de Lapsu inter Sal. §. 6. T. III. p. 292. ed. Bip. — In singulorum verborum lectione admodum variatur. — V. 1. θνητῷ om. *Clemens*. In Schol. *Luciani* θνητῷ ἀνδρὶ, ordine inverso. — Sententiam eandem et elegantius etiam extulit poëta ap. *Sext. Empir.* adv. Math. XI. p. 700. Σιμωνίδης γὰρ ὁ μελοποιός φησι, μηδὲ καλᾶς σοφίας εἶναι χάριν, εἰ μή τις ἔχοι σεμνὰν ὑγείαν. — V. 2. καλοφυᾶ *Athen.* φυὰν καλὰν Schol. *Luc.* εὐφυᾶ καλὰν *Clemens*. Apud *Stobaeum* uterque versus sic legitur, ut ap. *Br.* — V. 123.] V. 3. τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. *Athen.* et *Schol. Platon.* τρίτον δὲ πλ. ἀδ. *Clemens*, reliquis omissis. Fere, ut *Athenaeus*, habet Schol. *Luc.* nisi quod omisso τὸ et δὲ legit πλουτεῖν et ἡβᾶν. In *Stobaeo Gesneri*: τρίτον δὲ πλ. ἀ. εἶτα τ. ἡβᾶν μετὰ τ. φ. *Brunckius* secutus est *Grotium*, qui verba transposuit, ut versus efficeret Phalaecios. Sed facti poenituisse videtur *Brunckium*, qui ad calcem *Anacreontis* Argentor. 1786. Gesnerianam lectionem restituit. *Athenaei* lectiones reducendas esse, uno συνηβᾶν in ἡβᾶν mutato, demonstravit *Hermannus* de Metris p. 415.

XII. Servavit *Athen.* L. XII. p. 512. D. neglecto discrimine ἐκ θνητῶν et ζηλωτός. Doricas formas dedit *Ilgenius* p. 175. His simillima sunt illa *Mimnermi*: Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης; Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

XIII. Exstat apud *Plutarchum* in Cons. ad Apollon. T. II. p. 107. B. *Ursinus* p. 172. — Hoc quoque fragmentum ex Threnis videtur desumtum. ἄπρακτοι μεληδόνες dictum, ut πόνος ἄπρηκτος ap. *Apollon. Rhod.* I. 246. quod illustravit *Ruhnken*. Ep. crit. II. p. 194. — In Analectis *Br.* μαλεδόνες ex Ursino dederat; quod correxit in Lectt. p. 18. — V. 3. παύρῳ. Haec fortasse obversabantur *Luciano* Ep. XXVI. καὶ γὰρ βίοτον μετέσχεν παῦρον, καὶ παῦρον τῶν βιότοιο κακῶν. — V. 4. ἄφυκτος ὁμῶς est in plurimis *Plutarchi* Codd. Quidam et vett. editt. ἄφυκτ' ὁμῶς. Mors inevitabilis capitibus nostris impendet, ἐπικρέμαται, ut ap. *Mimnerm.* Fr. IV. γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικρέμαται. *Apollon. Rhod.* III. 483. πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος. Hujus generis exempla collegit *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. II. p. 120. 60.

XIV. Legitur ap. *Clement. Alex.* Strom. IV. p. 585. *Ursinus* p. 171. Praeclarus locus de Virtute in alta rupe collocata, quo neminem, nisi multis laboribus exhaustis, pervenire dixit *Hesiodus* in loco illustri Ἐ. καὶ Ἡμ. 265.:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
ῥηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

Confer inprimis *Maximum Tyrium* Diss. XXXIX. 3. p. 235. sq. et *Eusebii* fragmentum ap. *Stobaeum* in Ecl. Phys. L. II. p. 206. quod emaculare conati sumus ad calcem Animadv. in Stobaeum p. 303. sqq. — V. 1. νάειν est in ed. Oxon. quamvis a *Stephano* certa emendatione correctum. — δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις. Viam ad virtutis arcem describens *Eusebius*, τὸ δὲ μετὰ τοῦτο, inquit, ἔστιν ὀρθή τε καὶ ὀρεινὴ μέχρι τῆς ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτοῦ τοῦ καλοῦ, ἐπ' ἣν ἀνελθὼν ἐν τοῖς καλλίστοις ἔσται... καὶ θέᾳ ἄλλων τε μυρίων ἀγαθῶν — ὑπὲρ δὴ καὶ φωτὸς παντὸς τοῦ λοιποῦ κάλλει μυρίῳ προήκοντος. Sic haec emendanda suspi-

Digitized by Google

cur. Inepta vero est lectio apud nostrum θεῶν, quod quem sensum habere possit, non video. Etiam νῦν videtur depravatum. Vide sis, an *Simonides* scripserit:

> δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· ἔνθα δέ
> μιν φανόντα χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν.

Virtutem in rupibus aditu difficillimis habitare; ibi autem regionem luce collustratam tenere ait. φαινόν. τὸ φαινόμενον. φωτεινὸν καὶ λαμπρόν. φανόντα. λάμποντα. *Hesych.* Locum, ubi omnes virtutes habitant, φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενον esse ait *Cebes* p. 28. *Lactant.* Div. Instit. VI. 3. *Et quidem philosophi alteram* (viam) *virtutum esse voluerunt, alteram vitiorum, eamque, quae sit assignata virtutibus, primo aditu esse arduam et confragosam; in qua si quis, difficultate superata, in summum evaserit, habere eum de cetero planum iter, lucidumque amoenumque campum, et omnium laborum suorum capere fructus uberes et jucundos.* Conf. etiam *Silium Ital.* XV. 101. sqq. et quos praeterea laudavit *Elsnerus* in Obss. sacris Tom. II. p. 469. sq. — Posteriores tres versus *Brunckius* in hunc modum emendandos esse censebat:

> οὐ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος·
> οὐδ' ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔνδοθεν
> μόλῃ, ἵκοιτ' εἰς ἄκρον ἀνδρείας.

Vix tamen putaverim, *Simonidis* locum hac emendatione integrum praestari. Quid enim est, quaeso, sudor ἔνδοθεν μολών? Corrigendum suspicor:

> — ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς στήθεσφι
> μόλῃ — — —.

Cui non sudor creberrimus in pectus destillaverit. Hoc ne quis insolentius dictum existimet, eodem modo dixit *Leonidas Tarent.* Ep. XLVII. 5. αἰδεῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυθαίνομαι· ἐκ δὲ μετώπου ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει. Ve-

Digitized by Google

legius, Aeditaus ap. Gellium N. A. XIX. 9. Per pectus, miserum manat subito mihi sudor. — Jam vide, quomodo totum hoc fragmentum constituerit Gilbertus Wakefield in Silv. crit. T. II. p. 29.:

Ἔστι τις λόγος, τὰν Ἀρετὰν ναίειν
δυςαμβάτοις ἐπὶ πέτραις· νῦν τέ μιν
θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν·
οὐδ' ἔτι πάντων βλεφάροις θνατῶν
ἔσοπτος, εἰ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς ἔσθ' ὅταν
πόνων ἵκητ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας.

XV. Servavit Diodor. Sic. L. XI. 11. Tom. I. p. 412. unde Stephanus recepit in Fragm. Poët. p. 279. omissis tribus postremis versibus inde a μαρτυρεῖ. Integrum exhibet Ursin. p. 171. Est hoc fragmentum ex Hymno in eos, qui ad Thermopylas gloriosam mortem obierant. Fortasse fr. X. eodem referri debet. — V. 1. nonnulli Codd. Θερμοπύλαισι legunt, et v. seq. καλὸς δὲ π. — ¶. 124.] V. 4. προγόνων μνᾶστιν. Qui magnis facinoribus illustrantur, majorum memoriam eadem opera inter mortales renovant. Hinc Plato in Menexen. p. 235. A. epitaphiorum auctores, ait, γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὴν πόλιν ἐγκωμιάζοντες — καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ τοὺς προγόνους ἡμῶν ἅπαντας τοὺς ἔμπροσθεν. Conf. Lysiam in Epitaph. p. 54. et 58. ed. Reisk. Nolim tamen ex his et similibus locis patrocinari ineptae lectioni προγόνων, quam a doctis viris tamdiu tolerari potuisse, miror. Vitium primus, ni fallor, animadvertit Hermannus de Metris p. 453. ubi πρὸ χοῶν emendavit. Similiter eundem locum tentavit Eichstaedt in Ephem. Jenens. (A. L. Z.) an. 1797. nr. 87. p. 690. qui Simonidis verba a Plutarcho expressa esse suspicatus Tom. II. p. 114. D. πρὸ γόων corrigit. Chaeronensis autem philosophi verba haec sunt: οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλ' ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς, οὐδὲ

θηκρύων ἐπαιδύνων, ἀλλ' ἀοτείων [θείων] ἐπαρχών. Elegantem hanc correctionem quominus certam putem, efficiunt alia quaedam loca, in quibus non minus manifesta est *Simonidis* imitatio, quaeque suadere videntur, ut legas:

ἀγήρως δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἶκτος
ἔπαινος.

Immortalis est eorum memoria, nec luctus eos et lamentatio, sed laus et gloria sequitur. Loca, quibus huic conjecturae probabilitatem conciliari posse puto, haec sunt. *Lysias* in Epitaph. p. 130. *Reisk.* Καὶ τοίγαρ ἀγήρατοι μὲν αὐτῶν αἱ μνῆμαι, ζηλωταὶ δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαί· οἳ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν, ὡς θνητοὶ, ὑμνοῦνται δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς ἀθάνατοι. *Hyperides* ap. *Stob.* Flor. CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. εἰ δὲ γήρως θνητοῦ μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν. *Thucydides* L. II. 43. κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, καὶ τὸν τάφον ἐπισημότατον, οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται. Priscorum oratorum loca obversabantur *Aeliano* V. H. L. III. 25. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος. *Themist.* Orat. II. p. 28. A. ἐπαίνου τυχεῖν ἀγήρω τε καὶ ἀθανάτου. — V. 5. ἐντάφιον. Ex plurimis locis, quae *Wesselingius* ad Diod. S. T. I. p. 412. collegit de translata hujus vocabuli potestate, maxime huc facit *Polybius* L. XV. 10. οἱ μὲν ἀποθανόντες εὐγενῶς ἐν τῇ μάχῃ κάλλιστον ἐντάφιον ἕξουσιν τὸν ὑπὲρ πατρίδος θάνατον. Certatim vocem ἐντάφιον illustrarunt *Cuperus* in Obss. L. II. 9. *Perizon.* ad Aelian. L. I. 16. 2. *Olearius* ad Philostr. V. Soph. I. 16. 3. *Dorville* ad Charit. p. 421. — Cum sqq. comparandus est *Pindarus*, qui de laude ex Hymnis in victores redundante similia dixit in Pyth. VI. 10. sqq. —

Digitized by Google

V. 8. σηκὸς est locus circumseptus et pro sancto habitus. De sepulturae loco *Euripid.* in Polyid. Fr. IX. μικρὸν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. — Quod ad numeros hujus loci attinet, *Hermannus* l. c. versus in hunc modum discripsit:

τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ χοᾶν δὲ μνᾶστις,
ὁ δ' οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον
οὔτ' εὐρὼς, οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ
ἀμαυρώσει χρόνος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
ὁ δὲ σηκὸς οἰκετᾶν
εὐδοξίαν Ἑλλάδος εἵλετο.
μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας,
ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον, ἀέναόν τε κλέος.

*XV^a^*. (Lect. p. 25.) Exstat ap. *Schol. Pindari* Nem. β. 17. p. 332. B. unde sumsit *Tzetzes* ad *Lycophr.* p. 31. B. *Potterus* hoc fragmentum in hexametros digessit, quod ut facere posset, plura mutare necesse habuit. Sed e *Simonidis* canticis desumtum esse, non latuit *F. Ursinum* p. 174. — V. 2. κατάλογον et κυλίνης. — V. 3. τέχ', quod *Br.*, metro postulante, in τέκεθ' mutavit. Versus est dimeter jambicus acatalectus, qui anapaestum habet in secunda sede et tribrachyn in quarta, quales ap. *Pindarum* multi.

*XV^b^*. (Lect. p. 25.) Ex *Aristotelis* H. A. V. 9. p. 122. ed. Sylb. Hos versus, item ex lyricis decerptos, in hexametros digessit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 118. sed vehementer elumbes. Aliam viam tentavit *Bocharus* in Hieroz. T. II. L. VI. p. 861. qui elegos efficere conatus, multis insertis, nonnisi vitiosos versus procudit. Ex lyricis esse vidit *Ursinus* p. 175. Pro πινύσκῃ Ruhn-

ken. Ep. crit. I. p. 38. corrigit τιθεῖσα. ut ap. *Aratum* Phaen. 418. πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἔπι σῆμα τιθεῦσα νὺξ αὐτή. Ad hos versus respicit *Mich. Apostol.* Proverb. II. 51. diversitatem sententiarum de diebus Halcyoniis persequens: Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις ἕνδεκά φησιν αὐτάς. Male. Legerat ap. auctorem, quem exscripsit, ΙΑ, cum esset, sive esse deberet ΙΔ.

II. *Ex Elegis.*

XVI. (*XXII.*) Sine auctoris nomine legitur in *Stob.* Excerpt. de Rer. Nat. Tit. III. p. 117. ed. Grot. *Simonidi* vindicant Codd. ap. *Heerenium* T. I. p. 28. In eadem pagina etiam aliud est ejusdem poëtae fragmentum, quod plenius protulit *Theophilus* ad Autol. II. p. 74.

XVII. (*XXIII.*) Servavit *Plutarch.* de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. E. ut, quem locum Corinthii in pugna ad Plataeas occupavissent, et quo eventu pugnassent, doceret. Addidit autem, quo gravius videretur testimonium: ταῦτα γὰρ οὐχ οἷον ἐν Κορίνθῳ διδάσκων, οὐδὲ ᾆσμα ποιῶν εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε τὰς πράξεις ἐκείνας, ἐλεγεῖα γράφων, ἱστόρηκεν. Non semper tamen Simonidem tam bene sensisse de Corinthiis, apparet ex *Plutarchi* Themist. T. I. p. 252. ed. *Bry.* quos etiam contumelia affecisse putabatur poëta versu: Κορινθίοις δ' αὖ μέμφεται τὸ Ἴλιον, ap. *Aristotel.* Rhet. I. 6. 24. de quo loco vide inprimis *Vaterum* in Animadverss. p. 41. sqq. — V. 1. μέσσοι. *in media acie collocati erant.* *Simonides* Ephyraeos et Corinthios, tanquam diversarum urbium incolas, distinguit. Vide *Strabon.* VIII. p. 521. C. — γέφυραν *Ursinus* et v. 2. ἴδρυες. — ¶ 130.] V. 3. πόλιν Γλαύκοιο. Corinthum a Glauco fuisse conditam, dicit *Stephanus Byz.* v. Ἐφύρα, loco obscuro et depravato. — Versu sq. „Lacuna est in *Plutarchi* textu εἰ . . . κάλλιστον,

Digitized by Google

„quam F. Urfinus explevit inferendo καί. Sed vocula „αὖ καὶ prorſus ſupervacuae ſunt, et ſq. verſu χρυσοῦ nihil „habet, unde pendeat. Optima eſt Cl. Reiskii conjectura „ſcribentis: κρέσσονα καλλίστων μάρτυρ' ἔθεντο πόνων χρυ-„σοῦ —. Ordo eſt: οἵτε πόλιν κ. νέμοντας, καλλίστων πόνων „ἔθεντο μάρτυν κρείσσονα χρυσοῦ. Sic Ariſtoteles in Paeane: „καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον, χρυσοῦ τε κρέσσω — κλυμένοιο, „ſi modo genuinum ſit. Quo ſenſu accipi debeat, mon-„ſtrat ipſe Simonides in fragm. quod auctori ſuo affert „Apollonii Lex. Homer.: ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν „αἰθέρι λάμπων." Brunck. Vide Reiskii Anim. in Gr. Auctores Vol. II. p. 528.

III. Epigrammata.

XVIII. (XXIV.) Vat. Cod. p. 275. Planud. p. 209. St. 298. W. Scriptum eſt in Tegeatas, fortiter pro patria pugnantes. Non facile dictu eſt, quod proelium huic epigrammati occaſionem dederit. Tegeatae ſaepiſſime cum Spartanis pugnaverunt, idque ſecunda fortuna, usque ad Croeſi tempora; tum enim Lacedaemonii ſuperiores fieri coeperunt. Quare cum in pugna Plataeënſi altercatio eſſet orta de loco, quem Tegeatae occupaturi eſſent, dixerunt: πολλοὶ μὲν γάρ τι καὶ εὖ ἔχοντες πρὸς ὑμέας ἡμῖν, ἄνδρες Σπαρτιῆται, ἀγῶνες ἀγωνίδαται, πολλοί τε καὶ πρὸς ἄλλους, ap. Herodot. IX. 26. p. 703. Brevi poſt pugnam Salaminiam Tegeatae una cum Argivis Mycenas invaſerunt, urbeque direpta agrum inter ſe diviſerunt. Strabo L. VIII. p. 377. Simonidis aevo duo praeterea proelia pugnata a Tegeatis commemorat Pauſanias L. III. 11. p. 233. prius ἐν Τεγέᾳ, πρὸς Τεγεάτας καὶ Ἀργείους μάχης Λακεδαιμονίοις στρατεύσας· ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Διπαιεῦσιν, Ἀρκάδων πάντων πλὴν Μαντινέων Λακεδαιμονίοις ἀντιτεταγμένων. Alteram hanc pugnam iterum commemorat L. VIII. 45. p. 692. Herodotum ſecutus

L. III. 35. — V. 3. πόλιες. Planud. Hoc emendavit *Ursin.* p. 160. — V. 4. Vat. Cod. κρατὸς ἐλευθερίαν. Sensus est, eos mortem servituti praetulisse. Defunctos certe Lacedaemonii libertate privare non poterant. Ἐκ. de una civitate hostili ad augendam rei magnitudinem positum videtur.

XIX. (*XXV.*) Planud. p. 204. St. 297. W. sine auctoris nomine, quod adscripsit Vat. Cod. p. 288. ubi lemma: τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλευθέραν ποιήσαντας. — V. 2. δαιομένης. Horum virorum virtus prohibuit, ne Tegea incenderetur ab hostibus ejusque fumus ad aërem surgeret. *Eurip.* Hec. 476. ὤ μοι — χθονὸς, Ἃ καπνῷ κατερείπεται τυφομένα. Ibid. 814. καπνὸν δὲ πόλεως, τόνδ' ὑπερθρῴσκοντ' ὁρῶ. — V. 3. Similiter de viro forti *Tyrt.* El. III. 23. αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν, Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας.

XX. (*XXVI.*) Sine auctoris nomine Planud. p. 204. St. 297. W. In Vat. Cod. adscribitur: ἄδηλον· οἱ δὲ Σιμωνίδου. Qui Othryadae nobilissimum facinus enarravit *Herodotus* I. 82. p. 40. sq. nihil de tropaeo habet. *Pseudo-Plutarchus* ex Chrysermo auctore, ut fingit, T. II. p. 306. A. B. inter alia: ὁ Ὀθρυάδης ἀναζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας περιεῖλετο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν· Διὶ τροπαιούχῳ. Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit *Theseus* ap. *Stob.* Tit. VII. p. 92. cujus haec sunt: Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανε. Disputavit de Othryade *T. H.* ad Lucian. Contempl. c. 24. T. III. p. 412. ed. Bip. ubi tentat locum *Suidae* in Ὀθρυάδης, quem sic corrigendum puto: αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας [ἐπιγράψας] τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι (vulgo ἀνθρωπείῳ αἵματι) ἐτελεύτησεν εὐθύς. —

„quam F. Urfinus explevit inferendo καὶ. Sed vocula καὶ καὶ prorfus fupervacuae funt, et fq. verfu χρυσοῦ nihil „habet, unde pendeat. Optima eft Cl. Reiskii conjectura „fcribentis: κρέσσονα καλλίστων μάστων ἵδοντο τόκον χρυσοῦ — Ordo eft: εἶτε πόλιν κ. τ. λ. καλλίστων πόνων „ἵδοντο μάστων κρέσσονα χρυσοῦ. Sic Ariftoteles in Paeane: „καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον, χρυσοῦ τε κρέσσω — τιμήεντος, „fi modo genuinum fit. Quo fenfu accipi debeat, mon„ftrat ipfe Simonides in fragm. quod auctori fuo afferit „Apollonii Lex. Homer.: ξεινοδόκων δ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν „αἰθέρι λάμπων.“ Brunck. Vide Reiskii Anim. in Gr. Auctores Vol. II. p. 528.

III. Epigrammata.

XVIII. (XXIV.) Vat. Cod. p. 275. Planud. p. 205. St. 298. W. Scriptum eft in Tegeatas, fortiter pro patria pugnantes. Non facile dictu eft, quod proelium huic epigrammati occafionem dederit. Tegeatae faepiffime cum Spartanis pugnaverunt, idque fecunda fortuna, usque ad Croefi tempora; tum enim Lacedaemonii fuperiores fieri coeperunt. Quare cum in pugna Plataeënfi altercatio effet orta de loco, quem Tegeatae occupaturi effent, dixerunt: πολλοὶ μὲν γάρ τι καὶ εὖ ἔχοντες πρὸς ὑμέας ἡμῖν, ἄνδρες Σπαρτιῆται, ἀγῶνες ἀγωνίδαται, πολλοί τε καὶ πρὸς ἄλλους, ap. Herodot. IX. 26. p. 703. Brevi poft pugnam Salaminiam Tegeatae una cum Argivis Mycenas invaferunt, urbeque direpta agrum inter fe diviferunt. Strabo L. VIII. p. 377. Simonidis aevo duo praeterea proelia pugnata a Tegeatis commemorat Paufanias L. III. 11. p. 232. prius ἐν Τεγέᾳ, πρὸς Τεγεάτας καὶ Ἀργείους μάχης Λακεδαιμονίοις συνεστώσης· ἐπὶ τούτοις δὲ ἐν Διπαιεῦσιν, Ἀρκάδων πάντων πλὴν Μαντινέων Λακεδαιμονίοις ἀντιτεταγμένων. Alteram hanc pugnam iterum commemorat L. VIII. 45. p. 692. Herodotum fecutus

L. II. 25. — V. 3. πόλιος. Planud. Hoc emendavit Huschk. p. 160. — V. 4. Vat. Cod. κρατὸς ἐλευθερίαν. Sensus est, eos mortem servituti praetulisse. Defunctos certe Lacedaemonii libertate privare non poterant. Ἐκ πόλιος de una civitate hostili ad augendam rei magnitudinem positum videtur.

XIX. (XXV.) Planud. p. 204. St. 297. W. sine auctoris nomine, quod adscripsit Vat. Cod. p. 288. ubi lemma: τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλεύθερον ποιήσαντας. — V. 2. δαιομένης. Horum virorum virtus prohibuit, ne Tegea incenderetur ab hostibus ejusque fumus ad aërem surgeret. *Eurip.* Hec. 476. σὺ μοι — χθονὸς, Ἃ καπνῷ κατερείπεται τυφομένα. Ibid. 814. καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρῴσκονθ' ὁρῶ. — V. 3. Similiter de viro forti *Tyrt.* El. III. 23. αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν, Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας.

XX. (XXVI.) Sine auctoris nomine Planud. p. 204. St. 297. W. In Vat. Cod. adscribitur: ἄδηλον· οἱ δὲ Σιμωνίδου. Qui Othryadae nobilissimum facinus enarravit *Herodotus* I. 82. p. 40. sq. nihil de tropaeo habet. *Pseudo-Plutarchus* ex Chrysermo auctore, ut fingit, T. II. p. 306. A. B. inter alia: ὁ Ὀθρυάδης ἀναζήσας καὶ ἡμικλάστοις δόρασιν ἐπερειδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἁρπάζων ἀσπίδας περιείλετο, καὶ τρόπαιον στήσας, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος ἐπέγραψεν· Διὶ τροπαιούχῳ. Ad hoc carmen illustrandum inprimis facit *Theseus* ap. *Stob.* Tit. VII. p. 92. cujus haec sunt: Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε καὶ χρησάμενος τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι, ἐπέγραψεν, Λακεδαιμόνιοι κατ' Ἀργείων· καὶ τοῦτο πράξας ἀπέθανε. Disputavit de Othryade *T. H.* ad Lucian. Contempl. c. 24. T. III. p. 412. ed. Bip. ubi tentat locum *Suidae* in Ὀθρυάδης, quem sic corrigendum puto: αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας [ἐπιγράψας] τ' αὐτὸ ἰδίῳ αἵματι (vulgo ἀνθρωπείῳ αἵματι) ἐτελεύτησεν εὐθύς. —

Poëta Spartanos, qui in celeberrima illa pugna perierant, loquentes inducit. — V. 2. Ἰναχίδας Cod. Vat. Vitium Aldinae pr. εὐρέαν, quamvis in Additamentis correctum, tamen Aldi filii repetiverunt. — V. 3. ὅπα, i. e. ὅπῃ, Cod. Vat. ut etiam edd. vett. *Polybius* L. XV. 15. ἐν αὐταῖς ταῖς χώραις ἐναποθνησκόντων τῶν ἀνδρῶν διὰ φιλοτιμίαν. Hanc fortitudinis laudem Catilinae militibus tribuit *Sallust.* B. C. 57. *nam fere, quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore tegebat*; quem locum expressit *Justinus* IX. 3. *adversis vulneribus omnes loca, quae tuenda a ducibus acceperant, morientes corporibus texerunt.* — V. 5. ὅπλον de scuto usurpatum illustr. *Cuperus* Obss. I. 7. p. 43. et *Reisk.* ad Const. Porph. de Cerem. p. 15. — V. 6. Haec verba pro ipsa inscriptione scuti habenda; ne cum *Huetio* p. 21. Θυρέαν emendandum censeas. — V. 7. ὡς ἐπ' Ἀδρήστου. Adrastum, Argivorum regem, aemulatus est, qui, sex illis ducibus, simul cum eo Thebas oppugnantibus, interfectis, unus, non sine dedecore, aufugit. Comparat *Brodaeus Isocratem* in Panath. p. 524. ed. *Wolf.* Ἄδραστος δὲ ἐπανῆλθεν ὡς οὐδεὶς. Ex *Antimachi* Thebaide *Pausan.* VIII. p. 650. Ἄδρηστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρίονι κυανοχαίτῃ. Conf. *Schellenberg.* in Reliqu. Antim. p. 68. sq. — Pro εἰ Flor. et Ald. pr. αἰ legunt. ὡς servavit ed. Flor. et Cod. Vat. Reliquae editt. ὡς.

¶. 131.] *XXI. (XXVII.)* Servavit hoc Epigr. *Hephaestio* in Enchir. p. 40. ubi simile laudatur distichon ex *Nicomachi* Elegia:

> οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἐν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος· γινώσκεις, τοὔνομα τοῦτο κλύων.

Utrumque ex *Hephaestione* repetivit *Eustath.* Il. ξ. p. 975. 3. *Ursin.* p. 161. et *Stephanus* in Append. Plan. p. 513. Wech. *17. — μέγα φῶς ἔθηκ' ingenti laetitia Athenienses affecerunt tyrannicidae. *Aeschylus* in Persis 229.

ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα Καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

XXII. (*XXVIII.*) Planud. p. 336. St. 476. W. *Urſinus* p. 165. Panis ſtatuae, a Miltiade poſt pugnam Marathoniam poſitae, inſcriptum. Hunc deum Athenienſibus in celeberrimo illo proelio opem promiſiſſe, narrat *Herodotus* VI. 105. p. 486. ubi vide *Valckenar.* Cf. *Solan.* ad *Lucian.* D. D. XXII. 3. *Meurſ.* in Athen. Att. II. 8. *Longum* Paſtor. II. p. 52. ed. *Vill.* Propter illuſtre hoc facinus τροπαιοφόρος vocatur in Epigr. ἀδεσπ. CCLXIV.

XXIII. (*XXIX.*) Sine auctoris nomine profert *Herodotus* VII. p. 612. et *Diodor. Sicul.* XI. 33. p. 430. qui hanc inſcriptionem in omnium eorum, qui Thermopylis pugnando occubuiſſent, honorem compoſitam narrant. *Leonidae* cippo eandem fuiſſe inſculptam, tradit *Suidas* v. Λεωνίδης T. II. p. 428. Bene in Wech. p. 291. εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας [τοῦτο κοινῇ ἐπεγέγραπτο]. Tria poſtrema verba in marg. ſunt adſcripta; Steph. p. 200. priorem tantum lemmatis partem habet. *Simonidi* hoc diſtichon vindicavit *Schol.* ad *Ariſtidis* Panath. T. II. p. 380. et Cod. Vat. p. 244. Hoc et ſeq. Epigr. in mente habuiſſe videtur *Pauſanias* L. IX. 2. p. 715. Λακεδαιμονίων δὲ καὶ Ἀθηναίων τοῖς πεσοῦσιν ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι, καὶ ἐλεγεῖά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. — V. 1. τριηκοσίῃς *Ariſtid.* τριηκοσίαις reliqui omnes, praeter *Diodorum*, qui ſolus διηκοσίαις legit, improbante *Weſſelingio.* — V. 2. Πελοποννήσου omnes, excepto *Herodoto* et Cod. Vat. — τέτταρες. Vulgo in Planud. Sed Flor. et Ald. pr. τέτορες.

XXIV. (XXX.) Spartanis ſolis hoc diſtichon fuit inſcriptum ſecundum *Herodotum* et *Diodorum* l. c. Idem tradit *Strabo* L. IX. p. 656. C. qui columnam cum inſcriptione ſuis temporibus exſtare ait; et *Lycurg.* in Leocrat. p. 163. (p. 215. *Reisk.*). Inepte *Suidas* l. c.

Digitized by Google

in duos fratres compositum ait. Exstat in Planud. p. 200. St. 291. W. Horum nemo *Simonidem* auctorem indicat. Tribuit huic poëtae Vat. Cod. p. 244. et, cujus haud paulo major est auctoritas, *Cicero* in Tusc. Quaest. L. I. 42. ubi ita vertit:

Dic, hospes, Spartae, nos te hic vidisse jacentes,
Dum sanctis patriae legibus obsequimur.

— V. I. ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν. Plurimi Codd. *Herodoti* et *Suid.* ὦ ξένε, ἄγγειλον. *Diodor.* ὦ ξεῖν', ἄγγειλον. Vat. Cod. Lycurg Planud. ἀπάγγειλον. *Strabo.* Elegantior procul dubio lectio, quam *Br.* recepit. — Sq. versu *Strabo*, *Lycurgus* et *Diodorus* κείνων πειθόμενοι νομίμοις exhibent. Sic quoque habet Aldina sec. et Ald. fil. cum in Flor. Ald. pr. et Ascens. sit κείνων ῥήμασι πειθόμενοι, quae est *Herodoti* et *Suidae* lectio. Idem h. l. ῥήματα, quod ῥήτρας in fragm. *Tyrtaei* ap. *Plutarch.* T. II. p. 43. εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους. Eo autem Spartani, florentissimis civitatis temporibus, praestare ceteris existimabantur, quod legibus parerent; secundum *Xenoph.* Mem. Socr. IV. 4. 15. Λυκοῦργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν ἂν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εἰ μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτῇ. *Diodorum*, ubi viros ad Thermopylas occisos eximiis laudibus exornat, L. XI. 11. T. I. p. 412. verisimile est, hoc *Simonidis* distichon in animo habuisse: μόνοι τῶν ἐξ αἰῶνος μνημονευομένων εἵλοντο μᾶλλον τηρεῖν τοὺς τῆς πόλεως νόμους, ἢ τὰς ἰδίας ψυχάς. Similiter *Lysias* in Epitaph. p. 87. ed. *Reisk.* Athenienses laudans, οὐ φιλοψυχήσαντες, καὶ μᾶλλον τοὺς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχυνόμενοι ἢ τὸν πρὸς τοὺς πολεμίους κίνδυνον φοβούμενοι.

XXV. (**XXXI.**) Hoc quoque carmen servavit *Herodotus* VII. 228. p. 613. his additis: ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι, ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα, Ἀμφικτύονές εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες· τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίεω Σιμωνίδης

διαλαμπρύνθαι ἐστι ... Quod si praecedentia duo disticha Simonidi recte tribuuntur, illa Amphictyonum auctoritate composuit; hoc autem in Megistiam epigramma privatus hospitis sui tumulo inscripsit. Ἐκ τῆς ἱστορίας Ἡροδότου, ut in margine notatur, venit in Cod. Vat. p. 313. in Schol. Anth. Planud. p. 291. Wech. et in Appendic. p. 511. St. 16. Wech. De Megistia vate, qui, postquam pugnae ad Thermopylas eventum praedixerat, a Leonida dimissus non abiit, sed filium, quem habebat unicum, dimisit, vide Valcken. ad Herodot. VII. 221. p. 609. 70. — Pro κλεινοῖο Codd. quidam Herodoti κλειτοῖο. Cod. Vat. Μεγιστίου. Idem v. 4. Σπάρτης.

XXVI. (XXXII) In Planudea p. 290. St. 292. W. ἄδηλον. Simonidi tribuit Cod. Vat. p. 244. et Schol. ined. ad Aristid. teste Valckenario ad Herodot. p. 619. 58. In Simonideis habetur ap. Ursin. p. 157. — V. 1. verbo ἀρετῆς superscr. ἀρετᾶς in Cod. Vat. Per virtutem mori maxime viris dignum judicat Sallust. in fragm. p. 940 ed. Cort. Mors gloriosa post hostes devictos hominum felicitati tanquam corona imponitur, ut Telli illius, quem felicissimum mortalium praedicat Solon ap. Herodotum I. 30. p. 14. 51. — V. 4. ... Cod. Vat. solemni errore. Vide Ruhnk. ad Tim. p. 17. In περιθεῖναι ducta metaphora a corona, cui libertas comparatur ap. nostrum Ep. XLI. In Ep. ἀδέσπ. CLIV. αὐτῷ μὲν στέφανον περιθείς. Exempla vide ap. Wetsten. N. T. I. p. 634.

T. 132.] XXVII. (XXXIII.) Planud. p. 290. St. 292. W. ἄδηλον. Ut Simonidis Vat. Cod. p. 244. Non minus, quam praecedentia, εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας videtur conscriptum. Prius distichon comparandum cum verss. Tyrtaei supra laudatis ad Ep. XIX. — V. 3. Vat. Cod. καθύπερθε. recte. — V. 4. ... Planud. Bene Heraeii Intpp. hunc locum admoverant III. Carm. II. 21.

Virtus recludens immeritis mori Coelum, negata tentat iter via. Quibus similia dixit Hercules ap. *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter.* Talia collegit *Burmannus* ad Anthol. T. III p. 155.

XXVIII. (XXXIV.) Planud. p. 205. St. 299. W. Σιμωνίδου. Vat. Cod. p. 251. In eos, qui cum Leonida perierant. Ipsum regem, summis laudibus dignum, nemo poëtarum antiquorum versibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, Pausania excepto, carminibus laudatus est, monente *Pausania* L. III. 8. p. 360. — V. 1. Vat. Cod. εὐκλεᾶ γαῖα, et vers. seq. Σπάρτης, ut etiam ed. Flor. εὐρυχώρου solemni errore Ald. pr. — βασιλεῦς Cod Vat. cui vers. quarto debetur πολέμῳ, cum Planud. πόλεμον habeat. Mihi vulgata fere exquisitior videtur. Verba πλείστων τόξων respiciunt ad celebrem illum nuntium, fore, ut Persarum sagittis sol et dies absconderetur. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Or. II. 25. p. 408. — Pro μηδείων *Ursinus* in Cod. μυρίων invenit.

XXIX. (XXXV.) In Planud. p. 204. St. 296. W. prius distichon *Simonidi* tribuitur, idque solum inter Simonidea retulit *Ursinus* p. 163. Alterum ἄδηλον inscribitur in Ald. pr. et aliis; in Florent. enim lemmate caret. In Vat. Cod. p. 257. inter utrumque distichon multa interjecta sunt; posteriori autem haec praeposita: Καλλιμάχου εἰς Λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρνακος ἐστήκει λίθινος. Hinc relatum est inter Ep. *Callimachi* nr. LXVIII. p. 330. ed. *Ern.* *Salmasio* auctore, qui divulsa disticha jungenda *Callimacho*que tribuenda existimavit. Illud etiam *Huetius* vidit in Not. ad Anth. p. 21. *Simonidi*, Leonidae aequali, melius tribui putavit *Br.* Dubitare licet, an λέων v. 3. de Leonida accipi debeat, quanquam non ignoro, Leonidae, regis Spartanorum, tumulo leonem fuisse impositum. *Herodot.* VII. 225. p. 611.

Digitized by Google

Idem vero et aliis contigit, ut Teleutianti: cf. *Antip. Sid.* XCI.; iisque, qui in pugna adversus Philippum Macedonem perierant; secundum *Pausan.* IX. 40. p. 795. Fuit autem Leo, Leonidae avus, rex Spartae: *Pausan.* III. p. 210.

XXX. (XXXVI.) Ex *Athenaeo* L. XIII. p. 573. E. et *Plutarcho* de Malign. Herod. T. II. p. 871. B. qui id *Simonidi* afferunt, receptum est in Append. Anth. p. 512. St. *17. W. *Ursin.* Fr. Lyr. P. p. 157. Laudatur etiam in *Schol.* ad *Pindar.* Ol. XIII. 32. p. 146. Ex Theopompo et Timaeo narrat *Athenaeus*, in bello Persico meretrices Corinthias pro Graeciae salute supplicationes in Veneris templo habuisse; bello autem profligato, Corinthios Veneri tabulam pictam dedicasse, hoc epigrammate addito. Quod de meretricibus *Athenaeus* narrat, *Plutarchus* et *Schol. Pindari*, et hic quidem *Theopompo* auctore, de matronis tradunt, quae deam orassent τὴν καλὴν ἐκείνην καὶ δαιμονίαν εὐχὴν, ἔρωτα τοῖς ἀνδράσι τῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἐμβαλεῖν τὴν θεὸν — nec tabulam pictam in hujus rei memoriam, sed statuas aeneas collocatas fuisse. — V. 1. Ἑλλήνων. *Athen.* ἀγχιμάχων πολιτᾶν. Sch. Pind. εὐθυμάχων. *Athen.* — V. 2. εὔχεσθαι Κύπριδι δαιμονίᾳ. *Athen.* ἵστανται εὐχόμεναι Κ. δαιμονίᾳ. Schol. — V. 3. ἐμήδετο. *Plut.* ἐβούλετο. Schol. — V. 4. Πέρσαις. *Athen.* et *Ursin.* Μήδοις. Schol. Ἑλλάνων ἀκρόπολις ipsa Corinthus est, quam Ἑλλάδος ἄστρον vocat *Polystr.* Ep. II.

XXXI. (XXXVII.) Vat. Cod. p. 180. τοῦ αὐτοῦ· παρὰ νεκρῶν. *Reisk.* Anthol. p. 28. nr. 468. Protulit *Plutarch.* T. II. p. 870. F. qui Diodorum, cujus hic fit mentio, unum ex Corinthiorum trierarchis fuisse docet. — V. 1. ὑπὸ Μήδοισιν Vat. Cod. Junctim *Reisk.* a Medis abjecta haec scuta vertens: Non meminerat Vir doctus, meliorem lectionem ap. *Plutarchum* exstare.

XXXII. (XXXVIII.) Servavit *Plutarch.* T. II. p. 869. C. graviter in *Herodotum* invectus, qui, ubi Democriti Naxii, triremium praefecti, meminerit, (L. VIII, 46.) praeclarum ejus facinus, a *Simonide* hoc ipse epigrammate celebratum, praeterierit. — V. 4. *Plutarchus* et ex eo *Ursinus* p. 160. sic exhibent: ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρα ῥύσατο βαρβαρικόν. Quod interpret. ita accepit, ut Persae sextam navem a Democrito occupatam, eidem eripuisse dicerentur. In Codd. *Turnebi* et *Vulcobii* autem legitur; ἕ. δ' ἀπὸ χειρὸς ῥύσατο βαρβαρικῆς Δ. quod eodem redit, quo Brunckiana. De sex navibus, quas Democritus ceperat, quinque Persarum erant; sextam vero graecam, a Persis paulo ante occupatam, iis iterum eripuit.

[§. 133.] XXXIII. (XXXIX.) *Plutarch.* T. II. p. 870. E. sine auctoris nomine. Inscriptum fuit cippo Corinthiorum, qui in pugna Salaminia perierant. *Simonidi* tribuit *Dio Chrysost.* Or. XXXVII. p. 459. 25. ἐν Σαλαμῖνι δὲ ἠρίστευσαν, καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν (Corinthii). Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθνεμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξεῖνε κ. τ. λ. Hic locus non fugit diligentiam *Theodori Canteri* in Var. Lectt. L. II. 7. p. 77. sq. — V. 1. ὦ ξεῖν' *Plut.* et *Dio.* Cf. Ep. (XXX.) — εὔυδρον. arx — in immanem altitudinem edita, scatens fontibus. *Livius* XLV. 28. — V. 2. νῦν δὲ ἀνάματος v. *Plutarch.* quod a νᾶμα derivans interpres vertit *paupera aquae Salamis.* Ap. *Dionem*: μετ' Αἴαντος v. ἕ. quod ferri potest. *Brunck.* recepit elegantem correctionem *Valckenarii* ad Herodot. VIII. p. 662. 79. — V. 3. ῥεῖα φοινίσσας ap. *Dion.* quod variis conjecturis locum dedit. Optimum erat, quod *Reiskius* fecit, *Plutarchi* lectionem νῆας in contextu ponere. Erant in pugna Salaminia trecentae triremes Phoeniciae. *Herodot.* VII. 89. p. 546. —

V. 4.

V. 4. Ἑλλάδ' ἐρυσάμεθα. Dio. Reiskius conjecit, Ἑλλάδ' ἐρυσάμεθα. In Veneta est Ἑλλάδι ἐρυσάμεθα.

XXXIV. (XL.) Vat. Cod. p. 244. primum distichon habet, idque ad eos, qui in pugna ad Thermopylas perierant, refert. Nec aliter Planud. p. 200. St. 291. W. Plutarchus autem, qui nec ipse quidquam praeter primum distichon laudat, Corinthiorum, in pugna Salaminia occisorum, cenotaphio inscriptum fuisse ait. Reliqui quatuor versus accesserunt ex Aristide T. II. p. 380. ed. Oxon. — V. 1. ἀκμᾶς ἐπὶ ξυροῦ. Ductum ex Homeri Il. κ. 173. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Herodot. L. VI. 11. p. 443. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. Vide Tollium ad Longin. π. ὕ. XXII. 4. — V. 3. Persis nullam non calamitatem intulimus, ne pugnam navalem obliviscerentur, in qua a nobis superati sunt. — In sequentibus vulgo dorismus negligitur.

XXXV. (XLI.) Sine auctoris nomine profert Plutarch. T. II. p. 870. F. ut Adimantum summo apud Graecos honore fuisse doceat. Tanquam Simonidis laudat Dio Chrysost. Or. XXXVII. p. 459. 40. (T. II. p. 109. Reisk.) Eidem tribuit Cod. Vat. p. 257. Reisk. Anth. p. 81. nr. 590. quem loci ap. Plutarchum prorsus immemorem fuisse, apparet ex ejus nota p. 133. De Adimanto disputavit Wesseling. in Diss. Herodot. p. 128. Valcken. ad Herodot. p. 662. 79. — V. 1. κείνου vulgo omittitur ap. Plutarch. In Variet. Lect. ap. Xylandr. notatur lectio: Ἀ. τάφος, ὦ ξένε, ὅν. In Veneta Dionis διαβολάς. unde R. conjecit διὰ βουλάς. Ap. Plutarchum praeterea legitur ὃν διὰ πᾶσα Ἑλλὰς — —. De translato usu v. στέφανος vide Valcken. ad Phoen. 1378.

XXXVI. (XLII.) Vat. Cod. p. 245. ἄδηλον' εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Etiam ap. Planud. p. 201. St. 292. W. ἀδέσποτον est. Simonidi tribuitur ab Ursino p. 158. ad fidem Schol. msc. Aristidis in Panathen. — V. 2. Planud. δουλοσύνην.

Digitized by Google

XXXVII. (*XLIII.*) *Simonidi* vindicavit Vat. Cod. p. 175. *Reiskii* Anth. p. 21. nr. 453. Poëta non nominato hoc distichon laudat *Thucyd.* L. I. 132. qui illud tripodi, a Graecis ex manubiarum primitiis Apollini dedicato, *Pausaniae* jussu insculptum fuisse narrat: τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο· καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις, ὅσαι συγκαθελοῦσαι τὸν βάρβαρον, ἐστήσαντο ἀνάθημα. Iisdem fere verbis *Suidas* v. Παυσανίας T. III. p. 62. Protulit etiam *Plutarch.* T. II. p. 873. C. Vertit *Cornel. Nepos* in Vit. Pauf. c. 1. *Sed primum in eo est reprehensus, quod ex praeda tripodem aureum Delphis posuisset, epigrammate scripto, in quo erat haec sententia: Suo ductu Barbaros apud Plataeas esse deletos, ejusque victoriae ergo Apollini donum dedisse.* Ad hoc distichon respexit *Aristides* T. II. p. 175. ed. Jebb. Aliud Epigr. in hujus locum a Lacedaemoniis scriptum, legitur inter ἀδέσπ. CXLIV. Non praetermittendus locus *Pausaniae* L. III. 8. p. 222. ubi nostrum distichon diserte ad *Simonidem* auctorem refertur. *Br.* dedit lectt. Cod. Vat. Reliqui ὤλεσε et ἀνέθηκε legunt; nec doricas formas agnoscunt.

¶. 134.] *XXXVIII.* (*XLIV.*) Vat. Cod. p. 149. εἰς ναὸν ἀνατεθέντα τῷ Διί, Σιμωνίδου. Planud. p. 438. St. 572. W. Protulit hoc carmen *Plutarch.* in Vit. Aristidis T. II. p. 315. ed. Bry. omisso versu secundo; integrum idem T. II. p. 873. B. ed. Frcf. His locis inter se comparatis restituit *Guil. Canterus* in Lectt. Nov. Ant. L. II. 1. p. 80. *Brunckius* exhibuit textum a *Dorvillio* constitutum ad Charit. p. 629. — V. 1. νίκης κράτει. *Plutarch.* ubi in nonnullis tamen codd. νίκῃ κρατεῖ legitur. Planud. et Cod. Vat. ῥώμῃ χερός. — V. 2, ψυχῆς λήματι. Plan. Plut. λάματι Vat. Cod. Praeclare *Valcken.* ad Ammon. p. 142. emendavit versus ap. *Demosth.* p. Coron. p. 353. C. μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος (vulgo δείματος) οὐκ ἐσάωσαν Ψυχάς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆν. Vide

Digitized by Google

Wesseling. ad haec *Herodoti* V. 72. p. 408. τοῦ ἔργω χειρῶν καὶ λήματος ἔχοιμ' ἂν μέγιστα καταλέξαι. — V. 3. ἐξολέσαντες *Ursin.* — ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον Planud. et Vat. Cod. *Plutarchi* lectionem quodammodo firmant haec ap. *Pausaniam* L. IX. 2. p. 715. οὐ πόῤῥω δὲ ἀπὸ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ τῶν Ἑλλήνων Διός ἐστιν ἐλευθερίου βωμός. De Jove ἐλευθερίῳ vide *Begerum* T. I. Thes. Brandenb. p. 383. et *Burm.* in Comm. ad Numm. Sic. T. II. p. 328.

XXXIX. (*XLV.*) Duo priora hujus carminis disticha servavit Cod. Vat. p. 180. et ex eo *Leo Allatius* in Diatr. de Simeon. p. 214. *Kuster.* ad Suidam v. Δαρετίου T. I. p. 509. *Scholiastes Pindari* Pyth. I. p. 176. a. profert v. 1. 2. 5. 6. medio disticho omisso. Hinc *Bentlej.* in Diss. de Phalar. p. 259. suspicatus est, mutilum esse Epigr. in Vat. Cod. eique distichon ex *Pindari* Scholiis addi debere; cui conjecturae calculum adjecit *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 425. *Reiskius* in Not. ad Anth. nr. 467. p. 51. et *Toup.* in Ep crit. p. 73. cujus textum *Brunckius* exhibuit. Hoc si recte est positum, Epigr. nostrum inscriptum debet videri ei tripodi, quem Gelon, victoria de Carthaginiensibus parta, una cum fratribus Apollini dedicavit. Hunc autem tripodem, quem poëta plus quam quinquaginta talentorum fuisse ait, *Diodorus* XVI talentorum pondus habuisse narrat. Quae insignis ponderis diversitas *Wesselingium* adduxit, ut de aliis tripodibus in Epigrammate, aliis ap. *Diodorum* agi suspicaretur. *Joseph. Scaliger*, cui quatuor verss. priores ex Cod. Vat. apographo innotuerunt, ad *Hieronymi* Chron. p. 100. eos ad tripodem referendos existimat, a Gelone propter victoriam Olympiacam dedicatum. Sed in loco *Pausaniae*, quo hanc suspicionem firmavit, L. VI. p. 473. non de tripode, sed de curru a Gelone dedicato agitur. Dona propter Carthaginienses superatos a Gelone et Syracusanis Olympiam missa, commemorat *Pausan.* VI, p. 499. Hieronis tripodem et Victoriam ex

Digitized by Google

auro Delphis positam novimus ex *Theopompo* ap. Athen. L. VI. p. 232. A. B. et ejusmodi donum ibidem a Gelone dedicatum ex *Phania* l. c. p. 231. F. — V. 2. Δινομένευς. Vat. Cod. et Allat. Δεινομένευς reliqui. Hoc nomine pater Gelonis vocabatur secundum *Pausan.* VI. 12. p. 479. — τοὺς τρίποδας θέμεναι *Schol.* Pind. Codicis Vat. lect. tuetur *Suidas*, qui v. Δαρετίου T. I. p. 509. haec verba cum versu seq. et parte quarti laudat. — De *litra* disputavit *Bentl.* l. c. p. 259. qui pro Δαρετίου, quod Cod. Vat. cum *Suida* habet, Δαμαρετίου corrigit; poëtam, necessitate coactum, paeone pro dactylo usum esse putans. νόμισμα Δημαρέτιον commemorat *Diodor. Sic.* XI. 26. p. 429. et *Pollux* L. IX. 85. ubi vid. *Hemsterh.* Diversam uterque hujus appellationis causam affert. Hanc conjecturam, quam *Bentlejo* placuisse miror, cupide arripuit *Reiskius.* *Wesselingius* Δαρείου, in quibusdam apographis inventum, pro genuina scriptura habuit. Satis noti sunt aurei stateres, a Dario Δαρεικοὶ appellati, de quibus v. *Harpocrat.* et *Suid.* in Δαρεικούς. Illos tamen a Graecis Δαρεῖον χρυσὸν fuisse appellatos, parum probabile; nec eorum in Sicilia tum temporis magnam copiam fuisse credere licet. *Toupius* Codicis lectionem, a *Suida* confirmatam, ita tuetur, ut Δαμαρετίου in Δαμρετίου, hoc, propter euphoniam, in Δαρετίου eadem analogiae lege mutari potuisse dicat, qua ὀμόθροον in ὄθροον, ὀμόζυγες in ὄζυγες, ὀμότριχες in ὄτριχες mutatum sit. — V. 4. τὰς δεκάτας. Vat. Cod. et Suid. — V. 5. πολλὴν χεῖρα. *multum auxilii.* χείρ, ἡ βοήθεια καὶ ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις. *Suidas.* Quantum praesidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Graecis attulerit, docet *Herodot.* VII. 163. sqq. Dicitur Gelon eos fudisse eodem die, quo Persae ad Salamina ingentem cladem acceperunt. *Herodot.* l. c. 166. p. 582. *Aristot.* Poët. c. XXIII.

Digitized by Google

XL. (XLVI.) Ex Cod. Vat. p. 250. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 215. nr. X. Σιμωνίδου τοῦ Κήου εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος στρατευσαμένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ ναῦς τῶν Φοινίκων ἔλαβον. Legitur hoc carmen ap. *Diodor. Sicul.* L. XI. 62. T. I. p. 451. et *Aristidem* T. III. p. 260. et iterum p. 646. cum insigni diversitate. Optime de eo meruit *Dorvillius* ad Charit. p. 628. Scriptum est in memoriam pugnae ad Cyprum a Cimone feliciter pugnatae. In qua cum ille Persarum navales copias fregisset, statim perrexit in Pamphyliam, ubi terrestres copiae stationem habebant ad Eurymedontem fluvium, ibique eodem successu pugnavit. *Plutarch.* Vit. Cim. p. 486. Juniori *Simonidi* tribuit *Goens* in Dissert. de Simonide Ceo p. 33. quod pugna ad Cyprum pugnata sit post *Simonidis* mortem. Vide Vitam Simonidis. — V. 1. τ' Εὐρώπ. *Aristid.* et *F. Ursinus*, qui hoc carmen dedit in Lyricis p. 158. Εὐρώπην omnes praeter Vat. Cod. qui tamen, parum sibi constans, Ἀσίης praebet. — ἔκρινε *Aristid.* quod glossam redolet. Sensus est: *Ab omni aevo nullum tam memorabile bellum fuisse gestum.* An *Simonidem* de diluvio illo, quo undis per Cyanearum ostium irrumpentibus, Asia primum ab Europa disjuncta est, (vide *Diodor. Sic.* V. 47. p. 369. *Strab.* I. 85. B.) cogitassé putemus? Non credo. — V. 2. πόλεμον λαῶν. Cod. Vat. πολέας θνητῶν — ἐπέχει. *Diodor.* πόλιας — ἔφθιτο. *Aristid.* *Brunckius* recepit emendationem *Dorvillii*, qui commutationis verborum πόλεμον et πόλεων exempla dedit p. 702. sq. — V. 3. οὐδέν πω τοιοῦτον. *Diodor.* οὐδενὶ πω κάλλιον. *Aristid.* Nostrum est in Vat. Cod. nisi quod ibi καλλίων et ἐπὶ χθονίων legitur. — Simili ratione laudatur *Scipio Africanus* in Anth. Lat. T. I. p. 212. XLV. *A sole exoriente supra Maeoti' paludes Nemo est, qui factis me aequiparare queat.* — In fine vers. quarti *Aristid.* ὁμοῦ habet. Vat. et *Diodor.* ἅμα. — V. 5. ἐν γαίῃ πολλοὺς habet *Aristides*; sed procul dubio verior est

Digitized by Google

lectio, quam ἐν Κύπρῳ ap. *Diodor.* et in Cod. Vat. Manifestum glossema. *Dorvillio* tamen prae altero placuit. Non opus est exempla advocare, in quibus ἐν γῇ et ἐν πόντῳ sive ἐν πελάγει sibi invicem opponuntur; ubique sunt obvia, et res per se patet. Pro ὀλέσαντες in nonnullis *Diodori* Codd. ὀλέσαντας legitur. Apud eundem Μήδους exstat. — ἑκατὸν ναῦς. De hac expeditione agens *Thucydid.* I. 100. καὶ εἷλον, inquit, τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας. Praeter naves Phoenicias aderant conducta ex Cypro et Cilicia navigia. *Diodorus Sic.* X. 60. — V. 7. *Br.* recepit lectionem *Aristid.* et *Diodori*, ap. quem ante *Stephanum* vitiose legebatur μέγα δ᾽ ἐςγενὲς ὑπ᾽ αὐτῶν, quod unde ortum sit, apparet ex lectione antiqui Codicis μεγαδεςγενεσεις ὑπ᾽ αὐτῶν. Sed hoc spernens *Dorvillius* ex Cod. Heidelbergensi, ut ipse ait, reponit: μέγα δ᾽ ἔστενεν Ἐννοσίγαιος πληγείς — graviter adjiciens: *qui non percipias, quantum hoc alteri lectioni praestet, ei se suadere, ne amplius obturbet Musis.* Jam primum hoc in Vat. membrana exstare, falsum est. Ibi enim lacuna post ἔστενε ... quam et apogr. nostrum et *Allatius* servavit; nec dubitare licet, quin lectio a *Dorvillio* tantopere laudata, *Salmasio* debeatur, lacunam sic forte inter describendum explenti. In Cod. Uffenbach. in margine οἶδμα θαλάσσης tentatur. Nunc *Brunckium* audiamus: „Verissimum est, in tribus quae habeo „apographis horum Epigrammatum, quae olim Heidel„bergae descripsit juvenis *Salmasius*, scriptum esse v. 7. „μέγα δ᾽ ἔστενεν Ἐννοσίγαιος, pro qua lectione *Dorville* ἀμ„φοτέραις χερσί, i. e. ut ipse interpretatur, *summa vi et* „*omnibus viribus* pugnat. Sed pace viri optimi dixe„rim, mera est ineptia. Cur enim gemere debuit „Neptunus? an a Persarum partibus stabat, et iis fave„bat, ut apud Homerum Vulcanus Trojanis? dein, quo„modo percussus fuit, nisi remorum verberibus? Agitur „hic de duplici Graecorum victoria; ad utramque finis

Digitized by Google

„epigrammatis referri debet. *Magnum autem ingemuit* „*Asia, ab illis utraque manu percussa*; id est, a terre„stribus et maritimis copiis. Hic est verus et optimus „sensus, multoque major est Codicum Diodori et Ari„stidis auctoritas, in quibus habetur nostra lectio.“ Pro πολέμων *Dorv.* corr. πολέμω, ut accuratior dorismi forma etiam hic reperiretur. Pro ἀμφοτέραις Cod. Vat. et Allat. habet ἀμφοτέρας. *Ursinus* ἀμφοτέρῃ χειρί. *Aristides* loco pr. hanc lectionem, loco secundo habet: ἀμφοτέραις χερσί.

XLI. (XLVII.) Vat. Cod. p. 245. Anth. Plan. p. 201. St. 293. W. Scriptum in eos, qui in expeditione Cimonis contra Persas ad Eurymedontem perierant. Horum sepulcrum prope Athenas, extra urbem, vidit *Pausan.* L. I. 29. p. 74. — V. 1. Εὐρυμέδοντι Cod. Vat. et Plan. — V. 3. αἰχμηταῖς Vat. — πεζοί τε. *Thucydid.* I. p. 66. ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων πρὸς Μήδους.

II. 135.] XLII. (XLVIII.) Vat. Cod. p. 275. *Brunckius* hoc Epigr. edidit, ut legitur ap. *Allatium* in Diatr. de Sim. p. 215. idque medicam manum exspectare putat. Pro inepti sophistae foetu habendum censet *Schneiderus*. Lemma est in Codice: Εἰς τοὺς πεσόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἕλληνας. — V. 2. in verbis φοίνισσα ψεκάδι non cogitandum de Phoenicibus; sed *sanguinem*, *rorem purpureum*, significant. (Vide *Gataker.* in Misc. Adv. Posth. XL. p. 847. sq.) De sanguine *Aeschylus* in Agam. 1544. δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ τὸν αἱματηρόν· ψακὰς δὲ λήγει. *Eurip.* Iphig. in T. 443. δρόσον αἱματηράν. Cod. Vat. ψακάς. quae est antiquior vocabuli forma apud veteres Iones et Atticos usurpata. Vide *Valcken.* ad Herodot. II. 10. p. 198. 64. — Tres priores hujus carminis versus *Simonidis* ingenio non indignos puto; quartus vero a versificatore aliquo adsutus videtur. Certe ineptus est, nec sensum habet tolerabilem.

Digitized by Google

XLIII. (*XLIX.*) Vat. Cod. p. 141. Planud. p. 441. St. 575. W. Lemma est: ἐπὶ τόξοις ἀνατεθεῖσιν ἐν ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς. — V. 2. ναῷ ὑπ' Ἀθ. Planud. — ὑπωρόφιον. ὑπόστεγον. *Hesych.* παρθένος ὑπωρόφιος dixit *Apollon. Rhod.* IV. 168. In Ep. *Hegesippi* III. ex nostro fortasse expresso: ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας. ubi ὑπωροφία scribendum esse, plures viderunt. Utroque loco Vat. Cod. ὑποῤῥοφία. In nostro etiam Ἀθηναίῳ. ὑποῤῥόφια Ald. pr. ναίονται ed. Flor.— V. 4. αἵματι λουσάμενα. ut Ep. (XLVIII.) οἰστοὺς λοῦσεν φοινίσσᾳ Ἄρης ψεκάδι. Sic locutus est *Callim.* H. in Del. 95. αἵματι λούσων τόξον ἐμόν. *Oppian.* Π. Κ. IV. 201. ἔστη μὲν πρώτιστα λελουμένος αἵματι λάβρῳ. *Lucian.* Dial. Mer. XIII. T. III. p. 316. *Alciphron* L. III. Ep. 48. p. 382. *Lavit ater corpora sanguis.* *Virgil.* Georg. III. 221.

XLIV. (*L.*) Vat. Cod. p. 150. ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιωτῶν. Planud. p. 442. St. 575. W. *Ursinus* p. 167. Hinc expressum Ep. *Mnasalcae* II. et III. — V. 1. μελίη ταναή. Vulgo. Dorismus restituendus ex Cod. Vat. et *Suida*, qui prius distichon laudat in ἧσο T. II. p. 81. et in μελίαι p. 525. In ταναὴ Tom. III. p. 428. pro ποτὶ exhibet ἀνά. De Jove πανομφαίῳ vide *Eustath.* Il. Θ. p. 711. 52. *Potter.* ad Lycophr. Cass. 6. — V. 3. χαλκὸς γέρων. ut ap. *Homer.* Od. χ. 184. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ. Similia vide ap. *Valcken.* ad Phoen. p. 38.— Laudatur hic vers. a *Suida* v. τετρύσθαι T. III. p. 455.— V. 4. doricas formas κραδαινομένα et δαΐῳ servavit Vat. Cod. In posteriore voce tamen ex correctione. Eas restitui jussit *Br.* In edit. Lips. v. 1. recte emendatum ταναὰ μελία. V. 4. autem operae lectionem, in Analectis repertam, me invito reliquerant.

XLV. (*LI.*) Vat. Cod. p. 244. sq. Εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. Planud. p. 201. St. 292. W. *Opsopoeus*

Digitized by Google

ſcriptum putat in Athenienſium juvenes, qui ſub initium belli Peloponneſiaci occubuerunt; quod ſi verum eſt, male *Simonidi Ceio* tribuitur, qui ante initia illius belli obiit. Sed non ſatis expeditum hujus carminis argumentum. — V. 4. Vat. Cod. μαχόμενοι habet; in marg. μαρνάμενοι. Hoc vulgo et ap. *Urſin.* p. 158.

XLVI. (*LII.*) Planud. p. 205. St. 298. W. *Urſin.* p. 162. Compoſitum videtur hoc carmen in Athenienſes, quibus, cum in Euboea pugnantes periiſſent, ſepulcrum publicis ſumtibus exſtructum eſt. Horum *Aeſchinem* c. Cteſiphontem mentionem facere, notavit *Opſopoeus.* Annis ſedecim ante bellum Peloponneſiacum Euboea ab Athenienſibus defecerat. Hinc bellum ortum, a Pericle profligatum. Vide *Thucyd.* I. 114. *Plutarch.* Vit. Per. T. I. p. 363. ed. Bry. Ad hanc expeditionem ſi noſtrum carmen ſpectat, ſeniori *Simonidi* abjudicandum eſt. Vide *Vitam Simonidis.* Longe etiam poſterior, nempe Ol. XCII., fuit defectio inſulae Euboeae, de qua *Thucyd.* L. VIII. 95. *Diodor.* XIII. p. 355. — V. 1. Δίρφυος. Veteres habent. Hunc Euboeae montem *Stephan. Byz.* Δίφρυς vocat ex *Euphorione.* Vide *Musgr.* ad Eurip. Herc. fur. 185. et *Koen.* ad Gregor. de Dial. p. 146. — V. 2. εὐρύπου Flor. et Aldinae. — V. 3. ἀπωλεσάμενος Wechel. operarum vitio. — V. 4. τρηχείην. Sic *Pindarus* Iſthm. IV. 26. ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο Τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσσεν μάκαιραν ἑστίαν. *Plutarch.* Vita Marii T. I. p. 414. C. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν ὠσάμενοι· quod partim ductum ex *Herodoto* VIII. 109. p. 670. De uſu tranſlato verbi νέφος quaedam collegit *Klotz* ad Tyrt. p. 86.

¶. 136.] *XLVII.* (*LIII.*) Servavit hoc Epigr. *Thucydides* L. VI. 59. ubi de Hippia, Athenarum tyranno, agens, Ἱπποκλου γοῦν, inquit, τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ Ἀρχεδίκην ἔδωκεν, αἰσθανόμενος

αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι· καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν, ἐπίγραμμα ἔχον τόδε· Ἀνδρὸς — —. Hinc a *Stephano* relatum est in Append. Anth. p. 511. St. *16. W. ubi recte *Simonidi* tribuitur, fide et auctoritate *Aristotelis*, qui vers. 3. excitat in Rhetor. I. 9. 31. monente *Casaubono* in Epist. ad Rittershus. nr. CCCCIX. p. 470. Inter Simonidea legitur etiam in Fragm. Lyr. *Ursini* p. 157.

XLVIII. (LIV.) Vat. Cod. p. 211. Εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήϊον Σιμωνίδου. ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης Τήϊος ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων. Inepte. Planud. p. 276. St. 399. W. *Ursinus* p. 165. Vitem Anacreontis tumulo impositam fingit, poëtae cineres nunquam non vini latice conspergentem. — V. 1. *Suid.* in Ἡμερὶς T. II. p. 59. ὀπώρης exhibet. ὀπώρα, quod de omni fructuum genere usurpatur, nonnunquam *uvam* κατ' ἐξοχὴν significat. *Macedon.* Ep. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. De uva accipienda etiam verba *Leonidae Tar.* Ep. XXX. σπιερῆς εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρας. — V. 2. ἢ. *Planud.* et φύσις. Nec aliter Vat. Cod. ἡ φύσις emendavit *Scaliger* in Not. mstis et *Huetius* p. 27. et sic habet *Suidas* l. c. — οὔλης ἕλικος. Vide ad Ep. *Meleagri* CXXIX. 6. ἕλικες de vitis capreolis *Theocritus* Ep. IV. 8. ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλιξ. Cf. *Simm. Theb.* Ep. II. — λεπτῷ χώματι. *humili* poëtae nec divitis *tumulo*. *Antip. Theſſ.* Ep. LVI. in Alcmanis tumulum: ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λιτὸς ὁ τύμβος Ὀφθῆναι. — V. 5. φιλοκώμῳ Vat. Cod. qui sq. versu κρούων praestat, pro vitiosa lectione κρούει. Agitur de iis, quae vivens solebat facere Anacreon. φιλόπαιδα χέλυν. *citharam, qua puerorum amores celebrabat.* — V. 7. κἢν. Superscr. in Vat. γρ. καί. Anacreon ap. *Antip. Sidon.* Ep. LXXIV. μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑπείσω Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον. — V. 8. ἀραιῶν. Vat. Cod. et duae Aldin. Recte *Stephanus* exquisitiorem lectionem praetulit. — V. 9. 10. profert *Suidas* in Ἀερὸν T. II.

p. 416. et in γεραιὸς T. I. p. 477. ubi οἷς ὁ γι habetur. — Membranae Vat. καὶ σφιν ἐ. τέγγει. Cantum Anacreontis ipso vino dulciorem fuisse, ait *Simonides*.

XLIX. (*LV.*) Vat. Cod. p. 211. sq. Planud. p. 276. St. 399. W. *Ursin.* p. 164. Laudatur Anacreon, etiam ap. inferos Musas et amores colens. Cf. Ep. *Antip. Sid.* LXXIII. sqq. — V. 1. τὸν ἄφθιτον. quem Musae perire non patiuntur. — Sq. vers. Cod. Vat. ὑμνοπόλων. In Aldinis Planudeae editt. ὑπνοπόλον legitur. — V. 3. Carmina venustatis et amoris plena, πνέοντα, ad puerorum amores celebrandos adhibuit. — V. 5. Color idem est, qui in Ep. *Leonidae Tar.* LXXXVII.:

στένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐκ ἀνδρὸς, οὓς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου,
ἓν δ' ἀντὶ πάντων, οὕνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

Megistes commemoratur ap. *Athen.* L. XV. p. 673. E. ubi versus exstant *Anacreontis* relata inter fragmenta nr. XII. p. 343. De Smerdie praeclarus locus est ap. *Maximum Tyrium* Or. XXVI. p. 15. ed. *Reisk.* ubi vide *Davisium.* et Orat. XXIV. p. 481. Ἡ δὲ τοῦ Τηΐου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους καὶ τρόπου· καὶ γὰρ πάντων ἐρᾷ τῶν καλῶν καὶ ἐπαινεῖ πάντας· μεστὰ δὲ αὐτοῦ τὰ ᾄσματα τῆς Σμέρδιος κόμης (hoc quo referendum sit, docet *Aelian.* V. H. IX. 4.), καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀφθαλμῶν, καὶ τῆς Βαθύλλου ὥρας. — V. 6. δέμφ. *Planud. Ursin.* — V. 9. laudans *Suidas* in μαλακὴ T. II. p. 571. οὐ λῆγεν habet. Vulgo in Planud. λήθη. Duo Codd. regii ap. *Br.* et Vat. Cod. λήθει. — ἐκεῖνον Vat. Cod. Hinc duxit, quod de ipso *Simonide* canit *Christodorus* in ἐκφρ. v. 44. οὐδὲ σὺ μολπῆς λύσας; ἁβρὸν ἔρωτα, Σιμωνίδης.

I. 137.] *L.* (*LVI.*) Servavit *Aristides* Tom. III. Or. p. 645. ed. *Canter.* ubi *Simonidis* modestiam laudans, hoc Epigr. affert, ut appareat, modestiam non impedire, quominus virtutes nostras interdum comme-

Digitized by Google

monemus. Hinc relatum in Append. Planud. p. 513. St. *15. W. Hoc distichon respexit *Philostratus* in Vita Apoll. I. 14. p. 16. ubi de Apollonio: τὸ τοῦ μνημονικοῦ καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο, ἑκατοντούτης γενόμενος. Idem de Proclo in Vitis Soph. II. 21. 3. p. 604. τὸ δὲ μνημονικὸν, ἑκατοντούτης ἤδη γεγονὼς, καὶ ὑπὲρ τὸν Σιμωνίδην ἔῤῥωτο. Attigit hoc carmen, ubi de hominibus memoria excellente praeditis, multa narrat, *Muretus* Var. Lect. L. III. 1. — V. 1. μνήμην. *Ursin.* et *Aristid.*

LI. (LVII.) Ex Cod. Vat. p. 179. edidit *Leo Allatius* in Diatr. de Sim. p. 214. *Bentlejus* de Epist. Phal. p. 169. *Reiskius* in Anth. p. 27. nr. 466. Ex hoc Epigrammate conflatum est illud, quod *Br.* laudat in Lect. p. 21. ex *Tzetzae* Chil. I. 636. ap. *Ursinum* in Lyr. p. 153.:

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκεις δ' ἐν Σικελῷ πεδίῳ.
Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, Ἕλλησι δ' ἔπαινον
εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένους.

Ubi cum *Schneidero* τοῖς ἐπιγεινομένοις videtur legendum. Agitur autem de victoriis, quas *Simonides* ex certaminibus poëtarum dithyrambicorum retulerat. In his eum Lasum Hermionensem habuisse adversarium, constat ex *Aristoph.* Vesp. 1391. ubi vide *Schol.* — V. 1. Σιμωνίδης. Cod. Vat. et *Allat.* Ex apogr. Lips. et schedis *Dorvill. Reiskius* emendavit Σιμωνίδες. Sed genuinum esse puto Σιμωνίδη. ut ap. *Theogn.* 675. In membran. super ἤραο scriptum τ, ut sit ἤρατο, quod *Allatius* exhibet. ταύρους. Ut tragicis hircus, citharoedis vitulus, sic dithyrambicis taurus praemio erat destinatus. *Scholiast. Pindari* Ol. XIII. 26. p. 145. βουλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσηγόρευσε· ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον· ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου. *Nonnus* in Dionys. XIX. p. 512. 21. Νηπενθὴς Διόνυσος ἀέθλια θῆκεν ἀγῶνι· Καὶ τράγον

Digitized by Google

εὐτύγματα, καὶ ἄρσενα ταῦρον ἱερῆας Δικλίδα θῆκεν ἄεθλα. — V. 2. pro πίνακα *Allatius* τρίποδα dedit; schedae *Dorvill.* καὶ πίνακας πρὶν τόνδ' ἀ. πίνακα. Mirus error. In Cod. enim sic est, ut *Br.* edidit. — πίναξ tabula cum inscriptione. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. Themistocles ἐνίκησε δὲ καὶ χορηγῶν τραγῳδοῖς — — καὶ πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα. — V. 3. διδαξάμενος aberat a *Bentleji* apographo. Verbum proprium de poëta lyrico, qui chorum carminis verba docet. *Pausanias* IV. 4. p. 287. Μεσσήνιοι τότε τῷ Ἀπόλλωνι ἐς Δῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δέ σφισιν ᾆσμα προσόδιον ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὔμηλος. Qui locus non fugit diligentiam *Böttigeri* in docta Prolus. *Quid sit docere fabulam?* p. 6. — V. 4. Νίκας ἅρμ' ἐπέβης. *victoriam reportasti.* Infra Ep. LXXVI. Hipponicus tibicen ἐν Χαρίτων ἅρμασιν φορηθῆναι dicitur. Poëtae ap. *Pindarum* Isthm. II. 2. οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον. Idem Isthm. VIII. 133. ἔσσυται Μοισαῖον ἅρμα. Victorem vero ipsum modo Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι, Nemea ε. 76. modo χρυσέας ἐν γούνασι Νίκας πιτνεῖν dicit, Isthm. II. 39.

LII. (*LVIII.*) Integrum carmen servavit *Schol.* in *Hermogenem* p. 410. unde *Bentlejus* edidit in Diss. de Ep. Phal. p. 20. et ad *Callimachi* Ep. L. p. 318. ed. *Ernest.* Habetur etiam ap. *F. Ursinum* p. 164. sine fontis, unde sumtum est, indicio. Postremum ejus distichon profert *Plutarch.* T. II. p. 785. A. idque respexit *Valer. Max.* VIII. 7. 13. *Simonides vero poëta octogesimo anno et docuisse se carmina et in eorum certamen descendisse, ipse gloriatur.* Victoriam, hoc carmine celebratam, commemorat Marmor Arundel. in Ol. LXXV. 3. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. Eodem Adimanto archonte Phrynichus tragicam reportavit victoriam, tabulamque fixit Themistocles, cui haec inscripta: Θεμιστοκλῆς Φρεάρριος ἐχορήγει, Φρύνιχος ἐδίδασκεν,

'Αδείμαντος ἦρχεν. *Plutarch.* Vit. Them. T. I. p. 251. ed. *Br.* Similes inscriptiones collegit *Taylor* in Lectt. Lysiac. c. XI. p. 323. ed. *Reisk.* Eadem tribus, cui tum temporis *Simonides* carmen pepigerat, eodem Aristide sumtus praebente, victoriam ex alio certamine reportavit, secundum *Plutarch.* Vit. Aristid. T. II. p. 289. ed. Bry. qui tripodis, in templo Bacchi dedicati inscriptionem commemorat: 'Αντιοχὶς ἐνίκα, 'Αριστείδης ἐχορήγει, 'Αρχέστρατος ἐδιδάσκει. Ceterum vix opus est monere, Aristidem hunc diversum esse ab illo, cujus justitia non minus ac paupertas illustris fuit. — V. 1. ἦρχεν 'Αδείμ. μέν. *Ursin.* — V. 2. φυλὴ 'Αντιοχίς. *Ursin.* — V. 4. πεντήκοντ' ἀνδρῶν. Totidem hominibus etiam tragicus chorus antiquis temporibus constabat, secundum *Pollucem* L. IV. 110. — V. 5. δὲ omittit *Plutarch.* et sq. versu ὀγδωκοντούτη legit.

LIII. (*LIX.*) In Cod. Vat. primum legitur in margine p. 219. cum lemmate: Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν κ. τ. λ. et iterum p. 289.: Εἴς τινα ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρεθέντα. Invocatio Jovis ξενίου efficit, ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, sed ab hospitibus interfectum esse existimes. Exstat in Planud. p. 207. St. 301. Wech. — ὤλεσαν. ut me interfecerunt, sic ipsi pereant. — In Analect. *Br.* ὑπὸ γῆν ediderat; γᾶν scribendum monuit in Lectt. Sic habet *Ursinus* p. 162. — Pro βίου in Cod. Vat. loco altero βίον, sed ου superscr. Interfectus bene precatur *Simonidi*, concinnitatis causa plurali numero usus: ὄναιντο βίου. *Vita sua et omnibus in vita bonis fruatur.* *Eurip.* Hec. 997. ὀναίμην τοῦ παρόντος. Helen. 650. ὀναίμαν τύχας.

LIV. (*LX.*) Bis exstat in eadem pagina Vat. Cod. in marg. et in contextu p. 219. Εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. unde in schedis *Dorvill.* factum est Σιμαίθου. Edidit *Leo Allatius* p. 215. *Ursinus* in Lyr. p. 157. *Reiske* in

Digitized by Google

Anthol. p. 72. nr. 559. Antequam hoc distichon ex Palatinis membranis erutum esset, innotuit *Opsopoeo* ex *Schol. Aristidis* L. p. 160. ubi in hunc modum habetur:

Οὗτος ὁ Χίου (Κείου *Ursin.*) Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτὴρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

Laudat etiam *Tzetza* in Chil. I. 24. p. 632. Quae ad historiam hujus carminis faciunt, adscribam ex *Cicerone* de Divin. I. 27. *Simonides cum ignotum quendam projectum mortuum vidisset, eumque humavisset, haberetque in animo navem conscendere, moneri visus est, ne id faceret, ab eo, quem sepultura affecerat: si navigasset, eum naufragio esse periturum: itaque Simonidem rediisse; perisse ceteros, qui tum navigassent.* Eandem rem narrat *Valer. Maxim.* I. c. VII. his additis: *Memor beneficii elegantissimo eum carmine aeternitati consecravit, melius ei et diuturnius in animis hominum sepulcrum constituens, quam in desertis arenis struxerat.* — Pro ὃς, quod est in membranis, *Reiskius*, cum in schedis *Dorvill.* ὡς invenisset, ᾧ edidit. Deinde *Tzetza*, sicut *Schol. Aristidis*, ζῶντι παρέσχε χάριν habet; quam lectionem altera non deteriorem esse, judicat *Br.*

LV. (*LXI.*) Vat. Cod. p. 257. Planud. p. 212. St. 308. W. *Ursinus* p. 163. *Athenaeus* L. X. p. 415. F. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἐνέφαγεν καὶ ἔπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Inter voracissimos homines recensetur *Timocreon* ap. *Aelian.* V. H. I. 27. Contentionem fuisse inter eum et Simonidem, narrat *Diogen. Laërt.* L. II. 46. p. 108. et *Suidas* in Τιμοκρέων. — *Br.* exhibuit lectiones Planudeae. In Cod. Vat. et ap. *Athen.* legitur: πολλὰ πιὼν καὶ π. φαγὼν — κάκ' εἰπών. Ad ejus dicteria referendum, quibus vel summos in rep. viros lacessebat. Nonnulla eorum refert *Athenaeus* l. c. p. 416. A. B. Memorabile carmen *Timocreontis* in Themistoclem servavit *Plutarch.* in Vit. T. I.

Digitized by Google

p. 122. ed. Br. *Aristides* T. II. p. 294. ed. Jebb. μὴ τοίνυν ἡμεῖς ὑπερβαλλώμεθα (Archilochum) μηδὲ Τιμοκρέοντος τοῦ σχετλίου πρᾶγμα ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδῶμεν εὐφημεῖν. — V. 2. ἀνθρώποις Cod. Vat. Parodia hujus distichi est inter Ep. ἀδέσπ. DCXXXVIII.:

> Βαιὰ φαγὼν καὶ βαιὰ πιὼν καὶ πολλὰ νοσήσας,
> ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον· ἔῤῥετε πάντες ὁμοῦ.

¶. 138.] *LVI.* (*LXII.*) Planud. p. 373. St. 512. W. Σιμωνίδου. *Ursin.* p. 166. Non *Simonidi*, sed *Antagorae Rhodio* hoc Epigr. tribuit Cod. Vat. p. 379. De ponte, quem Xenocles Lindius, in Cephisso, ut videtur, exstruxerat. — Xenoclis, de quo nihil aliunde constat, patria probabile reddit, *Antagoram Rhodium* verum hujus carminis auctorem esse. Cephisus, quem mystae in Cereris pompa transire debebant, paulo violentior nonnunquam ruebat. *Pausan.* I. 38. p. 92. ῥεῖ δὲ Κηφισσὸς πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα. *Aristoteles* hunc fluvium ποταμὸν ὠκὺ ῥέοντα vocat in Epigr. T. I. p. 178. Pontem vero a mystis transeundum illustrem fecerunt οἱ γεφυρισταὶ, de quibus vide Intpp. *Hesychii*, et *Valcken.* ad Ammon. p. 209. Ad illam igitur γέφυραν hoc carmen referendum censebat *Casaubon.* ad *Strabon.* L. IX. p. 613. C. Ne quid tamen dissimulem, dubitare licet, an hic de Cephisso et Eleusiniis Cereris mysteriis agatur. Mystica hujus deae sacra in aliis quoque locis celebrata esse constat. Etiam Rhodus sua habebat mysteria; de quibus vid. *St. Croix* de Mysteriis p. 83. Proserpinam ibi cultam esse, apparet ex *Suida* in Ἀσφόδελος· — Περσεφόνης καὶ χθονίων ἱερόν· καὶ Ῥόδιοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀσφοδέλῳ στέφουσι. — V. 1. ὦ ἴτε. Sic in Ep. Anthol. Lat. T. I. p. 474. XXIV. item in pontem conscripto: *Ite igitur faciles per gaudia vestra, Quirites, Et Narsin resonans plausus ubique canat.* — V. 3. τοῖον Ξεν. γάρ. Plan. Ξεινοκλῆς emendavit *Brod.* In Vat. Cod.

Cod. τοῖον γὰρ ἔπνευσας ὁ Α. κεφαλῆς ἔμμεν. Prius recte, ὁ enim producitur sequente α, quod in pronuntiatione duplicatur. ἔμμεν habetur etiam in ed. Flor. — V. 4. πονεομένου Cod. Vat.

LVII. (*LXIII.*) Vat. Cod. p. 110. Planud. p. 450. St. 583. W. Hoc et seq. Epigramma ejusdem auctoris esse, dubitari nequit. Jam Ep. LXIV. incerti est auctoris; nam non *Simonidi* solum, sed etiam *Hedylo* et *Asclepiadi* tribuitur. Recte igitur *Schneiderus* dubitat, an nostrum sit *Simonidis*. Agitur in eo de donariis, quae meretriculae, mercatoribus et nautis probe emunctis, nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris, *Hedyli* Epigramma esse, quem donaria, quae in Arsinoës templo sua aetate visebantur, descripsisse constat. Vide *Casaub.* ad Athen. XI. 13. p. 817. In maritima urbe autem Pythiam nostram et Boïdium habitasse, ipsa res docet. — V. 1. Βοΐδιον αὐλητρίς. Planud. Recte Vat. Cod. articulum servavit. Pro αἵ ποτ' ἐρασταὶ *Brunck.*, quod ἐραστὴς masculini est generis, corrigit: αἵ ποθ' ἑταῖραι. Aliud quid latere suspicor. — V. 3. ἔμποροι καὶ φορτηγοί. *Horat.* III. Carm. VI. 30. *Seu vocat institor, Seu navis Hispanae magister, Dedecorum pretiosus emtor.* Plura similia ex poëtis Latinis collegit *Huetius* in Not. p. 43. — βαλλάντιον. Vulgo. In ed. Flor. et Cod. Vat. βαλλάντιον. Grammaticorum loca, qui voc. βαλάντιον explicaverunt, collegit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 719. *Criton* ap. *Athenaeum* L. IV. p. 173. C. θύλακα μεγάλου κόψαι βαλλάντιον Ναυκλήρου. Apud *Alciphr.* L. III. 65. parasita mercatorem laudat, qui, cum Athenas venisset, τοὺς πλουσίους τοὺς Ἀθήνησι κύμβικας καὶ μικροπρεπεῖς ἀπέφηνε, οὕτως κεχυμένως πρὸς τὰς δόσεις κέχρηται τῷ βαλαντίῳ. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. D. ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλλάντια τοξεύειν.

LVIII. (*LXIV.*) Planud. p. 104. St. 153. W. Σιμωνίδου. *Ursin.* p. 163. Bis legitur in Vat. Cod. p. 110.

Digitized by Google

ἡδύλου· οἱ δὲ Ἀσκληπιάδου· et p. 508. Σιμωνίδου. In tres meretrices, nautis et mercatoribus ipsis Sirenibus infestiores. — αἱ Διομήδους γραῖαι. De meretriculis insigni rapacitate famosis accipiendum. *Schol. Aristoph.* in Eccles. 1021. Διομήδεια ἀνάγκη· ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς ξυνεῖναι, ἕως οὗ κόρον σχῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες· ὡς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνδροφόνους εἶπεν. Similia tradunt *Suidas* et *Hesych.* in Διομήδειος ἀνάγκη. Aliam hujus paroemiae caussam reddit *Zenob.* Cent. III. 8. — ναυκλήρων ὁλκάδες. Meretrices navigiis, amantes remigibus comparantur. Vide ad *Antiphil. Byz.* Ep. I. An poëta in εἰκόσιφορι ad amantium, quos admiserint, numerum respexerit, ut *Brod.* existimat, non dixerim. — V. 3. Vat. Cod. loco priore Ἄτιν. Ἄτις συμμάχος occurrit ap. *Lucill.* Ep. XIV. T. II. p. 320. Hos naucleros ita omnibus suis bonis exuerant meretrices, ut naufragium fecisse viderentur. — V. 5. Omnis navigatio periculi plena est; sed in terra quoque naufragium facies, nisi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. Hunc sensum esse puto. τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀ. hinc sumsit *Nicarchus* Ep. III. ἀλλὰ νέοι πάνδημα τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε. — *Anaxilas* ap. *Athenaeum* XIII. p. 558. ubi meretrices cum fabulae monstris comparat, Σειρῆνα ἀποτετιλμένην vocat τὴν Θεανώ. Phryne autem, τὸν ναύκληρον, ait, λαβοῦσα κατεπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. Eleganter Corinthia meretrix ap. *Strabon.* VIII. p. 581. B. cum inertiae accusata esset, ἐγὼ μέντοι, inquit, ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ· cujus dicti acumen, vulgo male acceptum, explicuit *Valcken.* in Adoniaz. p. 338. C. — Pro ἐχθρότεραι Cod. Vat. loco priore ἐχθρότατοι habet.

LIX. (*LXV.*) Ex *Polluce* p. 501. *Stephanus* retulit in Append. Planud. p. 512. St. *17. W. In canem venaticum. Epitaphium catellae vide inter Ep. ἀδέσπ. DCCLV. sq. Tria Latinorum poëtarum in canes Epi-

grammata dedit *Brunck* in Anth. Lat. T. II. p. 291. sqq. — V. 1. corruptissimus ap. *Pollucem* et *Ursinum* p. 160.: ἧς αὖ καὶ φθιμένας λευκοστεόντα ἐπὶ τύμβῳ. Hic ἧ σεῦ legendum esse, non fugit *Stephanum* in fine Annott. Totum versum sic, ut *Br.* dedit, emendavit *Salmasius* in Plin. p. 223. B. nisi quod ἃ σεῦ voluit: *Lycas nomen canis venaticae, quae ὑγρεῦσα dicitur ab ardore et aviditate venandi, ut φονῶσα χεὶρ, caedis avida ac sitiens.* Hanc *Salmasii* emendationem et interpretationem assensu suo probare videtur *Br.*, qui merito dubitat, an ὑγρώεττης cum substantivo feminini generis construi possit. *Schneiderus* ὑγρώεττι suspicabatur; idque verum. Ut ab ὑγρώεις formatur ὑγρώεττης, (vide *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 175.) sic ab ὑγρότης (ὑγροτέρα. κυνηγός. *Hesychius.*) descendit ὑγρώεττις. — *Reines.* in Var. Lect. p. 689. λευκοστίκτῳ ἐπὶ τ. legit, idque de marmoreo tumulo interpretatur. Male.

LX. (*LXVI.*) Vat. Cod. p. 610. ἄδεσποτον, ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον. Edidit *Valcken.* in Adon. p. 199. C. et *Klotz.* inter carmina Musae Strat. nr. XLV. *Brunckius* haec notavit: „Perperam hoc Epigr. tribui *Simonidi*, cujus nec est, nec esse potest. Obiit enim hic „poëta ineunte Olymp. LXXVIII. Cyniscae autem victo„ria, quam demum mortuo patre Archidamo obtinuit, „post Ol. LXXXVII. obtigit. *Xenophon* in Agesilao re„fert, Lacedaemonium hunc regem Κυνίσκαν ἀδελφὴν οὖσαν „πεῖσαι ἁρματοτροφεῖν, καὶ ἐπιδεῖξαι, νικώσης αὐτῆς, ὅτι τὸ „θρέμμα τοῦτο οὐκ ἀνδραγαθίας, ἀλλὰ πλούτου ἐπίδειγμά ἐστι. „(Cum his conf. *Plutarch.* T. II. p. 222. B.) Epigr. hoc „innuit *Pausan.* p. 222. cujus olim cursim a me lecti, „prava interpunctio mihi fraudi fuit. Editorum notae „rem bene declarant.“ Haec ille. Ex loco *Pausaniae*, a *Br.* commemorato, L. III. 8. p. 360. ed. *Facii*, auctorem hujus Epigr. aut plane ignotum aut saltem incertum fuisse apparet: ὅτι γὰρ μὴ τῇ Κυνίσκᾳ τὸ ἐπίγραμμα ποιήσας ἔστιν ὅς — . Multa in Analectis non suis auctori-

bus tributa leguntur, quae in hoc commentario nostro diligenter notabimus. Futurus Anthologiae editor, ordine, qui *Brunckio* placuit, plane relicto, Vaticani codicis ope, multos hujus generis errores emendabit. — Non omittendus locus *Pausaniae* L. VI. 1. p. 453. ubi narratur, fuisse Olympiae Κυνίσκας εἰκόνα, Ἀπελλοῦ τέχνην· γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. — §. 139.] V. 3. τὴν δ' ἔστησα Cod. Vat. quod emendavit *Valcken.* l. c. — μόναν. Prima mulierum, quae in Olympicis certaminibus equorum celeritate certaverunt, Cynisca fuit. Post illam plures idem tentarunt. *Pausan.* III. 8. p. 222. Κυνίσκας δὲ ὕστερον, γυναιξὶ καὶ ἄλλαις καὶ μάλιστα ταῖς ἐκ Μακεδονίας γεγόνασιν Ὀλυμπιακαὶ νῖκαι, ὧν ἡ ἐπιφανεστέρα εἰς τὰς νίκας ἐστὶν αὐτῆς. Hic *Heynius* in Comment. Soc. reg. Tom. X. p. 102. corrigit: ἐκ Λακεδαιμονίας et αὐτῆς. *Inter quas mulieres victoriis maxime insignis fuit ipsa Cynisca.*

LXI. (*LXVII.*) Planud. p. 2. St. 4. W. *Ursinus* p. 161. In Theocriti pugilis statuam, qui Olympiae inter ephebos vicerat. Alias non commemoratur. — παλαισμοσύνας ἡνίοχον. *peritum pugilem.* Minerva ap. *Aristoph.* Nub. 602. αἰγίδος ἡνίοχος. Epigr. ἀδέσπ. DXXXVIII. Τιμόθεον κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. Vide *Wernsdorf.* ad Himer. Ecl. XXXVI. p. 315. et quae notavimus ad *Meleagri* Ep. III. — V. 3. Non minus fortem quam pulcrum. *Pindar.* Isthm. Z. 29. σθένει τ' ἔκπαγλος, ἰδεῖν τε μορφάεις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυᾶς. Ubi φυὰ pulcritudinem significat. Cf. *Valck.* ad Ammon. p. 87. *Koen.* ad Gregor. p. 155. Contra Glaucus de Hectore ap. *Homer.* Il. XVII. 142. Ἕκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. — V. 4. ἐστεφάνωσε πόλιν. Bene explicuit *Brod.* Cf. *Plin.* H. N. XVI. 4.

LXII. (*LXVIII.*) Bis legitur in Vat. Cod. Altero loco p. 166. *Anacreonti* tribuitur; altero p. 179. Si-

Digitized by Google

monidi. Hinc factum, ut *Leo Allatius* illud ederet inter *Simonidis* reliquias p. 215. *Barnesius* autem inter *Anacreontis* fragmenta referret p. 324. (*Fischer*. p. 480.) Eidem tribuit *Kusterus* T. I. p. 35. Sine auctoris nomine *Reisk*. Anth. p. 15. nr. 433. — V. 1. Στοίβου καί. Vat. loco pr. (*Barn. Kust.* qui praeterea καὶ exhibet.) Στρόμβου loco altero. (*Reisk.* Στρόμβον *Allat.*) Jam *Brunckium* audiamus: „In Vat. Cod. aut saltem in apogr. Buheriano „scriptum Στοίβου καὶ — illud καὶ explicat Salmasius, „*quod scilicet alias statuas posuisset Leocrates eidem Stroebo*. „At verum est παῖ, quod ex eodem cod. dedit *Leo Allatius*. — *Reiskius*, quem sequitur *Toup*. Ep. crit. p. 13. „(11. ed. Lipf.) e pravo apogr. Στρόμβου. Verum hujus „viri nomen in *Thucydide* deprehendit et mihi monstra„vit amicissimus studiorum meorum socius, qui mihi in „edenda horum analectorum dimidia parte egregiam „navavit operam, *Joh. Gottlob Schneider* . . . . Scriben„dum autem Στροίβου. Verba *Thucydidis* haec sunt p. 68, „μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ᾽ Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων „καὶ Αἰγινητῶν· καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν· καὶ ἐνίκων „Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ο λαβόντες, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπο„λιόρκουν Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. Bellum „hoc cum Aeginetis paulo fusius persequitur *Diodor*. „*Sic*. T. I. p. 463. quod Leocrate duce gestum ait, sed „quem πατρόθεν non indigetat. Incidit autem haec „Aeginetarum clades in Ol. LXXX. 2. Statuam autem „Mercurio dedicasse Leocratem adolescentem probabile „est, qua aetate palaestram frequentabat, et *Simonidi* „innotuit." Hactenus ille. — ἄγαλμα, quod Leocrates Mercurio dedicasse dicitur, Hermam fuisse, suspicatur *Reiskius*; hoc autem donum deo gratum esse, indicant verba, οὐκ ἔλαθες Χάριτας. καλλικόμους easdem Gratias vocavit *Stesichorus* in Orestia ap. *Schol*. in Arist. Pac. 797. — V. 3. Ἀκαδημείαν. Cod. Vat. *Allat. Reisk. Suidas* in ἐγοστῷ T. I. p. 35. τῷ ἐγκῶνι· ἐν Ἐπιγρ. Οὐκ ἔλαθε Χάριτας

Digitized by Google

Οὐδ' Ἀκαδημίαν πάλιν. τὴν ἐν ἐγκοιτῷ σ. κ. τ. κ. λ. Hanc *Suidae* lectionem τήνδ' ἐν ἐγκοιτῷ genuinam censebat *Kusterus*, qui sensum eliciebat hunc: *Sed beneficium hoc suum, quod cubito inscriptum gero, omnibus accedentibus narro.* Merito *Reiskius* de hujus interpretationis sinceritate dubitans, correxit: τῷδεν ἐγκοιτὴν σὺν — —. Perperam. Unice probanda est interpretatio *Toupii* in Epist. crit. p. 11. qui hanc statuam Mercurio a Leocrate in *sinu* sive *loco interiore* Academiae positam fuisse arbitratur: hoc ἐν ἐγκοιτῷ Ἀκαδημίας, *in ulnis almae matris*, poëtam vocare. ἐγκοιτὸς, ἐγκοῦνος, ἐγκάλαι tribuuntur iis rebus, quae aliquid intra se continent et complectuntur. *Aeschyl.* Prom. 1018. πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάζει. *Aristides* T. I. p. 458. οἱ λιμένες ποθοῦντες τὰς τῆς φιλτάτης πόλεως ἀγκάλας. *Oppian.* Hal. L. III. 33. εἰσόκεν ἄλμης Μητρὸς ἐν ἀγκοίνῃσι λιμενόμενοι δονέοντα. *Sallust.* Catil. 52. *alii intra moenia, in sinu urbis sunt hostes.* — V. 4. εὐεργεσίαν Vat. Cod. loco sec.

LXIII. (*LXIX.*) Vat. Cod. p. 611. ἐπὶ ἐξαμέτρῳ ἐναλλὰξ τότε κωμικὸν τετράμετρον δύο συλλαβαῖς λεῖπον καὶ τὸ ἀρχιλόχειον σκάζον τρίμετρον. Olpis Atheniensis Veneri, quam sibi in amore erga puerum favere cupit, tibias dedicat. Prius distichon excitavit *Salmas.* Exerc. Plin. p. 24. B. qui Ὦπις legit, et inde Latinum nomen *Vopisci* derivat; nec aliter *Leo Allatius*, qui integrum edidit p. 216. In Cod. λ superscriptum, nisi me fallit Goth. apogr. *Opis* rex Iapygum commemoratur ap. *Pausan.* X. 13. p. 830. Idem puellae nomen ap. *Herodot.* IV. 35. p. 296. — Tibias, ex arundine compactas, (vide *Salmas.* Exerc. Plin. p. 82. B. et *Harduin.* ad Plin. XVI. 24. T. II. p. 45.) *terrae filias* vocat; easque Opis, quia non sine arte factae erant, σὺν Ἡφαίστῳ τελέσαι dicitur; nisi forte ad arundinem aere vinctam respicitur.

Digitized by Google

LXIV. (*LXX.*) Ex *Hephaestione* de Metr. p. 64. et 66. venit in Fr. Lyr. *Ursini* p. 161. et Appendic. Planud. p. 513. St. *17. W. ubi sic exhibetur:

Ἴσθμια, δὶς Νεμέα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ·
Ἀριστοδάμας, Θρασύς, ἀλεῖος, πάλᾳ.

Hos versus *Jos. Scaliger* ad Eusebii Chron. p. 266. comparavit cum *Pausania* L. VI. 3. p. 457. ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασιν δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκών ἐστι τοῦ Ἀριστοδήμου τέχνη Δαιδάλου καὶ Σικυωνίου. unde ei enata est elegans v. tertii emendatio, quam *Br.* exhibuit. De veritate lectionis Ἀλεῖος dubitavit *Corsinus*, qui hoc Epigr. in Catal. Olymp. proferens, Ἄλεος scribendum censet, quoniam Eleus esse, et victoriam ex Isthmiis referre non poterat Aristodamus. Elei enim ab Isthmiis prohibebantur. Cf. *Pausan.* V. 2. p. 378. et *Corsin.* Diss. IV. nr. 2. *Alea* vero est Arcadiae oppidum. Vid. *Pausan.* p. 642. At hanc emendationem *Pausaniae* locus, paulo ante adscriptus, falsam esse arguit. Quare *Brunckius*, ex ingenio, ut arbitror, pro Ἴσθμια scripsit Πύθια, recepta distinctione *Dorvillii* in Vanno crit. p. 204. quem vide. *Cornelii de Pauw*, qui *Scaligeri* correctionem ignorabat, conjecturas memorare supersedeo. Ceterum Aristodamus luctae palmam reportavit Olympia Ol. XCIII. (vid. *Corsin.* p. 116.) unde apparet, hoc carmen junioris esse *Simonidis*. — οὐ πλάτει. Theseus Cercyonem superans κατεπάλαισεν αὐτὸν σοφίᾳ τὸ πλέον· παλαιστικὴν γὰρ εὗρε τέχνην Θησεὺς πρῶτος καὶ πάλης κατέστη ὕστερον ἀπ' ἐκείνου διδασκαλία· πρότερον δὲ ἐχρῶντο μεγέθει μόνον καὶ ῥώμῃ πρὸς τὰς πάλας. *Pausan.* I. 39. p. 94. Artis de immani robore victoriam cecinit *Theocritus* in Pollucis cum Amyco pugna, Eid. XXII. 80 sqq.

Digitized by Google

LXV. (*LXXI.*) Vat. Cod. p. 610. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ πεντάμετρον, καὶ δύο τρίμετροι, εἶτα ἑξάμετρον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Scriptum in Dandem, Argivum, quem Olympia vicisse constat Ol. LXXVII. ex *Eusebii* Chron. p. 40. ubi vide *Scaliger.* p. 428. *Diodor. Sicul.* XI. 53. p. 443. — V. 1. Δάνδις membranae et *Allat.* — V. 2. ἱππόβοτον Vat. Cod. et *Allat.* In apogr. Lips. ἱππόκροτον. Causa non erat, cur a lectione membranarum recederetur. Ἄργος ἱππόβοτον satis tuetur *Homer.* Il. β. 287. γ. 75. 258. Odyss. δ. 562. — T. 140.] V. 4. δύο *Allat.* Νεμέᾳ Vat. et *Allat.* — V. 5. ἐννέ. *Allat.*

LXVI. (*LXXII.*) *Pausan.* VI. 9. p. 474. Παρά γε τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου. τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε· Πατρὶς — —. Hinc receptum in *Ursini* Fr. Lyr. p. 160. et Append. Planud. p. 513. St. *17. W. Philonis, Corcyraei, ἐν παιδὶ δρόμῳ νενικηκότος, mentionem facit *Pausan.* VI. 14. p. 488. Philonis pugilis *Christodor.* in Ecphr. 229. Pro νίκῃ *Amasaeus* legisse videtur νικῶ, idque procul dubio verum existimat *Br.* Idem *Sylburgius* judicavit.

LXVII. (*LXXIII.*) Planud. p. 2. St. 5. W. *Ursin.* p. 161. In Diophonem, Philonis (illius fortasse, quem praec. carmen celebrat) filium, qui quinquertio vicerat. Vide *Brodaeum.* De πεντάθλῳ notum est Epigr. inter ἀδέσπ. CCCCLIV. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκροντος ἐρωή, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

LXVIII. (*LXXIV.*) Planud. p. 195. St. 284. W. In Casmylum, Euagorae fil., Rhodium, pugilem. Habetur ap. *Ursinum* p. 161.

LXIX. (*LXXV.*) Vat. Cod. p. 611. ἐπὶ ἑξαμέτρῳ ἐννεασύλλαβον. Edidit *Leo Allatius* p. 216. Vers. 1 — 4. profert *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 404. Celebrantur victoriae Nicolaïdae Corinthii, e variis certami-

tibus repertae. — V. 1. ἐν νίκᾳ Cod. quod tacite correxit Allat. Νικολάδαι idem. Alias hoc nomen Νικολαΐδας scribi, notavit Brunck. Ap. Pausan. VI. 10. p. 476. commemoratur Ἴακος ὁ Νικολαΐδα Ταραντῖνος, qui quinquertio vicerat. — V. 3. „Scriptum in Cod. ἐξήκοντ' ἀμφορεῦς ἐλαίου. Absurde. In Panathenaeis singulae olei amphorae singulis dabantur victoribus. Vide Meursi. de hoc festo c. XI. Hanc tamen lectionem tuetur Salmasi. in notis ad dedicat. statuae Regillae p. 87. scribens ob metrum ἐξήκοντ' ἀμφορεῦς, immemor correctionis, quam ipse margini alleverat hujus epigr. ἐξῆς δ' ἀμφιφορεῖς.“ Haec Brunckius; qui fallitur, cum lectionem in cod. esse ait, quae Salmasio debetur. Is enim h. v. sic laudat in Homil. H. I. p. 171. A. In Vat. membranis legitur ἐξήκοντ' ἀμφιφορεῖς ἐλαίου. ut et Lips. habet apogr. et Scaliger, qui hoc distichon profert ad Hieronym. Chron. p. 92. Ἀμφιφορεύς· ὁ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δυνάμενος φέρεσθαι. Athen. XI. p. 501. Idem quod ἀμφορεύς. Vide Schol. Apoll. Rh. IV. 1770. et Schol. Pindari Nem. X. p. 414[a]. In pompa Dionysiaca Ptolemaei circumferebantur ἀμφορεῖς Παναθηναϊκοὶ δεκαέξ. ap. Athen. V. p. 199. unde colligas, formam has amphoras habuisse peculiarem. Brunckii lectioni cum res ipsa, tum ea, quae sequuntur, probabilitatem conciliant: τρὶς ἐπισχερώ. — V. 6. corruptissimus; in quo sanando Br. se frustra laborasse fatetur. Mihi varia tentanti haec emendatio sese obtulit:

Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέῳ τρὶς ἐπισχερώ, ἦχι πίνονται
Ἀντῷ Πογχεμέδοντος ἄεθλα.

In his a Cod. scriptura proxime absunt saltem haec: ἀντηποντομεδοντεςαεθλα. In fine hexametri alius fortasse, me acutior, melius quid invenerit. Facit huc Pindarus Isthm. A. 44. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι, Ἰσθμῷ τε ζαθέᾳ — περιστέλλων ἀοιδάν. Neptuno Isthmia sacra fuisse, nemo ignorat. — In Cod. Lips. ζαθέῳ legitur et πον' ἄθλα. in marg. ἀμφὶ θαλ.

— V. 8. Πελλάνᾳ. De gymnicis certaminibus Pellanae celebratis, ubi victores χλαίνας accipiebant, conf. *Schol. Pindar.* Ol. IX. 148. XIII. 155. Nemea X. 82. — ἐν Λυκαίῳ. Lycaon in monte Lycaeo certamina in Jovis honorem instituisse dicitur, de quibus vide *Pausan.* VIII. 2. p. 600. Idem stadium, quod prope Panis lucum erat, describit VIII. 38. p. 678. — V. 9. καὶ Τεγέᾳ *Brunck.* ex conjectura dedit. In cod. legitur καὶ Νεμέᾳ, quod e praecedente hexametro repetitum est. De certaminibus Tegeae celebratis vid. *Schol. Pindar.* Nem. X. 87. In Aegina erant τὰ Αἰάκεια, Aeaci festum, ubi victoribus amphora erat proposita, unde ὑγρὸν ἀμφορίτης. Originem certaminis narrat *Apollon. Rh.* IV. 1765. sqq. — Ἐπιδαύρῳ. in Aesculapii festo. *Schol. Pindari* Nem. V. 96. — Ludos solemnes Megarensium, Διόκλεια appellatos (vid. *Schol. Theocr.* XII. 29.) et Πύθια commemorat *Schol. Pindari* Ol. XIII. 156. — V. 11. καὶ non agnoscit Cod. Vat. et *Allat. Reiskius* ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ corrigit. De certaminibus Phliunte celebratis aliunde vix constat. *Pindari* verba Nem. VI. 71.:

βοτάνα τέ νιν
ποθ' ἁ λέοντος νικάσαντ'
ἤρεψ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Schol. de Nemeis certaminibus interpretatur. Nescio, quam recte.

¶. 141.] *LXX.* (*LXXVI.*) Vat. Cod. p. 613. Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου τῶν αὐτῶν τετραμέτρων τετράμετρον. ὅμοιον τῷ· ὦ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τερείνη· μιᾷ δὲ μόνῃ συλλαβῇ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον, ἀλλ' ἀνάπαιστον. Secundum hanc inscriptionem hoc carmen editum est inter Ep. *Callimachi* p. 318. ed. *Ernest.* *Simonidi* autem vindicavit *T. Hemsterhus.* ad *Aristoph.* Plut.

p. 334. et in *Addendis* ad *Lucian.* T. I. p. 82. laudans testem idoneum *Stephanum Byz.* v. Ἀκαμάντιον — ἐνικλεὶ καὶ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης. Fefellit nimirum viros doctos lemma Codicis, cujus pars prior, Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκασύλλαβον, ad *Callimachi* Epigr. pertinuit, quod in Cod. deest. Ad nostrum autem faciunt verba Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου. Metrum est, ut in *Archiloch.* fr. XXIV. et XXVII. tetrameter dactylicus cum ithyphallico; hunc excipit versus asynartetus, compositus ex penthemimere jambica, et dactylico logaoedico; cujus haec est ratio:

⏑ – ⏑ – – | – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Scriptum est hoc carmen in victoriam, a tribu Acamantide ex Dionysiis reportatam, Antigene chorum docente, Aristone Argivo tibiis canente, Hipponico sumtus praebente. — V. 1. Cod. δεφυλῆς, quod *Andreas Dacierius* in διφ. mutabat, metro repugnante. *Jam saepe Horae in choris tribus Acamantidis ad dithyrambos acclamarunt*, *Schneiderus* in Vita Pindari p. 25. Ὧραι Διονυσιάδες interpretatur de festo, solenni tempore redeunte, comparatque Διὸς ὥρας ap. *Pindar.* Ol. IV. 3., *cyclum Olympiadum*; et Pyth. II. 34. κάρυκες ὡρᾶν, *praecones in sacris certaminibus*. Sensum igitur esse, eandem tribum jam saepe in certaminibus cyclicis vicisse. Haud scio tamen, an poëta ipsas deas significare voluerit. Certe Baccho, sicuti simul cum Gratiis colebatur, (cf. *Pausan.* V. 14. p. 413.) ita cum Horis quoque magna fuit conjunctio. *Philochorus* ap. *Athen.* II. p. 38. C. D. Amphictyonem narrat ἱδρύσασθαι βωμὸν ὀρθοῦ Διονύσου ἐν τῷ τῶν Ὡρῶν ἱερῷ. Idem Athenienses narrat Horas singulari honore affecisse, ap. *Athen.* XIV. p. 656. A. — V. 2. κισσόλυξαν in Cod. esse ait *Dorvill.* ad Charit. p. 278. quod verum esse dubito. In apogr. Goth. certe κισσολοῦξαν. — V. 3. μίτραισι δὲ ipsa est Cod. lectio, recte ab *Ernesto* restituta pro τε, μίτραι, nihil diversae a ταινίαις, quibus victorum in cer-

taminibus tempora ornabantur, ut praeter alios docuit *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XVII. p. 101. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 246. Non igitur opus est conjectura *Koelerі*, qui in Not. ad *Simonidis* Carmen de Mulier. p. 72. μέγρωσι tentat. — V. 5. βαθύχαιον Cod. et mox ἐδήσατο, quod *Bentl.* metri causa in ἐδήσαντο mutavit. In apogr. *Ruhnk.* vir doctus pro κείνους emendavit οἷος δ' —, quod non intelligo. Pro ἐδίδαξεν, quod in Cod. habetur, alii ἐδίδαξεν legunt. Ἀντιγένης dithyrambi, quo ille chorus vicerat, auctor, non fabulae scriptor, ut *Bentlejus* ait. — V. 7. In Codice εὖ δ' ἐτίθην εἰ τό. quod *Salmasius* inter describendum emendasse videtur. Sensus est, Aristonem, tibiis Doricis usum, choro accinuisse, ejusque adeo cantum juvisse. Nihil hic vidit *Anna Fabri*, quae Δωρίοις ἐρέτοις inepte corrigit. τιθηνευόμενος. τρεφόμενος. ἀσκῶν. *Hesych.* *Sophocl.* in Oed. Col. 1049. οὗ πότνια σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη. ἐπιμελοῦνται καὶ ἀξιοῦνται θεραπείας. *Schol.* Noster infra Ep. CVI. βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα. Fortasse γλυκερὰν ὄπα ad ipsius Aristonis vocem referendum est, quam ille excoluisse et elaborasse dicatur. Et hanc interpretationem fere meliorem puto. — V. 9. κύκλων Cod. quod *Anna Fabri* emendavit. Sic ipse chorus appellatur, qui dithyrambum canit. Hinc dithyramborum auctores κυκλίων χορῶν ποιηταὶ appellabantur, ut *Cinesias* ap. *Aelian.* V. H. X. 6. et κυκλιοδιδάσκαλοι ap. *Aristoph.* Aves 1403. ubi vide quos laudat *Beckius.* — V. 10. Στεφάνους Cod. et in fine vers. φορηθείς. 'Hipponicum, qui sumtus praebuerat, (minus recte *Bentlejus* eum *duxisse chorum* ait) quia victoria maxime ad eum spectabat, Gratiarum curru vehi, poëta ait. Χάριτες enim, ut saepe est ap. *Pindarum*, victoriam tribuere putantur. *Hemsterhusius*, qui hunc versum attigit ad *Lucian.* T. I. p. 28. accipere maluit de viro *omnibus gratiis instructissimo.* Exemplis ab eo allatis addendum hoc *Sapphus* ap. *Himerium* Orat. I. 4. p. 350. ἄγει καὶ Ἀφροδίτην ἐφ'

Digitized by Google

ἅρμα Χαρίτων. — V. 11. 12. abest ab edit. *Annae Fabri;* addidit *Bentl.* εὐθρόνιδος et ἅρμα καινόν. Cod. — Versu posito Cod. θῆκαν ἰοστεφάνων θεῶν ἕ. Μ. quae *Bentlejus* sic transposuit. Qua transpositione quid metrum juvetur, non video: Μουσᾶν prorsus abundare suspicor; quo omisso versus exit dactylicus logaoedicus ex dipodia dactylica, et dimetro trochaico brachycatalectico (vide *Hermann.* de Metr. p. 286.):

θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι.

His interpretationis causa Μουσᾶν est additum.

LXXI. (*LXXVII.*) Cod. Vat. p. 609. unde dedit *Leo Allatius* p. 216. Hic notavit *Brunckius:* „Quae his „Simonidea leguntur, non sunt omnia ejusdem homi„nis: cognomines enim fuere plures .... Nescio cujus „sit hoc Epigramma. Non profecto *Simonidis* avi, qui „ex vivis abierat, antequam natus esset Dorieus; nec „nepotis fuerit, si verum est, quod ait *Suidas,* illum „ante Peloponnesiacum bellum vixisse. Nam Dorieus „Olymp. LXXXVIII. secundam ex tribus Olympicam „palmam adeptus est, et Ol. XCII. 1. qui erat Pelo„ponnesiaci belli XX. Thuriis navibus praefectus fuit „contra Athenienses." Haec ille. Ad Dorieum cognoscendum facit inprimis *Pausanias* VI. 7. p. 469. Δωριεῖ τῷ Διαγόρου παρεξῆς Ὀλυμπιάσιν Ἰσθμίων μὲν γεγόνασιν ὀκτὼ νῖκαι, Νεμείων δὲ ἀποδέουσαι μιᾶς ἐς τὰς ὀκτώ. λέγεται δὲ καὶ ὡς Πύθια ἀνέλοιτο ἀκονιτί. ἀνηγορεύοντο δὲ οὗτός τε καὶ ὁ Πεισίδωρος Θούριοι, διωχθέντες ὑπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἐς Ἰταλίαν παρὰ Θουρίους ἀπελθόντες. χρόνῳ δὲ ὕστερον κατῆλθεν ὁ Δωριεὺς ἐς Ῥόδον. Quae sequuntur, quamvis memoratu dignissima, ad nostrum tamen carmen illustrandum nihil faciunt. Cf. *Thucyd.* L. VIII. 35. et *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* XIII. 38. p. 570. et 45. p. 575. *Meurs.* Lect. Att. L. III. c. 13. *Victor.* ad Aristot. Rhetor. I. 2. p. 49. — In lemmate legitur, metrum esse

Digitized by Google

συντόμετρον ὑποχρηματικόν. Hoc quid sit, ignoro. Secundus versus asynartetus est ex penthemimere dactylica et dimetro jambico acatalectico; primus, ni fallor, asynartetus est, compositus ex ordine dactylico catalectico in disyllabum cum anacrusi jambica, et ithyphallico (vide *Hermann.* de Metr. p. 383.):

◡ – ◡◡ – ◡◡ – ◡ | – ◡ – ◡ – ◡

Hoc ut recte fiat, in voce Θούριος admittenda synizesis. Tertius versus est jambicus tetrameter brachycatalecticus, secundum emendationem Brunckianam; nam in Cod. legitur: πόλλ' ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

LXXII. (*LXXVIII.*) Planud. p. 195. St. 284. W. in Milonis statuam. Milo ex Simonidis aequalibus fuit; quippe qui primam palmam adeptus est Ol. LXII. Veterum de eo loca collegit *Simson* in Chron. an. 3473. — Pro ἑπτάκι Aldina pr. et Ascens. ἑπτὰ habet. In numero victoriarum Milonis discrepat *Pausanias* VI. 14. p. 486. qui sex numerat: ἀφίκετο δὲ καὶ ἕβδομον παλαίσων ἐς Ὀλυμπίαν· ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐγένετο οἷός τε καταπαλαῖσαι Τιμασίθεον πολίτην τε ὄντα αὐτῷ καὶ ἡλικίᾳ νέον. *Eusebius* in Chron. p. 41. ad Ol. LXII. ὃς νικᾷ Ὀλύμπια ἑξάκις. ubi vide *Scaliger.* qui hoc distichon excitat. — Quod de athleta, qui dejicitur, proprie usurpatur, εἰς γόνυ πίπτειν, eleganter translatum est ad alia; ut πόλιν βάλλειν εἰς γόνυ dixit *Herodot.* V. 27. p. 450. ubi vide Intpp.

LXXIII. (*LXXIX.*) Vat. Cod. p. 180. unde edidit *Leo Allat.* p. 214. et *Reiske* in Anth. p. 28. nr. 469. qui hunc verborum lusum *Simonide* prorsus indignum judicat. — V. 1. in Cod. est σωτῆρι, quo etiam lemma spectat: ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσου καὶ Σωσοῦς. Metro timentes Viri docti σωτήρια et σῶτερ σοὶ emendarunt; sed frustra. Brevis syllabae extra caesuram productae exempla in Anthologiae carminibus multa sunt obvia. Vide *Brunck.* in Lectt. p. 199. — *Reiskius* ex marg. apogr. Lips. σωτήρια τόνδ' ἐν. arripuit.

LXXIV. (*LXXX.*) Servavit *Diogen. Laërt.* IV. 45. p. 259. γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀρκεσίλαοι· ποιητὴς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἄλλος ἐλεγείας, ἕτερος ἀγαλματοποιός· εἰς ὃν καὶ Σιμωνίδης ἐπίγραμμα τουτί· Ἀρτέμιδος . . . . *Urſinus* p. 165. Scriptum in Dianae ſtatuam, Arceſilai opus, qui pro eo ducentarum drachm. mercedem accepit. — V. 1. pro δ' ἄρ' vulgo γὰρ legitur. — Sequ. verſu gravius eſt vitium in *Diogenis* libris — τῶν ἐπίσημ' Ἄρατος. Hujus lectionis patrocinium, quod mireris, ſuscipere conatus eſt *Salmaſius*, cui *Menagius* metri rationem opponit. (Conf. *Erneſt.* ad Callim. p. 337.) De quinque a totidem criticis tentatis conjecturis, quae in *Menagii* commentario afferuntur, nulla eſt, quae in cenſum venire poſſit. Nec *Brunckii* lectio, quae mera conjectura eſt, habet, quo ſe magnopere commendet. Praeclare *Heynius* in comment. Soc. reg. Tom. X. p. 105. *Tentarunt locum alii ap. Menagium. An navigium poculumve in Pariorum drachmis expreſſum fuerit, ignoro: caprum occurrere bene novi, adeoque deliberandum, ſitne legendum:* τῶν ἐπίσημα τράγος. — ¶. 142.] Eximie hunc Arceſilaum celebrat poëta, tanquam ipſis Minervae manibus formatum artificem. Ceterum Arceſilaum Parium laudat *Plin.* T. II. p. 703. ſed ut pictorem; eundem fuiſſe, cujus tabulam pictam commemorat *Pauſan.* I. 1. p. 4. Alios ejusdem nominis artifices vide ap. *Junium* in Catal. — Pro ἐποίησεν Urſinus ἐτεύχεν habet.

LXXV. (*LXXXI.*) In primis Vat. Cod. paginis ſine lectionis varietate legitur; et in Planud. p. 296. St. 436. W. *Urſinus* p. 166. Scopae Baccham deſcripſit *Calliſtratus* in Statuis II. p. 891. ſq. ad quem notavi nonnulla in Exercit. critic. T. II. p. 11. ſq. Nec hoc diſtichon veteris eſt illius *Simonidis*, qui Scopae florem videre non potuit.

LXXVI. (*LXXXII.*) Apud *Pauſan.* X. 27. p. 866. *Urſin.* p. 165. Deſcripta tabula Iliaca, κατὰ ταῦτα τῆς

γραφῆς, inquit, καὶ ἐλεγεῖον ἐστι Σιμωνίδου· Γράψε .... Huc pertinere glossam *Hesychii*, Θάσιος παῖς Ἀγλαοφῶντος, ibique γόνος scribendum esse, putavit *Wasse* ad *Thucyd.* L. I. 100. p. 377. ed. Bip. non assentiente *Hemsterhusio*. In Cod. Vat. p. 474. unde illud tanquam ineditum protulit *Luc. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 133. insigni cum varietate legitur: Γράψεν' Ἀρίγνωτος –. Sq. versu autem ᾗδεν. Mira lectio, cujus origo non tam facilis est intellectu. Polygnotum Trojae excidium pinxisse in porticu, satis constat. Arignotus quidam occurrit ap. *Pausan.* II. 27. p. 172. Thrasymedis Parii sculptoris pater, qui ipse an sculptor pictorve fuerit, non constat.

LXXVII. (*LXXXIII.*) Planud. p. 302. St. 442. W. Vulgo ἄδηλον. In Florentina nihil superscriptum. Praecedit autem Epigr. *Simonidis*. Huic *Br.* tribuisse videtur propter Ep. (LXXXIV.) quod nostri esse Planudes et membranae testantur. Fuit *Cimon* inter primos artis pictoriae auctores, quippe qui Eumari, marem feminamque primum discernentis, *inventa excoluisse* dicitur ap. *Plin.* XXXV. 34. p. 690. Ejus nomen, in Κίμων depravatum, *Perizonius* restituit *Aeliano* V. H. VIII. 8. qui Cimonis aevo τὴν γραφικὴν τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν fuisse, eleganter dicit. Eum aequalium suorum calumniis laborasse, ex hoc epigrammate suspicari licet.

LXXVIII. (*LXXXIV.*) Vat. Cod. p. 480. *Planud.* p. 361. St. 500. W. De quibus portis hic agatur, ignoramus. De Dionysio pictore vide *Junium* in Catal. p. 79. et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 3.

LXXIX. (*LXXXV.*) Vat. Cod. p. 610. sine auctoris nomine. Ut ἄδηλον edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. 232. *Simonidi Brunckius* videtur attribuisse propter Ep. sequ. ubi ejusdem Iphionis fit mentio. Corrigendum videtur:

Ἴφίων τόδ' ἔγραψεν – – –

De Iphione aliunde non constat.

LXXX.

Digitized by Google

LXXX. (*LXXXVI.*) Vat. Cod. p. 480. Planud. p. 302. St. 442. W. *Urfin.* p. 166.

LXXXI. (*LXXXVII.*) Hoc diftichon unde fumferit *Brunckius*, lectores non monuit. In Anthologia Vat. Codicis non magis habetur, quam in Planudea. Fortaffe alii ejus fedem, quam fruftra quaefivi, indagabunt.

T. 143.] *LXXXII.* (*LXXXVIII.*) Vat. Cod. p. 179. Hinc edidit *Leo Allatius* p. 214. *Reisk.* in Anthol. p. 27. nr. 465. In Cytonem, Corinthium, ut videtur, qui victoria quadam parta Phoebo dona dedicaverat. Obfcurius eft epigramma nec valde felicis venae. *Reiskius* a titulo δέσποτα, qui Cytoni tribuitur, apparere judicat, non veteris, fed recentioris cujusdam poëtae effe. Veteres enim nonnifi numina hac appellatione ornabant. Cf. *Eurip.* Hipp. 88. ubi *Valckenarius* p. 175. E. notavit, Graecos ne deos quidem, quamvis dominos effe omnium rerum ac moderatores agnofcerent, libenter δεσπότας appellaffe. — V. 1. τοι Cod. τοῖς in Cod. Menag. corrigitur. *Allatius* et δῶρον exhibet, et verba ὧδε χαρίεντα omittit. Idem vitiofe καλλιφόρου. Non fatis video, cur *Reiskius* ἀγορὴν de panegyri Deliaca interpretetur. Dedicaverat Cyton, in victoriae fuae memoriam, dona quaedam in Apollinis templo, in foro exftructo, unde ipfe deus τῆς ἀγορῆς πρύτανις vocatur. Tale quid de Diana *Sophocles* in Oedip. Tyr. 161. Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα θάσσει. Corinthi, ubi haec donaria forte funt pofita, Apollinis ftatua ex aere fuit in foro, Ἀπόλλων ἐπίκλησιν Κλάριος. *Paufan.* II. 2. p. 116. — V. 3. Κόρινθον. Cod. Senfus effe videtur, *et peregrini et cives Corinthi te propter beneficium, quo civitatem victorias reportando mactafti, laudant.* Molefta tamen verba, δέσποτα τοῖς στεφάνοις, ab interpolatoris, mutilum verfum explere conantis, prava fedulitate profecta fufpicor.

LXXXIII. (*LXXXIX.*) Planud. p. 302. St. 442. W. ubi *Simonidi* tribuitur. Veteris effe non patiuntur ra-

tiones chronologicae, cum Colossum positum esse constet Ol. CXXIV. Cf. *Polyb.* V. 88. et *Scaligerum* ad Hieron. Chron. p. 137. Hoc nostrum distichon Colosso insculptum fuisse, tradit *Constant. Porphyrog.* de Adm. Imp. p. 172. ed. *Bandur.* quod verum esse negat *Maffei* in Crit. Lapid. p. 31. sq. cum illa statua basin non habuerit. Ineptum quoque esse additamentum ἐν Ῥόδῳ, cum quisque videret, ubi posita esset statua. Pro ὀκτάκις δέκα *Strabo* XIV. p. 964. B. ἑπτάκις δέκα legit; in qua mensura *Straboni* convenit cum *Plinio* XXXIV. 18. T. II. p. 647. *Solis colossus Rhodi, quem fecerat Chares Lindius, Lysippi supradicti discipulus. Septuaginta cubitorum altitudinis fuit.* Quod nostra lectio *Lacheti*, alia *Chareti* tribuit. Nam ap. *Strabon.* l. c. Χάρης ἐποίει legitur; unde *Eustath.* ad *Dionys.* Perieg. 505. p. 72. *Brunckius* cum *Harduino*, Charetem hoc opus inchoasse, Lachetem perfecisse, judicat; unde diversitas traditionis originem duxit. Eadem ratione jam *Meursius* difficultatem expedire tentavit in Rhod. I. 15. Caussam, cur Chares sibi post opus inchoatum mortem consciverit, narrat *Sext. Empir.* adv. Mathem. VII. p. 391. Non erat igitur, cur *Raderus* ad *Martial.* I. Ep. LXXI. p. 146. lectioni Χάρης patrocinaretur.

LXXXIV. (XC.) Planud. p. 331. St. 470. W. Σιμωνίδου. *Ursinus* p. 166. *Athenaeus* L. XIII. p. 591. A. ὁ Πραξιτέλης, ὁ ἀγαλματοποιὸς, ἐρῶν αὐτῆς (Φρύνης), τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς ἐπλάσατο καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψε· Πραξιτέλης.... Quae verba *Brunckius* non ita accipienda esse monet, ut Praxiteles ipse elegorum auctor habeatur; quamvis nec *Simonidis* sint habendi, cujus aetas cum Phrynes aetate non convenit. De hoc *Praxitelis* Amore, quem inter praestantissima sua opera ipse censebat artifex, vide *Pausan.* I. 20. p. 46. — V. 1. Argutum hoc: Praxiteles Amorem, cujus telis flagrabat, repraesentavit ita, ut ejus spe-

ciem ad exemplum, suo animo impressum, adumbraret. Hanc sententiam expressit *Julian.* Ep. XII. αὐτὸν γὰρ τὸν Ἔρωτα τὸν ἔνδοθι κινούμενόν με Χαλκιόσας, Φρύνη δῶκε γέρας φιλίης. Phryne ipsi vicissim pro Amore amorem rependit. μισθὸν ἐμοῖο *Athen.* Ipse deus loquitur. — φίλτρα δὲ βάλλω Οὐκέτ' ὀϊστεύων — *Athen.* quod alteri lectioni praeferendum non videtur. Amor desiderio et cupidine implet pectora intuentium. ἀτενιζόμενος. Qui rectis oculis aliquid intuentur, ἀτενίζειν dicuntur. *Posidippus* Anal. T. II. p. 528. τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας. *Synesius* Epist. I. ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. *Lucian.* T. III. p. 370. οὐκ ἀτενίσει τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες.

LXXXV. (*XCI.*) Ex Cod. Vat. p. 612. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: ἐπὶ τῷ τετραμέτρῳ τρίμετρον. Metrum prioris versus est, ut in Epigr. (LXXVI.) tetrameter dactylicus cum ithyphallico, quem excipit versus jambicus trimeter catalecticus. — Scriptum in Xanthippen, Archenautis conjugem, ex Periandri, tyranni, genere ortam. — V. 1. *Allatius* contra Cod. fidem ἄρχειν αὐθίω. De hoc homine nihil mihi compertum est, nec de ejus uxore. De Periandro omnia nota. — V. 3. *Allatius* vitiose: Περιάνδρου κ. ὑπὸ τοῦθ' ὑψιπύργου Σ. λ. θέρμ' ἔχων κ. In Codice τέρμ' ἔχων legitur. Vera videtur emendatio, ἕρμ' ἔχων, cujuscunque sit. *Homerus* principarum sive principes urbis ἕρμα πόληος appellat in Od. ψ. 121. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ. ubi *Eustath.* p. 806. 34. τὰ στηρίγματα ὡς ἀπὸ τῶν κατὰ τὰς νῆας ἑρμάτων — ἢ καὶ ἄλλως τὰ κατὰ τοὺς στύλους καὶ κίονας ἑδράσματα. Sarpedonem a Patroclo interemtum plorabant Trojani — ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος Ἔσκεν. Il. π. 549. Comparant *Scholia* Pindaricum ἔρεισμ' Ἀκράγαντος Olymp. II. 12. Qui maxime pervulgatam vocis ἕρμα significationem, de *saburra* usurpatae, meminerint, tyrannum civitatis imperium fortibus manibus tenen-

Digitized by Google

tem, caventemque, ne civiles procellae remp. ſubvertant, non inelegantcr ἕρμα πόληος appellatum fatebuntur. *Phanias* regulam, quae manum, quo minus a recta linea aberret, impedit, ἕρμα πορείας σαμοθέτω vocat in Ep. III. T. II. p. 52.

LXXXVI. (*XCII.*) Ex Cod. Vat. p. 286. primus hoc carmen edidit *Leo Allatius* p. 215. cum lemmate: εἴς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυηγήσαντα. *Holſten.* ad Stephan. Byz. p. 83. *Heringa* in Obſſ. crit. p. 266. *Reiske* in Anth. p. 134. nr. 703. qui hujus carminis emendationem infelici ſucceſſu tentavit. Dubitari non poteſt, quin poëta primo diſticho rupem Geraneam alloquatur, quam inter Megaram et Corinthum ſitam eſſe tradit *Stephanus*. Prominebat autem in mare, ut ex Inus fabula apparet, quae Athamantem fugiens inde cum Melicerta deſiluit. Hic igitur naufragium fecerat is, cujus mortem poëta deplorat. In ἠερίη multa fruſtra tentavit *Reiskius*, cum ſit *alta*, *aëria rupes*, quam ad Iſtrum potius et Scythas, quam ad Mare Aegaeum ſitam eſſe optat *Simonides*. Nihil hic difficultatis video, quae tum demum exſiſtit, ubi ὤφελες cum *Reiskio* ad naufragum referas. Ceterum idem probe vidit, pro ὤφελεν, quod eſt in Cod., ὤφελες legendum eſſe. Sic etiam *Salmaſius* dedit ex conjectura in Exercit. Plin. p. 98. D. ubi duo priora diſticha emendatiora exhibet; unde eadem repetivit *L. Holſten.* ad Steph. p. 201. — Mox Cod. Ἰστρεον (ου supra scriptum) Ἴστρεον habet *Allatius*; reliqui Ἴστρεου. — V. 2. *Reiskius* male ἐν Σκύθ. corrigit, quamquam eum non fugiebat, ſenſum eſſe, *Tanain longo tractu e Scythis deſcendentem*. *Heringa* ἐς Σκυθέων emendavit. — V. 4. ἀγνέα νειφομένας ἀμφὶ μὲ θουριάδας. Codex. *Allat.* *Holſten.* Hic tamen μεθουριάδας habet, quod *Reiskius* pro genuina lectione arripuit, ſcribens: Αἰνέα (ſive Δεινία) ν. ἀμφὶ Μεθουριάδας. *o Aenea circa inſulas Methuriadas ni-*

Digitized by Google

vibus pressas. — ἄγκεα. *Salmas.* emendavit, et *Heringa.* Gravius vitium, nomini proprio in fine versus inhaerens, feliciter emendavit *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 307. ἀμφὶ Μολουριάδος. Cujus veritatem evincit *Schol. Pindari* p. 428. Ἰνὼ — διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα, καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος (scr. Μολουρίδος ex *Tzetza* in *Lycophr.* v. 229.) ἥλλετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. Praeter *Strabonem*, cujus loca *Hemsterhusius* collegit, harum rupium situm descripsit *Pausan.* I. 44. p. 108. — V. 5. βορείαν *Allat.* Βαρεῖαν *Holsten.* Initio versus *Reiskius*, qui poëtam cum naufrago loqui temere arbitrabatur, scripsit, νῦν δέ σὺ μὲν πόντῳ — — —.

¶. 144.] *LXXXVII.* (*XCIII.*) Ex Vat. Cod. p. 288. protulit *Allatius* p. 215. *Reiske* in Jensianis p. 136. nr. 705. — V. 1. Σινώπεος Cod. Σινώπεως *Allat.* et *Reisk.* — Deinde ὑπέθηκεν *Jens.* quem errorem *R.* correxit.

LXXXVIII. (*XCIV.*) Codex Vat. p. 288. *Allatius* p. 215. *Reiskius* inter Jensiana nr. 746. p. 153. Megaclis nomen inter Athenienses illustrissimum. Vide *Herodot.* I. 59. 60. VI. 125. 127. et 131. Non minus illustre nomen Calliae; quo item plures usi sunt, quos enumeravit *Palmerius* in Exerc. crit. p. 754. et in nota, eruditionis plena, *Perizon.* ad Aelian. V. H. XIV. 16. Cum his conf. *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 480. Ad quod factum hoc distichon referendum sit, mihi quidem non constat. Megaclem, cujus mortem poëta commemorat, *Reiskius* pro Calliae filio habet; quod certe non necesse est.

LXXXIX. (*XCV.*) Planud. p. 256. St. 370. W. *Ursinus* p. 162. Inter *Jensiana* repetivit *Reiske* p. 135. nr. 706. In Vat. Cod. legitur p. 288. In Clisthenem, qui in ponto Euxino perierat. Inscriptum cenotaphio;

Digitized by Google

unde: σῶμα μὲν ἀλλοδ. κ. κ. ut quidem in Planudea scribitur. In Vat. Cod. σῆμα legitur. Hoc arripuit *Reiske*, qui praeterea ἀμοδαπὴ corrigit. In sensu argutatur, cum κεύθει per ἔχει explicat. Fatendum tamen est; parum concinnam esse antithesin in hoc disticho: Corpus tuum peregrina quidem condit terra, periisti autem in mari nigro. Auxilium feres poëtae, verba ἐν δὲ — πλαζόμενον uncinis coërcendo; quo facto sensus evadet melior. Hoc tibi quidem contigit, ut humareris; reditum in patriam autem fatum negavit. — V. 2. κῆρ et κὴρ in Planud. μοῖρα praebuit Vat. Cod. — V. 4. ἤμβροτες. Planud. Quod cur *Reiskius* membranarum lectioni ἤμπλακες praetulerit, ignoro. — ἐπ' Vat. ἐς Planud.

XC. (*XCVI.*) Cod. Vat. p. 288. Primus edidit *Allatius* p. 215. *Reiskius* in Jens. nr. 747. p. 153. Hinc, ut videtur, prolatum a Cl. *Goens* in Not. ad Porphyr. de Antr. Nymph. p. 69. In Cleodamum quendam, Diphili filium, qui, in Thracum insidias incidens, cum fugam capessere nollet, interfectus est. Inepte lemmatis in Cod. auctor ex uno nobis duos fecit: εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρᾳκῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέεννον Διφίλου υἱόν. — V. 1. Κλεόδημον Cod. Vat. et *Allat.* — Quem fluvium poëta Θέαιρον vocat, idem esse videtur ac Τέαρος *Herodoti* p. 322. 30. cui loco *Wesselingius* hoc *Simonidis* Epigr. admovit. Vide *Gatterer* Comm. de Thracia P. II. p. 62. —. ἐπὶ προχοῇσιν. ubi Theaerus in fluvium Contadesdum fluit; secundum *Herodot.* p. 323. 4. — V. 3. *Allatius*, a lemmatis auctore in errorem inductus, Κλέεννον edidit. *Reisk.* κλεεινόν.

XCI. (*XCVII.*) Bis exstat in Vat. membranis: p. 246. εἰς τοὺς ἀπὸ Σπάρτας ναυαγήσαντας, et p. 310. εἰς ναυηγοὺς τινας ἐν Τυῤῥηνίᾳ ναυαγήσαντας. *Allatius* p. 216. *Fulv. Ursin.* p. 158. *Reiskius* in Jens. nr. 715. p. 140. Planud. p. 245. St. 356. W. — Insignis est lectionis in

V. 1. diversitas. Planudea et Vat. Cod. priore loco τοὺς δὲ πρ' ἐκ Σπάρτας legunt. Brunckiana lectio habetur in altero Vat. loco et ap. *Allat. Schneiderus* suspicabatur, hoc distichon scriptum esse in puerorum Messeniacorum gregem, qui Rhegium missi, in mari Siculo s. Tyrrhenico perierunt. Vide de hoc casu *Pausan.* V. 25. p. 442. et notata ad *Hippiae Elei* Epigr. in Anal. T. II. p. 57. — ἀκροθίνια φοῖβ' ἀγάγοντας. Vat. pr. loco. — V. 2. ἐν σκάφος. Planud.

XCII. (*XCVIII*) Vat. Cod. p. 251. Planud. p. 194. St. 282. W. *Ursin.* p. 163. „In Planud. Νικόδικον — πόλις ἅδε „κλάει. contra metrum. Scribere poterat Monachus πόλις „At vera lectio est πόλις. Scriptum in Vat. Cod. a prima „manu πολλὴ et supra correctum πολλή. Vide *Dorvill.* ad „Charit. p. 288." *Brunck.* In Cod. Vat. a pr. manu fuit πολλή, sed alterum λ erasum. *Salmasio* debetur hujus loci emendatio. Fortasse olim scriptum fuit ΠΟΛΑΙ, quo numero hujus urbis nomen effert *Tzetza* ad *Lycophr.* p. 141. et, qui paulo gravior est auctor, *Callimach.* ap. *Strabon.* I. p. 46. — τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας. — Ceterum Νικόδικον est etiam in Cod. Vat. *Ursin.* Νικόδημον. quo versus vitium insigniter augetur.

T. 145.] *XCIII.* (*XCIX.*) Vat. Cod. p. 505. Σιμωνίδου. In Planud. p. 52. St. 74. W. ἄδηλον. — In Aldina sec. θάνοις — χαίρει τις. haeres, puta. *Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum Nunc mihi, nunc alii. Horat.* II. Serm. II. 133. — θανάτῳ ὀφειλόμεθα. *Debemur morti nos nostraque.* Idem in Ep. ad Pison. 63. Morientes debitum persolvere existimantur. Vide, quae notavimus ad *Theodorid.* Ep. X. T. II. p. 43.

XCIV. (C.) Vat. Cod. p. 288. Planud. p. 256. St. 371. W. *Ursin.* p. 162. Timarchi cujusdam morituri

Digitized by Google

ad patrem verba. Simile est carmen *Anytae* XVIII. et *Samii* III. In Cod. Vat. nomen viri est Πρόμαχος, quod metrum non patitur. Inepte lemma: εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμάνορος. Timarchi pater filius erat Timanoris; hinc Τιμηνορίδης. — V. 2. ἀμφ' vulgo. Veram lectionem, quam membranae praestant, vidit *Scaliger* et *Huetius* p. 24. ἀφ' ἱμερτὴν ἔπνευσ' ἡλικίην dictum, ut ap. *Pindar.* Isthm. Z. 47. εὐάνθε' ἀπέπνευσας ἁλικίαν. — V. 3. οὔποτε λήγει — ποθέων. *Semper memineris filii tui virtutem et modestiam desiderare.* In Edit. Flor. et Ald. pr. λόγῳ.

XCV. (*CI.*) Vat. Cod. p. 289. Planud. p. 261. St. 376. W. *Ursin.* p. 162. In eundem Timarchum. — ψυχαῖσι μένει. ut in Epigr. ἀδεσπ. DCCXX. Parca — ἢ θνητοῖς ψυχὴν πεῖσαι' ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν Αὐτὴν τοῖς μελέοις οὐκ ἀπέπεισε μένειν. Pro ἐρατῇ Cod. Vat. ἀρετῇ habet. — V. 4. κουριδίαν Planud.

XCVI. (*CII.*) Planud. p. 286ᵃ. St. 414. W. Vat. Cod. p. 251. *Ursin.* p. 163. In Megaristi liberos, Pythonacten filium ejusque sororem, immatura morte exstinctos. — V. 1. In contextu Cod. Vat. κασιγνήτε (superscr. τὴν) κέκευθε. Lemma est: Εἰς Πυθώνακτα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. In marg. γρ. κασίγνητον. — V. 3. idem ἀπὸ φθιμένοισι. — „In Planudea patris nomen non comparet, quia librarii „in duas voces illud diviserunt, μέγ' ἄριστον. Similem „mendam in *Apollonio Rhod.* sustulit II. 102. elegan„tissimus *Pierson.* Verisim. p. 206." *Br.* In Cod. Vat. item μέγ' ἄριστος. — μνῆμα ἀθάνατον. Hinc fortasse *Philiscus* T. I. p. 184. ζῶντα καταφθιμένῳ καὶ τάφον ἀθάνατον. Quamvis incerta lectio. — In fine Cod. χαριζόμενον.

XCVII. (*CIII.*) Cod. Vat. p. 288. integrum habet, cum lemmate: Σιμωνίδου εἰς Γόργιππον ἀπειρόγαμον. In Planud. p. 209. St. 304. W. prius tantum distichon

Digitized by Google

prostat, sub *Alexandri* nomine. Posterius primus edidit *Burmann.* ad Anth. Lat. T. II. p. 222. ex Excerptis *Sylburg.* Mihi nondum persuasum est, duo haec disticha unum carmen constituere; certe si disjunxeris, utrumque perfectum et integrum videbitur. — Alterum distichon comparandum cum Ep. *Sapphus* IV. in puellam — τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος. — V. 3. Cod. ἐπιδῶν. et in fine θάλαμος. *Burmannus* Περσεφόνης. Φερσεφόνας θάλαμοι *Empedocl.* Ep. II. Ep. inter ἀδέσπ. DCCXXXIV. τὸν καὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον.

XCVIII. (CIV.) Exstat in *Stob.* Flor. XCVI. p. 528. Gesn. 407. Grot. et primo versu, qui ap. *Stobaeum* desideratur, addito apud *Ursinum* p. 167. et in Appendice Planud. p. 511. St. *16. W. Elegiae videtur particula. Vituperat mortales, qui rerum humanarum mutabilitatem non reputent. — ¶. 146.] *Homeri* versus, quem *Simonides* laudat, est in Il. Z. 146. Eundem in mente habuit *Mimnermus* ap. *Stob.* p. 526.:

ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἦρος, ὅτ' ἂψ αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα — — — —

et is, qui *Musaei* nomen mentitus est, ap. *Clement. Alex.* Strom. VI. p. 738. 18. *Horatius* Epist. ad Pison. 60. ad sermonis mutabilitatem significandam eadem imagine utitur: *Ut sylvae foliis pronos mutantur in annos, Prima cadunt, ita verborum vetus interit aetas, Et juvenum ritu florent modo nata vigentque: Debemur morti nos nostraque.* Plura vide ap. *Gatackerum* in M. Anton. X. p. 312. — Χῖος ἀνήρ. *Theocrit.* Eid. VII. 47. Χῖον ἀοιδόν. *Homerum.* Vide *Leon. Allat.* de Patr. Hom. p. 240. — V. 7. ἔχει ex *Ursino* in Analect. edidit *Br.* Sed ἴσχει scribendum monuit in Lectt. p. 24. et sic ap. *Stobaeum* legitur.

Dum juventutis flore fruimur, mentis levitas multa designat non habitura exitum. Qui, quae humilem mortalium sortem exsuperant, dicit, cogitatve, quo deorum vindictam in se excitet, κοῦφα λέγειν et φρονεῖν dicitur. Nautam, qui sibi certum reditus tempus animo finxerat, — κατέτρυχε τοῦτο τὸ κοῦφον ἔπος, ap. Antiphil. Ep. XLIII. Hinc Nemesis τὰ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν freno cohibere dicitur ap. Mesomed. I. T. II. p. 292. Dedit huc pertinentia Munker. ad Antonin. Liber. XI. p. 72. — V. 9. ἐλπίδα. Nec senectutem cogitat juvenis, nec morbum sanus. ἐλπὶς pro cogitatione, ἐλπίζειν pro φροντίζειν illustrat Abresch. ad Aesch. T. I. p. 363. — V. 11. νηπίοις ταύτῃ Stob. et mox οὐδὲ ἴσασιν. — ταῦτα μαθὼν Haec apud animum tuum reputans, usque ad vitae terminum indulge genio animumque bonorum fructu impertire ne dubites.

XCIX. (CV.) Athen. L. III. p. 125. C. D. Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ συμμίκτων φησὶν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς, κρατεροῦ καύματος ὥραν, καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· τῆ ῥά ποτ' ..... Ursinus p. 167. — V. 1. emendavit Casaubon. τῆ ῥα pro τήν ῥα. Nivem poëta digito ostendere videri debet. Hac nive Boreas Olympum quondam obruit. — Pro ὀξὺς vulgo ὠκὺς legitur. Ex observata imitatione Callimachea Hymn. in Dian. 114. Αἵμῳ ἔπι Θρηΐκι· τόθεν Βορέαο κατᾶιξ Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα, Valckenar. ad Herodot. VIII. p. 675. 5. emendavit ὀξὺς, quo Boreae penetrabile frigus indicaretur. Sophocl. Aj. 258. ᾆξας ὀξὺς νότος &c. Pindar. Pyth. I. 39. χιόνος ὀξείας τιθήνα Αἴτνα. Quae loca cum similibus ad verbum ὀξὺς illustrandum attulit Graevius in Lectt. Hesiod. c. IX. p. 46. Inprimis comparandus ad nostrum locum Eurip. Cyclop. 328. ὅταν δὲ Βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ, Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν — χιόνος οὐδέν μοι μέλει. Orpheus Hymn. LXXIX.

χειμερίοις κύρσαισι ἐσάω βαθὺν ἠέρα κόλπου, Κρυμοπαγὴς Βορέα, χιονώδεος ἦλθ' ἀπὸ Θρῄκης. De Thracia, ventorum sede, veterum loca collegit *Klotz.* ad Tyrt. p. 70. — Pro ἐκρύφθη ap. *Athen.* legitur ἐκάμφθη. Hoc contra *Dalechampii* conjecturam ἐπέμφθη tueri conatus est *Casaubonus.* p. 239. antithesin statuens inter ἔδακε et ἐκάμφθη, *olim biemis tempore mordebat nix, nunc emollita est.* Hanc interpretationem adoptavit interpres Franco-gallus, qui vertit: *mais elle s'est enfin rélâchée de sa rigueur, étant enfouie dans la terre de Pieris.* Idem defendit vulgatam τὴν δὲ — primum distichon hoc sensu accipiens: *Le vent soufflant avec violence, avait jetté cette neige dans les flancs de l'Olympe.* Male. *Brunckii* lectio accipienda de nive in terram defossa. χιὼν ζωή, *viva nix,* opponitur *nivi aestatis calore solutae.* Eleganter et ingeniose poëta de nive ut de homine loquitur, γῆν ἑπιεσσάμενος. Vide Intpp. *Hesychii* T. I. p. 1352.

C. (CVI.) Ap. *Athen.* X. p. 456. C. et in Append. Anthol. p. 512. St. *17. W. Ex *Athenaeo*, qui *Simonidi* hoc aenigma tribuit ex auctoritate *Chamaeleontis Heracleotae* ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου, apparet, jam veteres de horum verborum sensu vehementer dubitasse. Alii ea donario, hircum et delphinum insculptos habenti, inscripta fuisse putabant; alii earundem bestiarum imagines in psalterio fuisse dicebant, et verba, βουφόνον ac Διωνύσοιο θεράποντα, de dithyrambo accipienda esse. (Cf. ad Ep. LVII. 2.). Alii totam rem in hunc modum explicabant: Morem obtinuisse in Iulide, ut, cum sacra fierent, juvenis bovem securi feriret. Quod officium cum quondam *Simonidi* delatum fuisset, isque, instante festo, securim ad fabri aerarii officinam tulisset, illum quidem dormientem, in terra autem utrem et forcipem sibi invicem obversa, offendisse. Tunc itaque poëtam, domum reversum, familiaribus suis hoc aenigma proposuisse. Verbis πατρὸς ἐρίφου *utrem* significari; τὸν σχέτλιο-

ἐχῖνον esse forcipem, qui καρκῖνος vocatur; νωτὰς παῖδα de somno, quo faber oppressus fuerit; τὸν βουφόνον denique de securi accipiendum esse. — V. 1. πατήρ τ' ἐμ. Vulgo. et v. 2. ἠρέσατο.

CL (CVII.) Athen. L. X. p. 456. E. F. Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδης, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημὶ — — —. Relatum in Append. Anth. p. 513. St. *17. W. Distichon hoc aenigmaticum ita interpretatur Athenaeus, ut τέττιγος ἄεθλος sit cantus certamen, ad quod Simonides discipulos convocabat. Qui eorum condicta hora non adessent, asino, quo magister ad aquam advehendam utebatur, semimodium hordei (μέγα δεῖπνον) dare jubebantur. Asinum vero Athenaeus judicat Epeum vocari, quod Epeus, secundum fabularum traditionem, Atridis aquam praebuerit; idque facientem eum in tabula picta conspici. Πανοπηϊάδης. Epeus, Panopei filius, ap. Homer. Il. ψ. 665. Cf. Eustath. ad Il. p. 1445. 48. et Suchfort in Stesichori Fragm. p. XXX. sq.

¶. 147.] CII. (CVIII.) „In Salmasiana collatione „Anthol. Plan. cum Cod. Vat. margini adscriptum Σιμωνίδου, nulla cum mentione Callimachi. Epigrammati, „quod praecedit in Planudea, quodque inter ἀδέσποτα „retuli DCLXXIX. nec Simonidis nec Callimachi ad„scriptum nomen. Alia, forte accuratiori, collatione usus „est Ernesti, cujus Callimachum vide p. 331." Brunck. In Planudea p. 222. St. 323. W. Leonidae tribuitur. In membranis Bibl. Vatic. bis legitur. Loco priore p. 234. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. (Praecessit Epigr. Philippi.) Loco altero p. 257. τοῦ αὐτοῦ, scil. Σιμωνίδου, cujus solius nomen adscriptum est priori disticho Epigr. XXXV. quod hoc nostrum proxime praecedit. Epigramma illud, quod in Planudea nostrum praecedit, et cui initium: Τίρει καὶ ποιή — in Cod. Vat. satis longo inter-

Digitized by Google

vallo a nostro sejunctum, auctoris nomen non adscriptum habet. In nota *Salmasii*, quam exhibet *Ernest.* ad Callimach. p. 331. nr. LXXI. omnia perperam confusa. Erroris fons et caussa patebit consulentibus notas ad Ep. *Simonidis* XXXV. — V. 1. ἡ γηρῦς νικῶ. Sic Vatic. loco pr. Poëta Plutoni injustitiam exprobrat, quod, naturae legibus turbatis, puellam filiam ante vetulam matrem ad inferos devocaverit.

CIII. (CIX.) Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 216. cum lemmate: Σιμωνίδου. καὶ μέτρον καὶ τοῦτο τροχαϊκὸν πεντάμετρον κατὰ μετάθεσιν τῆς λέξεως. Qui reliqua mutavit *Brunckius*, etiam τετράμετρον pro πενταμέτρῳ debuisset scribere. Pro καλλιεφόρον Cod. in utroque versu καλλίσφυρον praebet; idque repetivit *Allatius*.

CIV. (CX.) Ap. *Stobaeum* in Eclog. Phys. I. Tit. IX. p. 232. ed. Heeren. p. 143. Grot. *Brunckius* exhibuit emendationem *Piersoni* in Verisim. p. 132. Vulgo: καὶ π. ψυχὴ καὶ τὰ βιότατα. *Grotius* dederat: καὶ π. ψύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Quum Codices lectionem βιαιότατα confirmarent, *Heeren* recepit *Grotii* lectiones: ὅτι (ex Codd. ap. *Canter.* οὗτοι) χρόνος ὀξὺς ὀδόντας Καὶ πάντα ψύχει καὶ τὰ βιαιότατα. Non tamen dubitaverim ψήχει praeferre, quod a ψυχὴ proxime abest. Firmatur etiam imitatione nescio cujus in Epigr. ἀδεσπ. DCXV. ψήχει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος. ubi similia notabimus. De permutatione vocabulorum ψύχειν et ψήχειν vide quae dedit *Ernesti* ad *Callim.* H. in Cerer. 46. p. 242. βαιὰ et βίαια confusa in *Sophocl.* Oedip. Colon. 1199. ubi vide *Brunck.* — Ad sententiam facit *Tibull.* I. 4. 18. *Longa dies molli saxa peredit aqua.* per itacismum orta.

CV. (CXI.) Planud. p. 274. St. 396. W. In Cod. Vat. bis exstat, p. 210. et 213. in calce paginae, alia, sed antiqua, manu scriptum. Protulit *Suidas* v. αὐτοκτός.

Digitized by Google

ubi male ἐρεπτόμεναι habetur. De *Sophoclis* tragici morte duplex est veterum traditio. Sunt, qui eum, *accepto tragicae victoriae nuntio*, exſpiraſſe dicant. *Plinius* H. N. VII. 54. p. 408. et alii, quos *Harduinus* laudat. Alii eundem uvae acino ſuffocatum narrant. Hoc *Iſtro* et *Neanthe* auctoribus diſerte tradit *Biogr. Anonymus* p. XI. Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα περὶ τοὺς χόας, πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν· τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα καὶ βαλόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν, ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Idem ſecutus eſt *Sotades* ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 526. 18.:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Et *Lucian.* de Macrob. T. III. p. 226. 30. Diverſas has traditiones conciliare conatus eſt *Harduinus*, dicens, *Sophoclem*, in illa laetitia, quam ex nuntio de victoria tragica cepiſſet, vinum bibiſſe acinique hauſtu ſtrangulatum eſſe. At ejusmodi interpretationes ſi admittendae ſunt, nihil eſt in univerſa hiſtoria difficultatis, quod non expediri queat. Ingenioſius *Leſſingius* noſter, in Operibus Tom. I. p. 304. ſqq. fabulam de *Sophocle* acino uvae ſtrangulato ex hoc ipſo Epigr. male intellecto profluxiſſe arbitratur. Verba poëtae non proprio ſenſu explicanda eſſe, ſed victoriam, poëtae a Baccho conceſſam, ſub uvae imagine intelligi; uvam itaque mortis dici cauſam, quod poëta, nuntio de victoria accepto, ſubita morte exſtinctus ſit. Agnoſcimus in hac explicatione *Leſſingii* acumen, cujus ope ut ſaepenumero ea, quae ceteros omnes fefellerant, inveſtigavit, ſic contra eodem crebro a recta et ſimplici veritatis via deductus eſt. *Anacreontem* eodem mortis genere periiſſe, narrat *Plinius* VII. 5. *Valerius Max.* IX. 12. ubi certe allegorica interpretatio locum non habet.

CVI. (*CXII.*) Vat. Cod. p. 180. Primus protulit *Leo Allatius* p. 214. *Kuſter.* ad *Suidam* v. ἥρασες. Anthol.

Digitized by Google

Reisk. p. 28. nr. 470. Non veteris illius *Simonidis* carmen esse constat; sed nec illius nepoti cum *Reiskio* tribui potest. Sacra Gallorum post Ol. CXXV. in Graeciam penetrarunt. Jam *Antiocho M.* regnante, i. e. post Ol. CXXXIX. 2. vixit *Simonides Magnesius*, *Sipyli* filius, quem *Suidas* Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide *Allatium* p. 217. *van Goens* Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc Epigr. conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sono in fugam compulisse narratur. Idem argumentum tractarunt *Alcaeus Messen.* Ep. VIII. *Dioscorid.* Ep. XI. *Antip. Sidon.* XXVII. quod, ni fallor, totum e nostro expressum est. — V. 1. 2. *Suidas* in κατήλυσιν sic profert: Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἐρημαίην ἤλθεν ὑπὸ σπιλάδα. *Reiskius* ἦλθεν dedit, contra Cod. fidem, quam secutus est *Kuster.* — V. 3. ἀπ' ἐμόρξατο. Cod. Seq. versu εἰς κοίην. operarum fortasse vitio. κοίλην ἀτραπὸν poëta dixit, ubi Gallus effugium non habebat. — Pro ἵκετο λέων apogr. Lips. ἦλθε λ. male. — V. 5. 6. habet *Suidas* v. ἤραξε sic: αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μ. τ. ἔσχετο χ. Hic in *Suidae* edit. p. ὃ legi, distinctione in fine versus posita, monuit *Brunckius*; nec aliter hunc versum scribendum censebat *Toup.* in Cur. nov. p. 216. In cod. est ὁ πεπταμένη et ἔσχεθε. In marg. γρ. ὃ ἔσχεθε. Idque una cum lect. contextus exhibet *Allatius.* Poteramus igitur supersedere conjectura *Reiskii*, αὐτὰρ ὁ πεπταμένον μ. τ. ἔσχε τὸ χειρί. — V. 7. νόμον est in apogr. Lips. et ap. *Kuster.* In Cod. ipso et ap. *Allatium* legitur βρόμον. *Dioscorid.* Epigr. XI. τὸν βαρὺν οὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον. *Antip. Sid.* XXVII. αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρύν. Non erat, cur a Codicis scriptura recederetur, quae altera longe est gravior. De sonitu vehemente et terribili *Eurip.* in Hippol. 1201. ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός, βαρὺν βρόμον μεθῆκε. De ipso tonitru *Pindar.* Ol. II. 45. Semele ἀποθανοῖσα βρόμῳ κεραυνοῦ. Et βρονταὶ βαρύβρομοι *Euripid.* in Phoen. 190.

Digitized by Google

Quo vero epitheto graviſſimum tonitru ſonitum pinxit, idem graviter ſonanti tympano tribuit in Bacch. 156. βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων. Idem in Helena 1363. junxit τύμπανα βυρσοτενῆ et βαρύβρομον αὐλόν. Jam confer *Aeſchyl.* ap. *Strabon.* X. p. 721. C. τυμπάνου δ' ἠχὼ, ὡς ὑπογαίου βροντῆς φέρεται βαρυταρβής. — V. 8. ἴθυνεν omnes, etiam *Allatius.* — ἠμιγύναικα. ad rei miraculum augendum. *Antip. Sidon.* l. c. Ὄθρις ἀνήρ, ut praeclare correxit Cl. *Huſchke.* — V. 9. 10. laudat *Suidas* in λάτρεις et ὄρεια, qui utroque loco ὅς τάδ' ὄρεια habet. *Allat.* τάδ' ἐρείᾳ. In apogr. Gothano ταδερεια, eraſo ι, quod in fine vocis appictum fuerat. — Cincinnos Gallus dedicat ap. *Antiſtium* Ep. I. et Ep. inter ἀδέσπ. CLXXIV. σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις — φάσγανα καὶ ξανθὰς τὰς πρὶν ἔσειςε κόμας.

Ex Lect. p. 25.] *CVII.* (*CXIII.*) Servavit *Ariſtoteles* Rhetor. I. VII. 32. unde in Olympionicam ſcriptum eſſe apparet. Primum verſum iterum profert omiſſo vocabulo ἄσιλλαν L. I. IX. 31. In Cod. *Victorii* notatum, in quibusdam Codd. legi v. 1. πρόσθεν μὲν τραχεῖαν ἔχων ὤμοισιν ἄσιλλαν· et addi praeterea verſ. tertium:

Νῦν δὲ κράτος φέρομεν μέγα πᾶσιν Ὀλυμπιονίκαις.

Simonidi hoc diſtichon vindicat *Euſtath.* ad Od. ξ. p. 545. 52. qui ἐς Τεγέην ἔφερε legit. — Scriptum eſt in hominem infimi ordinis, qui, cum piſcibus vendendis vitam toleraſſet quondam, victoriam ex Olympicis reportavit. ἄσιλλα jugum utrique humero impoſitum, quo onera ſublevata facilius portantur; cujus machinae uſus in ferendis piſcium corbibus vel praecipuus, docente *T. Hemſterhuſio* ad Heſych. T. I. p. 589. Vide etiam *Bergler.* ad *Alciphr.* I. 1. p. 6. εὐθὺς οὖν ὀψώνῃ πλησίον, καὶ τὰς ἀσίλλας (vulgo τὰς εἴλας) ἐπωμίους ἀναλαβόμενοι, καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες.

In hac fragmentorum *Simonidis* collectione non debebat omitti diſtichon, quod ἐν τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων

των servavit *Stobaeus* in Ecl. phys. L. I. IX. p. 230. ed. *Heeren*. Vid. *Ursin.* Carm. IX. ill. Fem. p. 168.:

Οὐκ ἔστι μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

Ap. *Grotium* p. 143. in marg. lemma est: *Incertus Caco.* In Codd. *Heerenii* Λακώνων. fortasse pro Ἀγάθωνος.

In Cod. Vatic. *Simonidi* tribuitur Epigr. quod *Brunckius*, auctore *Diogene Laërtio*, *Empedocli* tribuit T. I. p. 163. nr. II. — Ejusdem *Empedoclis* Ep. I. *Leo Allatius* p. 216. ad *Simonidem* auctorem refert. Vide *Suidam* v. ἄκρων.

PHILIADAE MEGARENSIS.

Ex Tom. III. p. 329.] Legitur hoc distichon ap. *Stephan. Byz.* in Θέσπεια. unde sumsit *Eustath.* Il. β. p. 201. 40. Utroque loco θ' οἱ legitur pro τοί. — V. 2. in *Holsten.* Cod. ἄρχει pro αὐχεῖ. Scriptum videtur in eos, qui a Persis, versus Athenas proficiscentibus, in Thespiarum incendio et vastatione interfecti sunt. Probabile est, eos, qui Thespiis relicti erant, cives urbem contra hostium impetum defendisse, quamvis hoc diserte non traditur ap. *Herodot.* VIII. 50. p. 651.

TIMOCREON RHODIUS.

I. Hoc scolion servavit *Scholiast. Aristoph.* Acharn. v. 532. ubi Comicus Periclem νόμους dedisse ait

— — ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.

Digitized by Google

μιμούμενος τὸν Σκολιῶν ποιητήν· Τιμοκρέων δὲ ὁ Ῥόδιος, μελοποιὸς, τοιοῦτον ἔγραψε σκόλιον κατὰ τοῦ πλούτου, οὗ ἡ ἀρχή· ὤφελες — —. Quae *Suidas* habet v. Σκολιὸν T. III. p. 334. sumta ex *Scholiis* ad Ran. 1337. ubi antiquius illud ad Acharnenses Scholion exscriptum est. Nostrum carmen *Stephanus* retulit in Fragm. Lyric. p. 396. Sic, ut *Br.* dedit, distinxit *Alberti* Obss. phil. in N. T. p. 401. Initium Scolii laudat *Isidor. Pelus.* L. II. Epist. CXLVI. — V. 2. μήτε ἐν γῇ. *Suidas*, et sq. vers. φανήμεναι. — V. 6. πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. omisso ἐστί. *Suid.* et *Schol.* — *Brunck.* in Notis ad Aristoph. Acharn. 533. scribendum censet:

ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ — — —

omnes enim hujus scolii versus esse dimetros trochaicos acatalecticos, praeter penultimum, qui catalectus est. Paulo aliter hos versus laudat *Isidor. Pelusiota* L. II. Ep. CXLVI. ἔθος γὰρ ἦν παλαιὸν μετὰ τὴν συνεστίασιν ἅπτεσθαι λύρας καὶ ᾄδειν· Ἀπόλοιο, ὦ Πλοῦτε, καὶ μήτε ἐν γῇ φανείης, μήτε ἐν θαλάσσῃ. — Ad sententiam ultimi versus cf. *Anacr.* Od. XLI. 12. πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν· Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες. *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 510. 34. ἐξ αὐτοῦ δὲ αἱ πλεῖσται πονηρίαι, καὶ μυρία τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν (vulgo ἥδιον)· γίνεται φόνος διὰ κέρδος, ἱερὰ συλᾶται, φιλία παραβαίνεται, πίστις ἀμελεῖται. Cf. *Horat.* III. Od. III. 49. sqq. *Theophyl. Simoc.* Ep. X. χρυσὸς — δι' οὗ μέγιστα κακὰ τοῖς ἀνθρώποις φοιτῶσιν.

II. Ex Cod. Vat. p. 614. edidit *Leo Allatius* p. 213. „Ὅμοιον τῷ Σιμωνίδου. non quoad metra, quae plane diversi „generis, si modo metra sunt.“ *Brunck.* Miror, haec quid sibi velint. Certe hoc distichon, et *Simonidis* CIX. sibi simillima sunt. Utrumque hexametro constat, qui verbis transpositis in tetrametrum trochaicum mutatur. Elumbes sunt *Timocreontis* numeri, sed numeri tamen, nec in metri leges peccant, nisi quod in prima sede

Digitized by Google

tetrametri dactylus est, a quo tamen tetrametrorum scriptores non penitus abhorruisse, inde patet, quod *Hephaestio* dactylum imparibus sedibus concessum dixit. Vide *Hermann.* de Metr. p. 115. — De simultatibus inter *Timocreontem* et *Simonidem* quaedam notavimus ad *Simonid.* Ep. LXI. p. 137.

A E S C H Y L U S.

I. Anthol. Planud. p. 201. St. 292. W. „Tetra-„stichon hoc fragmentum esse elegiae, quam scripsit in „eos, qui ad Marathonem occubuerant, credit *Stanlei* „Comment. in vit. Aesch. p. 707. ut et *Simonidis* Car-„men LI. particulam esse elegiae, quam in idem argu-„mentum scripsit *Simonides.*“ *Brunck.* Idem, sed dubitanter, dixit *Leo Allatius* p. 212. Verum haec intelligi nequeunt, nisi lectis, quae ap. *Biographum Aeschyli* habentur: ἀπῆρε δὲ (Aeschylus) ὡς Ἱέρωνα τὸν Σικελίας τύραννον, κατά τινας μὲν, ὡς ὑπ' Ἀθηναίων κατασπουδασθεὶς, καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ· κατὰ δὲ ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ. At in hoc tetrasticho non de iis agitur, qui in pugna Marathonia, sed de aliis, qui ad Ossam perierant. Hoc probe vidit *Heathius*, qui in Addend. ad Aeschyl. in fin. non antiquiori illi, sed recentiori cuidam *Aeschylo*, fortasse Alexandrino, tribuendum censet hoc Epigramma. In Cod. Vat. p. 245. lemma est: εἰς ἑτέρους προμάχους Θεσσαλῶν. *Opsopoeus* in Thessalos putabat scriptum, qui in pugna contra Philippum caesi, in suo agro sepulti sint. Qui si Philippum, Amyntae filium, intellexit, fallitur; is enim Thessalos sibi amicos habuit. Equidem in tanta rei obscuritate vanis conjecturis indulgere nolim. —

V. 3. ζωον [οι] Vat. Cod. — V. 4. ἀμφιέσαντο κόνιν. De fra-

tribus *Agathias* LXXXIX. ξυνὴν ἀμφεβάλοντο κόνιν. Eleganter de Plataeënsibus, urbe eversa, occisis — σῶμ' ἱερὰν πάτρην Κεῖμεθ' ἐφεσσάμενοι. *Nicomed.* T. II. p. 283.

II. Ex Tom. II. p. 523.] Servavit *Auctor Vitae Aeschyli:* ἀποθανόντα Γελῷοι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως· Αἰσχύλος .... Ipsi *Aeschylo* tribuit, alterum distichon laudans, *Athen.* XIV. p. 627. D. Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν .... Prius distichon excitavit *Plutarchus* de Exsil. T. II. p. 604. E. Non dubitari debet cum *Harlesio* (ad *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 172. z.) loci apud *Athenaeum* non memori, quin hoc ipsum Epigr. respexerit *Pausanias* L. I. 14. p. 35. ubi Athenienses de nulla unquam victoria magis gloriatos esse ait, quam Marathonia: καὶ δὴ καὶ Αἰσχύλος, ὥς οἱ τοῦ βίου προσεδοκᾶτο ἡ τελευτὴ, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδενὸς, δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποιήσει καὶ πρὸς Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα πρότεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν, καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος καὶ Μήδους τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας. — V. 2. πυροφόροιο Γέλας. Hanc formam attigit *Stephanus Byz.* v. Γέλα. ubi *L. Holsten.* p. 82. hujus distichi non immemor fuit. Idem laudavit, de illius regionis fertilitate agens, *Dorvillius* in Sicul. T. I. p. 131. — V. 3. ἄλσος. Lucus Marathonis herois, a quo ille campus appellatus est. *Pausan.* I. 15. p. 37. et 32. p. 79. — V. 4. βαθυχαιτήεις. *capillis promissis hirsuti*, ut de Persiae incolis *Ammian. Marcell.* XXIII. 6.

Digitized by Google

PINDARUS.

Tom. II. p. 523.] Legitur ap. *Suidam* v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας T. II. p. 483. quod ductum esse ex *Aristotelis* Republ. tradunt Proverbia ex Cod. Vat. Cent. IV. 3. p. 315. Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· χαῖρε — —. Ex schedis Barberinis protulit *Wasse* ad Thucyd. L. III. p. 226. Cf. *Fabretti* p. 675. *Tzetzes* ad Hesiodum p. 3. In his omnibus locis legitur μέτρον ἔχων. Merito haec displicuerunt *Graevio* in Lect. Hesiod. c. VII. p. 34. ubi ex Msto Vossiano corrigit — μέτρα χέων σοφίης. *Hominibus tradens sapientiam* sive *praecepta sapientiae*. Sed μέτρον σοφίης non est simpliciter sapientia, sed sapientiae summum, ipsa ejus mensura et perfectio; ut et ap. *Homer*. Il. λ. 226. ἥβης μέτρον non *juventus*, ut vulgo interpretantur, sed *flos juventutis;* quod indigetat *Eustath*. ad Il. p. 776. 28. Qui praestantissimum cognitionis genus colit, eum ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενον dicit *Solon* Fr. V. 52. Jam quis veterum dixit χέειν τινὶ σοφίην, sive μέτρα σοφίης, pro *tradere?* Nec in verbis μέτρον ἔχων vitii sedes quaerenda est; (quamvis et *Gilb. Wakefield* in Silva crit. T. III. p. 97. μέτρον ἱκὼν sive μέτρα κιχὼν tentavit, quibus conjecturis difficultas minime tollitur) sed in ἀνθρώποις. Vide, an corrigendum sit:

Ἡσιόδ', ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης.

μέτρον ἔχων, ut Epigr. Inc. DCCXXXV. γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου: *Archestratus* ap. *Athen*. VII. p. 302. B. ἔχουσι δὲ τέρματα νίκης. — Sapientiam vero eximiam ἀμβροσίην vocavit *Pindarus*, tanquam ex deorum fontibus haustam ipsamque immortalitate dignissimam. Idem Pyth. Δ. 531. εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων. Inter alia translati usus

Digitized by Google

τοῦ ἀμβρόσιος exempla ἀμβρόσιος λόγος laudatur ab *Eustathio* ad Il. p. 333. 13. — Quod si quis opposuerit tot testium in eadem lectione conspirationem, primum idem de *Graeviana* lectione valere dicam, deinde hos omnes testes pro uno habendos esse. Fons, unde Paroemiographi hauserunt, *Aristoteles* fuit; quo forte turbato, corruptela ad omnes permanavit. Unus exscripsit alterum. Marmor autem, cui idem distichon insculptum esse dicitur, nihil equidem moror, talia permulta a fraudulentis hominibus conficta, nonnunquam etiam ab eruditae antiquitatis amatoribus facta esse probe gnarus. Certe versui a nobis concinnato,

ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σοφίης

ad amussim respondet versus *Solonis*:

ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.

BACCHYLIDES.

Tom. I. p. 149.] *I.* Servavit *Stobaeus* in Eclog. physs. I. 9. p. 11. *Canter.* p. 131. *Grot.* p. 166. ed. *Heeren.* Ex *Stobaei* Cod. primus edidit *Fulv. Ursinus* Carm. IX. ill. fem. p. 201. — V. 1. δ' οὐκ ex Cod. Vat. cum *Ursino* edidit *Heeren.* — V. 2. οὔτ' ὄλβος τ' *Ursin. Heer.* ὄλβον *Cant.* ὄλβει *Grot.* — V. 3. οὐ *Ursin.* πάμφερεις. *Cant.* et *Grot.* Nostrum *Ursin.* dedit. Sensus est, mortales neque bona neque mala vitae ipsos sibi sumere, sed omnia in Fortunae manibus posita esse. — V. 4. ἐπιχρίπτει *Grot. Cant.* quae verbi forma nec ipsa improbanda est, utpote antiquior, judice *Wesselingio* ad Herodot. II. p. 132. 5. Consule de verbo ἐγχρίμπτειν et ἐγχρίπτειν *Valcken.* ad Herodot. IV. p. 331. 26. et inprimis *Ruhnken.* ad Tim. p. 104. sq. — In fine αἶσα est ex emendatione *Ursini*, pro δεῖσα, quod *Heerenius* quo-

Digitized by Google

que in Codd. suis invenit, Ap. *Hesych.* reperitur: Δαιμιάδα. τὴν μοῖραν. De Fortuna agi apparet, quocunque tandem nomine *Bacchylides* illam appellaverit. Fortuna modo huc, modo illuc admovet νέφος· *tempestatem* interpretatur *Heerenius*. Miror, nihil a poëta additum esse, quo rem accuratius definiret, ut ap. *Plutarch.* in Vit. Mar. T. I. p. 414. νέφος τοσοῦτον πολέμου καὶ σκηπτὸν αἰσόμενοι. Quod ex *Herodoto* videtur derivatum L. VIII. 109. p. 670. *Homer.* Il. ρ. 243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει. *Pindar.* Isthm. δ. 26. τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο. Quod convenit cum *Simonideis* Ep. LII. νεφέλη πολέμου τρηχεῖη. — Neque νέφος calamitatem in universum significare videtur, cum h. l. non solum de calamitatibus agatur, quas Fatum admoveat, sed de quavis fortuna, secunda adversave. His fere adducor, ut νέφος depravatum suspicer. Quid, si scriptum fuerit:

ἀλλ' ἐπιχρίμπτει λαῖφος
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
ἁ πάνδωρος Αἶσα.

Haec nobis gubernatoris imaginem subjiciunt, qui navem, prout res postulat, modo ad hanc, modo ad illam terram convertit. Jam haec ipsa imago obversabatur *Pindaro* ap. *Plutarch.* de Fort. Tom. II. p. 318. A. qui Divam, ubi Romam ingressa fuerit, non amplius mutabilem fuisse ait, οὐκ ἀπειθὴς, κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον, ἀλλὰ μᾶλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή. *Dio Chrysost.* Orat. LXIII. p. 591. Fortunam alii ἐπὶ ξυροῦ ἔστησαν, οἱ δὲ ἐπὶ σφαίρας, οἱ δὲ πηδάλιον ἔδωκαν κρατεῖν. — τὸ δὲ πηδάλιον δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Idem Orat. LXIV. p. 593. τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει· — διότι τὸν βίον ἡμῶν ὥς τινα μεγάλην ναῦν κυβερνᾷ. *Vela* autem, τὸ λαῖφος, pro navi simpliciter; plane ut ap. *Horatium* L. V. Carm. 16. 59. *non huc Sidonii torserunt cornua nautae.* ubi *cornua* antennarum sunt

φαρς, τὰ κέρατα. — Nec male etiam tibi Fortunam finxeris aura mutabili *vela* implentem, qualis imago est in *Eurip.* Oreste 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς· Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε. Similiter in Rheso 322. ἡνίκ' ἐξάστης Ἄρης Ἔθραυσε λαῖφη τῆςδε γῆς μέγας πνέων.

II. Stobaei Flor. CVI. p. 567. Gesn. p. 451. Grot. *Ursinus* p. 202. V. 1. et 2. leguntur etiam Tit. I. p. 1. 28. Gesn. p. 5. Grot. Omnem felicitatem in animo tranquillo positam esse ait; quam sententiam plurimis locis egregie tractavit *Horatius* II. Carm. XVI. 25. *Laetus in praesens animus, quod ultra est, Oderit curare, et amara lento temperat risu: nihil est ab omni Parte beatum.* I. Epist. XI. 28. *navibus atque Quadrigis petimus bene vivere: quod petis, hic est, Est Ulubris, animus si te non deficit aequus.* — V. 2. pro διατελεῖν fortasse non male correxeris — διαπλέκειν βίον. ut est ap. poëtam anonymum in *Athen.* L. XI. p. 458. B. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διέπλεκε — et, qui saepe poëtarum formulis utitur, *Herodotum* p. 422. 63. ubi vide Intrpp. — V. 3. οἷς Gesn. ὃς Grot. quod haud scio an genuinum sit: *qui multa animo versat.* Si ᾧ admiseris, etiam φρένα legendum videtur. — V. 4. Hujus versus emendatio *Grotio* debetur, (ante quem legebatur παρόμαρτε νύκτα) nisi quod παρ' ἦμαρ dedit. — In fine versus idem μελλόντων χάριν ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, pro vulgato, μ. χάριν αἰνὶ ἄπτεται κέαρ. Hic *Gesnerus* et *Ursinus* αἰνὶ, ut sensu cassum, omiserunt. Vide, an *Bacchylides* scripserit:

μελλόντων χάριν αἰνὰ
δάπτεται κέαρ — — —

Aeschyl. Prom. 436. συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. φωτῶν — δυςτλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. *Aristophan.* Ran. 66. με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου. *Rhianus* Ep. I. θυμὸν ἔδουσι κατηφείῃ καὶ δίζῃ. *Apollon. Rhod.* I. 1289.

βαρείῃ νεῖσθεν ἄτῃ θυμὸν ἔδων. *Sappho* in Schol. Pind. Pyth. I. 408. Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς, δάπτει δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον κτεάνων. Sic haec scribenda videntur, quae aliter tractavit *Valcken.* ad Amm. p. 102.

III. Servatum in Flor. *Stobaei* Tit. CVI. p. 568. Gesn. 457. Grot. ἄκραντ᾽ e codicibus restituit *Grotius.* — δονεῖν καρδίαν. *Sappho* Fr. X. ἔρος δ᾽ αὖτέ μ᾽ ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Exempla verbi δονεῖν, ad affectus translati, collegi in Animadv. ad Theocrit. p. XXII.

IV. Apud *Stobaeum* Tit. XI. p. 136. Gesn. p. 77. Grot. *Ursin.* p. 201. Haec *Bacchylidis* verba veteri lapidi insculpta reperit *Caylus Recueil d' Antiq.* Tom. V. p. 134. — V. 3. σοφία τε vulgo. σοφίαν emendavit *Salmasius.* Lapis Lydius, quo aurum probatur, etiam χρυσῖτις vocabatur. χρυσῖτις λίθος ἡ λεγομένη βάσανος ἡ Λυδία. *Hesych.* *Theocrit.* Eid. XII. 36. Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται — ἀργυραμοιβοί. Similis color in his *Theognidis* 491. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες γιγνώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον. Vide *Salm.* ad Solin. p. 776. — Post παγκρατής vulgo τ᾽ inferitur.

¶. 150.] *V.* Apud *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 69. Grot. *Ursin.* p. 202. — Vulgo ἀνθρώπῳ. In marg. *Gesn.* ἀνθρώπων notavit. *Grotius* tacite recepit ἀνθρώπῳ, quod vel fine codicis auctoritate fieri poterat.

VI. et *VII.* Ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 528. Gesn. 405. Grot. — Alterius fragmenti sententiam expressit *Posidipp.* Ep. XVI. ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ᾽, ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. *Plin.* H. N. VII. 1. p. 369. *Itaque multi exstitere, qui non nasci optimum censerent, aut quam ocyssime aboleri.* Plane contrario sensu *Ursinus* p. 205. ex Codice *Stobaei* edidit: θνατοῖς μὲν φῦναι φέριστον, καὶ δ᾽ ἀελίου φάος ἔρξε προσιδεῖν.

VIII. Ap. *Stob.* T. CI. p. 549. Gesn. 425. Grot. Versum quartum solum laudat idem Tit. XCVI. p. 528.

pars, *τὰ κέρατα*. — Nec male etiam tibi Fortunam finxeris aura mutabili *vela* implentem, qualis imago est in *Eurip.* Oreste 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς· Ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων, κατέκλυσε. Similiter in Rheso 322. ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης Ἔθραυσε λαῖφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.

II. Stobaei Flor. CVI. p. 567. Gesn. p. 451. Grot. *Ursinus* p. 202. V. 1. et 2. leguntur etiam Tit. I. p. 1. 28. Gesn. p. 5. Grot. Omnem felicitatem in animo tranquillo positam esse ait; quam sententiam plurimis locis egregie tractavit *Horatius* II. Carm. XVI. 25. *Laetus in praesens animus, quod ultra est, Oderit curare, et amara lento temperat risu: nihil est ab omni Parte beatum.* I. Epist. XI. 28. *navibus atque Quadrigis petimus bene vivere: quod petis, hic est, Est Ulubris, animus si te non deficit aequus.* — V. 2. pro διατελεῖν fortasse non male correxeris — διαπλέκειν βίον. ut est ap. poëtam anonymum in *Athen.* L. XI. p. 458. B. ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε — et, qui saepe poëtarum formulis utitur, *Herodotum* p. 422. 63. ubi vide Intrpp. — V. 3. οἷς *Gesn.* ᾧς *Grot.* quod haud scio an genuinum sit: *qui multa animo versat.* Si ᾧ admiseris, etiam φρένα legendum videtur. — V. 4. Hujus versus emendatio *Grotio* debetur, (ante quem legebatur παρόμαρτε νύκτα) nisi quod παρ' ἦμαρ dedit. — In fine versus idem μελλόντων χάριν ἑὸν ἰάπτεται κέαρ, pro vulgato, μ. χάριν αἰὲν ἄπτεται κέαρ. Hic *Gesnerus* et *Ursinus* αἰὲν, ut sensu cassum, omiserunt. Vide, an *Bacchylides* scripserit:

μελλόντων χάριν αἰὲν
ἰάπτεται κέαρ — — —

Aeschyl. Prom. 436. συννοίᾳ δάπτομαι κέαρ. *Paul. Silent.* Ep. LXXXII. φωτῶν — δυςτλήτῳ πένθεϊ δαπτομένων. *Aristophan.* Ran. 66. με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου. *Rhianus* Ep. I. θυμὸν ἔδουσι κατηφείη καὶ ὀϊζύς. *Apollon. Rhod.* I. 1289.

βαρεῖῃ κατάθεν ἄτῃ θυμὸν ἔδων. *Sappho* in Schol. Pind. Pyth. 3. 408. Διὸς παῖς ὁ χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς, οὐδὲ κὶς, δάπτει δὲ βροτέαν φρένα κράτιστον κτεάνων. Sic haec scribenda videntur, quae aliter tractavit *Valcken.* ad Amm. p. 102.

III. Servatum in Flor. *Stobaei* Tit. CVI. p. 568. Gesn. 457. Grot. ἄκραντ' e codicibus restituit *Grotius.* — δονεῖν καρδίαν. *Sappho* Fr. X. ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ. Exempla verbi δονεῖν, ad affectus translati, collegi in Animadv. ad Theocrit. p. XXII.

IV. Apud *Stobaeum* Tit. XI. p. 136. Gesn. p. 77. Grot. *Ursin.* p. 201. Haec *Bacchylidis* verba veteri lapidi insculpta reperit *Caylus Recueil d' Antiq.* Tom. V. p. 134. — V. 3. σοφία τε vulgo. σοφίαν emendavit *Salmasius.* Lapis Lydius, quo aurum probatur, etiam χρυσῖτις vocabatur. χρυσῖτις λίθος ἡ λεγομένη βάσανος ἢ Λυδία. *Hesych.* *Theocrit.* Eid. XII. 36. Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ πεύθονται — ἀργυραμοιβοί. Similis color in his *Theognidis* 491. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. Vide *Salm.* ad Solin. p. 776. — Post παγκρατής vulgo τ' inseritur.

¶. 150.] *V.* Apud *Stob.* Tit. X. p. 127. Gesn. 69. Grot. *Ursin.* p. 202. — Vulgo ἀνθρώπω. In marg. *Gesn.* ἀνθρώπων notavit. *Grotius* tacite recepit ἀνθρώπῳ, quod vel sine codicis auctoritate fieri poterat.

VI. et *VII.* Ap. *Stob.* Tit. XCVI. p. 528. Gesn. 405. Grot. — Alterius fragmenti sententiam expressit *Posidipp.* Ep. XVI. ἦν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον. *Plin.* H. N. VII. 1. p. 369. *Itaque multi exstitere, qui non nasci optimum censerent, aut quam ocyssime aboleri.* Plane contrario sensu *Ursinus* p. 205. ex Codice *Stobaei* edidit: θνατοῖς μὲν φῦναι φέριστον, καὶ δ' ἀελίου φάος Ἐσιδεῖν προσιδεῖν.

VIII. Ap. *Stob.* T. CI. p. 549. Gesn. 425. Grot. Versum quartum solum laudat idem Tit. XCVI. p. 528.

Digitized by Google

Gesn. 405. Grot. — *Ursinus* p. 201. Similia comparavit *Barthius* ad *Claudian.* De Laud. Stilic. I. 24. p. 188.

IX. Ap. *Stob.* Tit. LIII. p. 367. Gesn. 209. Grot. ex Paeanibus. *Ursinus* p. 200. Pacis bona recensentur. — V. 1. δέ τε θ. *Ursin.* — τίκτει Εἰρήνη πλοῦτον, *Pausan.* I. 8. p. 19. Ἀμφιάραος καὶ Εἰρήνη φέρουσα Πλοῦτον παῖδα. ut egregie emendavit *Facius* pro Πλούτωνα. *Pindar.* Ol. XIII. 8. Δίκα — καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου. Per pacem laetitia floret et cantus. *Hesiodus* urbem pace florentem describens, primo loco ponit viros — ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχοντας, in Scuto Herc. 272. Cf. *Homeri* Il. XVIII. 490. sqq. — V. 3. δαιδάλεόν τ' ἀ. β. θ. τίθενται β. *Gesner.*, qui in marg. τίθεσθαι conjecit: parum feliciter. *Grotius* δαιδαλέων dedit, reliquis servatis. *Brunckius* recepit emendationes *P. Leopardi* in Em. L. IV. 21. p. 114. — V. 4. ξανθᾶ omittit *Ursin.* — μερίδες εὐτρίχων τε μ. *Gesn.* et *Grot.* — *Leopardus* μηρία τῶν ε. — V. 6. αἴθαν ἀράχναν. *Gesn.* qui v. octavo εὐρὼς omittit, quam vocem *Leopardus* restituit ex *Plutarcho* in V. Num. c. XX. p. 159. qui Numa regnante tantam omnium fuisse felicitatem ait, ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν λέγουσιν· Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν δ' ἀραχνᾶν ἔργα [πέλονται], καὶ εὐρὼς δάμναται ἔγχεά τε λογχωτὰ, ξίφεά τ' ἀμφήκεα, χαλκείων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος, οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων. Plura ex his *Bacchylidis* versibus derivata loca recenset *Clark.* ad *Homer.* Od. XVI. 34. ex quibus inprimis memorabilis est hic *Theocriti* Eid. XVI. 96. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. *Tibull.* I. El. X. 49. *Pace bidens vomerque vigent: at tristia duri Militis in tenebris occupat arma situs.* Fortasse ejusmodi quid significabatur etiam in versibus Inachi *Sophoclei*, quorum unum nobis servavit *Suid.* in ἀράχνη T. I. p. 310. πάντα δ' ἐρίθων

Digitized by Google

ἀραχνᾶν βρίθει. quamvis haec verba omnino locum parum frequentatum describunt. Facetus est senarius *Cratini* ap. *Suidam* l. c. de homine famelico: ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα. Cui similis ille ap. *Catullum* XIII. *nam tui Catulli plenus sacculus est aranearum.* Conf. *Bocharti* Hieroz. L. IV. 7. p. 1084. — Magis ad *Bacchylidem* nostrum faciunt haec ap. *Plutarchum* in Vit. Nic. Tom. III. p. 217. Athenienses longis bellis attriti ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες· κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις· ἡδέως δὲ μεμνημένοι τοῦ εἰπόντος, ὅτι τοὺς ἐν εἰρήνῃ καθεύδοντας οὐ σάλπιγγες, ἀλλ' ἀλεκτρυόνες ἀφυπνίζουσι. — ¶. 151.] V. 9., σαλπίγγων κτύπος. Comparat *Bern. Martin.* Var. Lect. II. 26. p. 50. *Horat.* in Epod. II. 5. *nec excitatur classico miles truci. Tibull.* I. 1. 4. *Martia cui somnos classica pulsa fugent.* ubi *Heynius Bacchylidis* versus sic constituit:

> χαλκέων δ' οὐκέτι σαλπίγγων κτύπος· οὔτε
> συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφά-
> ρων, ἁμὸν ὃς θάλπει κέαρ.

— V. 11. ἄμος ὃς θάλπει. *Gesn.* in marg. θάλπει. Hoc recepit *Grotius*, qui praeterea ἄμον ex ingenio dedit, improbante *Koenio* ad Gregor. de Dial. p. 168. Servata vulgari lectione sensus est: Qui tum, pacis tempore scilicet, pectus mulcet. Sed cum *Heynio* scribendum ἁμὸν, i. e. ἡμέτερον, quod *Br.* quoque verum esse censuit. — V. 13. ὕμνοι φλέγονται. *Sophocl.* in Oed. Tyr. 187. παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.

X. Ap. *Stob.* Tit. CXXI. p. 610. Gesn. 503. Grot. *Ursin.* p. 203. — μεῖζον ἢ πενθεῖν. Cf. *Wasse* ad *Thucyd.* L. VII. 75. p. 518. ed. Bip. *Herodot.* L. III. p. 200. 60. τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. ubi *Valckenarius* similia dedit, nostro loco non omisso. — ἀφθεγκτομένοις ἴσον nihil aliud est quam ἄφθεγκτον. Locutio similis ei, qua *Herodotus*, quique eum imitati sunt, passim

utuntur, ὅμοια τοῖς πρώτοις, τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος, quae cum similibus illustrat *T. Hemsterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 3. sqq.

XI. Servavit *Athen.* L. II. p. 39. F. Οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι καὶ σκώπτειν καὶ γελοιάζειν· ἀπὸ δὲ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην. διὸ Βακχυλίδης φησί· γλυκεῖ' ἀνάγκα κ. τ. λ. *Ursin.* in Fr. Lyr. p. 200. sq. — Ad vers. 1. ubi vulgo γευομένα legitur, *Casaubonus* haec notavit: „In primo versu Bacchylidis σευομένα habent „etiam membranae antiquitatis venerandae. Non pos„sum interpretari, nisi praepositionem ἐκ vel ἀπὸ adjicias. „*O dulcis necessitas, quae venis et oreris ex poculis.* Nam „σευομένη nihil aliud, quam πορευομένη et ὁρμῶσα. Acce„dam lubens ad libros alios, ubi γευομένα. Sed eligant „doctiores. Ἀνάγκαν vocat mellitissimus poëta τὴν φρενῶν „ἔκστασιν, cum, poto liberalius vino, homo suae spontis „non est, neque mentis sanae. Hanc necessitatem vocat „γλυκεῖαν, quia erat aliud olim ananca potionis genus, „cujus tristis necessitas. Plautus Rudente: *Perit potan„do opinor. Neptunus magnis poculis hac nocte eum in„vitavit. Credo, hercle, Anancaeo datum hoc quod bibe„ret.*“ Haec *Casaubonus*, cum quo conspirat *Salmas.* ad Solin. p. 764. F. At nihil hic egisse *Casaubonum*, contendit gallicus *Athenaei* interpres *Le Febure de Villebrune* p. 141. qui vertit: *La douce nécessité de boire met à peine en train, qu'elle calme la colère de Venus*: secutus auctoritatem *Scaligeri*, qui ad *Tibull.* L. III. 6. 13. sic distinguit: γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα, κυλίκων θάλπησι θυμὸν Κύπριδος. Ad perficiendam sententiam extrinsecus nihil assumendum. ἀνάγκη κυλικῶν pro *potandi necessitate* a poëtarum usu minime alienum est. Blandam illam necessitatem, ubi sive aliorum blanditiis, sive nostri ipsius animi propensione ad rem aliquam faciendam impellimur, ἐπιθυμάγκην a veteribus vocatam, paucis attigit *Valcken.*

Digitized by Google

ad Hipp. p. 262. A. B. Cum in toto hoc carmine suaves illusiones, quae bene potorum animos mulcent, describantur, alienus videtur ab h. l. sensus, quem secutus est *Villebrunius*. Aut fallor, aut depravatum est hujus fragmenti initium, quod in hunc fere modum corrigendum esse suspicor:

> γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
> θάλπησι θυμὸν Κύπριδος
> ἐλπίδι· αἰθύσσει δὲ φρένας
> χαρὰ μιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.

Blanda illa potandi necessitas, ubi exoritur, animum mulcet grata spe Veneris, et laetitia, Bacchi donis commista, pectus suaviter commovet. Haec expressisse dixeris *Ovidium* in A. A. L. I. 237. *Vina parant animos, faciuntque caloribus aptos: Cura fugit multo diluiturque mero. Tunc veniunt risus, tunc pauper cornua sumit: Tunc dolor et curae, rugaque frontis abit. — Illic saepe animos juvenum rapuere puellae: Et Venus in vinis ignis in igne fuit. Horat.* IV. Carm. XII. 19. *cadus — Spes donare novas largus amaraque Curarum eluere efficax.* Vinum, quod Veneri favet, *Ion Chius* ap. Athen. L. II. p. 35. E. ἥδιστον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων vocat. *Eurip.* in Bacch. 272. οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις. θάλπειν verbum in re venerea inprimis aptum. *Aeschyl.* Prom. 592. Ἰναχείῃ θάλπει κέαρ Ἔρωτι. 650. ἱμέρου βέλει πρὸς σοῦ τέθαλπται. Spes autem dicitur σαίνεσθαι, ut ap. *Aeschyl.* in Choëph. 192. modo θάλπειν. *Charito* L. V. p. 80. 6. καὶ ἄλλη δέ τις ἐλπὶς ἔθαλπε τοὺς βαρβάρους. Ex *Josepho* τοὺς δὲ ὑποθαλπομένους ἐλπίδι laudat *Suidas* in θαλπόμενοι. *Eustath.* ad Odyss. α. 167. ἰστέον δὲ, ὅτι τὴν χαροποιὸν ἐλπίδα θαλπωρὴν λέγει, ἐπεὶ θάλπει τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. — Denique Κύπριδος ἐλπὶς comparandum cum verbis *Pauli Sil.* LXIII. de balneo, in quo viri mulieresque separatim lavabantur: ἄγχι μὲν ἐλπὶς ἔρωτος. —

Digitized by Google

V. 3. αἰθύσσει. ῥιπίζει. αἰθύσσειν. ἀνασείειν. Σίνωνι Σοφοκλῆς. αἰθύσσοντος. ὁρμῶντος. *Hesych.* — V. 5. ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας. curas mortalium elevat, κουφίζει. *Hermesianax* Eleg. v. 91. ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεσόβησ' ἀνίας — ut hunc locum restituit *Ilgen* et *Heinrich.* in Obss. p. 48. *Panyasis* ap. Athen. L. II. p. 37. πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει. — V. 7. αὐτὸς, si sincerum est, pro μόνος accipi debet. Qui vino se proluerit, is se solum urbium expugnatorem, se regem et dominum putat. *Horat.* Epist. I. 5. 19. *Quid non ebrietas designat? operta recludit: Spes jubet esse ratas: in proelia trudit inermem. Sollicitis animis onus eximit: addocet artes. Foecundi calices quem non fecere disertum? Contracta quem non in paupertate solutum?* — V. 8. λύει. Ex *Homero* Il. π. 100. ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν. et passim. — V. 10. μοναρχήσειν δοκεῖ. *Plato* de Rep. IX. p. 573. C. καὶ μὴν ὅγε (ὁ μεθυσθεὶς) μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν. — V. 11. χρυσῷ. Haec fortasse obversabantur *Horatio* II. Carm. XVIII. 1. *Non ebur, neque aureum Mea renidet in domo lacunar.* *Alcaeus* ap. *Athen.* L. XIV. p. 627. A. μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. — V. 14. ἀπ' Αἰγύπτου. Aegyptum, ut terram fertilissimam, laudat poëta. Vide, quae collegit, et hujus fragmenti memor, *Barthius* in *Claudian.* p. 133. — V. 16. ὡς. Vulgata lectio mihi quidem servanda videtur. Verba, ὡς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ, referenda sunt ad jucunda illa phantasmata, quae potantis animo blandiuntur. Sic accepit quoque interpres gallicus: *Tant le plaisir lui agite le coeur lorsqu'il boit.* ὁρμαίνοντα. ἐνθυμούμενον. *Suidas.* *Homer.* Il. κ. 4. ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶ ὁρμαίνοντα.

XII. *Athen.* L. IV. p. 178. B. Βακχυλίδης δὲ περὶ τοῦ Κήϋκος οἴκου φησίν· ἔστη — —. *Ursinus* p. 202. — V. 2. ἔφασ' Athen. — ¶. 152.] V. 3. Paroemiacum esse, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Athenaeus* docet.

Digitized by Google

In nostro fragmento Hercules loquitur ad Ceycem, Trachinis regem, veniens, ut apparet ex *Zenobio* Prov. Cent. II. 19. qui, posito proverbio, haec scribit: οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν Κήτους (l. Κήϋκος. cf. *Apollodor.* II. 7, 6.) τοῦ Τραχινίου καὶ οὕτως εἰπόντος. Hinc discimus, parodiam illius versiculi, quam *Athenaeus* profert, αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν, *Eupolidi* deberi. — εὐόχθους. bene instructas epulas. εὐοχθεῖν. εὖ ἔχειν. εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. *Hesych.* ubi vide Intpp.

XIII. *Ursinus* p. 200. ex *Athen.* L. XI. p. 500. A. B. Μνημονεύει δὲ τῶν Βοιωτικῶν σκύφων Βακχυλίδης ἐν τούτοις, ποιούμενος τὸν λόγον πρὸς τοὺς Διοσκούρους, καλῶν αὐτοὺς ἐπὶ ξενία· οὐ βοῶν — —. Illi scyphi Boeotici etiam Ἡρακλεωτικοὶ appellabantur, ut *Athenaeus* vult, ab Hercule, cui adversatur *Bentlejus*, qui eosdem ab urbe Heraclea, ubi conficiebantur, appellatos dicit, in Diss. de Phal. p. 64.

XIV. Servavit *Dionys. Hal.* de Compos. T. V. p. 30. ed. *Reisk.* Primum versum excitat *Athen.* L. XIV. p. 631. C. et seriores sophistae passim. *Ursin.* p. 202. *Aelianus* de animalibus agens, quae se ad pugnam excitant, οὐ δέονται, inquit, τοῦ προςᾴδοντος καὶ ἐροῦντος· οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς· in H. An. VI. 1. Male quidam de *Simonide* cogitarunt ap. *Lucian.* in Scytha §. 11. οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖός φησιν. Omisso ἔργον, ut in proverbiali locutione, *Achilles Tat.* V. 12. p. 207. κάλλος γὰρ καὶ πλοῦτος καὶ ἔρως εἰ συνῆλθεν ἐπί σε, οὐχ ἕδρας οὐδ' ἀναβολῆς. ubi vide *Salmas.* — οὐχ ἕδρας ἀκμὴ dixit *Sophocl.* in Aj. 811. οὐχ ἕδρας ἀγὼν, *Euripides* in Orest. 1292. quae attigit *Valcken.* ad Phoeniss. 591. p. 221. — V. 2. Ἰτωνίας. Minervae nomen apud Boeotios, *Pausan.* L. III. 9. p. 228. IX. 34. p. 778. et Thessalos, vide *Alberti* ad Hesych. v. Ἰτωνία. Eodem cognomine deam appellat *Leonid. Tar.* Ep. XXI.

Digitized by Google

XV. Ap. *Plutarch.* T. II. p. 36. C. ubi similes sententias vide. *Ursin.* p. 203. δειλοὶ sunt ignavi, nullius pretii homines, ut in Scolio *Praxillae* XIII. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει, τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου. et frequenter ap. *Theognidem.* Cf. *Valcken.* ad Phoeniss. p. 365.

XVI. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 715. 9. ubi pessime legitur ἀεὶ καὶ λίαν. quod dedit *Ursin.* p. 204. Veram lectionem servavit *Eusebius*, qui hoc fragmentum ex *Clemente* laudat in Praep. Evang. XIII. 13. p. 678. Quo sensu dii ἀναίτιοι dicantur, equidem ignoro; sed de sinceritate lectionis dubito. Quid, si *Bacchylides* cogitaverit de loco Homerico Il. ε. 341. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται? Nonne probabiliter correxeris:

καὶ ἄναιμοι, κοὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

Cicadam diis assimilans *Anacreon* Od. XLIII. 17. ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε, Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος. ubi apte comparant *Plutarch.* T. II. p. 167. E. Apud *Herodotum* III. p. 209. θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεις Aegyptiorum a Cambyse ridentur.

XVII. Ap. *Clemens. Alex.* Strom. V. p. 687. 16. ἕτερος δὲ ἐξ ἑτέρου σοφὸς, τό τε πάλαι, τό τε νῦν, φησὶ Βακχυλίδης ἐν τοῖς Παιᾶσιν· οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν. Posteriorem hujus fragmenti partem ex *Clemente* laudat *Theodoret.* Therap. I. p. 477. unde haec separatim protulit, prioribus omissis, *Ursinus* p. 204. Verba paulo obscuriora sunt. Priora illa, ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς, proverbii vim habuerunt, ut apparet ex *Cyrillo* L. I. c. Julian.: *Atqui illud in praesentiarum dixisse operae pretium existimarim, quod vere a quibusdam celebratur proverbium,* *Sapiens alius ab alio.* *Manifestum autem, quod posteriores a prioribus didicerint, et non priores a posterioribus.* — Hinc verisimile est, novissima in hunc sensum accipienda esse, ut poëta dicat, difficile esse,

nova

nova nec ante dicta reperire, sive, tanquam per portas quasdam, ad ea, quae nondum reperta sint, accedere. Longe diverso sensu λόγοι ἄῤῥητοι apud tragicos dicuntur.

¶. 153.] *XVIII. Clemens Alex.* Strom. VI. p. 745. 3. ubi corrupte legitur παρ' εἶσι, quod *Ursinus* et *Stephanus* emendaverunt. — V. 2. τῷ δαίμονι δῶκε πράσσοντα. *Clem.* qui in fine δυαῖς exhibet. *Sophocles* Antig. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ. ἐγκέρραι δύαις, ut *Archiloch.* fr. XII. ἐκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

XIX. Cod. Vat. p. 201. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 62. nr. 538. Victoriam deam poëta invocat, ut sibi in certamine musico palmam impertiat. — V. 1. Νίκα est in Cod. idque *Br.* restitui jussit pro Νίκη, quod in contextu dederat. Victoria Πάλλαντος vocatur filia secundum *Hesiodum* in Theog. 383. qui Pallantem ex Styge Ζῆλον, Νίκην, Κράτος καὶ Βίην progenuisse auctor est. Cf. *Apollodor.* I. 2. p. 6. Victoria etiam *Jovis filia* vocatur, tum nihil diversa a Minerva. Vide *Aristid.* Hymn. in Min. p. 29. et *Wernsdorf.* ad Himer. p. 717. sq. Aurora ut Pallantis filia *Pallantias* dicta ap. *Ovid.* Met. IX. 420. et Luna Πάλλαντος θυγάτηρ, μεγαθυμήταο ἄνακτος, in Hym. Homer. in Merc. 101. ut probabiliter emendavit Cl. *Ilgen*, quem inprimis vide p. 387. sqq. — V. 2. Κραναίων. Cod. Cranaa δῆμος Atticae. *Steph. Byz.* Κραναή. - Τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος. Vide *Luc. Holsten.* p. 172. et *Alberti* ad Hesych. T. II. p. 338. — V. 3. ἐπ' ὀπτεῦσιν Cod. — In Anal. ἀθύρματι contra cod. fidem, qui ἀθύρμασι habet, quod reponendum. — Μοῦσαν Cod. — V. 4. Κηδρα κ. Βακχυλίδης. Cod. Prius *Reiskius* tueri conatur. Alterum in marg. apogr. Lips. emendatur.

XX. Cod. Vat. p. 150. Planud. p. 419. St. 554. W. *Ursinus* p. 205. Eudemus Zephyro, qui ei grana purganti secundus fuerat, sacellum dedicat. V. 1. 2.

Digitized by Google

Suidas laudat in πιότατος, i. e. θρεπτικός, αὐξητικός. *Casaubonus* in Lectt. Theocr. c. XI. comparat hoc Epigramma cum Theocriteis Eid. X. 47. ut frumenta dicantur per Zephyrum *incrementum accipere, si tempestiva fuerint decisa.* quae *Columellae* verba sunt L. II. c. 20. Apud eundem haec sunt: *At ubi paleis immista sunt frumenta, vento separentur: ad eam rem Favonius habetur eximius, qui lenis aequalisque aestivis mensibus perflat.* ubi *Schneiderus* p. 123. in nostro Epigrammate πηγυτάτῳ corrigit. Facit huc *Homer.* Il. ε. 499. sqq. Il. ν. 590. θρώσκουσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ. — βοάθοος Cod. In Anal. βοήθοος.

TIMONIS MISANTHROPI

EPIGRAMMA.

In Vat. Cod. p. 252. et in Planud. p. 218. St. 317. W. sine auctoris nomine prostat. Ipsi *Timoni* vindicat (καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸν ἔτι ζῶντα πεποιηκέναι λέγουσι) *Plutarch.* in Vit. Anton. Tom. V. p. 138. ed. Bry. et Auctor Anonymus Vitae Platonis, quae e Cod. Vindob. edita est in Bibl. Liter. et Art. Fasc. V. p. 14. — V. 1. ἀποῤῥήξας ψυχήν. De morte violenta *Themist.* Orat. XX. p. 234. B. ὁπηνίκα ὡς τάχιστα τοῦ δεσμοῦ τῆς φύσεως ἀπελύθης, οὐκ ἀποῤῥήξας οὐδὲ ἀποσπάσας ἔτι κατέχοντος, ἀλλ' αὐτοῦ χαλάσαντος καὶ ἀνέντος. Hinc apparet, non opus esse emendatione *Casauboni*, qui in schedis ἀποῤῥίψας notavit. — V. 2. οὔνομα. Plan. et Vat. In Vita Plat. Anonymi: τίς δ' ἂν σὺ π. Pro πεύσεσθε, quod veteres editt. offerunt, *Steph.* πεύσησθε edidit. Vat. πεύσοισθε. Cf. Ep. *Leonidae Alex.* Ep. XXXIX.

S C O L I A.

Athenaeus, ubi multa Scolia, a vetustissimis poëtis composita, laudat, L. XV. p. 694. A. inter varias de horum carminum nomine sententias maxime probat eam, quam secutus est *Artemon Cassandreus*, qui σκολιὸν appellatum ait, quod non ab omnibus convivis, nec certo ordine servato caneretur; quicum conspirabat *Dicaearchus* ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων, cujus locum, sed mutilum, profert *Suidas* in Σκολιὸν Tom. III. p. 334. (Vide *Burette* in *Plutarchi* Tract. de Musica, Mémoires de l'Academ. des Inscr. T. XXIII. p. 95. qui loca veterum diligenter collegit.) Alii opinabantur, σκολιὰ vocari κατὰ τὸν τῆς μελοποιίας τρόπον, ὅστις σκολιὸς ἦν· λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀνειμέναις εἶναι σκολιά. quae *Athenaei* verba sunt i. e. ab *Eustath.* ad Od. η. p. 276. sic exposita: κατά τινα μελοποιίας νόμον, ὅς, οἷα εἰκὸς, οὐ πρὸς εὐθὺ ἐμέλπετο ἁπλοϊκώτερον, ἀλλὰ ποικίλως ἐσκολιοῦτο. Haec fortasse ducta sunt ex *Didymo*, quem scimus in tertio τῶν συμποσιακῶν libro varias hujus vocabuli etymologias dedisse, ex *Etymol. M.* v. ubi *Hori* sententia expromitur, minime vera, ἀπὸ τοῦ μεθύοντας καὶ σκολιῶς ἔχοντας τὰ αἰσθητήρια ᾄδεσθαι. Plura vide ap. *Interpp.* *Pollucis* VI. 108. ad *Hesych.* v. σκολιὸν, et *Andr. Schottum* ad Procli Chrestom. p. 48. sq. *Cludius*, qui Scolia, ap. *Athenaeum* servata, interpretatus est in Bibl. Lit. et Art. Fasc. I. p. 54. sqq. et Fasc. III. p. 32. sq. carmina, certo metro conscripta, ὀρθὰ fuisse nuncupata contendit, quae vero numeros haberent ἀτάκτους, σκολιά. Ejusmodi carmina cum in conviviis praecipue usurparentur, factum esse, ut σκολιὰ synonyma fierent τοῖς παροινίοις μέλεσι. *Proclus* in Chrest. p. 10. τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ᾖδετο παρὰ τοὺς πότους· διὸ καὶ παροίνιον ἔσθ' ὅτε καλοῦσιν. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. 1231. σκολιὰ τὰ παροίνια μέλη. *Santenius*, ex cujus ineditis

Obss. in Terentianum Maurum particula decerpta legitur in Bibl. L. et A. Fasc. V. p. 21. sqq. Scolia nomen accepisse putat a pede *Scolio*, i. e. Amphibrachy, in illis carminibus admodum frequenti, ut animadverterunt Intpp. *Procli* l. c. Cognominis causam inde repetit, quod omnes reliquae partitiones; praeter solam Amphibrachi triplam, recti sive ὀρθοὶ vocentur rhythmi. Vid. *Etym. M.* in Δοχμιακός. Illis igitur oppositum rhythmum appellatum esse σκολιόν. — Ceterum illa Scolia maxime probabantur veteribus, quae sive exhortationem haberent, sive sententiam aliquam vitae utilem. *Athen.* p. 694. C. Vide, quae de his carminibus dixit *Klotz.* ad Tyrt. Differt. II. p. 237. sqq.

¶. 154.] *I. Pittaci Mitylenaei* servatum a *Diog. Laërt.* I. p. 49. τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε· Ἔχοντα — — —. Repetivit *Brunckius* cum reliquis Scoliis ad calcem Anacreontis an. 1786. p. 83. — V. 2. Ed. Steph. ἐπὶ et cod. reg. in cujus tamen marg. ποτὶ notatum reperitur. — V. 3. paulo impeditior sententia corruptelae suspicionem movet. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. Tom. V. p. 25. corrigit: πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλώσσῃ διὰ στόματος λαλεῖ Διχόμυθον ἔχουσα καρδίᾳ νόημα. *Animus duplex nihil, cui confidas, lingua effatur.* Comparat Horatianum: *Post effert animi motus interprete lingua*, A. P. 111. γλῶσσα et καρδία similiter junguntur ap. *Theognid.* v. 355. ἴσχε νόον· γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω· Δειλῶν τοι τελέθει ὀξυτέρη καρδίη. Ad sententiam vero inprimis facit id. v. 91. ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος Δεινός, Κύρν'· ἐχθρὸς βέλτερος, ἢ φίλος ὤν.

II. Ap. *Diogen. Laërt.* l. c. p. 48. ἔλεγε δὲ συνετῶν ἀνδρῶν εἶναι, πρὶν — —. — V. 4. γενόμενα εὖ θέσθαι. In hunc modum *Thucyd.* VI. 11.: Lacedaemonii cogitare debent, ὅτῳ τρόπῳ ἔτι καὶ νῦν, ἢν δύνωνται, σφήλαντες ἡμᾶς τὸ σφέτερον ἀπρεπὲς εὖ θήσονται. Hoc ipsum Scolion respexisse vide-

Digitized by Google

tur *Cratinus* — ἄνδρας σοφοὺς χρή, τό γε παρὸν πρᾶγμ', ὡς κάλλιστα, εἰς δύναμιν εὖ τίθεσθαι — quae laudat, ubi formulam, τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, illustrat, *Gatacker* ad *M. Anton.* VI. p. 171. B. Vide praeterea *T. Hemsterh.* ad Lucian. Tom. I. p. 485. sq. et *Valcken.* in Hippol. p. 241.

III. Ap. *Diogen. Laert.* L. I. 85. p. 53. in Vita *Biantis*: τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ εὐδοκίμησε τάδε· ἀστοῖσιν — —. In vulgata scriptura αἴκε μένῃς offendit *If. Casaubonus*, qui ἤ κε μένῃς corrigit, improbante *Marquardo Gudio*, qui in literis ad *Menagium* datis legit ἐν πόλει ἀεικεῖ μένῃς, *in civitate deformata et afflicta maneas*. Male. Sensus esse videtur: Civitas si displicuerit, eam relinques; si vero in ea manere volueris, omnibus placere et ad reliquorum civium mores vivere studeas. Hoc tibi multum gratiae apud eos conciliabit. At hoc fieri posse, ut unus omnibus placeat, negat *Theognis* v. 24. ἀστοῖσιν δ' οὔπω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι. — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Cf. 779. sqq. Hoc ipsum Scolion expressit veteris sapientiae studiosissimus *Euripides* in Medea v. 222. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει· Οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο. quod nemo interpretum animadvertit. Eadem fortasse obversabantur Tragico, cum in *Alcmena* scriberet: καὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. ap. *Stob.* Tit. LXII. p. 235. *Grot.* — V. 3. ἐξέλαμψεν ἄταν. Mores superbi, quales eorum esse existimantur, qui τὰ κοινὰ νόμιμα non curantes, suo more vivunt, saepe gravissimam noxam acceperunt. ἐξέλαμψε, ut ap. *Herodot.* I. 80. p. 40. ἐκλάμψεσθαι. VII. 39. p. 529. ἐξῆν οἱ λάμψαι. Vide *Maittaire* de Dial. p. 119. C.

IV. Servavit *Athen.* XV. p. 695. A. Pro fragmento longioris carminis, *Alcaei* fortasse, habuit *Bernard. Martin.* in Var. Lectt. III. 12. p. 65. ubi horum ver-

Digitized by Google

suum sensum explanat. Metrum est Alcaicum; in primo autem versu post ἐκ γᾶς omissum vocabulum trisyllabum, proprium fortasse nomen. Sententia eadem, quae in Scolio *Pittaci* II. sed magis exornata. Hinc profecit auctor incertus senariorum ap. *Stobaeum* Tit. LIX. p. 227. qui certe non *Callimachi* sunt: Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ τῆς γῆς ὁρᾶν, ὦ μῆτερ, ἔστι, μὴ πλέοντα μηδαμοῦ. *Oppian.* Hal. V. 348. *Lucretius* II. 1. *Suave, mari magno turbantibus aequora ventis, E terra magnum alterius spectare laborem.* Cf. Tibull. I. El. I. 44. sqq. Verba, καὶ παλάμην ἔχοι, *si quis possit*, repetunt praecedentia, εἴ τις δύναιτο. παλάμη. ἡ δύναμις. ἡ τέχνη. ratio, qua quid efficitur. Hoc sensu vocabulum passim occurrit ap. *Pindarum*. *Aristoph.* in Vesp. 643. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. Quod vero in hoc versiculo eadem res bis dicitur, non valde mirabitur, qui synonymorum ap. *Homerum* tragicosque poëtas cumulationem meminerit. Vide *Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. 1189. et *Stanlei* ad *Aeschyl.* Choëph. 5. Haec ejusmodi sunt, ut accedere nequeam ad sententiam doctissimi *Wakefield.* qui in Sylv. crit. Tom. IV. p. 63. ut tautologia vitetur, vertit: *Si quis habeat, unde vitam sustentare possit.* *P. Leopardus* in Emend. L. XII. c. 8. eadem verba vertit: *Si quis queat et artem habeat*; quod magis probandum. — ¶. 155.] V. 3. Hinc expressus, Wakefieldio monente, *Horatii* locus I. Epist. XVIII. 87. *Tu, dum tua navis in alto est, Hoc age, ne mutata retrorsum te ferat aura.* Unde idem corrigit: τῷ φορέοντι τρέχειν δέῃ, sive τῷ φορεῦντι τρέχειν ἅμ' αὔρῃ. Equidem in vulgata acquiesco. τῷ παρεόντι, ἀνέμῳ scil. *ei, qui in ponto versatur, qualicunque vento utendum est.* Idem est, quod vulgo dicitur ἀρκεῖσθαι τοῖς παροῦσι, ut ap. *Teletem* in *Stob.* Flor. XCV. p. 523. Vide, quae collegit *Wetsten.* ad Epist. ad Hebr. XIII. 5.

V. Habet Athenaeus L. XV. p. 694. E. et hinc Eustathius ad Od. η. p. 1574. 5. — V. 3. [illegible] a Br. additum est. — V. 4. εἰσιδόντα κλείσαντα πάλιν Athen. ἰδόντα Eustath. Hermannus de Metris L. III. p. 415. versus ita distinxit, ut systema exsisteret, in septem minimum Scoliis obvium:

εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος,
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
εἰσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Illa, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, ad εἰσιδόντα pertinent, sed ita, ut quasi eorum oblitus, rem repetat his verbis, τὸν νοῦν. Neque a vetere Latino sermone alienum est, ista sic verti: utinam, qualis quisque esset, postquam pectus aperuisses, tum demum mentem liceret cognoscere. Quod ad metrum attinet, duo priores versus Phalaecei sunt hendecasyllabi:

[illegible]

Tertius est choriambicus dimeter, cujus in primo ordine anapaestus est cum iambo

⏑⏑–⏑– | –⏑⏑–

Quartus denique duos ordines habet, primum logaoedicum, qui tertia arsi finitur, alterum dactylicum duplicem:

–⏑⏑, –⏑– | –⏑⏑–, ⏑⏑

Sententiam *Eustathius* comparat cum fabula de Momo, qui Prometheum reprehenderit, ὅτι πλάσας ἄνθρωπον, μὴ προσέπλασε τῷ στήθει καὶ πύλας, ὥστε ἀνοιγομένων αὐτῶν βλέπεσθαι τὰς φρένας αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφῆκε κρυψίφρονα εἶναι. *Scaliger* hoc Scolion admovit *Propert.* L. III. 4. *O prima infelix fingenti terra Prometheo! Ille parum cauti pectoris egit opus. Corpora disponens mentem non vidit in arte, Recta animi primum debuit esse via.*

VI. *Athen.* L. XV. p. 695. E. Hic *Hermannus* [illegible] corrigit p. 416. ut metri ratio postulat.

Idem systema, quod in praecedente Scolio, nisi quod ultimus versus non in duos dactylos, sed in ordinem logaoedicum triplicem exit:

–◡◡–◡◡– | –◡◡–◡–◡

Hujus Scolii sensum explicat *Suidas* v. ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. Erat enim Leipsydrion locus in monte Parnetho, quem, Hippia Athenis regnante, Alcmaeonidae cum aliis exsulibus communiverant. Ibi cum pugna superati essent, hoc in eos Scolion cani coeptum. Eadem narrat *Eustath.* ad Il. p. 351. 12. omisso ultimo Scolii versu, et *Hesych.* ἐπὶ Λειψυδρίῳ. *Etymol. M.* in Ἐπὶ Λειψυδρίῳ μάχη. Conf. etiam *Herodotum* L. V. 62. p. 401. — V. 1. προδωσέταιρον *Etym. M.* — V. 4. Idem: ὅτ' ἔδειξαν ο. π. ἦσαν. *Suidas*: ὅτ' ἔ. ο. π. ἦσαν. *Athenaei* lectio elegantior est.

VII. Nobilissimum hoc carmen legitur ap. *Athenaeum* L. XV. p. 695. B. sine auctoris nomine. *Callistrato* asserit *Hesych.* v. Ἁρμοδίου μέλος. τὸ ἐπὶ Ἁρμοδίῳ ποιηθὲν σκόλιον ὑπὸ Καλλιστράτου οὕτως ἔλεγον. Ad verba τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν *Aristoph.* in Acharn. 977. *Scholiastes* laudat vers. 5. φίλτατε Ἁρμόδι', οὔτι που τέθνηκας, idque carmen ἐν τοῖς τῶν πότων συνδόοις decantatum esse ait. De Harmodii et Aristogitonis, tyrannicidarum, facinore, cujus laudem in dubium vocare conatus est *Herodotus* L. V. 55. multi commemorarunt. *Aristotelis* Polit. V. 12. *Justin.* II. 9. *Thucyd.* VI. 54. sqq. ubi vide Intpp. et *Valcken.* ad Herodot. p. 398. 66. — In hoc quoque Scolio metri ratio ea est, quam indicavimus ad Scol. IV. — V. 1. Ἐν μύρτου. Hinc apparet, conjuratos tela abdidisse in myrti ramis, quos, qui Panathenaicis interessent, gestasse probabile est. *Robertus Lowthius*, qui bene de hoc carmine meruit in praeclaro opere de Poësi Hebr. p. 17. ed. *Mich.* comparat *Aristoph. Lysistr.* v. 633. καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί, Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ubi Schol.: οὗτοι γὰρ ὑπὸ μυρσίνων κλάδων τὰ ξίφη

ἐπικαλέσαντος τὴν, τίθεμεν καταβάλλειν. Idem suspicatur, hinc fortasse ductum morem, ut, qui in convivio cantaret Scolion, myrti ramum manu teneret. *Plutarch.* T. II. p. 615. B. C. De forma κλαδὶ pro κλάδῳ usurpata vide *Salmas.* ad Stat. Regill. p. 115. — V. 3. Vulgo κατμεύσεν. Genuinam lectionem, una litera deleta restitutam, habet *Lowth.* — V. 5. οὔτι τι τέθνηκας. *Athen.* Lectio a *Br.* post *Lowthium* recepta, debetur *Schol. Aristoph.* in Acharn. 977. Haec respexit *Aristides* T. I. p. 80. ed. Oxon. καλὸν δὲ καὶ ἐν σκολιοῖς ὥστε Ἁρμόδιον ᾄδειν, οὔτι πω τέθνηκας λέγοντας. Ex hoc loco colorem duxit auctor Epigr. inter ἀδέσπ. DCCXXVII. οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον, Καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἔνι πολλῇ. — V. 8. φασὶν τὸν ἐσθλὸν Διομήδεα *Athen.* Otiosum epitheton omisit *Lowthius*, quem *Br.* sequitur. De Achille in beatorum insulas delato vide *Platon.* in Conv. p. 179. E cui praeivit *Pindarus* Ol. β. 143. Idem Nem. ι. 12. Diomedem a Minerva inter immortales relatum narrat, ubi vide doctum Scholion. Hinc in insula Diomedea pro deo colebatur, nec non ap. Thurios et Metapontinos. — V. 11. ἐν θυσίαις. in Panathenaeis, secundum *Thucyd.* l. c. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. XI. 8. — ¶. 156.] V. 14. Ἀριστογείτων. Vulgo. et vers. sqq. κτανέτην, et ἐποιησάτην. quae *Lowthius* emendavit.

VIII. *Athen.* l. c. p. 694. D. „Videtur canticum „esse ἐπινίκιον cujusdam poëtae, cui victoria obtigit in Pa„nathenaicis ludis, in quibus praemium victoribus daba„tur corona oleagina. Decerpebantur autem rami ex „μορίαις illis, quae in arce erant, et quidem in Pandrosii „templo. Vide Meursii Cecrop. c. XXII. Sic Scolii „verba intelligo, νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ, φέροντες παρὰ Παν„δρόσου. Si quis alius eorum est sensus, hunc non asse„quor. Certissimum saltem mihi videtur hic neque de „Marathonia pugna, nec de Pane Phidippidi hemere-

Digitized by Google

dromo obviam facto, quam rem Herodotus narrat p. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. 138. haec habet: πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἐγκεχωρισμένοις τῶν παρθενίων φησίν· ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων, [illegible] τεῦ, ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν. Quod quatuor primae voces hujus scolii seu paeanis in Pindari quodam cantico eodem quo hic ordine fuerint, inde non sequitur, Pindarum hujusce paeanis auctorem esse, quod, qui eum toties laudat, Athenaeus non ignorasset, et si carmen hoc in Pindari melicis legisset, illius non suppressisset nomen, sicut nec Hybriae nec Ariphronis. In deorum compellationibus religiosae quaedam erant formulae, solemnia verba, a quorum ritu discedere nefas. Nullum crediderim Pani cantatum fuisse hymnum, a quo abfuerint haec verba: Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων. Orphici hymni alius generis sunt, ubi de diis traduntur, quae solis initiatis nosse et audire fas erat. Orphicus Pan plane diversus a Pane vulgi Graecorum. Hic Arcadiae numine contentus: illum Mystae invocabant οὐρανὸν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν, καὶ πῦρ ἀθάνατον. In Orphicis hymnis integri sunt versus Homerici, ut iste obvius: Ποσείδαον γαιήοχε, κυανοχαῖτα, quem Homerus, ut plurimos alios, ab antiquiori quodam poëta mutuatus est.”

Haec *Brunckius* contra *Schneiderum*, ut mihi persuadeo, disputat, qui in Collect. Fragm. Pindari p. 19. hoc Scolion *Pindaro* vindicat, idque in Panis, quo duce Athenienses Persas devicerant, laudem conscriptum existimat. *Hermannus* de Metris p. 414. acute perspexit, duo hic Scolia temere conjuncta esse, quorum prius ad usitatum illud in Scoliis schema (vide ad Sc. V.) ita constituit:

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Quatuor priores ap. *Brunckium* versus in duos Phalaeceos hendecasyllabos dispescendos esse, jam *Valckenarius* perspexerat ad Phoeniss. 84. p. 30. qui etiam γελάσειας, *hilaris nobis adsis*, restituit. ὀρχηστὰ est ex emendatione *Casauboni*, cum vulgo ὀρχήστρα legatur. Illo epitheto Apollinem ornavit *Pindarus* ap. Athen. L. II. p. 2[illegible] ὀρχηστὰ, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Qui hic ὀρχηστὴς vocatur Arcadiae deus, ap. alios est σκιρτητής, ap. *Orpheum* Hymn. X. — V. 6. ap. *Athenaeum* corrupte legitur: ἐπ' ἐμαῖς εὐφρ. ἀοιδαῖς ἀείδα. Novissimam vocem nihil aliud esse, quam depravatam praecedentis lectionem, statim apparet. Ea omissa et metrum salvum est et sensus optime procedit. — Alterum Scolion ex *Hermanni* mente sic restitue:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοί, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

Versus sunt Phalaecei. ἐνικήσαμεν est ap. *Athenaeum*. Ultimi versus sensus mihi quidem obscurus est. Ceterum duo haec Scolia jam recte distinxit *de la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 514. Et nuper Cl. *Ilgen* in Opusc. variis Philolog. T. II. p. 75. qui in distinguendis et emendandis versibus nihil fere ab *Hermanno* discrepat. V. 4. et 5. legit: γελάσειας ἰὼ Πάν.

IX. Athen. l. c. p. 694. C. Hujus carminis metrum, paucissimis immutatis, restitutum est ab *Hermanno* p. 414. — V. 1. ubi vulgo ἄνασσα legitur, non hujus tantum vocabuli ultima syllaba elidenda, sed etiam praecedentis, Τριτογένει' ἄνασσ' Ἀθάνα. Vocem Ἀθάνα omittit *P. Leopard.* qui in Emend. L. XII. c. 8. hoc Scolion cum sequ. ex Cod. profert. V. 4. et 5. vero jungendi sunt:

καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

„dromo obviam facto, quam rem Herodotus narrat
„p. 486. agi. Schol. Pindari Pyth. III. 138. haec ha-
„bet: [illegible] Πὰν [illegible] [illegible] Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων [illegible]
[illegible], ματρὸς μεγάλας ὀπαδὲ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερ-
„πνόν. Quod quatuor primae voces hujus scolii seu
„paeanis in Pindari quodam cantico eodem quo, his
„ordine fuerint, inde non sequitur, Pindarum hujusce
„paeanis auctorem esse, quod, qui eum toties laudat,
„Athenaeus non ignorasset, et si carmen hoc in Pindari
„melicis legisset, illius non suppressisset nomen, sicut
„nec Hybriae nec Ariphronis. In deorum compellatio-
„nibus religiosae quaedam erant formulae, solennia
„verba, a quorum ritu discedere nefas. Nullum credi-
„derim Pani cantatum fuisse hymnum, a quo abfuerint
„haec verba: Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων. Orphici hymni alius
„generis sunt, ubi de diis traduntur, quae solis initia-
„tis nosse et audire fas erat. Orphicus Pan plane di-
„versus a Pane vulgi Graecorum. Hic Arcadiae [illegible]
„contentus: illum Mystae invocabant οὐρανὸν, [illegible]
„σσαν, ἠδὲ χθόνα παμβασίλειαν, καὶ πῦρ ἀθάνατον. In Orphicis
„hymnis integri sunt versus Homerici, ut iste [illegible]
„Ποσείδαον, γαιήοχε, κυανοχαῖτα, quem Homerus, ut plu-
„rimos alios, ab antiquiori quodam poëta mutuatus est."
Haec *Brunckius* contra *Schneiderum*, ut mihi persuadeo,
disputat, qui in Collect. Fragm. Pindari p. 19. hoc Sco-
lion *Pindaro* vindicat, idque in Panis, quo duce Athe-
nienses Persas devicerant, laudem conscriptum existimat.
Hermannus de Metris p. 414. acute perspexit, duo hic
Scolia temere conjuncta esse, quorum prius ad usitatum
illud in Scoliis schema (vide ad Sc. V.) ita constituit:

ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ᾽ ἐμαῖς
εὐφροσύναις ταῖσδ᾽ ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Quatuor priores apud Brunckium versus in duos Phalaeceos hendecasyllabos dispescendos esse, jam *Valckenarius* perspexerat ad Phoeniss. 84. p. 30. qui etiam γελάσαις *hilaris nobis adsis*, restituit. ὀρχηστὰ est ex emendatione *Casauboni*, cum vulgo ὀρχῶντα legatur. Illo epitheto Apollinem ornavit *Pindarus* ap. Athen. L. II. p. 2 [illegible] ὀρχηστά, ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. Qui hic ὀρχηστὴς vocatur Arcadiae deus, ap. alios est [illegible], ap. *Orpheum* Hymn. X. — V. 6. ap. *Athenaeum* corrupte legitur: ἐπ' ἡμαῖς εὔφρ. ἡμαῖς εἴδε. Novissimam vocem nihil aliud esse, quam depravatam praecedentis lectionem, statim apparet. Ea omissa et metrum salvum est et sensus optime procedit. — Alterum Scolion ex *Hermanni* mente sic restitue:

ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοί, φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν.

Versus sunt Phalaecei. ἐνικήσαμεν est ap. *Athenaeum*. Ultimi versus sensus mihi quidem obscurus est. Ceterum duo haec Scolia jam recte distinxit *de la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 514. Et nuper Cl. *Ilgen* in Opusc. variis Philolog. T. II. p. 75. qui in distinguendis et emendandis versibus nihil fere ab *Hermanno* discrepat. V. 4. et 5. legit: γελάσαις ἰὼ Πάν.

IX. *Athen.* l. c. p. 694. C. Hujus carminis metrum, paucissimis immutatis, restitutum est ab *Hermanno* p. 414. — V. 1. ubi vulgo ἄνασσα legitur, non hujus tantum vocabuli ultima syllaba elidenda, sed etiam praecedentis, Τριτογένει' ἄνασσ' Ἀθάνα. Vocem Ἀθάνα omittit *P. Leopard.* qui in Emend. L. XII. c. 8. hoc Scolion cum sequ. ex Cod. profert. V. 4. et 5. vero jungendi sunt:

καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ.

— V. 3. denique τε post ἀλγέων delendum est. — Pro λόγων Excerpta Hoescheliana ἰνδρῶν habent. ὁ ἄωρος θάνατος. *Plutarch.* T. II. p. 110. E. ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησεν. Ibid. p. 110. F. Iis malis, ad quae sapiens animum bene praeparatum habere debeat, *Euripides* annumerat — φυγὰς πάτρας ἡμᾶς θανάτους τ᾽ ἀλγεινοὺς καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς. ap. *Plutarch.* l. c. p. 112. D. Cf. *Orestem* 1030.

X. *Athen.* p. 694. C. Quod ap. *Brunckium* legitur, ὑμνεῖν, *Casauboni* correctio est. Vide *Hesychii* Intpp. v. ὑμνεῖν. Hac lectione Hendecasyllabum corrumpi, animadvertit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 295. ubi comparat *Plutarch.* T. II. p. 993. E. ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω καρποφόροισιν ἐπιστέψας κάλυκος. στεφάνοισιν ὥραις. ubi tamen non καλλιστεφάνοισιν, ut ille suspicatur, sed καλυκοστεφάνοισιν legendum est. — V. 1. *P. Leopardus* l. c. μῆτερ ὀλυμπία θεῶν Δημήτρας exhibet; et mox σὲ ante καὶ inserit. — *Hermannus* p. 414. paucis immutatis hoc Scolion sic constituit:

Πλούτου μητέρ᾽ Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα, στεφανηφόροις ἐν ὥραις·
σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνη,
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ᾽ ἀμφέπετον πόλιν.

V. 2. haud scio an corrigendum sit:

Δήμητρα στεφανοφόροις σὺν Ὥραις.

ut se Cererem una cum Horis cantaturum esse profiteatur. Horae junguntur Proserpinae in *Orphei* Hymno XLII. 7. Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι ταύτην καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι, Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρῃ. ubi, ut hoc obiter moneam, in primo versu ταύτην ineptum est versus fulcrum. Fortasse olim scriptum fuit: Περσεφόνης θαλεραὶ (vel simile quid) συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι καὶ Χ. — In fine ap. *Athenaeum* ἄμφετον legitur pro ἀμφέπετον.

[¶. 157.] XI. *Athen.* p. 694. D. Hujus Scolii metrum unius literae abjectione restituendum esse monet *Hermannus* p. 414. ut nimirum Ἀπόλλων' ἐλαφηβόλαν legatur. Vulgo v. 2. ἄνακτα habetur. Dianam ἀγροτέραν colebant Athenienses, caprarum ei sacrificium stato die peragentes. Vide *Perizon.* ad Aelian. V. H. II. 25. Hoc Dianae cognomen, cum similibus, illustrat *Munkerus* ad Anton. Lib. c. IV. p. 26. et *Ruhnk.* ad Tim. p. 223.

XII. *Athen.* p. 695. C. Tres priores versus laudat *Eustath.* ad Odyss. λ. p. 454. 41. Ad hoc Scolion fortasse respexit *Hesych.* v. Ἄιδειν. Αἴαν παῖ Τελαμῶνος ἦν τι σκολιὸν γεγραμμένον εἰς Αἴαντα. *Theopompus* ap. *Athen.* L. p. 23. E. Τελαμῶνος οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη. *Antiphanes* ap. eund. L. XI. p. 503. E. cantionem postulat, non antiquam tamen — τόν τε Τελαμῶνα, μὴ δὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Sententia expressa ex *Homero* Il. β. 768. ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν. Unde *Sophocles* de eodem, in fabula cognomine 1358. ἕν' ἄνδρ' ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. — V. 1. παῖ τε Τελ. Αἴας αἰχμητά. *Eustath.* — V. 3. Δ. καὶ Ἀχ. *Athenaeus* et *Eust.* et sic etiam v. 7. Recte emendatum esse μετὰ, cum ipsa sententia docet, tum versus *Alcaei* ap. Hephaest. p. 35. Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα. Depravatissimum esse hoc Scolion, judicat *Hermannus* p. 415. idque aliis resectis, aliis transpositis, sic emendat:

Χαῖρε, παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμη-
τά· ἐς Τροίαν σε λέγουσ' ἄριστον ἐλθεῖν
μετ' Ἀχιλλέα τῶν Δαναῶν·
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, σὲ δὲ δεύτερον.

Primam vocem χαῖρε a praecedentis Scolii ultimo vocabulo χάρις absorptum esse putat. Vereor, ut vir doctissimus hoc paulo violentius remedium omnibus probaturus sit.

XIII. *Athen.* p. 695. B. Auctor hujus Scolii incertus est, ut apparet ex *Pausaniae* verbis ap. *Eustath.* ad Il. β. p. 247. 20. Ἀπὸ δὲ τοῦ ῥηθέντος Ἀδμήτου σκολιόν τι ἐν Ἀθήναις ἦν ᾀδόμενον, ὡς καὶ Παυσανίας φησὶ ἐν τῷ οἰκείῳ λεξικῷ, λέγων, ὡς οἱ μὲν Ἀλκαίου φασὶν αὐτό, οἱ δὲ Σαπφοῦς, οἱ δὲ Πραξίλλης τῆς Σικυωνίας· ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλους αὕτη· Ἀδμήτου — — —. ἔοικε δὲ διὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν γενναίαν καὶ φίλανδρον ὑποδηλοῦν Ἄλκηστιν, διὰ δὲ τῶν δειλῶν τὸν Ἀδμήτου πατέρα, ὃς ὤκνησε θανεῖν ὑπὲρ τοῦ παιδός. Haec iisdem verbis habet *Eudocia* p. 21. *Eustathii* locus latebat *Brunckium*, cum *Praxillae* hos versus tribuebat, fide *Schol.* ad *Aristoph.* Vesp. 1231. Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. Ταύτῃ τι λέξεις σκολιόν; *Schol.*: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολιοῦ· ἑξῆς δέ ἐστι· Τῶν δειλῶν ἀπέχου, ποιοῦσ', ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις. καὶ ἐν Πελαργοῖς·

ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυῤῥίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

Deinde additur: κολακικὸν τὸ σκολιόν· ἐν τοῖς Πραξίλλης δὲ φέρεται παροινίοις. Ceterum *Praxillam* in Scoliis componendis insignem gloriam consecutam esse ait *Athen.* p. 694. A. Ἀδμήτου μέλος in proverbium abiisse, discimus ex *Zenob.* Cent. I. 18. *Diogen.* II. 68. Versus sunt choriambici cum basi, monente *Flor. Christiano* ad Aristoph. Vesp. 1231. *Mureto* ad Tibull. L. II. E. III. qui tamen in eo fallitur, quod hos versus pro majoris carminis initio habet:

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τῶν δειλῶν ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις.

Sic hos versus constitutos dedit *Ursin.* in Fragm. p. 53. et *Brunckius* quoque ad calcem *Anacreontis* p. 91. Cum haec optime sic procedere nemo sit quin videat, minime audiendus *Wakefield*, qui in Delect. Trag. Tom. I. p. 257. corrigit: ἀπὸ τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου· γνοὺς, ὅτι δειλῶν

Digitized by Google

ἀλλ' ἐν χοροῖς ἐστί. — V. 3. ὀλίγα χάρις. *Eustath.* Pro γνοὺς in Schol. Aristoph. φρονῶν. Ad sensum facit *Theognis* v. 107. δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν· ἶσον γὰρ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς. *Nicol. Damasc.* in Thes. Gron. T. VI. p. 3855. αἰσχρὸν δέ ἐστι δειλῶν σύσκηνον ἢ συγγυμναστὴν ἢ φίλον γενέσθαι.

XIV. Athen. p. 695. A. atque ex eo *Eustath.* ad Odyss. p. 277. 3. *Brunckius* repraesentavit lectiones *Valckenarii* ad Phoen. p. 304. nec ab iis discessit in editione *Anacreontis* p. 91. — V. 1. Excerpt. *Athen.* praebent χηλῇ. Inepte *Casaubonus* legit χάλα — primum hoc praeceptum esse dicens, ut serpente prehenso laxemus manum; nam poëtam monere, ut, si quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, statim eam dissolvamus. Haec nullius sunt pretii, ut apparet ex *Aesopi* Fabula LXX. ἐπιτηρήσας δ' ὁ καρκῖνος αὐτὸν ὑπνοῦντα, καὶ τοῦ φάρυγγος τῇ χηλῇ λαβόμενος — φονεύει· τοῦ δὲ ὄφεως μετὰ τὸν θάνατον ἐκταθέντος, ἐκεῖνος εἶπεν· οὕτως ἔδει καὶ πρόσθεν εὐθὺν καὶ ἁπλοῦν εἶναι. *Aelian.* H. A. XVI. 38. serpentibus quibusdam, Ephesi in antro nutritis, exituris ἐλλοχῶν καρκίνους μεγάλους, οἵπερ οὖν ἀνατείναντες τὰς χηλὰς συλλαμβάνουσιν ἐς πνίγμα αὐτοὺς καὶ ἀναιροῦσι. Vocem καρκῖνος pro poëtae nomine habuit, totumque carmen inepte interpretatur *De la Nauze* dans les Mémoires de l'Acad. des Inscr. T. XIII. p. 512. sq. — V. 3. et 4. vulgo sic leguntur: εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Nostra lectio est in Excerptis. In quibusdam Codd. quibus *Casaubonus* usus est, legebatur: εὐθὺν χρὴ τὸν ἑ. ἐν μὲν καὶ μ. σ. φ. *Bentlejus* in Diss. de Aesopi Fab. p. 104. haec sic scribenda esse censebat:

Ὁ καρκῖνος ὧδ' ἔφα, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
Εὐθὺν χρὴ ἑταῖρον ἔμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Quae licet aliquam metri speciem habeant, vereor tamen, ut ad certas leges revocari queant. Non nisi ad-

Digitized by Google

jectis nonnullis metri rationem restitui posse putabat *Hermannus* p. 415. qui versus choriambicos cum basi esse sibi persuasum habens, sic legit:

> Ὁ δὲ καρκῖνος ὧς φης' ἆρα χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
> Εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρόν μοι ἦμεν, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

In hac correctione mihi displicet ἆρα, versui primo, metri fulciendi causa, insertum. Quid si poëta scripserit:

> Ὁ δὲ καρκῖνος ᾧδ' ἔννεπε χηλῇ τὸν ὄφιν λαβών·
> Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν θέμεναι, μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Haec mihi satis probabilia esse videntur, nec elegantia carent. Scriptum hoc carmen dialecto ionica, cujus vestigium in lectione Cod. χηλῇ. Facilis autem et lenis mutatio τοῦ ἦμεν καὶ, sive, ut in Codd. est, ἐν μὲν καὶ, in θέμεναι. *Scolion* XIX. καλὴ γυνή — καθαρὸν θεμένη νόον. Prometh. *Aeschyli* 163. θέμενος ἄγναμπτον νόον. ubi vide *Stanlei* p. 728. *Theognis* v. 89. ἤ με φίλει, καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν Ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. — Possis etiam legere, non minus leni mutatione:

> Εὐθέα χρὴ ἕταρον νοῦν ἐχέμεν — —.

¶. 158.] *XV. Athen.* p. 695. D. Etiam hoc Scolion consistit e binis versibus choriambicis cum basi, quorum prior finitur verbo ὑποδύεται. Verba ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος paroemiaca sunt. *Aristoph.* Thesm. 528. Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ Παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν. quae longe festivissima sunt. *Sophocles* in Αἰχμαλώτοις ap. *Suid.* T. III. p. 558. ἐν παντὶ γάρ τι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Huc respiciens *Aelian.* H. A. XV. 26. εἰ γὰρ τοῦτο μὴ γένοιτο, ὁ χῶρος ἄβατός ἐστι, ὑπὸ παντὶ γὰρ λίθῳ καὶ βώλῳ πάσῃ σκορπίος ἐστί. Hanc paroemiam *Zenobius* Cent. VI. 20. et *Diogen.* VIII. 59. ita laudant, ut pro ὑποδύεται legant εὕδει et καθεύδει.

XVI. Athen. p. 695. F. Metrum idem, quod in praecedente. Utrumque jam recte constituit *Brunck.* in

Digitized by Google

in ed. *Anacr.* p. 92. Color hujus ſententiae fere eſt, ut in illo ap. *Terentium* dicto in Phorm. I. 1. 5. *Praeſertim ut nunc ſunt mores: adeo res redit: Si quis quid reddit, magna habenda eſt gratia.*

XVII. *Athen.* p. 695. E. De cothone vide ad *Archilochi* Fr. V. 1. Vocem κώθωνι pro nomine proprio habuit *de la Nauze* dans les Mémoir. de l'Acad. des Inſcr. T. XIII. p. 534. Pro διάκονε ſcribendum puto διάκονε, ut pocillatorem alloquatur poëta. *Xenarchus* ap. *Athen.* XI. p. 475. A. παιδάριον, ἔγχει, νὴ Δία, νὴ τὸν κάνθαρον. Nec aliter legit *Adr. Junius* Anim. III. 7., quem *P. Leopardus* exagitat in Em. L. XII. c. 8. *Infunde, miniſter, in vas.*

XVIII. *Athen.* p. 695. C. Hinc *Euſtath.* Od. η. p. 277. 10. — Pro συνήβα, quod ap. *Euſtath.* eſt, vulgo συνῆκα legitur. — V. 4. *Hoeſchelius* in Appendice Emend. ad Damaſc. p. 92. συσωφρόνει corrigit, quod ap. *Euſtathium* legitur. Ap. eundem pro συστεφανηφόρει legitur συγκανηφόρει. Quam lectionem inde protulit *P. Leopard.* Emend. XII. c. 8. *Valckenarius* ad Phoeniſſ. p. 146. veterem ſcripturam fuiſſe putat hanc: σύμμοι μ. μ. Συσσώφρονι σωφρόνει. Quod ex parte probat *Hermannus*, qui etiam hic metrum choriambicum agnoſcens, p. 319. corrigit:

σύν μοι πῖνε, συνήβα, σύνερα, συστεφανηφόρει·
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Theognis v. 306. ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις Ἀνθρώπων πάντων εἰμὶ δικαιότατος.

XIX. *Athen.* XV. p. 695. C. Ut Scolion Atticum hoc carmen profert, ultimo verſiculo omiſſo, *Dio Chryſoſt.* Or. II. p. 32. (Tom. I. p. 95. *Reisk.*) apud quem verſus aliter distribuuntur. — V. 1. γενοίμαν ἐλεφαντίω. *Dio.* In cod. tamen Pariſin. ἐλεφαντίνα. — V. 2. φορέοιεν. *Dio*, qui et v. 6. γυνὴ καλὴ φορέοι legit. Verſus fortaſſe ſic conſtituendi ſunt:

Digitized by Google

εἴθε λύρα καλὴ
γενοίμαν ἐλεφαντίνη
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

Haec duas strophas efficiunt, quae sibi ad amussim respondeant. Poëta se in rem quandam pulchram, splendidam, jucundam mutari optat, ut venusti pueri pulchraeque puellae eum in pompis et festis ferant. χρυσίον pro χρυσὸς est ap. *Aristoph.* Plut. 809. Ran. 732, χρυσίον, ὁ χρυσός. *Hesych.* ἄπυρον ad *Homeri* imitationem videtur dictum, qui Il. ι. 122. inter ea, quae Agamemnon Achilli redituro promittit munera, ἀπύρους τρίποδας numerat; si veteres audimus, τοὺς μὴ εἰς πῦρ χρησίμους, ἀλλ' ἀναθηματικοὺς, καινουργεῖς, τοὺς κόσμου χάριν τιθεμένους ἐν τῷ οἴκῳ. *Schol.* Il. ψ. 270. *Hesych.* φιάλην ἀπύρωτον· καινὴν ἢ ἀναθεματικήν. Attigit hoc vocabulum *Hemsterh.* ad Polluc. X. 82. p. 1252. Cf. etiam *Beckmann.* ad Aristot. de Mir. Ausc. c. XLV. p. 88.

¶. 159.] XX. *Athen.* p. 695. D. In hoc et sq. Scolio *Brunckius* ad Anacr. p. 93. sq. metrum choriambicum recte restituit:

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἠγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

id quod ante eum fecerat *P. Leopardus* in Emend. L. XII. 8.

XXI. *Athen.* p. 695. E. — βαλανεύς. qui balneum succendit et calefacit. Vide *Salmasium* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 474. — πύελος. *Pollux* X. 63. Εὔπολις τὴν πύελον τὴν ἐν τῷ βαλανείῳ μάκτραν ὠνόμασεν, ὡς οἱ νῦν. λέγει γοῦν ἐν τῷ Διαιτῶντι· Εἰς βαλανεῖον εἰσελθὼν μὴ ζηλοτυπήσῃς

τὸν συνεμβαίνοντά σοι εἰς τὴν μάκτραν. Hinc apparere videtur, πύελον pro *lacu* apud eos, qui *Eupolin* aetate praecederent, ap. feriores autem μάκτραν usurpatum esse. Nec tamen recentiores ab illo vocabulo abstinuerunt. *Lucian.* Tom. III. p. 72. 17. τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται λουσαμένῳ. Disputavit de hac voce, nostro loco non omisso, *Salmas.* ad Solin. p. 847. — De meretricibus similiter *Alciphron* L. III. 58. p. 420. ὅνπερ οὖν τρόπον, ταῖς λουτροῖς καὶ τοῖς σκεύεσι κοινοῖς κεχρήμεθα καὶ (f. καὶ οὐχ) ἑνὸς εἶναι δοκεῖ, οὕτω καὶ ταῖς εἰς τοῦτον ἀπογεγραμμέναις τὸν βίον.

XXII. *Athen.* p. 695. F. Σκόλιον δέ φασί τινες καὶ τὸ ὑπὸ Ὑβρίου τοῦ Κρητὸς ποιηθὲν· ἔχει δὲ οὕτως· Ἔστι μοι . . . . Hinc protulit *Eustath.* ad Odyss. p. 276. 47. *Klotz.* ad Tyrt. Dissert. II. p. 238. Illustravit hoc carmen *Koeppen* in Anth. gr. T. II. p. 107. *Cludius* de Scoliis Graec. in Bibl. Lit. et Art. Fasc. III. p. 54. — V. 1. μέγας ap. *Athen.* μέγα *Eustath.* Vir fortis et generosus, qui hic loquitur, omnes suas divitias in armis positas esse ait, quibus sibi omnia, quae ad vitam sustentandam opus sint, comparet. *Maximus Tyr.* Diss. XXIX. 2. Tom. II. p. 75. ubi milites agricolis anteponendos esse ait, quia nemo eorum, qui e Spartanis ad insignem gloriam pervenissent, agriculturae operam dedisset: ἀλλὰ ταῦτα, ait, εἱλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ κεπίδων φύζεται, τούτων δόρατα ὑπερμαχεῖ, ταῦτα δουλεύει τοῖς κρατοῦσι, et p. 77. μενούσης γὰρ τῆς ἐλευθερίας ἡ γῆ μένει, τὰ φυτὰ μένει, τὰ λήϊα. — λαισήϊα secundum *Eustathium* ad Il. μ. p. 874. 47. ex pellibus non mollitis, ἐξ ἀκατεργάστων βυρσῶν, fiunt. *Herodot.* VII. 91. p. 547. 71. λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοΐης πεποιημένα. Vide *Hesych.* v. ibique Intpp. — πρόβλημα χρωτός. *Homer.* Il. ν. 288. σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. *Paul. Silent.* Ep. XLVI. ἀσπίδα ταυρείην, ἔρυμα χροός. — τούτῳ ἀρῶ. Horum armorum praesidio tutus, quae alii labore parant, ipse possideo. His igitur

Digitized by Google

aro, messem facio, vinum torqueo. In eundem sensum, ni fallor, *Archilochus* ap. *Athen.* L. I. p. 30. F. ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος Ἰσμαρικὸς, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος. ἐν δορὶ est *hasta armatus.* — V. 4. οἶνον ἀπ' ἀμπέλου. Recte interpretatur *Cludius.* Sic *Hermesianax* El. 36. καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. quem locum a criticorum correctionibus vindicavit *Heinrich.* ad Musae. p. 52. et nuper *Ilgen.* p. 293. — πατεῖν οἶνον pro ληνοὺς sive βότρυας πατεῖν, ut est ap. *Liban.* T. I. p. 138. A. — Pro ἀμπέλω ap. *Athen.* ἀμπέλων· rectius ap. *Eustathium* ἀμπέλου. — V. 5. μνοίας. οἰκεταίας. *Hesych.* *Sosicrates* ap. *Athen.* L. VI. p. 263. F. τὴν μὲν κοινὴν, φησὶ, δουλείαν οἱ Κρῆτες καλοῦσι μνοίαν, τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ περιοίκους ὑπηκόους. *Hermon* in glossis creticis ap. eund. p. 267. C. μνῶτας τοὺς εὐγενεῖς οἰκέτας. Vocem μνοίας *Eustathius* omittit, quam tamen alibi ex *Sosicrate* explicavit, ad Il. p. 1031. 5. — V. 6. post λαισήϊον repetuntur ap. *Athen.* verba πρόβλημα χρωτὸς, quae *Eustath.* omisit. — πεπτηῶτες ἐμόν. *Eustath.* Sed imperfecta est oratio in verbis πάντες γόνυ πεπτηότες, ubi sine dubio legendum est πάντες ἐς γ. — περὶ γούνασι πεπτηυῖα est ap. *Apollon. Rhod.* IV. 93. — ἐς, quod propter syllabam praecedentem excidit, restituit *Hermannus* p. 338. qui versus sic disposuit:

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ,
καὶ ξίφος καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω·
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον
ἀπ' ἀμπέλω, τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν
δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτὸς,
πάντες ἐς γόνυ πεπτηότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

XXIII. *Ariphroni Sicyonio* hoc carmen tribuit *Athen.* L. XV. p. 702. A. Tres priores ejus versus excitat

Digitized by Google

Lucian. T. I. p. 499. *Maxim. Tyr.* XIII. p. 229. Ex recentioribus multi hoc Scolion repetiverunt, quos vide ap. *Fabric.* in Bibl. Gr. T. II. p. 111. ed. *Harl.* Interpretatus est *Cludius* l. c. p. 50. qui recte comparavit Hymnum *Licymnii* in Sanitatem, servatum ap. *Sextum Empir.* adv. Mathem. p. 447. C. — V. 2. σοῦ vulgo. ναίοιμι. Idem Gratias rogat *Theocrit.* Eid. XVI. 108. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην. — V. 4. Tu mecum propitia habites. *Pindar.* Isth. δ. 73. Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν. — σύνοικον. Lyricus ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 731. de Justitia ait: ὀλβίων παῖδες οἵ νιν εὕρόντες σύνοικον. quem secutus *Oppianus* Hal. II. 680. νῦν γάρ σε, ait, Δίκη, θρέπτειρα πολήων, Γινώσκω μερόπεσσι συνέστιον ἠδὲ σύνοικον. — V. 5. Nihil sine sanitate gratiam habet. *Licymnius* l. c.:

Τίς γὰρ πλούτου χάρις ἢ τοκήων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώπου (f. ἀνθρώποις)
βασιληΐδος ἀρχᾶς;
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

Haec ejusmodi sunt, ut, nisi alterum poëtarum turpissimum plagium admisisse credas, vix dubitari possit, quin *Sextus* memoriae lapsu *Licymnio* tribuerit, quae *Ariphronis* sunt. *Orpheus* Hymn. LXVII. 9. de eadem dea, οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν, Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνήρ. — V. 6. εὐδαίμονες vulgo. Nostrum in Excerpt. est; nec de hujus lectionis veritate dubitare nos sinit cum ejus elegantia, tum *Sexti* auctoritas, tum denique locus ap. *Plutarchum*, cui haec obversabantur T. II. p. 479. A. τὴν ἀρίστην καὶ ἡδίστην κρᾶσιν καὶ ἁρμονίαν, ἧς χωρὶς οὐδὲ πλούτου φασὶν οὐδὲ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς εἶναί τινα χάριν καὶ ὄνησιν. — ¶. 160.] V. 7. πόθων. furtiva voluptas, quam adeo furtivis Veneris retibus venamur. Puellae Veneres et illecebras σπλάγχνων δίκτυα καὶ παγίδας vocat *Sosipater* Ep. III. Cf. ad *Meleagr.* Ep. IV. 1. — θηρεύειν in re

Digitized by Google

Venerea admodum frequens. Vide Intpp. ad *Phaedr.* IV. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 555. — V. 12. Qui tuis muneribus gaudent, iis omnia *instar veris effulgens.* *Horat.* IV. Carm. V. 6. — Suavitatis et amoenitatis notio, quae inest verbis ἔαρ λάμπει, ea augetur etiam apposito Χαρίτων, quae veri venustatem suam tribuunt, quibusque adeo ver ipsum sacrum est. De puella, pulcritudinis eximiae, immatura morte exstincta *Julian. Aeg.* Ep. LI. Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ. *Anacreontis* deliciae τὸ Πόθων ἔαρ, ap. *Antip. Sid.* Ep. LXXV. *Meleager* ad puerum; te, inquit, ubi hilarem video, ἐν τέθηλεν ἔαρ. Ep. XLIV.

ASTYDAMAS.

Ex Tom. III. p. 329.] *Suidas* T. III. p. 291. in Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ. Ἀστυδάμᾳ εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου, δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο·

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις — — — —

διὰ οὖν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. λέγεται δὲ καὶ κατ' ἀποκοπὴν τό, Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Conf. *Schottum* ad *Zenob.* Cent. V. 100. p. 151. ubi *Philemonis* versus sic exhibetur:

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

ut etiam, auctoris nomine omisso, legitur ap. *Athen.* L. I. p. 33. F. De poena, Astydamanti irrogata, quaedam habet *Diogen. Laërt.* L. II. 43. cujus depravata sunt verba. Vide *Menag.* p. 96. sq. — Optat autem Astydamas in hoc Epigrammate, sibi contigisse, ut cum iis, qui in poëtica facultate principatum tenere putaren-

Digitized by Google

tur, vitam ageret. πεῶντα φέρειν. Qui hoc dicendi genus illustrarunt *T. Hemsterhus.* ad *Luciani* Tim. 35. T. I. p. 400. sq. ed. Bip. *Wesseling.* et *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 727. 81. φέρεσθαι dicendum esse contendunt, non φέρειν. *Astydamas* tamen, cujus locum nemo eorum meminerat, non dubitavit activa forma uti. — VI 3. ἐν κλησίναις, ut ap. *Theocrit.* Eid. VII. 44. πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. — ἀφεθεὶς παρέμιλλας. superior evaderem, omnes pone me reliquisse judicarer. Verbo παραμιλλᾶσθαι superandi sensu, vel potius sic, ut superandi conatum significet, usus est *Polybius* XII. 11. 4.

IONIS CHII FRAGMENTA.

T. I. p. 161.] *I.* Servavit insigne hoc Elegiae fragmentum *Athen.* L. X. p. 447. D. F. In Analectis primus versus est ἑπτάμετρος· Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος. ut etiam ap. *Casaubonum* p. 744. 65. In contextu *Athenaei* legitur: τῷ δ' ἡμετέρῳ χρόνῳ οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόροις μέγα πρέσβευον Διόνυσος, φησὶ Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις. In sqq. poëta exponit, quot bona vini inventio hominibus procreaverit. Primum sermonis voluptatem auxit. Poëta ap. *Athenaeum* L. I. p. 32. C. ἦ γὰρ ἔπος τοῦθ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει. Scriptura versus secundi mihi depravata videtur. *Ionem* scripsisse existimo:

Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρεσβεύων Διόνυσος,
ἀρχὴ καὶ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων.

Vinum, unde hilares sermones originem ducunt, eorum ἀρχὴ recte dicetur. ἀρχὴ καὶ πηγή. *Plato* in Phaedro p. 245. C. οἷον ἀρχὴν καὶ σπέρμα λαβόντες. *Plutarch.* T. II. p. 48. C. σπέρμα τῶν πράξεων οὖσαν τὴν διάθεσιν καὶ τὸ ἦθος ἀρχὴν καὶ πηγὴν τοῦ βίου. Vocem ἀρχὴ hoc sensu usur-

Digitized by Google

patam tractavit *Valcken.* ad Herodot. p. 426. 98. — V. 3. fortasse *αἴγι* Π. corrigendum est. Graecorum conventus, regum beatorumque convivia ex eo inde tempore celebrari coeperunt, quo vini cultura inventa est. *Varro* in Anth. Lat. T. I. p. 538. LXXXIII.:

Vino nihil quicquam jucundius cluit.
Hoc aegritudinem ad medendum invenerunt:
Hoc hilaritatis dulce seminarium.
Hoc continet coagulum convivia.

ἀνάκτων de diis accipit *Casaubonus.* Vix recte. Nulla certe causa, quae nos propriam hujus vocabuli significationem hoc loco relinquere cogat. — V. 5. vulgo *ἐπτήξατο* legitur, quod *Casaubonus* in *ἐπτύξατο* mutavit; non explicato sensu, quem ex hac emendatione emergere putaverit. Quum vitis *ulnae, πήχεις*, commemorentur, admodum probabile est, poëtam admirabilem illam vitium facultatem, claviculis suis proximas arbores comprehendendi, significasse. Sed sensus non est integer. Seq. vers., quem sibi obscurum esse *Casaubonus* fatetur, procul dubio corruptus est. In *αἰθέρος* verbum latere suspicor, quo praecedens enuntiatio integra fiat; arboris fortasse nomen. Tum scribendum existimem:

— — *θαλερῷ περιεπτύξατο πτόρθῳ*
δένδρεα· ὀφθαλμῶν — — —

Nonnus in Dionys. XII. p. 338. vitis recens nata *χλοερῶδε ὄρπηκας ἑλίσσων, Οἴνοπι γείτονα δένδρα νέῳ μιτρώσατο καρπῷ.* p. 342. *ἀμφὶ δὲ μηλείῃ τανύεις πόδας· ἀμφὶ δὲ συκῇ Χεῖρας ἀφαπλώσας ἐπερείδεαι.* *Aristaen.* I. 3. p. 8. *ἄμπελοι δὲ παμμήκεις σφόδρα τε καὶ ὑψηλαὶ περιελίττονται κυπαρίττοις.* — *ὀφθαλμοὶ* sunt vitis oculi, sive gemmae, *a quibus orientes sese ostendunt uvae,* ut Cato ait ap. *Cicer.* de Senect. 53. *παῖδες* ipsae sunt uvae, tanquam vitis infantes. Sic *Chaeremon* flores modo *ἀνθηροῦ τέκνα ἔαρος*, modo *λειμῶνος τέκνα*; hederam vero *ἐνιαυτοῦ παῖδα* vocavit ap. *Athen.* L. XIII.

Digitized by Google

p. 608. E. Cf. *Philippi* Epigr. XLV. ἄγχεις τὴν βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. Hanc interpretationem non dubito quin magis probaturi sint viri docti, quam *Westonis* Britanni conjecturam, qui in Hermesianacte p. 37. αἰθέρος ὀφθαλμοῦ corrigendum dicit, idque pro *solis* circumlocutione habet, ut ap. *Aristoph.* Nub. 284. uvas vero *solis filias* appellari. — φωνήεντες vocantur uvae, quod in torcular conjectae, strepitum edunt. *Calpurnius* Ecl. I. 2. *Quamvis et madidis incumbant prela racemis, Et spument rauco ferventia musta susurro.* — V. 9. νέκταρ ἀμέλγονται, nectareus inde latex exprimitur. Hinc fortasse *Macedon.* Epigr. XXXII. οἰνὰς ὀπώρη Οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος. Miror, neminem in μόνον haesisse, nec epithetorum, quibus hi versus onerantur, abundantiam vitii suspicionem movisse. Legendum puto:

νέκταρ ἀμέλγονται, ποτὸν ὄλβιον, ἀνθρώποισι
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές.

Vide, an hunc locum expresserit *Nonnus* in Dionys. XII. p. 346. Λαρὸν εὐῤῥαθάμιγγος ἀμέλγετο νέκταρ ὀπώρης· Καὶ βλοσυραῖς γενύεσσι ποτὸν βακχεῖον ἀμέλξας — —. Vinum vero τοῦ χαίρειν φάρμακον, *laetitia sator*, ut ap. *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 179. ubi senibus meraciorem potionem permittit οἷον ἀναζωπυροῦσι τῷ τῆς ἀμπέλου φαρμάκῳ. ubi imitationem *Platonis* agnoscis, qui ap. *Athen.* X. p. 440. C. ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστε ἀνηβᾷν ἡμᾶς καὶ δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι. *Tibull.* I. 7. 37.

Hic liquor docuit, voces inflectere cantu,
Movit et ad certos nescia membra modos.
Bacchus et agricolae multo confecta labore
Pectora tristitiae dissoluenda dedit.

Nonnus Dionys. XII. p. 342. Ἀνὴρ πένθος ἔχων, ὅτε γεύεται ἡδέος οἴνου, Στυγνὸν ἀεξομένης ἀποσείσεται ὄγκον ἀνίης. Quaedam hujus generis collegit *Gataker* in Misc. Advi

p. 558. — V. 12. χοροί. Nam, ut Nonnus cecinit L. XII. p. 342. οἴνου μὴ παρεόντος, ἀθελγέες εἰσὶ χορεῖαι· secundum vetus proverbium, quod vinum dicit κινῆσαι χορεύσαι οὐκ ἐθέλοντας· quae Eriphi sunt ap. Athen. IV. p. 134. C. Anacreon Od. XLI. 2. ἀναμέλψομεν τὸν Βάκχον, τὸν ἐφευρετὰν χορείας — ἀφ' οὗ κατεύνασται λύπη, δι' οὗ ἀνάζετ' ἀνίη. — In seq. versu copula desideratur; nec video, cur vinum bonorum pectora magis quam malorum dicatur recludere. Ion scripsisse videtur:

τῶν δ' ἀνδρῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φρένας.

Eratosthen. Cyren. Ep. I. T. I. p. 477. Vinum ubi pectus intravit — τὰ καὶ κεκρυμμένα φαίνει βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον. Theognis ap. Stob. XVIII. p. 160. ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες Γιγνώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον. Ovidius A. A. I. 241. vino poto aperit mentes, aevo rarissima nostro, Simplicitas, artes excutiente deo. Vide Intpp. Theocriti Eid. XXIX. 1.

II. Integrum fragmentum exstat ap. Athen. L. XI. p. 463. B. Versum 2. et 3. idem profert in eodem libro p. 496. C. Explicavit et emendavit Toup. in Epist. crit. p. 90. Convivas poëta alloquitur, eosque, ut Jovi merum libent, hortatur. Augustum diis exaequans Horatius IV. Carm. V. 31. Romanus, ait, alteris te mensis adhibet deum. Te multa prece, te prosequitur mero Defuso pateris. Hunc appellabant Διὸς σωτῆρος calicem, qui post coenam miscebatur, teste Athenaeo L. XV. p. 675. D. et Diodor. Sicul. IV. p. 249. ubi vide Wesseling. et Pierson. ad Moerin p. 72. — V. 2. κρητὴρ Athen. loco pr. — V. 3. Athen. προχόνταισιν ἐν ἀργυρέαις et προχοαῖσιν. Hic ubi mutato accentu προχόαισιν scripseris, haud facile dictu erit, utrum poëta dederit. Unum est, quod lectioni a Brunckio repraesentatae patrocinetur, quod Athenaeus p. 496. Ionis versum laudat, ad illustrandam vocem προχύτης. Conf. Bergler. ad Alciphr.

Digitized by Google

III. p. 378. sq. — In fine versus *Athen.* habet — ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔ. χειρῶν — — quod *Bentlejus* in Epist. ad Mill. p. 63. sic corrigit: — ὁ δ᾽ ἕκαστος οἶνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδαφος. Rem minori molimine restituendam esse judicavit *Toup.* qui in Epist. crit. p. 90. emendationem, a *Brunckio* exhibitam, expromsit. Ejus verba haec sunt: „Χρύσης *sive Chryses est nomen sacerdotis, quod ex Ho-* „*mero satis notum. Lucian. de sacrif.* 3. T. I. p. 528. „ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἅτε ἱερεὺς καὶ γέρων, „καὶ τὰ θεῖα σοφός. *Nimirum hic sacra res agitur. Haud* „*aliter Eubulus in Ulysse ap. Athen.* L. XI. p. 478. — — „*Idem autem* νίζων τὸ ἔδαφος *et* νίζειν ἔδαφος. *Huc manife-* „*sto respexit Horatius, perpetuus graecarum elegantiarum* „*sectator, Carm.* II. 14. 26. *Mero tinguet pavimentum* „*superbo Pontificum potiore coenis.*" Hactenus vir acutissimus. *Weston* in Hermes. p. 40. tentat: ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χειροῖν εἰβέτω ε. ἔ. *Aurum vero vini plenum in pavimentum effluat.* Sed in hoc verborum contextu quid verbo χειροῖν facias? Fieri tamen potuit, ut, quod ille scripsit, non recte enotaverim. Liber nunc non ad manus est. — Quod ad nostram lectionem attinet, argute illa quidem; sed an ipsam poëtae manum praestet, dubito. Praetulerim equidem *Bentleji* conjecturam; sed ita, ut distinctione paululum immutata legatur:

κιρνάντων· προχόοισιν δ᾽ ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος
οἶνον ἔχων χειροῖν (f. διερὸν) νιζέτω εἰς ἔδαφος.

Vinum effundebatur ex προχόοις. *Antimachus* ap. *Athen.* XI. p. 468. A. qui locus inprimis comparandus:

— ἐν μὲν ὕδωρ, ἐν δ᾽ ἀκηρασίας μέλι χεῦε
Ἀργυρέῳ κρητῆρι περιφραδέως κεράσας.
νώμησαι δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν
ἐκ χειρὸς εἰστιᾶσι, καὶ ἐκ λοιβὴν χέον εἴθαρ
χρυσείῃ προχόῳ.

I. 162.] V. 5. Heroës, quibus poëta libari vult, rem Argis agi, significare videntur. Ibi enim Hercules,

Alcmena et Persei progenies praecipuo honore colebantur. Heroibus autem pocula miscebantur in compotationibus, ut notum vel ex *Horatii* IV. Od. V. 34. sqq. Quis ille *Procles* sit, quem *Ion* inter heroas numerat, ignoro equidem. Cogites de Procle Heraclida, cujus progenies Spartae regnavit. — V. 10. *κυδρότερον. fortius et confidentius bibat.* Vide Intpp. *Hesychii* v. *κυδρός.*

III. Diogenes Laërt. L. I. 120. p. 76. De Pherecyde, Pythagorae magistro, agitur. Quamvis non ignoro, in ejusmodi fragmentis, quae sensum integrum non habent, lubricam esse conjecturam de primis praecipue verbis, non multum tamen me a veritate aberrare puto, si *Ionem* scripsisse dico:

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ,
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον.

Sic justa est antithesis. *Hymn. Homer.* in Mercur. 37. *ἢν γὰρ ἀπηλυσείης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμὴ ζώουσ'· ἢν δὲ θάνῃς, τότε τ' ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις.* *Callimach.* Ep. XLIII. *καὶ ζωὴν οὕνεκεν ἐγγηρασκέμεναι καὶ φθιμένην ἀνέθηκε.* — Etiam sequentis distichi sensus imperfectus. Poëtae mentem hanc fuisse puto: Si vera sunt, quae Pythagoras, quem omnes homines prudentia longe superasse constat, de mortalium post fata sorte dixit, dubitari nequit, Pherecydem, qui, dum viveret, fortis inprimis fuit et modestus, etiam post mortem vita jucunda et beata frui.

IV. Sumtum ex *Plutarch.* Vit. Thes. c. XX. De Oenopione vide *Pausan.* VII. 4. et inprimis *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 394. 49.

Digitized by Google

EMPEDOCLIS AGRIGENTINI EPIGRAMMATA.

¶. 163.] *I.* Legitur in Append. Planud. p. 539. St. 14. W. ex *Diogene Laërtio* L. VIII. p. 533. Ἄκρωνος ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν πατρῴου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καί τοι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο· Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων' Ἀκραγαντῖνος π. ἀ. . . . . . τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. Hoc diftichon, quod τωθαστικὸν appellat, *Suidas* protulit v. Ἄκρων Tom. I. p. 96. ita ut ap. *Brunckium* legitur. *Euftath.* ad Odyff. p. 362. παλαιὸς μέν τις ἐπίγραμμα τωθαστικὸν εἴς τινα ἰατρὸν Ἄκρωνα ἔγραψεν οὕτως·

Ἄκρων' ἰατρὸν ἄκρον ἀκραντίνων

ἐπίτηδες οὕτω γράψας ἐκεῖνος καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος. Scopticum hoc Epigramma non putavit *Plinius*, qui id refpexiffe videtur, fcribens in H. N. XXIX. 4. *Alia factio ab experimentis fe cognominans Empiricen, coepit in Sicilia, ab Acrone Agrigentino, Empedoclis auctoritate commendato.* Carminis auctor, five *Empedocles* five *Simonides* fuerit, urbis Agrigenti, altis impofitae locis, fitum depingit — κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης, ut *Virgil.* Aen. III. 702. *Arduus unde Acragas oftentat maxima longe moenia;* an vero nominis etymologiam, τὰ ἄκρα τᾶς γᾶς, refpexerit, quae *Dorvillii* eft opinio in Sicul. T. I. p. 88. non dixerim.

II. Anthol. Planud. p. 240. St. 348. W. ἄδηλον. Empedocli tribuit *Diogen. Laërt.* VIII. p. 531. rectius, quam Cod. Vat. qui id ad *Simonidem* auctorem refert

Digitized by Google

p. 288. *Pausaniam*, in cujus laudem conscriptum est, *Empedocli* inprimis carum fuisse, plures testantur ap. *Diogenem*, qui illum tradit suos de natura libros Pausaniae dedicasse his verbis: Παυσανίη, σὺ δὲ κλῦθι, δαΐφρονος Ἀγχίτου υἱέ. — Hunc Pausaniam Epigramma nostrum *sui nominis* medicum appellat, id est, qui, *quod est*, *vere vocatur*, ut *Ovidius* ait ex Ponto IV. 13. 2. ἀπὸ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας scilicet. Acumen est, ut in *Eurip.* Phoen. 1500. Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, quod cum similibus illustravit *Valcken.* p. 242. sqq. — V. 1. Παυσανίην ἰητρόν. *Diogen.* ἰητρὸν etiam Vat. — Ἀγχίτεω Plan. Vat. — V. 2. τὸν δ' Ἀ. Vat. et Plan. In fine vers. ἔθρεψε Γέλα *Diogen.* ἔθαψε πέλας Vat. Quod cum *Planudes* non intelligeret, emendare conatus est ἔθαψε κόνις. — V. 3. *Brunckius* dedit, ut ap. *Diogenem* habetur. In Vat. Cod. et in Planud. legitur:

ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις.

— V. 4. Περσεφόνας. Plan. Φερσεφόνης. Diog. et Vat. Cod.

SOPHOCLIS EPIGRAMMA.

I. II.

Ex *Hieronymi Rhodii* commentariis *Athenaeus* narrat L. XIII. p. 604. F. cum *Sophocli* a puero, quem in deliciis habebat, pallium surreptum esset, et *Euripides* dixisset, se cum eodem puero rem habuisse, nullo tamen rerum suarum detrimento, *Sophoclem* hoc Epigramma scripsisse, in quo *Euripidi* adulterium tecte exprobraret. Respicitur in eo fabula de *Solis cum Borea certamine*, quam *Avianus* narrat IV. Poëta pueri, quem deperibat, amorem et pulcritudinem Solis calori comparat. (Cf. *Philostrati* Epist. LXXII. p. 949.) Videtur igitur hoc dicere: Pallium abjeci equidem, ut viator, quem Solis calor, ut idem faceret, coëgit; tu tuum

servasti, quia puer, quicum te rem habuisse jactas, tantum abest, ut tibi faverit, ut potius, tanquam Boreas in illa fabula, omnem irae suae vim et violentiam in te effuderit. Causa illius contemtus fortasse continetur verbis, φιλοῦντι ἑτέραν. Nisi forte verba, σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν Βορρᾶς ὡμίλησε, ad unam adulterii exprobrationem spectant; sed ita, ut historia quaedam, nobis incognita, indigitetur. In posteriore disticho verba, τὸν Ἔρωτα λωποδύτην ἀπάγεις, ad puerum referenda sunt, pallii furem, quem *Euripides* tamen secum abducere non dubitaverat. Id ab eo prudenter factum *Sophocles* negat; praecipue cum eum mulieris quoque amore flagrare constet. Perperam latinus interpres verba, ἀλλοτρίαν σπείρων, vertit: *amorem alienum in vulgus spargas;* cum sit de eo dictum, qui ἀλλοτρίαν ἄρουραν, i. e. γυναῖκα, arabat; qua dicendi formula nihil ap. Tragicos vulgatius. Cf. *Erasmum* Prov. *Alienum arare fundum.* Chil. III. 1. 42. Intpp. *Euripidis* ad Phoeniss. v. 18. *Sophoclis* Oedip. T. 1210.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Ex Tom. II. p. 57.] In Append. Anth. Pl. p. 574. St. *18. W. ex *Athenaeo* L. II. p. 61. B. Sensum et argumentum satis declarant verba *Athenaei* a *Brunckio* ipsi Epigrammati praefixa. Initium est, ut in *Eurip.* Phoeniss. ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν — Ἥλιε. et ap. *Theodecten* in *Stob.* Flor. X. p. 126. Noster in Belleroph. ap. eundem l. c.:

ὦ καλλιφεγγὲς λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς
Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
εἶδες τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν
ἐλθόντ' ἀγῶνα;

EUENI PARII
ALIORUMQUE EJUSDEM NOMINIS POETARUM
FRAGMENTA.

V. 164.] Apud *Stobaeum* Tit. XX. p. 171. Gesn. p. 103. Grot. Vulgo χειρότερον legebatur. Nostrum debetur *Grotio*. Subaudiendum videtur χεῖμα. *Ira ipso furore gravius;* ut ap. *Platon.* in Conviv. p. 316. G. χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Vide de hac generis enallage *Dorvill.* ad Charit. p. 244. et inprimis *Abresch.* in Auctar. Diluc. Thuc. p. 330. Similes sententias collegit *Barth.* ad *Claudian.* p. 620.

II. In *Stobaei* Flor. XLIX. p. 354. Gesn. 197. Grot. Sensus est, quem expressit *Cicero* de Offic. I. 19. *Sed ea animi elatio, quae cernitur in periculis et laboribus, si justitia vacat pugnatque non pro salute communi, sed pro suis commodis, in vitio est; non enim modo id virtutis non est, sed potius immanitatis omnem humanitatem repellentis.*

III. Integrum exstat ap. *Athen.* L. IX. p. 367. E. Idem versum quartum excitat L. X. p. 429. F. Duo priora disticha habet *Stobaeus* Tit. L[illegible]X. p. 472. Gesn. 345. Grot. — V. 1. in antiquis editt. *Athenaei* mutilus est. Eum ex Cod. sic scriptum profert *Theod. Canterus* in Var. Lectt. I. 8. p. 24. πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν κατὰ τὸν πάρνον, ἔννομον ἔθος περὶ παντὸς ὁ. et in fine v. 2. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐθέλει. Vitiosam pentametri scripturam perperam probabat *Canterus*, quamvis melioris apud *Stobaeum* lectionis non ignarus. In edit. Lugd. 1657. οὐκ ἔτι τοῦτο ἐν ἔθει habetur. — V. 3. τούτοις. *Athen.* apud quem in fine versus recte legitur εἰς ὁ παλαιός, quod inde assumsit *Grotius* pro vitioso ὡς ὁ παλ. — V. 4. σοὶ μέν. Proverbialis locutio, qua usus est *Euripides* in Suppl. 466. σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ τἀναντία.

IV. Ari-

Digitized by Google

IV. Aristotel. Eudem. II. 7. τὸ βίαιον λυπηρὸν καὶ πᾶν, ὃ ἀναγκαζόμενοι ποιοῦσιν ἢ πάσχουσιν· ὥσπερ καὶ Εὔηνός φησι·

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

et iterum in Metaph. IV. 5. Legitur idem versus in fragm. *Theogn.* 464. *Plutarchus* T. II. p. 1102. C. eum *Eueno* tribuit, *Aristotelis* auctoritate, ut videtur, commotus. Apud eundem in Eudem. L. VI. 10. leguntur hi versus, a *Brunckio* praetermissi:

Φημὶ πολυχρόνιον μελέτην ἔμεναι, φίλε· καὶ δὴ
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

quos etiam profert in Eth. ad Nicom. L. VII. 10.

V. Ad verba *Charisii* ap. *Rutilium Lupum* p. 38. *Nimirum nullo consilio filios procreamus. Nam majorem partem ex illis doloris et contumeliae capimus.* haec notavit *Ruhnkenius:* „Charisius Eueni, poëtae vetustissimi, versum, qui in proverbii consuetudinem abierat, expressit. Is ita legitur apud Plutarchum de Amor. prol. p. 497. A.:

Ἴσθι, ὅση λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Apud Artemidorum I. 16. suppresso Eueni nomine sic:

Ὡς υἱὸς ἡ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

Rursus alio modo apud Hermiam Comment. Msc. in Platonis Phaedrum: θαυμαστὸς δὲ ἐγένετο Εὔηνος, καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ· ὅς καὶ τὸν ἴαμβον (πεντάμετρον volebat dicere) τοῦτον εἶπε·

Φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.

Isaacus Casaubonus, teste *Rigaltio* ad Artemidor. (p. 7.) emendabat: Εἴσιν, ὅση λύπη παῖς π. π. χρ. Omnia mirifice pervertit Desid. Heraldus ad Arnob. I. p. 8. Ἡ υἱὸς, ἡ λύπας παῖς π. π. χ. In metri leges peccat conjectura Jac. Tollii Fortuit. c. XI. p. 84. Ὡς υἱὸς ἡ λύπη πᾶς πατρὶ π. χ. Quarum conjecturarum vanitate quando nihil

Digitized by Google

ad versus integritatem proficitur, dabimus veram et germanam scripturam, quam, ut indicio cel. Abr. Gronovii cognovimus, Codex Artemidori Mediceus conservavit:

Ἢ δέος, ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

De cujus lectionis veritate tanto minus dubitandum; quod eadem ferme in mentem venerat Valckenario nostro. Nec aliter legit Plutarchus, si ἢ in ἢ mutes, et literas male divulsas conjungas. Ceterum a Menandro etiam ap. Stob. p. 451. liberi patri dicuntur λύπη, φόβος, φροντίς: quem locum Georg. Fabricius comparat cum Terentiano Adelph. V. 14. 13. *Duxi uxorem: quam ibi miseriam vidi! nati filii: Alia cura.* Adde Barth. Adverf. XXXIV. 19.“ — Optimam hanc lectionem in *Plutarchi* contextu nuper exhibuit *Wyttenbachius.*

¶. 165.] *VI.* Cod. Vat. p. 595. Εὐήνου. In Planud. p. 486. St. 630. W. sine auctoris nomine legitur. Vulgo ἐκ δύο λοιπόν. In Cod. Vat. ἐκ δύο λυτρῶν, unde *Brunckius* λυγρῶν scribendum putat. Simile est illud Anacreonticum Od. XLVI. χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι· χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι.

VII. „Hoc Eueno Ascalonitae tribuit Vat. Cod. „(p. 368.) Exstat in Aristoph. Schol. ad Plutum 1130. „ubi videnda sunt, quae notavit Hemsterh. p. 429. Illi „genuina et veteris notae lectio esse videtur, quam e „Cod. Msto ibi affert ἱερὸν ἐπιλεῖψαι. Hoc librarius de „metro male sollicitus in ἐπισπεῖσαι mutare potuit. In „compositis prioris vocis ultima vocalis brevis producitur vi liquidae, quae posteriorem vocem inchoat . . . „Ἐπισπεῖσαι tamen habet Vat. Cod. hic et in Leonidae „Ep. LXI. quod ex hoc expressum.“ *Brunck.* Exstat in Planud. p. 10. St. 18. W. et ap. *Suidam* in Ἀσκὸς κτησιφῶντος T. I. p. 354. Apud *Suetonium* in Vit. Domit. c. XIV. Domitianus edicti de excidendis vineis propositi

Digitized by Google

gratiam fecisse narratur, non ulla alia re magis compulsus, quam quod sparsi libelli essent cum his versibus:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι Καίσαρι θυομένῳ.

Eueni distichon latine vertit *Ovid.* Fast. I. 357.:

Rode, caper, vitem: tamen huic, cum stabis ad aram,
In tua quod spargi cornua possit, erit.

Ejus non immemor fuit *Schottus* ad Proverb. ἀποτίσεις, χοῖρε, τὰ γίγαρτα, p. 369. Non supervacaneum erit monere, *Libero patri*, *vitis repertori*, *hircos*, vitibus perniciosos, *immolatos esse*, *proinde ut capite darent poenas*, quae *Varronis* verba sunt de Re Rust. I. 2. 19. *Lascivum pecus et viridi non utile Baccho, Dat poenas: nocuit jam tener ille deo.*

VIII. et *IX.* Planud. p. 323. St. 463. W. In primo disticho *Eueno* obversatus esse videtur nobilissimus locus ap. *Homerum* Il. γ. 156. — In altero Epigrammate acumen est in verbis αὐτὸς ὁ βούτας et πανεπήσσετον ἔθηκε. Venerem, quam Paris olim *solus* in Ida viderat, Praxiteles nunc omnibus conspiciendam dedit. Summam illius statuae pulcritudinem ita significat, ut illam ab ipsa dea nihil diversam dicat. Sicuti enim Venus olim, ita nunc Praxitelis opus Paridis suffragium aufert. Nudam fuisse statuam, ex priore disticho intelligitur. Conf. *Heynium* in Comment. Soc. Reg. Tom. X. p. 106.

X. et *XI.* Cod. Vat. p. 476. Εὐήνου. Planud. p. 303. St. 443. W. — V. 1. τάδ' ἐπικαυτῃ junctim edit. Flor. — In alterius distichi v. 2. Cod. Vat. ἀνεπλασάμην habet. Sensus est, ipsum Myronem mox operis sui veritate et pulcritudine deceptum, hanc suam buculam pro vivo et spirante archetypo habiturum esse, ad cujus similitudinem aeneum signum finxerit.

XII. Cod. Vat. p. 459. sq. Εὐήνου Ἀθηναίου. *Reiskius* hoc carmen in Tiresiae statuam conscriptum putabat.

Digitized by Google

Quae conjectura nititur depravata lectione verf. 7. Agitur de Tirefia ex femina in marem mutato, quales cafus enarrat *Plinius* H. N. VII. 3. p. 375. et *Antoninus Liber*. c. XVII. ubi p. 114. ed. *Verbeyk*. pro ἔτι καὶ τῶν ὀνείρων καὶ τῶν μάντεων cum *Fonteinio* ὀνειροκριτῶν legendum eft, fed fic: τῶν ὀνειροκριτῶν μάντεων — quales verborum compofitiones *Antoninus* amat. Ibidem p. 116. legendum videtur: καὶ αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο, πάλιν τῇ ῥάβδῳ αὐτοὺς πατάξας. De hyaena, fexum mutante, agens *Aelian*. H. A. I. 25. οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Facete fabulam de Tirefia ridet Menippus ap. *Lucian*. D. Mort. XXVIII. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; — V. 2. carminis noftri haud fcio, an comma ponendum fit poft Κύπριδα, ut jungatur γάμον σὺν πεύκαις, quandoquidem novis nuptiis faces praeferebantur. — ¶. 166.] V. 3. In Cod. θαλάμων. Cum puella in thalamum cum fponfo intraffet, depofitis veftibus, fubito vir apparuit. κουριδίους χιτῶνας, veftem interiorem, quam gerebat ea, quae mox κουρίδιος ἄλοχος futura erat. Cf. *Henr. Stephan*. in Voc. Herod. Κουρίδιος. — V. 4. ἀνδρὸς τύπους *notam virilem* vocant Lufus in Priap. LXVII. — V. 5, Codex Vat. om. Ἀφροδίτης. A Gothano faltem apogr. abeft. Herculem dicitur venerari, five ut fortem deum fimplicitur, five ut palaeftrae praefidem. Vid. *Athen*. XIII. p. 561. C. — V. 7. Olim in patria Tirefia vocabar, ut puella, et mitram gerebam, nunc chlamyde utor, ut ephebus. In Codice non Χαλκίς, fed χαλκὸς legitur. Illud *Brunckius* ex emendatione *La Crozii* arripuit. Temere, five urbem in Euboea, five, quod *Brunckius* jubet, puellam fignificari dicas. Mihi in mentem venit:

Digitized by Google

— — νῦν δὲ Χαρικλὼ
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἤσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

Chariclo mater est Tiresiae, cujus mentio ab hoc loco non aliena. Hoc nomen, syllaba omissa, in Χακλω depravatum, facile per pravam scioli solertiam in χαλκὶς abire potuit. Conf. *Callimach.* H. in Lav. Pall. 67. *Apollodor.* L. III. 6. 7. — μίτραι pro zona videtur positum, qua puellae solae utuntur.

XIII. Bis legitur in Vat. Cod. p. 375. sq. ἀδέσποτον est; p. 413. Εὐήνου. In Planud. p. 86. St. 126. W. etiam ἄδηλον. Scriptum in hirundinem, quae cicadam, quamvis ipsi multis rebus cognatam, ceperat. *Aelian.* H. A. VIII. 6. ἦν δὲ ἄρα εὐχειρώτα καὶ αἱρεῖν ῥᾷστα, οἱ ὄνοι μὲν τοῖς λύκοις, ταῖς μέροψι δὲ αἱ μέλιτται, ταῖς γε μὴν χελιδόσιν οἱ τέττιγες. — Hirundinem poëta puellam Atticam vocat ob notam de Philomela fabulam. *Apollodor.* III. p. 270. *Himerius* Orat. III. 3. p. 432. ἀφίημι δὲ καὶ ταῖς χελιδόσι ταῖς Ἀττικαῖς τὸν μῦθον ἐκεῖνον τὸν Θρᾴκιον. Πανδιονὶς ap. *Hesiodum* Ἡ. κ. Ἐ. 366. Vide *Bochart.* in Hieroz. Tom. II. p. 63. sq. Quare autem μελίθρεπτος vocetur, ignoro equidem. *Delicatis nutritam cibis* vertit *Brodaeus*, sed caussam epitheti non reddit. Ad vocis suavitatem referendum esse, non dubito; sed fortasse depravatum vocabulum, et legendum

μελίφθεγκτε.

Hirundinis dulcem cantum laudat *Anacreon* ap. *Hephaestionem* p. 22. ἡδυμελὴς, χαρίεσσα χελιδοῖ. Qui vocem ad mellis instar dulcem habet, μελίφθεγκτος vocari potuit, ut μελίθρους ap. *Lollium Bass.* Ep. I. μελίγηρυς, μελίφθογγος et alia, quae persecutus est *Klotzius* ad *Tyrtaeum* p. 76. — V. 2. in Vat. Cod. loco pr. mutilus est post τέττιγα, loco posteriore τέττιγ' ἀπτάνοις δ. φ. τέκεσιν. Hoc ipsum *Salmasius* reponendum censebat, cum in Planudea legatur, τέττιγα πτανοῖς· contra quam emendationem *Brun-*

ckius monuit, ἄπτηνος graecam vocem non eſſe. ἀπτῆσιν eſt ex acutiſſimi editoris conjectura. Cf. *Homer.* Il. ι. 323. *Oppian.* Hal. L. III. 243. Ceterum in hoc carmine eorundem verborum in v. 1. et 3. repetitio non immerito offendit *Gilbertum Wakefield*, qui in Silv. crit. T. II. p. 145. correxit: καλὸς καλὸν ἁρπάξασα. — V. 4. τὸν ξένον εὔξεινα. Vat. Cod. loco pr. Hoſpites vocantur hirundo et cicada, quoniam utraque per aeſtatis tantum tempora in Europa verſatur, hieme ingruente in alias regiones commigrat. Mox in Planud. ἐρινὸν ἠερινὰ, quod habetur in Lectionibus Aldinae pr. Nam in contextu illius editionis et in ed. Flor. ἠαρινὰ et ἐαρινὰ exſtat. *Valckenar.* ad Eurip. Hipp. p. 172. C. corrigit ἠρινὸν εἰαρινὰ, quod omnium plauſus ferret, niſi Codex veriſſimam ſervaſſet lectionem, τὸν θερινὸν θερινά. *Plato* in Phaedro p. 230. C. θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. — V. 5. κοὐχὶ τ. Cod. Vat. utroque loco. οὐ γὰρ θέμις. Etiam in animalibus ſui generis animalia laedere nefas putatur. *Aeſchylus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 286. C. ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών; — Verſu poſtremo Cod. loco pr. ὄλλυσθ᾽, poſter. ὄλλυσθαι, et in fine στόμασιν. Aliud agebat *Arnaldus*, cum in Animadv. p. 7. ubi hunc verſum profert, verba ὑμνοπόλοις στόμασι de ore puellae egregie canentis explicaret.

XIV. Vat. Cod. p. 367. Εὐήνου Σικελιώτου· fortaſſe pro Ἀσκαλωνίτου. Vide Epigr. VII. Planud. p. 97. St. 143. W. Troja, quamvis everſa, Homeri tamen carminibus aeterna eſt. — V. 2. Cod. Vat. τὰν – κληϊζομέναν, in reliquis tamen vulgares formas non movens. — V. 3. αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν. *cineres, quibus per tot ſecula ſepulta fui, me penitus conſumſerunt.* Inſolentius dictum, αἰῶνος τέφρη, nulla tamen corruptelae ſuſpicio. *Callimach.* Hymn. in Apoll. 84. in ara οὔποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη. — In ſequentibus gloriae aeternitatem, quam per *Homerum* conſecuta eſt Ilium, ſatis

Digitized by Google

frigide significavit poëta, dicens, illam urbem portas habere aeneas, quas nulla vis perrumpere queat. — V. 6. pro κείσομαι ἐν στόματι *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 84. κλείομαι posuit; nimis audacter. Probe se tuetur vulgata lectio exemplo *Theognidis* v. 234. de gloria, quam Cyrno suo conciliaverit, agentis: – θοίναις τε καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασι. *Antipater Thess.* Ep. XXX. πολλάκι μοι κεῖσαι ἐν στόμασι. *Eustath.* de H. et H. XI. p. 478. καὶ ἦν τὸ καθ' Ὑσμίνην καὶ Ὑσμινίαν ἡμᾶς ἀνὰ πᾶσαν γλῶσσαν διήγημα κείμενον.

XV. Vat. Cod. p. 514. Εὐήνου. In Planudea p. 180. St. 264. W. ἄδηλον est. Veteris *Eueni* videtur, et fortasse Elegiae particula. — V. 3. membranae Vatic. sic habent: χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν νύμφαισι τέταρτος, quem elumbem versum *Brunckius* merito repudiavit. Comparandus *Mnesitheus* ap. *Athen.* L. II. p. 36. B.:

ἐν ταῖς συνουσίαις τε καὶ καθ' ἡμέραν
τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον,
εὐθυμίαν φέρει γ'· ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν·
ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

ubi fortasse corrigendum:

εὐθυμίαν γ', ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
ἂν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

— V. 5. εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν. *Si Bacchus vehementius spiraverit.* Ut *Euenus* de Baccho, sic fere *Tibullus* de Amore L. II. 1. 79. *Ah miseri, quos hic graviter deus urget: at ille Felix, cui placidus leniter afflat Amor.* ubi vide *Heynium.* Cf. *Burmann.* ad Propert. I. 1. 31. — πολὺς, *vehemens*, illustrat *Abresch.* in Auct. Diluc. Thuc. p. 327. sq. et *Valcken.* ad Hipp. p. 214. — In versus exitu Cod. Vat. ἀπέστρεψεν κ. — V. 6. βαπτίζει δ' ὕπνῳ. Haec est genuina Cod. lectio. In Planud. βαπτίζεται δ' ὕπνῳ, quo metrum pessumdatur. *Scaliger* conj. βάπτισται. *Heliodor.* Aeth. IV. p. 192. ἐπειδὴ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν

ἐβάπτιζεν. *Clemens Alex.* Paed. II. p. 182. 29. ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον. βαπτίζεσθαι enim et ii dicuntur, qui se largius invitarunt vino. *Plato* in Conv. p. 176. B. καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Unde *Lucian.* T. III. p. 81. 41. κραιπαλῶντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν. Quaedam huc pertinentia de verbo βαπτίζεσθαι vide ap. *Wetsten.* ad N. T. Matth. XX. 23. p. 457.

T. 167.] *XVI.* Vat. Cod. p. 397. Εὐήνου γραμματικοῦ. Primus edidit *Alberti* ad Hesychium v. ἰεφηκωμένοι. *Reiskius* in Jensian. p. 120. nr. 671. Scriptum in blattam sive tineam, membranas rodentem. Mihi hoc carmen nondum satis videtur emaculatum. φωλάδα blattam appellat, tanquam in obscuris lustris degentem. De feris et reptilibus usurpatur. φωλάδες ἄρκτοι *Theocrit.* Eid. I. 115. φωλάδες ὕδροι *Nonn.* Dion. II. p. 48. φωλὰς κερχνηΐς *Erycius* Ep. IX. Hinc φωλεύειν, quod illustrat *Salmas.* ad Solin. p. 223. — V. 2. *Brunckius* κτήματα mallet pro κλέμματα. Mihi neutrum satisfacit. — V. 3. κελαινόχροος, quo jure hoc epitheton *blattae* conveniat, non dixerim. Veteres plura et plane diversa insectorum genera communi silphae blattaeque nomine appellarunt, quae hodie difficulter distingui existimat *Schneiderus* ad Nicand. Alexiph. p. 117. — ψήφοισι de ipsis scriptorum operibus interpretatur *Brunck.* ψῆφος. λόγος. *Hesych.* *Reiskius*, qui hanc scripturam vitiosam putavit, reddidit in latinis, ac si βίβλοισι legisset. Si σελίδεσσι scripsisset poëta, nemo haereret. — τὴν φθονερὴν εἰκόνα. De foraminibus, picturis et vestigiis vermium in libris accipit *Reiskius.* — Vers. 6. in membrana sic scribitur: βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπ' εἰραγάγῃ. Quod *Br.* edidit, *Guieto* deberi dicitur, cujus notam exhibuit *Albertus*: ψήχει, *hoc est, ore, rastro.* βάσκανον συνψήκτῳ *activa significatione pro* τῷ ψήχοντι, τῷ ψήχειν δυναμένῳ, δόξαν ἐπεισαγάγῃς. Paucos fore existimo, qui huic sententiae calculum adjiciant.

Digitized by Google

Hoc video, sinceram lectionem nondum repertam esse; quid vero legendum sit, non assequor.

ANTIMACHI EPIGRAMMA.

In Planudea p. 340. St. 480. W. legitur sine auctoris nomine. Ad Antimachum refert Vat. Cod. p. 410. Quum vero nullum sit Antimachi epigramma in Anthologia, *Ruhnkenius* existimavit, oscitantem librarium Ἀντιμάχου scripsisse pro Καλλιμάχου, ut alibi passim. Hanc ob causam relatum est inter Epigrammata Callimachi nr. LXXII. p. 331. Est in Venerem armis indutam. — V. 2. ὁ ψεύστας. artifex, qui tibi tribuit, quod a natura et moribus tuis alienissimum est. In sqq. poëtae obversabantur Homerica Il. ε. 428. Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα· Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. — Cum verbis, ἔντεα σοὶ γὰρ Ἔρωτες, comparaveris Anacr. Od. II. 10. sqq. Venus ipsa ap. *Coluthum* v. 159.:

ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
ἀγλαΐῃ πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες.

et v. 90.:

μούνη Κύπρις ἄναλκις ἔην θεός· οὐ βασιλήων
κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀρήϊον, οὐ βέλος ἕλκω·
ἀλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
ὡς θοὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων.

— V. 4. κροτάλων. mulierum instrumentum. *Rufinus* a puerorum amore ad Veneris castra transiens, νῦν, ait, δίσκος ἐμοὶ κρόταλον Ep. XIV. — Pro ἃ τέρψις Planud. αἱ – τέρψεις. — V. 5. Cod. Vat. vitiose καθεστρωνίδι δίφ, t seq. versu σὺ δ' εὔχεται ἂν εἰς Ὑ. In ed. Flor. εὐχέτων.

SIMMIAE THEBANI
EPIGRAMMATA.

p. 168.] I. Sine auctoris nomine in Planud. p. 275. St. 398. W. *Simmiae Thebano* vindicat Vat. Cod. p. 210. sq. Elegans carmen in *Sophoclem* Tragicum, quem Σοφίλου (non Σοφίλλου, ut est in Vat. Cod: et ap. *Clem. Alex.* p. 63. 5.) filium vocat; apud *Diodor. Sicul.* XIII. p. 625. 34. Θεοφίλου fil. est, quod recte emendavit *Meursius.* Ut vitiosam scripturam defenderet, egregie argutatus est *Lessingius* in Vit. Soph. p. 23. sq — ἀστέρα Μούσης de poëtis usurpatum, multis placuit. Cf. *Alcaeum Mess.* Ep. VII. *Antipater Sid.* Ep. LXVIII. et quos laudat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. E. — Verba, τὸν χοροῖς μέλψαντα, hoc quidem loco sensu proprio accipienda non sunt, sed respicitur ad priscorum poëtarum morem, qui ipsi chorum solebant ducere. *Sophocles* autem κατέλυσε τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν ἰσχνοφωνίαν, teste *Biographo Anonymo;* et praeterquam quod, Persis ad Salaminem superatis, circa tropaea saltavit, in una tragoedia tantum, in *Thamyride,* κιθάραν αὐτὸς ἐκιθάρισε, ut est ap. *Athen.* L. I. p. 20. F. Cf. *Lessingium* in Vita Soph. p. 101. sqq. — V. 2. laudat *Suidas* in Κίσσος Tom. II. p. 292. Idem v. 3. et 4. profert in Ἀχαρνίτης T. I. p. 401. ubi ἐν θυμέλῃ et Ἀχαρνίτης habetur. Hoc idem legitur in βλαισὸς T. I. p. 437. Utrumque vitium vitavit in Θυμέλη T. II. p. 211. sed aliud commisit, βλαστὸς exhibens. Hoc a *Kustero* vulgatae lectioni praeferri non debuerat, cujus elegantiam tuetur *Meleager* I. 17. ubi vide not. Hederae, quae vario et erratico lapsu serpit, τὸ βλαισὸν tribuitur, quod proprie pedum vitium significat. Expressius etiam *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἑρπυστὴν, σκολιὸν πόδα, κισσὲ, χορεύσας Ἄγχεις τὴν Βρομίου βοτρυόπαιδα χάριν. et *Erycius,* qui nostrum locum ante oculos habuit, Ep. XIII.

Digitized by Google

αἰεί τοι λιπαρῷ περὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, Σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας. His accedat *Nonnus* in Dion. XII. p. 338. εἰς φυτὸν ὑψιπέτηλον ἑὸν πόδα λοξὸν ἑλίσσων Κισσὸς ἀερσιπότητος ἑὴν δενδρώσατο μορφήν. Eleganter *Bodaeus a Stapel* ad Theophr. L. III. p. 275. contulit *Ovid.* Metam. X. 99. *Vos quoque flexipedes hederae venistis.* — κισσὸς Ἀχαρνίτης (Planud. Ἀχαρνείτης). Hinc duxit *Antip. Thess.* Ep. XXV. de Aristophanis comoediis, αἰεὶν Ἀχαρνεὺς κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν πουλὺς ἔσεισε κόμην. *Euphorion* Ep. I. ὡς χαρνῆθεν ἐπὶ κισσὸς ἀεξόμενον. De Acharnis agens *Pausanias* L. I. 31. p. 78. hujus demi incolae, inquit, ἔχουσι Διόνυσον Μελπόμενον καὶ Κισσὸν τὸν αὐτὸν θεὸν, τὸν κισσὸν, τὸ φυτὸν, ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες. — V. 5. Tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis; verum immortalia tua carmina aevum tuum supra mortalitatis terminos extendunt. Eadem sententia ap. *Leonid. Tar.* Ep. C. αὐτά με δῶρα Κηρύσσει Μουσῶν πάντας ἐπ' ἠελίους.

II. Hoc quoque carmen ἄδηλον est in Planud. p. 274. St. 396. W. Sed in Vat. Cod. p. 211. Σιμμίου Θηβαίου nomen praefert. Quaedam hinc in suum usum convertit *Antip. Sidon.* LXXII. — V. 2. χλοεροὺς πλοκάμους. *Anacreon* Od. VI. 5. κισσοῖσι πλοκάμοις insolentius dixit; quod recte interpretatur *Fischerus* p. 31. sq. εὐχαίτης κισσὸς est ap. *Marian. Schol.* Ep. III. — V. 3. vulgo ῥόδου legitur; nec aliter membr. Vat. Ῥόδον una Flor. ed. praebet, eamque, ut exquisitiorem, *Brunckius* merito adoptavit. Θάλλειν nonnunquam vi transitiva gaudet, ut ap. *Alexandr. Aetol.* V. 9. θαλλήσει φίλον υἱόν. *Hesych.* θάλλουσα. αὐξάνουσα. — Vitis φιλόῤῥωξ, *acinis plena.* ῥὼξ de acino uvae usurpare non dubitarunt veteres, quamquam invitis Grammaticis. Vide Intpp. *Thomae M.* p. 774. sq. — V. 4. Cod. Vat. κλίματα. Ad vers. sq. Scholion in Wechel. legitur hoc: εὑρίσκεται καὶ αἰεπὴς χωρὶς γεγραμμένη ἐν τοῖς βίβλοις· ἐνθ' οὐ αἰεπίης, ὡς

Digitized by Google

ἐμοὶ δοκεῖ, γραφῆναι ἔδει. Veriſſima Scholiaſtae emendatio.
γρ. ἐπίης ὁ
In Cod. Vat. legitur: εὐμαθίης. In fine verſus μελιχροῦς.
Hoc etiam Planud. habet et *Suidas* v. ἄμμιγα T. I. p. 139.
Sed idem in πινυτὸς T. III. p. 117. μελιχρὸς legit.

EUCLIDIS PROBLEMA.

Eſt in Appendice Planudeae, in quam jam ab Aldo relatum eſt, p. 493. St. *3. W. Solutio problematis haec eſt:

$$a + 1 = 2(b - 1)$$
$$b + 1 = a - 1.$$

$$a = 2b - 3$$
$$a = b + 2$$

$$2b - 3 = b + 2$$
$$+3 \qquad +3$$

$$2b = b + 5$$

$$b = 5$$
$$a = 7.$$

πέντε μέτρ' ἐστὶν ὄνου, ἀτὰρ ἡμιόνοιο τὸ ἄχθος. K.

PHILISCI EPIGRAMMA.

Ex Tom. I. p. 184.] Hoc Epigramma, quod ſervavit *Plutarchus* in Vit. Orat. T. II. p. 836. C. hoc loco exhibendum eſſe monuit *Brunckius*, qui id poſt *Theocriti Chii* Epigramma collocaverat. Pro inextricabili portento habuit *Taylorus* in Lyſiae Vit. p. LIX. quod non deterruit *Lennepium*, quominus emendationem tentaret ad Phalar. Epiſt. p. 273. 25. nec *Toupium*, cujus lectiones, in Em. ad Suid. p. 304. prolatas, *Brunckius* adoptavit.

Digitized by Google

Quid praestitum sit a viris doctissimis, ut melius intelligatur, hoc carmen adscribam, ut ap. *Plutarchum* legitur:

Ὦ Καλλίτης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δεῖξεις,
 εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις.
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
 ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον.
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσιδαίμνον
 ὄντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον.
ὅς κατ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασι
 καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

Marklandus, cujus emendationes *Taylorus* dedit in Vita Lysiae p. 156. sq. ed. *Reisk.* v. 1. omisso ὦ, quod versum onerat, Καλλίππης θύγατερ emendavit, quibus verbis *Philiscum* Musam suam significasse putabat. Hoc *Reiskio* displicuisse, non miror; sed quod *Reiskio* in mentem venit, magis etiam improbaturus fuisset *Marklandus*. Scribendum enim putabat, ὦ Καλλίππης παῖ πολυηγόρε, idque ad ipsum poëtam referebat, cujus mater fortasse Callippe vocata fuerit. *Toupius Marklandi* emendationem adoptans, difficultatem, qua premitur, non attigit. Seq. versus lacunam *Marklandus* ita implendam existimabat, ut εἴ τι φρονεῖς πινυτὸν scriberet; *Toupius* σοφίης interposuit ex *Theognide* v. 767. χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν Εἰδείη σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν. Minus feliciter *Lennep.*:

Καλλίππης θύγατερ, πολυηγόρε, φροντίδι δεῖξεις,
 εἴ τι φρονεῖς ἀγαθὸν, καί τι περισσὸν ἔχεις.

Quod nemo facile *Toupii* invento praetulerit. Miror autem, viros doctissimos non offendisse in inepto illo, εἴ τι φρονεῖς φροντίδι, quod librariis deberi non dubito, qui versum forte mutilatum varia ratione, sed sine successu, implere conati sunt. Mihi, turpissimo emblemate ejecto et revocata voce, forte omissa, legendum videtur:

Digitized by Google

Ζηνὸς, Καλλιόπη, θύγατερ, πολυηγόρε, δείξεις,
εἴ τι φρονεῖς, σοφίης καί τι περισσὸν ἔχεις.

Homeri Hymn. XI. Διὸς τέκος, ἄρχεο, Μοῦσα, Καλλιόπη. Id. XVII. 2. ὕμνει, Μοῦσα λιγεῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο. — V. 3. Accusativum in hoc versu jam *Salmasius* in τῷ μεθαρμοσθέντι mutavit, qui nimirum praeclare intellexit, v. 5. pro Αυσιδαίμνον scribendum esse Λυσίᾳ ὕμνον. *Lennepius* tamen, quamvis et ipse hujus emendationis veritatem agnoscens, in nostro versu vulgatae patrocinatur, existimans, poëtam, cum haec scriberet, in mente habuisse τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα Λυσίαν· σὲ ἐκεῖσιν δεῖ vel simile quid; deinde vero non hoc scripsisse, sed Λυσίᾳ. Ejusmodi argumentis nullus facile locus tam vitiosus est, quem non a criticorum emendationibus vindices. Idem tamen *Lennepius* praeclare illustrat verba ἄλλοις ἐν κόσμοισι βίου, i. e. ἐν ἄλλαις τάξεσι βίου vel ἐν ἄλλοις βίοις. Nec *Marklandum* σὺν κόσμοισι νέου corrigentem fugit, ista verba ad Pythagoricam metempsychosin referri posse. — Hymnum, quo Lysiae virtutem celebraturus est, ἀρετῆς κήρυκα vocat, *virtutis praeconem*, qui defuncto Lysiae *immortale sepulcrum* praebeat. Sic *Toupius* quidem Hymnum ἐπιτάφιον a Philisco appellatum putabat. Per se τάφος ἀθάνατος fortasse defendi possit; certe μνῆμα ἀθάνατον dixit *Simonides* Ep. CII. μνημεῖον ἀρετῆς ἀθάνατον *Phalaris* p. 276. Sed hymnus, qui *aeternum sepulcrum* tribuat, non eleganter, ut *Toupius* putat, sed inepte dictus. *Reiskius* conjecit: δόντα καταφθιμένῳ τι κλέος ἀθάνατον· quod languidum est. *Marklandus*: δόντι καταφθιμένων καὶ ζόφον· ἀθανάτοις Ὡς τὸν ὑμῆς ψ. δεῖξαι — —· quod obscurum. *Lennep.* denique: ὄντα καταφθιμένῳ καὶ σοφῷ ἀθάνατον· quod frigidum. Quid vetat, his doctorum virorum conjecturis et nostram addere, ceteris vel meliorem, vel certe non multo pejorem:

— — ὕμνον,
δόξαν ἀποφθιμένῳ καὶ στέφος ἀθάνατον.

Digitized by Google

Hymnus per appositionem *Lysiae defuncti gloria et immortale decus* vocatur. στέφος et στέφανος pro *ornamento*, κόσμῳ, passim obvium. Epigr. ἀδέσπ. DCXLI. τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμετῆς δωρήσατο Φρούρης· Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον. Alterum altero illustrat, qui dixit, κόσμος σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ, *Euripides* in Antiope Fr. X. Apud hunc poëtam decies saltem eodem sensu occurrit. Vide *Valcken.* ad Phoeniss. 1378. Ut *Philiscus* στέφος ἀθάνατον, sic *Antip. Sidon.* Ep. LXX. Πιερίδων στέφανον ἀείζωον dixit. — V. 7. δεῖξαι servavit *Toup.* Recte *Brunckius* δείξει dedit, in quod etiam *Lennep.* incidit.

THUCYDIDIS EPIGRAMMA.

Tom. II. p. 236.] In Planudea p. 273. St. 395. W. auctoris nomine caret, quem indicat Cod. Vat. p. 215. *Thucydidi* vindicat etiam *Thom. Mag.* in Euripidis Vita: ἐτάφη μὲν οὖν ἐν Μακεδονίᾳ, κενοτάφιον δὲ αὐτῷ Ἀθήνησι γέγονεν, ἐφ' οὗ ἐπέγραψε Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς, ἢ Τιμόθεος ὁ μελοποιὸς τάδε· Μνῆμα .... Euripidis cenotaphium prope Athenas commemorat *Pausan.* I. 2. p. 6. et de ejusdem in Macedonia sepulcro *Bianor* Ep. XIII. — Magnificam *Thucydidis* sententiam, universam Graeciam pro Euripidis monimento habendam esse dicentis, expressit *Tullius Gem.* in Themistoclem Ep. X. ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα. Cf. *Philippum* Ep. LXXXI. — Athenas Ἑλλάδος Ἑλλὰς hinc excitavit *Athen.* V. p. 187. E. τοῦτο δὲ κωμῳδοῦντές ἐστι τὴν Ἀθηναίων πόλιν, τὸ τῆς Ἑλλάδος Μουσεῖον, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρεισμα ἔφη· Θουκυδίδης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα· ὁ δὲ Πύθιος ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Hunc locum exscripsit *Eustath.* ad Homer. Il. β. p. 215. 2. Elegantem hanc dictionem plures imitati sunt, quos laudat

Casaubon. in Theophr. Prooem. p. 13. *Dorville* ad Charit. p. 120. — V. 2. Flor. ed. ἢ γῆς. Reliquae veteres ἢ. Florentina lectio praeplacuit *Stephano*; altera *Brodaeo*. — V. 3. Μούσας vulgo. Sed vera est Cod. Vat. scriptura: cum Musis, i. e. carminibus suis, saepenumero Athenienses delectaverit, permultos sui laudatores invenit.

HIPPONIS EPITAPHIUM.

Ex Tom. III. p. 330.] Hipponis Epigramma servavit *Clemens Alexandrinus* in Cohort. p. 48. 32. Morte se diis aequatum dicit, quod omnes deos revera homines, bene de mortalibus meritos, fuisse existimabat; quare inter atheos numerari solet. Vide *Athen.* XIII. p. 610. B. et quae de eo disputat *Perizonius* ad Aelian. V. H. II. 31. Non satis constat, quo tempore floruerit; sed satis antiquus fuit; certe ante *Aristotelem* vixit, qui eum commemorat. Conf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 658. ed. *Harl.*

PLATONIS PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

¶. 169.] *I.* In Planud. p. 210. St. 305. W. ubi male adhaesit Epigrammati XXI. In Vat. Cod. p. 313. juxta leguntur, sed separata. Sic etiam ap. *Diogen. Laërt.* L. III. p. 182. et *Appulejum* in Apolog. p. 416. ed. Paris. qui hoc distichon in hunc modum vertit:

Astra vides: utinam fiam, mi sidus, Olympus!
Ut multis sic te luminibus videam.

Lusus est in nomine pueri, qui Ἀστὴρ appellabatur. Hunc *Platoni* in deliciis fuisse, plures dixerunt; Aristippus eum

eum una cum philoſopho aſtronomiae operam dediſſe tradidit ap. Diogen. p. 182. ex hoc ipſo diſticho, ut videtur. — πολλοῖς ὄμμασιν. Stellae tanquam *oculi coeli et mundi*, quibus mortalia contemplatur; vide *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IV. 228. Arion, delphino vectus, cum coelum, ſtellis diſtinctum, ſuſpiceret, ſic apud animum ſuum cogitavit, ὡς οὐκ ἔστιν εἷς ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμὸς, ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, ap. *Plutarch.* T. II. p. 161. F.

II. Vat. Cod. p. 99. Πλάτωνος εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Ex *Diogene Laërt.* L. III. p. 183. venit in Append. Anth. Plan. p. 526. St. *25. W. *Gellius* in N. A. XIX. 11. *Celebrantur duo iſti graeci verſiculi, multorumque hominum memoria dignantur, quod ſint lepidiſſimi et venuſtiſſimae brevitatis. Neque adeo pauci ſunt veteres ſcriptores, qui eos Platonis eſſe philoſophi affirmant, quibus ille adoleſcens luſerit, cum tragoediis quoque eodem tempore faciendis praeluderet.* Τὴν ψυχὴν . . . . . Eodem loco verſio, ſive potius amplificatio latina hujus diſtichi, a Gellii, ut ait, amico compoſita, quam, cum paulo ſit longior, adſcribere piget. — V. 1. ἔσχον *Gell.* et Cod. Vat. εἶχον *Diog.* Quod dicit, ſibi Agathonem exoſculanti animam ſponte in labia venire, plures poſtea imitati ſunt. *Phavorinus* ap. *Stob.* Tit. LXIII. p. 407. τί γὰρ ἄλλο ποιοῦσιν οἱ τῷ στόματι ψαύοντες, (ἢ) συνάπτουσι τὰς ψυχάς; εἰ γὰρ θέμις, ἔλοιντο τὸ σῶμα ὑπερβῆναι· νῦν δὲ ἐοίκασι περὶ τὸ σῶμα λιπαρεῖν ὡς περὶ θύρας. Sic haec verba, quae vulgo depravatiſſima ſunt, corrigi poſſe videntur. Aliam viam tentavit cl. *Huſchke* in Epiſt. crit. p. 39. *Ariſtaenet.* L. II. 7. p. 83. de puellae amplexibus, ἐγγὺς μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία, ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν. Id. L. II. 19. p. 102. φιλήμασιν ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς. τοῦτο γὰρ φίλημα δύναται . . . σπεύδουσιν αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν στομάτων πρὸς ἀλλήλας καὶ περὶ τὰ χείλη συναντῶσιν· καὶ ἡ μῖξις αὕτη γλυκεῖα γίνεται τῶν ψυχῶν. *Achilles Tat.* L. II. p. 57. αἱ τῶν στο-

Digitized by Google

μάστων συμβολαὶ κιρνάμεναι καὶ πέμπουσαι κατὰ τῶν στέρνων τὴν ἡδονὴν, ἕλκουσι τὰς ψυχὰς πρὸς τὰ φιλήματα. Ad *Propertium* L. I. XIII. 17. *Et cupere aptatis animam deponere labris*, *Burmannus Platonis* distichon commode admovit. Quaedam ex his exemplis protulit elegantissimus *Martinus* in Var. Lectt. IV. 7. p. 89.

III. Vat. Cod. p. 222. inter Sepulcralia legitur, ut etiam in Planudea p. 289. St. 427. W. Idem carmen cum insigni varietate protulit *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. et *Appulejus* in Apolog. p. 417. ed. Paris. qui an prius distichon intellexerit, merito dubites. Sic enim in latinum convertit:

Dixerit hic tantum, eum nil nisi pulcher Alexis
Exstitit, et vertunt quilibet in te oculos.
Cur, anime, os canibus monstras, aficisque (sive *angisque*) *dolore*
Postmodo? non Phaedrum sic prius amisimus?

Ad hoc carmen *Huetius* p. 28. sq. notavit haec: „Si haec post Alexis obitum scripta sunt a Platone, ut visum est concinnatori Anthologiae et Interpretibus, omnino legendum est *πᾶσι περιβλέπετο· θυμὲ, τί μήνυες κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσας ὕστερον κ. τ. λ.* ut sensus sit: Nunc postquam obiit Alexis, memini, me, dum viveret, dixisse id solummodo, mihi videri pulcrum, et statim in eum omnes conjecisse oculos. Quid canibus os indicabas, o anime, unde postea tibi doluit? — Sed aliam tamen inesse suspicor sententiam. Scripta haec videntur a Platone, cum Alexin ceteris ignotum, perspecto ejus ingenio atque forma, sibi delicias et amasium destinaret. Nunc, inquit, cum nulla est Alexis existimatio, nullum nomen, hoc tantum dixi: Pulcher es, o puer, et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum est a me, dum praeconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer sim doliturus. Annon ita,

Digitized by Google

Phaedrum amisi? Itaque pro ὤπτωι lego ὦ παῖ." Hactenus doctissimus praesul, qui praeclare intellexit, hoc tetrastichon sepulchralium numero eximendum et inter amatoria reponendum esse. Sed ei in hac ipsa sententia tenebras objecit vitiosa lectio ὅτε, in qua omnes conspirant, etiam *Appulejus* et Vat. membranae; sed quam, e conjectura procul dubio, nihil enim monuit, *Brunckius* feliciſſime emendavit. Νῦν ὁ τὸ μηδὲν (ὢν) Ἄλεξις. *Ille modo despectus puer, nunc praeconio meo conspicuus est factus, et omnes in eum convertunt oculos.* In ὤπτωι latere ὦ παῖ, ante *Huetium* existimaverat *Stephanus*; sed frustra. Cf. *Callimach.* Ep. XXVIII. In exitu pentametri Planud. et Cod. Vat. habet: πᾶσι περιβλέπεται. Nostrum est ap. *Diogen.* *Joseph. Scaliger* libri margini adscripserat: καὶ πάντη πᾶσιν ἐπιστρέφεται. Color in hoc disticho idem ac ap. *Horatium* II. Epist. 19. 10. *Hoc simul edixi, non cessavere poëtae Nocturno certare mero, putere diurno.* — V. 3. Sententia est, ut ap. *Ovidium* I. A. A. 741. *Non tutum est, quod ames, laudare sodali: Cum tibi laudanti credidit, ipse subit.* In re simili ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὀστέα dicit *Sosipater* Ep. III. 7. — ἐκνήσεις. *Planud. Diog. Appul. Cod. Vat.* ἐκνήσῃ reponendum censebat *Stephanus*. Leniori remedio *Brunckius* ἐκνήσει, quae attica secundae personae terminatio est. — οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν. *Sic erepta mihi paene puella mea est. Propert.* II. 25. 2. Haud scio, an *Platonis* epigramma obversatum sit *Ovidio* III. Amor. 12. 5. *quam coepi solus amare, Cum multis vereor ne sit habenda mihi. Fallimur, an nostris innotuit illa libellis? Sic erat; ingenio prostitit illa meo.* Ibid. III. 11. 19. *Scilicet et populo per me comitata placebas. Causa fuit multis noster amoris amor.*

IV. Cod. Vat. p. 99. et *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. *Platoni* hoc distichum tribuunt. In Planud. p. 467. St. 607. W. *Philodemi* est. Malum loquitur, ab amante Xanthippae missum. Amatoriam mala jaciendi consue-

Digitized by Google

tudinem, τὸ μηλοβολεῖν, illustravit *Cerda* ad *Virgil.* Ecl. III. 64. et post hunc plurimi, quorum recensum dedit *Elsnerus* in Obss. sacris T. II. p. 464. — κἀγώ. *Clemens Alex.* Paedag. II. p. 211. 32. ἄμφω γὰρ μαραίνεσθον καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸ κάλλος. — Pro βάλλει *Meric. Casaub.* βάλλου tentabat; frustra.

V. Cod. Vat. p. 99. cum *Diogene Laërt.* III. p. 183. *Platoni* vindicat, cum in Planudea p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine prostet. Malum puellae mittit, quod eam de juventutis brevitate admoneat. — V. 2. μετάδος. Ad formosum puerum *Philostratus* Epist. XXXV. p. 929. μηδὲν μέλλε, ἀλλ', ἕως ἔξεστι καὶ ζῇς, μετάδος ἡμῖν, ὧν ἔχεις. — V. 3. γίγνοιτο. Planud. Cod. Vat. Pro νοεῖς Cod. Vat. μισεῖς, quod pro glossemate habendum, et ταῦτ' αὐτό. — Seq. versus idiotismum plures illustrarunt; inter eos *Stephanus* de Dial. p. 51. et *Wesseling.* ad Herodot. I. 78. p. 87. qui nostri loci non immemor fuit. — ὡς ὀλιγοχρόνιος. *Theognis* v. 1014. ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται, ὥσπερ ὄναρ, Ἥβη τιμήεσσα. *Galenus* in προτρεπτ. c. VIII. ἔμεινον οὖν ἐστιν, ἐγνωκότας τὴν μὲν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιον δὲ τέρψιν ἔχουσαν. *Philostrat.* Epist. laud. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων, ὃ δὲ μὴ χρησάμενος τοῖς παροῦσιν ἄνθεσιν, ἐν οὐ μέλλουσι μέλλων, καὶ βραδύνων ἐν ἀπιοῦσι.

¶. 170.] *VI.* Cod. Vat. p. 239. tanquam *Asclepiadis* exhibet, ut etiam Planud. p. 232. St. 337. W. Ut *Platonis* profert *Athenaeus* L. XIII. p. 589. D. et *Diogen. Laërt.* L. III. p. 183. Hoc quoque carmen Anthologiae concinnatores in Sepulcralibus posuerunt; in quo non minus errarunt, quam in Ep. II. Recte *Brunckius* monuit, *Platonem* hos versus lusisse in Archeanassam adhuc viventem, cum qua, succo jam deficiente, consueverit. Quod si verum est, ut verum esse apparet ex imitatione *Rufini* Ep. VIII. minus recte legitur versu secundo ἕζετο· praesens enim tempus requiritur. Hoc ipsum

Digitized by Google

praestat *Athenaeus*, qui sic habet: ὡς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Quam lectionem, verbo πικρὸς fortasse in δριμὺς mutato, *Brunckius* reponendam censebat. Languet tamen nonnihil verbum ἔπεστι, praesertim ἐπὶ praecedente; quare *Wakefield.* in Silva crit. T. III. p. 52. ἔτ' ἔστι corrigit. In Planudea, in Cod. Vat. et ap. *Suidam* T. III. p. 272. in ῥυτὶς legitur: ὡς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ὁ γλυκὺς ἵζετ' ἔρως. *Diogenis* lectioni adhaeserunt *Dorvillius*, qui hoc Epigramma tractavit ad *Charit.* p. 206. sq. et *Toupius* in Emend. in Suid. P. III. p. 529. qui bene fecerunt, quod lectionem δριμὺς praetulerunt alteri πικρὸς et γλυκύς. *Lucian.* T. III. p. 344. δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε. *Libanius* Orat. I. p. 6. καί με εἰσήρχετο δριμύς τις ἔρως τῶν λόγων. *Pausan.* IV. 36. p. 372. φαίνεται δὲ καὶ Ἔρυξ τότε ἐν Σικελίᾳ δυναστεύων, δριμὺν οὕτως ἔχων ἐς τὰς βοῦς τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἔρωτα, ὥστε καὶ ἐπάλαιεν πρὸς τὸν Ἡρακλέα. Ex hoc fortasse *Platonis* loco colorem duxit *Aristaenetus* II. I. p. 73. κνισθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι σώματι οὐ πέφυκε προσιζάνειν ὁ Ἔρως. *Philostrat.* II. Icon. I. p. 810. ἐφιζάνει γάρ τις ὥρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, γήρως μὲν τὸ ὑπέρεμνον ἔλκουσα, τούτῳ δ' αὖ κεραννῦσα τὸ σωζόμενον τῆς ἀκμῆς. Epigr. ἀδέσπ. LXII. ἦ ῥά γε ταύταις θριξὶ συνοικήσει καὶ πολιῇσιν ἔρως. Talem fere sententiam suspicor fuisse in loco lacero *Plutarchi* T. II. p. 770. C. οὐδὲ πολιαῖς (vulgo πολλαῖ) ἀκμάζων καὶ ῥυτίσιν, ἀλλὰ ἄχρι τάφων καὶ μνημάτων ἀναμένει. *non canis tantum et rugis assidet, nihil detrimenti passus, sed usque ad sepulcra et cippos durat.* — V. 3. ap. *Athenaeum* fere sic legitur, ut *Brunckius* edidit, nisi quod ibi est ἀπαντήσαντες — πρωτοπλόον et ἥκετε. Parum abludit *Diogen.* ap. quem tamen πρωτοπλόον et ἤλθετε habetur. In Vatic. Cod. totum hoc distichon a priore avulsum est. Adscriptum legitur superiori margini, alia, sed antiqua manu, sic ut est ap. *Diogenem*; deinde iterum separatim post primum distichon Epigrammatis *Antip. Sidonii* LXXXIII. in hunc modum: ὡς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες

Digitized by Google

ἐρασταὶ Πρωτοβόλου (correctum ex πρωτοβόλοι) διόσας ἤλθετε πυρκαϊῆς. Ex utraque Codicis lectione novam conflavit *Salmas.* ad *Achill. Tat.* I. c. 10. p. 37. ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ Πρωτοπλόου δι' ὅσους ἤλθετε πυρκαϊάς. Planudea habet ἣν νέον ἡβήσασαν — Πρωτοβόλοι διοσῆς — in reliquis cum Vat. membr. conspirans. διοσῆς est in ed. Flor. tribus Aldinis et Ascens. δι' ὅσης emendavit *Brodaeus*, idque recepit *Stephanus*. *Dorvillius*, repudiata lectione Cod. Vat., cui tantum tribuere solebat, *Athenaeum* sequitur, πρωτοπόρου in πρωτοπλόου mutato; sed codicis lectiones, ut longe elegantiores, sine dubio revocandas existimavit *Brunckius*, a *Toupii* sententia recedens, cujus emendationes in Analectis repraesentavit. Mihi lectionis in hoc disticho diversitatem, librariis certe nullo modo tribuendam, reputanti prorsus videtur jam olim duplex ejus recensio exstitisse, sive ab ipso *Platone*, sive a duobus auctoribus, simili modo in eodem argumento ludentibus, profecta. Horum unus scripserat, ut est in Vatic. Cod., paucis immutatis:

ἃ νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασταὶ
πρωτοβόλου, δι' ὅσας ἤλθετε πυρκαϊάς.

ἥβη πρωτοβόλος eleganter dictum, metaphora a plantis derivata, quae novo vere turgescunt. Comparat *Toupius* Epigr. *Philodemi* XV. οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. *Bernardus* in Epist. ad *Reiskium* p. 342. πρωτοβόλον tentabat, *rosam primulam* vertens. Scripsi autem ἃ νέον pro ἃς, ne ab eadem vocula bini versus inciperent. Altera et fortasse antiquior scriptura haec fuit:

ἃ δειλοὶ νεότητος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Hoc procul dubio expressit *Rufinus* Ep. VIII.:

ὦ πόσσους κατέφλεξε τὸ πρὶν Θεραίκελου ἄνθος,
ὁππότε πρωτόπλοον ἔτρεφεν ἀκμήν.

In πρωτόπλοος cogitandum de nave recens instructa, nec dum imbuta pelago. Ut vita saepenumero cum mari comparatur, et, qui vitam transigunt, διαπλεῖν τὸν βίον dicuntur, (vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XII.) sic puella, cum in primo juventutis flore est, vitae cursum ingressa sive πρωτόπλοος esse dicitur. Hoc notandum putavi, ne cum *Dorvillio* de obscoeno usu vocabuli πλεῖν cogites, quod ab hoc loco alienum est. — διὰ πυρκαϊῆς ἔρχεσθαι paroemiae speciem habet. Laudat *Dorvillius* Epistol. *Chion.* XVII. 35. διὰ πυρὸς ἐλθεῖν. Similia sunt διὰ φόνου, δι' αἵματος, δι' ἐγχέων ἔρχεσθαι, quae illustravit *Valcken.* ad Phoen. p. 177. *Platonem* respexit *Philodemus* Ep. XV. de puella formosa, viro nondum matura:

> φεύγωμεν, δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ.
> μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

Vix memoratu dignum, quod *Westonus* in Hermes. p. 47. vitiosae lectionis πρωτοπόρου, quam unus *Athenaeus* habet, patrocinium suscepit. Quis, frugibus inventis, utatur glandibus?

VII. Cod. Vat. p. 141. Planud. p. 421. St. 556. W. Laïs anus facta Veneri speculum dedicat. Imitando hoc carmen expressit *Julian. Aegypt.* Ep. III. IV. V. Hyperbole, qua *Plato* utitur, Laïdem *universam Graeciam* ludibrio habuisse, in hac re fere solemnis est. *Plutarch.* T. II. p. 767. F. ἴστε δήπουθεν ἐκοῦ Λαΐδα — ὡς ἐπέφλεγε τῷ πόθῳ τὴν Ἑλλάδα, μᾶλλον δὲ ταῖς δυσὶν ἦν περιμάχητος θαλάσσαις. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota fores.* *Gellius* N. A. I. 8. de eadem: *Conventusque ad eam ditiorum hominum ex omni Graecia celebres erant.* Cf. Epigr. ἀδέσπ. DCXXVIII. — In exitu hexametri veteres editt. legunt ἡ τῶν ἐρώντων. In Cod. Gud. ἐράτων. *Brunckii* lectio est in Cod. Vat. eamque firmat imitatio Ep. inter ἀδέσπ. CCCXXXVII. ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν

Digitized by Google

Ἕξει παρὰ προθύροις. — Posterius distichon vertit *Ausonius* Ep. LV.

At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem,
Qualis sum, nolo: qualis eram, nequeo.

Haec de Laïdis speculo, fortasse hoc ipsum *Platonis* carmen, in animo habuit *Claudian.* in Eutrop. L. I. 90. *Haud aliter juvenum flammis Ephyreïa Laïs Et gemino dotata mari, cum serta refundit Canities — Seque reformidat speculo damnare senectus. Ovid.* Medic. Fac. 45. *formam populabitur aetas, Et placidus rugis vultus aratus erit. Tempus erit, quo vos speculum vidisse pigebit, Et veniet rugis altera causa dolor.* Ceterum in his verbis idem color est, qui in dicto *Theocriti*, quod refert *Stobaeus* Tit. XXI. p. 176. 38. Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς, διὰ τί οὐ συγγράφει, Ὅτι, εἶπεν, ὡς μὲν βούλομαι, οὐ δύναμαι· ὡς δὲ δύναμαι, οὐ βούλομαι.

VIII. Cod. Vat. p. 148. *Platoni* hoc Epigr. afferit, quod in Planud. p. 437. St. 571. W. auctoris nomine caret. Viator, quem, cum siti laboraret, vox ranae e longinquo audita ad fontem deduxerat, Nymphis aeneam ranae imaginem dedicat. — V. 2. „In tribus Codd. „Planudeae scriptum τὸν κούφαις, omisso substantivo. „Horum in uno, qui fuit *Jani Lascaris*, margini ad„scriptum, τὸν ψυχάειν κούφαις ἴσως. E conjectura est, quod „legitur in editis Planudeae τὸν στυγέειν. Lectionem „dedi Vat. Cod." *Brunck.* στυγέειν, quod deest in Flor. et tribus Aldinis, primum reperio in Ascensiana. Verum nec hoc, nec fortasse Vat. Cod. lectio poëtae manum praestat, qui ranam aqua gaudere jam satis indicaverat in primo versu. Nec omnino commodum epitheton κούφαις λιβάσιν, quod hoc loco non de aqua ex alto cadente, ut *levis lympha* ap. *Horat.* in Epod. XVI. 48. sed de aqua simpliciter dictum est. Mihi satis probabile est, in ΛΙΒΑΣΙΝ latere ΛΑΜΑΣΙΝ, cujus vocabuli

Digitized by Google

prima litera si forte omissa fuit, nemo non intelligit, quam facile in alterum depravari potuerit. Puto igitur, *Platonem* scripsisse:

ἅλμασι τὸν κούφοις ταρπόμενον βάτραχον.

Hoc quam accommodatum sit ad ranae naturam, monere nihil attinet. Recte etiam κούφοις ἅλμασι. *Oppian.* Hal. III. 101. σπεύδων ὕστον ἔθνος ἅλματι κούφῳ ὀρμήσαι. *Longus* L. II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα, βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. *Heliodor.* L. IV. p. 191. ἄρτι μὲν κούφοις ἅλμασιν εἰς ὕψος αἰρόμενοι. — V. 3. In Planud. στηλώσας. In Cod. Vat. in contextu legitur τυπώσας, et supra scriptum γρ. μορφώσας. Hoc verum. *Clemens Alexandr.* Strom. VI. p. 761. 9. μορφώσαντες ξύλα καὶ λίθους, χαλκὸν καὶ σίδηρον. Id. VII. p. 886. 4. ἄνθρωπος ἅγιος — μορφούμενος τῇ τοῦ Κυρίου διδασκαλίᾳ. — Alteram lectionem τυπώσας metrum non patitur. *Archias* Ep. XII. ὁ πλάστας ἔμπνουν θῆρα τυπωσάμενος. Ep. in Stat. Athlet. XVI. Tom. III. p. 21. δίχθα δὲ χαλκὸς οὐκ ἐχύθη, ψυχὴν εἴσω τυπωσάμενος. — In fine versus scribe cum Cod. Vat. ἔθηκε. — V. 4. ἀκεσσάμενος. Cod. Vat. Vulgata elegantior. — V. 7. ἀπὸ λείπων. Cod. Vat. qui etiam sequentem versum, in Planudea desideratum, praebuit in margine scriptum:

γρ. ἣν
εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἀπόθῃ ναμάτων.

Ultimam vocem *Brunckius*, metro jubente, mutavit in λιβάδων. Dubitare licet, an genuinam scripturam teneamus. — Ceterum hoc carmen elegantissimis Anthologiae Epigrammatis accensendum judico.

IX. In primis Vat. Cod. foliis legitur. Planud. p. 323. St. 463. W. In celeberrimum illud Veneris simulacrum, quod a pluribus laudatum, describit *Cedrenus* p. 322. idque CPoli in Lausi Palatio stetisse ait. Cf. *Constantin. Porph.* de Them. c. XIV. et *Banduri* de Antiqq. CPol. T. II. p. 846. Ultimum distichon an

recte duobus praecedentibus jungatur, dubito. Sensus in quarto versu perfectus est; distichon adjectum acumen prorsus retundit, et ipsum languet. Nec profecto antiquissimis temporibus hoc loco lectum est. Schedae *Krohnianae*, quamvis in reliquis non magnam auctoritatem habent, recte hoc distichon a nostro carmine sejunctum, Epigrammati ἀδεσπ. CCXLVI. annectunt:

> Ἁ Κύπρις τὰν Κνίδον ἀνὰ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
> φεῦ, φεῦ, ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
> Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν, ἃ μὴ θέμις· ἀλλ' ὁ σίδηρος
> ἔξεσεν, οἵαν Ἄρης ἤθελε τὴν Παφίην.

Jam cum schedis *Krohnianis* conspirat *Ausonius*, cujus haud paulo major auctoritas, Ep. LVII.:

> *Vera Venus Cnidiam quum vidit Cyprida, dixit:*
> *Vidisti nudam me, puto, Praxitele.*
> *Non vidi, nec fas: sed ferro opus omne polimus.*
> *Ferrum Gradivi Martis in arbitrio.*
> *Qualem igitur domino scierant placuisse Cytheren,*
> *Talem fecerunt ferrea caela deam.*

Haec cum ita sint, versus 5. 6. *Platoni*, cujus ingenio vix digni videntur, abjudicandos puto. Recentioris poëtae venam produnt, qui *Platonis* ἔννοιαν arripuit, eamque, ut imitatores solent, amplificare conatus est. Qui conatus quam feliciter cesserit, ipse vides. Nihil languidius responso ad deae interrogationem; nihil frigidius acumine, quo ferrum, quod Martis est, Venerem sic formasse dicitur, ut Mars eam et viderit et semper videre voluerit. Neque tamen hic loci substitit Grammaticorum — nam Grammatici ingenio unice dignus est ejusmodi lusus — ludendi pruritus, sed alius exstitit, qui novum procuderet distichon, quo negaret, quod illius distichi auctor dixerat, ferrum Venerem formasse:

> Οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος,
> ἀλλ' οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

Nam nec hoc distichon, *Platoni* vulgo tributum, ex ejus ingenio profectum existimo. In editione Flor. non post *Platonis* Epigr. legitur, sed post Ep. ἀδέσπ. CCXLVI. supra laudatum; quo ipso conjectura nostra nonnihil firmatur. Qui Grammaticorum lusus, quales in Anthologiâ latina permulti occurrunt, non ignorant, conjecturae nostrae calculum adjecturos spero. — V. 3. περισκέπτῳ χώρῳ, *in conſepto*, quod vulgo est ἐν τῷ περιβόλῳ. Vide *Salmaſ.* ad Solin. p. 8. D. — V. 4. ποῦ γυμνήν. Hoc vel ipsa Venus fugiebat. *Ovidius* Faſt. IV. 141. *Litore ſiccabat rorantes nuda capillos. Viderunt Satyri, turba proterva, deam. Senſit, et appoſita texit ſua corpora myrto.* — T. 171.] V. 5. ἃ μὴ θέμις. Tiresias ap. *Callimach.* in Lav. Pall. 78. ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας, Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε, τὰ μὴ θεμιτά. Quantum Artemis possit, ἔδειξεν Ἀκταίων, ἰδών, ἃ μὴ θέμις, ap. *Liban.* Or. V. Tom. I. p. 234. ed. *Reisk.* Vide notata ad *Parmenionis* Ep. V.— Versu ult. *Brunckius* repraesentavit lectionem *Stephani.* In Flor. Aldinis et Ascens. ἔξεσ' οἵαν ἔρης. Idem habent schedae *Krohnianae.* In Vat. Cod. ἔξεσεν οἵαν ἔρης.

X. Planud. p. 233. St. 463. W. Vide, quae ad praecedens Epigramma notavi, ad cujus ultimum distichon haec referenda videntur. Non statuam, sed ipsam Venerem esse ait; non marmor Praxitelis manu ferroque expolitum, sed deam Paridis judicium exspectantem.

XI. *Brunckius* edidit ex emendatione *Menagii* ad *Olympiodori* Vitam Platonis, in calce *Diogen. Laert.* p. 585. ubi τί περ οὔτι πεσεῖται ζητοῦσαι legitur. Sincerior lectio habetur etiam ap. *Thomam Mag.* in Vita Aristoph. p. XIV. *Plato*, quem magnum ingenii Aristophanei admiratorem fuisse constat, (vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 356. ed. *Harl.*) Gratias templum sibi in *Aristophanis* pectore invenisse ait. τέμενος, ut *conſeptum*, pro *ſacello* ponitur. *Heſych.* τέμενος· πᾶς ὁ μεμερισμένος

νῆσος τινὶ δὲ τεμὼν ἢ ἱερὸν καὶ βωμόν. *Idem*: τεμένη: ναοί. Conf. *Kuhn*. ad *Pollux*. p. 5. 38. *Lennep*. ad Phalar. p. 78. Numina et Virtutes templa in hominum anima habere dicuntur. Theonoë, sanctissima mulier, in *Eurip*. Helena 1008. ἔνεστι δ' ἱερὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα Ἐν τῇ φύσει. ubi similia quaedam notavit *Musgravius*. *Lactantius* de Falsa Relig. I. 20. *Firmius et incorruptius templum* (τέμενος, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται) *est pectus humanum: hoc potius ornetur; hoc veris illis numinibus impleatur.* — At longe aliter, quam apud *Thomam Magistrum* et *Olympiodorum*, hoc distichon legitur in Vita Platonis, nuper ex Cod. Vindobonensi edita in Bibl. Liter. et Art. Fasc. V. p. 11.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἤθελον εὑρεῖν,
διζόμεναι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Quae vulgatis longe elegantiora judicat doctissimus *Heeren*, modo εὑρεῖν in ἄρδειν mutaveris. Sic igitur Gratiae sibi non templum, sed agrum, quem colerent, quaesivisse dicerentur. Huc fortasse advocaveris Pindarica in Pyth. VI. 1. 2. ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν. Hortos Gratiarum Χαρίτων κηπεύματα habemus etiam in *Aristoph*. Avibus 1101. — ἄρδειν elegans est acutissimi editoris inventum. Hoc verbum ab iis, quae plantas irrigant aluntque (vide *Eichstädt* ad fragm. Lytiersae p. 144.) translatum est ad alimenta animi; quam metaphoram illustrat *Wyttenbach*. ad *Plutarch*. de S. N. V. p. 117. sq.

XII. Cod. Vat. p. 444. Planud. p. 92. St. 135. W. — V. 2. νῦν δὲ Plan. Hujus carminis sententiam multi vario modo repetiverunt.

XIII. Planud. p. 27. St. 41. W. Pan loquitur, in arboris umbra, ad rivum collocatus. Imitatus est auctor Ep. inter ἀδέσπ. CCLIX. — Ad vers. secundum, ubi [illegible] legitur in Planud. *Scholiastes* notavit haec: φρίσσουσαν [illegible] · εἶπεν [illegible]: φρίσσουσαν [illegible]

φύλλα. *Brunckius* se haec verba, quamvis ab Interpp. exposita, non intelligere fatetur, et scribendum proponit κῶνον. In interpretatione vehementer fluctuat. Sive enim de arboris cacumine, τῷ ἄκρῳ τοῦ δένδρου, seu, singulari pro plurali, κῶνον pro κώνους posito, de pini fructibus, sive denique de arbore ipsa accipiendum putat. κῶνον jam *Huetius* invenit in marg. libri *Scaligerani*, id vero pro pinu positum non temere probari posse judicavit. Eleganter *Wakefield* in Silv. crit. Tom. I. p. 68. συνιοῖς κλῶνας corrigit, sive φρίσσουσαν πεύκην κλῶνας ὑ. Z. Hoc magis probaverim. Nam arboris disertam mentionem aegre desideramus. Epigr. ἀδέσπ. CCLIX.:

ἔρχεο καὶ κατ' ἐμὰν ἵζευ πίτυν, ἃ τὸ μελιχρὸν
πρὸς μαλακοὺς ἠχεῖ κεκλιμένα Ζεφύρους.

V. 3. 4. Cum haec scriberet poëta, ei fortasse obversabatur locus *Sapphus*, quem servavit *Hermog.* περὶ Ἰδ. L. II. 4. p. 400. ἀμφ' ὕδωρ ψυχρὸν κελαδεῖ δι' ὕσδων μαλίνων, αἰθυσσομένων (τε) φύλλων Κῶμα καταῤῥεῖ. *Ovidius* III. Fast. 18. *Umbrosae salices volucresque canorae Fecerunt somnos et leve murmur aquae.* Ejusmodi locis regionem circa Antiochiam abundare, narrat *Libanius* Orat. XI. Tom. I. p. 284. ed. *Reisk.* καὶ διαφέρει οὐδὲν τῶν πορευομένων ἐκείνας τὰς ὁδοὺς, ὅσαι πηγαῖς σκιεραῖς καὶ τόποις καταγωγίοις ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος διειλημμέναι, μετ' εὐθυμίας τοὺς ὁδοιπόρους παραπέμπουσιν. Pro ἐμοῖς fortasse ἐμῇ legendum.

XIV. Vat. Cod. p. 488. Planud. p. 335. St. 474. W. Imitatus est *Alcaeus Mess.* Ep. XII. — V. 2. Planud. βληχά. — V. 4. *Ruhnken.* Epist. crit. I. p. 63. γυρὸν — χεῖλος legendum suspicatur, hunc *Platonis* versum a *Lucretio* expressum putans L. IV. 592. *Unco saepe labro calamos percurrit hiantes, Fistula sylvestrem ne cesset fundere Musam.* Similiter *Heinrich.* in Obss. p. 97. κυρτὸν — χεῖλος legit. Epigr. Inc. CCXXX. κυρτὸν ὑπὲρ χρυσέων χείλεος ἱεὶς δονάκων. Speciosa sunt haec; emendandi tamen

Digitized by Google

necessitatem non video. Certe et ὑγρὸν χεῖλος dici potuit, ut sive *humida* intelligenda sint *labia*, sive *labia leviter intumescentia*; quam verbi ὑγρὸν significationem diserte et enucleate tradidit cl. *Beck* in Comm. de Interpr. Vet. Scr. p. 18. sqq.

¶. 172.] *XV.* Planud. p. 339. St. 479. W. *Platoni* asserit. In Vat. Cod. p. 488. auctoris nomen deest. In eadem Satyri et Amoris signa versus sunt *Ammonii* II. T. II. p. 448. — V. 1. τεχνάσατο et δαιδαλέα Planud. — Seq. vers. μούνῃ Θεσπεσίως in Planud. et in Vat. Cod. habetur. *Brunckius* audacter κωφῇ in contextu posuit, abolita omnium Codd. scriptura. Eleganter hoc dictum esse de lapide sensu carente, (vide *Valcken.* ad Ammon. p. 133. sq.) nemo facile negabit; sed hinc non sequitur, poëtam hoc ipsum dedisse aut debuisse dare. Nondum mihi persuasum est, vulgatam correctione indigere, cum μόνος, ut Latinorum *unicus*, saepenumero excellentiam quandam significare sciam. Exempla si quis desiderat, reperiet ap. *Wetstenium* ad N. T. I. p. 942. — πνεῦμα βαλοῦσα est pro ἐμβαλοῦσα, quod ipsum in hàc re usurpavit *Joann. Barbuc.* VI. ζωὴν οὐκ ἔμβαλε κηρῷ, et Ep. VII. αἴθ' ἐνὶ κηρῷ Καὶ ψυχὴν ἐδάης Σωκρατικὴν βαλέειν. — V. 3. Vulgatum ὁμέστιος ex Vat. Cod. egregie emendavit *Ruhnken.* Epist. crit. p. 215. ubi verbum ἔψια cum derivatis illustrat. Cf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. p. 162. — V. 6. pro κινήσῃς etiam νικήσῃς, sed perperam, legi, notavit *Stephanus.* Comparandus *Philostratus* Icon. I. 22. p. 796. καθεύδει δὲ ὁ Σάτυρος, καὶ ὑφειμένῃ τῇ φωνῇ λέγωμεν περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξεγείρηται καὶ διαλύσῃ τὰ ὁρώμενα. Quae cum scriberet *Philostratus*, in mente fortasse habuit Epigr. XVI. quod legitur in Planud. p. 340. St. 480. W. ubi de Satyro, argenteo cuidam vasi insculpto, agitur. De *Diodoro* scalptore vid. *Harduin.* ad *Plin.* T. II. p. 677. Nostrum distichon haud scio an obversatum sit *Plinio*, cum de Stratocle scriberet L. XXXIII. 12. eum *Satyrum*

Digitized by Google

in phiala somno gravatum collocasse verius, quam caelasse. Eleganter Auctor Epigr. in Anthol. Lat. I. p. 62.:

Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis,
Dormio, dum blandae sentio murmur aquae.
Parce meum, quisquis tangis cava murmura, somnum
Rumpere: sive bibas, sive lavere, tace.

XVII. Vat. Cod. p. 478. Planud. p. 350. St. 489. W. In jaspidem, quinque boum imagines insculptas habentem et aureo annulo circumdatam. Paucis verbis mutatis hoc tetrastichon suum fecit *Polemo Rex* III. T. II. p. 184. — V. 3. et editi et Cod. Vat. καὶ τάχα. Formam βοΐδιον cum similibus attigit *Pierson* ad *Moer.* p. 276. — μάνδρῃ, i. e. τῇ σφενδόνῃ. *Longus* L. IV. p. 114. 19. καθάπερ ἐν χρυσῇ σφενδόνῃ ψηφίς. Verbum μάνδρῃ praeclare restituit *Böttigerus Schol. Theocriti* Eid. III. 43. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ Φυλάκῳ μάνδρην, ubi vulgo δένδρον legitur. Sensum perspexeram in Spec. Emend. c. IX. p. 41. genuinam autem lectionem reperire mihi non datum erat.

XVIII. „Ut in Planudea p. 168. sic in Vat. Cod. „permutata sunt auctorum nomina praefixa duobus in „hoc argumentum distichis. Quod Platonis est, Statyl„lio Flacco tributum, quod hujus est, alteri, his ver„bis: Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, nulla Antipatri mentione. „Fidem Salmasianae collationis sequor, a qua diversam „habuisse necesse est cl. Dorville, quem vide in Charit. „p. 701." *Brunck.* Planud. p. 116. St. 168. W. Στατυλλίου Φλάκκου. Cf. ad *Stat. Fl.* Ep. VII. Tom. II. p. 263. cujus in Planudea lemma: Πλάτωνος· οἱ δὲ Ἀντιπάτρου. In Vat. Cod. in extrema p. 364. legitur versus: Χρυσὸν ἀνὴρ ἔλιπεν βρόχον αὐτὰρ ὁ χρυσόν. et in margine Στατυλλίου Φλάκκου. Sequens autem pag. incipit lemmate Πλάτωνος τοῦ μεγάλου, cui nostrum distichon subjectum, et deinde alterum, quod *Brunckius* inter *Statyllii* carmina exhi-

Digitized by Google

bet, fine lemmate. Priori autem in margine adfcripta funt verba: Στατυλλίου Φλάκκου· τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα ἀπάγχεσθαι κ. τ. λ. Jam vides, unde ortus inter *Salmasium* et *Dorvillium* diffenfus, qui nullo modo folvi poterat, nifi ipfis membranis infpectis, five apographi omnium, quae unquam funt facta, fideliffimi ope. *Platoni* noftrum diftichon tribuit *Diogen. Laert.* III. p. 184. Latine vertit *Aufonius* Ep. XXII.:

Thefauro invento, qui limina mortis inibat,
Liquit ovans laqueum, quo periturus erat.
At qui, quod terrae abdiderat, non repperit aurum,
Quem laqueum invenit, nexuit et periit.

XIX. Bis eft in Cod. Vat. p. 365. et 568. Planud. p. 121. St. 175. W.

I. 173.] XX. Vat. Cod. p. 358. Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος. Sic quoque in Planudea p. 25. St. 38. W. ubi tamen antiquiffimae editt. Στεφάνωνος legunt. Nux arbor, prope viam pofita, de praetereuntium injuriis conqueritur. Idem argumentum per amplificationem tractavit *Ovidius* in Elegia, quae *Nux* infcribitur; ubi primus verfus fic redditur v. 59. *Sponte mea facilis contemto nafcor in agro, Parsque loci, qua fto, publica paene via eft.* — παίγνιον. pueri me per ludibrium lapidibus petunt. — V. 3. laudat *Schol. Theocr.* VII. 138. — V. 5. *Ovidius* l. c. v. 39. *Non odium facit hoc, fed fpes indulta rapinae. Suftineant aliae poma, querentur idem.* et v. 107. *Fructus obeft, peperiffe nocet: nocet effe feracem, Quaeque fuit multis, et mihi praeda malo eft.* Pro ἢ γὰρ Cod. Vat. εἰ γὰρ, et fq. verf. ἐς ἐμὴν ὕ. quod etiam *Aldus* in Codd. reperit, unde in duas Aldinas venit; et Cod. *Gudian.* — ὕβρις pro *damno*, ut paffim. Vide *Alberti* Obff. philol. p. 219.

XXI. Vat. Cod. p. 313. Planud. p. 210. St. 305. W. Vide ad Ep. I. Ad verbum fere *Platonis* ἴσνειαν fibi arro-

Digitized by Google

arrogavit author Ep. inter *Meor.* DCCXXXIII. *Appulejus* in Apolog. p. 417. sic vertit:

Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aster,
Hesperus a fato Manibus ecce nites.

Vertit etiam *Ausonius* Ep. CXLIV.:

Stella prius superis fulgebas Lucifer; at nunc
Exstinctus, cassis lumine Vesper eris.

Acumen est in eo, quod pueri pulcritudine conspicui stellis comparantur; cujus comparationis fons ap. *Homerum* est Il. VI. 401. Ἑκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. *Euripides* ap. *Plutarch.* T. II. p. 1090. C. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκί, διοπετὴς ὅπως ἀστήρ. Minyae per urbem incedentes apud *Apollon. Rhod.* I. 240. ἀστέρες ὣς νεφέεσσι μεταπρέπον. *Theodorid.* Ep. VI. παῖς ἶσον ἀστέρι λάμπων. Qui similia cupit e Latinis, adeat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 669. De viris eximiis et in suo genere praestantibus usurpatam comparationem illustrat *Valcken.* ad Hippol. p. 284. sq.

XXII. Vat. Cod. p. 222. Planud. p. 286[b]. St. 423. W.: Dionis Syracusani cippo insculptum fuisse hoc carmen, tradit *Diogen. Laert.* L. III. p. 182. Antithesis in prioribus duobus distichis non satis perspicua est. Hecubae quidem, ait, et Trojanis mulieribus fatum jam inde ab earum natalibus lacrymas et mala destinaverat; Dionis autem post egregie facta conceptas spes deorum quaedam malevolentia praecidit. — Hic ergo antithesis in verbis est magis quam in rebus. Nonne etiam Trojanae mulieres ante belli initium omni felicitatis genere floruerunt? nonne illas quoque multa designasse et longas spes animo concepisse dicamus? Et quid est, quod poëta illis tantum nascentibus mala et labores destinatos fuisse dicat; quasi, cum Dioni fatale fuisset ad speratum finem pervenire, invida quaedam fortuna, ipso fato invito, in eum irruperit? — V. 1, 2. laudat *Suidas* in

Z

γεννηθεῖσι Tom. I. p. 479. qui δή ποτε legit cum Vatic. Cod. Vulgo ποτε. — Μοῖρα. Epigr. ἀδέσπ. DCXXXI. Ἄργυρος ἔνθα ταφεὶς θη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος. — ἐξέχεαν ἐλπίδας. spes praeciderunt. Hoc sensu Macedonius Ep. IV. cum sibi per quietem visus esset puellam amplecti, Ἔρως κατὰ νύκτα λοχήσας Ἐξέχεε φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας. Euripides ap. Dion. Chrysost. p. 575. B. ἐκεῖ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. Sophocles Philoct. 13. μὴ καὶ μάθῃ σόφισμα κἀκχέω τὸ πᾶν Σόφισμα. — V. 5. 6. Hos versus laudat Appulejus in Apolog. p. 418. eosque sic interpretatur:

Civibus ingenti in patria laudate jaces nunc,
Qui insanum me animi reddis amore Dion.

XXIII. Vaticanus Cod. p. 245. Εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους. Planud. p. 207. St. 293. W. Sine auctoris nomine profert *Philostratus* in Vit. App. I. 24. p. 31. In primo bello Persico Datis, cum Euboeam cepisset, multos captivos in Persiam ad regem misit, quibus Darius vitae sedes assignavit in regione Cissia. Vide *Herodot.* VI. 119. et *Philostrat.* l. c. In hos si scriptum est Epigramma nostrum, non satis apparet, quomodo in medio Ecbatanae agro sepulti esse dicantur, cum Ecbatana a regione Cissia Susisque (vide Ep. sequ.) satis longo intervallo sit dissita. Nisi igitur alii Eretriensium prope Susa, alii in agro Ecbatano collocati sunt, Ecbatana pro Media, haec pro universo Persarum imperio dicta videri debet. Ceterum de Persarum more, totis populis, insularum praecipue incolis, novas sedes in remotissimis regionibus assignandi, praeclare disputavit *Heeren* in libro inscripto: *Ideen über die Politik — der alten Völker* T. II. p. 364. — V. 2. Vat. Cod. κείμεθα ἐν μ. Tres Aldinae μεσάτῳ. — *Philostratus*, qui hoc tetrastichon nautarum Eretriensium sepulcro inscriptum fuisse ait, primum versum sic legit: οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαθύῤῥοον οἶδμα πλέοντες.

XXIV. In Planud. p. 201. St. 293. W. sine auctoris nomine prostat. *Platoni* asserit *Diogenes Laërt.* III. p. 184. εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας. (Cf. *Valcken.* ad Herodot. III. p. 273. 71.) *Suidas* in Ἱππίας T. II. p. 142. et Cod. Vat. p. 245. — Pro Εὐβοίης unus *Suidas* Εὐβοέων legit, idque vulgatae praestare judicat *Brunckius*.

T. 174.] XXV. Vat. Cod. p. 246. Planud. p. 244. St. 355. W. Elegans distichon, cui comparandus praeclarus ap. *Petronium* locus p. 404. ed. *Hadrian.* *Sed non sola mortalibus maria hanc fidem praestant. Illum bellantem arma decipiunt: illum diis vota reddentem penatum suorum ruina sepelit: ille vehiculo lapsus properantem spiritum excussit. Cibus avidum strangulavit, abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubique naufragium est.*

XXVI. Planud. p. 245. St. 355. W. In Vat. Cod. p. 246. lemma est: εἰς ναυηγὸν, ὃν εὑρών τις ἐξέδυσε τῶν ἱματίων. Praedo, naufragos in litore excipiens (ut ap. *Phaedrum* IV. 21. *tunc pauci enatant — Praedones adsunt, rapiunt, quod quisque extulit: Nudos relinquunt.*) cadaveri — de defuncto enim verba accipienda videntur — vestem exuerat. τυμάτου φάρεος. quando ex omnibus bonis suis undarum furor nihil ipsi praeter hanc unam vestem reliquerat. In hunc modum acceptis verbis, non opus est cum *Wakefieldio* in Silva crit. T. I. p. 53. corrigas, ῥυπαροῦ φάρεος. Nec cum eodem interrogandi notam in fine prioris distichi posuerim. Rectius idem v. 3. particulam δὲ excidisse ratus, corrigit: ἄ. παλάμῃσι δ' ἀταρβήτοις ἀπέδυσε. Quamquam sic verba non pro gravitate sua collocata esse facile sentias. Si justam antithesin efficere voluisset poëta, scripsisset:

ἄνθρωπος δ' ἀπέδυσέ μ' ἀταρβήτοις παλάμῃσιν.

— V. 4. τόσσον κέρδεος, *tam pusilli lucri causa.* — V. 5. κεῖνό κεν. Vulgo. Sic quoque Vat. Cod. In Flor. ed. et in

Planudeae codd. quibus *Brunck.* usus est, μέν. Hoc praetulit, optativum sine particula ἂν locum habere judicans, ut in hoc Homerico: τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα. — Pro φέροιτο *Wakefield* corrigit φοροῖτο, comparans *Homer.* Il. δ. 137. μίτρης δ', ἣν ἐφόρει. *Matth.* Evang. XI. 8. οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες. — In fine carminis vulgo φάρος legitur, quod metrum jugulat. ῥάκος est in Vat. Cod. et in marg. γρ. φάρος. — Paene monere neglexeram, primum quoque versum ex Vat. Cod. emendatum esse. Vulgo, ἣν ἡ κτείνασα θάλαττα. Perperam in ed. Flor. θάλασσα, quod *Br.* in Analectis exhibuit. Atticam formam restituendam monet in Lectt. p. 31.

XXVII. Cod. Vat. p. 246. Planud. p. 245. St. 356. W. Acumen versus secundi *Opsopoeus* non assecutus est. Naufragus, dum praeternavigantibus omnia bona et fausta precatur, eosdem de periculis, in quibus versantur, monet. — V. 2. παρ' ἐρχόμενοι. Vat. Cod.

XXVIII. Bis exstat in Codice Vat. Priore loco p. 213. *Leonidae;* altero p. 289. *Platoni* tribuitur. (*Antipatro* autem *Sidonio*, ut *Brunckius* ait, nusquam.) In Planud. p. 272. St. 393. W. ad *Leonidam* refertur. — V. 1. Cod. Vat. loco pr. ἤπιος ἦν, loco sec. ἄρμενος habet. Prius est in Flor. Aldina pr. et Ascens. Alterum in Ald. sec. et tertia. Lectioni ἄρμενος favet *Plutarch.* T. II. p. 1030. A. ἐναντίους δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους, ὡς ἀναρμοστίαν τὴν διαφορὰν οὖσαν. ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν . . . εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος.

XXIX. In Vat. post titulum in pag. versa. „In „lemmate Planudea p. 332. St. 471. W. addit haec „verba: εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὁδιτῶν. Scribendum est, ut in Vat. „Cod. ὑπὸ ὁδιτῶν, *a viatoribus*, quod primum hujus „fragmenti versum spectat, ex quo intelligitur, viatores „narrare, quid sibi in itinere contigerit. Hanc lemmatis „partem, ut ineptam, et ad carminis intelligentiam in„utilem, omisi.“ *Br.* In Vat. Cod. nullum omnino lem-

Digitized by Google

ma adscriptum. In edit. Flor. desiderantur verba; εὑρέθη δὲ ὑ. ὑ. quae primum accesserunt in Aldin. pr. — V. 2. μήλοισιν. Rosis pulchrum puerum comparat *Aristaenet.* I. 19. p. 50. τρυφερώτερον καὶ τῶν ῥόδων, ὥσπερ ἔοικε τὴν χροιάν. — Pro Κυθήρης edit. Flor. et tres Aldinae Κυθείρης. — V. 3. ἰοβόλον Cod. Vat. — V. 5. Similiter ap. *Modestinum* in Anthol. Lat. I. XXXI. p. 16. *Forte jacebat Amor, victus puer alite somno, Myrti inter frutices, pallentis roris in herba.* ἐν καλύκεσσι ῥόδων. *in rosarum strato*, ut delicatum decebat puerum. Vide *Aelian.* V. H. IX. 24. — Vers. 7. pro λαροῖς et Planud. et Cod. Vat. λαγαροῖς legunt. Comparantibus *Christodorum* in Ecphr. 385. ubi hunc versum expressit: τικτομένου γὰρ Ἑζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μέλισσαι Κηρὸν ἐνεπλάσσαντο, verisimile fortasse videbitur, hoc quoque loco pro λαγαροῖς legendum esse λιγυροῖς. *Os canorum* tribuere licebat Amori, cujus ἀδὺ λάλημα laudat *Moschus* I. 8. canendi facultatem *Bion* III. — Ne quid tamen dissimulem, λιγυρὸν στόμα poëtae, λαρὸν puero suaviter osculanti melius convenit. At quis in hoc versu tulerit tautologiam in κηροχύτοις et λαροῖς? quis ἐντὸς, prorsus alieno loco positum? Verisimilem emendationem suggerit comparatio *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. de Pindaro: οὐδὲ μάτην ἁπαλοῖς ξουθὸς περὶ χείλεσιν ἑσμὸς Ἔπλασε κηρόδετον, Πίνδαρε, σεῖο μέλος. Pro ἐντὸς igitur ἑσμὸς scribendum videtur; sive minima mutatione:

κηρόχυτος ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quod, in tanta locorum, in quibus brevis syllaba vi caesurae producitur, multitudine, ferri posse, nemo dubitabit; sive verbis transpositis:

ἑσμὸς κηρόχυτος λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαίνων.

quod etiam gratius ad aures accidit. Comparandus *Aelianus* Var. Hist. X. 21. καθεύδοντι ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῇδον, τὴν τοῦ

Digitized by Google

Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμενοι ἐντεῦθεν. *Anthol. Latin.* T. I. p. 365. 29. *Lata cohors apium subito per rura jacentis Labra favis texit, dulces fusura loquelas.*

¶. 175.] XXX. Ut incerti auctoris exstat ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 388. 29. Gesn. 251. Grot. In Planud. p. 11. St. 20. W. lemma est: Μουσικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος. In Vat. Cod. p. 364. Μουσικίου, *Platonis* nomine omisso. Fortasse olim Μαικίου fuit scriptum. Exhibet *Diogen. Laert.* in Vita Plat. III. p. 184. — V. 1. Μούσαισι vulgo et in Cod. Vat. Ad *Thomam M.* confutandum, qui vocem κοράσιον tanquam minus atticam damnat, non satis considerate hoc versu abusi sunt Intpp. Utitur tamen ea *Lucianus* T. II. p. 116. σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον. Ex locis a *Wetstenio* collectis ad N. T. I. p. 363. apparet, huic vocabulo fere contemtus notionem adhaesisse. — V. 2. ἔρωτ' *Diogen.* ἔρων Vat. Cod. Utrumque est a librario metro perperam timenti. Passim in hoc opere notabimus pentametros, in quibus poëtae eadem licentia usi sunt. — Ut hic Ἔρων ὔμμιν ἀφοπλίσομαι, sic *Bion* Fr. XVII. 6. scripsisse videtur: Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπλισας ἄμμιν, ubi vulgo ἔπλασας legitur. Cf. *Meleagr.* Ep. LXXXIX. 5. — V. 3. καὶ Μοῦσαι. *Diog.* Μοῖσαι habet Ald. pr. et Junt. Κύπρι Cod. Vat. — Verba Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα perperam accepit Intrp. *Diogenis.* Verum sensum aperuit *Menag.* p. 151. *Grotius* vertit: *At Veneri Musae: Marti jactare memento Talia: nam nobis non volat iste puer.* Color, ut in Theodori Cyrenaei verbis ap. *Ciceron.* Tusc. Quaest. I. 43. *Istis, quaeso, inquit, ista horribilia minitare, purpuratis tuis.* — V. 4. ἡμῖν δ' οὐ Planud. et cod. Gud. ἡμῖν οὐ Vat. Apud *Lucian.* D. D. XIX. 2. Amor sibi nihil in Musas juris esse ait: αἰδοῦμαι αὐτάς· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

PLATONIS JUNIORIS EPIGRAMMATA.

I. »Cod. Vat. p. 359. sq. ubi primum distichon pa»ginam finit. Sequens pag. a disticho incipit ἀμφω μὲν, »ad quod adnotavit librarius: εἰς τὸ αὐτὸ, περί τε τοῦ »τυφλοῦ καὶ τοῦ χωλοῦ, ὅτι ἀλλήλοις τὰ ἐλλιπὲς ἐδάνειζον. »Hoc et in aliis facere consuevit, quum in duas paginas »divisum est Epigramma, in altera argumentum iterum »reponit. Hoc Planudi fraudi fuit. Quare autem al»teram Epigrammatis partem Antiphilo tribuerit, nescio. »Unum esse manifestum est.« *Brunck.* Planud. p. 4. St. 9. W. primum distichon *Platoni juniori*, reliqua *Antiphilo* tribuit. *Ilgen* in Opusc. Phil. Tom. II. p. 82. historiam, quae hoc Ep. narratur, primum tractatam putat a *Leonida Tarentino*; huic enim tribuit Epigr. quod inter *Leonidae Alexandrini* carmina posuit *Brunck.* nr. XXXIV. Platonem igitur, qui eandem historiam exornaverit, diversum esse a Comico et ad recentiorem aetatem deprimendum. De nostro autem Epigrammate idem judicat, in duo dividendum esse, quorum prius terminetur v. quarto, *Platoni*, posterius inde a versu quarto *Antiphilo* tribuendum. In lemmate Vat. Cod. quod *Brunckius* protulit, librarii oscitantia nomen Ἀντιφίλου omissum esse ante verba περὶ τοῦ τυφλοῦ; quorum cum illo nomine similitudo librario fraudi fuerit. In hujus conjecturae gratiam v. 5. ubi novi Epigrammatis initium esse statuit, τυφλὸς ἀνὴρ corrigit. Ingeniosa haec esse, non nego; an vera sint, dubito. Admissa enim versuum divisione, quam *Ilgenius* fieri postulat, neutrum horum Epigrammatum mihi perfectum et integrum esse videtur, quamvis probe intelligo, expositionem, quam vocant, historiae in hoc carmine, sic ut apud *Br.* est, lecto, nimis verbosam esse. At hoc poëtae vitium fuerit. Quod

versu quarto epigrammaticae conclusionis species esse videtur, id, finem Epigrammatis hoc loco statuendum esse, non evincit. Vide *Lessingium* de Epigr. Tom. I. p. 149. Vera conclusio est in ultimo disticho; tertium distichon est uberior explicatio eorum, quae praecesserant, inprimis verborum — ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίῃ. Rem, ni fallor, conficit imitatio *Philippi* Ep. LXIX.:

Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ
  εἰς αὑτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἡρμόνισαν.
τυφλὸς γὰρ λιπόγυιον ἐπωμάδιον βάρος αἴρων,
  τῆς κείνου φωναῖς ἀτραπὸν ὀρθοβατεῖ·
πάντα δὲ ταῦτ' ἐδίδαξε πικρὴ πάντολμος ἀνάγκη
  κἀλλήλοις μερίσαι τοὐλλιπὲς εἰς τέλεον.

Vides, *Philippum* tria disticha 3 — 8. nostri Epigrammatis expressisse. Quod si aliquid resecandum est, servaverim equidem distinctionem Planudeae. — V. 4. ὁ Vat. — V. 5. αἴρων. Id. Pro ἀκροβατεῖ *Br.* suspicatur ὀρθοβατεῖ sive ἰθυβατεῖ. Cod. Vat. ἀκριβατεῖ.

II. Planud. p. 350. St. 490. W. Sine auctoris nomine habetur ap. *Schol.* in *Eurip.* Orest. 593. — V. 1. „ἀμέθυσος et in lemmate ἀμεθύσου Cod. Vat. Verisimile est, quo tempore scripti sunt vetustissimi libri, qui ad nos pervenerunt, hanc formam magis fuisse in usu, et alteram per τ fere antiquatam. Nam observavi in Dionysii Periegesi v. 1122. in duobus Codd. vetustissimis scriptum esse γλαυκὴν ἀμέθυσον ὑπ' ἠέρα πορφύρουσαν, ubi editt. praeter Aldinam habent ἀμέθυστον. Sed in ἀμέθυσος penultima corripitur; itaque metro sic flagitante ἀμέθυστος hic reponendum est." *Brunck.* ἀμέθυστος est etiam in Planudea. Notum est, amethystum in amuletorum numero fuisse habitum, quo homines adversus ebrietatem muniri existimabant; quia omnia, quae ebrietatem prohibebant sive prohibere putabantur, hoc nomine appellabant. Vide *Krebsium* ad

Digitized by Google

Plutarch. de Aud. Poët. p. 102. *Casaubon.* ad Athen. I. 25. p. 74. f. Varia amethysti genera describit *Salmas.* ad Solin. p. 398. G. Cf. *Martini* in notis ad Ernesti Archaeol. p. 157. sq. Cum carmine nostro conf. *Asclepiad.* Ep. XXXIII. — In v. 2. valde discrepant membranae Vaticanae, in quibus bis exstat hoc distichon p. 478. et 568. Loco pr. legitur ἢ νήφειν πείσει μ' ἢ. Loco sec. ἢ πινόντα νήφειν. Utrumque vulgata deterius.

III. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 351. St. 490. W. Ludit poëta in nomine Hyacinthi, quod lapidis est et pueri ab Apolline amati. Lusus pro meo quidem sensu vehementer frigidus.

SPEUSIPPI EPIGRAMMA.

T. 176.] Anth. Planud. p. 283[b]. St. 418. W. Paucis immutatis iterum legitur inter ἀδέσπ. DXLIV. sic:

γυῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῆμα Πλάτωνος·
ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων.

Animam *Platonis* ad beatorum sedes transiisse dicens, ex ipsa magistri philosophia eum μακάρων ἰσόθεον τάξιν tenere ait. De voce τάξις sensu Platonico usurpata consule *Lennep.* ad Phalar. p. 102. sq.

AESCHINIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 202. Edidit *Reiske* in Anth. p. 62. nr. 539. cum hac nota: „Illius cui tribuitur esse, spondere non ausim. Memini carmen hoc alibi quoque legisse, verum, ubi legerim, non pariter suggerit memoria.“ Valnus, quo per totum annum laboraverat,

cum nemo medicorum sanare posset, in Apollinis templum *Aeschines* se contulit, ibique tribus mensibus sanatus est. Hoc Epigramma tabulae votivae inscriptum fuit, a poëta in Aesculapii templo dedicatae. Plura fuerunt illius dei templa, ubi sacerdotes aegrotis operam dabant, interque ea nullum facile antiquius illustriusve illo, quod Epidauri fuit. Vid. *Pausan.* L. II. 26. p. 169. sqq. *Strabo* L. VIII. p. 258. illustrem esse urbem ait, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. E recentioribus de hoc templo, in quo nostrum tetrastichon insculptum fuisse probabile est, disputarunt *Sprengelius* in Histor. Medic. Tom. I. p. 128. *Villoison.* in Prolegg. Homer. p. LI. sqq.

ARISTOTELIS

POEMATA.

---

§. 177.] *I.* Hunc Hymnum in Hermiam conscriptum servavit *Diogen. Laërt.* Vita Aristot. V. p. 272. ubi ex *Phavorini* Παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ narrat, *Aristotelem* propter hunc ipsum Hymnum a Demophilo impietatis accusatum esse. Non Hymnum, sed Scolion esse, contendit *Athenaeus* L. XV. p. 696. B. ubi inter alia Scolia hoc quoque profert. Idem exstat ap. *Stobaeum* Flor. Tit. I. p. 2. Gesn. 6. Grot. Postea saepius repetitum est: a *Scaligero* in Poët. I. 44. *Maittaire* in Carm. Misc. p. 34. *Hurdio* in Comment. ad *Horatii* A. P. p. 166. edit. vernac. Singulari dissertatione illustravit *Koeppen* Hildesiae 1784. et post illum *Claudius* in Bibl. L. et Art. Fasc. III. p. 33. sqq. Criticis notis novissi-

me instruxit *Buhle* in *Aristotelis* Opp. Tom. I. p. 32. sqq. — V. 1. 2. qui vulgo junctim leguntur, *Menagius* in duo divisit, ejusque sententiam secutus est *Brunckius*. Vir doctus ap. *Richardum Hurd*, quem *Tyrwhittum* esse suspicor, veterem scribendi rationem retinuit, *Brunckio* non improbante, qui ejus lectiones expressit ad calcem Carm. *Anacreontis* ed. an. 1786. p. 81.:

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ·

qui versus est anapaesticus logaoedicus. — V. 3. βίῳ corrigit *Sylburgius*, levi emendatione, quam in textum recipere dignatus est *Buhle*, praeclaram dicens. Idem tamen v. 10. χρυσοῦ et v. 11. ὕπνου servavit. Recte se habet vulgata et Sylburgiana elegantior est. *Euripid.* Orest. 834. Εὐμενίσι θήραμα δρομάσι. Sensus non est, quod putasse videtur *Sylburgius*, virtutem omnium rerum, quae in vita expetuntur, pulcherrimam esse; sed βίος pro *hominibus* positum est, quibus nullum θήραμα virtute praestantius. Jam haec ita vides dicta, ut ap. *Eurip.* in Heraclid. 477. γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν κάλλιστον, quibus multa ubique similia reperiuntur. βίος de humano genere illustrat *Davisius* ad Max. Tyr. p. 539. et *Reizius* ad Lucian. T. II. p. 710. Latini *vitam* eodem sensu dixerunt. Vide *Burmann.* ad Phaedr. praef. ad L. I. p. 4. — V. 5. ζηλωτὸς ἐν Ἑλλ. *Diog.* et *Stob.* quam lectionem, dorica forma in ζαλωτὸς restituta, servavit Anonymus ap. *Hurdium*, qui proxima sic constituit:

καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας.

Quo facto bini hi versus, 5. et 6., sibi ad amussim respondent, compositi nimirum e syzygia trochaica, et dactylico logaoedico, qui simplici trochaeo terminatur. *Casaubonus* ex *Stobaeo* post μαλεροὺς inseruit καὶ, quo versus pessumdatur. — V. 8. desideratur, quid virtus animo injiciat. Omissum est verbum, quod feliciter supplevit Anonymus ap. *Hurdium*, scribens:

Digitized by Google

τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις·

unde versus exsistit decasyllabus Alcaicus, qualis hic est ap. *Hephaestionem*: καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. Seq. autem versum idem in hunc modum constituit:

καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον·

qui versus est jambicus dimeter catalecticus, cum dactylo in tertia sede. Hujus lectionis vestigia sunt in *Diogen.* καρπὸν εἰς ἀθάνατον legente, quae scriptura vereor ut sensum efficiat integrum; certe vehementer languet. Fortasse tamen rectius scribas, καρπὸν τ' ἀθάνατον φέρεις, versu choriambico. In ἀθάνατον prima producitur, more Homerico. — V. 10. *Diogen.* κρείσσω. *Stobaeus* κρείσσονα habet. *Brunckius* recepit lect. *Athenaei* κρέσσω. Utilitatem, quam virtus parit, poëta omnes divitias, nobilitatem et otii suavitatem longe superare dicit. Hic locus obversabatur fortasse *Libanio* in Or. V. Tom. I. p. 225. ed. *Reisk.* δοκεῖ δέ μοι παρὰ τοῖς θεοῖς ὕμνος χρυσίου προκεκρίσθαι, εἰ δὴ καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς τήνδε ἂν θεῖτο περὶ τούτου τὴν ψῆφον, σεμνότερος τούτῳ μᾶλλον ἢ κείνῳ γιγνόμενος. Sine causa idonea *Sylburgius* mendum subesse putabat vocabulo γονέων, quod de majoribus generisque nobilitate accipiendum est. Vide *Gronov.* ad *Herodot.* I. 38. 5. — V. 11. μαλακαυγητοῖο. *Diog. Stob.* μαλακαυγῆ τοῖο θ'. *Maittaire* μαλακοπτέροιο conjecit. *Brunckianam* lectionem etiam Anonymus minima mutatione ex vulgata scriptura elicuit. Idem, quod μαλακοῦ ὕπνου, *mollis somni.* Vide Intpp. *Theocriti* Eid. XV. 125. — V. 12. σεῦ δ' ἕνεκεν *Athen.* σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ Δ. *Diog. Stob.* Hercules et Ledae pueri tanquam exempla fortitudinis junguntur ap. *Horat.* II. Ep. I. 5 – 10. et I. Od. XII. 25. *Dicam et Alciden puerosque Ledae.* — V. 14. Expressa est lectio *Athenaei.* *Qui rebus gestis tuam vim*, i. e. *te ipsam sectabantur.* Ferri possunt haec. ἀγρεύων, ut θηρᾶν, crebro sensu translato usurpatur. Vide ad *Meleagr.* XXIV. 6. Sed pro meo quidem sensu longe elegantior est lectio *Anonymi*, ἔργοις

Digitized by Google

τὰν ἀγορεύοντες, ex *Diogen.* et *Stobaeo* derivatum, ubi legitur ἔργοις ἀναγορεύοντες. *Rebus fortiter gestis, quantum tu valeas, patefecerunt.* ἀγορεύειν, ut κηρύττειν. Versus autem in hunc modum dispescendi videntur:

ἔργοις τὰν ἀγορεύοντες
δύναμιν· σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς.

Prior est choriambicus; alter hendecasyllabus Alcaicus sive dactylicus logaoedicus, prima syllaba in δύναμις producta; quo nihil in arsi frequentius. — V. 15. σοῖς δέ. Alii τε. Pro δόμους *Grotius* πύλας habet, in describendo hoc carmine id, quod saepe legerat, Ἀΐδαο πύλας, vulgari lectioni forte substituens. Nam eum prudentem et scientem vulgatam mutasse, non puto. — V. 17. μορφᾶς. Tua pulcritudine illectus Hermias quoque vitam pro nihilo duxit. μορφᾶς pro pulcritudine, ut v. 4. Vid. *Cludius* l. c. p. 37. Paulo durior dictio in verbis ἀελίου χήρωσεν αὐγάς. *Solis lumen privavit*, pro ἐστέρησεν ἑαυτὸν τοῦ βίου. Sensum explicat *Athenaeus* l. c. p. 696. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελευτηκέναι τὸν Ἑρμείαν, δι' ὃν εἴρηκε· σᾶς γὰρ φ. μ. *Maittaire* scribendum putavit χήρευσεν αὐγᾶς. Post μορφᾶς *Stobaeus* καὶ omittit, qui mox ἔντροφον habet. — V. 20. Vulgo τοὶ γάρ. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, qui sic ap. *Athenaeum* reperit scriptum. Versus fortasse sic distribuendi:

ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν
αὐγάς. τοιγὰρ ἀοίδιμος
ἔργοις ἀθάνατόν τε μιν —

Primus est hendecasyllabus Alcaicus, qui in hoc carmine regnat; quare et v. 12. sic scripserim:

σεῦ δ' ἕνεχ' οὑκ Διὸς Ἡρακλέης.

Bini sequentes choriambici. — V. 21. αὐξήσουσι *Diog.* et *Stob.* Hic etiam ἀθάνατοι legit. Alterum est exquisitius. αὔξειν pro *celebrare* apud *Pindarum* frequenter obvium. Musae dicuntur Jovem hospitalem celebrare,

quia *Aristoteles* Hermiae hospitalitatis jure conjunctus erat. Hermiae, in quem hic hymnus conscriptus est, meminit *Lucian.* T. II. p. 357. Aristoteles εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. Eum, quia eunuchus erat, non ferre potuisse, si quis cultellum sive exsectionem commemoraret, narrat *Demetrius* de Elocut. c. 293. p. 114. Servus primum fuerat Eubuli, quem consiliis suis callidissimis ad urbium Atarnae Assique tyrannidem evexit. Post domini obitum ipse imperium in iisdem urbibus exercere Persasque lacessere coepit. Quod cum per aliquod tempus fecisset, a Mentore, Memnonis, Persarum ducis, fratre captus et in Persiam abductus est. Ibi eum regis jussu interemtum esse tradunt. Vide *Diodor. Sicul.* L. XVI. 52. p. 122. ibique *Wesseling. Strabon.* L. XIII. p. 420. De nominis orthographia, alii enim Ἑρμείας, alii Ἑρμίας scribunt, praeter *Wesselingium* l. c. consule *Valck.* ad *Herodot.* L. I. p. 77. 53. Facit huc etiam *Suidas* in Ἀριστοτέλης Tom. I. p. 327. θυγατέρα δὲ (ἴσχε) ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Εὐνούχου· ὃς καὶ (l. γε) θλαδίας ὢν αὐτὴν ἐσπειρε (fuit Hermiae soror et filia adoptiva secundum Aristoclem ap. Euseb. in Praep. Eu. XV. 2. p. 793. A.) — — ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως, (χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος) Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς, ἔλαβε. καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους. Hermiam pellicem habuisse, sine causa in dubium vocat *Bublius* in Vita Aristot. Tom. I. p. 91. cum vel hodie nihil apud Asiae eunuchos frequentius sit. — Vers. 24. desideratur ap. *Stobaeum.* Pro βεβαίοις *Athen.* βεβαίας.

¶. 178.] *II.* Ex *Diogene Laërt.* V. p. 272. venit in Append. Anth. p. 525. St. *24. W. In eundem Hermiam scriptum. ἀνδρὸς δαΐου. Mentoris, qui Hermiam fraude circumventum cepit. *Polyaen.* Strateg.

L. VI. p. 461. ed. *Casaub.* — In nonnullis Codd. ἀνδρῶν δολίων reperitur.

EPITAPHIA IN HEROAS HOMERICOS.

III. Haec Epigrammata e vetere quodam Codice Bibl. Mediceae primus edidit *Stephanus* ad calcem Anthol. p. 497 — 502. (p. 5 — 8. Wech.) cum lemmate: *ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται, καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ;* Postea *Stephanus* eadem repetivit post *Homeri et Hesiodi certamen* 1573. Jam antea haec disticha *Aristoteli* vindicaverat, eaque separatim ediderat *Guil. Canterus* Basil. 1566. 4. et Antwerp. 1571. 8. Partem ea constituisse operis Aristotelei, quod Peplum inscripserat, apparet ex *Eustathio* ad Il. β. p. 218. *ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος, καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμὸν, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. δίστιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα. ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῷ λαμπρῷ Αἴαντι πολυχορῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἧττον σεμνῦναι.* *Ausonius Burdigalensis*, qui bonam horum Epigrammatum partem in latinum sermonem convertit, eorum auctorem ignorasse videtur, cum in praefatione scriberet: *Epitaphia — scilicet titulos sepulcrales, heroum qui bello Trojano interfuerunt. Quae antiqua cum apud philologum quendam reperissem, latino sermone converti.* Πέπλον, qui ἱστορίαν σύμμικτον complexus sit, inter *Aristotelis* opera memorat Biographus Anonymus in *Aristot.* Opp. T. I. p. 66. ed. Bip. et plures, quos vide ap. *Fabricium* in Bibl. Gr. T. III. p. 275. sq. Non philosophi, sed alterius *Aristotelis* foetum esse, contendit *Patricius* in Disc. Perip. Tom. I. p. 18. et 49. praeeunte *Tzetza* ad Hesiod. p. 13. Ἀριστοτέλης γὰρ, ἢ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον

[illegible] in quibus verbis suo more hallucinatus est Grammaticus. Conf. *Petit.* ad Leges Att. p. 94. Peplum hoc carmen sive potius carminum contextum appellatum esse ab illo velo, quod in Panathenaicis circumferebatur, cuique praeter ipsius Minervae facinora heroum res gestae intextae erant, docet *Fabricius* l. c. not. r. Cf. *Casaubon.* in Aristoph. Eqq. 564.

1. De *Peneleo*, Boeotiorum duce, vide *Pausan.* IX. 5. p. 723. *Heyne* ad *Apollodorum* L. III. p. 725. De nominis forma quaedam dedit *Eustath.* ad Il. β. p. 200. 21.

2. *Ascalaphus* et *Ialmenus* inter Helenae procos numerantur ap. *Apollodor.* p. 239. Illum in Palaestinam translatum ibique sepultum esse, fingebant nonnulli, secundum *Eustath.* ad Il. ο. p. 1009. 32. Cf. *Scaliger.* ad Hieronym. Chron. p. 74. sq. — *Ialmenum* commemorat *Homer.* Il. β. 512. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος.

3. Τὸν Λοκρῶν *Steph.* In Mycono sepultus esse dicitur *Ajax*, quod Gyrae rupes, in quibus periit, pars hujus insulae fuisse dicuntur. Vid. *Eustath.* ad Od. λ. p. 183. 22.

4. *Elephenor*, dux Abantum, Il. β. 540. Cf. *Schol.* ad Lycophr. 1034. sqq. Ab Agenore interficitur Il. δ. 463.

5. *Menestheus*, dux Atheniensium, Il. β. 552. De forma Πετεῶο vide *Sylburg.* ad Etymol. M. p. 666. 42. et *Heyne* ad Apollodor. p. 725.

6. Ex loco *Eustathii* supra laudato apparet, falli, qui hoc carmen *Asclepiadae* tribuunt. Vid. Planud. p. 237. St. 344. W. Etiam Vat. Cod. p. 227. Ἀσκληπιάδου. Ex nostro expressum est Ep. *Mnasalcae* XIV. Idem ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. LXV. Habemus hic Virtutem, Ajacis sepulcro assidentem; quam divam qua specie exhibuerint, latet. Simulacrum ejus circumferebatur in pompa Dionysiaca Ptolemaei, narrante *Athenaeo* L. V.

L. V. p. 201. D. Epigramma nostrum vertit *Ausonius* Ep. III. p. 191. ed. *Toll.*:

Ajacis tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Inlacrymans bustis funeris ipsa mei:
Incomtas lacerata comas, quod pravus Atrides
Cedere me structis compulit insidiis.
Jam dabo purpureum claro de sanguine florem,
Testantem gemitu crimina judicii.

V. 3. εἰ παρ' Ἀ. Cod. Vat. *Tzetza*, qui hoc tetrastichon excitat ad Posthomerica v. 489. legit: θυμὸν ἔχει μεγάλῳ βεβαρημένα, ὡς παρ' Ἀ. *Quintus Sm.* IX. 455. ὡς ἄρ' ὑπ' ἀτλήτῳ βεβαρημένον ἄλγεϊ φῶτα. *Stephan.* in Cod. Med. etiam ὡς παρ' Ἀ. reperit. — Ἀπάτα *Pierson.* ad Moerin p. 65. pro *Voluptate* accipit, collato Epigr. *Mnasalcae* XIV. Verum hujus carminis diversa est ratio. *Dolosus* Ulysses fortem vicerat Ajacem non robore et strenuitate, sed oratione ad fallendos animos apte composita, et fraude, quippe qui judices corruperat. *Pindar.* Nem. VII. 44. — Pro ἐμοῦ κέκριται Cod. Vat. ἐμεῦ δύναται. Idem *Brunck.* invenit in optimo Planud. Codice.

T. 179.] 7. Teucer in insula Cypro, ubi urbem Salamina condiderat, obiit. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 77.

8. Διομήδην. *Steph.* Diomedes sepultus in Diomedeis insulis. Cf. *Scholia* ad *Lycophr.* 601. *Strabo* VI. p. 284. — *Ausonius* Ep. VI. p. 193.:

Conditur hic, genitore bono melior Diomedes,
Crimen ob uxoris pulsus dotalibus agris,
Argyripam, clarosque viris qui condidit Arpos:
Clarior urbe nova, patriae quam sede vetusta.

In *Schol. Tzetzae* ad Homer. 113. versu primo legitur: τὸν πάντεσσι κράτιστον Ἰ. Δ. — In Cod. Anthologiae Constantini Lascaris, secundum Iriarten, habetur: τὸν πάντων κράτιστον ἐπιχθονίων Διομήδην: Ἰλ. ι. κ. γ. ὁμηρικήν.

9. Sthenelus et Euryalus junguntur ap. *Homerum* Il. β. 564. 5. Vide notas ad *Apollodor*. I. p. 168. In hunc est Ep. *Ausonii* X. p. 197.

10. *Auson*. Ep. I. p. 190.

12. Menelaus in beatorum sedes traductus est, secundum *Homer*. Od. δ. 561. sqq. Cf. *Heyne* in Opusc. Academ. T. I. p. 395. sqq. Valde hoc distichon amplificavit *Auson*. Ep. II. p. 191.

13. 14. Prius imitatus est *Auson*. Ep. VIII. p. 195. Ad alterum haec notavit *Brunckius*: „Nestor, Nelei „filius et Chloridis inter ἡμιθέους, οὓς ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου „σώματος φῦναι λέγουσι, censeri non potest. Praeferenda „igitur lectio, quam servavit *Eustathius* p. 296. φέρτατον „ἡμερίων. Ad haec enim duo in Nestorem Epigrammata „respicit, quae memoriae lapsu pro uno habet: δηλοῖ δὲ „τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα, „ὅπερ. καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνουν, καὶ „ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν.“

15. Antilochus, patri in pugna cum Memnone auxilium ferens, occubuisse dicitur ap. *Pindar*. Pyth. VI. 28. sqq. Sed diversa fuit ap. veteres de Antilochi morte traditio. Vide notata ad *Tzetzae* Posthom. 261. p. 121.

¶. 180.] 16. De *Agapenore* vid. Il. β. 609. *Heyne* ad *Apollodor*. III. p. 724.

17. *Amphimachum* et *Dioren* inter Graecorum duces recenset *Homer*. Il. β. 620. 622. Ille interfectus est ab Hectore Il. ν. 185. Hic a Piro Il. δ. 517.

18. *Thalpius* et *Polyxenus* Eleorum duces. Il. β. 620. 623.

19. *Meges* fil. Phylei, qui Δουλιχιόνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθεὶς, Il. β. 629. Pictus erat in Polygnoti tabula, *Pausan*. X. 25. p. 860. Eum in undis periisse, si quis praeterea tradidit, ignoro. — φυλέος, quae *Stephani* lectio est, *Canterus* sine causa idonea in φυλέως mutavit, quo versus pessumdatur.

Digitized by Google

20. Ulysses a filio Telegono interfectus, in insulam Aeneam, quam νῆσον τῆς Τυῤῥηνίας vocat *Schol.* in Odyss. ι. 32. deportatus ibique sepultus est, secundum *Hyginum* Fab. CXXVII. aliosque, quos laudat *Munkerus.* — Nec hoc nec seq. distichon, sed aliud, quod periit, ante oculos habuit *Auson.* Ep. VIII. 22. *Steph.* Εὐαίμονος habet. Sed Ἀνδραίμονος scribendum erat ex Il. β. 638. De Andraemone multa disputat *Verheyk* ad *Anton. Liber.* c. XXXII. p. 214. sq. — Locutionem κόνις κατέχει, quae recurrit Ep. 35. et de qua dubitabat *Muratori* Anecd. Gr. p. 33. confirmat *Burmann.* in Misc. Obss. Vol. I. 1. p. 14. sq.

23. Habet *Diodor. Sic.* Tom. I. p. 395. ubi Idomeneum et Merionen a Cretensibus ut heroas coli et in belli discriminibus invocari narrat. Ex apogr. Lips. protulit *Leich.* in Carm. Sep. p. 4. Vat. Cod. p. 253. cum *Diodoro* conspirat in ὅρα (cf. Ep. 10. et 34.) et ἐγώ τοι pro τοῦ. Vulgatam tuetur *Brunckius.* τοῦ positum pro αὐτοῦ seu τούτου, ut Ep. 9. — Male *Leichius* ὅμβλου. *Molus*, Deucalionis filius, Idomenei frater. Vid. *Apollodor.* III. 3. p. 181. ubi Μῶλος scribitur. Sed vide *Heyn.* p. 543.

24. Tlepolemus, dux Rhodiorum; de quo praeclarus est locus *Homeri* Il. β. 655. Interficitur a Sarpedone Il. ε. 655. sqq. Qua auctoritate Rhodi sepultus esse dicatur, ignoro.

¶. 181.] 25. Obscurum nomen Deïpyli, quem Ὀρμένιον vocat *Aristoteles*, sive ab Ormeno, Amyntoris patre, oriundum, sive ex urbe Ormenio, ab Ormeno condita. Vide *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* IV. 37. Erat etiam Ormenus Trojanus Il. μ. 183.

26. De Nireo Il. β. 674.

27. *Phidippus* et *Antiphus* junguntur ap. *Homer.* Il. β. 676.

Digitized by Google

28. Achillem plurimi in Sigeo promontorio sepultum tradunt. Alii aliter. Vide not. in *Tzetzae Posthom.* 465. p. 140. — Vitiosus est pentameter. Fortasse verbum Πρωτονίς ex glossemate irrepsit.

29. Musas ad Achillis tumulum fudisse carmina indicat *Homer.* Od. ω. 60. sq. *Arctinus* ap. *Proclum*: καὶ Θέτις ἀφικομένη σὺν Μούσαις καὶ ταῖς ἀδελφαῖς θρηνεῖ τὸν παῖδα. Cf. *Quint.* L. III. 592. sqq.

30. Patroclus simul cum Achille conditus, secundum *Homer.* Od. ω. 73. Vide ad *Tzetzam* l. c. 421. p. 135.

31. Novi Podarcem Iphicli fil. ex *Schol. Homer.* Od. λ. 289. quem fratrem Protesilai fuisse et quadraginta naves Trojam duxisse narrat *Homer.* Il. β. 704. Ille, de quo hic agitur, fortasse fuit filius ejus *Actoris*, quem commemorat *Pausan.* VIII. p. 629. Sed hujus filios Eurytum et Cteatum vocant veteres. Vide *Heyne* ad *Apollodor.* II. 7. 2. p. 450. et eundem de diversis Actoribus L. III. p. 787.

33. *Eumelus* ap. *Homer.* Il. β. 714.

§. 182.] 34. Monimentum et sacellum Machaonis Gereniae in Peloponneso vidit *Pausan.* III. 26. p. 278. Podalirium in deorum numerum relatum esse, probabile est, cum Aesculapii filius fuerit. An veterum aliquis hoc diserte tradiderit, ignoro.

35. Hic non Ὀρχομενῷ scripsit *Aristoteles*, sed Ὀρμενίῳ, ut apparet ex *Homer.* Il. β. 734. Cf. *Eustath.* p. 251. Harum urbium nomina passim permutata sunt.

36. De *Polypoete* et *Leonteo* vid. Il. β. 740. et 745. Eos in Media sepultos esse, ex Νόστοις procul dubio habuit noster, ut plura alia.

37. Guneus ap. *Homer.* Il. β. 748. Eum in Libyam delatum esse, tradit *Lycophron* 902. ubi vide *Schol.*

Digitized by Google

Secundum alios in undis periit, quos *Aristoteles* sequitur. Hoc Epigr. expressit *Ausonius* in priore disticho Epigr. XI.:

Gunea pontus habet, tumulus sine corpore nomen.
Fama homines inter, coelum animus repetit.

38. „Distichon hoc respexisse videtur *Eustathius* „p. 17. ubi, postquam diversas nominis Ἥρως etymo-„logias protulit, postremam hanc addit: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ „ἀέρος, ὡς δηλοῦται ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγεγραμμένων, „ἐν ᾧ κεῖται τό· σῶμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται· πνεῦμα δ' ἀὴρ „οὐδ' ἔχει. Unde scribendum videtur:

„Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
„κεῖται ἀνοίκτιστον· πνεῦμα δ' ἀὴρ ὑπέχει.

„Notanda vox ἀνοίκτιστον, qua carent Lexica.“ *Brunck.* Prothoum quoque in Libyam pervenisse, narrat *Lycophr.* 902. *Apollodorus* autem, eum ad Caphaream rupem naufragium fecisse, et Magnetes, qui cum eo essent, in Cretam delatos esse. Vide Fragm. p. 1038.

40. Automedon, Achillis auriga, in agro Trojano sepultus. Vixit tamen adhuc in Trojae excidio. *Virgil.* Aen. II. 477.

41. Hectoris cineres, secundum oraculi monitum, in Boeotiam delatos, ibique ad aquam, quae Oedipodia vocatur, conditos narrat *Pausan.* IX. 18. p. 746. Cf. *Tzetzam* ad Lycophr. 1194. Utrumque locum laudat *Brunckius.*

42. Pyraichmes, dux Paeonum in Trojanorum exercitu. Il. β. 848. Interfectus est a Patroclo in pugna ad naves. Il. π. 287.

¶. 183.] „Quae sequuntur, aliorum heroum epi-„taphia ex Aristotelis peplo non sunt, sed quia ejusdem „sunt generis, prioribus ea librarius addidit. Inter „ἀδέσποτα melius reposita fuissent. Sed facile crediderim, ex *Aristotelis* peplo desumtum esse illud, quod „inter ἀδέσποτα exstat DCXXII.“ *Brunck.*

Digitized by Google

43. Interpretatio hujus distichi petenda ex *Homer.* Il. ε. 640. Hercules

— δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Apollodor. II. 6. p. 148.

46. Orpheum a mulieribus discerptum ejusque caput, fluctibus traditum, in Lesbum delatum esse, poëtarum fert traditio. *Musas ejus collecta membra sepulturae mandasse*, narrat *Hygin.* in Poët. Astron. VII. p. 372. ex *Aeschylo*, ut apparet ex *Eratosth.* Catast. XXIV.

48. In Atalantam, Iasi filiam, quae apri venationi interfuit. Vide *Heyn.* ad *Apollodor.* I. 8. p. 119.

THEOCRITI CHII

EPIGRAMMA.

¶. 184.] Prius distichon habetur ap. *Diogen Laërt.* V. p. 274. ἀπέσκωψε δ' εἰς αὐτὸν (*Aristotelem*) ἐπίγραμμα καὶ Θεόκριτος ὁ Χῖος, οὑτωσὶ ποιήσας, ὥς φησιν Ἀμβρύων ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου· Ἑρμείου . . . Ibi pro μνῆμα legitur σῆμα. Et sic hoc distichon relatum est in Append. Anthol. p. 523. St. Integrum exhibetur ap. *Eusebium* in Praep. Euang. XV. 2. p. 793. A. unde alterum distichon adjiciendum vidit *Huetius* p. 81. Hinc v. 2. μνῆμα editum est. De Hermia Eunucho vide ad *Aristotelis* Scolion v. 18. p. 177. — βορβόρου. *Plutarchus* de Exilio T. II. p. 603. C. Ἀριστοτέλην δὲ λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δίαιταν ἀγαπήσας — εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημίας βορβόρου ἐν προχοαῖς. Quem locum explicavit *P. Leopardus* Emend. IX. 3. p. 229. Acumen est in ambiguitate vocis βόρβορος, quae et fluvium Macedoniae significat, secundum *Plutarchum* l. c. et coeni

voraginem: ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι dicuntur Impii, quos *Lactantius* L. VII. 7. in *tenebricosis locis atque in coecis voraginibus poenas luere* dicit; docente *Wyttenbachio* ad *Plut.* de S. N. V. p. 137. ubi nostri loci non immemor fuit. De animis ignorantiae tenebris immersis *Plato* de Rep. VII. p. 488. B. ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος — τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ τινὶ βαρβαρικῷ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατωρυγμένον ἠρέμα ἕλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. — Non omitti debet, primum hujus Epigrammatis versum ap. *Diogenem* sic legi:

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου.

PHILISCI EPIGRAMMA.

Vide supra p. 168.

CHOERILI EPIGRAMMA.

¶. 185.] *Brunckius* hoc Epigramma edidit, prout legitur ap. *Strabon.* L. XIV. p. 672. Ex Chrysippi commentariis laudat, auctoris nomine omisso, *Athen.* L. VIII. p. 336. A. qui idem a *Choerilo* ex chaldaica lingua expressum esse ait L. XII. p. 529. F. Ex lingua barbarica in graecum sermonem hos versus translatos esse ὑπό τινος Ἕλληνος, dixit *Diodor. Sic.* II. 23. p. 137. ubi vulgo nihil nisi v. 4. 5. leguntur. Reliquos addidit, v. 6. excepto, *Wesselingius* ex *Tzetze* Chil. III. 453. Cum insigni varietate habentur in *Schol. Aristoph.* Av. 1022. Non omittenda est parodia *Chrysippi* ap. *Athen.* L. VIII. p. 337. A. qui sic scribendum esse pronuntiabat:

Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι· φαγόντι σοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ κακὸς εἰμὶ φαγὼν ὡς πλεῖστα καὶ ἡσθείς.
ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ τούτων
ἐσθλ' ἔπαθον· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

Digitized by Google

In eundem sensum posteriores versus immutavit *Crates* Fr. V. p. 187. Vide *Stephan.* in Praef. ad poëmatia, quae παρῳδίαι vocantur, ad calcem *Certam. Homeri et Hesiodi.* — Tres posteriores hujus carminis verss. exstant in Cod. Vat. p. 254. Integrum in Anthol. Planud. p. 217. St. 316. W. — V. 1. τὸν θυμόν. *Athen. Plan.* ἐν θυμὸν *Schol. Arist.* qui initio versus scribit εὖ εἰδώς. — τερπόμενος θαλίῃσι. Sunt, qui fere nihil, nisi quod his verbis continetur, Sardanapali tumulo inscriptum fuisse dicant. *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἀποθανόντος αὐτοῦ λιθίνην εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχουμένην βαρβαριστὶ, καὶ τοῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποψοφοῦσαν, ἐπέγραψαν

Ἔσθιε, πῖνε, ἀφροδισίαζε· τἄλλα δὲ οὐδέν.

Cum quibus cf. *Apollodor.* in Fragm. p. 1081. et ibi *Heynium.* Ex Sardanapali, digitis concrepantis, gestu explicanda sunt verba, quae ejus epitaphium constituisse, narrat *Suidas* T. III. p. 287. Ἐν Νίνῳ ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτοῦ τοῦτ' ἐπιγέγραπται· Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξου παῖς Ἀγχίαλον καὶ Ταρσὸν ἐν ἡμέρῃ μιῇ ἐδείματο· Σὺ δὲ, ὦ ξένε, ἔσθιε καὶ πῖνε καὶ παῖζε· ὡς τά γε ἄλλα τὰ ἀνθρώπεια οὐκ ὄντα τούτου ἄξια. *ne hujus quidem digna existimes.* Hoc epitaphium in mente habuisse videtur *Alexis* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. D. E.:

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἵγε τὴν δύναμιν κεκτημέναι
τὴν ὡς ἀληθῶς συντελοῦσαν τῷ βίῳ·
τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν.
τὰ δ' ἄλλα προσθήκας ἅπαντα χρὴ καλεῖν.

Talia ad servum Admeti erudiendum expromit Hercules ap. *Eurip.* in Alcest. 790. sqq. — V. 2. θανόντι σοι. *Athen. Planud.* Cod. *Diodor.* — V. 3. σποδός εἰμι. Haec obversabantur *Phoenici Colophonio* in Jambis ap. *Athen.* L. XII. p. 530. F. ubi Ninus loquitur:

Νῦν δ' οὐκέτ' οὐδέν· ἀλλὰ γῆ πεποίημαι·
χ' ὠκόσ' ἐδάισα * * *

> ἔχω δ', ὅσσ' ἔπιον, ἔδαισα, χὤβρισ' ἤεισα· — —
> σποδὸς δὲ πολλὴ χὠ μιτρηφόρος κεῖμαι.

Pro βασιλεύσας *Schol. Arist.* βασιλεύων legit. — V. 4. τόσσ' ἔχω. *Planud.* Vat. Cod. *Dio Chrysost.* qui hunc verſ. cum ſeq. laudat in Or. IV. p. 81. *Plutarch.* T. II. p. 330. F. τοῖς Σαρδαναπάλου μνημείοις ἐπιγέγραπται· τόσσ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα. — Pro noviſſimo hoc verbo Vat. Cod. τε καὶ ἔπιον. Reliqui omnes, ut *Strabo*. — Pro ἔρωτος *Dio Chr.* et *Schol. Arist.* ἐρώτων habet. — V. 5. τερπν' ἰδάην. Vat. Cod. Plan. quod originem duxit ex *Cratetis* parodia:

> ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον, καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
> σέμν' ἐδάην·

unde in Vat. Cod. etiam venit: τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τύφος ἔμαρψε. In marg. tamen πάντα λέλειπται. fere ut ap. *Dionem Chr.* τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλειπται. *Athenaeus:* τὰ δὲ πολλὰ κ. ὄ. π. λέλυνται. — κεῖνα legit *Strabo*, *Schol. Arist. Diodor.* Hos verſiculos in latinum ſermonem transtulit *Cicero* in Tuſcul. Quaeſt. V. 35.:

> *Haec habeo, quae edi, quaeque exſaturata libido*
> *Hauſit: at illa jacent multa et praeclara relicta.*

Eosdem reſpexit de Finibus II. 32. *Corporis autem voluptas ſi etiam praeterita delectat, non intelligo, cur Ariſtoteles Sardanapali Epigramma tantopere derideat, in quo ille rex Aſſyriae glorietur, ſe omnes ſecum libidinum voluptates abstuliſſe.* — Ceterum *Clemens Alexandr.* Strom. II. p. 491. hos verſus ſic profert, ut v. 3. poſt verſ. 5. ponat; idque ſecutus eſt *Theodoret.* de Curat. Gr. Aff. L. XII. quem *Potterus* laudat. — Verſ. 6. deſideratur ap. *Diodor.* Apud *Athen.* legitur: ὧδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις· οὐδέ ποτ' αὐτῆς λήσομαι, ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν. In *Schol. Arist.* autem et ap. *Eudociam* p. 372. παραίνεσις οὐδέ ποτ' ἐσθλή· κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον. — Senſum totius Epigrammatis comme

Digitized by Google

plexus est auctor distichi in Anth. Lat. III. 146. p. 594. quod *Epicuro* inepte tribuitur:

Cum te mortalem noris, praesentibus exple
Deliciis animum; post mortem nulla voluptas.

AGIDIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 167. Planud. p. 436. St. 569. W. Meidon, venator et auceps, Phoebo artis suae instrumenta dedicat. In Planud. viri nomen Μήδων scribitur. — *ἔργων ἐξ ὀλίγων. ex parvo lucro.* ἔργον de foenore passim occurrit. Vid. *Graev.* Lectt. Hesiod. p. 9. et ἐνεργάζεσθαι de quaestu, saepe inhonesto, ut docuit *Valcken.* ad *Herodot.* I. p. 48. 43. Color, ut ap. *Leonidam Tar.* Ep. VIII. ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

CRATETIS FRAGMENTA.

¶. 186.] *I.* Sine auctoris nomine exstat in Planud. p. 38. St. 56. W. et ap. *Stob.* Tit. LXI. p. 391. 6. Gesn. 259. Grot. *Crateti* asserit Cod. Vat. p. 442. et *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. ubi legitur:

ἔρωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μή, χρόνος.
ἐὰν δὲ τούτοισι μὴ δύνῃ χρῆσθαι βρόχος.

Et sic fere *Suidas* in Κράτης Tom. II. p. 473. qui secundum versum etiam corruptius legit:

εἰ δὲ μὴ τοῦτο δύναται βρόχος.

Menagius comparat *Juliani* Orat. VI. p. 198. D. οἱ Διογένους νόμοι καὶ Κράτητος ὑπὲρ τούτων οὐκ ἀτιμαστέοι· ἔρωτα παύει λιμός, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρόχος. quae favent lectioni ap. *Diogenem.* Quid *Clemens* legerit *Alexan-*

ἀνίας, non apparet. Ejus verba haec sunt in Strom. II. p. 493. 4. οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυρημόνως γράφει· τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν, εἰ δὲ μὴ, βρόχον. Quae repetens *Theodoretus* Therap. p. 671. κατάπαυμα scribit. — Quod autem dicit, famem amoris esse remedium, hinc fortasse repetivit *Marc. Argent.* Ep. XV. πένης ἂν οὐκέτ᾽ ἐρᾷς· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει. Vide notas ad *Callim.* Ep. XIV. 5. *Plutarch.* ap. *Stob.* XCIII. p. 513. 31. οὐδέποτε λιμὸς ἐγέννησε μοιχείαν. Nam ἐν πλησμονῇ Κύπρις· ἐν δὲ τοῖς κακῶς πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς, secundum *Euripidem* et *Antiphanem* ap. *Athen.* L. I. p. 28. F. Conf. *Liban.* Orat. XIX. p. 509. A. et quae collegit *Wetsten.* ad N. T. II. p. 290. *Ovidius* Remed. Amor. 749.:

Non habet unde suum paupertas pascat amorem:
Non tamen hoc tanti est, pauper ut esse velis.

II. Servavit hos versus de vita Cynica *Diogen. Laert.* VI. p. 354. unde eosdem protulit et passim illustravit *P. Leopardus* Em. XVIII. 2. Primum et secundum *Stephanus* in Praef. in poëm. quae παρῳδίαι vocantur p. 82. ex *Homero* ductos notavit, Odyss. τ. 172. Κρήτη τις γαῖ᾽ ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος. quod nec *Appulejum* fugit in Apologia p. 439. ed. Paris. Vers. 1. laudat *Demetrius* περὶ Ἑρμην. c. 259. p. 101. ubi pro πόλις ἐ. legit γαῖ᾽ ἐστὶ, ut ap. *Homerum* est. Ad totum hunc locum respexit *Clemens Alex.* Paedag. L. II. 10. p. 226. 10. πόῤῥωθεν οὖν ἀπορρήξειν χρὴ τὴν πολλὴν τῶν ἐπιβόλων κακουργίαν· οὐ γὰρ εἰς τὴν Κράτητος πήραν μόνην, ἀλλ᾽ οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ, οὐ μωρὸς παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος, πυγῇ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ᾽ οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς θηρίον. — Pera hoc loco accipienda de vita cynica, quae in media rerum vanitate mediocque fastu unum perfugium esse dicitur. Hanc vero vitam nemo stultus nec cinaedus profiteri au-

plectique audet; ut adeo ibi ab ejusmodi hominum consortio remotissimus vivas. — Ap. *Diogen.* περίβλεπτος legitur; quod *Stephanus* emendavit probante *Casaubono.* Vitae cynicae sordes, ῥύπος, passim memorantur. *Antip. Sidon.* Ep. LXI. de Cynico, secta, quam profitebatur, indigno, αἰάζει — τὸ χόδην ῥυπόεντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος Διπλάδιον. Cf. *Leonid. Tar.* Ep. X. 3. Apud *Petronium* c. XIV. fortasse olim lectum fuit:

Ipsi qui Cynicò traducunt tempora coeno,

ubi vulgo *coena* habetur; quamquam nec hoc penitus rejiciendum videtur. — In verbis ἐπαγαλλόμενος αὐγῇσιν respicere videtur Homerica in Il. β. 462. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. — V. 6. ἐπὶ τούτοις et in fine περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης, contra auctoris mentem *Diogen.* Emendatior lectio debetur *Meibomio.* De ejusmodi bonis, ait, qualia vita Cynicorum praestat, homines inter se digladiari non solent, sed de nummis et gloria. Diogenes ad Cratetem ap. *Lucian.* Dial. Mort. XI. οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ — οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θερμῶν ἔχοντας.

III. Etiam hoc servavit *Diogen. Laert.* L. VI. p. 355. Ut hic *Crates* a divitibus magnos sumtus fieri ait in res viles et turpes, in utiles aut nullos aut minimos, sic *Juvenalis* in regum aedibus omnia pluris fieri ducit, quam honestarum artium praeceptores, Sat. VII. 184. *Quanticumque domus, veniet, qui fercula docte Componat; veniet, qui pulmentaria condit. Hos inter sumtus sestertia Quintiliano Ut multum duo sufficient; res nulla minoris Constabit patri, quam filius.* *Crateris* versus *Brunckius* edidit ex emendatione *Mureti* in Var. Lect. IX. 20. p. 223. ante quem τάλαντα δέκα legebatur. πόρνῃ est ex emend. *Stephani,* pro πόρνῃσι — Usum verbi τιθέναι, quo

in rationes referre significat, illustrat *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 412. ed. Bip. nostri loci non immemor. — καπνὸν *Menagius*, si per metrum fieri posset, in χαλκὸν mutari vellet. Male. καπνὸς de vanis promissis et jactationibus, ut Latinorum *fumus*. Vide *Erasmum* in Prov. *Fumum vendere*, Chil. I. 3. 41.

IV. Bis exstat in membranis, in primis foliis post titulum, et p. 504. Planud. p. 15. St. 26. W. Ex Hymno in Frugalitatem desumtum esse, discimus ex *Juliani* Orat. VI. p. 199. qui v. 1. δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀ. legit. ἀγάπημα, nostro quoque loco allato, illustrat *Toup.* in Cur. nov. p. 267. — Εὐτέλεια. *Julian.* Pro ἔκγονε *Julian.* et Cod. Vat. ἔγγονε. Ad nostrum respexit *Axionicus* in Phileuripide ap. *Athen.* VIII. p. 342. A. apud quem ingens piscis — σῖτον ὀψοφάγων καὶ λίχνων ἀνδρῶν. — V. 3. Cod. Vat. utroque loco τιμῶσιν. male.

V. Cod. Vat. p. 254. Ad Epigramma *Choerili* p. 185. laudavimus parodiam *Chrysippo* ab *Athenaeo* tributam, in qua hoc ipsum distichon occurrit, hac una diversitate, quod ibi μετὰ τούτων Ἐσθλ᾽ ἔπαθον legitur. *Crateti* diserte tribuit *Plutarch.* T. II. p. 546. A. et *Diogenes Laërt.* VI. p. 356. Apud utrumque recte legitur, μετὰ Μουσῶν σέμν᾽ ἐδάην. Hos versus ante oculos habuit *Callimach.* Fr. CVI. p. 479. ed. *Ern.* ap. *Stob.* LXXIX. p. 467. Gesn. 343. Grot.:

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν, ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
Ξανθὰ, σὺν εὐόδμοις ἁβρὰ λίπη στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ᾽ ἐγένοντο παραχρῆμ᾽, ὅσσα τ᾽ ὀδόντων
ἔνδοθι, νειαίρην τ᾽ εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ᾽ ἀκουαῖς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Colorem hinc duxit etiam auctor Ep. inter ἀδέσπ. DCLXXXVII. p. 298. — In Vat. Cod. pro τύφος legitur τάφος. Cf. Epigr. *Choerili* v. 5. τύφος hoc loco id, quod καπνὸς. Vide *Gataker*, ad M. Anton. II. 17. p. 58.

[I. 187.] *VI.* Ex *Cratetis* μουσικοῖς παιγνίοις hos versus profert *Julianus* in Orat. VI. p. 199. D. et VII. p. 213. B. C. Horum versuum auctorem cum Cratete, longe antiquiore, quem Olympi discipulum fuisse tradunt, confudit *Meursius* in Bibl. Gr. p. 1329. Est autem totus hic locus parodia Elegiae *Solonis* ap. *Stobaeum* Tit. IX. p. 61. Grot.:

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
    Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
    ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
    τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
    οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
    ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν.

V. 3. χ. καὶ συνεχῶς δ. *Jul.* loc. pr. ἐμῇ συνεχῆ. loco sec. ubi in fine legitur: καὶ δότε χωρὶς Δουλοσύνης ἢ δὴ λ. ἐ. β. χόρτος de animalium pastu ad humanum victum, viliorem tamen plerumque, transfertur. Vide *Athen.* L. III. p. 99. F. et *Casaubon.* c. XXI. Interpp. *Pollucis* VI. 43. p. 587. — Intemperantia δουλοσύνης, ut *omnis turpitudinis, mater*, secundum *Linum* ap. *Stobaeum* p. 37. Grot. Cf. *Valcken.* in Diatr. p. 282. Crates autem praecipue ad parasitorum servitudinem respicit. Huc etiam referenda verba versus 5. μὴ γλυκερὸν τίθετε, quod parasitis et assentatoribus proprium. — V. 6. κανθάρου σῖτον. sive ὄλβον, ut loc. sec. habetur. Divitias inutiles, quibus, qui eas congessit, indormit, nesciens scilicet — *quo valeat nummus, quem praebeat usum.* Ejusmodi divitias μυρμήκων πλοῦτον vocat *Theocrit.* Eid. XVII. 106. *Plutarchus* de Cup. Divit. T. II. p. 525. D. σὺ δὲ τοσαῦτα χρήματα συνέχεις, καὶ ταράττεις καὶ στρεβλοῖς σεαυτόν, κοχλίου βίον ζῶν.

Digitized by Google

Democritus ap. *Stob.* Tit. XVI. p. 154. 19. αἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶκον (sic recte margo: vulgo εἶπεν) ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι, ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι. οἶκος esse videtur vita aerumnae et querelarum plena. Cf. *Callimach.* Hymn. in Pall. 94. ibique *Spanhem.* p. 689. et *Ruhnken.* Epist. crit. II. p. 167. — V. 8. πλοῦτον κοινῇ. *Julian.* loco sec. — V. 11. οὐ δαπάναις. *Horat.* III. Carm. XXIII. 17. *immunis aram si tetigit manus Non sumtuosa blandior hostia, Mollivit aversos Penates Farre pio et saliente mica.*

VII. *Diogen. Laërt.* VI. p. 356. Fugit *Brunckium*, haec integriora legi ap. *Teletem* in Stob. Flor. XCV. p. 524. 47. εἰ δὲ πάντων τις τῶν τοιούτων ὑπεράνω γένοιτο, ἐν πολλῇ ἂν εἴη ἀδείᾳ καὶ ἀπανιστείᾳ· οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης·

Οὐκ οἶσθα, (φησὶ) πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

τῷ ὄντι γὰρ μεγάλου καὶ ἀξιόλογον καὶ μετὰ πήρας καὶ θέρμων καὶ λαχάνων καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν. Sic hos senarios, ut ex *Aristotele* petitos, profert *Salmas.* ad Solin. p. 326. quem magni viri errorem repetivit *Gonsal. de Salas* ad Petron. c. 14. notatus propterea a *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 518. ed. Bip. qui tamen erroris fontem ignorabat.

VIII. Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. Vulgo legitur βαίνεις εἰς Ἀ. δ. κυφὸς ἄγαν διὰ γῆρας. Nostrum est ex emendatione *Casauboni*, cujus etiam alia conjectura prostat, βαίνεις τ' εἰς Ἀίδαο, ἐὼν κυφὸς διὰ γῆρας, priori non anteferenda. *Homerus* Od. β. 16. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Ipse autem Crates annorum pondere gravatus κυφὸς erat. *Appulej.* Florid. XIII. p. 788. ed. Paris. *Cumque interscapilium Crates retexisset, quod erat auctum gibbere.* Philosophos Strepsiades τοὺς σφόδρ' ἐγκεκυφότας vocat ap. *Aristoph.* in Nub. 191. De sene *Phanias* Ep. IV. Tom. II. p. 53. — ἐπεὶ τάχ' οἱ ἁ πολυκαμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς Ἀίδαν ᾤχετο κυφαλέα. quae ex *Cratetis* loco expressa videntur.

Digitized by Google

[p. 188.] IX. Ex *Diog. Laërt.* VI. p. 359. ubi vulgatam lectionem — τὴν ἀδοξίαν καὶ τὴν πενίαν δ' αὖ ἀνάλωτον τῇ τύχῃ — *Casaubonus* sic, ut ap. *Brunckium* legitur, emendavit. Consule de hoc loco *Perizonium* ad Aelian. V. H. III. 6.

X. *Diogen. Laërt.* VI. p. 360. καὶ θυγατέρα ἐξεδίδου μαθηταῖς αὐτοῦ, κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας. *Grotius*, qui totum hunc locum ex *Menandro* desumtum putavit, cujus senarii praecedunt, *Diogenis* verba in senarios cogere conatus est: καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνοις, ὡς ἔφη Αὐτὸς, ἐπὶ πείρᾳ δ. τρ. ἡ. Nostrum debetur *Toupio*, qui, cum verba μαθηταῖς αὐτοῦ a cod. regio abesse videret, praeclare κείνοις in κοινῇ mutavit, in Em. in Suid. Tom. I. p. 199.

Ejusdem *Cratetis* fragmenta laudat *Clemens Alexandrinus* Strom. L. II. p. 492. 30. ὅτι Θηβαῖος Κράτης·

> Τὰν δὲ, φησὶ, κράτει, ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη·
> οὔθ' ὑπὸ χρυσίων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
> τηξιπόθων· οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβρι.

καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει·

> Ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκναμπτοι
> ἀθάνατον βασιλείαν ἐλευθερίαν τ' ἀγαπῶσι.

Hic, versu primo, ψυχή scribendum videtur, ad quem vocativum participia referenda sunt. Pro χρυσίων *Sylburg.* χρυσείων corrigit, et sq. versu οὐδ' εἶτι συνέμπορόν ἐστι φίλυβρι. Vereor, ut hoc remedio persanatus sit locus. In altero fragm. ἄκαμπτοι legitur ap. Theodoret. in Therap. p. 671. Idque praeferebat *Sylburg.* Vulgatam tuetur *Hesych.* ἄκναμπτος. ἀκατάκλαστος. quamvis et ibi de sinceritate lectionis dubitatur.

AESCHRI-

Digitized by Google

AESCHRIONIS EPIGRAMMA.

¶. 189.] Plurimum lucis hoc carmen lucratur ex verbis *Athenaei* L. VIII. p. 335. C. D. Φιλαινίς, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ Ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇς τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης. Ut *Aeschrio Samius*, sic *Dioscorides* quoque Philaenidis famam salvam praestare conatus est Ep. XXVI. Huc *Schneiderus* referebat locum *Quintil.* III. 7. p. 148. *Et si quod est exemplum deforme posteris traditum, quale libidinis vir Perses* (*Polycrates* conj. ille) *in muliere Samia instituere ausus dicitur primus.* Philaenidis, quamvis innocentis, nomini adhaesit macula, quam Polycrates ei adspergere conatus est. Cum aliis meretricibus, eximiae calliditatis, Φιλαινίδα τὴν Λευκαδίαν commemorat *Athen.* V. p. 220. F. eidemque Lesbicae lasciviae inventum tribuitur ap. *Lucian.* in Amor. 28. p. 290. ed. Bip. Φιλαινὶς ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. ubi *Scholiastes* monet, *Philocratem* comicum Philaenida, ut tribada, traduxisse. Ejus nomen cum Elephantines nomine jungitur ap. *Suidam* in Ἀστυάνασσα· Ἑλένης τῆς Μενελάου θεράπαινα· ἥτις πρώτη τὰς ἐν τῇ συνουσίᾳ κατακλίσεις εὗρεν καὶ ἔγραψεν περὶ σχημάτων συνουσιαστικῶν· ἣν ὕστερον παρεζήλωσαν Φιλαινὶς καὶ Ἐλεφαντίνη. *Elephantidos libelli* commemorantur in Lusibus Carm. III. 2. et ap. *Martialem* L. XII. 43. Tanquam nihil ab his diversos, nec argumento nec tractationis genere, Philaenidis libros laudant Lusus Carm. LXIII. Cf. *Casaubon.* ad *Sueton.* Vit. Tib. c. XLIII. — Ceterum nostrum Epigramma in Planud. p. 222. St. 323. W. ἀδέσποτον est. In Cod. Vat. p. 247. legitur cum lemmate: ἀδέσποτον, οἱ δὲ Σιμωνίδου (ex Σαμίου fortasse depravatum: *Aeschrio* enim Samius fuit) εἰς Φιλαινίδα τὴν Ἐλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας

Digitized by Google

μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. — V. 1. ἡ 'πίβωτος, *nobilis inter homines facta.* ἐπίβωτος et περίβωτος in malam partem plerumque accipi, docuit *Valcken.* ad Ammon. p. 65. sq. Sic *nobilis* de famosis passim; ut *nobiles cinaedi*, in Lusibus XXV. Vide *Burmann.* ad Anthol. Lat. II. p. 500. ἡ 'πιβόητος Νικὼ est ap. *Asclepiad.* Ep. XIV. et ap. *Anacreontem* Fragm. XIII. καί μ' ἐπίβωτον κατὰ γείτονας ποιήσεις. Nostrum locum attigit, ubi de ἐπιβόητος agit, *Ducker* ad *Thucyd.* L. VI. 16. p. 380. sq. ed. Bip. — V. 2. κεκοίμαμαι. Vat. Cod. — V. 3. Philaenidis sepulcrum in litore maris, et quidem in promontorio quodam fuisse apparet. — V. 4. Vulgo λέσχην pro λάσθην, quod et *Athen.* habet et Vat. Cod. λάσθη. χλεύη. ὀλιγωρία. αἰσχρολογία. *Hesych.* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ *Herodot.* VI. 67. Formulam χλεύην ποιεῖν *Wesselingius* comparavit cum Herodoteis, ἀκούσας δὲ γέλωτά με ἔθου, et οὐ χαίροντες γέλωτά με θήσεσθε, L. VII. p. 605. — Paulo rariorem formam τὸν Ζεῦν Planud. commutavit cum vulgari τὸν Ζῆν', quod in Vat. Cod. sine apostropho legitur. *Eustath.* ad Od. α. p. 14. 53. καὶ ὅτι τοῦ Ζεύς ἐστι καὶ αἰτιατικὴ παρὰ Πολυκράτει τῷ σοφιστῇ μονοσύλλαβος τὸν Ζεῦν, περισπωμένη κατὰ τὸ λῖς, λῖν. Qui locus est memorabilis propter auctoritatem Polycratis, ejusdem, quem Philaenis infame illud opusculum scripsisse ait. Vide de eo *Suid.* in Πολυκράτης. — Pro οὐ μὰ τοὺς Vat. Cod. a pr. manu οὐ δὲ τ. habet. — V. 8. παιπάλημα. ποικίλος ἐν κακίᾳ. *Hesych.* In marg. Vat. notavit quidam φλυαρίαν. Vide, quae de hoc vocabulo notavit *Valcken.* ad Eurip. Hippol. p. 208. E. — V. 9. οἷ' ἔγραψεν αὐτὴ δ' οὐκ ο. *Planud.* In Vat. Cod. οἷ' ἔγραψ' · ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα. Ex his οἷα praeferendum videtur lectioni ap. *Athen.* ὅσσα.

Digitized by Google

PHILETAE FRAGMENTA.

I. Cod. Vat. p. 179. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Reisk.* in Anthol. p. 26. nr. 463. Nicias meretrix Veneri quaedam muliebris ornatus dona cum myſticis quibusdam inſtrumentis dedicat. — V. 1. πεντηκονταέτης καὶ ἐπί. Cod. Vat. Prius tacite mutavit *Reisk.* ἐπὶ autem ut in ἔτι πλέον mutaretur, neceſſarium non putabat. — V. 2. idem, cum in apogr. Lipſ. εἰς υκον inveniſſet, εἰς σηκὸν edidit, quod margo illius apogr. praeſtat. Noſtrum in membranis eſt. — χαίτης ἀνελίγματα cincinni videntur, ex crinibus ſuppoſititiis. Cf. *Simonid.* Ep. CXII. 10. — Mox τὸν δὲ δ. Cod. Speculum pellucidum, nondum rubigine laeſum ac corruptum. *Callimach* Hymn. in Lav. Pall. 21. Κύπρις διαυγέα χαλκὸν ἔχοισα. *Nonnus Dionyſ.* V. p. 175. καί ποτε χαλκὸν ἔχουσα διαυγέα τέρπετο κούρη. — V. 5. ἀνδρὸς Cod. qui verſ. ſq. ἀλλ' ἱσορῇ πάσης K. exhibet, ut ap. *Reiskium*. Mihi non dubium videtur, quin depravata ſint verba ἀλλ' ἱσορῇ. Quod ſi corrigere velis ἀλλ' ἱσορᾶς, facile tamen ſenties, verbum compoſitum hic non ſatis commodum eſſe. Quum verba, ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας, nos dubitare non ſinant, quin inſtrumenta intelligenda ſint, quibus mulieres ad reſtinguendam libidinem utuntur, mihi in mentem venit ſcribere:

ἅ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἄνδρας
ὁπλάρια· πάσης Κύπριδος ὀπτασίην.

ὅπλα de omni inſtrumentorum genere uſurpari, nemo ignorat. ὁπλάρια autem, μικρὰ σκεύη, in hoc rerum contextu non ineptum foret. Ultima hujus vocabuli ſyllaba vi caeſurae producitur. Ne quid tamen diſſimulem, paulo longius haec conjectura recedit a Cod. ductibus, quam ut mihi penitus ſatisfaciat. Sagacioribus igitur hunc locum relinquo emaculandum. πάσης Κύπριδος de

omni libidinis genere accipe. ὀπτασία. θεωρία, φαντασία. θέαμα. *Hesych.*

II. Cod. Vat. p. 283. Φιλιτᾶ Σαμίου. Edidit *Alberti* ad Hesych. v. μινύωρος. *Reisk.* in Anthol. p. 139. nr. 712. In puellam immatura morte exstinctam. Puellae statua tumulo imposita fuisse videtur. — V. 1. *Reiskius* perperam vertit: *Cippus hunc tumulum premens.* βαρύθειν significatione passiva gaudet. Intelligo columnam, quam statua imposita premit. — V. 4. πολλάκι habet *Reisk.* In Cod. πολλὰ, postrema syllaba omissa. Sensus est: Ne lugeas: hac immatura morte multis, quae in longiore vitae cursu mortalibus imminent, malis erepta sum.

Ex Tom. II. p. 523.] *III. Stobaeus* in Flor. LVII. p. 376. 43. Gesn. 227. Grot. Hominis in medio mari versantis verba esse videntur; nisi fortasse ex Elegia ducta sunt, ubi allegoriae inserviebant, fere ut ap. *Theocrit.* Eid. IV. 43. — φανέουσι. Dii nos aliquando in portum deducent. τέμενος de *fretis vento parentibus*, quando venti imperant undis, explicat *Kayserus*, qui Philetae fragmenta collegit et illustravit, p. 46. Hanc interpretationem fulcire conatus est *Heinrich.* in Obss. crit. I. p. 51. Poëta, qui vocem τέμενος apud *Homerum* saepius de portione agri regibus tributa legerat, non dubitavit *ventorum regnum* ἀνέμων τέμενος vocare, ut αἰθέρος τέμενος *Aeschyl.* in Pers. 365. Vocem diserte interpretatur *Eustath.* ad Od. ζ. p. 265. 10. et passim. Dictionis insolentia commovit *Valckenarium*, ut in Diatr. p. 239. C. corrigeret — τὸ μένος, quod nec vim habet, et antithesin corrumpit, quae est in verbis γαῖα et ἀνέμων τέμενος. Aliquàndo terram videbimus, nunc nihil nisi pontum et aërem videre licet.

IV. Legitur ap. *Stob.* Tit. περὶ γραμμάτων LXXIX. p. 469. 2. ex *Philetae* Παιγνίοις, i. e. Lusibus poëticis, carminibus amatoriis. Sic *Simmiae* carmina figurata, in quibus nihil jocosi, παίγνια appellat *Hephaestio* in Enchir.

Digitized by Google

p. 65. ed. Parif. Quod propter eos moneo, qui jocofa carmina a *Phileta* confcripta fuiffe exiftimaverunt. Fuerunt, qui in hoc quoque tetrafticho aliquid jocofi fufpicarentur; fed fruftra. Senfus non eft integer; nec, quid poëta voluerit, citra dubitationem pronuntiari poteft. Hoc video, *Kayferi* interpretationem contortam effe, qui fententiam effe pronuntiat: Nonnifi ornata oratione, i. e. eloquentia et poëfi moveri poffum. Hanc ut aliquo modo extundat, fub κλήθρης nomine poëtam ipfum intelligit. Recte vidit *Heinrich.* in Obff. p. 52. alnum loquentem induci. Sufpicari licet, verficulos quosdam huic arbori incifos efficere, ut fperet, fe non ruftica fecuri excifum, fed a poëta quodam ad nefcio quem ufum adhibitum iri. Senfus enim in fine non perfectus. — V. 1. ἀγροιώτης *Gesn.* ἀποφώλιος. ἀπῳδὸς καὶ παράμουσος. *Euftath.* ad Od. δ. p. 158. 1. Cf. p. 216. 20. Ingratum videtur *Brunckio* αἰρήσει — αἰρόμενος. Hinc conjicit ἀμφοτέρων μακέλῃ. — V. 3. poëtae defcriptionem continet. In verbis καὶ πολλὰ μογήσας haerebat cl. *Heinrich*, eaque prorfus ἀπροσδιόνυσα effe pronuntiabat. At mihi fecus videtur, magisque placet vulgata lectio, quam ipfius docti viri conjectura πολλὰ νοήσας. Profecto qui ad poëticae facultatis faftigium nititur, non defidia ad id, quod quaerit, perveniet, nec fatis erit dixiffe — *ego mira poëmata pango.* Labore et diligentia opus eft; id eft πολλὰ μογήσας, multis laboribus exantlatis, is, cui natura divitem venam tribuit, ad id, quod in arte fummum eft, efcendet. Jam vides, vulgatam lectionem non temere follicitandam effe. Verum praeterea fic locutus eft *Manetho* in Apotelefm. I. 8. ad Ptolemaeum:

νύκτας ἄϋπνος ἐὼν καὶ ἐν ἤμασι πολλὰ μογήσας,
ὄππως σοι βίβλους, ἅςπερ κάμον, ἅςπερ ἔτευξα,
Τάς σοι ἐγὼ πέμψω καμάτων σφετέρων μέγ' ὄνειαρ.

Theognis v. 71. ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας, Καὶ μακρὴν ποσσὶ, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσας. *Hermefianax* in

Elegia v. 35. Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο, πολλὸν ἀνατλὰς, Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. Epigr. ἀδέσπ. DXCV. πολλὰ μογήσας Πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλον ἔτευξα μίαν. Cf. *Valckenaer.* ad *Euripid.* Phoen. p. 265.

Ex Tom. II. p. 524.] *V.* Ex *Stob.* Tit. CXVII. p. 597. Gesner. ubi vitiose ἀτραπὸν εἰς ἄδεω Ἤνυσα — legitur. Noſtrum eſt ex *Scaligeri* emend. ap. *Grotium* p. 487. Admovit hunc verſum *Burmannus Propertio* L. II. 20. 74. *Conceſſum nulla lege redibit iter*; eumque cum ſimilibus comparavit.

VI. Ex *Stob.* Tit. CXXIII. p. 613. Gesn. 509. Grot. Vulgo legitur μέγα μέτρια, quod *Kayſerus* p. 49. explicat per μέγα τι, adſtipulante *Heinrichio* p. 53. Utrumque verus hujus diſtichi ſenſus feſelliſſe videtur. Poëta amicum amicamque rogat, ut funus ſuum lacrymis decorent, avolanti animae amicum aliquod verbum acclament, et defuncti nonnunquam meminerint. *Tibullus* I. 1. 61. *Flebis et arſuro poſitum me, Delia, lecto, Triſtibus et lacrymis oscula mixta dabis.* Deinde addit, quod *Philetae* μέτρια κλαῦσαι egregie illuſtrat: *Tu Manes ne laede meos: ſed parce ſolutis Crinibus et teneris, Delia, parce genis.* Conf. *Propert.* I. XVII. 20. ſqq. Quod ſi *Philetae* diſtichon in hunc ſenſum accipiendum eſt, non locum habet μέγα τι. Quamvis autem non poſſum, quin vulgatam depravatam exiſtimem, non tamen puto, ſinceram lectionem a *Brunckio* reſtitutam eſſe. Legendum, ni fallor:

ἐκ θυμοῦ κλαῦσαί με τὰ μέτρια — —

Hoc in μέγα μέτριά abiiſſe, nemo mirabitur. τὰ μέτρια autem pro μετρίως eleganter dictum, ut τὰ πολλὰ ap. *Hegeſipp.* Ep. VI. 3. ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων. τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα illuſtrat *Valcken.* ad *Herodot.* VII. p. 613. 79. μέγα depravatum in verſu *Bacchylidis* ap. *Schol. Apoll. Rhod.* III. 471. ubi ſcribendum: Ἑκάτα δᾳδοφόρος νυκτὸς

Digitized by Google

μακρανοκόλπου θύγατερ. Vulgo ἀφροφόρου et μεγαλοκόλπου legitur.

VII. Ap. *Stobaeum* eodem, quo praecedens, loco; ubi ex Epigrammatibus ductum esse notatur. Vulgo νέμει et νέμοι. In marg. *Gesner.* ἄνειμι. Sensum explicavit *Kayserus* p. 44. Non intolerabile videri debere, si is, qui bona multa sit expertus, malis afficiatur.

VIII. Ex *Stobaeo* Tit. CXXIII. p. 615. 1. Gesner. 511. Grot. Duo haec disticha, quae vulgo junguntur, *Kayserus* p. 37. separavit, Frobenianae collectionis p. 187. auctoritatem secutus. Recte; nam sententiae non cohaerent. — χρόνος, tempus, cui a Jove datum, ut mortalium dolores leniat, iisque remedium adhibeat. πέσσειν idem est, quod πεπαίνειν, quo verbo *Plutarchus* in eadem sententia utitur T. II. p. 102. A. ἐπειδὴ οὖν καὶ χρόνος, ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθὼς, ἐγγέγονε τῇ συμφορᾷ — καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον τῶν παραμυθητικῶν σοι μεταδοῦναι λόγων πρὸς ἄνεσιν τῆς λύπης. Neque differt a μαλθάσσειν, quod poëta ap. eundem habet:

ψυχῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι,
ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ.

Euripides in Herc. Fur. 298. ἀλλ' ὡς λέγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν.

IX. Servavit *Stephan. Byz.* v. Φλιοῦς. — Φιλήτας δέ φησι, Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φιλ * * υἱὸς Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος· quae *Salmasius* emendavit sic, ut in Analectis leguntur; vide *L. Holsten.* in *Steph.* p. 347. Sed vitium reliquerat in Φλιοῦς, a *Brunckio* sublatum ad *Apollon. Rhod.* I. 115. p. 10. ubi Φλίας corrigit; cujus emendationis veritas apparet ex *Pausan.* L. II. 12. p. 139. ubi de Phliante, Dionysi filio, agit. Vide *Burmann.* in Catal. Argon. v. *Phlias.* — λευκόλοφος *Heynius* ap. *Kayserum* ad πόλις refert; quae structura cum paulo sit durior, *Heinrich.* in Obss. p. 55. λευκόλοφον corrigit.

Digitized by Google

Tenedum olim λεύκοφρυν appellatam esse, διὰ λευκὰς ὀφρῦας ἔχουσαν, docet *Eustath.* ad Il. β. p. 233. 30.

X. Legitur ap. *Athen.* L. II. p. 71. A. et *Antigon. Caryst.* c. VIII. ubi vide *Beckmann.* qui veterum loca de tibiis ex hinnuli ossibus collegit. τοῖς ὀστίνοις φυσῶν habet *Aristoph.* in Acharn. 863. Notavi quaedam huc pertinentia ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. — *Philetas* dicit, ossa hinnuli sonum edere, nisi cacto vulneratus fuerit. Ad ineptam hanc fabulam respicit *Hesych.* in κάκτος. ἄκανθα, ὑφ' ἧς ἐὰν πληγῇ νεβρὸς, ἀχρεῖα ἴσχει τὰ ὀστᾶ εἰς αὐλούς. Ubi Intpp. nostrum locum non neglexerunt. Male hos versus interpretatur *Bodaeus a Stapel* ap. *Theophrast.* p. 628.

XI. *Athenaeus* L. XV. p. 678. A. ἀλλὰ μὴν καὶ Ἰάκχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὥς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώτταις. Φιλήτας δὲ οὕτως γράφει· Ἰάκχα ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες.

ἔστηκ' ἀμφικόμα . . . .

Brunckius Casauboni correctionem recepit. Glossam *Philetae Kayserus* posuit in ἀτάκτοις p. 78. versus omisit, quos *Athenaeus* poëtae diserte non tribuit. — Quae sequuntur fragm. leguntur in Lect. Br. p. 234.

XII. Ex *Philetae* Herme laudat *Stobaeus* in Eclog. Phys. I. 5. p. 156. ed. Heeren. p. 128. Grot. Necessitatem etiam in deos imperium exercere, plures dixerunt; interque eos *Moschion* ap. *Stob.* l. c. cujus versiculi sic videntur corrigendi: Ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη, Λιταῖσι Μοῖρ' ἄτρεπτε δυστήνων βροτῶν. Vulgo verbis transpositis: Μοῖρα λιταῖς ἄτρεπτε.

XIII. Ap. *Stob.* Tit. CII. p. 556. 31. Gesn. p. 429. Grot. Lemmata in margine turbata *Kayserum*, qui *Grotii* editionem consulere neglexit, in errorem abduxerunt. Hoc enim distichon omittens, quod procul dubio *Philetae* est, incerti cujusdam hexametros, qui

Digitized by Google

ap. *Stobaeum* proximum locum habent, inter *Philetae* fragmenta retulit nr. III. p. 38. Priora verba, *νῦν δ' ἀεὶ πίσσω*, vitium traxisse videntur. Putabam

νῦν δ' ἄλγος πίσσω.

Successionem quandam malorum, quorum aliud alio excipitur, significat. Priore nondum superato, aliud novum exoritur, neque ullum unquam est intervallum, quo animus pace et tranquillitate fruatur. — *ἄλλο νεαρές.* Ap. *Gesner.* *νεαρές.* quod in *νεαρὸν* mutandum censebat. Lectio marginis, quam *Brunckius* recepit, verissima est. Idem vocabulum depravatum videtur in loco, nostro simillimo, *Alcaei* ap. *Heraclid.* in Alleg. Homer. p. 15.:

τὸ δὲ εὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νυομαστίχει.

ubi si correxeris:

τὸ δ' αὖ γε κῦμα τῷ προτέρῳ νεαρὲς στείχει·

sensum habebis fere eum, quem *Philetas* efficere voluit. Ejusdem *Alcaei* praeclarum fragmentum, ab *Heraclide* eodem loco servatum, ubi civitatem a tyrannis exagitatam cum nave comparat in tempestate laborante, hac opportunitate emaculabo, numerisque suis restituam, praeeunte *Barthio* ad Claudian. in VI. Cons. Honor. 138. p. 735.:

— — — — —

τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται, cf. Herm. Metrik. p. 225.
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
ναῒ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,
χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ· καλὰν
πρύμναν ὁ γ' ἄντλος χ' ἰστοπέδαν ἔχει·
λαῖφος δὲ πᾶν ἄχρηστον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

V. 5. vulgo sine sensu *καλὰν* sive *κάλα παρὰ μὲν γὰρ ἄντλος ἴστον.* quod tentavit *Valckenarius* ad Ammon. p. 114. *κοίλαν πὰρ μὲν γὰρ* — nulla metri ratione habita,

Digitized by Google

quod in exitu versus spondaeum non patitur. Sensus emendationis nostrae est, undas jam puppim intrasse et ad eum locum penetrasse, in quo malus erigitur. ἄντλος *aqua marina, quam fluctus agitati in navem involvunt.* *Aeschyl.* VII. c. Theb. 798. — De ἀχρειετον cum nemine contenderim.

XIV. Scholiast. Theocrit. Id. II. 120. μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο, καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, εἰς στεφανοῦται· ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησαν, ὥς Φιλήτας φησί· τά οἱ ..... *Philetae* locum *Casaubonus* in Lectt. Theocrit. c. III. in Codd. sic scriptum invenit:

Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἱ ποτε Κύπρις ἔλοισα
δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων.

Perperam scriptum hoc distichon profert *P. Victorius* in Lectt. XXXVII. 13. Cum *Propertio* I. 3. 24. sed vix apte, comparavit *Burmann.* p. 38. De malis, Bacchi invento, vide *Athen.* L. III. p. 82. D.

XV. Strabo L. III. p. 255. B. de Balearicis funditoribus agens, σφενδόνας, ait, περὶ τῇ κεφαλῇ τρεῖς μελαγκραίνας, σχοίνου εἶδος, ἐξ οὗ πλέκεται τὰ σχοινία· καὶ Φιλήτας τε ἐν Ἑρμηνείᾳ (fortasse Ἑρμῇ) Λευγαλέος .... Hic cum vulgo ἀργαλὴ ἰξὺς legatur, *Xylander* et *Casaubonus* ἀραιὰς ἰξὺς correxerunt; a quibus discedens *Salmasius* in Plin. p. 186. C. totum locum sic constituit, ut in Analectis legitur. Ap. *Strabonem* enim pentameter habetur sic: ἰξὺς εἰλεῖται κόμμα μελαγκραίνου. ἅμμα tanquam verissimam *Salmasii* emendationem probavit *Kayserus*, ignorans veriorem correctionem *Tyrwhitti* in Not. ad Strab. p. 10. ζῶμα μελαγκραίνιον legentis. Hanc firmant ipsa *Strabonis* verba, ὡς σχοίνῳ ἐζωσμένου μελαγκραίνας.

XVI. Ap. *Stobaeum* Tit. CII. p. 556. Gesn. 429. Grot. Corruptissimum vulgo fragmentum. — V. 1. τῷ οὔ μοι πολλῶν γαίης ὕπερ οὐδὲ θ. Vulgo. *Gesnerus* in marg.

Digitized by Google

proposuit correctionem τῷ αἰεὶ πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. *Grotius* dedit: τώς δ' οἴμοι πολέω γ. ὕ. ἠδὲ θ. male inferens formam doricam τώς, quae hic locum non habet; ut recte vidit *Kayserus* p. 54. Probo *Brunckii* modestiam, qui depravatas lectiones retinere maluit, quam incertas in contextum invehere. Vestigiis vulgatae inhaerens corrigendum duco:

Ἀτῶμαι πολέων γαίης ὕπερ ἠδὲ θαλάσσης,
ἐκ Διὸς ὡραίων ἐρχομένων ἐτέων.

Annis, Jove moderante, procedentibus, per maria et terras vagatus nunquam non malis et calamitatibus obruor. Verbo ἀτᾶσθαι utitur *Sophocles* in Ajace 269. νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν. 384. καίπερ ὧδ' ἀτώμενος. Antig. 17. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη. — Pro ἔσχομεν ἂν *Gesnerus* tentabat ἰσχομένων, sensu non satis aperto. — V. 3. vulgo οὐδ' ἀπὸ μ. μελέω κακῶν φέρει, ἀλλὰ φέρουσιν ἔμπεδα. quae *Brunckius* ad *Grotii* mentem emendavit. τέλος τι in marg. Gesnerianae edit. proponitur. At sic saltem ἐπὶ scribendum erat, οὐδὲ Μοῖρα τέλος τι κακῶν ἐπιφέρει, quod recte monuit doctissimus *Heinrich.* p. 55. qui servata antiqua lectione μελέῳ τι κακῶν legit: *neque Parca mihi misero quidquam ex malis demit.* — μένουσιν ἔμπεδα verissime emendatum est. Vide notata in Exercitatt. crit. T. II. p. 195. Animadvertant diligentiores in hoc versu syllabam brevem in thesi productam, cujus licentiae exemplum supra notavimus in Ep. *Platon.* XXX. 2. τοῖσιν est pro τούτοις, i. e. τοῖς ἤδη παροῦσι. Quod moneo, ne quid cum *Heinrichio* novandum existimes.

Digitized by Google

MNASALCAE EPIGRAMMATA.

¶. 190.] *I.* Cod. Vat. p. 590. Prius distichon expromsit *Alberti* ad *Hesychium* v. μύπωτι. Totum edidit *Warton* ad *Theocritum* T. II. p. 101. Vitem poëta rogat, ut pampinos in Antileontem dormientem decutiat. Fingit, puerum mense autumnali, ἐν τοῖς φυλλοχόοις μησὶ (vide *Arnald.* Lect. gr. p. 187.) sub vitis umbra dormitum ire. Tum pampini in eum decidentes venerationis significationem habere videntur. Nota sunt, quae de φυλλοβολίᾳ dixit *Casaubon.* ad Sueton. Vit. Ner. c. XXV. *Oudendorp.* ad Appulej. Met. II. p. 126. De Fauno *Horat.* III. Carm. XVIII. 14. *Spargit agrestes tibi sylva frondes.* Quem igitur honorem deo a sylvis vult praestari Latinus, idem *Mnasalcas* Antileonti ut contingat precatur. φυλλοβολούμενος καὶ θαυμαζόμενος jungitur ap. *Philon.* T. II. p. 591. Apud *Pausaniam* L. IV. 16. p. 319. jam dudum correxeram: Ἀριστομένει δὲ, ὡς ἀνέστρεψεν τὴν Ἀνδανίαν, ταινίαις αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν — ubi vulgo ἀνθρώπων legitur. Idem nunc etiam doctissimo *Facio* placuisse, laetor. Antileon, sub vitis umbra jacens, imaginem praestat similem ei ap. *Claudianum* XXXI. 1.

— Venus quaesitum frigore somnos
Vitibus intexti gremio successerat antri:
Densaque sidereos per gramina fuderat artus,
Acclinis florum cumulo. Crispatur opaca
Pampinus et mites undatim ventilat uvas.

Anacreon Od. LII. 16. puellam ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν, Σκιερῶν ὑπένερθε φύλλων, Βεβαρημένην ἐς ὕπνον. — Finis autumni significatur verbis ἑσπέριον Πλ. δυομέναν. Vide *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 134. *Salmas.* in Plin. p. 524. C. — In fine rogationis causam poëta reddit, quod vitis

Digitized by Google

nonnunquam pulcris omnia concedere soleat. Haec ad fabulam de Ampelo, Bacchi deliciis, referenda esse, me monuit *Böttigerus.* Vide *Nonni* Dionys. XI. p. 308. ubi Ampeli in vitem metamorphosis describitur. His praemissis varietatem lectionis indicabimus. In Codice legitur: ἄμπελε, μήποτε φ. Hoc ferri posse, existimabat *Alberti*, μήποτε pro *forte* accepto. ἐπείτοι est ex emendatione *Guyeti* (sive *Salmasii*), qui enallagen statuebat pro: ἄμπελε, ἐπείτοι φύλλα χαμαὶ σπεύδεις βαλέσθαι, φοβουμένη τὴν Πλειάδα, μεῖνον — —. *Wartonus* servata Codicis lectione, interrogandi signum in fine distichi ponit, vertitque: *O vitis, num quid frondes* (pampinos) *in humum festinans prosternere* (dejicere) *Timuisti hyemalem Pleiada occidentalem.* Mihi in μήποτε latere videtur epitheton; pro δείδιας autem δείσας legendum esse: *Cum pampinos decutere properes, timens nimirum Vergiliarum occasum.* — Mox junge μεῖνον ἐπισκιάειν 'Α. i. e. ἄχρι ἐπισκιάειν. Exspecta, dum Antileon in umbra tua dormiat; tum folia in eum spargas. *Antileontis* nomen illustre in fabulis. Vide, quae ex *Phania Eresio* narrat *Parthenius* in Eroticis c. VII. Pro ἴσθ' ὅτι in Cod. ἴστοτε legitur. — Ampelus amoris sui fructum Baccho concesserat, ἐχαρίζετο. Cf. *Ruhnken.* ad Tim. p. 274. sq. *Warton.* in Addendis p. 352. ex marg. cod. Bodlejani notam affert: *Forte legendum:* ἴσθ' ὅτι τοῖς καλοῖς πάντα χαριζόμεθα. Hoc quoque distichon a sagacioribus melius constitutum iri spero.

II. Vat. Cod. p. 165. Edidit *Reiske* in Anthol. p. 11. nr. 420. qui hoc Epigramma in Alexandri M. scutum suspicabatur compositum. Vix vere. — V. 1. laudat *Suidas* v. ἦσο. Est in verbo ἦσο quietis et otii significatio. *Hegesippus* Ep. III. ἀσπὶς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἧμαι Ναῷ ὑπωροφίας Παλλάδος. *Anyte* Ep. I. hasta ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἧμενα αἰπύν. *Propert.* II. 19. 44. *Et vetus in templo bellica parma vacat.* Verba καθῆσθαι et κεῖσθαι de rebus hominibusque a negotiis vacantibus illustrat

Digitized by Google

Graevius in Lect. Hesiod. c. XI. p. 54. sq. *Lennep.* ad Phalar. p. 253. — V. 4. Codex μαρναμένου χρ. οὐκ ἐκόνισε γένυν. quod vitiosum esse, nemo non videt. γένυς ensibus et securibus tribuitur, non item scutis. *Reiskius* tamen dedit, μαρνάμενος χ. οὐκ ἐκόνισα γένυν — prius ex emendatione sua, alterum ex apogr. Lips. At poëta loquitur, non scutum. Recte igitur μαρναμένα (α et ου frequenter permutantur in Codd.) et ἐκόνισας emendatum est; quo facto γένυς quoque corrigendum erat; cujus vocabuli elegantior correctio reperiri vix poterit ea, quam *Brunckius* dedit. Noster Ep. III. 3. γηραλέα ἴτυν πολέμων ἄπο. *Anyte* Ep. XX. ἀλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἰτύρα σχὼν κυκλόεσσαν ἴτυν. *Hesych.* πέλτη, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα. Phoenices ἀσπίδας ἴτυς οὐκ ἐχούσας εἶχον secundum *Herodotum* VII. 89. p. 546. ubi *Wesselingius* hoc vocabulum illustrat. Mnasalcas hoc scutum commendans, quod οὐκ ἐκόνισεν ἴτυν, non hoc dicit, id nunquam pulvere conspersum esse, (ap. *Hegesipp.* Ep. III. ἀσπὶς πολλάκις κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο in laudem dicitur) sed id nunquam heri brachia reliquisse. Cogitandum de athletis, qui, superati, ἐν κόνει εἶναι dicuntur; quare ap. *Alcaeum Mess.* Ep. IX. Clitomachus laudatur, qui — οὐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας ἀπτώς, τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἷλε πόνους.

III. Vat. Cod. p. 192. Edidit *Holsten.* ad Steph. Byz. p. 349. *Reisk.* in Anthol. p. 50. nr. 510. nec non *Kusterus* ad *Suidam* T. I. p. 66. Alexander Phyllensis Apollini scutum, quo multum usus erat, dedicat. — V. 1. *Brunckius* in Analectis dedit Φυλλέως, ut *Holsten.* habet; sed Φύλλειος corrigit in Lect. p. 34. ex Cod. Vat. qui Φυλέος legit. Sic jam *Reiskius* et *Kusterus* ediderant. Phyllus erat locus Thessaliae, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν. *Strabo* L. IX. p. 665. Vide doctam *Heinsii* notam ad *Ovid.* Heroid. XIII. 35. — Pro ἅδε Cod. ἄδε, quod unus *Holsten.* servavit. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in ἴτυς. Idem v. ultimum habet in ἀήσσατος. — In ἀσπὶς γηραλέα

Digitized by Google

praeivit *Homer.* Od. χ. 184. εἴκοσι γέρον, quod multi imitati sunt. Quaedam hujus generis notavit *Valcken.* ad Phoeniss. p. 38. et ad Adoniaz. p. 316. C. Adde Intpp. *Catulli* LXVIII. 46. — V. 5. ἄς praebet Cod. In *Suid.* edit. pr. et ap. *Holsten.* αἷς legitur. *Brunckius* corrigit ἄν. *Salmas.* ἄς ἔτυχεν, quod longius abit. — V. 6. συμφορεστί junctim *Holsten.* et ἀνέθηκα, ut in Cod. habetur.

IV. Cod. Vat. p. 164. Μνασάλκου. Sine auctoris nomine legitur in Planud. p. 443. St. 576. W. Cliti scutum, nescio cui deo dicatum, loquitur. — V. 1. τῇδε. hic in templo, parieti affixum. νώτῳ. Passim de scutis. Vide *Bergler.* ad *Aristoph.* Acharn. 1123. *Themistius* Orat. XXII. p. 266. A. καὶ τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα, ἣν ἐποίησεν Ὅμηρος ἐν τῷ νώτῳ φέρουσαν ὅλον τὸν οὐρανόν. Sic enim illum scripsisse puto, non, ἐν τῷ οὐρανῷ (ουνῳ per compendium) φέρουσαν. — II. 191.] V. 3. Hunc locum et praecedens Epigr. expressit *Paulus Silent.* Ep. XLIX. — δεξαμένη. *Suid.* qui h. v. laudat in κάμαξ T. II. p. 236. et *Cod. Vat.* Verbum κάμαξ illustrat *Casaubon.* ad *Athen.* I. p. 56. 49. — V. 5. Vulgo κλεινοῖο. In ed Flor. κλεινεῖο. *Brunckius* autem in tribus *Planud.* codd. κλειτοῖο reperit; idque etiam Vat. Cod. praestat. Hoc vocabulum, accentu retracto, recte in κλείτοιο mutatum esse, nemo dubitabit.

V. Cod. Vat. p. 193. Edidit *Reisk.* in Anth. p. 51. nr. 514. et *Kuster.* ad *Suid.* T. II. p. 27. Depravatum fuit hoc carmen jam in *Suidae* codicibus, qui singulos versus sine memorabili varietate laudat. V. 1. in εἴσατο. V. 2. in ὑπέρισχε. V. 3. in εἰνοσίφυλλον. V. 4. in μαιμώσαις et ἐγκονέουσα. — In v. 1. Cod. τοῦτό τοι habet à pr. manu. — V. 2. *Brunckius* se hunc versum sic dedisse ait, ut in Vaticano esset. At in Gothano apogr. legitur: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου ταῦτ' ὑ. β. Plane, ut in apogr. Lips. nisi quod ibi ὑπέρεισχε vitiose scribitur. *Suidas:* ὑπέρισχε. ὑπερμάχει, προΐστασο. σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε βίου. *Kuster.*: τοῦτο σύγ' εὐθ. *Reiskius*: πότνια, σὺ δ' εὐθήρου

τοῦδ' ὕπερ ἴσχε βίον. *cujus in vicem, o domina, praesta ipsi vitam et victum capturis abundantem:* Jam *Brunckium* audiamus: „Scribe: τοῦτο σὺ δ' εὐθήρου χεῖρ' ὑπέρεισχε βιοῦ.
„Primum manifestum, scribendum esse βιοῦ, *arcus.* Vena-„toris est dedicatio. τοῦτο elliptice positum pro διὰ τοῦτο.
„Deinde τοῦδ', quod habet *Suidas*, licet melius codicis „lectione τοῦδ', hic valde friget, τοῦδε βιοῦ, *hujusce arcus*, „δεικτικῶς. ὑπερέχειν aut ὑπερίσχειν absolute vix significa-„tionem protegendi induere potest. *Homerus*, quan-„tum recordor, accusativum χεῖρα semper addit. Idem „est, quod ὕπερθεν ἔχειν, quod nihil significat, nisi χεῖρας „aut χεῖρα adjunctum habeat." Vereor, ut haec multis probentur. τοῦτο sive depravatum est, sive ad lacunam explendam temere additum. Quod si posterius hoc recte statui, nec ὑπέρεισχε vitium traxit, equidem in prima versus sede χεῖρα posuerim. βιοῦ non adopto; sed scribendum suspicor:

χεῖρα σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρεισχε δρίου.

Tu vero hanc ferarum plenam sylvam tuearis, precor. δρίον. ὕλη. ὄρος. χόρτος. δρυμός. *Hesych.* δρία. σύνδενδροι τόποι καὶ χλοώδεις. *Idem.* Duplex hujus verbi forma fuit, δρίος, δρίον. Illam habemus in *Homeri* Od. ξ. 353. δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. *Simmias* Ep. IV. ὑλᾶεν δρίος εὔσκιον. Locutionem *Homericam* de diis, humanarum rerum custodibus, qui, cum pericula propulsant, χεῖρα ὑπερέχειν dicuntur, illustrat *T. Hemsterh.* ad Lucian. T. I. p. 359. ed. Bip. — In fine hoc carmen mutilum esse, particula εἴτε, semel posita, indicat. *Suidas* quidem ἤτε legit. *Reisk.* ἦγε. Verum nec sic sensus integer. — V. 4. „Vertit *Kuster.* ap. *Suidam: Mirum in modum praedae* „*cupidos ad cursum excitans canes.* Male. ἐγκονέω est „verbum neutrum, significans σπεύδω, ἐπείγομαι, ἐνεργῶ.
„In μαιμώσαις κυσὶν est ellipsis praepositionis σύν." *Brunck.* ἐγκλονέουσα corrigit *Reiskius*, ut sit *voce incendens.*

VI. Cod.

Digitized by Google

VI. Cod. Vat. p. 142. Planud. p. 442. St. 575. W. Promachus Phoebo arcum et pharetram, sed hanc sine sagittis, dedicat. Prius distichon excitavit *Suid.* ad ἰοχέαιρα T. II. p. 129. — V. 3. πτερόεντα vitiose *Steph.* et, nisi fallor, etiam Florent. Aldinae et Ascens. πτερόεντας. Expressit hoc carmen *Callimach.* Ep. XVIII. — ἀλλὰ ξείνια derivatum ex *Archilocho.* Schol. *Sophocl.* in Electra 96. et hinc *Suidas* in ξένια· — ξένια Ἄρεος τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος· Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενος. Unde apparet veritas emendationis δυσμενέες, quam *Brunckii* ingenio deberi suspicor. In Planud. et Cod. Vat. δυσμενέων legitur. Manifestum est, aliquid ad ἄνδρας desiderari. *Homer.* Il. κ. 100. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται.

VII. Cod. Vat. p. 411. Planud. p. 3. St. 7. W. cum lemmate: Μνασάλκου τῇ Ἀφροδίτῃ, quod *Huetius* in σύριγγι mutat. Rectius lemma concipitur in Vaticano: εἰς σύριγγα κειμένην ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ. Poëta, fistulam pastoritiam in Veneris templo animadvertens, ei inter Amores et Cupidines locum esse negat. Non satis video, cur poëta fistulam a Venere tantopere alienam existimaverit, cum longe maxima pars bucolicorum carminum in amatorio argumento versetur. Fere suspicor, sensum subesse paulo reconditiorem, quem suspicari magis, quam intelligere possumus. — V. 3. ἔνθ' ᾠδ' *Steph.* In Vat. ᾠδε οὔτ' ἄγνεα. Saltus et pascua intellige, regiones incultas et agrestes, et agresti Musae convenientes. — V. 4. νέμεται vulgo. Vat. Cod. μένεται, quod emendationi Brunckianae locum dedit.

VIII. Cod. Vat. p. 412. „Εἰς τὸν Ἀφροδίτης ναὸν τὸν ἐν „Κνίδῳ. de cujus lemmatis veritate fides apud librarium „esto." *Brunck.* In Planud. bis exstat, p. 71. et 341. St. 104. et 481. W. — V. 1. ἀλιρράντου pro ὑγροῦ videtur positum. Proprie enim litus, ad quod fluctus allabuntur, ἀλίρραντον est. — Pro χθαμαλὰν Cod. χθαμαλὸν legit.

Digitized by Google

— V. 3. κλυτέροιο et ἧς ἄνα idem Cod. In Planud. loco priore ἧς, altero ἂς legitur.

¶. 192.] *IX.* In Planud. p. 49. St. 71. W. auctoris nomine caret. *Mnasalcae* tribuunt membranae Vatic. p. 368. unde edidit *Zenobetti* in Not. ad Meleagri Eid. p. 21. Hirundini querelàs nunquam desinentes exprobrat. Nostrum carmen ante oculos habuisse videtur *Pamphilus* Ep. I. — V. 1. μινυρομένη. Cod. Vat. Πανδιονὶ κάμμορε φωνᾷ Planud. quod *Brunckius* ex *Pamphili* Epigr. desumtum putat. Cl. *Sonntag* in Histor. Poës. brev. p. 15. suspicatur: τραυλᾷ μυρομένα — φωνᾷ. — V. 2. Τηρέως. Cod. Vat. — V. 3. χελιδών. Planud. — V. 4. „Vat. „Cod. μύνει καὶ κατέταν. δάκρυα. quod probat *Dorville* „Vann. crit. p. 188. Veram lectionem habet Planudes, „mutando κὰτ in καί. Rarissime δάκρυ priorem corripit." *Brunck.* Initio versus Cod. Vat. καῦε legit; quod *Zenobetti* dedit.

X. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 265. St. 382. W. Locustae mortem deplorat. Imitando haec expressit *Archias* Ep. XXIX. Prius distichon laudat *Suidas* in λιγυφθόγγοις T. II. p. 445. alterum in ξουθῇ T. II. p. 647. ubi ξουθὰν et ᾠδὰν legitur. Utramque etiam Vat. habet; ubi tamen a man. pr. ξουθᾶν erat. ᾠδὰ est in Planud. — μέλος κρέκειν egregie illustrat *Huschke* in Epist. crit. p. 9. sq.

XI. Vat. Cod. p. 235. *Leichius* in Carm. Sepulcr. p. 29. *Reisk.* in Anth. p. 75. nr. 572. In locustam, quam defunctam Democritus prope viam sepeliverat. *Brunckius* notavit haec: „Edidit *Dorville* ad Charit. „p. 516. ex melioribus, ut ait, libris, ex quibus tamen „non sunt omnia, quae dedit. Nam v. 1. in Cod. scri„ptum ἀδάν, quod forte mutandum non erat, cum dorice „idem sit quod ᾠδήν: hoc margini adscripsit *Salmasius*, et „recepit *Dorville*; male. Nam si quid mutandum erat, „cum *Suida* scribendum erat ᾠδάν. V. 2. Cod. ἄργειλος „solito librariorum more pro ἄργιλος, producta media:

„ἄργιλος est in *Suidae* edit. principe. ἀμφὶ κέλευθον ex „emendatione est, ut et πανύστερον seq. versu. Cod. habet „ἀμφιθανοῦσαν et πανυύστερον. Animadvertendum est, in „idem argumentum exstare *Phaënni* Epigr. infra p. 257. „ubi videmus, tumulo conditam fuisse locustam ἐγγύθεν „Ὠρωποῦ. Si Oropus est urbs Macedoniae prope Am„phipolim, Ἄργιλος hic v. 2. vera est lectio, intelligenda „de Argilo Macedoniae urbe cis Strymonem, non longe „ab Amphipoli intervallo dissita, ita ut locustae monu„mentum in via aggestum, et inter ambas urbes fere „medium, ad utramque pertinere visum fuerit: quae „si pro veris haberi possunt, sic prius distichon scriben„dum est:

„Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίπτερον ᾧδε θανοῦσαν
„Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει."

Haec *Brunckius;* quae dubio carent. Sed falsum est, quod dicit, in Codice ἀμφιθανοῦσαν haberi, quod fortasse in uno aut altero apographo per oscitantiam scriptum est. Vitiosam lectionem ἄργιλλος agnoscit *Suidas* in ἀργιλλώδης, ubi prius distichon excitavit; sed quam saepe lexicographi librariorum vitiis decepti fuerint, omnes norunt. Pro μελεσίπτερον *Leichius* μελίπτερον exhibuit; graviter propterea a *Dorvillio* vapulans. In πανύστερος (sic Cod.; *Leichius* πανυύστερον edidit) *Dorvillius* argutatur, cum locustam non modo vesperi, sed illa ipsa vespera, qua moritura erat, quaeque ipsi ultima fuit et πανύστερος, cecinisse ait. Dubitat tamen, an non πανύστατον corrigendum sit. Fefellit virum doctissimum structura particulae καὶ, quae hoc loco non intendit, sed cum μέλαθρον jungi debet: ὡς ὑπὸ μολπᾶς καὶ τὸν μέλαθρον ἴαχε. — ἰθύουσα. *cum cantum inciperet.* ἰθύει, βούλεται. ἐφορμᾷ. *Hesych. Homer.* Od. ρ. 408. ἴθυσεν δ' ὀλολύξαι. *Herodot.* III. 39. p. 215. ὅκου γὰρ ἰθύσειε στρατεύεσθαι, πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως.

Digitized by Google

XII. Cod. Vat. p. 232. Planud. p. 241. St. 349. W. In Poemandri aucupis mortem. Rem exornat, aves in posterum eodem loco sessuras esse dicens, ubi ipse olim arundines struxerit. — V. 2. ἀδείας πλατάνου, *quae grata eris avibus, aucupis insidias non amplius timentibus.* In hunc fere sensum epitheton accepit *Brodaeus*, qui *tutae* vertit. Disertius quid requirebat *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 53. ὑπὲρ ἀδδειής ἑζόμενος πλατάνου corrigens. *Hesychius:* ἀδειής· ἄφοβος· ἀδεής. quae glossa respicit Il. ν. 117. εἴπερ ἀδειής τ' ἐστί. *Nihilque metuens in hac platano considebit.* At aves nihil metuere, Poemandro mortuo, ex reliquis satis intelligitur, neque expressam hujus rei significationem desideraverim. Nondum me poenitet conjecturae, nisi verae, certe verisimilis:

ταῖσδ' ὑπὲρ ἀγρείας ἑζόμενος πλατάνου.

Leonidas Tar. Ep. XXXIV. τὸ σκύλος ἀγρείης τεῖνε κατὰ πλατάνου. *Diodor. Zon.* Ep. IV. κατ' ἀγρειάδος πλατάνοιο. *Casaub.* in not. msc. ἱερίας conjicit. — V. 3. ὁ Μάλιος. Cod. Vat. In fine vers. οὐδέ τι νεῖται ed. Flor. tres Aldinae et Ascens. — V. 4. ἐπ' ἀγρευτῇ χ. καλάμῳ. Planud. Nostrum est in Cod. Vat. et ap. *Suidam*, qui hunc versum cum praecedentis exitu laudat v. νεῖται T. II. p. 616.

XIII. Cod. Vat. p. 238. εἰς αἴθυιαν ἴδριν. Planud. p. 268. St. 386. W. Versum primum habet *Suid.* in ποδήνεμος. *Brodaeus* haec notavit: *Mergi mansuefacti perniciter ambulantis, fortasse et pedisecae nomen est.* ἴδρις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Plura sunt, quae me in his verbis morentur. Primum quidem mergos nandi volandique pernicitate praestare novi, sed mergum mansuefactum et currendo excellentem nusquam reperi. Quin nec multum in terra versari videntur; quippe qui plerumque in fluctibus habitent, et in rupibus marinis nidificent. Vide *Aristotel.* H. A. V. 9. Hinc

Callimachus Fragm. CXI. p. 483. de nauta — ἐμὸς αἰὼν κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσῳκίσατο. Cui simile est illud *Leonidae Tar.* Ep. XCI. de piscatore: τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον. Jam, quaeso, fieri posse putas, ut aviculae ex aquaticarum genere γόνυ ἐλαφρότατον, genu levissimum et in terra nutritum, tribuatur? Nec de nandi pernicitate haec accipere patitur epitheton ποδήνεμος, quodque versu ultimo dicitur, illam avem δολιχὸν τρίβον perfecisse. — Alterum, quod in *Brodaei* interpretatione non concoquo, sunt verba ὄρνις ὅπως. *tanquam volans, non ambulans.* Infucare voluit vir doctissimus comparationis vitium, secundum quam *mergus, ut avis, longissimam viam confecisse dicitur.* Nihil ineptius! Dixeris fortasse, ὅπως h. l. explicative sumendum esse, *ut par erat avem facere.* Hoc quoque ineptum est; et quidem duplici de causa. Primum, si nihil faciebat αἴθυια nostra, nisi quod ipsius naturae consentaneum erat, inepte poëta eam admiratus est; deinde minime de virtute agitur inter aves communi, sed de ea, quae non nisi struthiocamelis aliisque paucissimis a natura tributa est. Non igitur dicere poterat, mergum, quod avis fuerit, longissima itinera potuisse conficere. Jam vides, quot difficultatibus hoc epigramma laboret, si in avem conscriptum dicas. Quae aut omnes aut plurimae evanescent, ubi vocem Αἴθυια de equae, pedum pernicitate excellentis, nomine mecum accipies. Nomina equis cursoriis, cum ab aliis, tum ab avibus derivata, fuisse imposita, satis constat. Ap. *Archiam* Ep. XXIV. ejusmodi equus vocatur Αἰετός. Apud *Pausan.* VI. 10. p. 476. Κόραξ. Alia vide ap. *Salmas.* ad Solin. p. 629. sq. Equorum tumuli passim commemorantur: Epigr. *Anytes* XV. *Pausan.* III. 20. p. 262. Nihil porro aptius, quam equum ποδήνεμον vocari, (conf. *Valcken.* in Diatr. p. 107. C) ejusque genua ἐλαφρὰ καὶ ἐν χέρσῳ τεθραμμένα dici. Jam denique nihil inepti in comparatione ὄρνις ὅπως, quod equo honorificum est, avem celo-

Digitized by Google

ritate exaequare. *Archias* Ep. XXIV. ὀρνύμενον πτανοῖς ἀκυπέταις ἴκελον. *Alite vectus equo*, *Silius* L. XII. 67. Cf. *Bochart.* in Hieroz. T. I. p. 162. Unum superest, quod lectorem moretur, quod equus dicitur πολλαῖς νάεσσιν ἰσόδρομον μᾶκος ἀνύων. quod de certamine equi cum nave per undas labente prorsus accipi non potest. Sed de *longitudine* viae agitur, quam ille percurrebat, μῆκος ἰσόδρομον, i. e. ἴσον, νάεσσι. Quantum itineris naves conficiunt in mari, tantum hic equus in terra conficiebat. Hanc interpretationem verissimam esse, apparet ex seqq. δολιχὴν ἐκπανύουσα τρίβον. *Oppian.* Hal. L. III. 37. ῥίμφα διϊχνεῦσαι δολιχὴν πόρον. Idem L. IV. 101. κελευθείης μεμελημένοι ἄνδρες ἀέθλων — δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν Ἐξανύσαι. *Aeschyl.* Prom. 284. ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου διαμειψάμενος. Non igitur celeritas tantum, sed etiam robur et firmitas in hoc equo laudantur. Jam confer *Pindarum* in Ol. Θ. 35. qui equum et navem in celeritatis significatione junxit: καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾷ ἀγγελίαν πέμψω ταύταν. Ne autem in πολλαῖς νάεσσιν haereas, positum est pro πολλάκις. *Euripid.* in Iphig. T. 362. ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα. ubi *Barnesius*, dictionis elegantiam ignorans, ὁσάκις notavit in margine. Ex *Euripide* profecit *Callimach.* Hymn. in Dian. 27. πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας. quam lectionem contra *Brunckium*, qui eam male sano librario deberi existimabat, egregie tuetur *Ruhnken.* in Epist. crit. II. p. 142. *Sophocles* ap. *Stobaeum* p. 163. 27. πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας. Non aliter locutus est *Theocrit.* Eid. XVI. 71. οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς οὐδ' ἐνιαυτούς· Πολλοὶ κινησεῦντι ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι. *Crebro adhuc Phoebi currum equi trahent.* *Appulej.* in Metam. VIII. p. 518. ed. *Oudend.* *Et cum furens aper invadit jacentem, ac primo lacinias ejus, mox ipsum resurgentem multo dente laniavit.* Attigit hunc dicendi usum *Valcken.* ad *Herodot.* VI. 125. p. 496. et *Toup.* ad Longin. p. 283.

Digitized by Google

P. 193.] *XIV.* *Athen.* L. IV. p. 163. A. φυγοῦσα γοῦν σε καὶ τοὺς παραπλησίους ἡ ἡδονὴ παρακάθηται, ὥς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος· ἀλλ᾽ ἐγὼ . . . . *Eustathius* ad Il. β. p. 216. laudato Epigrammate *Aristotelis* nr. 6. p. 178. hanc quoque ejus parodiam profert, quam, secundum eum, τῆς κατὰ ἡδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν. Fingitur Virtus lugentis habitu Voluptati adsidere et conqueri, quod ἡ τέρψις sibi anteponatur. Opponuntur sibi ἡ ἡδονὴ, Epicureorum voluptas, quae multas virtutis partes habet, et ἡ τέρψις, corporea voluptas, in qua nullus virtuti locus. Speciem quandam τῆς ἡδονῆς posuerat τὴν τέρψιν *Prodicus* in *Aristotel.* Top. II. 6. eoque verbo praecipue voluptatem, quae e concubitu percipitur, significari, docet *Valcken.* ad Hipp. p. 271. C. τὴν τέρψιν, quae in sensuum oblectatione est posita, sectabantur Cyrenaici; τὴν ἡδονὴν Epicuri discipuli. *Cicero* de Finibus II. 13. *Omnesque simplices sententias eorum, in quibus nulla inest virtutis adjunctio, omnino a philosophia semovendas putabo: primum Aristippi Cyrenaicorumque omnium; quos non est veritum, in ea voluptate, quae maxime dulcedine sensum moveret, summum bonum ponere, contemnentes istam vacuitatem doloris.* (i. e. τὴν ἡδονήν.) *Stephanus* hoc Epigr. retulit in Planud. Append. p. 524. St. *24. W.

XV. Cod. Vat. p. 216. Planud. p. 270. St. 390. W. sine auctoris nomine. *Chersio Orchomenio* hoc Epigramma a quibusdam tribuebatur, si fides *Pausaniae* L. IX. p. 787. qui, ubi Hesiodi ossa, prius in agro Naupactio sepulta, oraculi monitu Orchomenum translata narrat, hos versiculos profert. Conf. *Plutarch.* in Conviv. VII. Sap. T. II. p. 162. E. — V. 3. *Brunckius* exhibuit lectionem *Pausaniae.* In Planud. et Vat. ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν. — V. 4. ἐν βασάνῳ σοφίης. *Sophocles* in Oedip. Tyr. 509. Oedipus σοφὸς ὤφθη, βασάνῳ θ᾽ ἡδύπολις.

XVI. Planud. p. 199. St. 290. W. In Cod. Vat. p. 243. lemma est; Εἰς τοὺς κατὰ Λεωνίδου τελευτήσαντας

Digitized by Google

ἐν Θερμοπύλαις. Ad hos referre non patiuntur verba — πάτραν ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔχοισαν. quod nec de Sparta, nec de Graecia verum est. *Brodaeus* de Thebis ab Alexandro dirutis interpretandum suspicatur; quae interpretatio non magis procedit. Vanum est in talibus hariolari. — δεσμόν. i. e. ζυγόν. Hymn. Homer. in Cerer. 217. τέτλαμεν ἄνθρωποι· ἐπὶ γὰρ ζυγὸς αὐχένι κεῖται. *Alcaeus Mess.* Ep. XVI. ὁ μὲν Εὐρώπᾳ δοῦλον ζυγὸν αὐχένι θήσων. Similia collegit *Klotz.* ad Tyrt. II. p. 37. — V. 2. ἀμφ' ἐβάλοντο Vat. — V. 4. in marg. Wechelianae: γράφεται καὶ ἐν τισι πετρίδος ἀντὶ πατρίδος.

XVII. In Cod. Vat. p. 285. legitur post Epigr. *Anytes* XXII. item in puellam immatura morte exstinctam conscriptum. Hinc conjectura enata est nescio cui, qui Codicem tractavit, et in marg. notavit haec: ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἓν ἐπίγραμμα τὸ Παρθένου ἀντιβίαν καὶ τὸ Αἶ αἶ παρθενίας. Frustra. De diversis in utroque puellis agitur; quod vel nomina indicant. Ceterum haec duo Epigrammata sese excipiunt etiam in Planud. p. 263. St. 379. W. — V. 1. „Corruptum est hoc tetrastichon, „quod sine melioribus libris restitui non potest. Non „intelligo, cur virginitas dicatur ὀλοόφρων. Pro ἀλικίαν „sensus, si vere hariolor, ὁμαλικίαν requirit. Εἰδάλιμος, si „genuinum est, non eo sensu, quo a Grammaticis acci-„pitur, sed pro εἴκελος hic positum.“ *Brunck.* Antequam corrupti hujus carminis emendationem aggrediar, varietatem lectionis enotabo. — V. 2. ἠλικίην. Vat. Cod. a manu sec. et edit. Flor. ἀλικίην tres Aldinae; quae etiam ἡμερόεσσα cum Flor. et Ascens. legunt. In vers. praeced. *Stephan.* mutato accentu ἀπὸ corrigit, ut sit ἀπέκλασας. In his itaque nihil praesidii. *Josephus Scaliger*, cujus ab acumine aliquid opis exspectabam, reliquis omissis v. 3. περιδάκρυτε corrigit; quod speciem habet. Emendationum, quas olim expromsi in Emendatt. in Ep. Gr. p. 9. me nondum poenitet, quamvis caruit

veritatem spondere non ausim post ea, quae vir elegantissimae doctrinae, *Eichstaedt*, in Specim. Quaest. philolog. p. 72. de eodem carmine disputavit. Adscribam Epigramma, ut ex *Eichstaedtii* mente corrigi debet:

Αἳ αἳ Παρθενίας ὀλοόφρονας, αἳ σέο φαιδρὰν
  ἔκλασαν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
Κἄμμες ἀμυξάμεναι χρόα δάκρυσιν ᾧδ' ἐπὶ τύμβῳ
  λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Παρθενίας versu *primo* vir doctissimus pro παρθένους sive παρθενικὰς positum censet (cf. *Musgrav.* ad *Eurip.* Hecub. 448.) et de Parcis intelligit, quae Cleus fila ante tempus ruperint (ἔκλασαν). Ad versum *tertium* comparat *Antip. Sidon.* Ep. CIV. σὺ δὲ ξαίνουσα παρειὰς δάκρυσιν. In his quaedam mihi videntur vera, omnia ingeniosa. παρθενίας pro Parcis a poëta esse positas, vix crediderim, cum in plurimis locis, quae eandem sententiam continent, nihil simile reperiam. Jam vero hoc a nullo sequioris aevi Epigrammatario, qui *Mnasalcae* Epigrammata saepe ad imitationem vocaverunt, expressum esse, vix credibile videtur. — Equidem olim hoc carmen in hunc modum constitueram:

Αἳ αἳ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἅ σ' ἀπὸ φαιδρᾶς
  ἥρπασ' ὁμηλικίας, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.
Ἄμμες ἀμυξάμεναι δὲ παρηΐδας αἶδ' ἐπὶ τύμβῳ
  λᾶες Σειρήνων ἕσταμες εἰδάλιμοι.

Videamus singula. Proserpina puellam aequalibus suis eripuisse dicitur. Eadem sententia in Epigr. ἀδεσπ. DCCXXIII. ἀλλ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὃν βαρὺς Ἅιδας Εἴρυσεν ἠϊθέων ἤλικος ἐξ ἀγέλας. Proserpinam omnia pulchra sibi arripere, queritur Venus ap. *Bionem* Eid. α. 54. sq. *Anthol. Lat.* T. II. p. 111. *Ingrata Veneri spondebam munera supplex, Erepta, conjux, virginitate tibi. Persephone votis invidit pallida nostris, Et praematuro funere*

te rapuit. Haec ad verbum fere cum nostris conveniunt. Nunc tamen minori mutatione correxerim:

> Αἶ αἶ Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἃ σὲο φαιδρὰν
> εἵλκυσεν ἁλικίαν, ἱμερόεσσα Κλεοῖ.

quae jucundam tuam juventutem ad inferos detraxit. Verba ἕλκειν, ἑλκύειν et ἁρπάζειν, *ad se trahere, rapere, ducere*, illustravit *Abresch.* in *Lectt. Aristaen.* p. 319. — ἁλικίαν. *te ipsam, flore juventutis conspicuam.* Sic fere *Paull. Silent.* Ep. LXXXIII. αἶ, αἶ λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλεο Μοῖρα, Μηδ' ἐρατῆς ἥβης, δύσμορε, φεισαμένη. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. ἀλλά σε νηλειὴς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων, Ἡλικίην ὀλίγην εἰκοσιδὺξ ἐτέων. Ibid. DCLXXIII. Ἀίδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην. — V. 3. meam conjecturam παρηΐδας nondum repudio. Hoc vocabulum primum in παρίδας; mox in περὶ δας depravatum, facile mutari potuit in περὶ δάκρυσιν. Jam nihil frequentius, quam ἀμύσσειν, ξαίνειν, δρύπτειν παρειὰς, in luctu. *Aeschyl.* in Choëph. 22. πρέπει παρηῒς φοίνισσ' ἀμυγμοῖς ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Nescio quis ap. *Suidam* v. ἀμύσσειν· ποτὲ μὲν τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. *Euripides* in Hecuba 655. δρύπτεται δὲ παρειὰν, δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς. *Perses* Ep. VI. ἀλλ' ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. *Apollon. Rhod.* L. III. 672. δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς. ἀμύσσειν παρειὰν tanquam locutionem crebro obviam commemorat *Eustath.* ad Il. α. p. 71. 15. Adde *Nonnum* in Dionys. XL. p. 1026. χειροβίῃ τίλλουσα κόμην ἤμυξε παρειάς. et quae dedit *Gataker.* ad M. Antonin. L. XII. p. 354. — Pro αἶδε autem ne dubites quin cum *Eichstaedtio* ὧδε scribendum sit. — Seq. versu vide an jungi possit εἰδάλιμοι λᾶες Σειρήνων, pro *pulchris Sirenum simulacris.* i. e. λᾶες Σειρήνων εἰδαλίμων. De Sirenibus, quae ornamenti caussa tumulis imponebantur, vide notata ad Epigr. *Erinnae* II. 1.

XVIII. In Planud. p. 286[a]. St. 414. W. auctoris nomine caret. *Mnasalcae* vindicat Vat. Cod. p. 284. sq.

Digitized by Google

Εἰς Ἀριστοκράτειαν πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — V. 2. „Valde „displicet κεκλιμένα, quod verſ. 4. repetitur. Nam in hoc „ſic habet Cod. Vat. recte, ἃ κεκλιμένα πολλάκις ἐπὶ τύμβῳ „χεύει σὰ ἐκ κεφαλᾶς. Sed priore loco genuinum eſſe „non puto. Scripſit forte poëta Ὡραίον δυομένα πρὸ γάμου." *Brunck.* Mihi in ſecundo verſu nihil mutandum videtur, cum elegantiſſime ſit dictum κεκλιμένα πρὸ γάμου de ea, quae ante nuptias occubuit. *Antip. Sidon.* LXXXIV. οὐ νούσῳ — οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Timon defunctus, ἐρημάζω, inquit, ἥσυχα κεκλιμένος. *Tryphiodor.* 394. δῖα Πολυξείνη, σὺ δὲ πατρίδος ἐγγύθι γαίης Κεκλιμένην ὀλίγον δακρύσομαι. De urbibus hoſtium vi expugnatis paſſim κλίνεσθαι uſurpatur. *Hermeſianax* Eleg. 54. δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. *Tullius Gem.* Ep. V. Graeciae gloria Μακηδονίοις ἔγχεσι κεκλιμένα. Sic igitur puella, quae ante nuptias vi mortis periit, recte dicitur κεκλιμένα πρὸ γάμου. Multo minus idem verbum quarto verſu repetitum placet. Fortaſſe ſcribendum:

πολλὰ κινυρομένα χεύει ἐκ κεφαλᾶς.

Quintus Smyrn. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐκαύτει τύμβῳ. *Callimach.* H. in Apoll. 20. οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. — V. 3. in Planud. ſic eſt: ἃς ἐπὶ τύμβῳ π. κεκλιμένας. Pro καταλείπεται (*matri tuae lacrymae relinquuntur*) *Opſopoeus* καταλείβεται corrigit. Fruſtra. Idem in ἐκ κεφαλᾶς matris, Eccephalae, nomen latere putabat. ἐκ κεφαλῆς χεύειν ſimile eſt Homerico Il. XVI. 584. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος. ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς λάβε πένθος. *Euſtath.* — Inter tertium et quartum verſum Vaticani Cod. margini adſcriptum λείπει. Non exiſtimaverim, aliquid deeſſe.

Digitized by Google

NOSSIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 194.] *I.* Vat. Cod. p. 112. Edidit hoc carmen *Bentlej.* in Notis ad *Callimachi* Ep. XXX. *Wolf.* in Fragm. Poëtr. ubi *Nossidis* carmina collegit, p. 82—91. *Olearius* Poëtr. graec. p. 42. et *Reisk.* in Miscell. Lipſ. Tom. IX. p. 311. nr. 340. Amore nihil praeſtantius eſſe; quibus autem Venus non faverit, eos omni pulcritudinis ſenſu deſtitui. — V. 1. Cod. habet: ἔρωτος τὰδ' ὄλβια et ſic *Reisk.* reperit in ſchedis *Dorvill.* quibus Vir doctus adſcripſerat haec: *Pro τὰδ' ὄλβια lego bis ἔρωτος. Vox ἔρωτος ab imperito librario ſublata propter praecedens. τὰδ' ὄλβια verſus reſpuit. κήνας forte τήνας. Ordo: οὐκ οἶδεν ῥόδα ἐκείνης ποῖα ἄνθη ἐστίν. Roſam Veneris florem eſſe, notum eſt.* In apogr. Lipſ. ἄδ' ὄλβια ſine ſenſu. Sic *Bentlej. Wolf. Reisk.* Mira aberratio. — V. 2. ἔπτυσα. Prae amore etiam mel fordet. Ipſo melle amor eſt dulcior. — V. 3. Pro τίνα *Bentlejus* τὰν conjicit; cui *Reiskius* multa veterum loca oppoſuit, ubi τὶς pro ὅστις eſt poſitum. Pro ἐφίλασεν Cod. Vat. ἐφίλησεν, et v. quarto κήνα ἄνθεα. *Olearius* peſſime dedit: οὐκ οἶδεν· κεῖνα δ' ἄνθεα. *Bentlejus:* οὐκ οἶδεν κεῖνά τ' ἄνθεα κ. ρ. Longe melius *Reiskius* κήνας. Quam dulcis ſit amor, nonniſi ii intelligunt, quos Venus amat. Hi enim ſoli Veneris munera recte aeſtimant. Pro muneribus Veneris roſam poſuit, praeſtantiſſimum florem, Veneri ſacrum. *Alciphron* L. III. 1. p. 276. τὰ χείλη δὲ, τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης ἀνοιγνύουσα τῶν κόλπων, διηνθίσται. Vide *Fiſcher.* ad Anacr. V. 2. p. 25. *Wakefield* in Silv. crit. T. I. p. 54. τήνας corrigit, quo verborum ſtructura longe evadit facilior. Verum hanc ipſam ob cauſam de veritate hujus conjecturae dubito. Quod ad metrum attinet, ferri poſſit ſyllaba brevis in theſi producta. Vide ad *Platon.* Ep. XXX. 2.

II. Vat. Cod. p. 192. unde protulit *L. Holſten.* ad *Steph. Byz.* p. 186. *Bentlejus* in Diſſert. de Phalar.

Digitized by Google

p. 198. et ad ejus mentem emendatum *Wolf* in Poëtr. fragm. p. 84. *Dorville* in Sicul. T. I. p. 274. *Reiske* in Anthol. p. 50. nr. 511. Ad *Suidam*, qui prius distichon laudat in Θυῶδες, *Kusterus* integrum Epigr. appofuit. Theophilis, Cleochae filia, Nossidis mater, Junoni Laciniae vestem byssinam, quam simul cum filia texuerat, dedicat. — V. 1. Λακίνιον Cod. i. e. Λακίνιον. *Suidas* Λακίνιον, quod ex illa ipsa orthographia, qua productum per ει scribebatur (vide *Brunck.* ad Ep. *Mnasalcae* XI. 2.) ortum est. Simili errore ap. *Pausan.* VI. 13. p. 171. ed. *Facii* pro Ἥρας Λακινίας vulgo Λακεδαιμονίας legitur; quod vitium, indicatum ab *Ignarra* in Comment. de Palaestra Neapolit. c. II. p. 32. not. 9. a novissimo editore ex auctoritate Cod. Vindob. sublatum non esse miror. Templi Junonis Laciniae, ipsa Crotone, in cujus urbis vicinitate situm erat, illustrioris, descriptionem dedit *Livius* XXIV. 3. Ejus ruinas vidit et descripsit *Riedesel* in Itiner. per Magnam Graeciam et Sicil. II. p. 191. sqq. In hoc templo panegyrin fuisse, ab omnibus Italiae inferioris incolis celebratam, narrat *Athen.* XII. p. 541. A. B. Veterum loca collegit *Delacerda* ad Virg. Aen. III. 552. — ἣ pro ἃ Cod. Vat. et *Suid.* — V. 2. „In cod. scriptum κοθονεῦς. Salmasius in margine: κοθορεῦς an καθορεῦς? *placet prius.* Recte. κοθορεῦς doricum est et genuinum." *Brunck.* In apographo Gothano καθορεῦς habetur; et sic *L. Holsten.* καθορᾶς *Suid.* κοθορεῦς, in schedis *Dorvill.* repertum, edidit *Reiskius*. Epigr. IX. habemus κοθορεῦν, sine ulla lectionis diversitate. *Theocrit.* Eid. VI. 22. κοθόρευμι. — Pro νεισομένα plura apographa νεσσομένα, *Suidas* νισομένα, *Holsten.* et *Bentl.* νεισσομένα legunt. — V. 3. laudat *Suidas* v. βύσσινον et iterum v. εἶμα. Priore loco legit: δέξαι β. εἶμα ἥν. altero: εἶμα τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς ὕφαινε. In Cod. Lips. vitiose τό μοι μετά. — V. 4. Θευφιλὶς ἁ Κλ. Cod. et *Holst.* Varias apogr. aberrationes enotare nihil attinet. Θευφιλὶς dedit *Kuster*, *Dorvill.* et *Bentlej*.

III. Cod. Vat. p. 193. sq. ὡς Νοσσίδος. quod incertitudinem circa auctorem indicare videtur. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* v. Ἰνωπὸς, ubi vers. 3. excitatur; et hinc *Bidius* ad Hesych. v. ἐπιλυσαμένη. *Olearius* in Dissert. de P. Gr. p. 42. *Wolf.* p. 88. *Dorville* in Misc. Obss. T. VII. p. 122. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 519. Dianam Lucinam poëtria precatur, ut Alcetidi parturienti opem ferat. — V. 1. Cod. ἴχουσα. — Ortygia sive illa insula est, quam haud longe a Delo sitam tradit *Strabo* X. p. 480. sive lucus prope Ephesum, eodem nomine appellatus, ubi Latona post partum lavisse dicitur. Vide *Strabon.* XIV. p. 639. Ephesii ap. *Tacitum* Annal. III. 61. *non, ut vulgus crederet*, inquiunt, *Dianam atque Apollinem Delo genitos; esse apud se Cenchrium amnem, lucum Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam et oleae, quae tum etiam manet, adnisam edidisse ea numina.* Erant, qui Apollinem in Delo, Dianam in Ortygia natam esse dicerent. Vide *Spanhem.* in Callim. H. in Del. 255. p. 543. Cf. *Antipatr. Sidon.* Ep. XXXVI. — V. 2. Cod. junctim ἁγναπόθου χαρίτων. *Olearius* cum in suo cod. invenisset ἁγνὰ πόθου χαρίτων, hinc extudit correctionem ἄγρ' ἀπόθου φαρέτρην. Nihil vidi infelicius. Cum vulgo Nymphae Dianam comitentur, *Nossis* eidem deae Charites adjungit, fortasse propter eximiam Dianae pulcritudinem. Talia multa poëtae sine exemplo finxerunt. Conf. *Heynium* ad *Virgil.* Aen. I. 71. in Excurs. II. *De Nymphis Junonis comitibus.* Gratias antiqua religio Junoni addiderat; vide *Pausan.* II. 17. Eas sibi postea Venus vindicavit. Apud *Callimachum* Diana Mercurio arma sua servanda credit, in Hymn. in Dian. 143. — Rogatur dea, ut arcum deponat, quo mortem infert, cujusque nullus ei usus est, cum Lucinae muneribus fungitur. Puerpera ap. *Phaedimum* Epigr. III. Dianae gratias agit, quod sine arcu venerit, λεχοῖ ἀνωδὶς ὑπερέσχες χεῖρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη. — V. 3. *Suidas* laudat in Ἰνωπὸς et ita-

rum in χρέος. — Dianam tibi finge a venatione redeuntem, pulvere et sanguine conspersam; quare se abluit, ut venatores opere peracto solent. *Apollon. Rhod.* II. 937. Παρθενίοιο — πρηΰτατου ποταμοῦ — ᾧ ἔνι κούρη Λητωὶς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν. Inprimis autem grata Dianae *materna Inopi unda* secundum *Valerium Flacc.* V. 105. Cf. *Callimach.* H. in Dian. 171. — V. 4. Ἀλκέτιν. *Olear.* Ἀλκέτις est ab Ἀλκέτας, quod Macedonicum nomen esse notavit *Schneiderus.* Vide *Athen.* X. p. 436. E. — Laudat hunc versum *Wetsten.* ad N. T. II. p. 467. ubi verba λύειν τὰς ὠδῖνας exemplis allatis illustrat.

IV. Cod. Vat. p. 412. *Nossidi* vindicat; nam in Planudea p. 341. St. 480. W. sine auctoris nomine prostat. Legitur praeterea ap. *Dorvill.* ad Charit. p. 51. *Olear.* Diss. p. 43. *Wolf.* p. 90. *Reisk.* in Anth. p. 174. nr. 799. Polyarchis meretrix e divitiis, quas sibi corporis quaestu paraverat, Veneri statuam dedicavit. Meretricum, quae Veneri templa et statuas dedicaverint, exempla collegit *Athen.* XIII. p. 572. Ejusmodi fanum in insula Samo fuit, ὅ τι ἑταῖραι ἱδρύσαντο αἱ συνακολουθήσασαι Περικλεῖ, ὅτε ἐπολιόρκει τὴν Σάμον, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. Novissima verba commentarii loco sunt nostris ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. — V. 1. ἔλθοιμεν. Vulgo. — V. 2. ἐς χρ. *Planud.* ὡ χρ. Vat. βρέτας. ξόανον. εἴδωλον. *Hesych.* χρυσῷ δαιδαλέον, id est δεδαιδαλμένον, *statuam auream, studiose elaboratam.* — V. 3. Πολίαρχις. *Planud.* et *Reisk.* ἐπαυρομένα *Planud.* et Vat. Quidam ἀπαυρομένα dederunt.

¶. 195.] *V.* Vat. Cod. p. 194. Ad *Suidam*, qui v. δαιδάλεον versum secundum et tertium laudat, integrum Epigr. edidit *Kuster.* et ex eo *Wolfius* p. 88. *Reiske* in Anthol. p. 54. nr. 521. Samytha Veneri comae redimiculum dedicat. κεκρύφαλον. — σαβακάθιον δεσμότριχον. *Hesych.* Qui ejusmodi redimicula texebant, κεκρυφαλοπλόκοι appella-

bantur, et σακχυφάντω, si *Polluci* fides, X. 192. ὅταν Δημοσθένης εἴπῃ σακχυφάντας, τοὺς πλύναντας. ταῖς γυναιξὶ κεκρυφάλους ἐκδύουσι. κεκρυφάλους Μιλησίους ut magni pretii commemorat *Alciphr.* I. 6. p. 26. — V. 1. Χαίροις ἄν. ται ἕ. κόμαν Cod. Emendatiorem lectionem dedit *Kusterus.* — V. 2. 3. *Suidas* laudat etiam in Σαμύθας. Apogr. Lips. Σαμύθας. Pro ὄζει legendum videtur ὕσδει. Certe in Cod. A superscriptum τῷ ζ. Apud *Antip. Sid.* LXXXII. 4. λιπόων κεκρύφαλος. — V. 4. Omnes ante *Reiskium* τούτῳ legunt. In Cod. tamen recte τοῦ τῷ. Ἄδωνα, τὸν Ἄδωνιν. *Hesych.* Habemus igitur h. l. nectar unguenti loco adhibitum. Patroclum interfectum Thetis nectare et ambrosia inungit ap. Homer. Il. τ. 33. ubi vide *Eustath.* Cf. *Athen.* I. p. 39. A. B.

VI. Cod. Vat. p. 166. Edidit *Bentlejus* ad Phalar. p. 198. *Wolf.* p. 86. *Reisk.* in Anthol. p. 12. nr. 421. Locrenses post pugnam cum Brutiis arma hostium in deorum templis suspendisse dicuntur. De historia Brutiorum, qui ap. Graecos modo Βρέττιοι modo Βρέττιοι appellantur, consule inprimis *P. Leopardum* Emend. L. IV. 12. p. 104. sqq. Eorum major pars, quae ex fugitivis confluxerat servis, latronum more vivebat; populos circumjacentes frequentibus incursionibus vexabat, nonnullos superabat. Hoc factum circa Olympiad. CVI. quo tempore eos cum Locrensibus quoque pugnasse, non incredibile est. Circa idem tempus primum in civitatem coiisse, et Brutiorum nomine appellati esse videntur. Vide *Bentlej.* loco citato. Difficultas tamen oritur ex *Diodor. Sic.* XII. 22. p. 492. qui ad exitum Ol. LXXXIII. Βεττίους, Sybaritarum hostes, commemorat. Cf. *Wesselingium.* — V. 1. Cod. vitiose Βρέτιοι. Apographa varie discrepant. — V. 3. ὑμνεῦνται ex cod. notavit *Olearius.* Sed in Vat. nostrum est. Praedicant arma Locrensium virtutem. — κακῶν. Brutiorum, qui in fuga abjecerunt clypeos.

Digitized by Google

clypeos. πεθεῶντι. *Leonidas Tar.* Ep. XXIV. κόμαις — πεθέοντες ὅμως ἵππους τε καὶ ἄνδρας.

VII. Cod. Vat. p. 206. Hoc quoque edidit *Bentlejus* in Differt. de Phalar. p. 199. ad cujus mentem emendatum dedit *Wolf.* p. 86. Ejusdem vestigia pressit *Brunckius. Reiske* Anthol. p. 67. nr. 550. *Valcken.* ad Adoniaz. p. 375. A. In Melinnae, Nossidis, ut videtur, filiae, imaginem. — V. 1. Αὐτομέλιννα. *Ipsissima Melinna*, ad vivum expressa. *Lucian.* Tom. III. p. 13. Αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν — μιμουμένους. Similia dedit ad *Luciani* Timon. T. *Hemsterh.* T. I. p. 434. ed. Bip. — Pro τέτυκται vitio typogr. ap. *Valck.* τέτυκται. — V. 2 ἀμί. Cod. unde in apogr. *Bentl.* ἆμι, qui ἐμὶ reposuit. *Reiskius* ὦ μι dedit. *Valckenar.* ἄμμι, quod eodem redit. Ceterum ἀμὶ et ἐμὶ scribitur. Cf. *Koenium* ad *Gregor.* p. 110. — V. 3. ἐτύμως. Vide notata ad *Cornel. Longin.* T. II. p. 200. — Cod. πρᾶσφίκει. Dorismum *Bentlej.* restituit. — V. 4. αἴλοι Cod. et sic omnes praeter ap. Lipſ. quod αἴλα praestat. Versus expressus ex *Hesiodi* Opp. et Diebus 235. ubi poëta de civitate, moribus et disciplina florente, agens, τίκτουσιν δὲ γυναῖκες, inquit, ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Unde *Horatius* IV. Odar. V. 23. *laudantur simili prole puerperae. Catullus* Epithal. v. 221. *parvulus — Sit suo similis patri Manlio — Et pudicitiam suae Matris indicet ore.* quod expressit *Martial.* VI. 23. Ejusmodi liberi ἐκμάγματα et ἀπεικονίσματα patrum vocantur. Quaedam huc pertinentia collegit *Abresch.* in Lect. Aristaen. p. 119. sqq. At in his omnibus exemplis et aliis, quae praetereo, de similitudine liberorum cum patre agitur. Patrem enim referre debent, matris pudicitiam vultu indicaturi. Similitudo cum matre, quam *Nossis* in Melinna sua praedicat, nihil ad rem facit. Mater enim nunquam incerta.

VIII. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Olearius* in Diff. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. *Reiske* in Anth. p. 67. nr. 551.

Digitized by Google

Hoc Epigr. in mulieris effigiem conſcriptum, in membranis vehementer depravatum eſt. — V. 1. τηνῶθε σαβαιθίδος εἴδετε μὲν Cod. et apographa. *Olearius* hinc fecit: τηνῶθε· σαβαιθίδος εἴδετε μὲν γάρ. quod ficulneum eſt auxilium. *Reiske*: Σαμύθιδος εἰδότι παντὶ — μορφᾶ καὶ μεγαλειοσύνᾳ. *Hanc Samytbidis imaginem, quisquis ipſam quidem norit, ſtatim vel e longinquo agnoſcet a forma et lineamentis adumbrata animi celſitudine.* - Noſtra lectio unde fluxerit, clariſſimus Editor indicare noluit. Minori mutatione, nec ſenſu pejore corrigendum exiſtimo:

Γνωτὸν καὶ τηνῶθε Σαβαιθίδος εἴδεται ὄμμα.

Seq. verſu μορφᾶ verbum eſt, non ſubſtantivum: *Effigies exprimit et adumbrat puellae nobilem animum.* In fine verſus Cod. μεγαλωσύναν. Hoc *Olearius* in μεγαλοφροσύνᾳ mutavit. — V. 3. τὸ δὲ *Reisk.* ex apogr. Lipſ. Idem mox τῆνας Σ' ἔλποιμ' ὁρῆν. Non opus erat. ὁρᾶν eſt ex codice.

IX. Cod. Vat. p. 460. *Noſſidi* aſſerit, cum in Planudea ἄδηλον ſit, p. 301. St. 441. W. Ad *Dorvillii* mentem emendatum exhibet *Wolf.* p. 84. In Planudea et in Cod. Vat. θαῦμ' ἀρετᾶς legitur. Noſtrum *Scaligeri* codici adſcriptum probat *Huetius* p. 29. idque ipſum repoſuit *Dorvillius*. *Brunckius* Τιμαρέτας verum putabat. — τὸ γαῦρον. In hujus mulieris vultu nobilis quaedam ſuperbia cum ſuavitate et amoenitate commixta videbatur. Idem *Anacreon* in Bathylli ſui effigie a pictore vult praeſtari Od. XXIX. 12. μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω κεκερασμένον γαλήνῃ. ubi vide *Fiſcherum* p. 116. — ἀγανοβλ. Blandos oculos ſimiliter, ita tamen, ut lyricum agnoſcas, deſcribit *Pindar.* Pyth. 9. 66. ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ. — V. 3. σαίνουσα. Plan. Haec tabula vel canem fallat. Suavis imago. Verbum σαίνειν de canibus, qui heris adulantur, eleganter illuſtrat *Valcken.* ad Hippol. p. 256. Cf. Interpp. *Antonini Liber.* c. XXXV. p. 239. ſqq. edit. *Verbeyk.* — V. 4. ποθ'ορῆν. Vat.

Digitized by Google

T. 196.] X. Cod. Vat. p. 460. Edidit *Olearius* in Diss. de poëtr. p. 43. *Wolf.* p. 90. et *Valckenaer* ad Adoniaz. p. 375. A. B. — V. 1. *Olearius* Καλλόδρομον in suo apogr. invenit, idque in Καλλόδρομος ἐς mutavit. Ineptae huic lectioni ut sequentia responderent, *Wolf.* εἰκόνα corrupit in οἶκον, γεγραμμένα in γεγραμμένος. *Brunckius* edidit verissimam membranarum lectionem, quam etiam *Valckenarius* praestat ad Phoeniss. p. 196. et Adoniaz. l. c. — Callo mulieris nomen esse videtur, quae tabulam pinxerat. Sed desideramus mentionem ejus, cujus effigies in tabula repraesentabatur. Vide, an scribendum sit:

Τὸν πίνακα Ξάνθας Καλλὼ δόμον εἰς Ἀφροδίτας — —

Junge: Καλλὼ γεγραμμένα εἰκόνα Ξάνθας ἀνέθηκε τὸν πίνακα. Nisi forte Callo suam ipsius imaginem in templo Veneris dedicasse dixeris. — V. 3. *Olearius* εὔχαρις edidit, cum in apogr. ἴδ' ἄχαρις reperisset.

XI. Cod. Vat. p. 321. Hinc edidit *L. Holsten.* ad Stephan. Byz. v. Λοκροί. *Bentlejus* in Differt. de Phal. p. 198. *Wolf.* p. 84. *Reiske* in Anthol. p. 124. nr. 678. Obscurum Epigramma et insigniter depravatum. — V. 1. ap. *Holstenium* typographorum vitiis inquinatus legitur, quae enotare nihil attinet. Μιτυλίναν codex. — V. 2. τὰν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος. Cod. Postremum vocabulum *Wolfius immutaturus* vertit; *Reiskius* ἄνθος, quae procul dubio sincera est lectio, mutavit in ἐγχὺς, ut sensus sit: *Sapphus gratias ab ipso fonte haustum;* cujus interpretationis fides sit apud ipsum auctorem. Idem de χανδὸν cogitavit. *Brunckius* audacter totum versum immutavit, nulla mutationum ratione reddita. Sed vereor, ut ei emendandi conatus satis feliciter cesserit. *Nossis* et *Sappho* aequales non fuerunt; nec adeo illa hospiti mandata ad Lesbiam dare potest. Codicis lectionem ἐναυσόμενος defendere conatus est

Digitized by Google

Toupius in Emend. in Hesych. P. III. p. 146. ubi integrum carmen profert. ἐναύειν esse *ignis usum alicui impertire*; hinc ἐναυσόμενος *participaturus*. ἐναύσασθαι. ἐξάψαι. ἐναύσματα. ἀρχάς. ἐμπυρεύματα. *Hesych*. *Aelianus* ap. *Suidam* v. ἐναύσματα· καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι κᾆτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Tum igitur sensus foret: *Si forte Mitylenen proficisceris, ut ibi reliquias Sapphus persequaris et quasi latentes in cinere igniculos excites*. Hoc an sensum efficiat idoneum, videant alii. Mihi *Nossis* scripsisse videtur:

τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἀμεργόμενος.

χάριτες nimirum sunt carmina, et ἄνθος χαρίτων praestantissima carmina, qualia Sappho cecinit. Epigr. ἀδέσπ. DXIX. Σαπφοῦς Αἰολίδες χάριτες. *Leonidas Alex*. Ep. XIII. Caesari tertium carminum suorum volumen dedicans, τὴν τριτάτην, inquit, χαρίτων ἐπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βίβλον. Auctor Ep. Incerti DXXXIV. Euripidis tragoediis immortalem laudem auguratur, ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισι. *Macedon*. Ep. XXXVIII. εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Jam qui fruiturus est carminibus, recte dicitur — ἀμεργόμενος ἄνθος χαρίτων. Epigr. inter ἀδέσπ. DXIX. 5. ἠδέ τε Πειθοῦς, Ἴβυκε, καὶ παίδων ἄνθος ἀμεργόμενος. DLX. ποικίλα Μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι. DLXXXV. ἄλλοθεν ἄλλα Ἰατρῶν προτέρων ἄνθεα δρεψάμενος. *Meleager* Ep. II. χειρὶ τρυγήσας παίδων ἄνθος. — V. 3. εἰπεῖν. *fac, ut Mitylenaei sciant*. Codex φίλα τῆναι τε. Pro λοκρὶς γᾶ, quod in Cod. esse videtur; in apogr. enim nostro ductus sunt obscuriores; alii Λόκρισσα legunt. *Bentlejus* hunc versum sic constituit: εἰπεῖν, ὡς Μούσαισι φίλα τήνᾳ τε Λόκρισσα Τίκτειν ἴσαις (i. e. ἴσας, χάριτας scil.), ὅτι θ' οἱ — *mulierem Locrensem carmina facere, illius carminibus similia*. Mira comminiscitur *Reiskius*, quae describere piget. — V. 4. Cod. τίκτειν ἴσαις δ' ὅτι μοι τ. *Bentlejo* debetur ὅτι θ' οἱ — cujus reliqua in hoc disticho restituendo tentamina

Brunckii lectionibus, quae elegantissimae sunt, non antepono.

XII. Cod. Vat. p. 269. Exstat in Anth. Planud. p. 208. St. 302. W. unde *Ursin.* in Fragm. et *Wolf.* p. 82. In Rhinthonis Syracusani tumulum. — V. 1. καπυρὸν γελάσας. propter scribendi genus, quo usus est. πολὺς καὶ καπυρὸς ἐξεχύθη γέλως. *Longus* II. p. 34. πάνυ καπυρὸν γελάσας. ubi vide *Villoison.* p. 86. — V. 3. Μουσάων ἀηδονίς. *Hermesianax* Eleg. 49. ὁ δ' ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσατο, *Alcaeus Sappho amabat. Euripidem* τὸν σκηνῇ μελίγηρυν ἀηδόνα vocat Auctor Ep. Inc. DXXXV. Puellam γλυκερὴν ἀηδονίδα vocat alius Ep. DCCXVIII. In fine versus *Planud.* καλύκων legit. In marg. Wechel. κορύμβων. Sic etiam *Casaubon.* in not. msc. *Toupius* Em. in Suid. P. III. p. 400. καλύχων tentabat, quod idem esse ait ac καλύκων. Lectionem κορύμβων probat *Burmannus* ad Anthol. Lat. T. II. p. 99. eamque secutus est *Grotius: coronis Ex tragicis hedera est proprie capta mihi.* Sed unice vera est lectio Cod. Vat. φλυάκων. Scripserat *Rhinthon* φλύακας, ideo dictus φλυακογράφος, quam vocem *Toupius* restituit *Hesychio:* ἄσεπτος, ἀγαθὸς, παρὰ Ῥίνθωνι Ταραντίνῳ φλυακογράφῳ, pro φιλοσόφῳ. Italiotae (vide *Salmas.* ad Script. Hist. Aug. T. I. p. 845. et *T. Hemsterh.* ad Hesych. v. ἱεροχείλαν) μιμητὰς appellabant φλύακας, docente *Eustathio* ad Il. p. 836. 46. De φλυακογραφία, quam etiam hilarotragoediam vocant (vide *Suidas* v. Ῥίνθων) disputavit *Cuperus* in Obss. L. I. 10. p. 74. sqq. *Casaubon.* ad Athen. III. 9. p. 167. *Salmasius* ad *Solin.* p. 76. F. G. et nuper *Eichstaedt* de Dramate Comico-Sat. p. 43. qui illius carminis naturam et a similibus diversitatem disertе explicuit. *Rhinthon* cum res tragicas comicis miscuerit et temperaverit, cum rebus tum verbis, recte dicitur ἴδιον κισσὸν δρέψασθαι, coronam sibi propriam et peculiarem. Usus autem fuerat multis verbis insolentioribus ex patria dialecto; ut apparet ex glossis ab *Hesychio*

Digitized by Google

aliisque ex *Rhinthonis* operibus prolatis. Hanc ob caussam veram puto emendationem *Toupii* in Epigr. Anthol. Lat. I. p. 423.:

Rhinthonicorum amator iste verborum,
Iste, iste rhetor — —

ubi vulgo *Corinthiorum* legitur. Minus vere *van Eldick* in Susp. Specim. p. 45. *Homericorum* corrigit.

ANYTES EPIGRAMMATA.

¶. 197.] *I.* Cod. Vat. p. 164. Edidit *Kuster.* ad Suidam v. *κράνεια*, ubi primum distichon legitur. *Wolf.* (qui *Anytes* Epigrammata collegit partim ex Planudea, partim ex *Olearii* Diss. de Poëtr. partim ex Comment. *Kusteri*, *Holstenii* et aliorum) p. 112. *Reiske* in Anthol. p. 10. nr. 417. Echecratides Cretensis hastam in Minervae templo dedicat. Conf. Ep. *Niciae* I. T. I. p. 248. — V. 1. *στᾶθι* apogr. Lips. *κράνεια ἐκ κρανείας δόρυ. Suid.* Conf. *Pollux.* V. 20. *Xenoph.* de Re Equestri XII. 12. De Venat. X. 3. — V. 2. *ἀμφ' ὄνυχα.* Mire in hoc vocabulo interpretando hallucinati sunt Intrpp. quorum somnia vide, si tanti est, ap. *Wolfium.* *Aeneam cuspidem* significari, docuit *Kusterus.* Idem est *ὄνυξ* et *στόνυξ.* *Schol. Apollon. Rhod.* IV. 1679. *στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.* De anchorae cuspide *ὄνυξ* usurpavit *Plutarch.* T. II. p. 247. B. Pro *δαΐων*, quod *Kuster.* habet, Cod. *δηΐων*, veteres *Suidae* editt. *δαΐδων* legunt. — V 3. *ἡμένα* Cod. Vat. *ἱεμένη Kuster.* Nostrum jam *Reiskius* dedit ex emend. Viri docti in Schedis Dorvill. Cf. ad Ep. *Mnasalcae* II. *ἧσο κατ' ἠγάθεον τόνδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ φαεινά* — V. 4. laudat *Suid.* in *ἀνορέα* T. II. p. 64. ubi *ἀνορέην* exhibet.

i

II. Cod. Vat. p. 167. Primus edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Τεγέα p. 317. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 15. nr. 441. *Cleobotus* Minervae lebetem aëneum, Aristotelis opus, dedicat. — Vers. 1. et partem secundi *Suidas* profert v. βουχάνδης et Ἐριαντίδαυλος, sic enim viri nomen in veteribus *Suidae* editt. depravatum est. βουχάνδη. τὸν μέγαν λέβητα. *Hesych.* βοῦν χωρῶν *Suid.* *Olearius* non intelligens, Ἐριαντίδα, quod Cod. praestat, doricam genitivi formam esse, Ἐριάντιδος legendum esse temere pronuntiabat, eumque secutus est *Wolfius.* — V. 3. „ἐποίησε. In Vat. Cod. ἐβόησεν, unde scri„bendum erat ἐπόησε, ut in *Niciae* Ep. IX." *Brunck.* Confer *Koen.* ad Gregor. De Dial. p. 30. Aristotelis Clitorii ex Arcadia, Aristotelis filii, nomine augendus artificum catalogus ap. *Junium.* — Pro γενέτᾳ Cod. γενέτῳ. Marg. apogr. Lips. γενέτῃ exhibet.

III. In Planudea bis exstat p. 364. et 441. St. 503. et 574. W. Apud *Ursin.* p. 57. *Wolf.* p. 96. In Codice Bibl. Medic. ap. Bandin. T. II. p. 102. hoc carmen ἀδέσποτον est, describentis errore, qui disticho, quod in Planudea praecedit, *Anytes* nomen adscripsit. Theodotus Pani et Nymphis, quae ipsi sitienti aquam monstraverant, donum dedicat. — V. 1. Planud. loco pr. τῷδε, quod emendatum in ed. filiorum Aldi. Loco sec. τῶδε est in Flor. tribus Aldinis et Ascens. — Nymphae αὐλιάδες eaedem sunt, quae ap. *Orpheum* Hymn. L. αἰπολικαὶ, νόμιαι vocantur; dictae ab αὖλις, *stabulum.* Pro σκοπιᾶς *T. Hemsterh.* ad *Lucian.* T. II. p. 347. ed. Bip. malit σκοπιῇ sive σκοπιὰν, nisi fuerit ἐπὶ σκοπιῇ. Locum editum significat. Cf. *Theocrit.* Eid. I. 69. et IX. 11. — V. 3. Planudea loco pr. sic exhibet, ut hic legitur. Loco sec. αἴ μιν ὑπὸ ζαθέου θέρευς, quod *Ursinus* secutus est.

IV. Cod. Vat. p. 201. Planud. p. 48. St. 70. W. *Ursinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Pueri, hircum frenantes, certamina instituunt circa fanum dei. Frenatis hir-

Digitized by Google

cis insidentes Amores et de palma, ut videtur, certantes conspiciuntur in Picturis Hercul. T. II. Tab. 44. Puerum catulos Melitenses in hippodromo exercentem habemus ap. *Philostr.* II. Icon. XVII. p. 839. Facit huc *Hesych.* in ἐπιβήτορι μήλων. βοσκήτορι τῶν ποιμνίων· ἐπιστάτῃ καὶ ἐφιππαστῆρι· οἱ γὰρ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ τῶν κριῶν ἱππεύειν ἐμάνθανον. — V. 2. De φιμοῖς vide Intpp. *Pollucis* I. 185.. p. 116. qui nostrum locum ad stabiliendam *Pollucis* lectionem advocant. φιμὰ per metaplasmum pro φιμοὺς dictum. Conf. *Munker.* ad *Anton. Liber.* c. XLI. — V. 3. παιδεύουσι. per lusum et lasciviam equestria exercent certamina. ἵππια in nonnullis antiquis editt. — θεοῦ περὶ ναόν. An Neptuni? qui sub ἱππίου nomine colebatur ap. Thebanos et Arcadas, docente *Pausan.* VIII. 37. p. 677. Vide inprimis, quae de Neptuno Equestri disputavit *Ilgen* ad Homer. Hymn. p. 286. sq. Si conjecturis indulgere liceret, corrigendum dixeris θεᾶς, ut Minerva Hippia significetur, quae apud Tegeatas, in *Anytes* patria, colebatur. Vide *Pausan.* VIII. 47. p. 695. — In v. 4. haereo. Quid enim? pueri certamina instituunt, ea de causa, ut hircus eos portet? Ferrem, si poëtria dixisset: Frena tibi imposuerunt, ut illos lascivientes portes. Sed versu tertio interjecto sensus exsistit subabsurdus. Fortasse vitium latet in ἔφρα, et legendum:

κοῦφ᾽ αὐτοὺς φορέοις ἤνια τεταμένους.

κοῦφα verbum proprium in re equestri, de equis, qui leni motu moventur. De puella, quae *ludit exsultim velut latis equa trima campis* (*Horat.* III. Carm. XI. 9.), νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις, *Anacreon* Od. LXI. 10. quod ante oculos habuit *Autocrates* ap. *Aelian.* H. A. XII. 9 οἷα παίζουσι φίλαι παρθένοι Λυδῶν κόραι, κοῦφα πηδῶσαι. *Longus* II. p. 58. ἥλλετο κοῦφα βαδίζων ὥσπερ ἔριφος. *Asclepiades* Ep. XXX. εὔκοσα δ᾽ αὐτῆς Μηρὸς ἐφαπλωθεὶς κοῦφα τιναξαμένης. Simile est λαίας ἐφαλλόμενος ap. *Alciphr.*

L. 10. p. 38. *ἀπαλὸν σκιρτῶντες* ap. *Julian. Bas.* Ep. II. Pro *ἤπια* suspiceris *νήπια* legendum esse; ut est ap. *Secundum* Ep. I. Tom. III. p. 5. de Amoribus deorum arma gestantibus, *ὅπλα φέρουσι θεῶν νήπι' ἀγαλλόμενοι.* Notandum, ap. *Ursinum αὐτὸς* et *τερπόμενος* legi.

¶. 198.] *V.* Cod. Vat. p. 379. In Planudea bis legitur, p. 56. et 340. St. 81. et 480. W. *Ursinus* p. 56. *Wolf.* p. 92. Conf. Epigr. inter *ἀδέσπ.* CCLXV. Fortasse hinc colorem duxit Auctor Epigr. inter Byzant. XXIII. In Veneris marinae statuam, ad litus maris positam. — V. 2. *ὁρῆν.* Cod. ut dialecti ratio postulat. Vulgo *ὁρᾷν.* — V. 3. *ναύτῃσι* Cod. et Planud. loco pr. *τελεῖ* ed. Flor. et Ald. pr. Venus navigationis praeses, unde ei templa et statuas in litore ponebant. *Pausan.* VII. 21. *Jani* ad Horat. I. Carm. III. 1. — V. 4. *δειμαίνει* ed. Flor. Aldina pr. Ascens. *δειμαίνῃ* ceterae editt. et *Ursin.* Cogitabam olim:

— — *ἀμφὶ δὲ πόντος*

μειδιάει — — —

ut *Satyr. Th.* Ep. VI. *γαληναίῃ δὲ θάλασσα μειδιάει.* et *Lucretius* de Venere L. I. 6. *Te, dea, te fugiunt venti, te nubila coeli Adventumque tuum; tibi suaves daedala tellus Submittit flores, tibi rident aequora ponti.* Sed ne quid mutes, vetat *Antipater Sidonius*, qui hoc carmen expressit Ep. LIII. ubi Venus — *πόντῳ γὰρ,* ait, *ἐπὶ πλατὺ δειμαίνοντι Χαίρω καὶ ναύταις εἰς ἐμὲ σωζομένοις.* Argutatur, pro meo quidem sensu, *Lessingius*, qui in praeclara disputatione de Epigrammate Tom. I. p. 321. ex *Anytes* Epigr. manifestum esse ait, mari aestuante Veneris simulacrum in templi summitate fuisse expositum, ut nimirum undarum tumultus Veneris adspectu leniretur. Multo minus probanda sunt, quae hinc ad illustrandum *Musaei* locum prefert. — V. 4. *λαμπρόν.* Planud. loco pr.

VI. In Planud. p. 27. St. 42. W. sine auctoris nomine prostat, *Anytae* adserit Cod. Vat. p. 408. sq. In

Digitized by Google

laurum umbrosam prope fontem. — V. 1. τῆςδε δάφνης. Vulgo. In Vat. ὑπὸ καλὰ δάφνας, unde suspicor, *Anyten* scripsisse:

Ἵζεο τᾷδ' ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα.

Nonnihil enim offendor vulgata: ἵζευ ἅπας. *Hermocreon* Ep. II. ἵζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων. — V. 3. Agricolas inprimis alloquitur, et qui per aestum labores exercent. γυῖα ἀσθμαίνοντα, i. e. ἀσθμαίνων. Cf. Ep. III. 3. et Epigr. ἀδέσπ. CCLX. ἄμπαυσον μογεροῦ μαλθακὰ γυῖα πόνου, Ἧχί σε καὶ Ζεφύροιο τινασσομένη πίτυς αὔραις θέλξει. *Marianus* Ep. III. ἄμπαυσον καμάτου γυῖα πολυπλανέος.

VII. In Planud. p. 336. St. 475. W. Ap. *Ursin.* p. 56. et *Wolfium* p. 94. In locum amoenum et subfrigidum. Simillimum est Ep. ἀδέσπ. CCLIX. Cum in hoc aliisque eiusdem argumenti carminibus, quae compares licet in ed. Steph. p. 335. sq., nunquam non diserta arboris cujusdam mentio fiat, hic quoque in eam suspicionem adducor, ut pro πέτραν legendum existimem πτελέαν. Quo facto contextus, ni fallor, nonnihil juvabitur:

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πτελέαν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον·
ἀδύ τι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

Theocrit. Eid. I. 21. δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα. quod expressit auctor Eidyllii inter Theocritea XX. 12. Eidyll. VII. 135. πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε. *Aristaenet.* I. Ep. X. p. 25. μόνον δὲ φηγοῖς ὑποκαθήμενος ἢ πτελέαις ὁμίλει τρὶ ἄδε. Si quis tamen vulgatam defenderit, non admodum repugnaverim. — V. 2. τοι ἐν. Planud. Male, ut apparet ex comparatione *Theocriti* Eid. I. 1. 2. — τετρυμένα γυῖα. De operario domum redeunte *Apollon. Rhod.* L. I. 1174. αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψε Αὐσταλέος κονίῃσι. *Herodot.* VI. 12. οἱ Ἴωνες τετρυμένοι τε ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡλίῳ.

Digitized by Google

VIII. Planud. p. 336. St. 476. W. Ap. *Ursin.* p. 57. *Wolf.* p. 94. In Panis tibia canentis signum, in loco solitario et agresti collocatum. — V. 1. οἰόβατος idem quod οἰόπολος, i. e. ἔρημος. Est ex iis compositis, in quibus altera pars nihil fere ad sensum confert. ὑψίβατον πρίονα pro ὑψηλὸν dixit *Sophocles* in Ajace 1404. Quare cum *Wolfio* οἰόβατον legendum esse non puto. Idem δόνακα perperam interpretatur de arundine, lyrae chordis supposita. Dubitari non potest, quin *fistula* significetur. Vide notata ad *Theocriti* Ep. II. ποιμένιον δόνακα vocat *Alcaeus Mess.* Ep. XII. νομίους *Antip. Sid.* Ep. XLVIII. Ab his longe diversus δόναξ ὑπολύριος, de quo *Kusterus* egit ad *Aristoph.* Ran. 235. Fefellit virum graece non valde doctum usus verbi κρέκειν de tibiis usurpati. *Aristoph.* in Avibus 682. ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς. *Suidas* v. κρέκουσα. αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Hoc ipsum verbum κρούειν, quod de iis, qui citharam pulsant, proprie usurpatur, satis frequenter ad tibicines translatum occurrit. Vide notata ad *Alcaeum Messen.* Ep. X. — V. 3. Hoc distichon Pan respondet; in Analectis interlocutorum signa non apposita sunt. — V. 4. „εὔτοκοι στάχυες, *aristae, quae facilem partum foetis juvencis faciunt.* Lectionem hanc „habent duo codices Planudeae, quae si cui non placuerit, editorum lectionem assumat ξυνόμων." *Brunck.*

IX. Cod. Vat. p. 409. Planud. p. 342. St. 482. W. Ap. *Wolf.* p. 96. In Mercurium, prope hortum, in trivio, positum, non longe a litore. Mercurius hortorum custos occurrit in Ep. *Leonidae Tar.* LVI. et inter ἀδέσπ. CCXXXV. Est *Hermocreontis* Ep. in Mercurium sub platano collocatum, ἀγρεῦ καρποτόκου φύτορα καὶ πτελέαν. — T. 199.] V. 4. Vulgo legitur: ἀκηρασῖ κρήνης, in quo haesit *Anonymus* Biblioth. Bodlej. qui ψυχρὸν δ' ἀκηρασίς κρήνη ὕδωρ προχέει. Sed ὕδωρ ad ψυχρὸν intelligi debet. Nostra lectio fluxit ex Cod. Vat. qui ἀκηράτῳ

praebet. ἀχραὲς ὕδωρ, *aqua pura et limpida;* idem quod ἀκήρατον.

X. Cod. Vat. p. 478. Edidit *Olearius* in Dissert. p. 11. *Wolf.* p. 114. cum lemmate: εἰς τράγον χαλκοῦν. Dubito, an recte. — V. 1. Cur, quaeso, hircus Βρομίου τράγος vocatur, qui Baccho infestus est, et ad ejus aras mactatur? Nam quod Bacchus in illa deorum fuga, quam Typhoeus fecit, in capro latuit (*Ovid.* Metam. V. 329.), ad hunc locum nihil facit. — ὡς ἀγερώχως. *Philostrat.* Icon. I. IX. p. 777. pictor capras ὑποσκιρτώσας καὶ ἀγερώχους γέγραφεν. Idem II. Icon. XI. p. 828. Pana nobis fingit ἀναθρώσκοντα κατὰ τοὺς ἀγερώχους τῶν τράγων. — V. 3. in Cod. Vat. ὅτι οὐ θάμ' habetur; quod *Olearius* sic immutavit: κυδιόωντ' ὅτι οὐ θάμ' ἐν οὔρεσιν ἀμφὶ παρῇδας. Pessime. Hanc tamen lectionem *Wolfius* in contextu exhibere non dubitavit. Jam vide, quam eleganter, quamque vere *Brunckius* hunc vers. emendaverit. Junge: ὅτι Ναῒς οἱ θαμὰ δέκτο βόστρυχον ἀμφὶ παρῇδα. Venus ex undis emergens οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήϊα χερσὶν ἐλαύνει βόστρυχον apud *Democrit.* T. II. p. 260. Gemmam, ubi Faunus hircum barba tenet, vide ap. *Leonard. Agostin.* nr. 176. — V. 4. εἰς Cod.

XI. In Planud. p. 266. St. 383. W. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 104. In gallum gallinaceum, cui fur guttur fregerat. Prius distichon *Suidas* laudat in ἐρέσσων, alterum in ῥίμφα et σίνις. — V. 1. πυκιναῖς πτερύγ. Ita dictum, ut πολλαῖς χερσὶ ap. *Callim.* H. in Dian. 27. Vide not. ad *Mnasalc.* Ep. XIII. Ductum ex *Homer.* Il. λ. 455. οἰωνοὶ — περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. quae similibus locis allatis illustrat *Toup.* in Epist. crit. p. 95. — ἐρέσσων. *Euripid.* Iphig. T. 289. ἡ δὲ — πτεροῖς ἐρέσσει. Ion. 161. ἄλλος ἐρέσσει κύκνος. *Aeschylus* in Agam. 52. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. — V. 2. ὄρθιος. *Ursin.* — V. 3. σίνις. κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής. *Hesych.* *Suidas* pro nomine proprio furis habuit. De quavis nota usurpari docuit

Spanhem. ad *Callim.* H. in Apoll. 92. cui assentitur *Valck.* ad Hipp. p. 268. C. D.

XII. Cod. Vat. p. 239. ex quo illud edidit *Zenobetti* ad Meleagri Eid. p. 10. *Kuster.* ad *Suid.* qui v. ποιφύσσω secundum distichon excitat. *Wolf.* p. 110. *Reiske* in Anthol. p. 77. nr. 575. In delphinum, quem unda maris in arenam detulerat. — V. 1. „πελάγεσσιν. „Haec est codicis scriptura, quam vix puto veram esse. „Suspicor, a poëtria scriptum fuisse πλωτῆσι πτερύγεσσι, „quod ex *Homero* petitum Il. β. 462. Pinnis exsultat „delphinus et se oblectat, quando ludibundus caput „supra fluctus erigit et saltu ex unda prorumpit.“ *Brunck.* Mihi in mentem venerat:

οὐκέτι δὴ πλωτοῖς ἀναπαλλόμενος πελάγεσσιν.

non amplius in undis subsiliens. *Archias*, qui hoc Epigr. expressit, XXX. οὐκέτι παφλάζοντα διαίσσων βυθὸν ἅλμης — ὑγρὸν ἀναῤῥίψεις ἅλμα παρὰ σκαφίσιν. *Arion* in Hymno v. 7. δελφῖνες — ἐλαφρὰ ἀναπαλλόμενοι. *Oppian.* Hal. L. II. 544. pisces ὑποπτήσσουσιν ἄνακτος (delphini) τηλόθεν ἅλματα δεινὰ καὶ ἄσθματα φυσιόωντος. Ib. 589. ἅλμης ἀφρὸν ὑπερθρώσκων ἀναπάλλεται. — V. 3. περὶ σκαλμοῖσι Cod. ut edidit *Kuster.* περὶ σκαλμοῖς *Zenobetti.* Nostrum *Reiskii* acumini debetur. *Suidas* παρὰ σκαρθμοῖσι. Junge: παρὰ χείλη νεώς. *ad navis marginem.* χεῖλος de cujusvis rei ora et extremitate usurpatum exemplis illustrat *Mollius* ad Long. p. 14. *Schwebel.* ad Moschi Eid. p. 139. — V. 3. ποιφύσσω Cod. superscripto ν. unde in apogr. Lips. ποιφύσσων. Cod. lectionem habet *Suidas*, hac interpretatione adjecta: σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν πνοὴν ἐκπέμπω. Quod huic loco optime convenit. *Euphorion* in *Schol.* ad Nicandri Ther. p. 13. Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. Aliam explicationem *Kusterus* dedit, sed eam contortam, quam repetere piget. *Reiskius*, qui in hoc verbo verum vidit, mox τὴμῇ προτομῇ perperam interpretatur: *mois me oblectans faucibus*;

Digitized by Google

tum amplecti debuisset *Kusteri* sententiam, qui haec verba de delphini effigie, in puppi navis expressa, docte explicuit. Ejusmodi effigies προτομαὶ appellabantur. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 402. sqq. Praeter aliorum autem animalium species delphini praecipue imago in hunc usum adhibebatur. — V. 6. ῥαδινάν. Vir doctus in schedis *Dorvill.* conjecit κεῖμαι δ' ἐν ῥαχίᾳ τάνδε π. ἠ. Parum feliciter. Vulgatae lectioni patronus exstitit *Reiske*, qui rasilem ripam, sive ripam, quae ab alluentibus undis raditur, vel denique facile percellendam interpretatur. Dum quis probabiliora attulerit, scribendum existimo:

κεῖμαι δὲ ῥαντὰν τάνδε παρ' ἠιόνα.

Syllabam brevem produci ante ῥ, satis constat. Vide *Brunck.* ad *Aeschyli* Prom. 1031. et ad Hippol. 462. *Brunckius* in Lectt. p. 148. corrigit κροκαλὰν ἠιόνα, collato *Tullii Laur.* Ep. II. ἔβρασε δ' εἰς κροκαλὴν τήνδε παρ' ἠιόνα.

XIII. Cod. Vat. p. 321. Edidit *Olearius* in Dissert. p. 10. et ex eo *Wolf.* p. 114. *Reiskius* inter Jensiana nr. 682. p. 125. In Proarchum, qui pro patria fortiter pugnans perierat. Prius distichon *Brunckius*, membranarum fide neglecta, audacter immutavit. Codex sic habet: Ἥβα μὲν σε Πρόαρχε ἔσαν παίδων τότε ματρὸς Φειδία — et sic *Jensius*. Hos versus *Heringa* Obss. p. 263. in hunc modum emendavit: ἥβα μὲν σύ, Πρόαρχ', ἧς ἀντιόων, ὅτε ματρὶ Φειδιάδι ἦν. ut nomen matris sit *Phidias*. Recte doctissimus auctor huic suae conjecturae parum fidit. Paulo melior est ea, quam *Brunckius* in contextum recepit, cujus auctor est *Olearius*. Sed primum violenta est medicina; deinde cum Proarchus in pugna perierit, poëta vix dicere potuit, eum periisse ἐν ἥβᾳ παίδων. Equidem codicis lectioni inhaerens, correxerim:

ἦ ῥα μένος σε, Πρόαρχ', ὄλεσ' ἐν δαΐ, δῶμά τε ματρὸς
Φειδίας ἐν δνοφερῷ πένθει ἔθου φθίμενος.

Digitized by Google

Virtus tua te perdidit, et moriens matris tuae Phaedrae domum tristitia et lucta opplevisti. Prius hemistichium, quod unius literae additione restituimus, ductum ex Andromaches ad Hectorem oratione Il. ζ. 407. δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. *Anacreon* Ep. LXXXII. Καί σε, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης. *Simonides* Ep. XCVI. αἰδώς. καὶ Κλεόδαμον — ἤγαγεν εἰς θάνατον. Deinde quantillum intersit inter ΣΕΣΑΝΠΑΙΔΩΝΑΤΕ et ΟΛΕΣΣΕΝ ΔΑΙΔΩΜΑΤΕ, in oculos incurrit. — De nomine matris, utrum Φαίδρα fuerit an aliud, cum nemine disputaverim.

T. 200.] *XIV.* „Plinii error, T. II. p. 651. quo „Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit, „et artifici huic opus, cicadae scilicet et locustae monu„mentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam a viris „doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii „loco Erinnes esse volunt hoc Epigramma, quod Any„tae diserte tribuunt membranae veteres. Quidni illi „etiam adscribunt Argentarii Ep. XXIX. quod ex hoc, „aut alio vetustiori in idem argumentum expressum est? „Si in hoc etiam aliquid lusit Erinna, deperditum est „illius carmen.“ *Brunck.* In Cod. Vat. p. 239. lemma est: Ἀνύτης, οἱ δὲ Λεωνίδα. ut etiam in Planud. p. 265. St. 382. W. *Wolfius* inter Erinnae carmina exhibuit. Locus *Plinii*, quem *Brunckii* nota respicit, est L. XXXIV. 19. 3. *Myronem — fecisse et cicadae monumentum ac locustae, carminibus suis Erinna significavit.* — V. 1 – 3. *Suidas* excitavit in δρυοκοίτα, qui τῇ et κόρη habet. Cod. Vat. a pr. man. δρυοκοίτῃ. — ἀηδόνι. Hinc fortasse Auctor Epigr. inter ἀδέσπ. 416. τέττιγα — τὴν Νυμφέων παροδῖτιν ἀηδόνα.

XV. Cod. Vat. p. 237. εἰς ἵππον πολεμιστήριον Δάμιδος. Planud. p. 205. St. 298. W. εἰς Μενεδαΐου τάφον. Prius distichon habet *Suidas* in δαφοινόν: et iterum v. Μενεδάϊος ἵππος. Alterum v. τάλαφος sive potius ταλαύρινος, quae vox omissa est a librariis. Pro nomine proprio equi

v. Μενδαίου accipiendum esse, putant Planudeae interpretes, et *Ursin.* p. 58. probante *Brunckio.* Viri Spartani nomen Μενεδάϊος habet *Thucyd.* p. 228. 56. In Planud. male εἵσατο et ἵππω. Hoc *Scaliger* in ἵππω, dorica terminatione, mutandum censebat. *Suidas* loco pr. σῶμα τῆδε φθιμένου Μενεδίου ε. loco altero sic, ut in Cod. Vat. est, nisi quod σῶμα legit. Hoc depravatum ex σῆμα. Facit huc *Diodor. Sic.* T. I. p. 607. 70. ubi Agrigentinorum luxuriam manifestam esse ait, cum in aliis rebus, tum ἐν τῇ πολυτελείᾳ τῶν μνημείων, ἅτινα μὲν ἀθλητικοῖς ἵπποις κατεσκεύασαν, τινὰ δὲ καὶ τοῖς παρθένων καὶ παίδων ἐν οἴκῳ τρεφομένοις ὀρνιθαρίοις. — V. 2. Cod. δαφοινόν. — V. 4. Cod Vat. ζέσσ' a pr. man. nec aliter duo regii Planud. *Suid.* et *Ursin.* *Sanguis ebullivit.* Cf. *Dorvill.* ad Charit. p. 56. sq. In tribus Aldin. et Ascens. etiam ζέσσ'. — Pro ἔδευσε Cod. ἴδυσε. Sed quid est, quod *Anyte* terram equi sanguine humectatam ἀργαλέαν vocet? Apud *Suid.* ἀργυρέαν legitur; quae depravatae lectionis nova est depravatio. Comparantibus *Euripidis* Phoen. 1163. ξηρὰν δ' ἔδευσεν γαῖαν αἵματος ῥοαῖς, recte emendasse videbor:

ἀμφὶ δ' αὐαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.

Fortasse etiam ap. *Damagetam* Ep. IX. legendum:

θερμὸν ἀνὰ ξηρὴν αἷμα χέαντα κόνιν.

ubi vulgo ξείνην est. Quamvis in hoc loco vulgatam facile tuearis.

XVI. Cod. Vat. p. 309. Ἀνύτης μελοποιοῦ εἰς κόρην τινὰ παρθένον τελευτήσασαν. In Planud. p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine prostat. In statuam puellae ante nuptias defunctae. — V. 2. μαρμαρίνα. Planud. In Cod. Vat. non, ut *Dorvill.* ait ad Charit. p. 410. μαρμαρέῳ, sed μαρμαρίνῳ legitur. — V. 3. ἐχοῖσαν. Planud. Vat. μέτρον τεόν. *ejusdem staturae et pulcritudinis.* εἰκόνα ἰσομέτρητον vocat *Plato* in Phaedr. p. 235. E. *statuas iconicas*

Plin.

Digitized by Google

Plin. XXXIV. 9. ubi vide *Harduin.* T. II. p. 642. — V. 4. „Nomen puellae est in libris editis Θερσιστονὶς, „quod a graecorum nominum compositione alienissi„mum. Ideo Salmasii emendationem recepi.“ *Brunck.* Θερσίκτοι· φθέγματα — Planud. et Cod. Vat.

XVII. Cod. Vat. p. 285. Ἀνύτης Μιτυληναίας εἰς τὰς γ' παρθένους Μιλησίας τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βιασθείσας. Planud. p. 263. St. 379. W. sine auctoris nomine. Ex *Olearii* Differt. p. 10. repetivit *Wolf.* p. 112. Facinoris, quod hoc carmine celebratur, mentio fit ap. *Hieronymum* L. I. adverf. Jovian. p. 186. *Quis valeat silentio praeterire septem Milesias virgines, quae, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerent, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum haec Gallorum in Asiam incursio inter praecipua fabularum Milesiacarum argumenta fuisse videtur. Cf. *Parthen.* Erot. c. VIII. — V. 1. τῶν ἀθεμίστων τὴν ἀνόμων γαλατῶν Planud. nec aliter Vat. nisi quod τὰν ἀ. γαλάταν praebet. Eleganter haec correxit *Brunckius*; membranarum tamen lectionis vestigia eo ducunt, ut scriptum fuisse putes:

τὰν ἀθεμίστων,
τὰν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι.

Quod non sine gravitate est. — V. 3. ἇς ὁ βιαστὰς Plan. ὁ βίαστας Vat. Hoc glossator in marg. interpretatur ἀντὶ τοῦ βιαιότατος· cujus explicationis apud ipsum sit fides. In Aldin. sec. ἂν ὁ βιαστὰς, ubi *Scalig.* correxit: ἇς ὁ βιαστής. Quod Brunckiana lectione non deterius. — V. 5. Puellae, quas loquentes inducit *Anyte*, manum sibi intulerant, ut Gallorum libidini se subducerent. In αἷμα haereo, quod *congressum* interpretatur *Brodaeus*, sine auctoritate. Pro γένος nonnunquam ponitur; sed haec significatio ab hoc loco aliena est. Quare vide, an scribendum sit:

οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἅμμα τὸ δυσσεβὲς — —

Digitized by Google

scelestum conjugii vinculum; cum iis nimirum, qui earum civitatem expugnaverant, parentes occiderant etc. Conf. *Herodot.* I. 146. p. 72. *Antipater Sidon.* Ep. LXXXV. ὃ πρὶν ἄθικτα λύσας ἅμματα παρθενίας. Nonnunquam ἅμμα pro μίτρη ponitur. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 21. — Mox Cod. οὐδ' Ὑμεναίου νυμφίον. In marg. ὑμέναιον νυμφίον. Prius est in Planud. ubi *Scaliger* recte emendavit ὑμέναιῳ νυμφίον. Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. 1.

XVIII. Cod. Vat. p. 309. Planud. p. 288ª. St. 416. W. Ap. *Ursin.* p. 58. *Wolf.* p. 102. Vix integrum carmen. Comparandum *Simmiae* Ep. III. p. 204. *Aeschyl.* Agam. 1565. θυγάτηρ — πατέρ' ἀντιάσασα — περὶ χεῖρα βαλοῦσα φιλήσει. — V. 1. δὴ om. Vat. — ¶. 201.] V. 3. μέλας. Planud. et Vat. a man. pr. μέλαν ὄμμα ne de colore accipias; est oculus tenebris obductus, ut morientis. — καλύπτει θάνατος. Homericum Il. ε. 553. τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

XIX. Cod. Vat. p. 257. in marg. et ibid. in contextu p. 284. Planud. p. 288ª. St. 416. W. Apud *Wolf.* p. 102. In puellam parentibus immatura morte ereptam. Hoc tetrastichon *Huetius* p. 28. jungendum putabat cum Epigr. *Persae* VI. quod in Planudea sequitur, et utrumque *Persae* tribuebat. Junctim haec exhibuit, ut *Anytes*, *Ursinus* p. 58. Non persuadet. Utrumque est integrum. — V. 1. σήματι Cod. Vat. In fine vers. κλεινὰ Planud. et sq. versu ἀκόμορον. Hoc etiam Vat. habet loco sec. — ψυχὰν ἐγκαλέουσα. De ψυχαγωγίᾳ accipit *Wolfius.* Perperam. Moris erat, mortui nomen repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocantium voce audita, in vitam rediret. Hoc erat *conclamare.* Odyss. ι. 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι. *Virgil.* Aen. III. 68. *Animamque sepulcro Condimus et magna supremum voce ciemus.* unde *Auson.* in Praef. Parent. 10. *Voce ciere animas funeris instar habet.*

Digitized by Google

XX. Cod. Vat. p. 242. Ἀντιπάτρου. Quod ignoravit *Brunckius*, qui carmina assignare solet auctoribus, quos Vat. indicat. Planud. p. 202. St. 295. W. *Anytae* tribuit. Est in Amyntorem, Philippi filium, qui socium in pugna defendens, ipse perierat. *Reisk.* in Notitia Poët. p. 193. de Amynta, Alexandri avo, cogitabat, non tamen dissimulans difficultates, quibus haec interpretatio premitur. Non recte faciunt, qui ubique in his Epigrammatis illustres et magni nominis viros quaerunt. — V. 2. σιδηρείης Cod. et Planud. *Brodaeus* et *Opsop.* interpretantur, quasi σιδηρείας legerint. Male. *Hegesippus* Ep. III. σιδαρέου ἐκ πολέμοιο. — μάχης. Plan. et Vat. a pr. man. — V. 4. ἀμφοτέραν ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. idque *Ursinus* secutus est p. 57. ἀμφ' ἑτάρῳ duae Aldin. et *Suid.* in ἴτυς T. II. p. 159. Nostrum est in Vat.

XXI. In Planud. p. 236. St. 342. W. ἄδηλον est. *Anytae* asserit Cod. Vat. p. 292. In servi tumulum. Nomen Μάνης servis proprium. Sententia est, ut ap. *Lucret.* III. 1047. *Scipiades – Ossa dedit terrae, proinde ac famul infimus esset*, qui hoc *Ennio* debuit; et apud *M. Antonin.* L. VI. 24. p. 184. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν καὶ ὀρεοκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντες εἰς ταὐτὸ κατέστησαν. ubi vide *Gatacker.* qui etiam in Miscell. Adv. Posth. c. XXXV. p. 790. Epigramma nostrum excitavit.

XXII. Cod. Vat. p. 185. Planud p. 263. St. 379. W: neglecto dorismo. In Antibiam puellam, quae a multis procis expetita, ante nuptias obierat. — V. 3. πινυτῆτος ἐγκλέος. Planud. et *Wolf.* p. 100. *Ursinus* πινυτῆς ἀγακλέος corr. — V. 4. ἐκύλισε. Plan. *Mors omnium spes evertit.* *Hegesipp.* Ep. VI. οἵ ποτε νῆ' ἐκύλισσαν. *Philippus* Ep. LXII. ὑγρὸς τὴν τόσσην ἐξεκύλισσε βίην.

XXIII. „Exstat apud *Pollucem* V. p. 502. cujus „haec sunt verba: Καὶ γὰρ ἡ Τεγεᾶτις Ἀνύτη Λοκρίδα δόξης „ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέρουσ' ἐπέγραψεν· ὤλεο δή ποτε

Digitized by Google

„καὶ πολύβριζον παρὰ Θάμνον. Metro fulcrum inseruit „Salmasius τό. In Juntina legitur καὶ ἀπολόβριζον. In veteri „Cod. scriptum μαῖα πολύββιζον. Scribendum Μαῖρα πολύβ-„ριζον seu potius veteri more πολύβριζον. Μαῖρα canis no-„men proprium. Hesychius: Μαῖρα. κύων, τὸ ἄστρον. Ubi „vide Intpp. et praesertim Munkerum ad Hygin. p. 234. „not. 2. edit. in 4to. Nihil verius hac emendatione, „quae Schneideri mei sagacitatis specimen esto, cui de-„betur. Λοκρὶ autem in versu 2. scribendum. Non est „enim, ut male accepit Pollux, canis proprium nomen, „sed gentile: ipse capitis initio: γενναῖαι κύνες Λακωνικαὶ, „— Λοκρίδες. Oppianus, ubi de canum generibus agit: „Λοκροὶ, χαροποί τε Μολοσσοί. Totum distichon itaque sic „scribendum:

„ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύβριζον παρὰ Θάμνον,
„Λοκρὶ, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων."

Brunck. ὠκυτάτων vulgo. — V. 4. In vett. editt. τὸν ἀμείλικτον. Canis, cujus sepulcro haec inscripta fuerunt, viperae morsu perierat.

MYRUS BYZANTINAE
RELIQUIAE.

¶. 202.] I. Vat. Cod. p. 162. unde edidit Olearius in Diss. et hinc Wolf. p. 24. Reisk. in Anthol. p. 9. nr. 415. In uvam Veneri dedicatam. — V. 1. ὑπὸ παστάδα. Vide not. ad Persae Ep. II. — τᾶς 'Αφρ. Schedae Lacroz. — V. 2. Διωνύσου. Wolf. et Reisk. σταγόνα Cod. — V. 3. μάτηρ. Martial. XIII. Ep. 46. Vilia maternis fueramus praecoqua matris. Etiam ap. pedestres scriptores arbores, respectu fructuum, matres vocantur. Exempla collegit Gataker. de Stilo N. T. p. 104.

Digitized by Google